

# குருதேவர் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண  
வரலாறுகளின்  
ஆதார நூல்



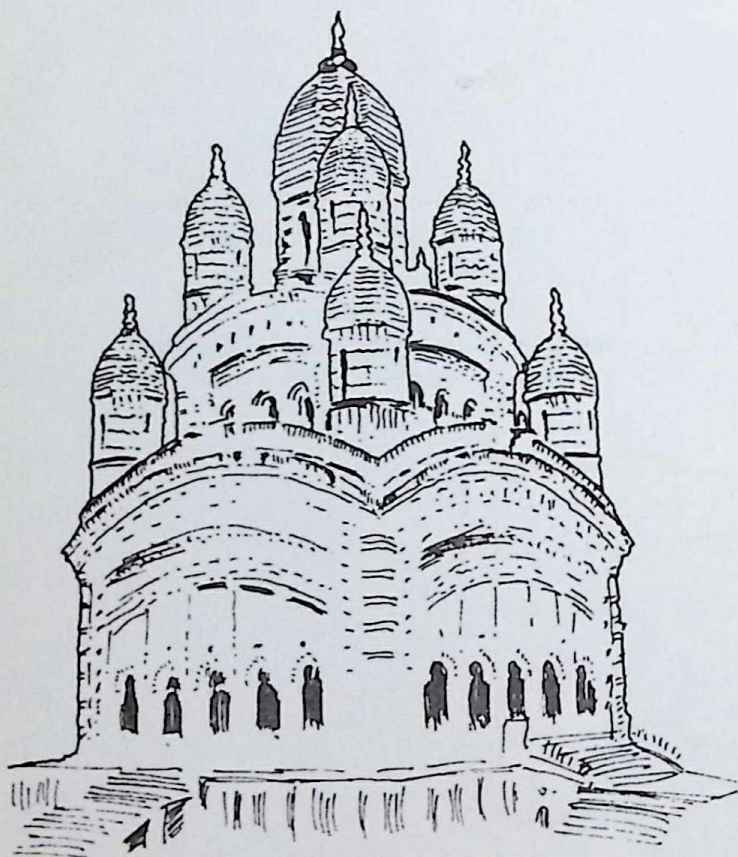
சு.நீ.

சுவாமி சாரதானந்தர்

Acce 32165

26-5







# குருதேவர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண வரலாறுகளின் ஆதார நூல்

இரண்டாம் பகுதி  
குருநிலை 1, குருநிலை 2

வங்க மூலம்  
சுவாமி சரதானந்தர்

தமிழில்  
சுவாமி தன்மயானந்தர்



ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்  
மயிலாப்பூர், சென்னை-600 004

வெளியிடுபவர்:

© தலைவர்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்

மயிலாப்பூர், சென்னை-600 004

உரிமைப் பதிவு பெற்றது

முதற்பதிப்பு

I-5M 3C-1-94

ISBN 81-7120-655-7

ISBN 81-7120-648-4

அட்டைப் படம்: மணியம் செல்வன்

அச்சிட்டோர்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம் அச்சகம்

மயிலாப்பூர், சென்னை-600 004



## பதிப்புரை

இறையருளால் 'குருதேவர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்' இரண்டாம் பகுதி வெளியாகிறது. இந்த நூல், வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைத் தருவதுடன் நின்றுவிடாமல் குருதேவரது பெருவாழ்வைப் பல்வேறு கோணங்களினின்று பார்க்கின்ற ஓர் ஆராய்ச்சி நூலாகவும் திகழ்கிறது என்பதை முதற்பகுதியில் கூறியிருந்தோம். குருநிலையாகிய இந்தப் பகுதி அந்த ஆராய்ச்சிப் பொருளின் கருவாக அமைகிறது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை ஓர் அவதார புருஷராகக் கொண்டால்தான் அவரது வாழ்வின் பல நிகழ்ச்சிகளை நாம் புரிந்துகொள்ள முடியும். அவர் உலக நன்மைக்காக வந்தவர்; சாதனைகள், தீர்த்தயாத்திரை, திருமணம் என்று அவரது ஒவ்வொரு செயலும் உலகிற்கு ஒரு படிப்பினைக்காக, படிப்பினைக்காக மட்டுமே; உலகிற்கு நன்மை செய்வது, என்பதான தமது அவதாரப் பணியை உலககுரு என்ற நிலையில் இருந்தே அவர் செய்தார்--இது சுவாமி சாரதானந்தரின் கருத்து.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் குருஉணர்வு எப்படி வெளிப்பட்டது, எப்படி எண்ணற்ற வாழ்வுகளில் ஆன்மீக உணர்வைத் தட்டியெழுப்பியது என்பதை இந்த நூலின் இரு பகுதிகளில் விளக்குகிறார் ஆசிரியர்.

மூன்றாம் பகுதியில் (குருநிலை 1) குருநிலை என்றால் என்ன என்பது பற்றியும், நான்காம் பகுதியில் (குருநிலை 2) குருதேவரின் வாழ்வில் அது பல்வேறு நிலைகளில் வெளிப்பட்ட விதம் பற்றியும் விளக்கப்படுகிறது.

முதற்பகுதி வெளியீட்டில் துணைசெய்த எல்லோரும் இந்தப் பகுதியிலும் தொடர்ந்து பணியாற்றுகின்றனர். எல்லோருக்கும் குருதேவரின் திருவருள் பெருகப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

அன்னை ஸ்ரீசாரதாதேவியின் 141-ஆம் ஜெயந்தி நாளன்று இந்த நூலை வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறோம். வாசகர்களுக்கு அன்னையும் ஸ்ரீகுருதேவரும் திருவருளைப் பொழியட்டும்!

4.1.94

பதிப்பாளர்

## பொருளடக்கம்

பதிப்புரை

v

### 1. குருநிலை 1

இந்தப் பகுதியைப் பற்றி...

3

இந்துமதமும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரும்

6

1. பாவமுகத்தில் குருதேவர்

13

குருதேவரது உபதேசங்களின் ஆழ்ந்த பொருள் 13; எல்லா அவதார புருஷர்களின் உபதேசங்களும் அத்தகையனவே 14; எடுத்துக்காட்டு: கிரீஷிடம் வக்காலத்து கொடுக்கும்படி கூறியது 15; கிரீஷின் மனநிலை 15; வக்காலத்து கொடுத்தபின் கிரீஷின் மனநிலை 17; வக்காலத்து கொடுப்பது ஓர் அன்புப் பிணைப்பு 18; அதன்பின் கிரீஷுக்குப் பயிற்சி 19; வக்காலத்து கொடுப்பது என்பதன் ஆழ்ந்த பொருளை கிரீஷுணர்தல் 19; அவதார புருஷர்கள் மட்டுமே பிறரது பொறுப்பை ஏற்க முடியும் 20; எடுத்துக்காட்டுகள் 21; வக்காலத்து கொடுப்பது சம்பந்தமாக குருதேவரின் காட்சி 21; வெண்குஷ்ட நோயை குருதேவர் குணப்படுத்துதல் 22; வக்காலத்து கொடுப்பது எளிதல்ல 23; எந்த நிலையில் வக்காலத்து கொடுக்க இயலும்? 24; மனத்தின் கபடத் தனத்தைப் பற்றி எச்சரிக்கை தேவை 25; வக்காலத்து கொடுப்பது பற்றி முடிவான கருத்து 25; பிராமணன் பசுவைக் கொன்ற கதை 26; சாதகனின் உள்ளம் வளரவளர, அவனுக்கு குருதேவரின் சொற்களிலுள்ள ஆழமான பொருள் தெரியவரும் 28; 'உரிய காலத்தில் எல்லாம் நடக்கும்' 28; சாதனைவேண்டும் 29; உறுதியற்ற பக்தியை விட்டுவிடு 29; பாவ நிலைகளின் திரண்ட உருவமான குருதேவரிடம் வெளிப்படுகின்ற பாவனைகளுக்கு ஏற்ப அவரது உடலில் தோன்றிய மாற்றங்கள் 30; எல்லா மனிதர்களின் அனைத்து மனநிலைகளையும் அறிந்துகொள்கின்ற குருதேவரின் ஆற்றல் 31; முதல் எடுத்துக்காட்டு: மகனை இழந்த மணிமோகனின் மனத்துயர் 32; இரண்டாம் எடுத்துக்காட்டு: காமத்தை வெல்வது பற்றி குருதேவர் கூறியது 37; மூன்றாம் எடுத்துக்காட்டு: இதுபற்றி யோகானந்தருக்கு அறிவுரை 38; நான்காம் எடுத்துக்காட்டு: மணிமோகனின் உறவினரது கதை 39; பெண்களின் எல்லாமனநிலைகளையும் அறிந்துகொள்ளும் குருதேவரின் ஆற்றல் 40; அதன் காரணம் 40; குருதேவரின் முன்னிலையில் பெண்களின் கூச்சமின்மைக்குக் காரணம் 41; முதல் எடுத்துக் காட்டு 42; இரண்டாம் எடுத்துக்காட்டு 43; குருதேவர் பக்தைகளிடமும் சமமான அன்புகாட்டுதல் 45; பெண்களின் நடை, உடை,



பாவனைகளை குருதேவர் செய்துகாட்டுதல் 47; ஆண், பெண் இருபாலாரின் பாவனைகளும் குருதேவரிடம் இணைந்திருந்தது 47; குருதேவர் பாவமுகத்தில் இருந்ததால்தான் எல்லோரின் மனநிலைகளையும் அவரால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது 48.

## 2. பாவனை, சமாதி, இறைக் காட்சி

50

சமாதி என்பது முளைக்கோளாறு அல்ல 51; சமாதியின் மூலமே ஒருவர் அனுபூதியையும் நிலைத்த அமைதியையும் பெறமுடியும் 51; கடவுட்காட்சி போன்ற அனுபவங்கள் இல்லாவிடில் ஒருவருக்கு ஆன்மீக முன்னேற்றம் இல்லை என்பது உண்மையல்ல 52; தியாகம், நம்பிக்கை, நல்லொழுக்க வலிமை— இவையே அனுபூதியின் அடையாளங்கள் 53; பழுத்த-நான் என்பதும் உயர்தர ஆசைகளும். ஜீவன் முக்தர் ஆதிகாரிக புருஷர் அல்லது ஈசுவரகோடி, ஜீவகோடி 53; அத்வைத அனுபவங்களில் வேறுபாடு 54; சாந்தம் முதலான பாவனைகள் முதிரும் போது சவிகல்ப சமாதி நிலை கைகூடுதல் 55; மன நிலையிலும் ஆன்மீக நிலையிலும் மாற்றம் ஏற்படும்போது உடலிலும் மாற்றம் தவிர்க்க முடியாதது 55; உயர்ந்த மற்றும் தாழ்ந்த பாவ சமாதி நிலைகளை எவ்வாறு அறிந்து கொள்வது? 55; எல்லாவித பாவனைகளையும் அவதார புருஷர்கள் மட்டுமே முழுமையாக அனுபவிக்க முடியும். எடுத்துக்காட்டு: குருதேவரின் சமாதி நிலை 56; வேதாந்த விசாரம் வேண்டாம் என்று பிராம்மணி தடுத்தல் 57; எப்பொழுதும் அத்வைத நிலையிலேயே இருக்க குருதேவர் உறுதி கொள்தல்; அந்த நிலையின் இயல்பு 57; குருதேவரது மனத்தின் தனித்தன்மை 58; குருதேவரின் சத்திய நிஷ்டை 59; முதல் எடுத்துக்காட்டு 60; இரண்டாம் எடுத்துக் காட்டு 61; மூன்றாம் எடுத்துக்காட்டு 61; தவறாக ஓர் அடி எடுத்து வைக்கவும் அன்னை அனுமதிக்க மாட்டாள் 61; நிர்விகல்ப சமாதி நிலையை அடைகின்ற வழியில் குருதேவருக்கு ஏற்பட்ட தடங்கல் 63; எந்த நிலையில் இருபத்தொரு நாட்கள் இருந்தால் உடல் வீழ்ந்து விடுமோ அந்த நிலையில் குருதேவர் ஆறு மாதங்கள் இருந்தது 65; குருதேவரின் சமாதி நிலைபற்றி கேட்டன் கூறியது 65; இதைப்பற்றி குருதேவரே சொன்னது 66; மன நிலையில் மாற்றங்களால் உடலில் தோன்றும் மாற்றங்கள் பற்றிய மேலை-சீழை நாடுகளின் கருத்துக்கள் 67; பூர்வ சம்ஸ்காரங்களின் தொகுதியின் இருப்பிடம்; அவை எவ்வாறு அழிகின்றன 68; உடலுக்கும் மனத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு 68; எண்ணங்கள் பரவும் தன்மையன என்பதால் சாதுக்களின் தொடர்பை நாட வேண்டும் 69; மன ஒருமைப்பாட்டினால் உடலில் தோன்றும் மாற்றங்கள் 69; பக்தி நெறி, யோக நெறி ஆகியவற்றின் ஒருமைப்பாடு 69; குண்டலினி என்றால் என்ன? அதன்

தூக்கம் மற்றும் விழிப்பு நிலை 70; விழித்த குண்டலினியின் பாதை; அது ஆறு சக்கரங்களைக் கடந்து செல்லுதலும் சமாதி நிலையும் 70; குருதேவரின் அனுபவம் 71; நிர்விகல்ப அனுபவத்தை விவரிக்க குருதேவரின் முயற்சி 72; குண்டலினி சக்தி ஐந்து விதமாக சமாதி நிலையை நோக்கிச் செல்லுதல் 73; வேதாந்தம் கூறுகின்ற ஏழ் பூமிகளையும் அவற்றில் தமது காட்சிகளையும் பற்றி குருதேவர் கூறியது 74; குருதேவரின் நினைவாற்றல் 75; அத்வைத நிலையை குருதேவர் சுலபமாக விளக்குதல் 75; சுவாமி துரீயானந்தருக்கு குருதேவர் கூறியது 76; ப்ரஹ்ம ஸத்யம் ஜகத் மித்யா --வேதாந்தம் என்பது வேறு என்ன? 76; இறைவனின் அருளின்றி அவனை அடைய முடியாது 79; யோக சக்தியால் நோயைக் குணப்படுத்திக் கொள்ளும்படி பண்டித சசத்ர சொன்னதற்கு குருதேவர் கூறியது 80; சுவாமி விவேகானந்தரும் பக்தர்களுக்கும் குருதேவரை வேண்டிக் கொள்ளுதலும் குருதேவரின் பதிலும் 80; குருதேவரது அத்வைத நிலையின் ஆழம் 81; பல்வேறு சோதனைகளில் குருதேவர் வெற்றி பெறுதல் 82; குருதேவர் பரவச நிலையில் கண்ட காட்சிகள் உண்மையென நிரூபிக்கப்பட்டது 82; எடுத்துக்காட்டு: பஞ்சவடியில் வேலி அமைத்தது போன்றவை 83; பல்வேறு பக்தர்களுடன் குருதேவரின் பல்வேறு வகையான தொடர்பு 84; இருவகை பக்தர்கள் 87; பக்தர்களின் இயல்பை அறிந்து அதற்கேற்ப அவர்களிடம் குருதேவர் தொடர்பு வைத்திருந்தது 85; பக்தர்களைப் பல வழிகள் மூலமாக ஆன்மீகப் பாதையில் குருதேவர் முன்னேறச் செய்தது 85; பக்தர்களின் காட்சிகள் 86; ஒரு பக்தரின் வைகுண்ட காட்சி 86; உருவக் கடவுளை வணங்கிய பக்தர்களுக்கு குருதேவரின் அறிவுரை 84; பட்டுநூல் மற்றும் யாகதிபம் 87; தியானம் செய்யுமுன் மனத்தைக் கழுவு 88; உயர்ந்தது உருவமா, அருவமா? 88; உருவ மற்றும் அருவக் கொள்கைகளின் சமரசம் 88; விவேகானந்தரும் குருட்டு நம்பிக்கையும் 89; அருவக் கடவுள் கொள்கையினருக்கு அறிவுரை 90; தம் உருவத்தை தியானிக்குமாறு குருதேவர் கூறியது 91; பழுக்காத-நான், பழுத்த நான்; ஏதாவது ஒரு பாவனையைக் கைக்கொண்டு அதை விடாப்பிடியாகப் பிடித்தால்தான் இறைவனிடம் உரிமை கொண்டாட முடியும் 91; எடுத்துக்காட்டு: நெறி தவறிய பெண் 92; 'இப்பிறவியிலேயே நான் இறைவனை அடைவேன்' என்ற மனவுறுதி அவசியம் 92; ஆசைகளை ஒவ்வொன்றாக விட வேண்டும் 93; விடாமுயற்சியுடன் தூண்டில் போட்டு மீன் பிடிப்பது போன்ற தொடர்ந்த முயற்சி தேவை 93; இறைவனின் செவிகள் மிகவும் கூர்மையானவை, அவர் எல்லாவற்றையும் கேட்கிறார் 93; பரவச நிலைகளில் ஆழ்ந்துவிடுகின்ற இயல்புக்கு இடையிலும் குருதேவர் அனைத்திலும் கவனம் செலுத்துதல் 94; முதல் எடுத்துக்காட்டு 95; இரண்டாம் எடுத்துக்காட்டு 95; மூன்றாம் எடுத்துக்காட்டு: அன்னை



சாரதாதேவிக்கு அறிவுரை 95; இதுபற்றிய முடிவான கருத்து 96; பாவனை சாம்ராஜ்யத்தின் முடிசூடா மன்னர் குருதேவர் 96; மனித மனங்களின்மீது குருதேவரின் அசாதாரண ஆதிக்கம்பற்றி விவேகானந்தர் 96.

### 3. குருநிலையில்

98

'குரு', 'பாபா', 'கர்த்தா' என்று தம்மை அழைப்பதே குருதேவருக்குப் பிடிக்காது. அத்தகைய ஒருவரிடம் குருநிலை எவ்வாறு ஏற்படும்? 98; எல்லா உயிர்களிலும் இறைவன் உறைகிறான் என்பதை குருதேவர் உறுதியாக நம்பியதால், தான் எல்லோருக்கும் தொண்டன் என்ற எண்ணம் அவரிடம் இருந்தது 99; பரவச நிலையில் இருக்கும்போது குருதேவரின் செய்கைகளைப் பற்றி பக்தர்கள் எண்ணியது 100; பாவனைமயமான குருதேவரின் பாவனைகளுக்கு எல்லையில்லை 100; குருதேவர் ஒரு பக்தர்தான், ஞானி அல்லர் என்று சாதாரண மக்கள் எண்ணுகின்றனர். ஆனால் பாவமுகத்தில் இருப்பது என்றால் என்ன, எப்படி என்பதை அறிந்தவர் இப்படிக்கூற மாட்டார் 101; நான்-உணர்வை ஆதாரமாகக் கொண்டே மனத்தில் எண்ணங்கள் எழுகின்றன; அது சிறிது மறையும்போது சவிகல்ப சமாதி, முற்றிலும் மறையும்போது நிர்விகல்ப சமாதி. சமாதி, ஆழ்ந்த தூக்கம், மயக்கம் இவற்றுக்கிடையே உள்ள வேறுபாடு 102; ஞானம், எல்லையற்ற ஆனந்தம் மற்றும் இறைக்காட்சி--இவையே சமாதியின் விளைவு 102; குருதேவர் ஆறு மாதங்கள் நிர்விகல்ப சமாதியில் இருந்தபோது அவருக்குக் கிடைத்த காட்சியும் அனுபவமும் 103; நான்-உணர்வு மறைந்தும் அவரது உடல் எவ்வாறு தாக்குப்பிடித்தது? 103; சாது ஒருவர் வந்து குருதேவரின் நிலையைக் கண்டு அவரை வற்புறுத்தி உணவு கொள்ளச் செய்தல் 104; 'பாவமுகத்தில் இரு என்று அன்னை பணித்தல் 104; இரண்டற்ற ஒன்றேயான மெய்ப்பொருளில் சகுண-நிர்க்குண அம்சங்கள் மற்றும் பிரபஞ்சம் தழுவிய நான்' ஆகியவை ஸ்வகத பேத நிலையில் கலந்து உள்ளன. பிரபஞ்ச-நான்தான் இறைவன் அல்லது அன்னையின்-நான்-உணர்வு. இந்த உணர்வே பிரபஞ்சத்தின் இருப்புக்குக் காரணம் 105; இந்த பிரபஞ்ச-நான் என்பதே பாவ முகம். உலகத்தின் எண்ணங்கள் அனைத்தும் அங்கிருந்தே எழுகின்றன 106; முழுநிர்விகல்ப நிலையிலும், சிறிது சவிகல்ப நிலை அல்லது பாவமுக நிலையிலும் குருதேவரின் அனுபவம் 106; 'பாவமுகத்தில் இரு' என்பதன் பொருள் 107; சாதனையில் ஒருவர் முன்னேறும் போது, துவைதம், விசிஷ்டாத்வைதம், அத்வைதம் ஆகியவை அவனிடம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வருகின்றன 107; மகாஞானியான அனுமன் இதைப் பற்றிக் கூறியது 108; அத்வைதநிலை என்பது பேச்சு, எண்ணம், கற்பனை ஆகியவற்றைக் கடந்தது. இவை தொடரும்வரை இறைவனின்



இரு இயல்புகளான நித்தியம், லீலை இரண்டையும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் 109; இதுபற்றி குருதேவர் கூறும் சில எடுத்துக்காட்டுகள்: i. இசையில் ஆரோகணம் அவரோகணம் ii. வில்வப்பழம் 109; iii. வாழைத்தண்டு 110; iv. வெங்காயத்தோல் 110; நிர்க்குண நிலையிலிருந்து பாவமுகம் சிலபடிகள் கீழே இருந்தாலும் அந்த நிலையில் விசேஷ அத்வைத ஞான அனுபவம் உள்ளது, எடுத்துக் காட்டு 110; வித்யாமாயையின் கீழ்த்தளத்திற்கு ஒருவர் வரும்போது நான், இறைவனின் தொண்டன், பக்தன், குழந்தை, ஓர் அம்சம்' என்ற அனுபவம் ஏற்படுகிறது 111; பழக்காத-நான் முற்றிலுமாக அழிந்த பின் குருதேவர் பிரபஞ்சம் தழுவிய பழுத்த-நான்-உணர்வில் பலகாலம் வாழ்ந்தார். இந்த நிலையில் அவரிடம் குருநிலை வெளிப்பட்டது. ஆகவே எளியவரில் எளியவராக இருக்கின்ற நிலையும் குரு நிலையும் ஒருவரிடம் இணைந்திருப்பது சாத்தியமே 111; குருதேவர் தம் சங்கல்பத்தாலும் ஸ்பரிசத்தாலும் பிறரிடம் ஆன்மீக சக்தியை எழுப்பியது, எடுத்துக்காட்டு: 1886 ஜனவரி முதல் நான் நடந்த நிகழ்ச்சி 112; குருதேவரின் ஸ்பரிசத்தால் பக்தர்கள் கண்ட காட்சிகளும் பெற்ற அனுபவங்களும் 115; யாருக்கு எப்போது குருதேவர் இப்படி அருள்புரிவார் என்பதை அறிந்துகொள்ள முடியாது 116; பழக்காத-நான் மறையும் போது அல்லது அழியும் போது தான் குருநிலை வெளிப்படுகிறது என்பது எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் உள்ளது 116; குருநிலை என்பது மனித இயல்பு அல்ல; அன்னையின் ஆற்றல் மனித உடல் மற்றும் மனத்தைக் கருவியாகக் கொண்டு வெளிப்படுகின்ற ஒரு நிலை அது 117; இறைவனே கருணைகொண்டு, குருவாக வந்து, மனித மனத்தை அறியாமையிலிருந்தும் மோகத்திலிருந்தும் காக்கிறார். ஆகவே குருபக்தியும் இறைபக்தியும் ஒன்றே 118; பக்தி பற்றிகுருதேவரின் உபதேசம்; விபீஷணனின் குருபக்தி 119; உண்மை பக்தி இருந்தால் மிகச் சிறு பொருள்கூட இறை எண்ணத்தை எழுப்பிடும்; இந்த மண்ணினால்தான் கோல்கள் செய்யப்படுகின்றன' என்பதை அறிந்ததும் சைதன்யர் பரவச நிலை அடைதல் 120; அர்ஜுனனின் குருபக்தி 121; இறைவனின் சக்தி வெளிப்படுகின்ற கருவி என்கிற ரீதியில் எல்லா குருக்களும் ஒன்றே. ஆயினும் சொந்த குருவிடம் பக்தியும் திட நம்பிக்கையும் தேவை. இதைப்பற்றி அனுமன் கூறியது 122; குரு உணர்வு அனைவரிடமும் அடங்கியுள்ளது 123; 'இறுதியில் மனமே குருவாகிறது' 123; குரு தோழியைப் போன்றவர் 124; குரு இறுதியில் இஷ்டதெய்வத்திடம் ஒன்றிவிடுகிறார்; குரு, கிருஷ்ணன், வைணவர் ஆகிய மூவரும் ஒருவரே, ஒருவரே மூவரும் 124.

#### 4. குருநிலையின் முதல் வெளிப்பாடு

125

குருதேவரின் வாழ்வில் சிறுவயதிலிருந்து குருநிலை வெளிப்பாடு 125; முதலில் பழம், பின்னர் பூ-- இதையே எல்லா அவதார



புருஷர்களின் வாழ்விலும் காண்கிறோம் 126; காமார்புகூரில் தான் குருதேவரிடம் முதன்முதலாக குரு நிலை வெளிப்பட்டது 127; லாஹாக்களின் வீட்டில் பண்டித சபை 127; ஏசுவின் வாழ்க்கையில் இத்தகைய நிகழ்ச்சி ஜெருசலத்தில் ஜெஹோவா ஆலயத்தில் நிகழ்தல் 128; அந்தக் காலத்தில் யூதர்களின் புனிதப்பயணம் 128; ஜெஹோவா ஆலயத்தில் ஏசுநாதர் சாஸ்திரங்களை விளக்குதல் 129; மாக்ஸ்முல்லரின் கருத்துக்கு மறுப்பு 129; குருதேவர் திருமணம் செய்துகொண்டது ஏன்? i. உறவினர்களின் வேண்டுகோளுக்காகவா? இல்லை 130; ii. இன்பநாட்டத்தாலா? இல்லை 131; iii. மணமகளைத் தேடியபோது எனக்காக வைக்கோல் சுற்றி வைக்கப்பட்டுள்ளவளைச் சென்று பாருங்கள்' என்று குருதேவரே சொன்னார். எனவே தாமே விரும்பித்தான் அவர் திருமணம் செய்து கொண்டார் 132; iv. வினைப் பயனை அனுபவிக்கவா திருமணம் செய்து கொண்டார்? 132; பூரண ஞானி பிராரப்த கர்மபலனை அனுபவிப்பதும் அனுபவிக்காததும் அவர் கையிலேயே உள்ளது 133; குருதேவரைப் பற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை. அவரே, 'ராமர் யாரோ கிருஷ்ணர் யாரோ அவரே இப்போது ராமகிருஷ்ணர்' என்று கூறியுள்ளார் 134; தம் திருமணத் தைப் பற்றி குருதேவரின் வேடிக்கைப் பேச்சு 134; பத்து சடங்கு களைப் பூர்த்தி செய்யவே சாதாரண குருமார்கள் திருமணம் செய்கிறார்கள். குருதேவரும் அப்படியா? இல்லை 135; இந்து திருமணம் செய்து கொள்வதன் அடிப்படைக் காரணம் 135; 'விவேகத்துடன் போகங்களை அனுபவித்தால், காலப்போக்கில் துன்பம் என்னும் மகுடத்தைத் தாங்கியே இன்பம் வருகிறது' என்பது புரியும் 136; போகசுகங்களை விட்டுவிட மனத்திற்கு எவ்வாறு கற்பிப்பது? 137; திருமண வாழ்வில் பிரம்மசரியத்தை மறந்ததே இந்துக்களின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணம் 138; தாம் வாழ்ந்து காட்டி, அந்த லட்சியத்தைப் புனரமைக்கவே குருதேவரின் திருமணம் 139; குருதேவர் மனைவியிடம் கொண்டிருந்த காமக் கலப்பற்ற அன்புத் தொடர்பு. அதைப் பற்றி அன்னை கூறியது 140; இல்லறத்தாருக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக இருக்கவே குருதேவர் இத்தகைய அன்புத் தொடர்பை வாழ்ந்து காட்டினார் 141; குருதேவரைப் பின்பற்றி இல்லற வாழ்வில் ஓரளவுக்காவது பிரம்மசரியத்தைக் கடைப் பிடிக்க வேண்டும். இல்லையெனில் நமக்கு நன்மைகள் விளையாது 142; குருதேவர் தம் மனைவியுடன் உடல் தொடர்பு கொள்ளாததற்குச் சில எதிர்கருத்துக்களும் அவற்றிற்கு மறுப்பும் 142; குருநிலையின் தூண்டுதலால்தான் குருதேவர் திருமணம் புரிந்துகொண்டார். அன்னை சாரதா தேவி குருதேவரை உலக அன்னையாக வழிபட்டதே இதற்குச் சான்று 144.



## 5. இளமையில் குருநிலை

146

குரு மற்றும் தலைவராவது மனிதனை மீறிய விஷயம் 146; உலக குருக்களிடம் பிரபஞ்ச-நான் இயல்பாக வெளிப்படுகிறது; சாதாரண மனிதர்களிடம் இது நிகழ்வதில்லை 147; குருதேவரிடம் குருநிலை இயல்பாக முழுநிலையில் வெளிப்பட்டது எப்போது? 148; சாதனைக் காலத்தில் குருநிலை. அந்த நிலையில் ராணி மற்றும் மதுர்பாபுவிடம் அவர் நடந்து கொண்ட விதம் 148; குருதேவரின் விந்தையான இயல்பு 149; செல்வச் சீமான்களும் கல்விச் செருக்கு மிக்கவர்களும் குருதேவரைப் புரிந்து கொள்வது கடினம், அதன் காரணம் 151; திருமணத்திற்குப் பின் குருதேவரின் நிலை. அதைக் கண்டு அவர்பால் மதுர்பாபு படிப்படியாகக் கவரப்பட்டது, அவரைப் பற்றி மற்றவர்களின் கருத்து 152; குருநிலையில் குருதேவர் ராணியைத் தண்டித்தது 154; அதன் விளைவு 155; சைதன்யர் மற்றும் ஏகநாதரின் வாழ்க்கையில் இதுபோன்ற நிகழ்ச்சிகள் 156; குருநிலையின் தூண்டுதலால் குருதேவரின் விந்தையான போதனை முறை, ராணியின் நற்பேறு 158; இறைவனில் ஒன்றியவர்களின் அடையாளங்கட்பற்றி சாஸ்திரங்கள் கூறுவது 159; உலக குருக்களின், குறிப்பாக ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் செயல்பாடுகளைப் புரிந்துகொள்வது ஏன் கடினமாக உள்ளது? 160.

## 6. குருநிலையும் மதுர்பாபுவும்

162

'பெரிய பூக்கள் மலர நீண்டநேரம் ஆகின்றது' 162; குருதேவருக்கும் மதுர்பாபுவுக்கும் இருந்த அற்புதத் தொடர்பு. மதுரின் இயல்பு 163; குருதேவரின் குருநிலை வெளிப்பாட்டில் ராசமணியும், மதுர்பாபுவும் தாங்கள் அறியாமல் செய்த உதவி. நண்பர்களும் எதிரிகளும் அவதார புருஷர்களுக்கு உதவுகின்றனர் 163; சாதாரண மனித வாழ்க்கையில் இதே போன்று நிகழ்கிறது; இதற்கும், அவதாரங்களுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை 165; மதுர்பாபு பக்தர், ஆனால் முட்டாள் அல்ல 166; முதன்முதலாக குருதேவரிடம் மதுர்பாபு ஈடுபாடு கொண்டது எவ்வாறு? அதன் வளர்ச்சி 167; பக்தியின் ஆற்றலால் மதுரிடம் ஏற்பட்ட மாறுதல் 168; தற்காலக் கல்வி பயின்ற மதுர்பாபு குருதேவருடன் வாதம் செய்தல்: இயற்கையின் நியதி இறைவனின் திருவுளத்தால் மாறும். சிவப்புப் பூ பூக்கும் செடியில் வெள்ளைப் பூ மலர்தல் 169; குருதேவரின் நிலையைப் பற்றி மதுர்பாபு நாள்தோறும் விவாதித்தல் 170; சிவ மஹிமன் ஸ்தோத்திரத்தைப் படித்தவாறே சமாதியில் ஆழ்தல் 170; குருதேவரின் தொடர்பால் பிறர் எளிதாக ஆன்மீக முன்னேற்றம் அடைந்ததற்கு எடுத்துக் காட்டு 171; குருதேவரை சிவனாகவும் காளியாகவும் மதுர்பாபு கண்டது 172; இந்தக் காட்சியின் விளைவு 174; மதுர்பாபுவின்

பெரும்பேற்றைப் பற்றிய சாஸ்திர நிருபணம் 174; குருதேவரிடம் குருநிலை நாளுக்கு நாள் அதிகமாக வெளிப்படுதலும் மதுர்பாபு அதனைச் சோதித்தலும் 175; குருதேவரிடம் மதுர்பாபு பக்தி செலுத்து வதைக் கண்ட ஹால்தாரின் நடத்தை 177; காசி சால்வைகளின் சுதி 178; குருதேவரின் பற்றின்மை 179; ஹால்தார் இறுதியில் செய்தது 180; மதுர்பாபுவும் அவரது மனைவியும் குருதேவரிடம் கொண்ட பக்தியும் அவர்களுடன் குருதேவரின் தொடர்பும் 181; ஒன்றுக்கொன்று முரணான மனநிலைகள் குருதேவரிடம் இணைந் திருந்தது 182; உடைந்த விக்கிரகமும் பண்டித சபையும் 182; குருதேவரின் தீர்வு 183.

## 7. குருநிலையில் மதுருக்கு அருள்தல்

186

மதுர்பாபு தம் ஜான்பஜார் வீட்டில் குருதேவருடன் துர்க்காபூஜை நடத்துதல் 186; குருதேவரின் பாவசமாதியும் அழகிய தோற்றமும் 187; குருதேவரின் அழகிய தோற்றத்தின் காரணமாக, திரளான மக்கள் காமார்புகூரில் கூடுதல் 188; குருதேவரின் அழகைப் பற்றிய ஒரு நிகழ்ச்சியும் அவரது எளிமையும் 190; குருதேவரின் பாவ சமாதியைத் தன் மதிநுட்பத்தால் ஐகதாம்பா கலைத்தல் 191; குருதேவர் சமாதி நிலையிலிருந்து கீழிறங்கி வருகின்ற முறை சாஸ்திர சம்மத மானது 192; தோழியைப் போல குருதேவர் துர்க்கைக்குச் சாமரம் வீசுதல் 192; குருதேவரை அடையாளம் கண்டு கொள்ள இயலாத மதுர் தன் மனைவியைக் கேட்டல் 193; விஜயதசமி 193; ஆனந்தம் காரணமாக மதுர் அதனை மறந்தது 194; பிரதிமை விசர்ஜனம் செய்யக் கூடாது என்று மதுர் முடிவுசெய்தல் 194; உண்மையை எடுத்துச் சொல்ல வந்தவர்களிடம் மதுர் கூறியது 195; குருதேவர் மதுர்பாபுவை ஒப்புக் கொள்ளச் செய்தல் 195; குருதேவரின் பேச்சுக்கும் ஸ்பரி சத்திற்கும் இருந்த அற்புதமான ஆற்றல் 196; மதுர் எவ்வாறு சுயவுணர்வு பெற்றார் 197; பலவாறு சோதித்ததன் பின்னரே மதுருக்கு குருதேவரிடம் பக்தியும் நம்பிக்கையும் உறுதிப்பட்டது 197; பாவ சமாதி அனுபவம் பெற மதுர் விரும்புதல் 198; அதற்காக அவர் குருதேவரை வேண்டுகல் 198; அதற்கு குருதேவர் கோபியர் மற்றும் உத்தவர் பற்றிக் கூறி அவருக்குப் புரியவைத்தல் 199; மதுரின் பாவ சமாதியும் பிரார்த்தனையும் 200; தியாகம் இல்லையெனில் பாவ சமாதி அனுபவம் நிலைக்காது 201; இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு: காசிப்பூர் தோட்டத்திற்கு அழைத்து வரப்பட்ட பக்த இளைஞர் 202; ஆன்மீகப் பேருணர்வின் காரணமாக ஏற்படும் மாற்றங்களை குருதேவர் புரிந்து கொள்தல், குரு உண்மையிலேயே சம்சார வியாதியின் மருத்துவர் 202; அந்த இளைஞனின் நிலைபற்றி குருதேவரின் கருத்து 204; குருதேவர் தம் எண்ணங்களை மனம் திறந்து மதுரிடம் கூறி அவரது கருத்தை



அறிதல் 204; மதுரின் நன்மைக்காக குருதேவரின் சிந்தனை 205; எடுத்துக்காட்டு: பலஹாரிணி பூஜை பிரசாதத்தை குருதேவர் கேட்டுப் பெறுதல் 206; விசேஷ நாட்களில் வெவ்வேறு பாவ சமாதியில் குருதேவர் இயல்பாகவே ஆழ்தல் 206; குருதேவர் பிரசாதத்தைக் கேட்டுப் பெற்றதைக் கண்ட சுவாமி யோகானந்தர் நினைத்தது 208; அவ்வாறு செய்ததற்கான காரணத்தை குருதேவர் கூறுதல் 209; மதுர்பாபுவுடன் குருதேவரின் அற்புதத் தொடர்பு 210; காமப்புழு பற்றிக் கூறி மதுர்பாபு குருதேவரை ஆறுதல் படுத்துதல் 211; தம் அந்தரங்க பக்தர்கள் வருவதைப் பற்றி குருதேவர் மதுரிடம் கூறுதல் 211; குருதேவரின் குழந்தை இயல்புக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு: கிரை பிடுங்கிய நிகழ்ச்சி 212; உலகியல் ஆபத்துக்களின் போது மதுர் குருதேவரைச் சரணடைதல் 213; கருமியான மதுர் குருதேவரின் பொருட்டு தாராளமாகச் செலவு செய்தது 213; வேறு எடுத்துக் காட்டுகள் 214; குருதேவரின் விருப்பப்படி மதுர் வைத்தியநாதத்தில் ஏழைகளுக்குச் சேவை செய்தல் 215; குருதேவர்-மதுர்பாபு தொடர்பு இறைவனின் சங்கல்பத்தால் நிகழ்ந்த ஒன்று; மதுர்பாபு மீண்டும் பிறக்க வேண்டும் 216.

#### 8. குருநிலையில் தமது குருமார்களுடன்

218

குருநிலை என்பது அவதார புருஷர்களின் தனி உடைமை 218; பல குருமார்களிடம் குருதேவர் தீட்சை பெறுதல் 219; பைரவி பிராம்மணி 220; சாதனையில் குருதேவருக்கு பிராம்மணியின் உதவி 220; வைணவ தந்திர சாதனைகளில் பிராம்மணியின் அனுபவங்கள் 220; பிராம்மணியின் அழகிய தோற்றத்தைக் கண்ட மதுரின் ஐயம் 221; பிராம்மணியைப் பற்றி 221; பிராம்மணி ஓர் உயர்நிலை சாதகி 222; பிராம்மணியின் யோகக் காட்சி 222; பிராம்மணியின் சீடரான சந்திரா 223; சித்திகளை நாடுதல் ஒருவரை யோக நெறியிலிருந்து நழுவச் செய்யும் 223; சந்திராவின் வீழ்ச்சி 224; பிராம்மணியின் மற்றொரு சீடரான கிரிஜா 224; கிரிஜாவின் சித்தி 225; குருநிலையில் குருதேவர் சந்திரா, கிரிஜா ஆகியோரின் சித்திகளை விலக்குதல் 226; இறை நெறியில் சித்திகளே தடங்கல், துறவி நடந்து ஆற்றைக் கடந்த கதை 226; சித்தியினால் அகங்காரம் வளர்தல்; 'யானை இறந்து பிழைத்த' கதை 228; பிராம்மணி, நிர்விகல்ப நிலையை அனுபவிக்கவில்லை; அதற்கான நிரூபணம் 229; தாந்திரிக சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்ற பசுநிலை, வீரநிலை மற்றும் திவ்ய நிலை 230; வீரநிலை சாதகியான பிராம்மணி, திவ்ய நிலைக்குத் தகுதியை அப்போது பெற்றிராதது 231; அதற்கான நிரூபணம் 232; குருதேவரின் கருணையால் பிராம்மணி தன் தாழ்ந்த நிலையை உணர்தல்; தவவாழ்வில் ஈடுபடுவதற்காகச் செல்

லுதல்233; தோதாபுரி 233; குருதேவருக்கும் தோதாபுரிக்கும் இடையே நிகழ்ந்த கருத்துப் பரிமாற்றம் 234; பிரம்ம ஞானியரின் பயமின்மை மற்றும் பற்றின்மை235; தோதாபுரியின் உயர்நிலை 237; பைரவரைக் கண்டபோது தோதாபுரியின் பயமின்மை 237; தோதாபுரியின் குரு 238; குருவின் மடம் மற்றும் பரம்பரை பற்றி தோதாபுரி கூறியது 239; தோதாபுரியைப் பற்றி 240; தோதாபுரியின் உள் ளம் 241; பக்திநெறி பற்றி தோதாபுரியின் அறியாமை 242; அதற்கான நிரூபணம்: 'என்னப்பா, சப்பாத்தி தட்டுகிறாயா?' 243; தோதாபுரி கோபத்தை விட்டது 244; மாயை கருணைகொண்டு வழிவிடாமல் மனிதன் கடவுளை அடைய முடியாது 245; எடுத்துக் காட்டு: ராமன், இலக்குவன், சீதை ஆகியோர் வனத்தில் சென்றது 246; தம் உயர்நிலைக்குக் காரணம் அன்னை பராசக்தியின் கருணையே என்பதை தோதாபுரி உணரவில்லை 247; தோதாபுரி நோய்வாய்ப் படுதல் 247; மனம் உணர்த்தியதைத் தோதாபுரி புரிந்துகொள்ளாதது 248; குரு தேவரிடமிருந்து விடைபெற்றுச் செல்ல தோதாபுரி முயன்றதும், அது முடியாததும். அவரது நோய் அதிகரித்தல் 248; மனத்தை நிலைப்படுத்த இயலாத தோதாபுரி உடலை மாய்த்துக் கொள்ள கங்கையில் மூழ்கச் செல்லுதல்; பராசக்தியை அகிலம் முழுவதும் காணல் 249; தமது முடிவைத் தோதாபுரி கைவிடல் 250; பிரம்மமும் பிரம்ம சக்தியும் ஒன்றே என்பதைத் தம் நோயின் விளைவாகத் தோதாபுரி அறிந்து கொள்ளல் 251; அன்னை பராசக்தியைத் தோதாபுரி ஒப்புக் கொள்ளலும் விடைபெறுதலும் 252; ரசவாதக் கலையைத் தோதாபுரி அறிந்திருத்தல் 252; நிறைவுரை 252.

## 2. குருநிலை 2

இந்தப் பகுதியைப் பற்றி...

257

1. வைஷ்ணவ சரணும் கௌரியும்

261

தட்சிணேசுவரத்திற்கு வந்த சாதுக்களுக்கும் சாதகர்களுக்கும் குருவாக குருதேவர் திகழ்ந்ததுபற்றி கல்கத்தாவாசிகள் அறிய வில்லை 261; பூக்கள் மலர்ந்ததும் தேனீக்கள் தாமாகவே வரும் 262; ஆன்மீக விஷயத்தில் அனைவரும் சம அஞ்ஞானிகளே 262; குருதேவர் உபதேசித்த விதம் 263; பிராம்மணியைச் சந்தித்தபோது குருதேவரின் நிலை 263; குருதேவரின் உயர்நிலையைப் பிறர் புரிந்துகொண்ட விதம் 264; குருதேவரின் நிலையைப் புரிந்து கொண்ட பிராம்மணி பண்டிதர்களை அழைக்கும்படிக் கூறுதலும் மதுரின் முடிவும் 265; வைஷ்ணவ சரணும், இந்தேஷிலிருந்து கௌரியும் அழைக்கப் படுதல் 266; வைஷ்ணவ சரணின் புகழ் 266; குருதேவரின் உடல் எரிச்சலைப் போக்க பிராம்மணி கூறிய வழி 266; குருதேவரின்



அடங்காப் பசியைப் போக்க பிராம்மணி சொன்ன வழி 268; யோகப் பயிற்சியே இவற்றிற்குக் காரணம். குருதேவரின் அத்தகைய பசியைப் பற்றி நாங்கள் கண்டவை 268; முதல் எடுத்துக்காட்டு: பேரளவில் திரட்டுப்பாலை உண்டது 269; இரண்டாம் எடுத்துக்காட்டு: காமாம்புகூரில் ஒரு சேர் இனிப்பும் பொரியும் உண்டது 269; மூன்றாம் எடுத்துக்காட்டு: ஒரு சிறிய மீனைக் குழம்பாக வைத்து ஒருபடி சாதத்தை உண்டது 273; நான்காம் எடுத்துக்காட்டு: தட்சிணேசுவரத்தில் நள்ளிரவில் ஒரு சேர் கேசரி உண்டது 273; ஆன்மீகப் பேருணர்வுகள் குருதேவரின் உடலை மாற்றியது 275; வைஷ்ணவ சரண் தட்சிணேசுவரத்திற்கு வந்ததும் பண்டித சபையும் 275; சபையில் குருதேவரின் நிலை பற்றிய விவாதம் 275; குருதேவரின் நிலையைப் பற்றி வைஷ்ணவ சரணின் முடிவு 276; கர்த்தாபஜா போன்ற பிரிவுகளைப் பற்றி குருதேவரின் கருத்து 277; ஆசைகள் நிறைந்த மனிதன் விரும்பும் மதம் 278; தாந்திரிக நெறியின் தோற்றமும் அதன் புதுமையும் 279; தந்திர நெறியில் வீரநிலை எப்படிப் புகுந்தது? 280; ஒவ்வொரு தந்திரத்திலும் உயர்ந்தது, தாழ்ந்தது என்று இரு பிரிவுகள் உள்ளன; 282; கௌடய வைணவர்கள் தோற்றுவித்த புதிய பூஜை முறை 282; காலப்போக்கில் இதிலிருந்து கர்த்தாபஜா போன்ற பிரிவுகள் தோன்றியதும் அவற்றின் சாரமும் 283; கர்த்தாபஜா போன்ற பிரிவுகளின்படி இறைவன் மற்றும் சாதனை பற்றிய விளக்கங்கள் 284; குருதேவரைச் சோதிக்க அவரை வைஷ்ணவ சரண் காச்சிபகன் ரகசியக் கூட்டத்திற்கு அழைத்துச் சென்றது 286; குருதேவர் அவதாரம் என்று வைஷ்ணவ சரண் அறிதல் 287; கௌரி பண்டிதரின் அற்புத ஆற்றல் 287; கௌரி தன் மனைவியை அன்னை யாக வழிபடுதல் 287; கௌரியின் விந்தையான ஹோமம் 289; பண்டித சபை; பரவச நிலையில் குருதேவர் வைஷ்ணவ சரணின் தோள்களில் அமர்தல்; 290; குருதேவரைப் பற்றி கௌரியின் கருத்து 291; குருதேவரின் தொடர்பினால் கௌரியிடம் வைராக்கியம் வளர்ந்தது; உலகைத் துறந்து அவர் தவம்புரியச் சென்றது 292; குருதேவர் வைஷ்ணவ சரணையும் கௌரியையும் மேற்கோளாகக் காட்டுதல்; அவதாரத்தில் நம்பிக்கை 293; காளிக்கும் கண்ணனுக்கும் வேறுபாடு இல்லை என்பதுபற்றி கௌரியின் கருத்து 293; அன்புக் குரியவரை இறைவடிவாகக் கருதுதல் குறித்து வைஷ்ணவ சரண் 294; இது சாஸ்திர சம்மதமானதுதான்: யாஜ்ஞவல்கியர்-மைத்ரேயி உரை யாடல் 295; அவதாரங்கள் சாஸ்திரங்களின் மதிப்பைக் காப்பாற்றுகின்றன; எல்லா மதங்களையும் மதித்தல்பற்றி குருதேவர் 296.

## 2. குருநிலையும் பலநெறி சாதுக்களும்

298

குருதேவர் சாதுக்களைச் சந்தித்த விதம் 298; தண்ணீர் மற்றும் மறைவிட வசதி உள்ள இடங்களில் சாதுக்கள் தங்குதல் 299; இதைப்

பற்றிய ஒரு கதை 299; பிச்சையும் மறைவிட வசதியும் எளிதில் கிடைத்ததால் சாதுக்கள் தட்சிணேசுவரம் வருதல் 300; பல்வேறு நெறி சாதுக்கள் பல்வேறு வேளைகளில் வருதல் 300; பரமஹம்சர்களின் வேதாந்த சிந்தனை அஸ்தி, பாதி, ப்ரியம்' 300; ஆனந்த பரவசம் அடைந்த சாது ஒருவரின் மிகவுயர்ந்த நிலை 301; ஞானப்பித்தர் ஒருவரை குருதேவர் காணல் 302; பிரம்ம ஞான நிலையில் கங்கை நீரும் சாக்கடை நீரும் ஒன்றாகத் தெரிதல்... பரமஹம்சர்களை மக்கள் ஒரு குழந்தையாக, பிசாசாக அல்லது பித்தராகப் பார்த்தல் 303; ராமாயத் சாது தட்சிணேசுவரம் வருதல் 304; ராம்லாலாவின் கதை 304; ராம்லாலாவைப் பற்றி குருதேவர் கூறியதைக் கேட்ட போது நாங்கள் நினைத்தது 306; நாம் சுகபோக வசதிகளை அதிகரிப்பதால்தான் நவீன விஞ்ஞானத்தைச் சார்ந்திருக்க வேண்டியுள்ளது 308; பௌத்த காலத்தின் பிற்பகுதியில் காபாலிகர்கள் சுகபோகங்களுக்காக சமயத்தை போதித்ததன் விளைவு. யோகமும் போகமும் இணைந்திருக்க இயலாது 309; குருதேவரின் அசாதாரணமான துறவு மற்றும் அவரது போதனைகள் குறித்து உலகப்பற்றுள்ள மக்கள் அஞ்சுதல் 310; ராம்லாலா குருதேவருடன் நிரந்தரமாகத் தங்குதல் 312; குருதேவரின் தெய்வீகத் தொடர்பால் தன்னலமற்ற அன்பை அந்த சாது அனுபவித்தல் 313; ராமநாமத்தில் சாது ஒருவரின் நம்பிக்கை 313; ராமாயத் பிரிவைச் சார்ந்த சாதுக்களின் பாடல்கள் 313; எல்லா நெறி சாதகர் களுடைய சாதனைக்குத் தேவையானதை அளிக்க வேண்டும் என்ற குருதேவரின் ஆவல். ராஜ்குமாரின் (அசலானந்தர்) கதை 315; 'சித்தி', 'காரணம்' போன்ற சொற்களைக் கேட்டவுடன், குருதேவர் பரவச நிலை அடைதல். இழி சொற்கள்கூட அவரை சமாதியில் ஆழ்த்தி விடுதல் 316; இதற்கு முதல் எடுத்துக்காட்டு: ராமசந்திரரின் வீட்டில் நிகழ்ந்தது 318; இரண்டாம் எடுத்துக்காட்டு: அன்னை சாரதாதேவி தட்சிணேசுவரத்தில் இருந்தபோது நிகழ்ந்தது 319; மூன்றாம் எடுத்துக்காட்டு: காசிப்பூரில் குடிகாரனைப் பார்த்த போது நிகழ்ந்தது 320; தட்சிணேசுவரத்திற்கு வந்த பல நெறியைச் சேர்ந்த சாதுக்கள் குருதேவரிடம் ஆன்மீக உதவி பெறுதல் 323; குறிப்பிட்ட சாதனையில் குருதேவர் முழுமை பெற்றபோது அந்த நெறியைச் சார்ந்த சாதுக்கள் வருதல் 324; எல்லா அவதார புருஷர்களின் சக்தியும் ஒரே அளவில் இருப்பதில்லை. ஒரு நாட்டிற்காகச் சிலரும் மனித சமுதாயம் முழுமைக்குமாகச் சிலரும் பிறக்கின்றனர் 325; இந்து, யூத, கிறிஸ்தவ மற்றும் இஸ்லாமிய மதங்களை நிறுவிய அவதார புருஷர்களின் ஆன்மீக சக்தி வெளிப்பாட்டை குருதேவருடன் ஒப்பு நோக்குதல் 326; அனைத்து நெறி சாதுக்களும் சாதகர்களும் குருதேவரிடம் வந்ததற்கான காரணம் 326; வந்த சாதுக்களின் தொடர்பால்தான் குருதேவரிடம் ஆன்மீகம் விழித்தெழுந்தது என்பது



உண்மையல்ல 327; குருதேவர் சமாதி நிலையில் புற உணர்வை இழப்பது ஒருநோய் அல்ல; குருதேவர்-சிவநாத் சாஸ்திரி உரையாடல் இதை நிரூபிக்கும் 328; சாதனையின் போது குருதேவர் பித்தர்போல் நடந்து கொண்டதற்கான காரணம் 329; தட்சிணேசுவரத்திற்கு வந்த சாதுக்கள் சிலருக்கு குருதேவர் தீட்சை அளித்தல். எடுத்துக்காட்டு, நாராயண சாஸ்திரி 329; நாராயண சாஸ்திரியின் இளமைக் காலம் 330; நாராயண சாஸ்திரியின் கல்வி நிறைவும் குருதேவரைச் சந்தித்தலும் 330; குருதேவரின் தொடர்பும் சாஸ்திரி எடுத்த முடிவும் 331; சாஸ்திரியின் வைராக்கியம் 332; சாஸ்திரி, மைக்கேல் மதுகுதனரின் பேச்சைக் கேட்டுக் கோபம் கொள்தல் 333; குருதேவருக்கும் மைக்கேலுக்கும் இடையே உரையாடல் 333; தம் கருத்தை சாஸ்திரி சுவரில் எழுதுதல் 334; சாஸ்திரி சன்னியாச தீட்சை பெறுதலும் தவவாழ்க்கையும் 334; சாதுக்களையும் சாதகர்களையும் சென்று காண்பது குருதேவரின் இயல்பு 335; நியாய தத்துவம் வங்கத்தில் புகுந்ததற்கான காரணம் 335; வேதாந்த பண்டிதர் பத்மலோசனர் 336; பண்டிதரின் அற்புதமான அறிவுக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டு 336; சிவன், விஷ்ணு யார் பெரியவர்? 336; பண்டிதரின் பக்தி 337; குருதேவரின் மன இயல்பும் பண்டிதர் கல்கத்தா வருதலும் 337; பண்டிதர் குருதேவரை முதன்முதலில் சந்தித்தல் 338; பண்டிதரின் பக்தியும் நம்பிக்கையும் வளர்ந்ததன் காரணம் 339; பண்டிதரின் ஆற்றலை குருதேவர் அறிந்தது 340; காசியில் பண்டிதர் உயிர் துறத்தல் 340; தயானந்தரைப் பற்றி குருதேவர் 341; பண்டித ஜெய நாராயணர் 342; ராம பக்தரான கிருஷ்ணகிஷோர் 342.

### 3. குருநிலையில் தீர்த்தயாத்திரையும் சாதுக்களின் தொடர்பும் 344

பிற ஆசாரியர்களுடன் ஒப்பிடும்போது குருதேவரின் வாழ்க்கையின் புதுமை 344; குருதேவர் நிரூபித்தவை; அவர் காட்டிய பரந்த நெறி எதிர்காலத்தில் எந்த அளவிற்குப் பரவும்? 346; அதற்கான நிரூபணம் 347; குருதேவரின் கருத்துக்கள் பரவியதை எவ்வாறு அறிவது? 348; குருதேவரின் சிந்தனைகள் முதலில் தட்சிணேசுவரத்திலும் பின்னர் தீர்த்த யாத்திரையின் போதும் போதிக்கப்பட்டது 348; பல்வேறு ஆன்மீகத் தளங்களில் நின்று பெற்ற பல்வேறு அனுபவங்களின் வாயிலாக குருதேவரிடம் அசாதாரண குருநிலை ஆற்றல் பரிணமித்தது 349; தீர்த்த யாத்திரையிலிருந்து குருதேவர் கற்றுக் கொண்டது. தெய்வ, மனித இயல்புகள் அவரிடம் இருந்தன 351; குருதேவரைப் போன்ற மகான்கள் தீர்த்த யாத்திரை மேற் கொள்வதற்கான காரணம் பற்றி சாஸ்திரிங்கள் கூறுவது 352; தீர்த்தத் தலங்களுக்குச் சென்று வந்தபின் அந்த நினைவுகளை அசைபோட வேண்டும் என்று குருதேவர் கூறியது 353; தீர்த்தத் தலங்களுக்குச்

செல்லுமுன் மனத்தில் பக்தி உணர்வு கொள்ள வேண்டும் 353; சுவாமி விவேகானந்தர் புத்த கையக்குச் சென்றபோது அங்கு போக விரும்பிய பக்தர் ஒருவருக்கு குருதேவர் கூறியது 354; யாருக்கு இங்கே இருக்கிறதோ அவருக்கு அங்கேயும் இருக்கும் 356; தீர்த்தத் தலங்களில் தாம் பார்க்கப்போவன எவை என்பதுபற்றி குருதேவரின் கற்பனை 357; 'பக்தனாக இரு, அதற்காக ஏன் முட்டாளாக இருக்க வேண்டும்?' என்று யோகானந்தருக்கு குருதேவர் அறிவுறுத்தியது 357; காசிவாசிகள் உலகியல் விஷயங்களில் உழல்வதைக் கண்ட குருதேவர், அம்மா, என்னை எதற்காக இங்கு அழைத்து வந்தாய்?' என்று கேட்டல் 358; குருதேவர் காசியைப் பொன்மயமாகக் காணல் 359; வாராணசி பொன்னால் நிர்மாணிக்கப் பட்டதாக ஏன் கூறப்படுகிறது? 359; காசியைப் பொன்மயமாகக் கண்ட குருதேவர் அதனை அசுத்தப்படுத்த அஞ்சுதல் 360; காசியில் உயிர் துறப்பவர் முக்தி பெறுவதுபற்றி குருதேவர் மணிகர்ணிகையில் கண்ட காட்சி 361; குருதேவர்திரைலங்க சுவாமிகளைக் காணல் 363; பிருந்தாவனத்தில் பாங்கிவிஹாரியின் திருவுருவத்தையும் விரஜ பூமியையும் கண்ட குருதேவரின் பரவச நிலை 364; குருதேவருக்கு பிருந்தாவனத்தின் மீதிருந்த விசேஷப் பற்று 365; நிதுவனத்தின் கங்காமாதா; அங்கேயே தங்கிவிட குருதேவர் எண்ணியது, முதிய தன் தாய்க்காக கல்கத்தா திரும்பியது 365; முரண்பட்ட உணர்ச்சிகளும் குணங்களும் குருதேவரின் வாழ்க்கையில் இணைந்திருந்தது. துறவியாக இருந்தும் அவர் தாய்க்குச் சேவை செய்தல் 366; சமாதிலிலையில் உடலை உகுக்க நேரிடும் என்பதால் குருதேவர் கையக்குச் செல்ல மறுத்தல் 368; காரியப் பொருள் காரணப் பொருளுடன் ஒன்றுவதுதான் நியதி 369; அவதார புருஷர்களின் வாழ்க்கை ரகசியத்தைக் கர்ம நியதிகளால் விளக்க முடியாது; இதன் காரணம் 370; முக்த புருஷர்களின் அடையாளங்களாக சாஸ்திரங்கள் கூறியுள்ள அனைத்தையும் அவதார புருஷர்களிடம் கண்ட இந்திய தத்துவ ஞானிகளின் முடிவு. சாங்கிய தத்துவத்தின்படி அவர்கள் பிரகிருதிவீன புருஷர்கள் 371; வேதாந்தம் இவர்களை ஆதிகாரிக புருஷர்கள் என்று அழைக்கிறது. அவர்களுள் அவதார புருஷர்கள், ஈசுவர கோடிகள் என்று இரு பிரிவுகள் 372; ஆதிகாரிக புருஷர்களின் உடலும் மனமும் சாதாரண மக்களின் உடல் மற்றும் மனங்களிலிருந்து வேறுபட்டவை. அதன் காரணமாக அவர்களின் எண்ணங்களும் செயல்களும் வேறுபட்டவையாக, வியப்பிற்குரியவையாக உள்ளன 373; குருதேவர் நவதீபத்திற்குச் செல்லுதல் 375; நவதீபத்திற்குச் செல்லுமுன் சைதன்யரைப் பற்றி குருதேவர் எண்ணியதும், அங்குச் சென்றபின் அவர் எண்ணத்தில் தோன்றிய மாற்றமும் 375; குருதேவர் கால்னாவுக்குச் செல்லுதல் 376; பகவான் தாசின் துறவும் பக்தியும் புகழும் 377; குருதேவரின் சாதனைக் காலத்தில்



இந்தியாவில் தோன்றிய சமயப் புரட்சி 378; கலுடோலாவிலுள்ள ஹரிசபைக்கு குருதேவர் செல்லுதல் 378; அந்தச் சபையில் பாகவத விரிவுரை 379; ஸ்ரீசைதன்யபீடத்தில் குருதேவர் அமர்தல் 379; இதைப் பற்றி வைணவ சமூகத்தில் கருத்து வேற்றுமை 380; ஸ்ரீசைதன்ய பீடத்தில் ஒருவர் அமர்ந்ததைப்பற்றி அறிந்த பாபாஜியின் கோபம் 381; பாபாஜியின் ஆசிரமத்திற்கு குருதேவர் சென்றது 382; குருதேவரைப் பற்றி ஹிருதயர் பாபாஜியிடம் கூறுதல் 382; சாது ஒருவரின் நடத்தையால் பாபாஜி சினமடைதல் 382; மக்களுக்குப் போதிக்க வேண்டும் என்று பாபாஜியின் அகங்காரம் 383; பாபாஜியின் கோபத்தையும் அகங்காரத்தையும் பாவ சமாதியில் இருந்த குருதேவர் எதிர்த்தல் 384; குருதேவர் கூறியதை பாபாஜி ஏற்றுக் கொள்ளல் 385; குருதேவருக்கும் பாபாஜிக்கும் இடையே நடந்த இனிய உரையாடல். ஆசிரமவாசிகளுக்கு மதுர்பாபுவின் சேவை 385.

#### 4. குருநிலை: இறுதிப் பகுதி

387

பிரம்மஞானி எல்லாம் அறிந்தவர் என்று வேதம் கூறுவதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் வீண்வாதம் செய்தல் 387; மேற்கூறியவை எவ்வாறு உண்மை என்று குருதேவர் விளக்கியது: ஒரு பானைச் சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம்' 388; ஒரு பொருளின் ஆரம்பத்தையும் முடிவையும் அறிவது அதைப் பற்றிய அனைத்தையும் அறிவதாகும். பிரம்ம ஞானி உலகைப் பற்றிய எல்லா அறிவையும் பெறுவதும் அப்படியே 389; பிரம்மஞானியர் நினைப்பது நடக்கும்; குருதேவரின் வாழ்க்கை இதற்குத் தரும் தெளிவு; எலும்பாலும் தசையாலும் ஆன இந்தக் கூண்டுக்குள் என் மனத்தைக் கொண்டு வர முடிய வில்லை' 389; மற்றொரு நிகழ்ச்சி. மனம் உயர் நிலையில் உள்ளது; அதைக் கீழே கொண்டு வர இயலாது' 390; குருதேவர் அனைத்தையும் இரண்டு உணர்வுத் தளங்களிலிருந்து இரண்டு விதமாகக் காணல். 391; அத்வைத உணர்வு நிலையில் புலன்கடந்த காட்சி, சாதாரண உணர்வு நிலையில் புலன்கள்மூலம் காட்சி 391; சாதாரண மனிதர்கள் இரண்டாவது நிலையிலிருந்தே அனைத்தையும் காண்கின்றனர் 392; குருதேவரின் இருவிதமான காட்சிகளுக்கு எடுத்துக்காட்டு 392; இதைப் பற்றி குருதேவர் சொன்னவையும் அவர் பெற்ற காட்சியும். வெவ்வேறு உறைகளின் உள்ளிருந்து அன்னையே எட்டிப் பார்க்கிறாள்! 393; குருதேவரின் புலன்களும் மனமும் புத்தியும் கூர்மையானவை. சுகபோகங்களில் பற்றின்மையே இதற்குக் காரணம். பற்றுடைய மற்றும் பற்றுற்ற மனங்களின் வேறுபாடு 394; குருதேவரின் அறிவுக் கூர்மைக்கு எடுத்துக்காட்டு 395; i. சாங்கிய தத்துவத்தை சுலபமாக விளக்கியது திருமண வீட்டில் தலைவனும் தலைவியும் 395; ii. பிரம்மமும் மாயையும் ஒன்றே அசையாமல் கிடக்கும்

பாம்பு, ஊர்ந்து செல்லும் பாம்பு 396; iii. இறைவன் மாயையால் கட்டுப்படுவதில்லை; தன் வாயிலேயே நஞ்சு இருந்தும் பாம்பு சாவதில்லை 396; இயற்கையின் அசாதாரண மாற்றங்களை குருதேவர் காணலும், கடவுள் தாம் ஏற்படுத்திய நியதியைத் தாமே மாற்றியுள்ளார் என்று அறிதலும் 397; இடிதாங்கியைப் பற்றிப் பேசியபோது குருதேவர் தமது அனுபவத்தைக் கூறியது 397; சிவப்புப்பூச் செடியில் வெள்ளைப் பூ பூத்ததைக் காணல் 398; இயற்கையின் அசாதாரண நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு இந்தப் பிரபஞ்சம் அன்னை பராசக்தியின் திருவிளையாடல் என்று குருதேவர் உறுதி கொள்ளல் 399; குறிப்பிட்ட ஓர் இடத்தில் வெளிப்பட்டுத் திரண்டிருந்த ஆற்றலின் அளவை குருதேவர் உயர்ந்த உணர்வுத் தளத்தில் இருந்தபோது அறிந்தது 399; பிருந்தாவனத்தில் கண்ணன் திருவிளையாடல்கள் புரிந்த இடங்களை சைதன்யர் கண்டு பிடித்தார் என்பது நாம் அனைவரும் அறிந்ததே 400; சில எடுத்துக்காட்டுகள்: வனவிஷ்ணுபூரில் மிருண்மயியின் முந்தைய உருவத்தைக் காணல் 401; வனவிஷ்ணுபூரின் நிலை 401; மதன்மோகன் 402; மிருண்மயி 402; மக்களின் மனப்பான்மையையும் நோக்கங்களையும் குருதேவர் கண்டுபிடித்து அறிதல்—முதல் எடுத்துக்காட்டு 403; இரண்டாம் எடுத்துக்காட்டு: சுவாமி விவேகானந்தரின் நண்பர்கள் 404; 'முயற்சி செய்தாலும், விரும்பிய வண்ணம் திகழ்வது இயலாது' 405; மூன்றாம் எடுத்துக்காட்டு: பண்டித சசதரைக் காணச் சென்றபோது குருதேவர் அங்கு தண்ணீர் அருந்தியது 406; குருதேவரின் மன அமைப்பின் இயல்பு. பொருட்கள் மற்றும் மக்களின் தகுதியை அவர் எவ்வாறு நிர்ணயம் செய்தார் 407; முதல் எடுத்துக்காட்டு: அரிசியும் வாழைக்காயும் மூட்டை கட்ட உதவும் கல்வி எனக்குத் தேவையில்லை' 408; இரண்டாம் எடுத்துக் காட்டு: குருதேவர் தியானம் செய்ய அமர்ந்ததும் உடலின் மூட்டுக் களை யாரோ பூட்டுவதும் கையில் திரிகுலத்துடன் ஒருவர் தோன்று வதும் 409; மூன்றாம் எடுத்துக்காட்டு: பூஜைமுறை 409; பித்ருதர்ப்பணம் செய்ய இயலாதது 409; கற்றறிவற்ற குருதேவரின் ஆன்மீக அனுபவங்களால் வேதங்கள் மற்றும் சாஸ்திரங்களின் உண்மைகள் நிரூபிக்கப் பெற்றது 410; அத்வைத ஞானம் பெறுதலே வாழ்க்கையின் குறிக்கோள். தனி மனிதனின் அல்லது சமூகத்தின் நிலையை நிர்ணயிக்க அத்வைத ஞானத்தின் அடிப்படையில் குருதேவர் அணுகுதல் 410; தான் மட்டுமே அறியக்கூடிய காட்சிகளும் பிறருக்குத் தெரிவிக்கக் கூடிய காட்சிகளும் 411; எதைப்பற்றியும் ஒரு தெளிவான முடிவுக்கு வரும்வரை குருதேவரின் மனம் அமைதியுறாது 411; சாதாரண உணர்வுத் தளத்தில் இருந்தபோது குருதேவர் கண்டவை. சாக்தர்களுக்கும் வைணவர்களுக்கும் இடையே இருந்த வெறுப்புணர்ச்சி 412; தம் குடும்பத்தில் இந்த வெறுப்புணர்ச்சியை நீக்க



அவர்கள் அனைவரும் சக்தி மந்திரதிட்சை பெறும்படிச் செய்தல் 412; சாதுக்கள் மருந்துகளை சிபாரிசு செய்யவும், சிகிச்சை அளிக்கவும் ஆரம்பித்தது அவர்களை ஆன்மீகப் பாதையிலிருந்து பிறழச் செய்தது 413; போலித் துறவிகளைப் பற்றி குருதேவரின் கருத்து 413; உண்மையான சாதுக்களின் வாழ்க்கையால்தான் சாஸ்திரங்கள் வாழ்கின்றன 414; உண்மையான சாதுக்களிடமும் குறுகிய மனப்பான்மை இருப்பதைக் காணுதல் 414; ஆன்மீகப் பண்பு இல்லாததைத் தீர்த்தத் தலங்களில் குருதேவர் காணல். நம் அனுபவத்திற்கும் குருதேவரின் அனுபவத்திற்கும் உள்ள பெரிய வேறுபாடு 415; தமது பரந்த கொள்கையைப் பற்றி குருதேவர் அறிந்து கொள்ளல் 417; 'எல்லா மதங்களும் உண்மை; எத்தனை மதங்களோ அத்தனை வழிகள்' என்ற உண்மையை முதன்முதலில் உணர்ந்தவர், தாமே என்பதை குருதேவர் புரிந்து கொள்தல் 417; உலகிற்கு ஆன்மீகத்தை வழங்கவே அன்னை தனக்கு அசாதாரண ஆற்றலை அருளியிருக்கிறாள் என்பதை குருதேவர் உணர்ந்தது 418; குருதேவர், நம்மைப் போல் அகங்கார வசப்பட்டு குரு பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை 420; அதற்கான நிரூபணம்— பாவமுகத்தில் இருந்தபோது குருதேவர் அன்னை பராசக்தியிடம் கோபம் கொண்டது 420; இரண்டாம் எடுத்துக்காட்டு 421; குருதேவரின் அனுபவம்: அன்னை பராசக்தியின் ஜமீனில் நிர்வாக அதிகாரியான நான், குழப்பம் நேரும் இடங்களில் எல்லாம் சென்று அமைதியை நிலைநாட்ட வேண்டியுள்ளது' 422; தம் பக்தர்களைக் காண குருதேவரின் மனம் தீவிர ஆவல் கொள்தல் 423; 'யாருக்கு இது கடைசிப் பிறவியோ அவர்கள் இங்கு வருவார்கள். யார் இறை வனிடம் ஒருமுறையேனும் உண்மையாகப் பிரார்த்தனை செய்தார்களோ அவர்களும் இங்கு வந்தே தீரவேண்டும்' 425; குருதேவர் அன்னையை முற்றிலுமாகச் சரணடைந்ததால்தான் இந்த உறுதி யான முடிவு வந்தது 426; குருதேவரின் இந்தச் சொற்களின் பொருள் 427; குருவுணர்வு திரண்ட நிலையையே திவ்யநிலை என்று தாந்திரிக நூல்கள் கூறுகின்றன. திவ்யநிலையில் நிலைபெற்ற குருமார்கள் சீடர்களுக்கு எவ்வாறு தீட்சை அளிக் கிறார்கள் 428; பலவித தீட்சைகள் 428; இத்தகைய தீட்சையில் நல்ல நேரம், கெட்ட நேரம் என்றெல்லாம் கவலைப்படத் தேவையில்லை 429; திவ்யநிலை குருமார்களுள் குருதேவர் மிகவும் உயர்ந்தவர். அதற்கான காரணம் 429; அவதார புருஷர்களிடம் அனைத்து ஆற்றல்களும் எல்லா காலங்களிலும் வெளிப்படு வதில்லை. அதற்கான நிரூபணம் 430; சிறந்த பக்தரான கேசவ சந்திரரை குருதேவர் காணல். அதன்பின் குருதேவரின் சீடர்கள் வருதல் 431.

## 5. பக்தர்களுடன் குருதேவர்

432

குருதேவரிடம் தெய்வ மனித இயல்புகள் இணைந்திருந்தது 432; விஜய கிருஷ்ண கோசுவாமி பெற்ற காட்சி 433; குருதேவர் பக்தர்களிடம் அசாதாரணமாக நடந்து கொள்ளும்போது அவர்கள் மனத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதல்கள் 434; பாவ சமாதி அனுபவத்திற்காக பாபுராம் குருதேவரை வற்புறுத்தியது. குருதேவரின் கவலையும் காட்சியும் 436; பக்தர்களின் பொருட்டு தாம் கவலையுறுவதற்கான காரணத்தை குருதேவர் விளக்குதல், ஹாஸ்ரா எச்சரித்தல். குருதேவரின் காட்சி 437; இது விஷயமாக குருதேவரை நேர்ந்திரர் கேட்டுக் கொண்டது; குருதேவரின் காட்சி 438; நற்குணம் படைத்தவர்களை குருதேவர் மதித்தது; அதன் காரணம் 439; ஆணவத்திலிருந்து தம்மை விடுவித்துக்கொள்ள குருதேவர் எந்த அளவுக்கு முயன்றார்? 439; குருதேவரிடம் ஆணவமே இல்லை; எடுத்துக்காட்டு: டாக்டர் கைலாஸ், திரைலோக்ய பாபு தொடர்பான நிகழ்ச்சிகள் 440; உலகியல் மக்களின் நேர்மாறான நடத்தை 440; குருதேவர் காலத்தில் ஆன்மீகப் புரட்சி, அதற்கான காரணம் 441; பண்டித சசதர் கல்கத்தாவிற்கு வருதல்; அவரது சொற்பொழிவு 442; சசதரைக் காண குருதேவர் விரும்புதல் 443; குருதேவரின் தூய உள்ளத்தில் எழுகின்ற ஆவல் நிறைவேறும் 443; 1885-ஆம் ஆண்டு நவயாத்திரையின்போது குருதேவர் சென்ற இடங்கள் 444; ஈசான் பாபுவைப் பற்றி 445; சுவாமி யோகானந்தரின் ஆசார நிஷ்டை 446; பலராம் பாபுவின் வீட்டில் தேர்த்திருவிழா 448; குருதேவரிடம் பக்தைகளின் ஈடுபாடு 448; அகமுகப்பட்ட மனத்துடன் குருதேவர் நடந்து சென்றபோது, ஒரு பக்தை தன்னை மறந்து அவர்பின் செல்லுதல் 449; குருதேவர் இவ்வாறு செல்வது பற்றிய மேலும் சில உதாரணங்கள், அதற்கான காரணம் 449; பக்தையை தட்சிணேசுவரத்திற்கு குருதேவர் அழைத்தல் 451; பக்தையின் கேள்விகளுக்கு குருதேவரின் பதில்: காற்றில் சிக்கிய எச்சில் இலையைப் போன்று இரு' 452; பரவச நிலையில் குருதேவர். உடம்பில் புண்ணுள்ள யாரும் விக்கிரகங்களைத் தீண்டக் கூடாது என்பதை பக்தர்கள் அறிந்து கொண்டது 453; பரவச நிலையில் குண்டலினியின் காட்சியும் குருதேவர் கூறியதும் 453; பரவச நிலை கலைந்ததும், வந்த பக்தர்கள் என்ன உண்பார்கள் என்பது பற்றி குருதேவரின் கவலை; பக்தைகளைக் கடைக்கு அனுப்புதல் 454; குழந்தை இயல்பு கொண்ட குருதேவர் அச்சமடைதல் 455; பண்டித சசதர் இரண்டாம் முறையாக குருதேவரைக் காணல் 456; இந்த நிகழ்ச்சியை குருதேவர் தாமே ஒரு பக்தரிடம் கூறியது 458; குருதேவரின் அசாதாரணமான நடத்தை, பிற அவதாரங்களின் இத்தகைய செயல்களில் நம்பிக்கை அளித்தல் 459.



## 6. பக்தர்களுடன் குருதேவர்1

462

கோபாலனின் தாய் குருதேவரை முதன்முறையாகக் காணல் 463; படல்டங்காவைச் சேர்ந்த கோவிந்த சந்திர தத்தர் 465; பக்தையான அவரது மனைவி 465; அவளது புரோகிதரின் குடும்பம், பால விதவை யான அகோரமணி 466; அகோரமணியின் ஆசார நிஷ்டை 466; கோவிந்த பாபுவின் கோயிலில் வசித்ததும், தவமும் 467; கிழை, மேலைநாட்டுப் பெண்களின் ஆன்மீக உணர்வு வெளிப்பாட்டில் வேறுபாடுகள் 468; குருதேவரை அகோரமணி இரண்டாம் முறை யாகக் காணல் 469; கோவிந்த பாபுவின் தோட்டத்திற்கு குருதேவர் வரல் 471; கண்ணனின் காட்சி பெற்ற அகோர மணியின் நிலை 472; அந்த நிலையில் அவர் தட்சிணேசுவரத்திற்கு குருதேவரிடம் வருதல் 473; அவரது நிலை அபூர்வமானது என்று குருதேவர் புகழ்தல்; அவரை குருதேவர் அமைதிப்படுத்தல் 475; கோபாலனின் தாயிடம், 'நீ எல்லாம் பெற்றுவிட்டாய்' என்று கூறுதல் 477.

## 7. பக்தர்களுடன் குருதேவர்2

480

பலராம் பாபுவின் வீட்டில் தேர் நிலைக்குவரும் விழா 480; சைதன்யரின் சங்கீர்த்தனத்தைக் கேட்க குருதேவர் ஆவல் கொள்ளல், அந்தக் காட்சி பெறல் 480; பல இடங்களில் பலராம் பாபுவின் திருப்பணி; அவர் அளிக்கும் உணவு தூய்மையானது 481; குருதேவ ரின் பொறுப்பாளர் நால்வர்; குருதேவருக்குப் பணிபுரிதலில் பலராமிற்குத் தனிச் சலுகை 481; 'நான், எனது' என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக குருதேவர் இங்கே, இந்த இடத்திற்கு' என்று சொல்லுதல், அதன் காரணம் 483; பொறுப்பாளர்கள் எவ்வளவு காலம், எந்த விதத்தில் குருதேவருக்குச் சேவை செய்தார்கள்? 483; பலராம் குடும்பத்தினர் அனைவரும் ஒரே சுருதி உடையவர்கள் 484; பலராம் பாபுவின் வீட்டின் தேர்த் திருவிழா ஆடம்பரமற்ற பக்தியைக் காட்டுவதாக இருந்தது 485; பக்தைகளிடம் குருதேவரின் அற்புதத் தொடர்பு 486; கோபாலனின் தாய் பெற்ற காட்சியைப் பற்றி பக்தர்களுக்கு குருதேவர் கூறுதல், கோபாலனின் தாயை அழைத்து வரச் செய்தல் 487; பிற்பகலில் குருதேவர் திடீரென்று கோபால பாவனையில் ஆழ்தல், கோபாலனின் தாய் அங்கு வருதல் 488; பரவச நிலையில் குருதேவர் எப்போது என்ன செய்தாலும் அது நன்றாக இருக்கும்; அதற்கான காரணம் 489; தேர் நிலைக்குத் திரும்பியபின் குருதேவர் தட்சிணேசுவரம் செல்லுதல் 489; கோபாலனின் தாய் கொண்டு வந்த மூட்டையைக் கண்ட குருதேவ ரின் வெறுப்பு; பக்தர்களிடம் அவர் அன்பு காட்டுவதுடன் கட்டுப் பாட்டையும் விதிப்பார் 490; குருதேவர் பாராமுகம் காட்டியது பற்றி கோபாலனின் தாயின் வருத்தம்; அன்னை சாரதாதேவி அவரை

ஆறுதல்படுத்துதல் 491; குருதேவரே தம் இஷ்டதெய்வம் என்று உறுதி ஏற்பட்ட பின் கோபாலனின் தாய்க்குக் கிடைத்த காட்சிகள் 493; மார்வாரி பக்தர்கள் குருதேவரிடம் வருதல் 494; ஆசைகளுடன் கொடுக்கின்ற எதையும் குருதேவர் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார், பக்தர்களுக்கும் கொடுக்க மாட்டார் 495; மார்வாரிகள் கொடுத்த கற்கண்டை குருதேவர் கோபாலனின் தாய்க்குக் கொடுத்தல் 496; சொந்த தெய்வீகக் காட்சிகளைப் பற்றி பிறரிடம் கூறக் கூடாது 497; கோபாலனின் தாயை குருதேவர், நரேந்திரருக்கு அறிமுகப் படுத்துதல் 498; கோபாலனின் தாயின் அழைப்பை ஏற்று குருதேவர் காமார்ஹாட்டி சென்றதும் அங்கு பேயைக் கண்டதும் 499; காசிப்பூர் தோட்டத்தில் குருதேவர்; கோபாலனின் தாய்க்கு பாலைக் கொடுத்து, கோபாலன் அவர் மூலம் உண்பதாகச் சொன்னது 500; கோபாலனின் தாய் விசுவரூப தரிசனம் பெறல் 503; வராக நகர் மடத்தில் கோபாலனின் தாய் 503; மேலைநாட்டுப் பெண்களுடன் கோபாலனின் தாய் 504; சகோதரி நிவேதிதையின் வீட்டில் கோபாலனின் தாய் 504; கோபாலனின் தாய் காலமாதல் 505; கோபாலனின் தாயின் வரலாறு நிறைவு 506.

பிற்சேர்க்கை

507

குருதேவரின் யோகசக்தியின் காரணமாகவே பெரும்பாலானோர் அவரிடம் நம்பிக்கை கொண்டனர் 507; இவையனைத்தும் உண்மையாயினும் அதைப் பற்றி விவாதிப்பது நமது நோக்கமல்ல; தன்னலபக்தி ஆன்மீக முன்னேற்றத்துக்கு ஊறு விளைவிக்கும் 510; உண்மை பக்தி, வழிபடுபவனை வழிபடுபொருளைப் போன்றே ஆக்கும் 509; அவதார புருஷரின் வாழ்க்கையில் அசாதாரண நிகழ்ச்சிகள் 511; குருதேவர் அவதரித்த காமார்புகூர் கிராமம் 513; சிறுவன் கதாதரனின் விசித்திரச் செயல்கள் 513; உண்மையைத் தேடுதல் 515; உண்மையைத் தேடியதன் பலன் 517; குருதேவரின் எளிய சொற்களின் ஆழமான பொருள் 518; குருதேவரின் அன்றாட வாழ்க்கை 519; குருதேவரின் ஆன்மீக போதனை எவ்வளவு தூரம் நிகழ்ந்துள்ளது; எதிர்காலத்தில் எவ்வாறு நிகழும் 522.

கலைச்சொற்கள்

524

சொல்லடைவு

525



## படங்கள்

|                               |     |
|-------------------------------|-----|
| காசி விக்ஷநாதர் கோயில்        | 360 |
| கிரீஷ் சந்திர கோஷ்            | 17  |
| கோபாலனின் தாய்                | 464 |
| கோலாப் அன்னை                  | 490 |
| சகோதரி நிவேதிதை               | 505 |
| சம்பு மல்லிக்                 | 225 |
| சுரேந்திரநாத் மித்ரர்         | 482 |
| திரைலங்க சுவாமிகள்            | 363 |
| நகபத்தும் குருதேவரின் அறையும் | 492 |
| பலராம் பாபு                   | 485 |
| பிருந்தாவனம்: ஒரு பகுதி       | 364 |
| மணிகர்ணிகை                    | 361 |
| மேல்தளம்                      | 424 |
| ராம்லால்                      | 496 |
| விஜய கிருஷ்ண கோசுவாமி         | 433 |

ஓம்

நிரஞ்ஜனம் நித்யம் அனந்த ரூபம்  
பக்தானுகம்பாத்தருத விக்ரஹம் வை ।  
ஈசாவதாரம் பரமேசுவீட்யம்  
தம் ராமக்ருஷ்ணம் சீரஸா நமாயி ॥

குறைகள் அற்றவரும், நித்தியமானவரும், எல்லையற்றவரும்,  
பக்தர்களின்மீது கொண்ட கருணையால் உருத்தரித்த  
வரும், இறைவனின் அவதாரமும், மேலாம் ஈசனும்,  
போற்றத்தக்கவருமான பூநீராமகிருஷ்ணரைத்  
தலையால் வணங்குகிறேன்.

—சுவாமி அபேதானந்தர்





குருதேவர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்





3

குருநிலை1





இந்தப் பகுதியைப் பற்றி...

சூருதேவர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அற்புதப் பெருவாழ்வில் குருநிலை என்னும் பகுதியினுள் இப்போது அடியெடுத்து வைக்கிறோம். ஸ்ரீகுருதேவரின் சாதனைகள் நிறைவுற்ற பின்னர் அவர் மக்களிடையே பிரபலம் அடையும் வரை நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகள் இந்தப் பகுதியில் முக்கியமாக இடம்பெறுகின்றன. வெறுமனே நிகழ்ச்சிகளையும் குருதேவரின் செயல்களையும் கூறுவதுடன் நின்றுவிடாமல், அவற்றிற்குக் காரணமாக இருந்த அவரது மனநிலை, அவரது செயல்களின் நோக்கம் போன்றவற்றையும் ஆராய இப்போது முற்பட்டிருக்கிறோம். ஏனெனில் உடல்-மனச் சேர்க்கையான மனிதனின் வாழ்வை, உடலையும் அது சம்பந்தமான நிகழ்ச்சிகளையும் பற்றி மட்டும் படிப்பதால் முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. வாழ்க்கை அல்லது சரித்திரம் பற்றிய ஆய்வில் கிழக்கும் மேற்கும் பெரிதும் வேறுபடுகின்றன. உலகியல் சார்புடைய மேலை நாடுகள் வெறுமனே நிகழ்ச்சிகளைக் குறித்து வைப்பதில் ஆர்வம் காட்டுகின்றன. ஆன்மீகச் சார்புடைய இந்துவோ, மனம் மற்றும் மனம் சார்ந்தவைபற்றி அறிந்து கொள்வதிலும் விளக்குவதிலும் ஈடுபடுகிறான். உண்மையானதொரு வாழ்க்கை வரலாறு அல்லது சரித்திரம் இந்த இரண்டையும் இணைப்பதாக இருக்க வேண்டும். மனத்தின் செயல்பாடுகள் விளங்கும் வகையில் உடல் சம்பந்தமான நிகழ்ச்சிகள் எழுதப்பட வேண்டும்.

ஸ்ரீகுருதேவரின் ஈடுணையற்ற வாழ்க்கையை சாஸ்திரங்களின் பின்னணியில் இதுவரை பல இடங்களில்



விளக்கியுள்ளோம். இப்போது, தனித்தன்மை வாய்ந்த அவரது மனத்தின் செயல்பாடுகள், அவரது அனுபவங்கள், அவரது வாழ்க்கை போன்றவற்றை இந்திய மகான்களாகிய கிருஷ்ணர், புத்தர், சங்கரர், சைதன்யர் மற்றும் வெளிநாட்டு மகானான ஏசு போன்றோருடைய வாழ்க்கை முறையுடன் ஒப்பிட வேண்டியுள்ளது. குருதேவர் எங்களிடம், 'முன்னர் ராமர், கிருஷ்ணர் போன்றோராக வந்தவரே இந்த உறையில் (தன் உடம்பைக் காட்டி) இப்போது உள்ளார்', 'இதன் (அதாவது, என்) ஆன்மீக அனுபவங்கள் வேத வேதாந்தங்களில் குறிக்கப்பட்டவற்றையும் கடந்து நிற்கின்றன' என்று பலமுறை கூறியுள்ளார். உண்மையில், பாவமுகத்தில் நிலைத்துநின்று குருதேவர் வாழ்ந்த வாழ்க்கையைப் போல் இன்னொரு வாழ்வை ஆன்மீக உலகம் இதுவரை கண்டதில்லை என்பதைக் கூறியே தீரவேண்டும்.

முந்தைய அவதார புருஷர்கள் வகுத்த பாதைகள் அனைத்தின் வழியாகவும் அவர் சென்றார். அவை கூறிய சாதனை முறைகளைப் பின்பற்றி, ஒவ்வொன்றின் மூலமும் குறுகிய காலத்தில் நிறைநிலையை அடைந்தார்.

அதன்மூலம் அவர் கண்டுபிடித்து உலகுக்கு அறிவித்த 'எத்தனை மதங்களோ அத்தனை வழிகள்' என்ற புதிய உண்மையின் முழுப் பரிமாணத்தையும் நாம் ஆராயும் போது, அவர், இதுவரை வந்துள்ள அவதார புருஷர்களின் முழுமையும் நிறைவும் ஆவார் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டே தீரவேண்டியுள்ளது. அவரது புனிதமான வாழ்வை நினைக்கும்போது அவர் வேதங்களின் சாரமாக, அவற்றின் பிரபஞ்சம் தழுவிய, அழிவற்ற ஆன்மீகப் பேருணர்வுகளின் மொத்த உருவமாக அவதரித்தவர் என்ற திடமான முடிவுக்கே நாம் வருகிறோம்.

சுவாமி விவேகானந்தர் குருதேவரின் கருத்துக்களைப் பிரசாரம் செய்யத் தொடங்கியபோது, அவரது பெருவாழ்வைப் பற்றி அறிய மக்கள் பேரார்வம் காட்டினர். அதனைத் தொடர்ந்து அவரது வாழ்வைப் பற்றிய நூல்கள் பல வெளிவந்தன. அவற்றுள் ஒன்றுகூட அவரது வாழ்விற்கும் வேதநெறி அல்லது சனாதன மதத்திற்கும் இருந்த தொடர்பைத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறவில்லை. இத்தகைய நூல்களைப் படித்ததன் விளைவாக மக்கள் குருதேவரைப் பற்றி தவறான முடிவுக்கு வர வேண்டியதாயிற்று. அவர் இந்து மதத்திற்குப் புறம்பான ஒரு கொள்கையைச் சார்ந்தவர், தாமே உருவாக்கிய

அந்தக் குறுகிய நெறியை வளர்ப்பதற்காகச் சிலரைத் தமக்குப்பின் விட்டுச் சென்றிருக்கிறார் என்றெல்லாம் எண்ணத் தலைப்பட்டனர். அது மட்டுமின்றி, அந்த நூல்கள் தவறுகள் மிகுந்து காணப்பட்டதுடன், நிகழ்ச்சிகளின் தொடர்பையும் உண்மைப் பொருளையும் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டவும் தவறிவிட்டன. இந்த நிலையைப் போக்கவே சுவாமி விவேகானந்தரின் கருத்துக்களுக்கேற்ப குருதேவரின் வரலாற்றை எழுத முனைகின்றோம். அவரது அற்புத வாழ்க்கை, அற்புத ஆன்மீக நிலைகள் மற்றும் அற்புதமான லட்சியத்தின் ஒரு சிறு துளிதான் ஒரு சுவாமி விவேகானந்தரையும் எங்களைப் போன்ற பலரையும் உருவாக்கியது, எங்களை அவரது திருப்பாதங்களில் தஞ்சமடையச் செய்தது. இந்தப் பெருவாழ்வை ஓரளவுக்காவது சரியாக எங்களால் தர முடிந்ததென்றால் அது குருதேவரின் பேரருளால்தான். இதில் தவறுகளோ குறையோ இருப்பின் அதற்கு எங்கள் மதியீனமும் கவனக்குறைவுமே காரணமாகும். குருதேவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றின் முதல் பகுதியையும் இறுதிப் பகுதியையும் பின்னர் எழுத எண்ணியுள்ளோம்.<sup>1</sup> இந்தப் பகுதியின் ஆரம்பத்தில், அவருக்கும் சனாதன தர்மத்திற்கும் உள்ள தொடர்பை விளக்கி சுவாமி விவேகானந்தர் எழுதிய ஒரு பாடலையும் கட்டுரை ஒன்றையும் இணைத்துள்ளோம்.

--ஆசிரியர்

1. இந்த நூலை எழுதும்போது 'குருநிலை' எனப்படும் இந்தப் பகுதியையே முதலில் சுவாமி சாரதானந்தர் எழுதினார். தொடர்ந்து 4,2,1-ஆம் பகுதிகளையும் இறுதியாக 5-ஆம் பகுதியையும் எழுதினார்.



## இந்து மதமும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரும் சுவாமி விவேகானந்தர்

கருணைப் பெருவெள்ளம் தாழ்ந்தவர் பாலும்  
பொங்கிப் பெருகும் வண்ணம்,  
உலகைக் கடந்த பரம்பொருளாயிருந்தும்  
உலகிற்கு நன்மை செய்யத் தவறாமல்  
தனது மேலாம் ஞானவுடல் சீதை என்னும்  
பக்தியால் தோய்ந்து திகழும் வண்ணம்  
மூவுலகிலும் ஈடுபடையற்ற பரம புருஷராகப்  
பிறந்த ராமன் யாரோ,  
போர்க்களத்தின் மரணப் பறைகள் எழுப்புகின்ற  
ஒலியை மிஞ்சும் வண்ணம்,  
அஞ்ஞானத் திரள் அழிந்து ஒழியும் வண்ணம்  
இனிமையும் சாந்தியும் அதேவேளையில்  
சிங்கத்தின் கர்ஜனையைப் போன்று  
கம்பீரமானதுமான (கீதைப்)  
பாடலைப் பாடிய கிருஷ்ணன் யாரோ,  
அந்த தெய்வீக புருஷரே தற்போது  
ராமகிருஷ்ணராகப் பிறந்துள்ளார்.

ஈஸ்திரம் என்னும் சொல் முதலும் முடிவும் இல்லாத  
வேதங்களைக் குறிக்கிறது. அறநெறிகளை வேதங்கள் மட்டுமே  
போதிக்க முடியும்.

புராணங்கள் போன்ற பிற நூல்கள் ஸ்மிருதி என்று  
அழைக்கப்படுகின்றன. வேதங்களை முரணின்றிப் பின்  
தொடரும் வரைதான் இந்த நூல்களை ஆதார நூல்களாக  
ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்.

உண்மை இரு வகைப்படும்-- (1) மனிதனின் ஐம்புலன்களால்  
உணரத் தக்கதும் அந்த அடிப்படையில் அனுமானித்து அறியக்

கூடியதும். (2) புலனுணர்வுக்கு அப்பாற்பட்ட யோக சக்தியால் அறியப்பெறுவது.

முதல் வகையால் பெறும் அறிவு 'விஞ்ஞானம்', இரண்டாவது வகையால் கிடைக்கும் அறிவு 'வேதம்'. 'வேதம்' எனப்படுவது முதல்முடிவற்றது, புலனுணர்வு கடந்தது, என்றும் இருப்பது. இறைவன் கூட இந்த மெய்யறிவின் உதவியாலேயே பிரபஞ்சத்தைப் படைக்கிறார்; காக்கிறார்; ஒடுக்குகிறார்.

புலனுணர்வு கடந்த இத்தகைய சக்தி பெற்றவர்களே ரிஷிகள். இந்த சக்தியின் மூலம் அவர்கள் கண்ட உண்மையே வேதம். இத்தகைய ரிஷித்தன்மையை அடைவதும் வேத உண்மைகளை நேருக்குநேர் காணும் வல்லமை பெறுவதுமே அனுபூதி. இந்த நிலை வாய்க்கப் பெறாதவரையில் ஒருவனுக்கு 'மதம்' என்பது வெறும் பொருளற்ற சொல்லே. சமயவாழ்வில் அவன் ஓர் அடிசூட எடுத்து வைக்கவில்லை என்பதே பொருள்.

வேதம், எல்லோருக்கும் எந்த நாட்டினருக்கும் எந்தக் காலத்திலும் பொருந்துவது ஆகும். அதாவது அவை தனி மனிதனுக்கோ, குறிப்பிட்ட நாட்டிற்கோ, குறிப்பிட்ட காலத்திற்கோ மட்டும் உரியவை அல்ல.

அனைவருக்கும் சம்மதமான அறநெறியை அறிவுறுத்துவது 'வேதம்' மட்டுமே.

புலனறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட உண்மையைப் பற்றிய செய்திகள், நமது புராணங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் பிற நாட்டு நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் ஆரியர்களின் நான்கு வேதங்களில்தான் இந்த உண்மைகள் நிறைநிலையை எய்தியுள்ளன; திரித்துக் கூறப்படாமல் உள்ளன. எனவே காலத்தால் முந்திய வேதங்களே உலக மத நூல்கள் அனைத்திலும் உயர்ந்த இடம் பெறத் தகுதி வாய்ந்தவை; அனைத்து மத நூல்களையும் நிரூபிக்க வல்லவை; உலகினர் அனைவரும் வணங்கத் தக்கவை.

ஆரியர் கண்ட இந்த வேதங்கள் எனப்படும் நூல்களுள் உலகியல் விஷயங்கள், வரலாறு அல்லது பரம்பரை மற்றும் துதிகள் அல்லாத பகுதிகளே உண்மை வேதங்கள் என்பதை மனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

வேதங்கள் இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன--ஞான காண்டம், கர்மகாண்டம். கர்மகாண்டம் கூறுகின்ற கிரியைகளும் பலன்களும் மாயைக்கு உட்பட்ட பிரபஞ்சத்தின்



வரையறைக்கு உட்பட்டவை. எனவே அவை காலம், இடம், மனிதன் போன்ற நியதிகளுக்கு ஏற்ப மாறின, மாறுகின்றன, மாறும். கர்மகாண்ட அடிப்படையில் வகுக்கப்பட்டிருப்பதால் சமூக நீதிகளும் நியதிகளும் மாறிவருகின்றன; இனியும் மாறும். அதுபோலவே, சாஸ்திரங்களுக்கும் சான்றோர்களின் செயல்களுக்கும் முரண்படாத சிறு சமூகப் பழக்கவழக்கங்களும் நியதிகளும் மட்டுமே ஏற்கப்பட்டு வந்தன, இனியும் ஏற்கப்படும். சாஸ்திரங்களுக்கு முரணான பழக்கவழக்கங்களைப் பின் பற்றியது ஆரிய இனத்தின் வீழ்ச்சிக்குரிய முக்கிய காரணங்களுள் ஒன்றாகும்.

ஞான காண்டம் அல்லது வேதாந்தம் ஒன்றே எல்லா காலத்திலும் ஏற்கப்பட்டது. யோகம், ஞானம், பக்தி, தன்னலமற்ற தொண்டு ஆகியவற்றின் மூலம் மாயையைக் கடந்து முக்தி வழியில் மக்களை அழைத்துச் செல்லவல்லது அதுவே; காலம், இடம், மக்கள் ஆகிய வரையறைகளுக்கு உட்படாமல் ஆட்சி செலுத்தவல்லது அதுவே. எனவே மனித சமுதாயத் திற்குத் தேவையான, பிரபஞ்சம் தழுவிய, நிலையான மதத்தைத் தரவல்லது இது ஒன்றே.

மனு முதலான ரிஷிகள் வகுத்த சம்ஹிதைகள், கர்ம காண்ட வழிகளைப் பின்பற்றி, காலம், இடம் மற்றும் மனிதர்களுக்கு ஏற்ப சமூக நல விதிகளை வகுத்துக் காட்டின. புராணங்களும் பிறவும், அவதார புருஷர்களின் வரலாறு முதலானவற்றைப் பற்றி விவரிக்கும்போது, வேதாந்தத்தில் புதைந்து கிடந்த உண்மைகளையே விளக்கின. அவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் இறைவனின் எல்லையற்ற குணங்களில் ஒன்றையோ சிலவற்றையோ வலியுறுத்தின; மக்களுக்கு போதித்தன.

கால வெள்ளத்தில் ஆரியரின் பரம்பரையினர் உண்மை லட்சியத்திலிருந்து வீழ்ந்தார்கள்; துறவு மனத்தை இழந்தார்கள்; கண்மூடித்தனமான பழக்கங்களில் தோய்ந்து அறிவிழந்தார்கள்; வீழ்ச்சியுற்றார்கள்; ஆன்மீக லட்சியத்தின் ஒவ்வொரு அம்சத்தை வலியுறுத்தும்போதும் ஒன்றுக்கொன்று முரணானவை போல் தோன்றும் இந்தப் புராணங்கள் போதிக்கின்ற வேதாந்த உண்மைகளை உய்த்துணரும் ஆற்றலற்றுப் போனார்கள்.

இதனால் என்ன நடந்தது? சமய நாடாகிய இந்தியா குழப்பக்குட்டை ஆயிற்று. நிலையான வேதமதமாகிய சனாதன



தர்மம் சிதறியது. ஆன்மீக லட்சியத்தின் பல்வேறு அம்சங்களையும் ஒருங்கிணைத்துக் கொண்டிருந்த சனாதன மதம் பிளவுபட்டு பல்வேறு மதங்களாகக் காட்சியளித்தது. இவை ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டு நின்று, பகை, பொறாமை, சகிப்பின்மை, குறுகிய இனவெறி ஆகிய நெருப்பிற்கு இரையாகி அழிவதற்கு ஒன்றையொன்று முந்தின; உந்தின. பாரதத் திருநாட்டை அவை நரகமாக்கிவிட்டது போல் தோன்றியது.

இந்த நிலையில் இந்தியா இருந்தபோதுதான் குருதேவர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அவதரித்தார். ஆரியர்களின் உண்மைச் சமயம் எது என்பதை எடுத்துக்காட்டினார். இந்துமதம் பல்வேறு கிளைகளுடனும் விழுதுகளுடனும் படர்ந்து நாடு முழுவதும் விரிந்திருந்தாலும் அதன் உண்மையான ஒருமை எங்குள்ளது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டினார். எண்ணற்ற சமயப் பிரிவுகளாலும், வெளிப்பார்வைக்கு முரண்பட்டவைபோல் தோன்றிய பல்வேறு பழக்கவழக்கங்களாலும் பிரிந்து நின்று, பூசலிட்டு, மக்களுக்குத் தவறான பாதையைக் காட்டி, பிற நாட்டினரின் ஏச்சுக்கும் நகைப்புக்கும் மதம் இடமளித்து வந்தபோது, உண்மைமதம் எங்குள்ளது என்பதை எடுத்துக் காட்ட, அவர் சனாதன தர்மத்தின் உருவமாக அவதரித்தார்.

படைத்தல், காத்தல், ஒடுக்குதல் எனும் முத்தொழில் புரியும் இறைவனுக்குக் கருவியாக விளங்கும் வேதங்கள் என்றும் உள்ளவை என்பதையும், முற்றும் துறந்த முனிவர்களின் உள்ளத்தில் அவை தாமே தோன்றும் என்பதையும் உலகிற்கு மெய்ப்பித்துக் காட்டி, சமயத்தைப் புனரமைப்பதற்கும் சமய உண்மைகளை மீண்டும் வலியுறுத்துவதற்கும் தர்மத்தை வளர்க்கவும் வேத வடிவினரான பகவான் தமது புதிய அவதாரத்தில் லௌகீகக் கல்வியைப் புறக்கணித்தார்.

வேதங்கள் அல்லது உண்மையான மதத்தைப் பாதுகாக்க, பகவான் மனித உருவில் மீண்டும்மீண்டும் தோன்றுவார். இந்தக் கோட்பாடு நமது ஸ்மிருதிகள் மற்றும் புராணங்களில் நன்கு வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

வீழ்கின்ற அருவீரீரில் வேகம் தோன்றும், விழுந்தபின் எழும் அலையில் உயரம் தோன்றும். அவ்வாறே ஆரிய இனமானது வீழ்ச்சிக்குப் பின் எழும். எழும்போது இறையருளால் குறைகள் நீங்கி அது ஆற்றல் மிக்கதாகிறது; மாண்புடன் விளங்குகிறது. இது சரித்திரம் காட்டும் ஒன்று.



வீழ்ச்சியின் பின்னர் எழுகின்ற ஒவ்வொரு முறையும் நமது சமுதாயம் மேன்மையுற்று விளங்குகிறது. அவ்வாறே கடவுளும், அவதாரங்களுள் ஒன்றைவிட மற்றொன்றில் தமது தன்மை சிறப்புறத் தோன்றுகிறார்.

மீண்டும்மீண்டும் நமது நாடு வீழ்ந்ததுண்டு. மீண்டும் மீண்டும் இறைவன் அவதரித்து, நாட்டைப் புனரமைத்ததும் உண்டு.

ஆனால் இப்போது இந்தப் புண்ணிய நாட்டைச் சூழ்ந்ததைப் போல் எந்தக் காலத்திலும் காரிருள் சூழ்ந்ததில்லை. நல்ல வேளையாக இந்த இருள் அனேகமாக நீங்கிவிட்டது. இன்றைய வீழ்ச்சியை நோக்கும்போது முன்னர் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சிகள் எல்லாம் மிகச் சாதாரணமானவையே.

ஆகவே இந்த வீழ்ச்சியின் பின்னர் தோன்றும் எழுச்சியைக் கடந்தகால எழுச்சிகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் அவை சூரியன்முன் தோன்றும் நட்சத்திரங்கள் போலவே காட்சியளிக்கும். இந்த எழுச்சியின் விளைவாக நிகழும் பேராற்றல்மிக்க செயல்களை, கடந்தகால எழுச்சிகளின் பின் விளைந்த செயல்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், கடந்த காலத்தவை அனைத்தும் சிறுபிள்ளை விளையாட்டாகவே தோன்றும்.

அழிவற்ற நமது சனாதன தர்மத்தின் லட்சியங்கள் எல்லாம் இன்றைய வீழ்ச்சியால் சிதறிக் கிடக்கின்றன. காரணம் என்ன? அவற்றை உணரும் ஆற்றலும் தகுதியும் உள்ளவர்கள் இல்லாமையே. அந்த சனாதன லட்சியங்களுள் சிலவற்றை இழந்து விட்டோம். மற்றும் சில, சிறு பிரிவினரிடையே ஓரளவு பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன.

இப்போது தோன்றிவரும் புதிய ஆன்மீக எழுச்சியின் வேகம் ஆற்றல் மிக்கது. எனவே சிதறுண்டு கிடக்கும் லட்சியத்தை ஒருங்கிணைத்து மீண்டும் புத்துயிருட்டி மனிதர்கள் தங்கள் வாழ்வில் கடைப்பிடிப்பார்கள்; இழந்தவற்றை மீண்டும் பெறுவார்கள். இத்தகைய மகோன்னதமான எதிர்காலத்தை அளிப்பதற்காகவே கருணைக் கடலாகிய எம்பெருமான் இக்காலத்தில் அவதரித்துள்ளார். இது, சிதறிய லட்சியத்தை ஒருங்கிணைக்கும் அவதாரம், அனைத்து விதமான ஆன்மீகப் பண்பை வளர்க்கும் அவதாரம், தெய்வீகம் முழு நிறைவு பெற்ற அவதாரம், முந்தைய அவதாரங்கள் எல்லா வற்றையும்விடப் பூரணப் பொலிவுடன் விளங்கும் அவதாரம்.



எனவே மகோன்னதமான இந்தப் புதிய யுகத்தின் உதய காலத்திலேயே மதப் பிரிவுகளிடையே ஒற்றுமை பிரகடனம் செய்யப்படுகிறது. மேன்மையான இந்தக் கருத்து நமது புனித நூல்களில் ஏற்கனவே உள்ளது, ஆனால் மறைந்துள்ளது. இப்போது மீண்டும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு மனித குலத்தினருக்கு சங்கநாதமென முழங்கப்படுகிறது.

இந்தப் புதிய நன்கொடை பொதுவாக உலகம் முழுவதும், சிறப்பாக இந்தியாவிற்கும் நலன்தர வல்லது. இதனை உணர்த்தியவர் குருதேவர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்; கடந்த காலங்களில் மதத்தில் புதிய சகாப்தத்தைத் தோற்றுவித்த மகான்களின் ஒரு சீரிய நிறைவாகத் தோன்றிய அவதார புருஷர் இவர். ஒ மனிதா, இதை நம்பு. உள்ளத்தில் இதை ஊன்றச் செய்.

மாண்டவர் மீள்வதில்லை. கழிந்த இரவு வருவதில்லை. வீழ்ந்த அலை எழுவதில்லை. ஒருமுறை பெற்ற உடலை மீண்டும் மனிதன் பெறுவதில்லை. எனவே மனிதா, இறந்து போன பழங்கதையை வணங்காதே. வா, இன்று வாழும் நிகழ்காலத்தை வணங்கு. சென்றதை நினைத்துப் புலம்பாதே! இன்றுள்ளதைக் கண்டு அதில் முயற்சியுடன் ஈடுபடு. அழிந்துபோன கரடுமுரடான பாதையில் சென்று உன் சக்தியை வீணாக்காதே. உன்னருகே உள்ள, புதிய, செப்பனிடப்பட்ட, நன்கு வகுக்கப் பட்ட ராஜபாதையில் செல். வா! உன்னை அழைக்கிறோம். அறிவுள்ளவன் நீ; அறிந்துகொள்.

எடுத்த எடுப்பிலேயே உலகின் நான்கு திசைகளிலும் எதிரொலி முழங்கச் செய்த அந்த மாபெரும் சக்தியை நினை. அந்தப் பரிபூரண சக்தியின் தோற்றத்தை உன் உள்ளத்தில் அமர்த்து. அடிமைகளுக்கே உரிய குணங்களான பொறாமை, வெறுப்பு, பலவீனம், சந்தேகம் இவற்றை ஒழி; தூக்கி எறி. புதிய வரப்பிரசாதமாகிற இந்த யுகத்தை மாற்றியமைக்கும் சக்கரத்தைச் சுழற்றுவோம் வா! வந்து இதில் பங்குகொள்.

எம்பெருமானின் குழந்தைகள் நாம், தொண்டர்கள் நாம், அவரது அவதாரப் பணிக்கு உதவுபவர்கள் நாம் என்ற நம்பிக்கை உனது உள்ளத்தில் ஆழப் பதியட்டும்! அத்தகைய ஆழ்ந்த நம்பிக்கையுடன் வேலை செய்யப் புறப்படு. □





## 1. பாவமுகத்தில் குருதேவர்

சத்வம், ராஜசம், தாமசம் ஆகிய குணங்களில் இருந்து தோன்றிய மன நிலைகள் யாவும் என்னிடமிருந்து தோன்றியவை. அவை என்னிடம் உள்ளன. ஆனால் நான் அவற்றுள் இல்லை. இந்த முக்குணங்களால் இவ்வுலகமெல்லாம் மயக்கத்தில் ஆழ்ந்து, அவற்றிற்கு அப்பால் நிற்கும் அழிவற்ற என்னை அறிவதில்லை.<sup>1</sup>

பின்னிரு ஆண்டு சாதனைக் காலத்தின் இறுதியில் அன்னை காளி குருதேவரை, 'நீ பாவமுகத்தில் இரு' என்று பணித்தாள்.

அவரும் அவ்வாறே இருந்தார். பாவமுகத்தில் இருத்தல் என்றால் என்ன என்பதைப் புரிந்து கொள்வதும் அதனை விளக்குவதும் சாதாரண விஷயம் அல்ல. ஒருமுறை சுவாமி விவேகானந்தர் தம் நண்பர் ஒருவரிடம், 'குருதேவரின் அமுத மொழிகள் ஒவ்வொன்றின் மீதும் எண்ணற்ற தத்துவ நூல்கள் எழுதிவிடலாம்' என்று கூறினார். அதைக் கேட்டு வியப்புற்ற அந்த நண்பர், 'அப்படியா? குருதேவரின் சொற்களில் அவ்வளவு ஆழமான பொருளை நாங்கள் காணவில்லையே! தயவுசெய்து ஏதாவது ஒரு பகுதியை விளக்குங்களேன்!' என்று கேட்டார். அதற்கு சுவாமிஜி, 'அறிவிருந்தால் அல்லவா புரிந்து கொள்வது! அது போகட்டும், குருதேவரின் உபதேசங்களுள் ஏதேனும் ஒன்றைச் சொல்லுங்கள். நான் அதனை விளக்குகிறேன்' என்று கூறினார். அந்த நண்பரும், 'சரி, அனைத்து உயிர்களிலும் இறைவனே உள்ளான் என்பதை விளக்குவதற்காக குருதேவர் கூறிய 'யானை-கடவுள், மாவுத்தன்-கடவுள்' கதையை விளக்குங்கள்' என்று கூறினார்.

1. குருதேவரது உபதேசங்களின் ஆழ்ந்த பொருள்



சுவாமிஜி விளக்க ஆரம்பித்தார். குருதேவரின் இந்த எளிய கதை, எவ்வாறு மேலை-கீழைநாட்டு அறிஞர்கள் தொடர்ந்து ஆராய்ந்தும், முடிவுக்கு வர இயலாமல் தவிக்கின்ற ஒரு பிரச்சினைக்கு அருமையான தீர்வாக அமைகின்றது என்பதை எடுத்துக் கூறினார். சுயேச்சையா, விதியா? சுய முயற்சியா, இறைவனின் விருப்பமா? என்ற பிரச்சினைக்கு குருதேவரின் 'யானை-கடவுள், மாவுத்தன்-கடவுள்' கதை எவ்வாறு எளிய முறையில் தீர்வு காண்கிறது என்பதை மூன்று நாட்கள் அவர் விளக்கினார்.

குருதேவரின் அன்றாட வாழ்விலும் வாக்கிலும் இவ்வளவு ஆழமான பொருள் புதைந்து கிடப்பதை அறியும்போது நம்மால் 2. எல்லா அவதார ஆச்சரியப்படாமல் இருக்க முடியவில்லை. புருஷர்களின் எல்லா அவதார புருஷர்களுக்கும் இது உபதேசங்களும் அத்தகையனவே பொருந்தும். அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு களைப் படிக்கும்போது இந்த உண்மையைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். குட்டிக் கதைகள், எளிய உவமைகள், சம்பவங்கள் ஆகியவற்றின் வாயிலாக பெரிய உண்மைகளை அவர்கள் விளக்கும் விதமே தனி அழகுதான். எதிராளிகளின் வாதத்தை அறிவார்ந்த வாதத் திறமையினால் வென்று, தமது கொள்கையை நிலைநாட்ட வேண்டியிருந்த சங்கரர் போன்ற ஒருசிலரைத் தவிர, அனைத்து அவதார புருஷர்களிடமும் நாம் இதனைக் காண முடியும். ஆடம்பரமாகப் பேசுதலோ, கருத்தற்ற சொற்களைக் கவினுறப் பேசுதலோ அவர்களிடம் இல்லை ஆயினும் அவர்களின் எளிய சொற்களும் சாதாரண உவமைகளும் கூட ஆழமான பொருளுடனும் அசாதாரணமான ஆற்றலுடனும் திகழ்கின்றன; சாதாரண மக்களையும் உயர்ந்த குறிக்கோளுக்கு இட்டுச் செல்லும் வண்ணம் அமைந்துள்ளன ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக முயன்றும் அவர்கள் கூறியவற்றின் ஆற்றலையோ உண்மைப் பொருளையோ முழுமையாக அறிய இயலாமல் இருக்கிறோம் நாம் படிக்கப்படிக்க ஆழமான பொருள் அவற்றில் விரிவதைக் காண்கிறோம். அவர்கள் கூறியவற்றை ஆழ்ந்து சிந்திக்குந் தோறும், நிலையற்ற பொருட்களின்மீது நாம் வைத்திருக்கின்ற பற்று நீங்குகிறது; மனம் தூய்மையாகி விரிந்து உயரஉயரச் செல்கிறது. அவர்களின் மிக உயர்ந்த லட்சியமும் பிரம்ம நிலை, முக்தி, இறைக்காட்சி என்றெல்லாம் கூறப்படுவதுமான

அனுபூதியை நோக்கி நாம் முன்னேறும் அளவிற்கு அவர்களது எளிய சொற்களின் ஆழ்ந்த பொருளை நாம் சிறப்பாகப் புரிந்து கொள்கிறோம்.

இதுதான் நியதி. குருதேவரின் வாழ்விலும் இந்த நியதி தவறாது செயல்பட்டது. ஆரம்பத்தில் ஒருவிதமாகப் புரிந்து

3. எடுத்துக்காட்டு: கிரீஷிடம் வக்காலத்து கொடுக்கும்படி கூறியது கொண்டிருந்த அவரது சொற்களில் இப்போது எத்துணை ஆழமான கருத்துக்களைக் காண முடிகிறது! ஓர் எடுத்துக்காட்டு-- ஒருசில

சந்திப்புகளுக்குப் பிறகு ஒருநாள் கிரீஷ் தம்மை முழுவதுமாக குருதேவரிடம் அர்ப்பணித்து, 'இனி நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?' என்று கேட்டார். அதற்கு குருதேவர், 'இப்போது என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாயோ அதையே தொடர்ந்து செய். இறைவன், உலகம் இரண்டையும் வைத்துக் கொள். பிறகு, ஒன்று தானாக நழுவிப் போகும்போது, என்ன நடக்க வேண்டுமோ அது நடக்கும். நாஸ்தோறும் காலையிலும் மாலையிலும் இறைவனை, தொடர்ந்து நினைத்து வா' என்று கூறிவிட்டு, பதிலுக்குக் காத்திருப்பவரைப் போல் கிரீஷைப் பார்த்தார்.

கிரீஷ் வருத்தத்துடன் தனக்குள், 'குளிப்பது, உண்பது, உறங்குவது போன்ற உடல் தேவைகளையே என்னால்

4. கிரீஷின் மனநிலை முறையாகக் கவனிக்க முடியவில்லை. அப்படியிருக்க நாஸ்தோறும் இறைவனை நினைப்பது என்பது நடக்கக் கூடியதா? நடக்காவிட்டாலோ குருவின் சொற்களை மீறியவன் ஆவேன், அது விரும்பத்தக்கது அல்ல என்பதுடன் குற்றமும் ஆகும். எனவே இதற்கு நான் எவ்வாறு ஒப்புக்கொள்ள முடியும்? கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்றாமல் இருப்பதே பெரிய தவறு, அப்படியிருக்க குரு என்று ஏற்றுக் கொண்டவரிடம் கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்றாமல் இருப்பது பெரும் பாவம் அல்லவா?' என்றெல்லாம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். தனது எண்ணங்களை எல்லாம் வெளியே சொல்லத் தயங்கினார். அதேநேரத்தில், 'அப்படியொன்றும் மிகக் கடினமான செயலைச் செய்யுமாறு குருதேவர் சொல்ல வில்லையே, வேறு யாரிடமாவது அவர் இதைக் கூறியிருந்தால் அவர்கள் உடனடியாக மகிழ்ச்சியுடன் ஒப்புக் கொண்டிருப்பார்களே' என்ற எண்ணமும் அவருள் எழாமலில்லை. ஆனால் பாவம், அவர் என்ன செய்வார்? அலைபாய்ந்து ஆர்ப்பரிக்கின்ற



தன் மனத்தைப் பற்றி அவர்தாம் நன்கு புரிந்து கொண்டிருந்தாரே! இந்த மனத்துடன் இறைவனை நினைப்பதாவது, ஒன்றாவது; அதிலும் தினமும் காலையிலும் மாலையிலும் -- இதெல்லாம் தனக்கு ஒத்துவராது என்று அவர் எண்ணினார்.

சில நியமங்களுக்குள் தம்மைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்பதை நினக்கும்போதே அவருக்கு மூச்சு திணறியது. நியமங்களை உடைத்து எறியாவிட்டால் மன அமைதி போய்விடும்போல் இருந்தது. இந்த விஷயத்தில் மட்டுமல்ல, அவர் வாழ்க்கை முழுவதிலும் இவ்வாறுதான்; நல்லது தீயது எதுவாயினும் தாமாகவே ஏற்றுச் செய்வதில் அவருக்கு எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை. ஆனால் கட்டாயத்தின் பேரில் ஒன்றைச் செய்ய வேண்டும் என்றால், மனத்துடன் ஒரு போராட்டம்தான். எதுவும் சொல்ல முடியாத நிலையில் அவர் பேசாமல் இருந்தார். 'செய்கிறேன்' என்றோ 'செய்ய இயலாது' என்றோ எதுவும் கூறவில்லை. இந்த ஒரு சிறிய விஷயத்தைக் கூடக் கடைப்பிடிக்க இயலாது என்று எவ்வாறு வெட்கமின்றி அவரால் கூற முடியும்? அப்படியே, முடியாது என்று சொன்னால் அங்கிருப்போரும் குருதேவரும் அவரைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்கள்? அவரது இக்கட்டான நிலையை அவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடியாது. ஒருவேளை அவர்கள் எதுவும் வெளியில் சொல்லாதிருக்கலாம். ஆனால் அவர் ஏதோ நடிப்பதாகத்தான் எண்ணுவார்கள்.

கிரீஷின் எண்ண ஒட்டங்களை அறிந்துகொண்ட குருதேவர், 'போகட்டும், தினமும் காலையிலும் மாலையிலும் கடவுளை நினைக்க முடியவில்லை என்றால் உணவருந்துவதற்கு முன் ஒரு முறையும், உறங்கச் செல்வதற்கு முன் ஒருமுறையும் நினைக்க முயற்சி செய்' என்றார்.

அப்போதும் கிரீஷ் எதுவும் பேசவில்லை. அதைக்கூடத் தம்மால் செய்ய முடியாது என்ற நிலையில் அவர் அமர்ந்திருந்தது போல் தோன்றியது சில நாட்கள் காலை பத்துமணிக்கு உணவருந்துவார். சில நாட்களில் அது மாலை ஐந்து மணியாக இருக்கும். இரவு உணவு நேரத்திலும் ஓர் ஒழுங்கோ கட்டுப்பாடோ இருக்கவில்லை. நீதிமன்றத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் சொந்த வழக்குகளைப் பற்றிய தொல்லைகளாலும் கவலைகளாலும் ஏதோ நினைவுகளில் ஆழ்ந்தபடி உணவைப் பற்றிய நினைப்பே இல்லாமல்தான்

அவர் பல நாட்கள் உணவு கொள்ள நேரும். வழக்கறிஞருக்கு அனுப்பிய கட்டணம் போய்ச் சேர்ந்ததா என்ற கவலை, ஒருவேளை அந்தப் பணம் போய்ச் சேராமல் இருந்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்ற பதட்டம், இவை எல்லாம் சேர்ந்த குழப்பத்துடன் தான் பல நாட்கள் அவர் சாப்பிடுவார். இந்த நிலையில் இறைவனை நினப்பதாவது, ஒன்றாவது. இவ்வளவு சுலபமான பயிற்சியைக்கூட, செய்ய இயலும் என்று தம்மால் கூற முடியவில்லையே என்ற ஆதங்கம் அவரை வாட்டியது. அவரது உள்ளத்தில் கவலையும் பச்சாதாபமும் மாறிமாறி



கிரீஷ் சந்திர கோஷ்

எழுந்தன. அனைத்தையும் புரிந்துகொண்ட குருதேவர் கிரீஷைக் கனிவுடன் நோக்கி புன்னகையுடன், 'கிரீஷ், இதுவும் முடியாது என்று சொல்லப் போகிறாய் அல்லவா? நல்லது அப்படியானால் எனக்கு வக்காலத்து கொடுத்து விடு'<sup>2</sup> என்று கூறினார். அப்பொழுது குருதேவர் பரவச நிலையில் இருந்தார்.

கிரீஷுக்கு இது பிடித்திருந்தது. அவரது மனம், குருதேவரின் வரம்பற்ற கருணையை எண்ணி அவர்மீது நம்பிக்கையும் அளப்பரிய அன்பும் கொண்டது. எப்படியோ, நிம்மதியைக் குலைத்துக் கொண்டிருந்த நியம நிஷ்டை என்ற தளையிலிருந்து விடுபட்டுவிட்டோம் என்று ஆறுதல் அடைந்தார். இனி தாம் என்ன செய்தாலும் குருதேவர் தம் தெய்வீக ஆற்றலினால் தம்மைக் காப்பாற்றுவார் என்ற உறுதியான நம்பிக்கை அவரிடம் தோன்றியது.

வக்காலத்து கொடுப்பது என்பது இவ்வளவுதான் என்பதே கிரீஷின் எண்ணமாக இருந்தது. சுயமுயற்சி எதுவும் தேவையில்லை, சாதனை அது இது என்று எதுவும் செய்ய

5. வக்காலத்து  
கொடுத்தபின்  
கிரீஷின் மனநிலை



வேண்டியது இல்லை, தன் உலகப் பற்றுகள் அனைத்தையும் குருதேவரே தமது ஆன்மீக சக்தியால் நீக்கி விடுவார்-- வக்காலத்து கொடுப்பது இதுதான் என்பதே கிரீஷின் எண்ணம்.

ஆனால் தாமாகச் சென்று வலையில் சிக்கிக் கொண்டு விட்டோம் என்பதையோ அந்த அன்புவலை, விதிமுறைகள்

என்ற கட்டினைவிட மிகவும் வலிமையானது, 6. வக்காலத்து கொடுப்பது ஓர் அன்புப்பிணைப்பு தாங்கிக் கொள்ள இயலாதது என்பதையோ கிரீஷ் அப்போது அறியவில்லை. வக்காலத்து

கொடுப்பது என்பதன் பரிமாணத்தை முழுமையாகப் பார்க்கத் தவறிவிட்டார் அவர். தன்னை முழுவதும் அர்ப்பணித்த பின்னர் எந்தச் சூழ்நிலையானாலும் சரி, நன்மையோ தீமையோ, புகழ்ச்சியோ இகழ்ச்சியோ, இன்பமோ துன்பமோ--எதைப் பற்றியும் எதுவும் கூறுவதற்கோ செய்வதற்கோ எவ்வகையான அதிகாரமும் தனக்கு இல்லை; எவ்வித முணுமுணுப்பும் இன்றி அதனை தான் ஏற்றுக் கொண்டே தீர வேண்டும் என்பதை அவர் அறியவில்லை. அறியும் ஆற்றலும் அவரிடம் இல்லை. அவர் மனத்திலிருந்த மற்ற எண்ணங்கள் எல்லாம் மறைந்து விட்டன. இருந்ததெல்லாம் ஒன்றே ஒன்று--குருதேவரின் எல்லையற்ற கருணை!

அதனுடன், தான் குருதேவரின் தொடர்புடையவர் என்ற புதியதோர் அகங்காரமும் கிரீஷிடம் உருவாகி வேகமாக வளரலாயிற்று. 'உலகம் என்ன வேண்டுமானாலும் பேசட்டும், எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் என்னை வெறுக்கட்டும். இந்தப் பரமபுருஷர் எல்லா காலங்களிலும் எல்லாச் சூழ்நிலைகளிலும் என்னுடையவரே அல்லவா! வேறு என்ன வேண்டும்? யாரைக் கண்டு அஞ்ச வேண்டும்?' என்று எண்ணினார் அவர். இத்தகைய அகங்காரமும் ஒரு வகையான ஆன்மீக சாதனையே என்று பக்தி சாஸ்திரம்<sup>3</sup> ஏற்றுக் கொள்வதையும் இத்தகைய மனநிலை வாய்ப்பது மாபெரும் பேறு என்பதையும் அவர் எங்கே அறிந்தார்? எது எப்படியானாலும் கிரீஷைப் பொறுத்தவரை, அவரது கவலை முற்றிலுமாக நீங்கி விட்டது. உண்ணும் போதும் உறங்கும் போதும் எந்த வேளையிலும், 'குருதேவர் எனது முழுப் பொறுப்பையும் ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டார்' என்ற ஒரே ஓர் எண்ணம் மட்டுமே அவர் மனத்தில் குடிகொண்டிருந்தது. இதன்மூலம் தாம் குருதேவரைத் தொடர்ந்து தியானிப்பதை அவர் அறியவில்லை. அதன் விளைவாக அவரது எண்ணங்கள்,

செயல்கள், ஆகியவற்றில் அடியோடு மாற்றங்கள் தோன்றலாயின. இதையும் கிரீஷ் அறியவில்லை. அவர் மகிழ்ச்சியாக இருந்தார். ஏனெனில் குருதேவர் தனக்கு உரியவர், தன்மீது அளவற்ற அன்பு கொண்டவர் என்ற எண்ணமே அவரை எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியுடன் வைத்திருக்கப் போதுமானதாக இருந்தது!

'யாருடைய நம்பிக்கையையும் குலைக்கக் கூடாது' என்று குருதேவர் அடிக்கடி கூறுவார். அவ்வாறே பக்தர்களிடமும் நடந்து கொள்வார். கிரீஷின் மனநிலையை முற்றிலும் அறிந்திருந்த குருதேவர் அதற்கேற்ப அவருக்குப் பயிற்சியளித்தார். ஒரு நாள் குருதேவரின் முன்னிலையில் கிரீஷ் ஏதோ விஷயமாகப் பேசும்போது 'நான் இதைச் செய்வேன்' என்று கூற நேர்ந்தது. இதை குருதேவர் கேட்டதுதான் தாமதம்; 'இதோ பார், "நான் செய்வேன்" என்று ஏன் சொல்கிறாய்? ஒருவேளை உன்னால் முடியாமல் போய்விட்டால் என்ன செய்வாய்? "இறையருள் இருந்தால் செய்வேன்" என்று சொல்' என்று அவரைத் திருத்தினார். கிரீஷும், 'குருதேவர் சொல்வதுதான் சரி. என் பொறுப்புக்கள் அனைத்தையுமே கடவுளிடம் கொடுத்து விட்டேன். அவரும் அதனை ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டார். இது சரியானது, இது நல்லது என்று அவர் என்னைச் செய்யத் தூண்டுவதை மட்டும்தான் நான் செய்ய வேண்டும்!' என்பதை உணர்ந்து கொண்டார். அன்றுமுதல், 'நான் இதைச் செய்வேன், அதைச் செய்வேன்' என்ற சொல்வதை மட்டுமல்ல, அத்தகைய எண்ணங்களையே விட்டுவிடலானார்.

காலம் இவ்வாறு கடந்தது. குருதேவர் மகாசமாதி அடைந்தார். கிரீஷின் வாழ்வில் அலையலையாக எத்தனையோ

8. வக்காலத்து சோதனைகள் வந்தன; மனைவி, மகன் முதலிய கொடுப்பது என்பதன் ஆழ்ந்த பொருளை பலர் காலமாயினர். ஆனால் சோதனைகள் கிரீஷ் உணர்வு ஒவ்வொன்றும் அவரது உள்ளத்தை மேன் மேலும் உறுதியாக்கியது. அவர் மனத்திடம் கூறிக் கொண்டார்: 'இவை அனைத்தும் குருதேவரின் திருவுளப்படிதான் நிகழ்கின்றன. இந்தச் சோதனைகள் உன் நன்மையின் பொருட்டே வருகின்றன. உன் பொறுப்பை அவரிடம் ஒப்படைத்து விட்டாய், உண்மை; அவரும் அதனை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார், அதுவும் உண்மை. ஆனால் இந்த வழியில்தான்



உன்னை அழைத்துச் செல்வேன் என்று அவர் உனக்கு எதுவும் கூறவில்லையே. எந்த வழி உனக்கு நல்லதோ அந்த வழியில் உன்னை அழைத்துச் செல்கிறார். மாட்டேன் என்று கூறவோ, எதிராக முணுமுணுக்கவோ உனக்கு உரிமை இல்லை. அவ்வாறு ஏதாவது செய்தால் உன் பொறுப்பை, ஏன் உன்னையே அவரிடம் ஒப்படைத்து விட்டேன் என்று கூறியது பொய்யாகிவிடாதா?

இவ்வாறு நாட்கள் செல்லச்செல்ல கிரீஷுக்கு வக்காலத்து கொடுப்பது என்பதன் உட்பொருள் தெளிவாகத் தொடங்கிற்று. அதனை முழுமையாகத் தன் கடைசி காலத்திலாவது கிரீஷு புரிந்து கொண்டாரா? இதைப் பற்றி அவரிடம் கேட்ட போது, 'ஆகா இன்னும் புரிந்துகொள்ள வேண்டியது எவ்வளவோ உள்ளது. வக்காலத்து கொடுப்பது என்பதில் இவ்வளவு பொருள் உள்ளது என்பதை அப்போது நான் எங்கே அறிந்தேன்! ஐயம், தியானம், தவம் போன்ற சாதனைகளுக்கு ஒரு முடிவு உண்டு. ஆனால் வக்காலத்து கொடுத்தவனைப் பொறுத்தவரை அவனது செயல்களுக்கு முடிவே இல்லை என்று இப்போது தெரிகிறது. சிந்தனை, செயல் அனைத்திலும் ஒவ்வொரு கணமும் அவன் விழிப்போடு இருக்க வேண்டும். ஏன், ஒவ்வொரு மூச்சும் இறைவனைச் சார்ந்த நிலையில் விடுகிறோமா, இல்லை, நான் என்ற அகங்காரத்தால் விடுகிறோமா என்று கண்காணிக்க வேண்டியிருக்கிறது' என்றார்.

வக்காலத்து கொடுத்தல் பற்றிய பல எண்ணங்கள் மனத்தில் எழுகின்றன. வரலாற்றை நோக்கும்போது ஏகநாதர், சைதன்யர் போன்ற மகாபுருஷர்கள் மட்டுமே ஏதோ சிலரின் பொறுப்பை இப்படி ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். சாதாரணமானவர்களுக்கு இந்த ஆற்றல் இல்லை. சாதாரண குருக்கள், சாதுக்கள்-- இவர்களைப் பொறுத்தவரை, மந்திரம், தந்திரம், கிரியை என்று எந்த வழியைப் பின்பற்றி அவர்கள் அனுபூதி பெற்றார்களோ, அந்த வழியைப் பிறருக்கு உபதேசிக்க முடியும், அவ்வளவுதான். அவர்கள் தங்கள் புனித வாழ்க்கையின் மூலம் ஒருவனை நல்வழிக்கு ஈர்க்க முடியும். உலகத் தளைகளில் சிக்குண்டு உழல்கின்ற அவனிடம், 'இவ்வாறு செய், அவ்வாறு செய்' என்று உபதேசிக்கவும் முடியும். ஆனால் பாவம், அவன் நிர்க்கதியான நிலையில், 'நீங்கள் சொல்வது சரி, நீங்கள்

9. அவதாரபுருஷர்  
கள் மட்டுமே பிறகு  
பொறுப்பை ஏற்க  
முடியும்



சொல்வதை நான் எப்படிச் செய்து முடிப்பது? அதற்குரிய ஆற்றலையும் அளித்தால் செய்கிறேன்' என்று இவர்களையே திரும்பிப் பார்க்கிறான். அத்தகையோருக்கு உதவ சாதாரண குருவால் முடியாது. 'ஆம், உனது தீய செயல்கள் அனைத்தையும் நான் ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டேன், உன் செயல்கள் அனைத்தின் பலனையும் ஏற்கிறேன்' என்று தைரியமாக ஒரு மனிதன் இன்னொரு மனிதனிடம் கூறவோ, அவ்வாறு செய்யவோ முடியாது. ஆன்மீக உணர்வு குறையும்போது கருணைக் கடலான இறைவன் அவதரிக்கிறார்; மனிதனின் தீய செயல்களின் பயனை அவனுக்காக அனுபவிக்கிறார்; தளைகளிலிருந்து அவனை விடுவிக்கிறார். இதன் பொருள், அவனை அனைத்து கடமைகளிலிருந்தும் விடுவித்து விடுகிறார் என்பதல்ல; மனிதன் சிறிதளவாவது முயற்சி செய்யும்படி கடவுள் பார்த்துக் கொள்கிறார். 'அவதார புருஷர்களின் கருணையினால் பத்து பிறவிகளின் அனுபவங்களை ஒரே பிறவியில் மனிதன் பெற்று விடுகிறான்' என்று குருதேவர் கூறுவதுண்டு. தனிமனிதனுக்குப் பொருந்துவது போல நாட்டுக்கும் இது பொருந்தும்.

இதனை கீதை 'ஞானக் கண்'<sup>10</sup> என்று கூறுகிறது. பிரம்மத்தின் விராட் உருவத்தை தரிசிப்பதற்கு அர்ஜுனன் ஞானக் கண்ணைப் பெற்றான். புராணங்கள் இதனை 'இறைவனின் அருள் பெறுதல்' என்று கூறுகின்றன; வைணவ சாஸ்திரங்கள் 'ஐகாய், மதாய்--இவர்களைக் காப்பாற்றுதல்' அல்லது 'பாவம் களைதல்' என்று விளக்குகின்றன; பிறரது பாவத்தின் பலனை ஏசு ஏற்றுக் கொண்டதைக் குறிப்பிட்டு கிறிஸ்தவ மதம் 'தன்னைப் பலியிட்டு, கடவுளின் கோபத்தைத் தணித்தல்' என்று கூறுகிறது. குருதேவரின் வாழ்க்கையில் இப்படியொரு நிகழ்ச்சி நடந்திராவிட்டால் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்ற இந்த உண்மையை எங்களால் உணர்ந்திருக்க முடியாது.

சிகிச்சைக்காக குருதேவர் கல்கத்தாவில் உள்ள சியாம்புகூரில் தங்கியிருந்தபோது ஒருநாள் தெய்வீகக் காட்சி ஒன்று பெற்றார். அதில் அவரது தூல உடலிலிருந்து நுண்ணுடல் வெளியே வந்து அங்குமிங்குமாக உலவியது! அந்தக் காட்சியைப் பற்றி குருதேவர் பின்வருமாறு கூறினார்: 'அந்த நுண்ணுடலின் முதுகு முழுவதும் புண்கள் மயம்! ஏன் புண்கள் இருக்க

10. எடுத்துக்காட்டுகள்  
கொடுப்பது சம்பந்த  
மாக குருதேவரின்  
காட்சி

ஒன்று பெற்றார். அதில் அவரது தூல உடலிலிருந்து நுண்ணுடல் வெளியே வந்து அங்குமிங்குமாக உலவியது! அந்தக் காட்சியைப்



வேண்டும் என்று யோசித்தேன். பலவகையான பாவங்களைச் செய்துவிட்டு வந்து மக்கள் என்னைத் தொடுகிறார்கள்; அவர்களின் வேதனையைக் கண்டு இரங்கி, அந்த தீய செயல்களின் பலனை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. அதனால்தான் இந்தப் புண்கள் தோன்றியுள்ளன என்று அன்னை காளி எனக்குக் காட்டி அருளினாள். எனக்குத் தொண்டையில் புண் வந்ததன் காரணம் இதுவே. பின் எதற்காக இந்த உடல் எவ்வகைத் தவறும் செய்யாதிருந்தும் இவ்வளவு வேதனையை அனுபவிக்கின்றது? இதனைக் கேட்டு நாங்கள் வியப்பால் வாயடைத்து நின்றோம்.

பிறரது செயல்களின் பயனை ஏற்றுக் கொண்டு, அவர்களை ஆன்மீக வாழ்க்கையில் முன்னேறும்படிச் செய்ய ஒருவரால் இயலும் என்ற உண்மை எங்கள் உள்ளத்தில் உறுதியாயிற்று. குருதேவர் கூறியதைக் கேட்ட அன்பர்கள் பலர், 'ஐயோ! ஏமாற்றுவது, பொய் சொல்வது போன்ற தீய செயல்கள் பலவற்றைச் செய்தபின் குருதேவரை ஏன் தொட்டோம்! நம்மால் அல்லவா அவர் இந்த வேதனையை அனுபவிக்க நேர்ந்தது. இனி அவரது திருமேனியைத் தொடக் கூடாது' என்று முடிவு செய்து கொண்டார்கள்.

இது தொடர்பாக மற்றொரு சமயம் குருதேவர் கூறியது நினைவுக்கு வருகிறது. ஒருமுறை வெண்குஷ்ட நோயாளி

ஒருவன் குருதேவரிடம் வந்து தன்னைத் தொட்டால் தனது நோய் நீங்கிவிடும் என்று கூறி, அந்த நோயிலிருந்து தன்னைக் காக்கு மாறு வேண்டினான். கருணைக் கடலான குருதேவரும், 'அன்பனே, எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. இருப்பினும் நீ சொல்கிறாய், எனவே உன்னைத் தொடுகிறேன். அன்னையின் திருவுள்ளம் அதுவானால் உன் நோய் நீங்கும்' என்று கூறி அவனைத் தொட்டார். ஆனால் அதற்காக அன்று முழுவதும் அவர் வலியால் சொல்லொணா வேதனைக்குள்ளாக நேர்ந்தது. வலியால் துடித்தவாறே அன்னையிடம், 'அம்மா! இனிமேல் இத்தகைய செயலைச் செய்யமாட்டேன்' என்று கதறியழுதார். அதைப் பற்றி பிற்காலத்தில், 'அவனுக்கு நோய் நீங்கிற்று. ஆனால் அந்த வேதனையை (தன் உடலைச் சுட்டிக் காட்டி) இது அனுபவிக்க நேர்ந்தது' என்றார்.

12. வெண்குஷ்ட நோயை குருதேவர் குணப்படுத்துதல்

குருதேவரின் வாழ்க்கையில் நடைபெற்ற இந்த நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து ஒன்று நாம் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது-- அவரது வாழ்க்கையின் பின்னணியில் வேதம், பைபிள், குரான், புராணங்கள், தந்திரம் போன்ற சாஸ்திரங்களைப் படித்தால் அவற்றை சுலபமாகப் புரிந்து கொள்ள இயலும். குருதேவரும் 'நவாப் கால நாணயம் பாதுஷா ஆட்சியில் செல்லாது' என்று கூறுவதுண்டு.

மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்போது, வக்காலத்து கொடுப்பது சுலபமானது போல் தோன்றும். கொடுத்தால் போதும், வேறென்ன? ஆனால் ஆசைகளுக்கு 13. வக்காலத்து கொடுப்பது எளிதல்ல அடிமையானவன் மனிதன். அவன் சொந்த நன்மையின் பொருட்டே ஆன்மீகத்தை நாடுகிறான். ஒரே கல்லில் இரண்டு மாங்காய் பெற, அதாவது உலகியல் இன்பம், இறையின்பம் இரண்டையும் ஒருசேரப் பெற ஏதாவது வழி உண்டா என்பதே அவனது தேடல். உலகியல் சுகபோகங்கள் எத்தனை இனிமையானவை, அமுதம் போன்றவை! இவற்றை விட்டுவிட வேண்டும் என்ற எண்ணமே அவனது வாழ்வை இருளில் ஆழ்த்தி விடுவது போலுள்ளது. சுகபோகங்களை விட்டுவிட்டால் எதைப் பற்றிக்கொண்டு வாழ்வது? இதுவே அவனது எண்ணம். இதற்கு ஆன்மீகத்தில் வழி உள்ளது, அதுதான் வக்காலத்து கொடுப்பது. எனவே வக்காலத்து கொடுப்பது என்று கேட்டதுமே அவனது மனம் மகிழ்ச்சியில் துள்ளுகிறது. 'இனி என்ன! திருடலாம், கொள்ளையடிக்கலாம், ஊரை ஏமாற்றலாம். எத்தனை வழிகள் உண்டோ அத்தனை வழிகளிலும் சுகபோகம் அனுபவிக்கலாம். மறுஉலகம்? ஆம், அதைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டே தீர வேண்டும். என்றாவது ஒருநாள் மரணத்தை எதிர்கொள்ளாமல் இருக்க முடியாதல்லவா? அந்த மறுவுலகில் நான் சுகம் பெறுவதைக் குறித்து ஒரு சைதன்யரோ, ஏசுவோ, ராமகிருஷ்ணரோ பார்த்துக் கொள்ளட்டுமே!' இதுவே அவனது எண்ணம். மகிழ்ச்சியின் மதர்ப்பில், இது மாய மனத்தின் ஏமாற்றுவேலை, தன்னைத் தானே நிரந்தரமாக வஞ்சிக்கின்ற முயற்சி என்பதனைக் காணத் தவறி விடுகிறான். தானே இழைத்த தீய செயல்களின் கோரூபத்தைக் காண்பதற்கு அஞ்சி, கண்களைத் திரையிட்டு மறைத்துக் கொண்டு, அழிவு என்னும் மாபெரும் முடிவை நோக்கிச் செல்வதைத் தவிர இந்த எண்ணம் வேறு எந்த



நன்மையையும் தராது என்பதைப் புரிந்துகொள்ளத் தவறி விடுகிறான். இந்தத் திரையை யாரோ ஒருவர் ஒருநாள் பலவந்தமாக அகற்றத்தான் போகிறார், அப்போது அலையடித்துப் புரள்கின்ற கடலைக் கண்டே தீரவேண்டும். அப்படிச் காணும்போதுதான் தனது வக்காலத்தை யாரும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்ற உண்மை அவனுக்குத் தெரியவருகிறது. அந்தோ! மனிதா! மிகவும் திறமையுடன் சாதித்து விட்டதாக எண்ணிக் கொண்டு உன்னையே நீ எத்தனை வழிகளில் ஏமாற்றிக் கொள்கிறாய்! மாயையே நீ வாழ்க! மனித மனங்களில் நீ எவ்வாறெல்லாம் மயக்கங்களைத் தோற்று வித்துள்ளாய்! தாம் எழுதிய பாடல் ஒன்றில் ராமபிரசாதர் உன்னைக் கூறியுள்ளது முற்றிலும் உண்மையே--

எத்தனை அற்புத மாயையை

வைத்தாய் இந்த உலகினில்

அன்னையே ஒ தட்சிணா காள்!

ஆயினும் இந்த மாயையை வெல்ல

உன் திருவடியிணைகள் என்னும்

மந்திரக் கோலையும் வைத்துள்ளாய்.

ஏனெனில் நீயே ஒரு மாயக்காரனின் திருமகள் அல்லவா?

உலகின் தந்தையையே நீ ஒரு

பித்தனைப் போலச் செய்துள்ளாய்.

நீயே மூன்று குணங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டு

புருஷனாகவும் பிரகிருதியாகவும் மாறியுள்ளாய்.

ஓ பிரசாத்!

உன்னைப் பித்தன் என்னாமல் வேறென்ன சொல்ல?

முப்புரங்களையும் எரித்தழித்த

முக்கண்ணாகிய சிவனுக்கும் கிட்டாத

திருவடிகளுக்காக ஏங்குகிறாயே நீ!

நினைத்த மாத்திரத்தில் வக்காலத்து கொடுத்துவிட முடியாது. எத்தனையோ முயற்சிகளுக்குப் பின்னரே அதற்கான மனப்பக்குவம் வாய்க்கின்றது. அதன் பிறகுதான் ஒருவர் தன்னை இன்னொருவரிடம் முழுமையாக ஒப்படைக்க முடியும். அந்த நிலையில்தான் இறைவன் நமது பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்வார். சுகம் தேடி அங்குமிங்கும் ஓடுகிறான் மனிதன். இறுதியிலோ தான் அடைந்தது வெறும் நிழலேயன்றி உண்மைப் பொருள் அல்ல என்பதை உணர்கிறான். ஆன்மீக வாழ்வை நாடி ஜப தவங்களில் ஈடுபடுகிறான். எல்லையற்ற பரம்பொருளை அடைவதற்கு

14. எந்த நிலையில்  
வக்காலத்து கொடுக்க  
இயலும்?

இவை போதாது என்பதை அவனது உள்மனம் விரைவில் அறிந்து கொள்கிறது. மலையையும் பொடிப்பொடியாக்கிப் பாதை அமைத்துவிடுவேன் என்ற வீறாப்புடன் ஆன்மீக சாதனைகளில் ஈடுபட்ட அவன், தன்னால் ஒரு புல்லைக்கூட நகர்த்த முடியாது என்பதை இறுதியில் உணர்கிறான். அப்போது, 'ஓ, யாராயினும் சரி, எங்கிருந்தாலும் சரி, என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்' என்று கதறி அழுகிறான். அதன்பின்னரே இறைவன் அவனது பொறுப்பை ஏற்கிறார். அவன் வக்காலத்து கொடுத்தவன் ஆகிறான்.

சிலர், தாங்கள் இறைவனிடம் வக்காலத்து கொடுத்து விட்டதாகக் கூறிக்கொண்டு, 'ஆன்மீக சாதனைகள் புரிவதிலோ,

15. மனத்தின் கபடத்தனத்தைப் பற்றி எச்சரிக்கை தேவை ஜப தவங்கள் செய்வதிலோ எனக்கு விருப்ப மில்லை. மனம் போன போக்கில் நடப்பதில் தான் எனக்கு மகிழ்ச்சி. அதனால் என் விருப்பப்படிதான் நடப்பேன்' என்கிறார்கள். இதை யாராவது கண்டித்தால், 'ஏன்? நான்தான் என்னை இறைவனிடம் ஒப்படைத்து விட்டேனே! அவரே என்னை இப்படி ஆட்டுவித்தால் நான் என்ன செய்ய முடியும்? அவர் ஏன் என் மனத்தை மாற்றக் கூடாது?' என்று கேட்கிறார்கள். இது பிறரை ஏமாற்றுவதுடன் நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்வதும் ஆகும். இத்தகையவன் இவ்வுலகை இழப்பதுடன் அவ்வுலகையும் அடையத் தகுதியற்றவனாகி விடுகிறான்.

மற்றொரு கோணத்திலிருந்து ஆராய்ந்தால் இது இன்னும் நன்றாகப் புரியும். சரி. நீ உன்னை முற்றிலுமாக இறைவனிடம்

16. வக்காலத்து கொடுப்பது பற்றி முடிவான கருத்து ஒப்படைத்துவிட்டாய் என்று வைத்துக் கொள்வோம்; அதனால் உனக்கு ஆன்மீக சாதனைகளும் இறைவழிபாடும் தேவையில்லை எனவும் கொள்வோம். ஆனால் இறைவனிடம் உன்னை உண்மையாகவே ஒப்படைத்திருந்தால் உன் மனத்தில் அவனது அளப்பரிய கருணை பற்றிய எண்ணம் எப்போதும் இருக்கும்.

'இந்த சம்சாரம் என்னும் பெருங்கடலில் வீழ்ந்து இத்தனை நாட்களும் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆகா! இறைவன் இன்று என்னைத் தன் கருணையால் கரையேற்றிவிட்டான்!' என்ற எண்ணம் மனத்தில் தோன்றும். அவரிடம் அன்பும் பக்தியும் பொங்கிப் பெருகும்! நன்றியால் உன் மனம் நிறைந்து நிற்கும்; எப்போதும் அவரைப் பற்றி நினைத்துக்கொண்டும்,



அவர் பெயரை ஒதிக்கொண்டும் இருக்கும். அதன்பிறகு 'இதைச் செய், அதைச் செய்' என்று ஏதாவது சொல்லித்தர வேண்டுமா, என்ன! பாம்பு போன்ற கொடிய பிராணிகள்கூடத் தனக்கு அடைக்கலம் கொடுத்தவரிடம் நன்றியுடன் பழகுகின்றன; நட்டபுடன் வாழ்கின்றன. அவை அந்த வீட்டில் உள்ள யாருக்கும் தீங்கு செய்வதில்லை. உன் மனம் அவற்றைவிடத் தாழ்ந்ததா? உனது இம்மை, மறுமைப் பொறுப்பையே ஏற்றுக் கொண்டுள்ள இறைவனிடம் உனக்கு அன்பும் நன்றியும் தோன்றவில்லையே! நீ அவரிடம் வக்காலத்து கொடுத்த பின்னும் அவரது திருப்பெயரைச் சொல்வதில் உனக்கு எவ்வகையான மகிழ்ச்சியும் உண்டாகவில்லை என்றால் உன்னை நீ முற்றிலுமாக ஒப்படைக்கவில்லை, இறைவனும் உன்னை ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை என்றுதானே பொருள்! இதை முதலில் நன்றாகப் புரிந்துகொள். உன்னையே ஏமாற்றிக் கொள்ளாதே! தீய வினைகளின் கறையை நிர்மலமான, பாவமற்ற இறைவன் மீது ஏற்றாதே. அது உனக்குத் தீமையையே தரும்; அமங்கலத்தையே உண்டாக்கும். குருதேவர் கூறுகின்ற 'பிராமணன் பசுவைக் கொன்ற' கதையை நினைவுபடுத்திக் கொள்--

பிராமணன் ஒருவன் கடினமாக உழைத்து, அழகிய தோட்டம் ஒன்றை உருவாக்கினான். பல்வேறு பூச்செடிகளையும் பழ மரங்களையும் நட்பான். அவனது முயற்சியின் பயனாக அவை செழிப்பாக வளர்ந்தன. வண்ண மலர்களும் இனிய பழங்களும்மாக அந்தத் தோட்டம் எழிலுடன் விளங்கியது. அதன் ஒங்கிய செழிப்பில் அவன் உள்ளம் மகிழ்ந்தான். ஒரு நாள் தோட்டத்தின் வாசல் திறந்திருந்ததால் பசு ஒன்று நுழைந்து செடிகளை மேயத் தொடங்கியது. ஏதோ வேலையாக வெளியே சென்றிருந்த பிராமணன் திரும்பி வந்து பார்த்தபோது அது மும்முரமாக மேய்ந்து கொண்டிருந்தது. வந்தது கோபம் அவனுக்கு. பசுவைக் கண்டபடி திட்டியவாறே கண்மண் தெரியாமல் தடியால் அதனை அடித்தான். அடி தாளாத பசு கீழே விழுந்து இறந்துவிட்டது. பிராமணன் இதனைச் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. 'ஐயோ, இந்துவான நான் பசுவைக் கொன்று விட்டேனே! பெரிய பாவமல்லவா இது!' என்று அஞ்சி நடுங்கினான். அவன் சிறிது வேதாந்தம் கற்றவன். இந்தச் சங்கடத்திலிருந்து மீள வேதாந்தம் ஏதாவது வழி கூறுமா

17. பிராமணன்  
பசுவைக் கொன்ற  
கதை

என்று யோசித்தான். ஆம், பொறிகள் ஒவ்வொன்றும் செயல்படுவதற்குரிய ஆற்றலை அதற்குரிய தேவனிடமிருந்து பெறுகின்றது என்றுதானே வேதாந்தம் கூறுகிறது! பார்க்கும் ஆற்றலைச் சூரியனிடமிருந்து கண் பெறுகிறது; கேட்பதற்குரிய ஆற்றலை காதுக்குத் தருவது காற்று; இந்திரனின் ஆற்றலால் கை செயல்படுகின்றது. ஆம், அவனுக்கு வழி கிடைத்து விட்டது-- 'நான் பசுவைக் கொல்லவில்லை; இந்திரனின் ஆற்றலால்தான் கை அசைந்தது. அதனால் கைக்கு உரிய தேவனான இந்திரனே பசுவைக் கொன்றவன்.' இந்த எண்ணம் தோன்றியதும் அவனது அச்சம் விலகியது, அமைதி ஏற்பட்டது.

அப்பொழுது பசுவதைக்குரிய பாவம் பிராமணனின் உடலில் புக வந்தது. அதனைத் தடுத்த அவன், 'போ, இங்கு உனக்கு இடமில்லை. பசுவைக் கொன்றவன் இந்திரன். அவனிடம் செல்' என்று கூறி பாவத்தை விரட்டினான். இந்திரனிடம் சென்றது பாவம். இந்திரன் அதனிடம், 'சற்றுப் பொறு. நான் அந்த பிராமணனிடம் சிறிது பேசிவிட்டு வருகிறேன். அதன்பின் நீ விரும்பினால் என்னைப் பிடித்துக் கொள் என்று சொல்லிவிட்டு மனிதவுருக் கொண்டு பிராமணனின் தோட்டத்திற்குச் சென்றான். அப்போது பிராமணன் செடிகளையும் மரங்களையும் பராமரிப்பதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தான். இந்திரன் அவன் காதில் விழும்படியாக, 'ஆகா! என்ன அழகான தோட்டம் இது! எத்தனை அழகுணர்ச்சியுடன் செடிகளையும் மரங்களையும் உரிய இடத்தில் வளர்த்துள்ளனர்!' என்று புகழ்ந்தவாறே பிராமணனின் அருகில் சென்றான். அவனைப் பார்த்து, 'ஐயா, இந்தத் தோட்டம் யாருடையது? இவ்வளவு அழகாகச் செடிகளையும் கொடிகளையும் நட்பது யார்?' என்று கேட்டான். இந்திரனின் புகழ்மொழிகளைக் கேட்ட பிராமணனுக்குத் தலைகால் புரியவில்லை. 'இது என் தோட்டம். நான்தான் இந்தத் தோட்டத்தை உருவாக்கினேன். வாருங்கள் உங்களுக்குத் தோட்டத்தைச் சுற்றிக் காண்பிக்கிறேன்' என்று களிப்புடன் கூறிவிட்டு, தனது திறமையையும் பெருமையையும் எடுத்துச் சொல்லியவாறே தோட்டத்தைச் சுற்றிக் காண்பித்தான். மறந்துபோய், பசு இறந்து கிடந்த இடத்திற்கும் இந்திரனைக் கூட்டிவந்து விட்டான். இந்திரன் அதைக் கண்டு அதிர்ச்சியுற்றவன் போல், 'ராம்! ராம்! பசுவைக் கொன்றது



யார்?' என்று வினவினான். 'மரத்தை நட்டது நான், செடியை வளர்த்தது நான்' என்றெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு வந்த பிராமணனுக்கு இப்போது என்ன சொல்வது என்று தெரியவில்லை. பேசாமல் இருந்தான். உடனே இந்திரன் சுயவுருவை எடுத்துக் கொண்டு பிராமணனிடம், 'கபடனே! தோட்டத்தில் காணும் நல்லவை அனைத்தையும் செய்தவன் நீ. ஆனால் பசுவை மட்டும் நான் கொன்றேன், அப்படித்தானே? பசுவைக் கொன்ற பாவம் உன்னைச் சேரட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்துவிட்டான். பாவம் வந்து பிராமணனைப் பற்றியது.

இறைவனிடம் வக்காலத்து கொடுத்தல் என்ற விஷயம் நிற்க. குருதேவரின் அடியார்களுள் யாரைக் கேட்டாலும்

18. சாதகனின் உள்னம் வளரவளர, அவனுக்கு குருதேவரின் சொற்களிலுள்ள ஆழமான பொருள் தெரியவரும்

அவர்கள் தயக்கமின்றிச் சொல்லும் ஒருவிஷயம் இதுதான்: 'குருதேவரின் உபதேசங்களை அப்போது புரிந்து கொண்டதை விட இப்போது இன்னும் சிறப்பாகப் புரிந்து கொள்கிறோம். நாட்கள் செல்லச்செல்ல

அவரது அருளால் அவற்றின் ஆழமான உட்கருத்து எங்களுக்குத் தெரிகிறது.' ஏன், எங்களாலும்கூட குருதேவரின் சொல்லிலும் செயலிலும் உள்ள ஆழ்ந்த பொருளை அப்போது புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. வியப்புடன் அவரது பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தோம், அவ்வளவுதான். ஆனால் இப்போது அவற்றின் பொருளைத் தெளிவாக அறியும்போதுதான் வியந்து நிற்கிறோம். ஏதோ, குருதேவர் கூறிய சொற்கள் என்று அவற்றை ஏற்றுக் கொண்டோம்.

இதை அவரும் ஒருமுறை கூறினார்: 'குழந்தைகளே! உரிய காலத்தில் உங்களுக்கு விளங்கும்; சரியான சமயத்தில் புரிந்து

19. 'உரிய காலத்தில் எல்லாம் நடக்கும்'

கொள்வீர்கள். விதைத்த உடனே பழத்தைப் பெற முடியுமா? முதலில் முளைவிட்டு, பின்னர் செடியாகி, மரமாகி, பூப்பூத்து, அதன் பின்னர் இறுதியாகத்தான் பழம் கிடைக்கும். தொடந்து முயற்சி செய்ய வேண்டும். இடையில் விட்டுவிடக் கூடாது. இந்தப் பாடலில் கூறப் பட்டுள்ளதைக் கேளுங்கள்' என்று கூறியவாறே தம் இனிமையான குரலில் பாடத் தொடங்கினார்--

சகோதரா முனைந்து நீ செயல்படுவாய்

படிப்படியாக பக்தி செய்வாய்

வெற்றி மெள்ளமெள்ள வந்தே தீரும்

தவறுகள் திருத்தப்படும்.

அங்கனும் பங்கனும் காக்கப்பட்டார்கள்

ஏன், வியாதன் சுஜனும் பேறு பெறவே செய்தான்.

கிளிக்குக் கற்பித்த விலைமகளும் காக்கப்பட்டாள்.

மீராபாயும் முக்தி பெற்றாள்.

எத்தனையோ பணமும் சொத்தும் இருந்தும்

வியாபாரி சளைக்காமல் தொடர்ந்து முன்னேறுகிறான்.

துரதிர்ஷ்டம் வரும்போது ஒன்றும் தங்காது

மனத்தில் ஆழ்ந்த பக்தி கொள்.

ஏமாற்றையும் வஞ்சகத்தையும் விட்டு விடு.

சேவை, வழிபாடு, சரணாகதி-- இவற்றால்

ரகு குல வீரன் ராமனை எளிதல் பெறலாம்.

பாட்டு முடிந்ததும் குருதேவர் கூறினார்: 'இறைப்பணி, வழிபாடு, சரணாகதி. சரணாகதி அடைந்து நம்பிக்கையுடன்,

20. சாதனை அவனையே நம்பி இருப்பின் அனைத்தும் வேண்டும் கைகூடும்; இறைக்காட்சி கிடைப்பது உறுதி.

அப்படியில்லாமல், சாதனைகளை நிறுத்தினாலோ முன்னேற்றம் நின்றுவிடும். எத்தனையோ துன்பங்களுக்கிடையே ஒருவன் தன் ஊதியத்திலிருந்து சிறிதுசிறிதாகப் பணம் சேர்த்தான். ஒருநாள் அதை எண்ணிப் பார்த்தான். ஆயிரம் ரூபாய் இருந்தது, அவ்வளவுதான். அளவற்ற மகிழ்ச்சியில் திளைத்த அவன், "இனிமேல் நான் ஏன் வேலை செய்ய வேண்டும்? ஆயிரம் ரூபாய் சேர்த்துவிட்டேன். இதற்கு மேல் என்ன தேவை?" என்று நினைத்து வேலையை விட்டுவிட்டான். அற்ப மனிதன், அற்ப நோக்கம்! இந்தச் சிறு தொகையே அவனைத் திணறடித்துவிட்டது; பிறரைச் துச்சமாக எண்ணச் செய்துவிட்டது. ஆனால் இந்த ஆயிரம் ரூபாய் எத்தனை நாட்களுக்கு? அது விரைவில் கரைந்துவிட்டது. துன்பமும் துயரமும் அவனைப் பற்றின. மறுபடியும் வேலை தேடி அங்கும் இங்கும் அலைந்தான். இத்தகைய முயற்சி ஒருபோதும் வெற்றியைத் தராது. இறைவனைச் சரணடைந்து அவரது வாசலில் காத்துக் கிடக்க வேண்டும். அப்போது மட்டுமே வெற்றி உனக்குரியதாகும்.'

சிலசமயம் குருதேவர் இந்தப் பாட்டிலுள்ள 'வெற்றி மெள்ளமெள்ள வந்தே தீரும்'பக்தி செய்வாய்' என்ற வரியைப்

21. உறுதியற்ற பாடியதும் பாட்டை நிறுத்திவிட்டு, 'சீ! சீ! அது பக்தியை விட்டுவிடு ஏன் மெள்ளமெள்ள? அரைகுறையான பக்தியால் பயனில்லை. மனத்தில் உறுதியும் ஈடுபாடும் வேண்டும்.



இப்பொழுதே இறைவனை அடைவேன். இந்த வினாடியே இறைக்காட்சி பெறுவேன்' என்ற வேகம் இருக்க வேண்டும். அரை குறையான பக்தி ஆண்டவனை அடைய உதவுமா?' என்று கேட்டார்.

பாவ நிலைகளின் திரண்டதொரு பேரொளி உருவாகத் திகழ்ந்தார் குருதேவர். எண்ணங்களின் மாறுபாட்டிற்கு ஏற்ப உடலிலும் மாற்றங்கள் தோன்றுவது குறித்து நாம் அறிவோம், சிலவேளைகளில் சிறு அளவில் கண்டும் இருக்கலாம். ஆனால் கனவில் கூட நினைத்துப் பார்க்க முடியாத மாற்றங்களை நாங்கள் ஒருநாள் குருதேவரின் உடலில் கண்டோம். அப்போது அவர் நிர்விகல்ப சமாதியில் ஆழ்ந்திருந்தார். நான்-உணர்வு அவரிடமிருந்து முழுமையாக அகன்று விட்டிருந்தது. நாடித்துடிப்பு, இதயத்துடிப்பு யாவும் நின்றுவிட்டன. அப்போது அங்கிருந்த மகேந்திரலால் சர்க்கார் போன்ற டாக்டர்கள் பலர் குருதேவரைக் கருவிகளின் மூலம் சோதித்தனர். ஆம், அவரது இதயம் முற்றிலுமாக நின்று போயிருந்தது.<sup>5</sup> நம்பிக்கை வராத இன்னொரு டாக்டர், குருதேவரின் கண்மணியைத் தனது விரலால் தொட்டார். உயிரற்ற உடலில் உள்ள கண்போல் அது சிறிதும் உணர்வு அற்றிருந்தது. எவ்வித அசைவும் இல்லை.

குருதேவர் சகி பாவ சாதனை பழகும் போது தம்மைக் கண்ணனின் பணிப் பெண்ணாக பாவித்தார். அந்த எண்ணத்தில் ஆழ்ந்து முழுமையாக ஒன்றியதால் அவர் நிற்பது, நடப்பது, பேசுவது ஆகிய அனைத்தும் பெண்களைப் போன்றே அமைந்தன. இந்த நடை, உடை, பாவனை அனைத்தும் இயல்பாகவே அவரிடம் தோன்றியிருந்தன. இருபத்துநான்கு மணி நேரமும் குருதேவருடன் இருந்துவந்த மதுர்பாபு போன்றோர்கூட பல நேரங்களில் குருதேவரை யாரோ பெண் விருந்தினர் என எண்ண நேர்ந்துவிட்டிருந்தது. இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளை நாங்கள் கண்டுள்ளோம்; குருதேவர் சொல்லவும் கேட்டுள்ளோம். ஆனால் இன்றைய உடற்கூற்று இயலும் உளவியலும் கூறுகின்ற முடிவுகள் இதற்கு முரணானவையே. மக்கள்தாம் இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளை நம்புவார்களா!

எல்லாவற்றையும் விட குருதேவரிடம் நம்மை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்துகின்ற விஷயம் பாவனை உலகில் எங்கு

வேண்டுமானாலும் சஞ்சரிக்கின்ற அவரது ஆற்றல்தான். எல்லாவகையான பாவனைகளையும் அவரால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. சிறுவர், இளைஞர், பெரியவர், துறவியர், இல்லறத்தார், பக்தர், வேதாந்தி, ஆண், பெண் என்று அனைவருடைய மனத்தையும் அறிந்து கொள்வார். யார்யார் எந்த வழியில் செல்கின்றனர், எந்த அளவுக்கு சாதனையில் முன்னேறியுள்ளனர், பழைய வாசனைகளுக்கு ஏற்ப அதே பாதையில் முன்னேற அவர்களுக்கு எத்தகைய சாதனை தேவை என்பவற்றை எல்லாம் அறிந்து அதற்கேற்ப அவர்களுக்கு உதவுவார். இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது மனித மனங்களில் இதுவரை தோன்றிய, இப்போது தோன்றுகின்ற, இனி தோன்றக் கூடிய அனைத்து எண்ணங்களையும் அவர் தமது வாழ்விலேயே அனுபவித்திருந்தார் என்று தோன்றுகிறது. அது மட்டுமல்ல, இந்த எண்ணங்கள் ஒவ்வொன்றும் தம் மனத்தில் தோன்றி, அவை ஒடுங்கும்வரை தம்மிடம் என்னென்ன மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன, என்பதைத் துல்லியமாக அவர் நினைவில் வைத்திருந்தார். அதனால் அவரிடம் யார் வந்து தன் மனநிலையைச் சொன்னாலும் உடனே அந்த நிலையைத் தமது மனத்தில் ஏற்கனவே உள்ள நிலையுடன் ஒப்பிட்டு, நன்கு புரிந்துகொண்டு அதற்குரிய தீர்வை உடனடியாக வழங்கிவிடுவார். எல்லாவற்றிலும் இந்த முறையைத் தான் குருதேவர் கையாண்டார்.

யாராவது சாதகன் குருதேவரிடம் வந்து, தனது பிரச்சினைகளை -- உலகப்பற்று, உணர்ச்சிப் போராட்டங்கள், தியாக வைராக்கிய அனுஷ்டானம் இவற்றில் தான் நிலைதடுமாறியிருக்கும் நிலை -- அவரிடம் கூறினால் போதும். உடனே அந்தச் சிக்கலிலிருந்து விடுபடுவதற்கான வழி முறைகளைச் சொல்வதுடன் அவர்களை ஊக்கப்படுத்துவதற்காக, அதேபோன்ற சூழ்நிலையில் தமக்கு நேர்ந்த அனுபவங்களையும் எடுத்துக் காட்டுவார்; 'குழந்தாய்! எனக்கும் இதே போன்று மனப் போராட்டங்கள் வந்தன. நான் இவ்வாறு செய்து அவற்றைக் களைந்தேன்' என்று கூறுவார். இவ்வாறு குருதேவர் கூறும்போது அவர்களின் உள்ளங்களில் நம்பிக்கை ஊற்றெடுக்கும். அதனால் மேலும் மிகுந்த நம்பிக்கையுடனும் விடாமுயற்சியுடனும் குருதேவர் காட்டிய வழியில் அவர்கள்



முன்னேறிச் செல்வார்கள். அதுமட்டுமல்ல, குருதேவரே தமது வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைத் தன்னுடன் பகிர்ந்து கொள்வதைக் காண்கின்ற சாதகன் அவர் தன்னிடம் கொண்டுள்ள அன்பினை நினைந்து பூரித்துப் போய்விடுவான். ஒரிரு எடுத்துக்காட்டுக்கள் இதனைத் தெளிவாக்கும்.

கல்கத்தாவில் சிந்தூரியாபட்டி என்ற பகுதியில் வாழ்ந்துவந்த மணிமோகன் மல்லிக்கின் மகன் இறந்துவிட்டான்.

24. முதல் எடுத்துக் காட்டுமகனை இறந்த மணிமோகனின் மனத்துயர்

அவன் மிகுந்த திறமைசாலியாக இருந்ததால் மணிமோகன் அவனிடம் மிகவும் அன்பு வைத்திருந்தார். அவனது இறுதிச் சடங்குகள் நிறைவுற்றபின் அவர் குருதேவரிடம் வந்தார். குருதேவரை வணங்கிவிட்டு அறையின் ஒரு மூலையில் துயரம் நிறைந்த இதயத்துடன் அமர்ந்தார். அங்கு ஆண் பெண் சாதகர்களும், பக்தர்களும் பலர் அமர்ந்திருந்தனர். குருதேவர் அவர்களுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். மணிமோகன் உட்கார்ந்திருந்த பக்கமாக சற்றுநேரத்தில் குருதேவரின் பார்வை சென்றது. தலையை அசைத்தவாறே மெல்ல, 'என்ன? இன்று ஏன் வருத்தத்துடன் காணப்படுகிறாய்?' என்று கேட்டார். கண்களில் நீர் மல்க, குரல் தழுதழுக்கப் பதிலளித்தார் மணி மல்லிக், 'இன்று என் மகன் இறந்துவிட்டான்.'

யாரும் எதுவும் பேசவில்லை. உள்ளத்தில் அலைமோதும் துயரத்தை வெறும் ஆறுதல் வார்த்தைகளால் துடைக்க இயலாது என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இருப்பினும் அவருடைய துன்பநிலை, அழகை ஆகியவற்றால் மனம் உருகிய அவர்கள், 'இதுதான் உலக இயற்கை. எல்லோரும் ஒருநாள் இறந்துதான் ஆக வேண்டும். நிகழ்ந்துவிட்டதை மாற்ற இயலுமா? ஆண்டாண்டு காலம் அழுது புரண்டாலும் மாண்டார் வருவரோ? அதனால் துக்கத்தைவிடு. பொறுமையாயிரு. அமைதியுறு' என்றெல்லாம் ஆறுதல் கூறினர்.

துக்கத்தில் ஆழ்ந்தவர்களுக்கு, படைப்பு தொடங்கிய நாள் முதல் இதே சொற்களைக் கூறித்தான் ஆறுதல்படுத்துகிறோம். அந்தோ! இந்தச் சொற்கள் எந்த உள்ளத்திலாவது ஆறுதல் அளித்திருக்குமா! எவ்வாறு ஆறுதல் அளிக்கும்? மனம், சொல், செயல் ஆகிய மூன்றும் ஒருங்கிணைந்து சொல்லும் சொற்கள் மட்டுமே இன்னொருவரின் நெஞ்சைத் தொடும்; அங்கு பொங்கியெழும் துயரப் பேரலைகளை அமைதிப்படுத்தும்.

ஆனால் இத்தகைய ஒருங்கிணைந்த உணர்வு நம்மிடம் இல்லையே! இவ்வுலகம் நிலையற்றது என்று கூறுகிறோம்; ஆனால் நம் எண்ணமும் செயலும் அதற்கு நேர்மாறாக அல்லவா உள்ளன! இவ்வுலகம் கனவைப் போன்றது, நிலையற்றது என்று பிறருக்கு உபதேசிக்கிறோம். ஆனால் இதயத்தின் ஆழத்திலோ இது நிலைத்தது, இங்கேயே நாம் நிலையாக இருக்கப் போவதுபோல் அல்லவா நடந்து கொள்கிறோம். இத்தகைய நமது சொற்கள் எவ்வாறு பிறருக்கு நம்பிக்கை ஊட்டுகின்ற ஆற்றலைப் பெறும்?

இவ்வாறு, அனைவரும் மணிமோகனுக்கு ஆறுதல் அளிப்பதாக எண்ணிக் கொண்டு ஏதேதோ பேசிக் கொண்டிருந்தனர். குருதேவர் மட்டும் எதுவும் பேசவில்லை. அமைதியாக அமர்ந்து மணிமோகனின் சோகப் பெரு மூச்சுகளை அவர் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது போல் தோன்றியது. அவர் இவ்வாறு உதாசீனமாக இருந்தது சிலருக்குத் திகைப்பை அளித்தது. 'இவரது இதயம் என்ன கல்லா? கருணை என்பதே இவர் இதயத்தில் இல்லாமல் போய் விட்டதா?' என்றெல்லாம் எண்ணத் தலைப்பட்டனர்.

மணிமோகன் கூறியதைக் கேட்ட சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் குருதேவர் பரவசநிலையை அடைந்தார். திடீரென்று, ஆவேசத்துடன் எழுந்து, என்றுமில்லாத வேகத்துடன் மணிமோகனை மனத்தில் வைத்தபடி பாடுவதுபோல், தாளமிட்டபடி பாடத் தொடங்கினார்--

மானிடா, போரிடத் தயாராகுவாய்.

அதோ, எமன் போர்க்கோலத்தில்

உன் வீட்டில் நுழைகிறான், பார்

புண்ணியம் என்னும் ரதமேறி,

அதில் சாதனை, தவம் என்னும் குதிரைகள் பூட்டி

ஞானம் என்ற வில்லில்,

பக்தி என்ற பிரம்மாஸ்திரத்தை நாணேற்று

போர்க்களத்தில், பகைவனை எளிதில் மாய்த்திட தந்திரம் உண்டு

தேரும் வேண்டாம் சாரதியும் வேண்டாம்,

கங்கைக் கரையில் போர் செய்தால்!

பாடலில் விரவிக் கிடந்த வீரரசம், அதை வெளிப்படுத்தும் வகையில் வெளிப்பட்ட சொற்களின் அணிவகுப்பு, அவற்றுடன் இழைந்த குருதேவரின் குரல், அவரது கண்களில் தோன்றிய வீரமும் வைராக்கியமும்-- இவை அனைத்தும் சேர்ந்து அந்தப்



பாடல் கேட்போரின் உள்ளத்தில் ஆற்றலையும் நம்பிக்கையையும் பெருக்கெடுக்கச் செய்தது. அனைவரின் மனங்களும் சோகம் நிறைந்த மாய உலகிலிருந்து விடுபட்டு புலன்களுக்கும் உலகிற்கும் எட்டாத தூய்மையானதொரு ஆனந்தத்தால் நிரம்பி வழிந்தது. மணிமோகனும் தனது இதயத்தைப் பிழிந்தெடுத்த வேதனையை மறந்தார்; மன அமைதி பெற்றார்.

பாடல் நிறைவுற்றது. அந்தப் பாடலின் மூலம் குருதேவர் அனைவரிடமும் தட்டி எழுப்பிய திவ்வியமான ஆன்மீக உணர்வலைகள் அந்த அறையில் வெகுநேரம் நிலைத்து நின்றன. 'கடவுள் மட்டுமே நம்முடையவர், நம் இதயத்தையும் வாழ்க்கையையும் அவருக்கு அர்ப்பணிக்க வேண்டும். அவர் தம் கருணையை நம் மீது பொழிந்து அவரது காட்சியை நமக்கு நல்கட்டும்'-- இந்த மனநிலையில் அனைவரும் தங்களை மறந்து அமர்ந்திருந்தனர். சற்று நேரத்தில் குருதேவர் பரவச நிலையிலிருந்து மீண்டார். அவர் மணிமோகனின் அருகில் சென்று அமர்ந்து கூறினார்: 'ஆ, மகனை இழந்த துயரத்திற்கு ஒப்பான வேறொர் வேதனை உலகில் இருக்க இயலுமா? சொந்த உடலிலிருந்து தோன்றியவன் அல்லவா மகன்? உடல் இருக்கும்வரை தந்தை-மகன் உறவும் அழியாமல் நீடிக்கும்.'

அதன்பின்னர் குருதேவர் தம் அண்ணன் மகனான அட்சயனின் மரணத்தைப் பற்றி உருக்கமாக மணிமோகனிடம் கூறினார். அப்போது மீண்டும் ஒருமுறை அவர் அந்த துயரத்தை அனுபவிப்பது போலவே தோன்றிற்று-- 'அட்சயன் இறந்து கிடந்தான். அப்போது எனக்குப் பெரிதாக எதுவும் தோன்றவில்லை. எவ்வாறு ஒருவன் இறக்கிறான் என்பதை நின்றவாறே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அது என்னவோ, உறையிலிருந்து கத்தியை உருவி எடுத்தாற்போல் இருந்தது. கத்தி சிறிதும் பாதிக்கப் படவில்லை, அப்படியே இருந்தது. உறை மட்டும் தான் கீழே விழுந்தது! எனக்கு சந்தோஷம் தாளவில்லை. வேண்டுமட்டும் சிரித்தேன், ஆடினேன், பாடினேன்! பின்னர் அவனது உடலை தகனம் செய்துவிட்டுத் திரும்பினர். அப்போதும் எந்த உணர்ச்சியும் என்னைத் தாக்கவில்லை. மறுநாள் காளிகோயில் தாழ்வாரத்தில் நின்று கொண்டிருந்தபோது துக்கப் பேரலைகள் என்னுள் பொங்கியெழுந்தன. ஈரத்துணியை முறுக்கிப் பிழிவதுபோல என் இதயத்தைப் பிழிந்தது வேதனை. நான் எண்ணினேன்:

‘அம்மா! இங்கு (நான்) அணிந்துள்ள ஆடையுடன்கூட எனக்கு எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை. ஆனாலும் அண்ணன் மகனிடம் தான் என்ன பற்று! இங்கேயே (எனக்கே) இந்த நிலையென்றால் இல்லறத்தாரின் நிலைபற்றி என்ன சொல்ல? அதைத்தான் நீ எனக்குக் காண்பிக்கிறாய், அல்லவா!’

சிறிது நேரத்திற்குப் பின் குருதேவர் தொடர்ந்தார்: ‘ஆனால் ஒன்று தெரியுமா? தாங்க இயலாத இந்த வேதனை, இறைவனிடம் சரண்புகுந்தவர்களை ஒரேயடியாக மூழ்கடித்து விடுவதில்லை. சிறிதுநேரம் தத்தளித்தபின் சமநிலைக்கு வந்து விடுகிறார்கள். ஆனால் சாதாரண மனிதர்கள் ஒரேயடியாக நிலைகுலைந்து விடுகிறார்கள். கங்கையில், ஸ்டீமர்கள் (Steamer) போகும்போது சிறிய மீன்பிடி படகுகளின் நிலைமையைப் பார்த்ததில்லையா? எப்படித் தள்ளாடுகின்றன! அலைகளின் வேகத்திற்குத் தாக்குப்பிடிக்க முடியாமல் அவை மூழ்கிவிட்டது போல் தோன்றும்; சில மூழ்கியும் விடுகின்றன. ஆனால் பெரிய கப்பல்கள் சிறிது தத்தளித்தாலும் சமாளித்துக்கொண்டு நிமிர்ந்து விடுகின்றன.

சிறிது நேரம் அமைதியாயிருந்தபின் கூறினார்: ‘தந்தை-மகன் போன்ற இந்த உறவுகள் சில நாட்களுக்குத்தான்! இன்பநுகர்ச்சிக்காகவே இல்லறத்தில் புகுகின்றான் மனிதன். திருமணம் செய்து கொள்கிறான், மகனை ஈன்றெடுக்கிறான். மகன் வளர்ந்ததும் திருமணம் செய்து வைக்கிறான். இவ்வாறாகச் சிலநாட்கள் நன்றாகவே கழிகின்றன. பின்னர் ஒருவனுக்கு நோய், மற்றொருவனின் மரணம், ஒருவன் பொறுப்பற்றவன் என்ற கவலைகளும் வேறுபல துயரங்களும் அவனைச் சூழ்ந்து கொள்கின்றன. ஏமாற்றங்கள் அதிகமாகுந்தோறும் புலம்பலும் அதிகரிக்கின்றன. ஈரவிறகு எரிவதைப் பார்த்ததில்லையா? முதலில் நன்றாக எரியும். அப்போது விறகில் உள்ள ஈரம் முழுவதும் விறகின் மறுபக்கம் கசிந்து வழியும்; நுரை தள்ளும், ‘சுப்சுப், புஸ்புஸ்’ என்று பலவகைச் சத்தங்களுடன் குமிழாக வெடிக்கும்.’ இவ்வாறு வாழ்க்கையின் நிலையாமை, பயனற்ற தன்மை, இறைவனிடம் சரணாகதி அடைவது மட்டுமே மனமகிழ்ச்சியடையும் வழி போன்ற பல கருத்துக்களைக் கூறி குருதேவர் மணிமோகனுக்கு ஆறுதல் அளித்தார். மணிமோகனும் தேறுதல் பெற்றார், ‘ஐயனே! இதற்காகத்தான் நான் தங்களை நாடி ஓடி வந்தேன், தங்களைத் தவிர வேறு



யாராலும் இந்தத் துயர நெருப்பை அணைக்க இயலாது என்று நான் அறிவேன்' என்று நாதத்தழுத்தழுக்கக் கூறினார்.

குருதேவரின் இந்த வினோதமான நடத்தையைக் கண்டு நாங்கள் வியப்பு அடைந்தோம். 'கடின மனம் உடையவர், என்று இவரையா நினைத்தோம்' என்ற எண்ணம் எங்களுள் எழுந்தது. மகாத்மாக்கள் சிறிய விஷயங்களில் கூடச் சாதாரண மனிதர்களைப் போன்று செயல்படுவதில்லை. பெரியனவும் சிறியனவுமான அனைத்துச் செயல்களிலும் அவர்களின் உயர்தன்மையை நாம் காண முடியும். இதோ, சற்று நேரத்திற்கு முன்பு இதயத் துடிப்புக் கூட நின்று போக சமாதியில் ஆழ்ந்திருந்த அதே மனிதரா இவர்? அதே குருதேவரா மணிமோகனின் நிலைக்கு இரங்கி அவர் மீது கருணை கொண்டு சாதாரண மனிதரைப் போல் நடந்து கொள்கிறார்? 'மாயை, அற்ப விஷயம்' என்று கூறி மணிமோகனின் சொற்களை முழுவதுமாக அவர் ஒதுக்கியிருக்கலாம். அவ்வாறு அவரால் செய்ய இயலாது என்பதல்ல. ஆனால் அப்படிச் செய்திருந்தால், மகாத்மாவாயினும் சரி, யாராயினும் சரி, அவரை நாம் உலகின் குரு என்று ஏற்றுக் கொண்டிருக்கமாட்டோம்; சாதாரண மனிதர்களின் உணர்ச்சிகளைப் புரிந்து கொள்ள முடியாதவர் என்றுதான் நினைத்திருப்போம். மனைவி-மக்கள் என்ற பந்தபாசத்தில் சிக்கி உழலும் சாதாரண மக்களின் நிலையை ஒருமுறையாவது அனுபவித்திருந்தால் இவர் எவ்வாறு இவையெல்லாம் மாயை என்று ஒதுக்கியிருப்பார், என எண்ணியிருப்போம்.

சிறிது நேரம் சென்றிருக்கும். மிகுந்த பதட்டத்துடன் இளைஞன் ஒருவன் வந்து குருதேவரிடம், 'ஐயா! காமம் எப்படி விலகும்? மனத்தை அடக்க முயற்சி செய்தாலும் சில நேரங்களில் கீழான ஆசைகளும் வெறுக்கத்தக்க உணர்ச்சிகளும் என் மனத்தை அலைக்கழிக்கின்றன. அதனால் நான் அமைதியை இழந்து தவிக்கிறேன்' என்று சொன்னான்.

குருதேவர் கூறினார்: 'அப்பா, இறைக்காட்சி கிட்டாதவரை காமம் அடியோடு விலகுவதில்லை. அதன் பிறகும் உடல் இருக்கும்வரை அதன் சுவடு சிறிது இருக்கவே செய்யும்; அதனால் எவ்விதத் தொந்தரவும் இருக்காது. என்னிடமிருந்து முழுமையாகக் காமவாசனை போய்விட்டதென்றா நினைக்கிறாய்? காமத்தை வென்று விட்டதாக நான் ஒருசமயம்

நினைத்தேன். அதன் பிறகு ஒருநாள் பஞ்சவடியில் அமர்ந்திருந்த போது என்னைமீறிக் காம உணர்ச்சி பீறிட்டு எழுந்தது.

25. இரண்டாம் எடுத்துக்காட்டு: காமத்தை வெல்வது பற்றி குருதேவர் கூறியது

என்னால் அடக்கவே முடியாது போல் தோன்றிற்று. நான் ஆடிப் போய்விட்டேன். உடனே தரையில் விழுந்து, புழுதியில் முகத்தைத் தேய்த்துக் கொண்டு அழுத வண்ணம் அன்னை காளியிடம், 'அம்மா, நான் பெரிய தவறு செய்துவிட்டேன். காமத்தை வென்றுவிட்டதாக இனி எண்ணவே மாட்டேன்,' என்று முறையிட்டேன். அதன்பின்னரே அந்த உணர்ச்சி என்னை விட்டு நீங்கியது. நீயோ வாலிபன். அதனால்தான் உன்னால் அந்த வேகத்தை அடக்க இயலவில்லை. பெரு வெள்ளம் புரண்டு வரும்போது அது கரையைப்பற்றிக் கவலைப்படவா செய்யும்! கரையோ, எதுவோ வழியிலுள்ள அனைத்தையும் உடைத்துக் கொண்டு அது முன்னேறுகிறது; வயல்களில் புகுந்து பெரும் உயரத்திற்குத் தேங்குகிறது. ஆனால், கலியுகத்தில் மனத்தினால் செய்கின்ற பாவம், பாவமே இல்லையென்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஏதோ ஒரு முறை கெட்ட எண்ணம் எழுந்து விட்டதற்காக ஏன் இப்படிப் படபடக்கிறாய்? உடலின் இயற்கைப்படி இந்த உணர்ச்சிகள் சில சமயம் வந்துபோகத்தான் செய்யும். இதையும் மலஜலம் கழிப்பது போன்ற சாதாரண உணர்ச்சியாக எண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். மலஜலம் கழிக்க வேண்டியிருக்கிறது என்பதற்காக யாராவது கன்னத்தில் கைவைத்துக் கொண்டு கவலைப்படுகிறார்களா? அதேபோன்று இத்தகைய உணர்ச்சிகளையும் இயல்பானவை யாக, அற்பமானவையாகக் கருது. அவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காதே. இறைவனிடம் மனமுருகிப் பிரார்த்தனை செய். ஹரி நாமத்தை ஜபி. அவரது பெருமையில் ஈடுபடு. கெட்ட எண்ணங்கள் வரட்டும், போகட்டும். அவற்றைக் கண்டு கொள்ளாதே. தாமாக்கவே அவை கட்டுக்குள் அடங்கிவிடும்.' அந்த இளைஞனின் முன் குருதேவர் மற்றோர் இளைஞனாகவே மாறிவிட்டது போல் தோன்றியது.

இதைப்பற்றி எண்ணும்போது சுவாமி யோகானந்தரின் நினைவு வருகிறது. புலன்களை வென்ற அரிய ஒரு சிலருள் சுவாமி யோகானந்தரும் ஒருவர். 'காமத்தை வெல்வது எப்படி?' என்ற இதே வினாவை ஒருநாள் சுவாமி யோகானந்தர் குருதேவரிடம் கேட்டார். யோகானந்தருக்கு அப்போது



பதினான்கு அல்லது பதினைந்து வயதிருக்கும். குருதேவரிடம் அப்போதுதான் வரத்தொடங்கியிருந்தார். அந்த நாட்களில்

26. மூன்றாம் எடுத்த பஞ்சவடிக்கு அருகில் குடிசை ஒன்றில்  
 தூக்காட்டு இதுபற்றி நாராயணன் என்ற ஹடயோகி வாழ்ந்து வந்தார்.  
 யோகானந்தருக்கு அறிவுரை அவர் ஹடயோகப் பயிற்சிகள் சிலவற்றைச்  
 செய்துகாட்டி மக்களைக் கவர்ந்து கொண்டிருந்தார்.  
 யோகினுக்கும் அதில் ஈடுபாடு தோன்றிற்று. யோகின் கூறினார்:  
 'அந்த ஹடயோகப் பயிற்சிகளைப் பயிலவில்லை எனில்  
 காமத்தை வெல்ல இயலாது என்றும், கடவுளை அடைய  
 இயலாது என்றும் எண்ணினேன். நான் குருதேவரிடம் காமத்தை  
 வெல்வதற்கான வழி கேட்டால் யோகாசனம், பிராணாயாமம்  
 என்று ஏதாவது பயிற்சிகளைக் கற்றுத் தருவார் என்று  
 நினைத்தேன். ஆனால் அவரோ, 'ஹரி நாமத்தை நன்றாக ஜபி.  
 காமம் விலகும்' என்று கூறிவிட்டார். இந்த பதில் எனக்கு  
 சிறிதும் திருப்தியைத் தரவில்லை. "இவருக்கு ஹடயோகப்  
 பயிற்சிகள் எதுவும் தெரியாது. அதனால் வாய்க்குவந்த ஏதோ  
 ஒன்றைக் கூறிவிட்டார். ஹரிநாமத்தைச் சொல்வதால் காமம்  
 ஓடி விடுமாம்! எத்தனையோ பேர் ஹரி நாமத்தைச் சொல்லிக்  
 கொண்டதானே இருக்கின்றனர். அவர்களிடமிருந்து எல்லாம்  
 காம உணர்ச்சி ஓடி விட்டதா, என்ன?" என்று எண்ணினேன்.  
 பின்னர் ஒரு நாள் காளிகோயிலுக்கு வந்த நான் குருதேவரிடம்  
 செல்லாமல் நேராகப் பஞ்சவடியிலிருந்த ஹடயோகியிடம்  
 சென்றேன். அவர் பேசுவதை மிகவும் ஆவலுடன் கேட்டுக்  
 கொண்டிருந்தேன். அப்போது குருதேவர் அங்கு வந்தார்.  
 என்னைக் கண்டதும் என் கையைப் பற்றித் தம் அறைக்கு  
 அழைத்துச் சென்று, "நீ ஏன் அங்கு சென்றாய்? அங்கே  
 போகாதே. ஹடயோகப் பயிற்சிகளில் ஈடுபட்டாயானால் உன்  
 மனம் உடலைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்.  
 கடவுளுக்காக ஏங்காது" என்று எச்சரித்தார். எங்கே அவரிடம்  
 போவதை நிறுத்தி விடுவேனோ என்றே இவ்வாறு பேசுகிறார்,  
 என்று எண்ணினேன் நான். நான் பெரிய புத்திசாலி என்ற  
 எண்ணம் எனக்கு நிறையவே உண்டு. அதனால்தான் என்  
 அறிவுக்கு எட்டியபடி முடிவு செய்து கொண்டேன். ஆனால்,  
 நான் அவரிடம் போவதால் அவருக்கு எந்த லாபமும் இல்லை  
 என்பதை எண்ணிப் பார்க்கத் தவறி விட்டேன். அப்படி ஒரு  
 சந்தேகிக்கும் மனம் எனதாக இருந்தது. குருதேவரின்

கருணைக்குத்தான் எல்லையே இல்லையே! அற்பத்தனமான இத்தகைய எண்ணங்கள் என் மனத்தில் இருந்த போதிலும் எனக்கு அவர் அடைக்கலம் அளித்தார். எப்படியோ அந்த வேளையில், அவர் சொன்னபடி செய்து அதனால் என்ன நிகழ்கின்றது என்றுதான் பார்த்துவிடுவோமே என்ற எண்ணம் என்னுள் எழுந்தது. ஹரிநாமத்தை விடாமல் ஜபிக்கலானேன். என்ன ஆச்சரியம்! அவர் கூறியதுபோல, காம உணர்ச்சிகள் மெல்லமெல்ல என்னிடமிருந்து விலகுவதை உணர்ந்தேன்.

எல்லோருடைய மனநிலைகளையும் பாவனைகளையும் அறியும் ஆற்றல் குருதேவருக்கு இருந்ததை விளக்க இவ்வாறு

27. நான்காம் எடுத்துக்காட்டு: மணிமோகனின் உறவினரது கதை எத்தனையோ சான்றுகள் கூறலாம். மணிமல்லிக்கைப் பற்றி ஏற்கனவே கூறியுள்ளோம். பக்தையான அவரது உறவுப் பெண் ஒருத்தி குருதேவரிடம் அவ்வப்போது வருவதுண்டு. அவள் ஒருநாள் அவரிடம் வந்து தனது தியான வேளையில் லௌகீக எண்ணங்கள், ஏதேதோ நினைவுகள், யாரோ ஒருவரின் முகம் என்று பல்வேறு நினைவுகள் தோன்றி மனம் சஞ்சலப்படுகிறது என்று கூறினாள். அவளது நிலையை உடனே புரிந்து கொண்டார் குருதேவர். அவள் யாரிடமோ பாசம் வைத்திருக்கிறாள், அந்த நினைவுகள்தாம் அவளை அலைக் கழிக்கின்றன என்பதை உணர்ந்த அவர் அவளிடம், 'ஆமாம், யாருடைய முகம் உன் மனத்தில் தோன்றுகின்றது? யாரிடம் நீ அன்பு செலுத்துகிறாய்?' என்று அன்புடன் கேட்டார். அதற்கு அவள் தன் சகோதரனின் மகனைத் தான் வளர்த்து வருவதாகவும் அவளிடம் அன்பு வைத்திருப்பதாகவும் கூறினாள். உடனே குருதேவர், 'நல்லது, அவனுக்காக நீ எது செய்தாலும் -- உணவு ஊட்டுவதாகட்டும், ஆடைகள் அணிவிப்பதாகட்டும் -- அதை கோபாலனுக்குச் செய்வதாக எண்ணிச் செய். அவனுள் இருப்பதும் இறைவனே. அந்த கோபாலனுக்கே நீ உணவு ஊட்டுகிறாய், உடை உடுக்கிறாய், சேவைகள் செய்கிறாய் என்று கருது. இவற்றை மனிதனுக்குச் செய்வதாக நினைக்காதே. மனம் போலவே எல்லாம்' என்று கூறினார். அந்தப் பெண்ணும் அதன்படி செய்து வந்தாள். விரைவில் ஆன்மீக முன்னேற்றம் பெற்றதாகவும் பாவ சமாதி கைகூடியதாகவும் கேள்விப்பட்டோம்.

ஆணாக இருந்ததால் அவர் ஆண்களின் மனநிலையை எளிதாக அறிந்து கொண்டார். இது நாம் புரிந்து கொள்ளக்



கூடியதுதான். ஆனால் பெண்களின் மனநிலையை எப்படித் தவறின்றி அவரால் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது? நளினம்,

28. பெண்களின் எல்லா மனநிலைகளையும் அறிந்து கொள்ளும் குருதேவரின் ஆற்றல்

குழந்தைகளிடம் அவர்கள் கொள்ளும் பாசம் போன்ற மென்மையான உணர்வுகள்-- இவை இறைவன் பெண்களுக்கு மட்டுமே அளித்த வரப்பிரசாதம் அல்லவா! அவர்களின் மன

நிலையை அவர் புரிந்து கொண்டதுதான் வியப்புக்குரிய விஷயம். குருதேவரின் பக்தைகள் கூறுவதுண்டு: 'பல நேரங்களில் குருதேவர் ஓர் ஆண் என்றே எங்களுக்குத் தோன்றுவதில்லை; எங்களுள் ஒருவராகவே அவர் தோன்றினார். அதனால் தான் மற்ற ஆண்களின் முன்பு தோன்றுவது போன்று கூச்சம், தயக்கம் போன்றவை குருதேவரின் முன்னிலையில் எங்களுக்குத் தோன்றுவதில்லை. அவர் ஆண் என்ற எண்ணம் எப்போதாவது சிறிது தோன்றினாலும் கணத்தில் அது மறைந்துவிடும். வழக்கம்போல் எங்கள் மனவுணர்ச்சிகளை எவ்விதத் தயக்கமும் இன்றி அவரிடம் கூறுவோம்.'

தாம் கிருஷ்ணரின் தோழி அல்லது பணிப்பெண் என்ற பாவனையில் நீண்ட நாட்கள் தொடர்ந்து குருதேவர் இருந்து

29. அதன் காரணம்

'நான் ஆண்' என்ற எண்ணத்தை அடியோடு மறந்துவிட்ட காரணத்தால்தான் இந்த நிலை

தோன்றியதா? யோக சூத்திரத்தில் பதஞ்ஜலி முனிவர் கூறுகிறார்: 'தீங்கிழைக்கும் எண்ணம் உன் மனத்திலிருந்து அறவே விலகி விடுமானால் புலியோ பாம்போ எதுவும் உனக்குத் தீங்கு செய்யாது. மனிதர்கள் தீங்கு செய்ய மாட்டார்கள் என்பதைச் சொல்லவே வேண்டாம்! உன்னைப் பார்க்கும் போழுது தீங்கு செய்யும் எண்ணம் யார் மனத்திலும் தோன்றாது.' மற்ற உணர்வுகளாகிய காமம், கோபம் முதலியவற்றுக்கும் இது பொருந்தும். அதற்குப் புராணங்களில் பல எடுத்துக் காட்டுக்கள் உள்ளன, அவற்றுள் ஒன்றை மட்டும் இங்குக் குறிப்பிட்டால் போதும்.

சுக பிரம்மம் அப்பழுக்கற்ற ஒரு ஞானி. மாயையால் சிறிதும் தீண்டப் பெறாதவர். எப்பொழுதும் இறை உணர்விலேயே திளைத்திருந்தவர். அவர் சம்சார வாழ்வைத் துறந்து சென்று கொண்டிருந்தார். அவரது தந்தை வியாச முனிவர். மகன் உலகை துறந்ததைத் தாங்க இயலாத அவர் பாச வலையில் சிக்கி, 'மகனே எங்கே செல்கிறாய்? எங்கே செல்கிறாய்?'

என்று சுதறிக்கொண்டே மகனின் பின்னால் ஓடினார். வழியில் குளம் ஒன்றில் தேவமாதர்கள் தங்கள் ஆடைகளைக் களைந்துவிட்டு நீராடிக் கொண்டிருந்தனர். சுக பிரம்மத்தைக் கண்ட தேவமாதர்களுக்கு நாணம் தோன்றவில்லை. அவர்கள் தொடர்ந்து நீராடிக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் சிறிது நேரம் கழித்து அங்கு வந்த வியாசரைப் பார்த்தவுடன் நாணத்துடன் விரைந்து சென்று ஆடைகளை எடுத்துத் தங்கள் உடம்பை மறைத்துக் கொண்டனர். வியாசருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அவர் எண்ணினார்: 'இதென்ன விந்தை! கட்டிளங்காளையான சுகர் சென்றபொழுது இந்த தேவமாதர்கள் கவலைப்பட வில்லை. கிழவனான என்னைக் கண்டு இத்தனை நாணமா?' விந்தையான இந்த நடத்தைக்கு அவர்களிடமே விளக்கம் கேட்டார். தேவமாதர்கள் கூறினர்: 'சுகர் தூயவர், தாம் ஆன்மா என்னும் எண்ணத்திலேயே எப்பொழுதும் நிலைபெற்றிருப்பவர். தமக்கு இருப்பது ஆணுடலா, பெண்ணுடலா என்பதைப் பற்றிய உணர்வு அவருக்கு இல்லை. அதனால் தான் அவரைக் கண்டபோது எங்கள் மனத்தில் நாணம் தோன்ற வில்லை. ஆனால் தாங்கள் முதியவர். பெண்களின் பார்வைகள், செய்கைகள் அனைத்தையும் அறிந்தவர். பெண்களின் எழிலையும் நளினத்தையும் விரிவாக வர்ணித்துள்ளீர்கள். சுகரைப் போன்று நீங்கள் ஆண், பெண் அனைவரையும் ஆன்ம வடிவாகக் காண்பதில்லை. அந்தப் பக்குவம் தங்களுக்கு வரப் போவதும் இல்லை. அதனால்தான் தங்களைப் பார்த்தவுடன் நீங்கள் ஆண் என்ற எண்ணம் எங்கள் மனத்தில் எழுந்து நாணமுற்றோம்.'

குருதேவரைப் பற்றியும் இதே எண்ணம்தான் நம் மனத்தில் எழுகின்றது. கொழுந்து விட்டெரியும் அவரது ஞானமும்

30. குருதேவரின் முன்னிலையில் பெண்களின் கூச்சமின்மைக்குக் காரணம்

எல்லா உயிர்களையும் ஆன்மாவாகவே கண்டது. அவரது அருகில் இருக்கும்வரை 'நான் ஆண்', 'நான் பெண்' என்ற வேறுபாட்டு உணர்வு நீங்கி அனைவரும் மிகவுயர்ந்த ஆன்மீக நிலையில் திளைத்தனர். அதனால்தான் அவர் முன்னிலையில் ஆண், பெண் இருபாலாருக்குமே நாணம் போன்ற எதுவும் தோன்றுவதில்லை. அதுமட்டுமல்ல, அவர் திருமுன் பெண்களும் தாங்கள் ஆண்வடிவம் என்ற எண்ணத்திலேயே வேருன்றியிருப்பர். அதனால், பெண்கள் சாதாரணமாகச்

எல்லா உயிர்களையும் ஆன்மாவாகவே கண்டது. அவரது அருகில் இருக்கும்வரை 'நான் ஆண்', 'நான் பெண்' என்ற வேறுபாட்டு உணர்வு நீங்கி அனைவரும் மிகவுயர்ந்த ஆன்மீக நிலையில் திளைத்தனர். அதனால்தான் அவர் முன்னிலையில் ஆண், பெண் இருபாலாருக்குமே நாணம் போன்ற எதுவும் தோன்றுவதில்லை. அதுமட்டுமல்ல, அவர் திருமுன் பெண்களும் தாங்கள் ஆண்வடிவம் என்ற எண்ணத்திலேயே வேருன்றியிருப்பர். அதனால், பெண்கள் சாதாரணமாகச்



செய்யாத செயல்களைக் கூட, குருதேவர் செய்யச் சொன்னால் அவர்கள் செய்து விடுவர், வேறு யாராவது சொன்னால் செய்திருக்க மாட்டார்கள். உயர்குலப் பெண்கள் பொதுவாக திரையிட்ட வண்டிகளில் அல்லது பல்லக்குக்களில்தான் பயணம் செய்வார்கள். அத்தகையவர்களும் குருதேவர் வரச் சொன்னால் பகல்நேரத்தில் கங்கைக் கரைக்கு நடந்து வந்து அங்கிருந்து படகுகளின் மூலம் தட்சிணேசுவர காளி கோயிலுக்கு வருவர். அது மட்டுமல்ல. குருதேவர் கூறினால், அருகில் உள்ள கடைத் தெருவுக்குச் சென்று அவருக்காகப் பொருட்கள் வாங்கி வருவர்; இருட்டும் வேளையில் கல்கத்தாவுக்கு நடந்தே திரும்புவர். ஓரிரு எடுத்துக்காட்டுக்கள் கூறி இதனைத் தெளிவுபடுத்தலாம்.

1884, இறுதிப் பகுதி. அப்போது அன்னை சாரதா தேவி ஜெயரம்பாடியில் தந்தை வீட்டில் இருந்தார். பலராம் போஸ் 31 முதல் எடுத்துக் தன் தந்தையுடன் பிருந்தாவனம் சென்றிருந்தார். கூட்டு

அவருடன் ராக்காலும் கோபாலும் மற்றும் பல பக்தர்களும் பக்தைகளும் சென்றிருந்தனர். பாக்பஜாரில் வசிந்து வந்த பணக்கார உயர்குலப் பெண் ஒருத்தி குருதேவரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு அவரைப் பார்க்க மிகவும் ஆவல் கொண்டாள். ஓரிரு ஆண்டுகளாக குருதேவரிடம் வந்து செல்கின்ற ஒருத்தியிடம் தன் ஆவலை அவள் வெளியிட்டாள். இருவரும் சேர்ந்து வரத் திட்டமிட்டனர். மறுநாள் நண்பகலில் இருவரும் படகில் தட்சிணேசுவரத்திற்கு வந்தனர். அப்போது குருதேவரின் அறைக்கதவு சாத்தியிருந்தது. அறையின் வடக்குச் சுவரிலிருந்த துவாரம் வழியாகப் பார்த்த போது குருதேவர் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டனர். உடனே அவர்கள் அன்னை சாரதா தேவி வசித்துவந்த நகபத்திற்குச் சென்று காத்திருந்தனர். சிறிது நேரத்திற்குப்பின் குருதேவர் எழுந்தார். வடக்குப்புறக் கதவைத் திறந்து பார்த்தபோது அந்தப் பெண்கள் நகபத்தின் மாடித் திண்ணையில் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டார். 'இங்கே வாருங்கள்' என்று அவர்களை அழைத்தார். அவர்கள் வந்து அமர்ந்ததும் மரக்கட்டிலிலிருந்து எழுந்துவந்து தமக்கு ஏற்கனவே அறிமுகமாயிருந்த பக்தையின் அருகில் வந்து அமர்ந்தார். அதனால் கூச்சமுற்று சற்று நகர்ந்து செல்ல முயன்ற அவளிடம் குருதேவர், 'ஏன் இந்த வெட்கம்! வெட்கம், வெறுப்பு, பயம் ஆகிய மூன்றும் கூடாது. (தம் கையை

அசைத்தபடியே) நீங்கள் யாரோ நானும் அவரே. ஆனால் (தமது தாடியைக் காண்பித்து) இது இருப்பதனால் நீங்கள் வெட்கப்படுகிறீர்கள். அப்படித்தானே! என்று கேட்டார்.

பின்னர் அவர் ஆன்மீகம் சம்பந்தமாகப் பேசலானார். அந்த பக்தைகளுக்குப் பல அறிவுரைகள் வழங்கினார். அவர்களும் ஆண், பெண் வேறுபாட்டை மறந்து, தயக்கம் எதுவுமின்றி பல வினாக்களைக் கேட்டு விடையும் பெற்றனர். நீண்ட நேரம் பேசினார் குருதேவர். பின்னர் அவர்கள் விடை பெறும்போது, 'வாரம் ஒரு முறை வாருங்கள். ஆரம்பத்தில் நீங்கள் அடிக்கடி வர வேண்டும்' என்று கூறினார். ஒரு காலத்தில் பெரிய குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்திருந்தாலும் அவர்கள் வண்டியில் வர இயலாது என்று எண்ணி குருதேவர், 'நீங்கள் மூன்று நான்கு பேர் சேர்ந்து படகு அமர்த்திக் கொண்டு வாருங்கள். வீடு திரும்பும்போது வராக நகருக்கு நடந்து சென்று அங்கிருந்து வண்டி அமர்த்திக் கொண்டு வாடகையைப் பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள்' என்றார். குருதேவரின் அறிவுரைப் படியே அவர்களும் நடந்து கொண்டனர்.

மற்றொரு பக்தை ஒருநாள் கூறினான்: 'போலாமய்ராவின் கடையில் திரட்டுப்பால் இருந்தது. குருதேவருக்கு அது பிடிக்கும்

32. இரண்டாம் என்று எங்களுக்குத் தெரியும். அதனால் சிறிது எடுத்துக்காட்டு அதிகமாகவே வாங்கிக் கொண்டு, நாங்கள்

ஐந்துபேர் படகு ஒன்றை அமர்த்திக் கொண்டு முன்னறிவிப்பு எதுவுமின்றி தட்சிணேசுவரம் சென்றோம். என்னவென்று சொல்ல! குருதேவர் அங்கில்லை, கல்கத்தா சென்று விட்டிருந்தார். ஏமாற்றத்தில் அப்படியே அமர்ந்து விட்டோம்! ராம்லால் அங்கிருந்தார். அவரிடம் குருதேவர் சென்றிருந்த இடத்தை விசாரித்தோம். கம்புலே டோலாவில் மகேந்திரநாத் குப்தரின் வீட்டிற்குச் சென்றிருப்பதாகக் கூறினார் அவர். அப்போது எங்களுள் ஒருத்தி கூறினாள்: "அந்த வீடு எனக்குத் தெரியும். அது என் தந்தையின் வீட்டிற்கு அருகில் உள்ளது வா, போகலாம்." போகாமல் இங்கிருந்துதான் என்ன செய்வது என்று நாங்களும் அவள் சொன்னதை ஏற்றுக் கொண்டோம். நாங்கள் வாங்கிவந்த இனிப்பை ராம்லாலிடம் கொடுத்து, "குருதேவர் வந்தால் கொடுத்து விடுங்கள்" என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டோம். நாங்கள் வந்த படகை விட்டுவிட்டதால் நடந்துதான் போகவேண்டியிருந்தது. ஆலம்பஜார் சென்றதும்



வண்டி ஒன்று கிடைத்தது. அதை வாடகைக்கு அமர்த்திக் கொண்டு சியம்புகூரை அடைந்தோம். அங்கும் சிக்கல்! எங்களை அழைத்து வந்தவளால் மகேந்திரரின் வீட்டைக் கண்டுபிடிக்க இயலவில்லை. யாரை என்ன சொல்வது! பாவம், அவள் எங்களை விட மூன்று நான்கு வயது சிறியவள். இருபத்தாறு, இருபத்தேழு வயதிருக்கும். எங்கும் நடந்தே சென்றதில்லை. பல இடங்களில் அலைந்த பின் தன் தந்தை வீட்டிற்குச் சென்று வேலைக்காரனை அழைத்தாள். அவன் எங்களுடன் வந்து வீட்டைக் காட்டினான். ஒருவாறாக மகேந்திரரின் வீட்டை கண்டுபிடித்தோம். அந்த வீடு சந்து ஒன்றில் இருந்தது. பாவம், எப்படி அதனை அவளால் கண்டுபிடிக்க இயலும்?

‘எவ்வாறோ வீட்டை அடைந்துவிட்டோம். மகேந்திர ரிடம் எங்களுக்கு அதிகம் பழக்கமில்லை. அங்கு ஒரு சிறிய மரக்கட்டிலில் குருதேவர் அமர்ந்திருந்தார். அவரது அருகில் அப்போது யாருமில்லை. எங்களைப் பார்த்தவுடன் குருதேவரின் திருமுகத்தில் புன்னகை அரும்பியது. அவர் எங்களிடம் கேட்டார்: “ஆ! எப்படி நீங்கள் இங்கே வந்தீர்கள்?” நாங்கள் அவரை வணங்கிவிட்டு, கதை முழுவதையும் கூறினோம். நாங்கள் சென்றதில் குருதேவர் மிகவும் மகிழ்ந்தார். எங்களை அமரும்படி கூறினார். பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசினார். இப்போது நாங்கள் அவரைப் பற்றி, “பெண்கள் தம்மைத் தொடுவதை அவர் அனுமதிப்பதில்லை; அருகில் செல்லவே விடுவதில்லை” என்றெல்லாம் கேள்விப்படுகிறோம். இதை யெல்லாம் கேட்கும்போது சிரிப்புத்தான் வருகிறது. நாங்கள் இன்னும் உயிருடன்தான் இருக்கிறோம். எங்களிடம் அவர் ஒரு வேற்றுமை உணர்வுடன் ஒருபோதும் பழகவில்லை. ஒருவேளை எல்லையற்ற கருணையால் எங்களை அருகில் அனுமதித்தாரோ! யாருக்குத் தெரியும்? எங்களைப் பொறுத்தவரை ஆண், பெண் அனைவரிடமும் அவர் சமபாவத்துடன்தான் பழகினார். ஆனால் நீண்ட நேரம் பெண்கள் அருகில் இருப்பது அவருக்குப் பிடிக்காது. அப்படி இருக்க நேர்ந்தால் அவர், ‘நீங்கள் கானிகோயிலுக்குச் சென்று வணங்கி வாருங்கள்!’ என்று கூறுவார். ஆனால் இது பெண்களிடம் மட்டும் அல்ல, ஆண்களிடமும் அவ்வாறே கூறுவதை நாங்கள் கேட்டிருக்கிறோம்.

‘எங்கள் உரையாடல் தொடர்ந்தது. எங்கள் ஐவருள் முதிய இருவர் கதவருகே அமர்ந்திருந்தனர், மற்ற மூவரும் ஒரு மூலையில் அமர்ந்திருந்தோம். அந்த வேளையில் அங்கே பிராண கிருஷ்ண முகோபாத்யாயர் வந்தார். குருதேவர் அவரை, “குண்டு பிராமணன்” என்று கூறுவார். நாங்கள் அங்கிருந்து போய்விடுவதா? இயலாது. எங்கே போவது? கதவருகே அமர்ந்திருந்த முதியவர் இருவரும் அங்கு அமைந்திருந்த ஜன்னலில் அமர்ந்து கொண்டனர். நாங்கள் மூவரும் வேறு வழியின்றி, குருதேவர் உட்கார்ந்திருந்த கட்டிலுக்கு அடியில் படுத்துக் கொண்டோம். உள்ளே வந்த குண்டு பிராமணர் குருதேவருடன் பேச ஆரம்பித்தார். எங்களால் அசையவே முடியவில்லை. கொசுக்கடி வேறு, என்ன செய்ய முடியும்? பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு உள்ளே இருந்தோம். உரையாடல் ஒரு மணிநேரம் தொடர்ந்தது. அவர் சென்றதும் சிரித்துக் கொண்டே வெளியில் வந்தோம். கொசுக்கடியால் உடம் பெல்லாம் தடித்துவிட்டிருந்தது. சிறிது நேரத்தில் சிற்றுண்டி அருந்துவதற்காக குருதேவர் உள்ளே அழைத்துச் செல்லப் பட்டார். நாங்களும் உடன் சென்றோம். குருதேவர் தட்சிணேசுவரம் சென்றார். மணி இரவு ஒன்பது ஆகி விட்டிருந்தது.

‘மறுநாள் மீண்டும் தட்சிணேசுவரம் சென்றோம். அங்கு சென்றவுடன் குருதேவர் எங்கள் அருகில் வந்து, “ஆ, நீங்கள் கொண்டுவந்த திரட்டுப்பாலின் பெரும்பங்கை நான் தின்றுவிட்டேன். உடம்பிற்கு ஒன்றும் செய்யவில்லை. வயிறுதான் சற்று கனமாக உள்ளது” என்று கூறினார். இதைக் கேட்ட நான் திகைத்து விட்டேன். அவரது வயிறோ மிகவும் மென்மையானது, எதுவுமே எளிதில் ஒத்துக் கொள்வதில்லை. இதில் இத்தனை திரட்டுப்பாலையும் உண்டிருக்கிறார்! இது எப்படி? பரவச நிலையில் இருந்தபோதுதான் அத்தனை இனிப்பை உண்டார் என்று பின்னர்தான் கேள்விப்பட்டேன். முந்தின நாள் மகேந்திரரின் வீட்டில் உணவு அருந்திவிட்டு 10.30 மணிக்கு தட்சிணேசுவரம் திரும்பினார். சிறிது நேரத்தில் குருதேவருக்குப் பரவசநிலை தோன்றிற்று. அப்போது அவர் ராம்லாலிடம், ‘ராம்லால், பசி வயிற்றைக் கிள்ளுகிறது. உண்ண ஏதாவது உள்ளதா?’ என்று கேட்டார். உடனே ராம்லால் நாங்கள்

33. குருதேவர் பக்கைகளிடமும் சம மான அன்பு காட்டுதல்



கொடுத்திருந்த திரட்டுப்பாலைக் கொடுத்தார். அதை முழுவதையும் சாப்பிட்டு விட்டார். சிலவேளைகளில் பரவச நிலையில் குருதேவர் அளவுக்கு அதிகமாகச் சாப்பிடுவதுண்டு. அவ்வாறு சாப்பிட்டாலும் அது நன்கு செரித்துவிடும் என்று அன்னை சாரதாதேவியும் லட்சுமியும் கூறியிருந்தது எங்கள் நினைவுக்கு வந்தது. ஆ! எத்தகைய கருணையை எங்கள்மீது பொழிந்தார் குருதேவர்! அவரது கருணையைச் சொற்களால் எடுத்துரைக்க இயலாது. அவரிடம் ஏன் போகிறோம், எவ்வாறு நடந்து கொள்கிறோம் என்று எங்களால் எதுவும் புரிந்து கொள்ள இயலவில்லை. அப்படி ஓர் அருட்கவர்ச்சி! முன்னறிவிப்பு இன்றி ஒருவரின் வீட்டிற்குப் போவதோ, ஒருவரைக் காண்பதோ, அவரது ஆன்மீக உரையினைக் கேட்பதோ இனி எங்களால் முடியாது. எங்கள் துணிவெல்லாம் அவரோடு போய்விட்டது! அந்த துணிவைத் தந்தவர் அவரே. அவரை இழந்தபின் இன்றுவரை ஏன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்று எங்களுக்குத் தெரியவில்லை.

இதுபோன்ற பல நிகழ்ச்சிகளைக் கூறலாம். வீட்டை விட்டு வெளியேசென்று பழக்கம் இல்லாதவர்களிடம் கூட, கடைக்குச் சென்று பொருட்கள் வாங்கி வருமாறு கூறுவார். அவர்களின் தற்பெருமை, அகந்தை ஆகியவை அழிவதற்கு அவர்களைச் சாதாரண பிச்சைக்காரர்களைப் போன்று பல வீடுகளுக்குச் சென்று பிச்சையெடுக்கச் செய்வார். பானிஹாட்டியில் நடக்கும் திருவிழாவிற்குக் கூட்டிச் செல்வார். பக்தர்களும் எவ்விதத் தயக்கமுமின்றி அவர் கூறுவதை அப்படியே செய்வார்கள்! நினைத்துப் பார்த்தால் பிரமிப்பாக இருக்கிறது. ஞான மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீகுருதேவரின் திருமுன்னிலையில் அனைத்து வேற்றுமை உணர்வுகளும் அடியோடு அழிந்துவிட்டன! அனைத்து தெய்வீக உணர்வுகளின் திரண்ட வடிவமாக விளங்கினார். அதனால்தான் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் ஆன்மீக பாவனைகளின் நிறைவை அவரிடம் கண்டனர். அவரிடம் வெளிப்பட்ட பூரண ஆண்மைப் பொலிவுக்கு ஆண்கள் தலை வணங்கினர். நிறைந்த பெண்மை நிலைக்கு பெண்கள் ஆட்பட்டனர். பெண்மையின் நிறைவை அவரிடம் கண்டதால்தான் பெண்கள் கூச்சமின்றி நெருங்கிப் பழக முடிந்தது.

அவ்வப்போது குருதேவர் பெண்களின் நடை, உடை, பாவனைகளை நடித்துக் காட்டுவார். நாங்களும் திகைப்புடன்

பார்த்துக் கொண்டிருப்போம், அவ்வளவு இயல்பாக இருக்கும்! பக்தை ஒருத்தி கூறினாள்: 'ஆணிடம் பெண் எவ்வாறு நாணம்

34. பெண்களின்  
நடைபாவனை  
களை குருதேவர்  
செய்துகாட்டுதல்

கொள்வாள் என்பதை ஒருநாள் குருதேவர் எங்கள்முன் நடித்துக் காட்டினார். புடவைத் தலைப்பால் இழுத்து முகத்தை மறைப்பது,

காதுகளுக்கு அருகில் உள்ள முடியைப் பின்னால் ஒதுக்குவது, புடவையைச் சரிசெய்வது, பொருளற்ற சொற்களைப் பேசுவது என்று ஒன்றுவிடாமல் அத்தனையையும் செய்து காட்டினார். நாங்கள் விழுந்துவிழுந்து சிரித்தோம். அதே வேளையில் குருதேவர் பெண்களைத் தாழ்வாக நினைக்கிறாரோ என்ற ஐயமும் வருத்தமும் அவமானமும் எங்களிடம் எழாமலில்லை. 'ஏன்? எல்லாப் பெண்களும் இப்படியா இருக்கிறார்கள்?' என்று எங்களுக்குத் தோன்றியது. என்ன இருந்தாலும் நாங்கள் பெண்கள்தானே! பெண்களை யாராவது கேலிசெய்தால் வருத்தம் எழுவது இயற்கைதானே! உடனே குருதேவர் எங்கள் உணர்ச்சிகளைப் புரிந்துகொண்டு, 'ஓ, நான் உங்களைச் சொல்லவில்லை. நீங்கள் அவித்யா சக்தி இல்லை. அவித்யா சக்தியின் வடிவமான பெண்கள்தாம் இவ்வாறு நடந்து கொள்வார்கள்' என்று அன்புடன் கூறினார்.

ஆண், பெண் இருபாலாரின் பாவனைகளும் குருதேவரிடம் ஒருங்கிணைந்து திகழ்வதை பக்தர்கள் அனைவரும்

35. ஆண், பெண்  
இருபாலாரின்  
பாவனைகளும்  
குருதேவரிடம்  
இணைந்திருந்தது

கண்டுள்ளனர். கிரீஷுக்கு இது ஒரு பெரிய புதிராக இருந்தது. அவர் ஒருநாள் இதுபற்றி குருதேவரையே கேட்டுவிட்டார்: 'ஐயா, நீங்கள் ஆணா, பெண்ணா?' குருதேவரின் பதிலோ

புதிரை இன்னும் சிக்கலாக்கிவிட்டது. சிரித்துவிட்டு அவர் கூறினார்: 'எனக்குத் தெரியாது.' அவரது பதிலின் பொருளை யாரே அறிவர்? ஆன்ம ஞானியின் நிலையில், ஆன்மா ஆணுமல்ல, பெண்ணுமல்ல என்ற பொருளில் சொன்னாரா அல்லது, தம்மிடம் இரு பாவனைகளும் சமமாக இருந்ததை வைத்துச் சொன்னாரா? யாருக்குத் தெரியும்?

இவ்வாறு குருதேவர் பாவமுகத்தில் இருந்துகொண்டு ஆண்களிடம் ஆணாகவும், பெண்களிடம் பெண்ணாகவும் விளங்கி அவர்களில் அனைத்து பாவனைகளையும் கண்டறிந்தார். எங்களுள் சிலரிடம் அவரே இதைப்பற்றி கூறியுள்ளார். சுவாமி பிரேமானந்தரின் தாயார் இதுபற்றிச் சொன்னார்:



'குருதேவர் என்னிடம், "ஒருவரைப் பார்த்தவுடனேயே அவரது இயல்பை நான் அறிந்து கொள்வேன். யார் நல்லவர், யார் கெட்டவர், யார் உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர், யார் அறிவாளி, யார் பக்தர், யாருக்கு அனுபூதி கிட்டும், யாருக்குக் கிட்டாது -- இவை எல்லாம் ஒரு பார்வையிலேயே எனக்குத் தெரிந்துவிடும். அவர்களுக்குத் தெரிந்தால் வருந்துவார்கள் என்பதால் எதையும் நான் வெளியில் சொல்வதில்லை" என்று கூறினார்.'

36. குருதேவர் பாவமுகத்தில் இருந்ததால்தான் எல்லோரின் மன நிலைகளையும் அவரால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது

பாவமுகத்தில் இருந்த அவருக்கு அண்டம் முழுவதுமே பாவனைகளின் தொகுதியாகத் தான் எப்போதும் தெரிந்தது. ஆண், பெண், பசு, குதிரை, மரம், பூமி என்று ஒவ்வொன்றும் பிரபஞ்ச மனத்தின் வெவ்வேறு பாவனைகளின் வெளிப் பாடாகவே தோன்றியது. பாவனைகளிலே அவை தோன்றிப் பொலிவதை உணர்ந்தார். அங்கிருந்து வெளிப்படும் எல்லையற்ற, பகுக்கவொண்ணா உணர்வு சில இடங்களில் மிகுதியாகவும், சில இடங்களில் குறைவாகவும் இருப்பதைக் கண்டார். சில இடங்களில் முழுமையாக மூடப்பட்டிருப்பதால் வெளிப்பாடே இல்லாதது போன்று தோன்றியது. அவர் ஆனந்த வடிவான அன்னையின் அன்புச் செல்வன். தமது உடல், மனம், சித்தம் என்று அனைத்தையும் அவளது திருவடிகளில் சுயவிருப்புடன் அர்ப்பணித்திருந்தார். அவளது பேரருளால் உடலுணர்வு கடந்த சமாதியில் ஒன்றி ஆனந்த வடிவினராக அவளுடன் என்றென்றைக்குமாகக் கரைந்துவிடும் நிலையில் இருந்தார். அந்த நிலையை அடைந்த அவர் அன்னையின் திட்டம் அதுவல்ல என்பதை உணர்ந்ததும் அவளது திருவுள்ளத்திற்கு உட்பட்டார். இரண்டு-இரண்டற்ற, விளக்கவொண்ணா நிலையில் ஒன்றியிருந்த தமது மனத்தை வித்யா மாயையுடன் இணைத்துக் கொண்டு அவளது அருளாணையின்படி நடக்கச் சித்தமானார். அனைத்து பாவனைகளின் வடிவான அகிலாண்டேசுவரியும் உளமகிழ்ந்தாள். ஊனுடம்பில் அவரைக் கட்டி வைத்திருந்தாலும் அவரது மனம் ஒருமையின் உச்சநிலையில் எப்போதும் திளைக்கும்படிச் செய்தாள்; இதனால் எல்லையற்ற பிரபஞ்ச மனத்தில் தோன்றுகின்ற எண்ணங்கள் அனைத்தையும் அவர் தமது எண்ணமாக எப்போதும் உணர முடிந்தது. பிரபஞ்சம்

முழுவதையும் தம்முடன் இணைத்துக் கொண்டார் அதனால் அவரைக் காண்பவர்களுக்கு, 'காளிதான் இவர், இவரே காளி' என்று தோன்றியது. 'இடமும் பேருணர்வு! பெயரும் பேருணர்வு! இறைவனும் பேருணர்வு!'

எங்களால் முடிந்த அளவு கூறினோம். வாசகர்களே, இப்போது அந்த எல்லையற்ற பாவனைகளின் உருவமான குருதேவர் யார் என்பதனை ஆழ்ந்து சிந்தியுங்கள்! □

---

1. கீதை, 7, 12 & 13.

2. அதாவது 'உன் பொறுப்பை என்னிடம் கொடு'-- ஒருவர் தாம் உலகில் ஆற்ற வேண்டிய பொறுப்புக்கள் மற்றொருவரின் பொறுப்பில் விட்டு விடும்போது அந்த மற்றொருவர் முதலாமவரின் பொறுப்புக்கள், வருவாய், கடிதத் தொடர்பு, முக்கிய ஆவணங்களில் கையெழுத்திடல் ஆகியவற்றைச் செய்கிறார்-- இதுவே வக்காலத்து கொடுத்தல்.

3. நாரத பக்தி ஞத்திரங்கள்.

4. 11.8.

5. இந்த நிகழ்ச்சி குருதேவர் தொண்டைப்புண் சிகிச்சைக்காக சியம்புகூரில் தங்கியிருந்தபோது எங்கள் சுண்முன்னாலேயே நடைபெற்றது.



## 2. பாவனை, சமாதி, இறைக் காட்சி

அறிவாமும் மிக்க மேலான என் சொற்களை மீண்டும் கேள். நீ எனக்கு மிக இனியவன். ஆகையால் உனக்கு நல்லதைக் கூறுகிறேன்.<sup>1</sup>

குருதேவரின் பெயரும் பெருமையும் பரவுவதற்கு முன்னர்வரை பாவனை (பாவம்), சமாதி, தெய்வீகக் காட்சி, ஆன்மீக அனுபவங்கள் ஆகியவைபற்றி, படித்தவர்கள் ஆகட்டும் பாமரர்கள் ஆகட்டும், கல்கத்தாவின் பொதுமக்கள் ஒன்றுமே அறிந்திருக்கவில்லை. பாமரர்கள், அச்சம் காரணமாக இவைபற்றி ஏதேதோ வினோதமான கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தனர். சமய போதனையற்ற நவீனக் கல்வி பயின்றவர்களோ, அந்த மேலைநாட்டுக் கல்வியின் வேகத்தில் சிக்கி, தெய்வீகக் காட்சி போன்றவை பொய் என்று கூறினர்; அல்லது மூளைக்கோளாறின் விளைவு என்று தள்ளினர். பாவ சமாதியின் விளைவாக உடலில் தோன்றும் மாற்றங்கள் எல்லாம் அவர்களின் கண்களுக்கு ஏதோ மயக்கம் அல்லது நோயின் அறிகுறியாகப் பட்டது! இப்போது அவர்களின் நோக்கில் குறிப்பிடத்தக்க மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருப்பினும், பாவனை, சமாதி ஆகியவைபற்றிச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டவர்கள் ஒருசிலரே. குருதேவரின் பாவமுக நிலையைச் சிறிதளவாவது அறிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், சமாதி என்பதைப் பற்றிய ஓரளவு தெளிவான அறிவு அவசியம். எனவே அதைப்பற்றிச் சிறிது விளக்க முயல்கிறோம்.

எதையாவது நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியாவிட்டால் உடனே அதை மூளைக்கோளாறின் விளைவு என்று கூறி

விடுகிறோம். ஆன்மீக உலகின் நுட்பமான அனுபவங்கள் சாதாரண மனத்தினால் ஒருபோதும் புரிந்துகொள்ள

1. சமாதி என்பது முடிவாதவை; உபதேசம், தீட்சை மற்றும் முனைக்கோளாறு இடைவிடாத பயிற்சி ஆகியவை மூலமே அவற்றை அறிந்து கொள்ள முடியும்.

அசாதாரண காட்சிகளும் நுட்பமான அனுபவங்களும் சாதகனை நாளுக்குநாள் புனிதப்படுத்துகின்றன; புதிய வலிமையை அவனுக்கு அளித்து புதுப்புது பாவனைகளை அவனிடம் தோற்றுவித்து, படிப்படியாக அவனை நிரந்தர அமைதிக்கு அழைத்துச் செல்கின்றன. சாதாரண மனிதனால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை என்பதற்காக, அத்தகைய காட்சிகளையும் அனுபவங்களையும் முனைக்கோளாறின் விளைவுகள் என்று கூறிவிட முடியுமா? முனைக்கோளாறும் அதன் விளைவுகளும் மனிதனை நலிவுறச் செய்து, அவனது அறிவையும் ஆற்றல்களையும் அழிக்கின்றன. இது நாம் அறியாததல்ல. ஆன்மீக உலகின் அனுபவங்களும் காட்சிகளும் இதற்கு நேர்மாறான பலனைத் தருகின்றபோது, அவற்றின் காரணமும் முழுக்கமுழுக்க நேர்மாறான ஒன்றாகவே இருக்க வேண்டும். ஆகவே இவற்றை முனைக்கோளாறு என்றோ நோய் என்றோ கூற முடியாது.

இத்தகைய காட்சிகள் போன்றவற்றின் வாயிலாகவே மேலான ஆன்மீக அனுபவங்களை ஒருவன் பெறுகிறான்.

2. சமாதியின் ஆனால் மனத்தில் எழும் எண்ண அலைகள் மூலமே ஒருவர் அனைத்தும் அடங்கி, நிர்விகல்ப சமாதி அனுபவம் பெற்று, இரண்டற்ற அத்வைத நிலைக்கு உணர்வில் நிலைபெறாதவரை, அவன் நிலை

யான ஆன்மீக அமைதியைப் பெற இயலாது. 'காலில் தைத்த முள்ளை இன்னொரு முள்ளால் எடுத்தபின் இரண்டு முட்களையும் தூக்கி எறிந்துவிட வேண்டும்' என்று குருதேவர் கூறுவதுண்டு. இறைவனை மறந்ததால் மனிதன் சம்சாரம் என்ற இந்த மாய உலகிற்கு வர நேர்ந்தது. ஆன்மீக அனுபவங்களின் காரணமாக அவனுக்கு இந்த மாய உலகின் பல்வேறு மயக்கங்களும் கவர்ச்சிகளும் படிப்படியாகக் குறைந்து இறுதியில் இரண்டற்ற அத்வைத ஞானத்தை அடைகிறான்; ரஸோ வைஸ:- 'அவன் ஆனந்த வடிவினன்' என்று முனிவர்கள் கூறியதன் உண்மையை உணர்ந்து கொள்கிறான். இதுதான்



வழி. ஆன்மீக உலகில் தத்துவங்கள், அனுபவங்கள், காட்சிகள் ஆகிய அனைத்துமே இந்த லட்சியத்தை நோக்கியே மனிதனை இட்டுச் செல்கின்றன. லட்சியத்தை நோக்கி சாதகன் எவ்வளவு தூரம் சென்றுள்ளான் என்பதை உணர்த்துகின்ற மைல்கற்களாக, இந்தக் காட்சிகளும் அனுபவங்களும் அமைகின்றன என்று சுவாமி விவேகானந்தர் கூறுவார். ஆகவே பாவ நிலையை அடைந்ததனாலோ தியானத்தின் வாயிலாகவோ ஓரிரு தெய்வமூர்த்திகளின் காட்சியைப் பெற்றதால், அனைத்தையும் அடைந்துவிட்டதாக எண்ணக் கூடாது. அவ்வாறு எண்ணுபவன் உண்மை தெரியாதவன், அவ்வளவுதான். அந்த சாதகன் லட்சியத்தைத் தவறவிட்டவன் ஆகிறான். இத்தகையவர்கள் ஒருதலைக் கொள்கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு பிறரை வெறுக்கவும் ஒதுக்கவும் செய்கின்றனர். பக்தி நெறியில் செல்ல முற்பட்டு இந்த பிரமையில் மயங்குகின்ற ஒருவன் மதவெறியன் ஆகிறான். குறுகிய மனப்பான்மையின் விளைவாக வருகின்ற இந்த வெறியைவிட, பக்தி நெறியில் பெரிய தடை வேறெதுவும் கிடையாது.

இத்தகைய காட்சிகளை நம்புபவர்களுள் பலர், தெய்வீகக் காட்சி போன்ற அனுபவங்கள் கிடைக்கப் பெறாதவர்கள் ஆன்மீகவாதிகள் அல்லர் என்ற தவறான முடிவுக்கு வந்துவிடுகின்றனர். அவர்களைப் பொறுத்தவரை ஆன்மீகவாதிகளும் சித்து விளையாட்டுக்காரர்களும் ஒரே வகையானவர்களே. சித்துவிளையாட்டுக்களை நாடுவது ஒருபோதும் ஆன்மலாபத்தைத் தராது. மாறாக, அதில் ஈடுபடுபவன் எல்லா வகைகளிலும் நாளுக்குநாள் நலிகிறான். எது மனிதனை மனவுறுதிக்கும் நல்லொழுக்க வலிமைக்கும் இட்டுச் செல்லவில்லையோ, எது மனிதனைப் புனிதம் என்னும் பாறை மீது நின்றுகொண்டு உண்மையை அடைவதற்காக உலகைத் துச்சமாக மதிக்கச் செய்யவில்லையோ, எது அவனைப் பல்வேறு ஆசைகளினின்றும் விடுவிப்பதற்கு மாறாக அவற்றில் உழலச் செய்கிறதோ அது ஆன்மீகத்திற்குப் புறம்பானது. உனக்குக் கிடைக்கின்ற அசாதாரணமான காட்சிகள் உன் வாழ்க்கையில் இவ்வகையான மாறுதலை உண்டாக்கவில்லை எனில், நீ இன்னமும் ஆன்மீக உலகின் வெளியில்தான் இருக்கிறாய் என்பதைத் தெரிந்து கொள். அத்தகைய காட்சிகள்

3. கடவுட்காட்சி போன்ற அனுபவங்கள் இவ்வாறாக ஒருவருக்கு ஆன்மீக முன்னேற்றம் இல்லை என்பது உண்மையல்ல

உன் பழுதுபட்ட முனையின் கோளாறு என்பதையும் அவற்றால் எவ்வகைப் பயனும் இல்லை என்பதையும் உணர்ந்து கொள். அருமையான காட்சிகளும் அனுபவங்களும் உனக்குக் கிடைக்கவில்லை என்றாலும், உன் ஆன்ம வலிமை மிகுந்துகொண்டே செல்லுமானால் நீ சரியான வழியில் செல்கிறாய். உரிய காலத்தில் காட்சிகளும் அனுபவங்களும் உனக்குக் கிடைக்கும்.

கோபால் சந்திர கோஷ் என்பவர் நீண்ட நாட்களாக குருதேவரிடம் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார். குருதேவரின் பக்தர்களுள் பலருக்கு பாவ சமாதி கிட்டியுள்ளதைக் கண்ட அவர் தமக்கு அத்தகைய அனுபவம் வாய்க்கவில்லையே என்று மிகவும் வேதனைப்பட்டார். ஒருநாள் கண்ணீருடன் குருதேவரிடம் சென்று தன் மனக்குறையை வெளியிட்டார். அதைக் கேட்ட குருதேவர் ஆறுதலாக, 'என் குழந்தாய்! இது என்ன சிறுபிள்ளைத்தனம்! காட்சிகள் கிடைத்துவிட்டால் எல்லாம் ஆகிவிடுமா? அவை என்ன அவ்வளவு உயர்ந்தனவா? தியாகமும் உண்மையான நம்பிக்கையும் காட்சிகளைவிட எவ்வளவோ உயர்ந்தவை. நரேந்திரனுக்குப் பொதுவாக இத்தகைய காட்சிகள் கிடைப்பதில்லை. இருப்பினும் அவனுடைய துறவு எவ்வளவு உயர்ந்தது என்பதைப் பார்! அவனுடைய நம்பிக்கை எவ்வளவு திடமானது! என்ன மனவலிமை, என்ன உறுதிப்பாடு!' என்று கூறினார்.

ஒருமுகப்பட்ட மனம், திடநம்பிக்கை, ஒருமுக பக்தி இவற்றின் வாயிலாக ஆசைகள் அற்று, இறைவனுடன் இரண்டறக் கலக்கும்போது, சில சாதகர்களின் மனத்தில் பூர்வ சம்ஸ்காரங்களின் காரணமாக, 'மக்களுக்கு நான் நன்மை செய்வேன், பலரது மகிழ்ச்சிக்காக நான் செயல்படுவேன்' என்பன போன்ற உயர்தர ஆசைகள் சிலவேளைகளில் தோன்றுகின்றன. அந்த ஆசைகளின் தூண்டுதல் காரணமாக, அவர்களால் இரண்டற்ற நிலையில் நிலைத்திருக்க முடிவதில்லை. எனவே அந்த உயர்ஞான நிலையினின்று சிறிது கீழிறிங்கி, 'நான், எனது' என்ற உணர்விற்கு அவர்கள் வருகின்றனர். அந்த 'நான்', 'நான் இறைவனின் தொண்டன் அல்லது குழந்தை அல்லது அவனது அம்சம்' என்று ஏதாவது

4. தியாகம், நம்பிக்கை, நல்லொழுக்க வலிமை—இவையே அனுபவத்தின் அடையாளங்கள்

5. பழுத்த-நான் என்பதும் உயர்தர ஆசைகளும். ஜீவன் முக்தர் ஆதிகாரிக புருஷர் அல்லது ஈசுவர கோடி, ஜீவகோடி



ஒருவிதத்தில் இறைவனுடன் நீங்கா உறவில் நிலைத்திருக்கும். அத்தகைய 'நான்' மீண்டும் பெண்ணாசை பொன்னாசைகளில் உழல இயலாது. அனைத்தின் சாரமும் இறைவனே என்பதை அறிந்து கொண்டதால் அந்த 'நான்' உலகின் சுகபோகத்திற்கு ஏங்குவதில்லை; தனது குறிக்கோளை, தனது லட்சியத்தை அடைவதற்கு எந்த அளவிற்குத் தேவையோ அந்த அளவிற்கு மட்டுமே அது புலன்களைச் சார்ந்து வாழ்கிறது.

ஒருகாலத்தில் தளைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு, பின்னர் சாதனைகள் செய்து பூரணத்துவத்தை அடைந்தவர்கள், அதன்பின்னர் இறைவனுடன் ஏதாவது ஒருவிதத்தில் நெருங்கிய உறவினைக் கைக்கொண்டு வாழ்கின்றனர். இவர்களே ஜீவன் முக்தர்கள். இறைவனுடன் இத்தகைய உறவினைப் பிறப்பி லிருந்தே கொண்டிருப்பதுடன், சாதாரண மனிதர்களைப் போன்று தளைகளுக்குக் கட்டுப்படாதவர்களை 'ஆதிகாரிக புருஷர்கள்', 'ஈசுவரகோடிகள்', 'நித்திய முக்தர்கள்' என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. இன்னும் ஒருவகை சாதகர்கள் உள்ளனர். இவர்கள் இரண்டற்ற உயர்ஞானத்தை அடைந்தபின், இந்தப் பிறவியிலாகட்டும் பின்னராகட்டும், உலக நன்மைக்காகக் கூடக்கீழிறங்கி வருவதில்லை. இவர்கள் ஜீவகோடிகள். இவர்களின் எண்ணிக்கையே அதிகம் என்று குருதேவர் கூறுவார்.

ஈசுவரகோடிகளும் கூட, பிரபஞ்சத்தின் காரணமான அகண்ட சச்சிதானந்தப் பொருளுடன் அனுபவிக்கின்ற இரண்டற்ற உணர்வில் சிறிது வேறுபாடுகள் இருக்கும். அவர்களுள் சிலர் அந்தப் பேருணர்வுப் பெருங்கடலைச் சிறிது தொலை விலிருந்து பார்த்துமட்டும் இருப்பார்கள், சிலர் அதன் அருகே சென்று அதைத் தொட்டிருப்பார்கள், வேறு சிலர் ஒரு துளி அருந்தியிருப்பார்கள். குருதேவர் கூறுவார்: 'தேவ முனிவரான நாரதர், தொலைவிலிருந்து அந்தக் கடலைக் கண்டு திரும்பினார். சுக பிரம்மம் மூன்றுமுறை தொட்டிருக்கிறார். உலகின் குருவாகிய சிவபெருமான் மூன்றுமுறை கையில் அள்ளிக் குடித்ததுமே சுவம்போல் வீழ்ந்து கிடக்கிறார்!' இந்த இரண்டற்ற பேருணர்வுடன் கணநேரத்திற்காவது ஒன்றிக் கலக்கின்ற நிலையே நிர்விகல்ப சமாதி.

அத்வைத அனுபவத்தை அடைவதில் வேறுபாடுகள் இருப்பதைப் போன்றே சவிகல்ப நிலைகளான சாந்தம், தாஸ்யம்,

சக்யம், வாத்தசல்யம் போன்ற பாவனைகளிலும்--அதாவது, எந்த பாவனைகளின் மூலம் செய்யப்படும் சாதனை, அத்வைத

7. சாந்தம் முதலான பாவனைக்கு இட்டுச் செல்லுமோ அந்த பாவனைகளை அடைவதிலும் வேறுபாடுகள் நிலை கைகூடுதல் உள்ளன. பெரும்பாலானவர்களால், இந்த பாவனைகளுள் ஏதேனும் ஒன்றின் ஒரு துளியை மட்டுமே அனுபவிக்க முடிகிறது; முழுமையாக அனுபவிக்கும் பேற்றினை ஒருசிலரே பெறுகின்றனர். அத்தகைய முழுமையான அனுபவத்தையே சவிகல்ப சமாதி என்று யோக சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

உயர்ந்த, இரண்டற்ற நிலையான அத்வைத பாவனை, அதைவிடத் தாழ்ந்த நிலையான சவிகல்ப பாவனை ஆகிய இரண்டிலுமே சாதகனின் உடலில் மாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன. அவன் தெய்வீகக் காட்சிகளைப் பெறுகிறான். இந்தக் காட்சிகளும் உடல் மாற்றங்களும் சாதகனுக்கு சாதகன் வேறுபடுகின்றன. சிலருக்கு சாதாரண அனுபவங்கள் கிடைத்தவுடனேயே இந்த மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து விடுகின்றன. சிலருக்கோ, ஆழ்ந்த அனுபவங்கள் கிட்டியிருந்தாலும் எந்த மாற்றங்களும் வெளியில் தெரிவதில்லை. குருதேவர் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுவார்: 'சிறிய குட்டையில் ஓரிரு யானைகள் இறங்கினால் போதும், அதிலுள்ள நீர் பொங்கி வழியும். அதுவே பெரிய குளமாக இருக்கட்டும், எத்தனை யானைகள் இறங்கினாலும் நீர் பொங்குவதும் இல்லை, வழிவதும் இல்லை.' அதாவது உடல் மாற்றங்களோ, காட்சிகளின் பரிமாணமோ ஒரு சாதகனது பாவனையின் தீவிரத்திற்கான அறிகுறி ஆவதில்லை.

பாவனையின் ஆழத்தைக் காட்டும் அளவுகோல் உண்டானால், அது நாம் ஏற்கனவே கண்ட உறுதி, தியாகம், நல்லொழுக்கம், இன்ப நுகர்ச்சியில் நாட்டமின்மை முதலியவையே. இவற்றைத் தவிர வேறு வழியில்லை. ஆகவே எல்லா ஆசைகளையும் துறந்து, சுத்த புத்த முக்த தன்மையை அடைந்துள்ள ஒருவரிடம்தான் சாந்தம், தாஸ்யம், சக்யம், வாத்தசல்யம், மதுரம் போன்ற பாவனைகளுள் ஏதேனும் ஒன்றின் பூரணநிலையைக் காண முடியும். பெண் மற்றும் பொன்னாசைகளில் கட்டுண்டு

8. மனநிலையிலும் ஆன்மீக நிலையிலும் மாற்றம் ஏற்படும் போது உடலிலும் மாற்றம் தவிர்க்க முடியாதது

9. உயர்ந்த மற்றும் தாழ்ந்த பாவ சமாதி நிலைகளை எவ்வாறு அறிந்து கொள்வது?



கிடப்பவனிடம், இந்த பாவனைகளின் வெளிப்பாட்டைக் காண முடியாது. அவன் ஆசைகளின் கவர்ச்சியை மட்டுமே உணர்கிறான். ஆசைகள் அற்ற மனத்தின் உணர்ச்சி வேகத்தை அவனால் எவ்வாறு உணர இயலும்?

பாவனை, காட்சி போன்றவற்றைப்பற்றி குருதேவரிடமிருந்து கேட்டறிந்தவற்றையே, வாசகர்களின் தெளிவிற்காகச்

10. எல்லாவித பாவனைகளையும் அவதார புருஷர்கள் மட்டுமே முழுமையாக அனுபவிக்க முடியும். எடுத்துக் காட்டு குருதேவரின் சமாதி நிலை

சுருக்கமாகக் கூற முயன்றுள்ளோம். இது பற்றிய மேலும் ஓரிரு விஷயங்களை இங்குக் கூற வேண்டும். சாந்தம், தாஸ்யம் போன்ற பாவனைகள் மற்றும் அத்வைத நிலை அனுபவங்களை அடைவதில் உள்ள வேறுபாடுகளைப் பற்றி ஏற்கனவே கூறினோம். அவற்றைப்

படித்துவிட்டு, அவதார புருஷர்களும் தளைகளில் சிக்குண்டவர்கள் என்ற முடிவுக்கு வந்துவிடலாகாது. அவர்கள் தங்கள் விருப்பப்படி, சாந்தம், தாஸ்யம் போன்றவற்றுள் எந்த பாவனையை வேண்டுமானாலும் முழுமையாக வெளிப்படுத்த முடியும்; அத்வைத பாவனையைப் பின்பற்றி இறைவனுடன் இரண்டறக் கலக்கின்ற உயர்நிலையையும் அடைய முடியும். இது ஜீவன் முக்தர்கள், நித்திய முக்தர்கள், ஈசுவர கோடிகள் யாருக்கும் சாத்தியமல்ல. இனிமை மயமான இன்பப் பொருளுடன் இரண்டறக் கலந்தபின், ஜீவர்களால் அந்தப் பேரின்ப நிலையிலிருந்து கீழ்நிலைக்கு இறங்கி 'நான், எனது' என்ற தளத்திற்கு வர இயலாது. அவதார புருஷர்களால் மட்டுமே அது முடியும். அவர்களின் மிகவுயர்ந்த அனுபவங்களைக் குறித்துவைத்துத்தான், வேதம் போன்ற சாஸ்திரங்கள் தோன்றியுள்ளன. எனவே அவதார புருஷர்களின் ஆன்மீக அனுபவங்கள், பலவேளைகளில் வேதம் முதலான சாஸ்திரங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டது என்பதில் வியப்பேதும் இல்லை. குருதேவரும், 'இவ்விடத்தின் (என்) நிலை வேத வேதாந்தத்தில் கூறப்பட்டவற்றையும் கடந்ததாகும்' என்று கூறுவதுண்டு. அவதார புருஷர்களின் வரிசையில் அவர் மிக உயர்ந்த நிலையில் இருந்ததால்தான், தொடர்ந்து ஆறு மாதங்களுக்கு நிர்விகல்ப சமாதி நிலையில் இருந்த பின்பும் உலக நன்மையின் பொருட்டு மக்களுக்குப் போதிப்பதற்காக 'நான், எனது' என்ற நிலைக்கு இறங்கி வர முடிந்தது. அரிய நிகழ்ச்சி இது. இதைப்பற்றி இங்கே ஓரிரு வார்த்தைகள் சொல்வது பொருந்தும்.

தோதாபுரியிடமிருந்து சன்னியாச தீட்சை பெற்ற மூன்றாம் நாளிலேயே, குருதேவர் நிர்விகல்ப சமாதி அதாவது இறைவ

11. வேதாந்த னுடன் இரண்டறக் கலக்கின்ற நிறைவுநிலை விசாரம் வேண்டாம் யினை அடைந்தார். அப்போது குருதேவர் என்று பிராம்மணி தடுத்தல் தாந்திரிக சாதனைகள் அனைத்தையும் செய்து முடித்திருந்தார். அதற்குத் தேவையான பொருட்களைத் திரட்டி, அவற்றைக் கொண்டு எவ்வாறு சாதனை செய்ய வேண்டும் என்று குருதேவருக்கு போதித்த பைரவி அப்போதும் தட்சிணேசுவரத்தில் வசித்து வந்தார் என்பது குருதேவர் கூறியதிலிருந்து தெரிகிறது. தோதாபுரியுடன் நெருங்கிப் பழக வேண்டாம் என்று அவர் குருதேவரைத் தடுத்து, 'அவருடன் நெருங்கிப் பழகாதே. அவர்களின் பாவனை சாரமற்றது. அவர்களுடன் பழகினால் உன் பாவனை, பக்தி எல்லாம் பறந்துவிடும்' என்று கூறினார். ஆனால் அவரது அறிவுரைக்கு குருதேவர் செவிசாய்க்கவில்லை. இரவுபகலாக வேதாந்த விசாரத்திலும் ஆத்மானுபூதியிலும் அவர் மூழ்கிக் கிடந்தார்.

தோதாபுரி பதினொரு மாதங்கள் தட்சிணேசுவரத்தில் தங்கிவிட்டுச் சென்றார். அப்போது குருதேவர் 'நான், எனது' என்ற எண்ணங்களைக் கடந்து இறைவனுடன் இரண்டறக் கலந்திருக்கின்ற அத்வைத நிலை யில் இருக்க முடிவு செய்தார்; அவ்வாறே இருக்கவும் செய்தார். அது ஓர் அற்புதமான கட்டம். தமக்கு உடல் என்ற ஒன்று இருக்கிறது என்ற உணர்வே அப்போது அவரிடம் இல்லை! உணவு, தூக்கம், விசர்ஜனம் போன்ற எண்ணங்களே மனத்தில் எழாத போது, மற்றவர் களுடன் பேச வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைப் பற்றி என்ன சொல்வது! அந்த நிலையில் 'நான், எனது' என்ற எண்ணமும் இல்லை, அது போல, 'நீ, உனது' என்ற எண்ணமும் இல்லை! 'இரண்டு' இல்லை, 'ஒன்று' இல்லை. காரணம் 'இரண்டு' என்பதன் நினைவு இருந்தால்தானே 'ஒன்றை' உணர முடியும்! அங்கு மனத்தின் செயல்பாடுகள் அனைத்தும் நின்றுவிடு கின்றன. முழு அமைதி நிலவுகின்றது! அங்கே--

12. எப்பொழுதும் இன்னதென்று சொல்ல முடியாதபடி என்றும் விழிப்பு அத்வைத நிலை உடையதும், ஆனந்தம் ஒன்றே உருக்கொண்டதும், ஒப்பற்றதும், கரையற்ற கடல் போன்றதும், என்றும் தளைகள் அற்றதும், ஆசையும் செயலும் அற்றதும், எல்லையற்ற

இன்னதென்று சொல்ல முடியாதபடி என்றும் விழிப்பு உடையதும், ஆனந்தம் ஒன்றே உருக்கொண்டதும், ஒப்பற்றதும், கரையற்ற கடல் போன்றதும், என்றும் தளைகள் அற்றதும், ஆசையும் செயலும் அற்றதும், எல்லையற்ற



ஆகாயம் போன்றதும், அவயவங்கள் அற்றதும், கற்பனைகளைக் கடந்ததுமான பரிபூரண பிரம்மத்தை, சமாதி நிலையில், ஞானி தன் இதயத்தில் காண்கிறான்.

காரண காரியங்கள் அற்றதும், கற்பனைக்கு எட்டாத இயல்புடையதும், மாறாததும், ஒப்பற்றதும், ஐம்புலன் முதலானவற்றிற்கு எட்டாததும், வேதவாக்கினால் எட்டக் கூடியதுமான பரிபூரண பிரம்மத்தை, சமாதி நிலையில், ஞானி தன் இதயத்தில் காண்கிறான்.<sup>2</sup>

பேரின்பம், பேரின்பம் மட்டுமே! திசையில்லை, வெளியில்லை, ஆதாரம் இல்லை. பெயர், உருவம் எதுவுமில்லை. உருவமற்ற விவரிக்க இயலாத பேரின்பமயமான ஆன்மா மட்டுமே இருக்கின்றது. மனத்திற்கும் புத்திக்கும் எட்டுகின்ற எண்ணங்களையும் பாவனைகளையும் கடந்த பாவனையில் அது திகழ்கின்றது! 'ஆன்மாவில் ஆன்மாவின் ஆடல்' என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றதே, அந்த நிலை இது! சொற்களால் விவரிக்க இயலாத அந்த நிலையில் குருதேவர் நிரந்தரமாக இருந்தார்.

வேதாந்தம் கூறுகின்ற நிர்விகல்ப சமாதி நிலையை அடைகின்ற வழியில் உலகின் பொருட்களோ, உறவுகளோ எதுவும் தமக்குத் தடையாக அமையவில்லை. மனத்தின் தனித் தன்மை என்று குருதேவர் கூறுவதுண்டு. ஏனெனில்

அன்னையின் திருக்காட்சி பெறுவதற்காக, அவர்தான் ஏற்கனவே அனைத்து ஆசைகளையும் உதறி எறிந்திருந்தாரே! 'அம்மா, இதோ உனது ஞானம், இதோ உனது அஞ்ஞானம்; ஏற்றுக்கொள். இதோ உனது தர்மம், இதோ உனது அதர்மம்; ஏற்றுக்கொள். இதோ உனது நன்மை, இதோ உனது தீமை; ஏற்றுக்கொள். இதோ உனது புண்ணியம், இதோ உனது பாவம்; ஏற்றுக்கொள். இதோ உனது புகழ், இதோ உனது இகழ்; ஏற்றுக்கொள். எனக்கு உனது தாமரைத் திருவடிகளில் தூய பக்தியை மட்டும் தா. உன் திவ்ய தரிசனத் தைத் தா' என்று அன்னையிடம் பிரார்த்தித்து, பக்திக்காக, அவளது தரிசனத்திற்காக அனைத்து ஆசைகளையும் குருதேவர் துறந்தார். அந்த ஒருமுகப்பட்ட பக்தியை, பிரேமையை நாம் அனுபவிப்பது இருக்கட்டும், கற்பனையாவது செய்ய முடியுமா?

ஒருவேளை ஆண்டவனிடம், 'பிரபோ, இதோ என் உடைமைகள். அனைத்தையும் ஏற்றுக்கொள்' என்று வாயால்

கூறிவிடுவோம். ஆனால் நமக்குத் தேவை என்று வந்துவிட்டால், உடனே இறைவனிடமிருந்து அவற்றைத் தட்டிப் பறித்து, 'எனது, எனது' என்று கூறி நாமே வைத்துக்கொண்டு லாபநஷ்டக் கணக்கு பார்க்கத் தொடங்கிவிடுவோம். நாம் எதைச் செய்தாலும் 'இதைப்பற்றி உலகம் என்ன சொல்லும்' என்பதே நமது முதல் எண்ணம். உலகின் கவனத்தைக் கவரவே நமது பரபரப்பு, ஆர்ப்பாட்டம் எல்லாம். எதிர்காலத்தைப் பற்றிய சிந்தனைகளில் ஆழ்ந்து, கவலையின் ஆழத்திற்கும் மகிழ்ச்சியின் உச்சிக்கும் இடையே ஊசலாடுகிறோம். நம் முயற்சியால் இந்த உலகை ஒரேயடியாக மாற்றி அமைக்க இயலாவிட்டாலும், ஓர் அதிர்ச்சியையாவது கொடுத்துவிட முடியும் என்ற ஒரு முடிவான எண்ணமும் நம் மனத்தில் வேருன்றி இருக்கிறது. ஆனால் குருதேவரின் மனம் நம்முடையதைப் போன்று வஞ்சகமானதன்று. 'அம்மா, நீ கொடுத்த அனைத்தும் இதோ. இவற்றை நீயே ஏற்றுக்கொள்' என்று கூறி அனைத்தையும் அர்ப்பணித்த பின்னர், ஆசைக்கண்களால் அவற்றை மீண்டும் பார்க்க அவரால் இயலவில்லை! 'அந்தோ, எல்லாம் எடுத்துக்கொள் என்று கூறிவிட்டேனே, என்ன செய்வது? இவ்வாறு சொல்லாமல் இருந்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும்!' என்ற எண்ணமும் அவர் மனத்தில் எழுந்ததில்லை. அன்னையிடம் அர்ப்பணித்தது, அர்ப்பணித்தது தான். அதன்பின் அவரால் எதனையும் 'எனது' என்று உரிமை கொண்டாட இயலவில்லை.

இது தொடர்பாக இன்னொன்றும் கூற விரும்புகிறோம். குருதேவர் தமது உடல், மனம் முதலான அனைத்தையும் 14. குருதேவரின் அர்ப்பணித்து, தர்மம்-அதர்மம், புண்ணியம்-சத்திய நிஷ்டை பாவம், நன்மை-தீமை, புகழ்ச்சி-இகழ்ச்சி அனைத்தையும் அன்னையிடம் சமர்ப்பித்தாலும், 'அம்மா, இதோ, உனது உண்மை, இதோ உனது பொய்; இவற்றை ஏற்றுக்கொள்!' என்று அவரால் கூற முடியவில்லை. அதன் காரணத்தையும் அவர் எங்களிடம் கூறினார்: 'இவ்வாறு உண்மையைப் புறக்கணித்துவிட்டால், அன்னையிடம் அனைத்தையும் அர்ப்பணித்து விட்டேன் என்ற உண்மையை எப்படி நிலைநிறுத்த முடியும்?' எல்லாவற்றையும் துறந்த பின்னரும் அவரிடம்தான் எத்தனை சத்திய நிஷ்டை! இன்ன நாளில் இன்ன இடத்திற்குச் செல்வேன், என்று கூறினால்,



அந்த நாளில் அந்த நேரத்தில் கண்டிப்பாக அந்த இடத்திற்குச் சென்றுவிடுவார். இன்னாரிடமிருந்து இதனை ஏற்றுக் கொள்வேன், என்று சொல்லிவிட்டால், மற்ற யாரிடமிருந்தும் அதனை அவரால் ஏற்றுக்கொள்ள இயலாது! இதைச் சாப்பிட மாட்டேன், இதைச் செய்ய மாட்டேன், என்று கூற நேர்ந்தால், அன்றுமுதல் அதனை அப்படியே பின்பற்றுவார். அவர் சொல்லியதை மீறி அவரால் நடக்க முடியாது. 'சத்திய நிஷ்டை உள்ளவன் சத்திய வடிவினனான இறைவனை அடைவான். அவனது சொற்கள் பொய்யாகாதவாறு அன்னை பார்த்துக் கொள்வான்' என்று குருதேவர் கூறுவதுண்டு. அவரது இந்தச் சொற்களை மெய்ப்பிக்கும் வண்ணம் அவரது வாழ்வில் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் தாம் எத்தனையெத்தனை! அவற்றுள் சிலவற்றை இங்கு காண்போம்.

'கோபாலனின் தாய்' என்று அழைக்கப்பெற்ற சிறந்த பக்தை ஒருவர் தட்சிணேசுவரத்தில் ஒருநாள், குருதேவருக்கு

15. முதல் ஐந்துக் கட்டி உணவு சமைத்துக் கொடுப்பதாக இருந்தார்.

அனைத்தும் ஆயத்தமாயின. உண்பதற்காக குருதேவர் அமர்ந்தார். ஆனால் அன்று பார்த்து, சாதம் சரியாக வேகவில்லை. அதனைப் பொறுக்கமாட்டாத குருதேவர், 'இந்தச் சாதத்தை எப்படிச் சாப்பிடுவது? இனி இவள் கையிலிருந்து நான் சாதம் உண்ண மாட்டேன்' என்று கூறிவிட்டார். கவனமாக நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இவ்வாறு சற்று கடுமையாகக் கூறுகிறார் என்றே அனைவரும் நினைத்தனர். ஏனெனில் கோபாலனின் தாயிடம் குருதேவர் மிகுந்த அன்பும் மதிப்பும் வைத்திருந்தார். அவர் சமைத்த உணவை உண்ணாமல் இருக்க மாட்டார், சிறிது நேரத்தில் அவரை மன்னித்து விடுவார், அத்துடன் எல்லாம் சரியாகிவிடும் என்றே எண்ணினார். ஆனால் அதற்கு மாறாக நிகழ்ந்தது. இந்தச் சம்பவம் நடைபெற்ற சில நாட்களில் குருதேவருக்குத் தொண்டையில் புண் உண்டாயிற்று. அது படிப்படியாக அதிகமாகி, அவர் சாதமே சாப்பிட முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. அதன்பின் கோபாலனின் தாயிடமிருந்து அவரால் ஒருநாள் கூட சாதம் சாப்பிட முடியவில்லை.

மற்றொரு சமயம் தட்சிணேசுவரத்தில் பரவச நிலை யிலிருந்த குருதேவர், 'இனிமேல் வேறெதுவும் சாப்பிட மாட்டேன்; வெறும் பாயசம், பாயசம் மட்டுமே' என்று கூறினார். அப்போதெல்லாம் குருதேவருக்கு அன்னை

சாரதாதேவிதான் உணவு கொண்டுவந்து கொடுப்பார். குருதேவரின் இந்தச் சொற்களை அன்னையால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அவரது சொற்கள் எடுத்துக்காட்டு அப்படியே பலித்துவிடும் என்பதைத்தான் அவர் அறிந்திருந்தாரே! எனவே பதறிப்போய், 'ஏன், நான் உங்களுக்குச் சாதமும் மீன்குழம்பும் சமைத்துக் கொடுக்கிறேன். சாப்பிடுங்கள். ஏன் பாயசம் மட்டும்?' என்று கேட்டார். பரவச நிலையிலேயே, 'இல்லை, பாயசம் மட்டும் தான்' என்று கூறினார் குருதேவர். சில நாட்களிலேயே தொண்டைப்புண் ஏற்பட்டது. மசாலா சேர்ந்த எதுவுமே உண்ண இயலாத நிலை உருவாயிற்று. வெறும் பாற்சோறு, பார்லிக் கஞ்சி போன்றவற்றை மட்டுமே சாப்பிட்டு, அவர் வாழ நேர்ந்தது.

இன்னொரு நிகழ்ச்சி. கல்கத்தாவில் புகழ்பெற்ற செல்வந்தரும் கொடைவள்ளலுமாக இருந்தவர் சம்புசந்திர மல்லிக். இவர் குருதேவரின் நான்கு பொறுப்பாளர்களுள் இரண்டாமவர். ராணி ராசமணியின் காளிகோயில் அருகில் சம்புமல்லிக்கின் தோட்டம் இருந்தது. அங்கு அவர் குருதேவருடன் ஆன்மீக உரையாடல்களில் நேரத்தைக் கழிப்பார். அந்தத் தோட்டத்தில் இலவச மருத்துவமனை ஒன்று வைத்திருந்தார் அவர். குருதேவருக்கு அடிக்கடி வயிற்றுக்கோளாறு ஏற்படுவதுண்டு. ஒருநாள் இருவரும் பேசிக் கொண்டிருக்கையில், இதை அறிந்த சம்புமல்லிக், குருதேவரிடம் சிறிது அபின் உண்ணும்படியும், போவதற்குமுன் அதைத் தன்னிடமிருந்து பெற்றுச் செல்லும்படியும் கூறினார். குருதேவரும் இசைந்தார். ஆனால் பேச்சவாக்கில் இருவருமே மறந்து விட்டனர்.

சிறிதுநேரத்திற்குப் பின்னர் சம்புமல்லிக்கிடம் விடை பெற்று வெளியே வந்தார் குருதேவர். அபின் வாங்க மறந்தது நினைவுக்கு வந்தது. உடனே திரும்பிச் சென்றார். ஆனால் அதற்குள் சம்புமல்லிக் உள்ளே சென்றுவிட்டிருந்தார். அவரைத் தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம் என்றெண்ணிய குருதேவர், அவரது உதவியாளரிடம் கேட்டு அபின் வாங்கிக்கொண்டு, கோயிலுக்குத் திரும்பினார். அவ்வளவுதான். அவருக்குத் தலைசுற்றியது. கண்கள் இருட்டியது. நடக்க முடியவில்லை. வழி எதுவும் புலப்படவில்லை. பாதையோரத்தில் உள்ள

18. தவறாக அடி எடுத்து வைக்கவும் அன்னை அனுமதிக்க மாட்டாள்



கால்வாய்ப் பக்கமாக யாரோ காலை இழுத்துப்போவது போல் தோன்றியது. 'என்ன இது? பாதை மாறி வந்துவிட்டோமா?' என்ற குழம்பினார். வழிதான் தவறிவிட்டது என்று எண்ணி மீண்டும் சம்புமல்லிக்கின் தோட்டத்திற்குச் செல்வதற்காகத் திரும்பினார். என்ன விந்தை! வழி தெளிவாகத் தெரிந்தது. நேராக சம்புமல்லிக்கின் தோட்ட வாசல்வரை வந்தார். அங்கிருந்து வழியை நன்கு கவனித்துக் கொண்டு மீண்டும் நடந்தார். இரண்டு அடிதான் எடுத்துவைத்திருப்பார். மறுபடியும் பழைய கதை. கால்கள் வேறெங்கோ அவரை இழுத்தன. மீண்டும் திரும்பி வந்தார். கோயிலை நோக்கி நடக்க முயன்றார். பாதை தெரியவில்லை. சில முறை முயன்றார். ஒவ்வொரு முறையும் இவ்வாறே நேர்ந்தது.

ஆழ்ந்து சிந்தித்த குருதேவருக்கு, சம்புமல்லிக் தன்னிடமிருந்து அபின் வாங்கிக்கொண்டு போகும்படிக் கூறியது நினைவுக்கு வந்தது. 'ஆம், அவரிடமிருந்து வாங்காதது மட்டுமின்றி, அவருக்குத் தெரிவிக்காமல் அவரது உதவியாளரிடமிருந்து அபினைப் பெற்று வந்தது தவறுதான். அதனால்தான் அன்னை என்னைப் போகவிடவில்லை. சம்புமல்லிக்கின் அனுமதியின்றி, உதவியாள் எனக்கு அபின் கொடுத்திருக்கக் கூடாது, நானும் சம்புவிடமிருந்துதான் வாங்கியிருக்க வேண்டும். இப்போது திருட்டு, பொய் என்ற இரண்டு குற்றங்களுக்கு ஆளாகிவிட்டேன். அதனால்தான் என்னைச் செல்லவிடாமல் அன்னை தடுத்துவிட்டாள்' என்று புரிந்துகொண்ட குருதேவர் மீண்டும் சம்புவின் வீட்டிற்குத் திரும்பினார். ஆனால் இதற்குள், உதவியாள் உணவருந்துவதற்காக வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டிருந்தான். உடனே குருதேவர் அந்த அபின் பொட்டலத்தை ஜன்னல் வழியே மருத்துவமனையின் உள்ளே எறிந்தபடியே, 'இதோ கிடக்கிறது உன் அபின்' என்று உரக்கக் கூறிவிட்டுத் திரும்பினார். இப்போது அவருக்குத் தலையும் சுற்றவில்லை, பாதையும் குழம்பவில்லை. சிரமம் எதுவுமின்றி அறைக்கு வந்து சேர்ந்தார். 'நான் அன்னையிடம் முழுவதுமாகச் சரண அடைந்துவிட்டேன் அல்லவா? அதனால்தான் அன்னை என் கையைப் பிடித்து அழைத்துச் செல்கிறாள். தவறான ஓர் அடிகூட எடுத்து வைக்க அவள் விடுவதில்லை' என்பார் அவர். இதுபோன்ற எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகளை எங்களிடம் சொல்லியிருக்கிறார். என்ன

அற்புதமான சத்திய நிஷ்டை! சத்தியத்தில் இத்தகையதோர் ஈடுபாட்டினை, இத்தகைய சரணாகதியை கற்பனையிலாவது நம்மால் அனுபவித்துப் பார்க்க முடியுமா? முழு சரணாகதியைப் பற்றிக் கீழ்க்காணும் உவமை கூறி விளக்குவார் குருதேவர்:

‘அங்கெல்லாம் (காமார்புகூரில்) வயல் வரப்புகள் மிகவும் குறுகியவையாக இருக்கும். அவற்றின்மீது நடந்து மக்கள் ஒரு கிராமத்திலிருந்து மற்றொரு கிராமத்திற்குச் செல்வார்கள். சிறிது தவறினாலும் விழ வேண்டியதுதான். எனவே சிறு குழந்தையைத் தந்தை தோளில் தூக்கிச் செல்வார். பெரிய பையன் தந்தையின் கையைப் பற்றிக்கொள்வான். இத்தகைய காட்சியை அங்கே அடிக்கடி காணலாம். இவ்வாறு சென்று கொண்டிருக்கும் போது, அங்கே பறக்கின்ற பட்டங்களையோ பிறவற்றையோ காண்கின்ற குழந்தைகள் கைகொட்டி ஆரவாரம் செய்யும். தந்தையின் தோளில் அமர்ந்திருக்கின்ற பையனுக்கு, தந்தை தன்னைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்பது தெரியும். அதனால் அச்சமில்லாமல் கைகளைக் கொட்டிக் களிப்பான். ஆனால் தந்தையின் கையைப் பற்றியிருக்கும் பையனோ வரப்பை மறந்துவிட்டு, வியப்பால் கைகளைக் கொட்டும் போது கீழே விழுந்து அழ நேர்கிறது. அதுபோல, யாரை அன்னை பற்றிக் கொண்டுள்ளாளோ அவனுக்கு அச்சமில்லை. அன்னையின் கையைப் பற்றியுள்ளவன் அஞ்சுகிறான். ஏனெனில் அவன் தன் கையை விட்டால் விழுந்துவிடுவான்.’

இறைவனிடம் கொண்டிருந்த ஆழ்ந்த பிரேமையின் வலிமை காரணமாக, உலகப் பொருட்களின் மீதோ, மக்களின்

19. நிர்விகல்ப சமாதி நிலையை அடைகின்ற வழியில் குருதேவருக்கு ஏற்பட்ட தடங்கல்

மீதோ குருதேவருக்கு எவ்வகையான பற்றும் பாசமும் இருக்கவில்லை. இதனால் அவர் நிர்விகல்ப சமாதியை அடைவதற்கான வழியில் எதுவும் தடையாக அமையவில்லை. ஆனால் எந்தத் தடையும் இல்லை என்று கூறிவிட முடியாது. உலகின் தடை எதுவும் இல்லாமல் போனாலும், உலகின் காரணியான அன்னையின் திவ்ய வடிவம் அவரது வழியில் நின்றது. இத்தனை காலமாக, பார்த்துப்பார்த்து பக்தி செய்து, வழிபட்டு, சாரத்தின் சாரமானவள், அனைத்துக்கும் மேலானவள் என்று அவர் அறிந்தவளாகிய அந்த ஸௌம்யா ஸௌம்யதராசேஷ ஸௌம்யேப்யஸ்தவதி ஸுந்தரி- ‘அழகுக்கு அழகானவள், அழகிய பொருள் எல்லாவற்றிலும் அதிக அழகு படைத்தவள்’



மட்டும், அவளது திருவுருவம் மட்டுமே அவருக்குத் தடையாக நின்றது. குருதேவர் கூறினார்: 'மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி குவித்துக் கொண்டே வருவேன். அங்கே அவளது திவ்ய மங்கல வடிவம் தோன்றும்! அவளை விலக்கிவிட்டு முன்னே செல்ல என் மனம் இடம் கொடுக்காது! மனத்திலுள்ள அனைத்தையும் நீக்கி எண்ணங்கள் அற்ற நிலையை அடைய நான் முயல்கின்ற போதெல்லாம் இதுதான் நிலைமை! இறுதியாக ஆழ்ந்து சிந்தித் தேன், மனத்தை மிகவும் வலுவுடன் ஒருமைப்படுத்தினேன், ஞானத்தை வாளாக உருவகப்படுத்தி, அதைக் கொண்டு அந்த வடிவத்தை மனத்தளவில் இருகூறாக்கினேன்! அதன்பின் மனத்தில் எந்த உருவமும் இல்லை, ஒரேயடியாக அது நிர்விகல்ப சமாதியில் ஆழ்ந்தது!'

இவையெல்லாம் நம்மைப் பொறுத்தவரை வெறும் வார்த்தைகள். ஏனெனில் நாம் ஒருபோதும் உலக நாயகியான அன்னையை நமக்கு உரியவளாகக் கருதியதில்லை. அவளுடன் அன்பான உறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டதில்லை. யாரிடமும் இதயம் நிறைந்த அன்பு செலுத்தக் கற்றுக் கொள்ளவில்லை. நாம் உளமார்ந்த, மனம் நிறைந்த அன்பு செலுத்துகிறோம். யாரிடம்? சதைப் பிண்டமான இந்த உடலிடம்! மனத்திடம்! அதனால்தான் மரணத்திற்கும் மனத்தின் திடீர் மாற்றங்களுக்கும் அஞ்சி நடுங்குகிறோம்! குருதேவருக்கு இந்த அச்சம் இல்லை. அன்னையின் திருவடித் தாமரைகள் மட்டுமே அனைத்தின் சாரம் என்பதை அவர் நன்கு அறிவார். பகலிரவாக அவளது தியானத்திலேயே காலத்தைக் கழித்து வந்திருக்கிறார். அந்த அன்னையின் உருவத்தை மனத்தினின்றும் நீக்கியபின், அவர் எதனைப் பற்றிக்கொண்டு இவ்வுலகில் வாழ்வார்? அதனால் தான் அன்னையின் திருவுருவைக் கடந்ததும் அவரது மனம் ஒரேயடியாக நிர்விகல்ப சமாதியில் மூழ்கிவிட்டது. வாசகர்களே, உங்களால் அந்த நிலையை முழுமையாக உணர முடியாதுதான். எனினும் கற்பினையிலாவது ஒருமுறை அந்த உயரிய நிலையை நினைத்துப் பாருங்களேன். குருதேவருக்கு அன்னையிடம் எந்த அளவுக்கு ஆழ்ந்த பக்தி இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை அப்போது உங்களால் உணர முடியும்.

தொடர்ந்து ஆறு மாதங்கள் குருதேவர் நிர்விகல்ப சமாதியில் ஆழ்ந்திருந்தார். அவர் கூறுவார்: 'நான் ஆறு மாதங்கள் அந்த நிலையில் இருந்தேன். சாதாரண மனிதர்களால்

அந்த நிலையிலிருந்து திரும்பிவர முடியாது. இருபத்தொரு நாட்களுக்குப் பின்னர் அவர்களின் உடல், மரத்திலிருந்து பழுத்த இலை உதிர்வது போன்று வீழ்ந்து விடும். நான் அந்த நிலையில் இருக்கும்போது புறவுல் கையே மறந்து விட்டிருந்தேன். இரவும்பகலும் போவதோ வருவதோ தெரியவில்லை. எவ்வாறு பிணத்தின் மூக்கிலும் வாயிலும் ஈக்கள் மொய்க்குமோ, அதுபோல என் மூக்கிலும் வாயிலும் மொய்த்தன. எனக்கு இவை எதுவுமே தெரியாது. என் தலையோ புழுதிபடிந்ததால் சடாமுடியாக மாறி விட்டிருந்தது. மலஜலம் கழிப்பது என் உணர்வு இல்லாமலேயே நிகழ்ந்தது. இப்படிச் சென்றால் உடல் தாங்குமா? அன்றே வீழ்ந்திருக்க வேண்டும்.

‘அந்த வேளையில் சாது ஒருவர் வந்துசேர்ந்தார். அவர் கையில் கம்பு ஒன்று இருந்தது. என்னைப் பார்த்தவுடனே என் நிலைமையை அவர் புரிந்து கொண்டார். இந்த உடம்பின் மூலமாக அன்னையின் பல பணிகள் நிகழ வேண்டியுள்ளதையும் இந்த உடம்பைக் காப்பாற்றினால் பலர் நன்மை அடைவார்கள் என்பதும் அவருக்குத் தெரிந்தது. அதனால் என் உடம்பில் உணர்வை வரவழைப்பதற்காக, அந்தக் கம்பினால் திரும்பத் திரும்ப அடிப்பார். அப்படி உணர்வை வரவழைத்து வாயில் சிறிது உணவை ஊட்டுவார். உணர்வு திரும்புகின்ற ஏதோ சில நாட்களில் சிறிதளவு உணவு வயிற்றுக்குள் செல்லும். இவ்வாறு ஆறு மாதங்கள் கழிந்தன. அப்போதுதான் அன்னை எனக்கு, ‘பாவமுகத்தில் இரு உலக நன்மைக்காக பாவமுகத்தில் இரு’ என்று ஆணையிட்டாள். தொடர்ந்து வந்தது ரத்தபேதி. வயிற்றைப் பிசைகின்ற வலி! அது ஆறு மாதங்கள் நீடித்தது. அதன்பின்னரே எனக்கு சாதாரண மனிதர்களைப் போன்று உடல் நினைவு சிறிது வரத் தொடங்கிற்று. இல்லாவிடில், மனம் எப்போதும் நிர்விகல்ப சமாதியில் மூழ்கி இருந்திருக்கும்.’

குருதேவரின் பூதவுடல் மறைவதற்கு பத்துப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அவரைப் பார்த்தவர்கள், அவர் அப்போதெல்லாம் மிகவும் அபூர்வமாகத்தான் பேசுவார் என்று கூறினார்கள். தொடர்ந்து இருபத்துநான்கு மணிநேரமும் பாவ சமாதியிலேயே ஆழ்ந்திருக்கும்போது பேசுவது எப்படி?

21. குருதேவரின் சமாதி நிலைபற்றி கேட்டன் கூறியது



நேபாள அரசில் பணியாற்றி வந்தவர் விசுவநாத உபாத்தியாயர். குருதேவர் அவரை 'கேப்டன்' என்று அழைப்பார். இரவும் பகலுமாகத் தொடர்ந்து மூன்று நாட்கள் குருதேவர் சமாதி நிலையில் இருந்ததைத் தாம் கண்டதாக அவர் கூறினார்! மேலும், ஆழ்ந்த சமாதியில் அனர் இருக்கும்போது, பசுநெய்யால் கழுத்திலிருந்து முதுகெலும்பின் அடிப்பகுதி வரையும் முழங்காலிலிருந்து பாதம் வரையும் மேலிருந்து கீழாகத் தடவி விடுவார்கள் என்றும், இவ்வாறு செய்தால் உயர்ந்த சமாதி நிலையிலிருந்து உணர்வு திரும்பி 'நான், எனது' என்ற நிலைக்கு இறங்கிவருவார் என்றும் எங்களிடம் தெரிவித்தார்.

இது விஷயமாக குருதேவர் எங்களிடம் பலமுறை கூறியதுண்டு. 'இந்த இடத்தின் (என்) மனத்தின் இயல்பு, உயர்ந்த

22. இதைப் பற்றி தளத்தை (நிர்விகல்ப நிலை) நோக்கிச்  
குருதேவரே செல்வதுதான். சமாதி நிலையை அடைந்த  
சொன்னது பின்னர் கீழே இறங்கிவர அது மறுக்கின்றது.

உங்களுக்காக அதனைக் கட்டாயப்படுத்தி கீழே கொண்டு வருகிறேன். ஏதேனும் ஒரு சிறு ஆசையைப் பற்றிக்கொள்ளா விடில் கீழே வர வேண்டும் என்ற எண்ணம் வலுப்பெறுவ தில்லை, ஆகவே, "புகைப்பேன்", "தண்ணீர் குடிப்பேன்", "உண்பேன்", "இவரைக் காண்பேன், பேசுவேன்" என்ற சிறிய சிறிய ஆசைகளை அடிக்கடிச் சொல்லி மனத்தில் இருத்திக் கொள்வேன். அப்போதுதான் மனம் மெதுவாகக் கீழே இறங்கி உடலுணர்வைப் பெறும். கீழே வந்து கொண்டிருக்கும்போதே சிலவேளைகளில் மேலே செல்லத் தொடங்கி விடும். அப்போது மீண்டும் இந்த ஆசைகளை நினைவுபடுத்தி மனத்தைக் கீழே கொண்டுவர வேண்டும்.' என்ன விந்தை! கேட்டு பிரமித்துப் போனோம். 'அத்தைத ஞானத்தை ஆடையின் மூலையில் முடிந்துகொண்டு எது வேண்டுமானாலும் செய்யுங்கள்' என்பதன் பொருள் இதுதான் என்றால், இதையாவது நாம் சாதிப்பதாவது என்றுதான் எண்ணினோம். சரணாகதி ஒன்றே வழி என்று எங்களுக்குத் தோன்றியது. ஆனால் அதுவும் மிகக் கடினம் என்பது விளங்கியது! 'மற்றவர்களைவிட குருதேவர் ஏன் என்னிடம் அதிக அன்பு செலுத்தக் கூடாது? நரேந்திரனிடம் செலுத்துவது போன்று ஏன் என்னிடம் அன்புகொள்ளக் கூடாது? நரேந்திரனைவிட நான் எந்த வகையில் குறைந்தவன்?'

என்றெல்லாம் இந்த பொல்லாத மனம் குழம்பும். அது இருக்கட்டும். இப்போது நாம் விஷயத்திற்கு வருவோம்.

குருதேவரின் அமுத மொழிகள் வாயிலாக நாங்கள் புரிந்து கொண்டதை அடிப்படையாகக் கொண்டு, உயர்ந்த ஆன்மீக

23. மன நிலையில் மாற்றங்களால் உடலில் தோன்றும் மாற்றங்கள் பற்றிய மேலை-கீழை நாடுகளின் கருத்துக்கள்

உணர்வுகளான பாவனை மற்றும் சமாதி போன்றவற்றைப் பற்றிச் சிறிது அறிந்த பின், இப்போது பாவமுகத்தைப் பற்றி அறிய முயற்சிப்போம். மனத்தில் தோன்றுகின்ற உயர்ந்த எண்ணங்களானாலும், தாழ்ந்த

எண்ணங்களானாலும், அவற்றிற்கு ஏற்ப உடலிலும் கட்டாயமாக மாற்றம் ஏற்படும் என்பதை முன்பே கூறினோம். இது நமது அன்றாட அனுபவம். இதற்கு விளக்கம் எதுவும் தேவையில்லை. கோபத்தில் ஒருவிதமாகவும், அன்பு காட்டும்போது வேறுவிதமாகவும் நம் உடலில் மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. உன்னிப்பாக கவனித்தால் இது புரியும். நல்ல எண்ணங்கள் அல்லது தீய எண்ணங்கள் மிகுந்த ஒருவனின் உடலில் அவற்றிற்கு ஏற்ப மாற்றங்கள் தோன்றுகின்றன. அவனைப் பார்க்கும்போதே நல்லவனா, கெட்டவனா என்று கூறி விடலாம். ஒருவனைப் பார்க்கும்போது 'இவனைப் பார்த்தாலே கோபக்காரன் என்று தெரிகிறது. இவன் காம வசப்பட்டவன். இவன் சாது' என்றெல்லாம் நாம் பேசிக் கொள்வதே இந்தக் கருத்துக்குச் சான்றாகும். அசுரத்தனமான, வெறுப்பூட்டும் தோற்றம் உடையவர்களும் குறுகிய புத்தி உடையவர்களும் தொடர்ந்து ஆறு மாதங்களுக்கு தெய்வீக எண்ணங்களை எண்ணி, தூய வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தால், அவர்களின் தோற்றமும் அங்க அசைவுகளும் கூட மாறி அவை மென்மையாகவும் இனிமையாகவும் திருந்தி அமைவதை நம்மில் பலர் கவனித்திருக்கலாம். மேலைநாட்டு உடலியல் வல்லுனர்களும், 'உள்ளத்தில் எத்தகைய எண்ணங்கள் தோன்றுகின்றனவோ, அவை மூளையில் நிரந்தரப் பதிவுகளை உண்டாக்குகின்றன. நல்ல மற்றும் தீய எண்ணங்களின் பதிவுத் தொகுதிகளே ஒருவனின் பண்பினை நிர்ணயிக்கின்றன. அதன்படி அவன் நல்லவனாக அல்லது தீயவனாகக் கருதப்படுகிறான்' என்று கூறுகின்றனர்.

கீழை நாடுகளின், குறிப்பாக இந்தியாவின் யோகிகளும் முனிவர்களும், நல்ல மற்றும் தீய எண்ணங்கள் மூளையில்



இருவகையான பதிவுகளைத் தோற்றுவிப்பதோடு விஷயம் முடிந்துவிடவில்லை என்கின்றனர். அந்தப் பதிவுகள்

24. பூர்வ சம்ஸ்காரங்களின் தொகுதி யின் இருப்பிடம்: அவை எவ்வாறு அழிகின்றன

நுண்ணுருவில், முதுகுத் தண்டின் அடிப் பகுதியில் உள்ள மூலாதாரம் எனப்படும் மேரு சக்கரத்தில் நிரந்தரமாகத் தங்குகின்றன. அவை மீண்டும் நல்ல, தீய செயல்களில் மனிதனைத்

தூண்டும் ஆற்றல் பெற்றவை. பற்பல பிறவிகளாக நாம் சேர்த்து வைத்துள்ள இந்த ஆற்றல்மிக்க பதிவுத் தொகுதிகளின் இருப்பிடம் மூலாதாரம். இவை சம்ஸ்காரம் அல்லது பூர்வ சம்ஸ்காரம் என்று அழைக்கப் பெறுகின்றன. இறைவனின் நேரடிக் காட்சியோ நிர்விகல்ப சமாதி நிலையோ பெற்றால் மட்டுமே இந்த சம்ஸ்காரங்கள் முழுமையாக அழிகின்றன. இல்லாவிடில் மரணத்திற்குப் பின்னும், வாயுர் கந்தானி வாசயாத்<sup>3</sup>-- 'காற்று மணத்தைச் சுமந்து செல்வது போல', ஜீவன் தனது சம்ஸ்கார மூட்டைகளைக் கொண்டு சென்றே தீர வேண்டும்.

அத்வைத ஞானத்தை அடையும்வரை அல்லது இறையனுபூதி பெறும்வரை உடல், மனம் ஆகியவற்றின், முன்பு

25. உடலுக்கும் மனத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு

கூறப்பட்ட இத்தகைய நெருங்கிய தொடர்பு நீடிக்கிறது. உடலுக்கு ஏதாவது நேர்ந்தால், அது மனத்தைப் பாதிக்கிறது. அவ்வாறே மனத்தின்

செயல்களும் உடலில் குறிப்பிட்ட விளைவுகளை உண்டாக்கு கின்றன. தனி மனிதனின் உடல்-மனத் தொடர்பினைப் போன்றே எல்லா மனிதர்களின் உடல்-மனங்களுக்கும் தொடர்பு உள்ளது. ஒருவனது உடல்-மன பாதிப்புகள் மற்ற அனைவருடைய உடல்-மனங்களிலும் எதிர்விளைவுகளை ஏற்படுத்துகின்றன. இவ்வாறு புற அல்லது தூல உலகும், அக அல்லது சூட்சும உலகும் நிரந்தரத் தொடர்புடையனவாக உள்ளன. ஒன்றின் செயல்கள் மற்றொன்றில் விளைவுகளை உண்டாக்குகின்றன. அதனால் தான் கவலையால் வாடுபவர்களின் நடுவில் இருக்கும்போது நம் மனம் துயருறுகின்றது; பக்தர்களின் நடுவில், நமது முயற்சியின்றியே நமக்கும் பக்தி உண்டாகிறது. இவ்வாறே ஒவ்வொன்றையும் நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

உடல்நலமும் நோயும் ஒருவரிலிருந்து பிறருக்குத் தொற்றிக் கொள்வது போல, மனத்தில் எழும் எண்ணங்களும், நிகழும் செயல்பாடுகளும் கூட தொற்றிக்கொள்ளும் தன்மையன.

குறிப்பிட்ட கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்கின்ற நிலையில் இருப்பவர்களை, அவை சென்றடைகின்றன. அதனால்தான்,

26. எண்ணங்கள் பக்தியை ஊட்டுவதில் சாதுசங்கத்திற்கு பரவும் தன்மையன இவ்வளவு பெருமையை சாஸ்திரங்கள் பேசு என்பதால் சாதுக்களின் தொடர்பை கின்றன. அதன் காரணமாகவே குருதேவர் நாட வேண்டும் புதிதாக வரும் பக்தர்களிடம், 'அடிக்கடி இங்கு வாருங்கள். ஆரம்ப காலத்தில் நீங்கள் அடிக்கடி வர வேண்டும்' என்று கூறுவார்.

மனத்தில் எழுகின்ற சாதாரண எண்ணங்களைப் போலவே, இறைவனிடம் கொள்கின்ற மாறாத, ஒருமுனைப்பட்ட,

27. மன ஒருமைப் தீவிரபக்தியின் காரணமாகத் தோன்றுகின்ற பாட்டினால் உடலில் வியத்தகு மாற்றங் தோன்றும் மாற்றங்கள் பாவனைகளும் உடலில் வியத்தகு மாற்றங் களைத் தோற்றுவிக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக,

இத்தகைய ஆழ்ந்த பக்தி மனத்தில் உண்டாகுமானால், போகப் பொருட்களில் நாட்டம் குறைகிறது; உணவு, உறக்கம் ஆகியவை குறைந்து விடுகின்றன; சில உணவுப் பொருட்களில் விருப்பமும் சிலவற்றில் வெறுப்பும் ஏற்படுகின்றன; மனைவி மற்றும் மக்களின்மீது தான் கொண்டுள்ள பாசம் இறைவனிடமிருந்து தன் மனத்தைத் திருப்புவதால் அவர்களை விஷமென சாதகன் ஒதுக்க நேர்கிறது. குருதேவர் கூறினார்: 'லௌகீகர்களின் காற்றைக்கூட என்னால் தாங்க முடிவதில்லை. உறவினர்களின் நடுவே இருந்தால் எனக்கு மூச்சே நின்றுவிடும் போலிருக்கும்; உயிர் உடலைவிட்டுப் போய்விடும்போல் தோன்றும்.' மேலும், 'இறைவனை மனமாரப் பிரார்த்திப்பவர்களின் உடலில் மகாவாயு சிரசினை நோக்கி விரையும்' என்றும் கூறுவார் அவர்.

இறைவனிடம் கொண்ட தணியாக் காதலின் விளைவாக, மனத்தில் தோன்றும் மாற்றங்கள் ஒவ்வொன்றும் குறிப்பிட்ட

28. பக்தி நெறி. மாற்றங்களை உடலில் தோற்றுவிக்கின்றன. யோக நெறி ஆகிய இந்த மனமாற்றங்களைக் கருத்தில் கொண்டு வறற்றின் ஒருமைப் வைணவ சாஸ்திரங்கள் இந்த பாவனைகளை பாடு

ஐந்தாகப் பிரித்துள்ளன. அவை சாந்தம், தாஸ்யம், சக்யம், வாட்சல்யம், மதுரம் எனப்படுகின்றன. மனத்தின் இந்த மாற்றங்களைக் கருத்திற்கொண்டுதான், யோக சாஸ்திரம் முதுகெலும்பு மற்றும் சிரசில் சஞ்சரிக்கின்ற குண்டலினி மற்றும் ஆறு சக்கரங்கள் போன்றவற்றைக் கூறுகிறது.



குண்டலினி சக்தியைப் பற்றிச் சிறிதளவு ஏற்கனவே கூறியிருந்தோம். இந்தப் பிறவியிலும் முற்பிறவிகளிலும் ஜீவன்

29. குண்டலினி என்றால் என்ன? அதன் தூக்கம் மற்றும் விழிப்பு நிலை

சேர்த்து வைத்துள்ள சம்ஸ்காரங்களின் தொகுதி நுண்ணுருவில் மூலாதாரத்தில் தங்குகிறது. இந்த நுண்ணுருவ உடலைப் பற்றிக்கொண்டு, அதனை இயக்குகின்ற மகா சக்தியையே பதஞ்ஜலி போன்ற ரிஷிகள் குண்டலினி சக்தி என்று அழைத்தனர். யோகிகள் கூறுகிறார்கள்: பந்தத்தில் கட்டுண்ட மனிதனிடம் இந்த சக்தி தூக்கநிலையில் உள்ளது போல் செயலற்றிருக்கிறது. இந்தச் செயலற்ற நிலையிலேயே ஞாபகசக்தி, கற்பனாசக்தி முதலியவை செயல்படுகின்றன. எவ்வாறாவது இந்த சக்தி முழுமையாக விழித்தெழும்போது அல்லது செயல்படும்போதுதான் மனிதன் பூரண ஞானம் அடைந்து இறைக்காட்சி பெறுகிறான். குண்டலினி சக்தி தூங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது எவ்வாறு ஞாபகசக்தி முதலியவை செயலாற்ற முடியும் என்று கேட்கலாம். சுவை, காட்சி போன்றவை ஐம்புலன்கள் வழியாகச் சென்று மனத்தில் பதிவுகளை ஏற்படுத்துகின்றன. அதற்கு நமது குண்டலினி மிகச் சிறிதாவது விழிப்படைந்தே தீரவேண்டும். அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் மனிதனின் கை, எவ்வாறு கொசு கடிக்கும்போது தானாகவே அதனை விரட்டுகிறதோ, அதே போன்று குண்டலினி சக்தியும் தன்னிச்சையாக அவ்வப்போது சில வினாடிகள் விழிப்படைகின்றது.

யோகிகள் கூறுகிறார்கள்: சத்-சித்-ஆனந்தமாகிய பரமாத்மா அல்லது இறைவன் ஞான வடிவினனாக, சிரசின்

30. விழித்த குண்டலினியின் பாதை: அது ஆறு சக்கரங்களைக் கடந்து செல்லுதலும் சமாதி நிலையும்

நடுவில் பிரம்மரந்திரத்தில் உள்ள வெளி அல்லது ஆகாசத்தில் உறைகிறான். குண்டலினி சக்திக்கு அவனிடம் விசேஷ பிரேமை உள்ளது; இடைவிடாமல் இந்த சக்தியை அவன் கவர்ந்திழுத்துக் கொண்டே இருக்கிறான்.

குண்டலினி சக்தி விழிப்படையாததால் இந்தக் கவர்ச்சியை உணர்வதில்லை; விழித்தெழுந்த வினாடியே இறைவனின் கவர்ச்சியை உணர்ந்து அவனை நோக்கிச் செல்கிறது. குண்டலினி இறைவனை நோக்கிச் செல்லும் பாதை நம் அனைவரின் உடலிலும் உள்ளது. இந்தப் பாதை முளையிலிருந்து ஆரம்பித்து மேருதண்டத்தின் (முதுகெலும்பு) வழியாக வந்து மேருதண்டத்தின் கீழ்முனையில் உள்ள

மூலாதாரம் எனப்படும் மேருசக்கரத்தை வந்தடைகின்றது. இந்தப் பாதையை யோக சாஸ்திரங்கள் 'சுஷும்னா-வர்த்மன்' (சுழுமுனை) என்று குறிப்பிடுகின்றன. மேலைநாட்டு உடலியல் வல்லுனர்கள் இந்தப் பாதையை Canal Centralis என்று கூறுகின்றனர். அதன் பயனையோ செயல் முறையையோ அவர்கள் இதுவரை அறியவில்லை. ஆரம்பத்தில் குண்டலினி, பரமாத்மாவிலிருந்து பிரிந்து இந்தப் பாதை வழியாகத்தான் வந்து மூலாதாரத்தில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அதேபோல், இதே பாதை வழியாக மீண்டும் சென்று, வழியில் ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக அமைந்துள்ள ஆறு சக்கரங்களையும் கடந்து மீண்டும் சிரசை அடைகிறது.

விழித்தெழுந்த குண்டலினி ஓர் ஆதாரத்திலிருந்து மற்றோர் ஆதாரத்திற்குச் செல்லும்பொழுது சாதகன், புதுப்புது அனுபவங்களைப் பெறுகிறான்; சஹஸ்ராரத்தை எட்டும்போது மிகவுயர்ந்த ஆன்மீக நிலை அல்லது அத்வைத ஞானத்தைப் பெறுகிறான்; காரணம் காரணானாம்-- 'காரணங்களுக் கெல்லாம் காரணமாகிய' இறைவனுடன் இரண்டறக் கலக்கிறான். தான் பின்பற்றிவந்த பாவனையின் நிறைவை அவன் அடைகிறான்; அனைத்து பாவனைகளுக்கும் பிறப்பிடமான, பாவனைகள் அனைத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட பாவனையில் இரண்டறக் கலக்கிறான்.

யோக நெறியின் ஆழ்ந்த இந்தத் தத்துவங்களை எல்லாம் எவ்வளவு எளிய முறையில் குருதேவர் எங்களுக்கு விளக்கினார்!

31. குருதேவரின் அவர் கூறுவார்: 'இதோ பார்! ஏதோ ஒன்று அனுபவம் காலிலிருந்து சிரசிற்கு ஊர்ந்து செல்லும்! அது சிரசினை அடையும்வரை உணர்வு இருக்கும். சிரசை அடைந்தவுடன் உணர்வுகள் முழுவதும் அற்று விடுகின்றன. பார்ப்பது, கேட்பது போன்றவை இல்லை. பேசுவது என்பதற்கு இடமே இல்லை. யார் பேசுவது? அது மேலே செல்லும்போது "நான், நீ" என்ற எண்ணமே போய்விடுகிறது. என்னென்ன காட்சிகள் கிடைத்ததோ, அவை அனைத்தையும் உங்களிடம் சொல்ல வேண்டும் என்றுதான் எண்ணுகிறேன். ஆனால் என்ன செய்வது! அது இதயத்தை, தொண்டையை எட்டும்வரைதான் ஏதாவது பேச இயலும், நானும் பேசுகிறேன். ஆனால் தொண்டையைத் தாண்டியதும் யாரோ ஒருவர் வலுக் கட்டாயமாக என் வாயை அடைப்பதுபோல் உள்ளது. நான்



முற்றிலுமாக உணர்வை இழந்து விடுகிறேன். இதை என்னால் தவிர்க்க இயலவில்லை. தொண்டையைத் தாண்டிய பின்னர் கண்ட காட்சிகளைப் பற்றிச் சொல்ல முயலும் போதெல்லாம் மனம் சட்டென உயரச் சென்று விடுகிறது. என் பேச்சும் தடைப்பட்டு விடுகிறது.'

ஆகா! குண்டலினி, விசுத்திக்கு மேல் எழும்போதுள்ள அனுபவங்களை எங்களுக்கு விவரிப்பதற்காக குருதேவர்

32. நிர்விகல்ப அனுபவத்தை விவரிக்க குருதேவரின் முயற்சி எத்தனை முறை முயன்றிருப்பார்! எவ்வளவோ தம்மைக் கட்டுப்படுத்த முயன்றும் ஒருமுறை கூட அவர் வெற்றி பெறவில்லை. எங்கள் நண்பர்

ஒருவர் கூறினார்: 'ஒருநாள் குருதேவர், "நான் இன்று உங்களுக்கு அனைத்தையும் கூறப்போகிறேன். ஒன்றையும் மறைக்கப் போவதில்லை" என்று கூறிவிட்டு ஆறு ஆதாரங்களைப் பற்றி விவரிக்கத் தொடங்கினார். வழக்கம்போல் இதயம், தொண்டை வரை உள்ள ஆதாரங்களில் கிட்டிய அனுபவங்களைத் தெளிவாகக் கூறினார். பின்னர் புருவமத்தியைக் காண்பித்து, "இங்கு மனம் வரும்போது பரமாத்ம தரிசனம் கிட்டுகிறது; சமாதி நிலை கை கூடுகிறது. இங்கு பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் இடையே ஒரு மெல்லிய திரை மட்டுமே உள்ளது. இந்த நிலையில் சாதகனின் காட்சி இவ்வாறு இருக்கும்" என்று கூறிவிட்டு பரமாத்மாவின் காட்சியைப் பற்றி விளக்கத் தொடங்கினார். அவ்வளவுதான். மறுவினாடியே சமாதியில் ஆழ்ந்தார். சிறிதுநேரத்தில் சமாதி நிலை கலைந்தது. மீண்டும் அதனை விளக்க முற்பட்டார். மீண்டும் சமாதி நிலை! இவ்வாறு பலமுறை முயன்றபின் கண்களில் நீர்மல்க எங்களிடம், "உங்களிடம் அனைத்தையும் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். எதையும் மறைக்க வேண்டுமென்று நினைக்கவில்லை. ஆனால் நான் பேசுவதை அன்னை தடுத்துவிடுகிறாள். என் வாயை இறுக்கி மூடிவிடுகிறாள் அவள்" என்று கூறினார். என்ன விந்தை! எங்களிடம் அனைத்தையும் கூறிவிட அவர் எவ்வளவு துடித்தார்! இயலாததால் அவரது வேதனைதான் எவ்வளவு! அந்தப் பெண், அவள்தான், அந்த அன்னை போக்கிரிதான்! அவர் சொல்ல விழைவதெல்லாம் நல்வார்த்தைகள் தானே, இறைக்காட்சி பற்றித்தானே, பின் ஏன் வாயை மூட வேண்டும்? பேசுதல் போன்றவற்றிற்குத் துணை செய்கின்ற மனமும் புத்தியும் ஒரு குறிப்பிட்ட இடம்வரைதான் போக முடியும் என்பதையோ,

அவற்றின் எல்லையைக் கடந்தாலன்றி இறைக்காட்சி பெற முடியாது என்பதையோ நாங்கள் அன்று அறிந்திருந்தோமா, என்ன! இல்லை, கருணைவசப்பட்ட குருதேவர், நடக்க முடியாததை எங்களுக்காக நடத்திக்காட்ட விழைகிறார் என்பதையாவது புரிந்துகொண்டோமா?"

குண்டலினி எழும்பி, மேலே செல்லும்போது பெற்ற அனுபவங்களை விளக்கமாக குருதேவர் கூறுவதுண்டு:

33. குண்டலினி 'இவ்வாறு உட்கிளர்ச்சியை விளைவித்து, சக்தி ஐந்து விதமாக விரைவாகத் தலைக்குச் செல்லும் குண்டலினி சமாதி நிலையை எப்போதும் ஒரேமாதிரி செல்வதில்லை; ஐந்து நோக்கிச் செல்லுதல் விதமாகச் செல்வதாக சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன:

'எறும்பைப்போல-- வாயில் உணவுத் துகள்களைக் கௌவிக் கொண்டு சாரைசாரையாக எறும்புகள் ஊர்ந்து செல்லுமே, அதுபோல பாதங்களில் தொடங்கி மெல்லமெல்ல மேலே சென்று சிரசை அடையும்; சமாதி ஏற்படும்.

'தவளையைப்போல-- தவளை ஓரிருமுறை குதித்துவிட்டு ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளும். மீண்டும் இரண்டு மூன்று முறை குதிக்கும். பின்பு ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளும். மறுபடியும் குதிக்கும். இதைப் போன்று கால்களில் தொடங்கி சிரம்வரை குண்டலினி செல்லும்; சமாதி உண்டாகும்.

'பாம்பைப்போல-- பாம்பு சுருண்டு அல்லது நீண்டு அசைவின்றிப் படுத்துக் கொண்டிருக்கும். இரையைக் கண்டவுடனோ அல்லது பயம் தோன்றும் போதோ விரைந்தெழுந்து, வளைந்துவளைந்து நெளிந்தோடும். இவ்வாறு குண்டலினியும் சிரசை அடையும்; சமாதி நிலை தோன்றும்.

'பறவையைப்போல-- அமர வரும் பறவை மிக உயரமாகவும் தாழ்வாகவும் மிதந்தவாறே பறக்கும். அமரவேண்டிய இடத்தில் அமரும்வரை தொடர்ந்து பறக்கிறது. அவ்வாறே குண்டலினியும் சிரசை அடைந்து சமாதியில் ஆழ்கிறது.

'குரங்கைப்போல-- குரங்கு கிளைக்குக்கிளை தாவும். இரண்டு மூன்று தாவல்களில் இலக்கை அடைந்துவிடும். அதேபோல குண்டலினியும் இரண்டு மூன்று தாவல்களில் சிரசை அடையும்; சமாதிநிலை ஏற்பட்டுவிடும்.'

சுழுமுனை வழியாக குண்டலினி மேலே செல்லும்போது, ஒவ்வொரு சக்கரம் அல்லது ஆதாரத்தில் எவ்வகையான காட்சிகள் தோன்றும் என்பது பற்றி குருதேவர் கூறினார்: 'ஏழு



ஞான பூமிகளைப்பற்றி வேதாந்தம் கூறுகின்றது. ஒவ்வொரு பூமியிலும் காட்சிகள் உண்டாகின்றன. பொதுவாக மனம்

34. வேதாந்தம் கூறுகின்ற ஏழு பூமிகளையும் அவற்றில் தமது காட்சிகளையும்பற்றி குருதேவர் கூறியது

கீழ்ப்பூமிகளான குதம், பிறப்புறுப்பு, தொப்புள் ஆகியவற்றில் உலவுகிறது. உணவு, உடை, சிற்றின்பம் இவையே அதன் நாட்டம்மாக இருக்கிறது. இந்த மூன்று பூமிகளையும் கடந்து,

இதயப் பகுதிக்கு மனம் வரும்போது ஜோதி தரிசனம் கிட்டுகிறது. இதயத்தில் வந்தாலும் சிலவேளைகளில் மூன்று கீழ்ப்பூமிகளுக்கும் அது இறங்கக்கூடும். இதய சக்கரத்தைக் கடந்து தொண்டைக்குச் சென்றுவிட்டால், அதன்பின் இறைவனைத் தவிர வேறு எந்தப் பேச்சுக்கும் இடம் இருக்காது. யாராவது உலகியல் விவகாரங்களைப் பேசினால், தலையில் தடியால் அடித்ததைப் போலிருக்கும். என்னிடம் அப்படி யாராவது பேசவந்தால் நான் ஒரே ஒட்டமாகப் பஞ்சவடிக்கு ஓடிவிடுவேன். அங்கே இத்தகைய உலகியல் பேச்சுக்களைக் கேட்க நேராது. லௌகீகர்களைக் கண்டால் போதும், அச்சத்துடன் ஓடி ஒளிந்து கொள்வேன். உறவினர்கள் எல்லாம், மீள முடியாத அதல பாதாளத்தில் என்னைத் தள்ள முயலுவது போல் தோன்றியது. அந்தப் பள்ளத்தில் வீழ்ந்தால் எழ முடியாது எனத் தோன்றும். அவர்களைப் பார்க்கும்போது எனக்கு மூச்சே நின்றுவிடும், உயிர் பிரிந்துபோவதுபோல் தோன்றும். அவர்களை விட்டு ஓடினால் தான் நிம்மதி! தொண்டைப் பகுதிக்கு மனம் சென்ற பின்னர்கூட, கீழே இறங்கி முதல் மூன்று பூமிகளுக்கு வந்து விடுகின்ற வாய்ப்பு உண்டு. அதனால் மிகவும் விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும். தொண்டையைக் கடந்து புருவமத்திக்குச் சென்றுவிடுமானால், கீழே வந்து விடுவோமோ என்ற அச்சம் தேவையில்லை. அங்கே சாதகன் இறைவனின் திருக்காட்சி பெற்று தொடர்ந்து சமாதியில் இருக்கிறான். இந்த பூமிக்கும் மிகவுயர்ந்த சஹஸ்ரார பூமிக்கும் இடையே கண்ணாடி போன்ற மிக மெல்லியதொரு திரைதான் உள்ளது. அங்கே சாதகன் இறைவனின் மிக அருகில் சென்றுவிடுகிறான். இறைவனுடன் இரண்டறக் கலந்துவிட்டோம், ஒன்றாகிவிட்டோம், என்று அவனுக்குத் தோன்றுகிறது, ஆயினும் ஒன்றாகவில்லை. இங்கிருந்து ஒருவேளை மனம் கீழே இறங்க நேருமானால், மிஞ்சிமிஞ்சி தொண்டை அல்லது இதய பூமிவரை வரும், அவ்வளவுதான். அதற்குக் கீழே ஒருபோதும் வர முடியாது.

சாதாரண உயிர்கள் இந்த பூமியிலிருந்து இறங்குவதே இல்லை. இருபத்தொரு நாட்கள் தொடர்ந்து சமாதி நிலையில் இருந்தபின், அந்த மெல்லிய திரை கிழிக்கப்பட்டு விடுகிறது; இறைவனுடன் ஒரேயடியாகக் கலந்துவிடுகிறான் அவன். ஏழாவது ஞான பூமியை அடைதல் என்றாலே, அது ஜீவன் முழுமையாக இறைவனுடன் சஹஸ்ராரத்தில் ஒன்றுவதுதான்.

குருதேவர் இவ்வாறு வேத வேதாந்தங்களையும் யோகம் முதலானவற்றையும் பற்றிப் பேசுவதைக் கேட்ட எங்களுள்

35. குருதேவரின் சிலர் அவரிடம், 'ஐயா, தாங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கக் கற்கவில்லை. இவ்வளவு விஷயங்களைத்

தெரிந்து வைத்திருக்கிறீர்களே!' என்று சொல்வார்கள். இத்தகைய வினாக்களுக்கும் அற்புத குருதேவர் சினம் கொள்ளமாட்டார். அவரது இன்முகத்தில் மென்முறுவல் ஒன்று பூக்கும்; 'உண்மைதான், நான் கற்றறிவு அவ்வளவாக இல்லாதவன். ஆனால் ஏராளம் கேட்டிருக்கிறேன். கேட்ட அனைத்தும் நினைவில் உள்ளது! நன்கு கற்ற பண்டிதர் களிடமிருந்து வேத வேதாந்தம், தரிசனங்கள், புராணங்கள் என்று அனைத்தையும் கேட்டு, அவற்றின் உட்பொருளை கிரகித்துக்கொண்டேன். இவ்வாறு திரட்டியவற்றை ஓர் அழகிய மாலையாகத் தொடுத்து கழுத்தில் அணிந்துகொண்டு அன்னையிடம், "அம்மா இதோ உன் சாஸ்திர புராணங்கள். எனக்கு தூய பக்தியைக் கொடு" என்ற கூறியவாறே அவளது பாத கமலங்களில் சமர்ப்பித்துவிட்டேன்' என்பார்.

வேதாந்தம் கூறுகின்ற அத்வைத நிலையை அல்லது அனைத்து பாவனைகளையும் கடந்த அந்த பாவனையைப்

36. அத்வைத பற்றி அவர் கூறுவார்: 'அதுதான் கடைசிச் நிலையை குருதேவர் சொல். எப்படித் தெரியுமா? ஒருவன் நீண்ட காலமாக விளக்குதல்

நாட்களாக ஒரு வீட்டில் வேலைசெய்து வந்தான். தனது நற்பண்புகளால் வீட்டுத்தலைவர் மனத்தில் இடம் பிடித்துவிட்டான். அவனது சொற்களில் அவர் மிகவும் நம்பிக்கை கொண்டார். எல்லா விஷயங்களையும் அவனுடன் கலந்து பேசுவார். ஒருநாள் அவனிடம் கொண்ட பேரன்பின் காரணமாக அவர் அவனது கையைப் பற்றித் தன் இருக்கையில் அமரச் செய்தார். வேலைக்காரனுக்கோ கூச்சம்! அவன் எவ்வளவு தயங்கினாலும் விடாமல் அவனை வற்புறுத்தி அமரச் செய்து, "உட்கார்ந்து கொள். நீயும் நானும் வேறா,



என்ன? நம்மில் வேற்றுமையில்லை" என்று கூறினார். இது போன்றதே.

ஒரு சமயம் எங்கள் நண்பர் ஒருவர்<sup>37</sup> முழுமூச்சுடன் வேதாந்தம் கற்பதிலும் வாதப்பிரதிவாதங்கள் செய்வதிலும் ஈடுபட்டிருந்தார். அவர் இளம்வயது முதலே பிரம்மசரியம் காத்து வந்ததாலும், பக்தி, விடா முயற்சி போன்ற நற்பண்புகள் கொண்டவராக விளங்கியதாலும் அவரை குருதேவர் மிகவும் விரும்பினார். வேதாந்த விசாரம், தியானம் போன்ற சாதனைகளில் தீவிரமாக ஈடுபட்டதால், அவர் முன்போல் அடிக்கடி குருதேவரிடம் வருவதை நிறுத்திவிட்டார். குருதேவர் இதனைக் கவனித்தார். ஒருமுறை அந்த நண்பரின் தோழர் ஒருவர் தனியாக வந்திருந்தபோது அவரிடம் குருதேவர், 'என்னப்பா, நீ மட்டும் தனியாக வந்திருக்கிறாய்? அவன் வரவில்லையா?' என்று கேட்டார். அதற்கு அந்த இளைஞன், 'ஐயா, இப்போதெல்லாம் அவன் மும்முரமாக வேதாந்த விசாரத்தில் ஈடுபட்டுள்ளான். படிப்பு, தர்க்கம் என்று இவற்றிலேயே இரவும் பகலும் கழிகிறது. இங்கு வருவதால்கூட நேரம் வீணாகும் என்று நினைக்கிறானோ என்னவோ!' என்றார். குருதேவர் பதில் ஒன்றும் பேசவில்லை.

சில நாட்கள் கழித்து அந்த எங்கள் நண்பர் தட்சிணேசுவரத்திற்கு வந்தார். அவரைப் பார்த்தவுடன் குருதேவர், 'ஓ, வந்தாயா?' நீ வேதாந்த விசாரங்களில் மூழ்கியிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அதுசரி. ஆனால் வேதாந்தம் சொல்வதெல்லாம், ப்ரஹ்ம ஸத்யம் ஐகத் மித்யா-- "இறைவனே உண்மை, உலகம் பொய்" என்பதுதானே, இல்லை அதற்கும் மேலாக ஏதாவது சொல்கிறதா?" என்று வினவினார். அதற்கு அவர், 'உண்மைதான், வேறு என்ன சொல்ல முடியும்?' என்றார்.

வாக்கியங்கள் இரண்டுதான். ஆனால் அது எங்கள் நண்பரின் மனத்தில் ஆழமாகப் பதிந்தது. 'உண்மை தானே, இந்த உண்மை மட்டும் மனத்துள் பதிந்துவிடுமானால் வேதாந்த உண்மை முழுவதுமே உணர்ந்தது போல்தானே' என்ற எண்ணம் அவருள் எழுந்தது. இந்த வாக்கியங்களில் வேதாந்தத்தின் சாரத்தையே பிழிந்து தந்து, தன் கண்களைத் திறந்துவிட்டார் குருதேவர் என்று பின்னர் எங்கள் நண்பர் கூறினார்.

37. சுவாமி தூர்யா னந்தருக்குருதேவர் கூறியது

38. ப்ரஹ்மஸத்யம் ஐகத் மித்யா--வேதாந்தம் என்பது வேறு என்ன?

குருதேவர் தொடர்ந்தார்: 'சிரவணம், மனனம், நிதித்யாசனம். ப்ரஹ்ம ஸத்யம், ஜகத் மித்யா. முதலில் இதனைக் கேட்க வேண்டும், பின்னர் மீண்டும்மீண்டும் ஆழ்ந்து சிந்தித்து மனத்தில் பதித்துக்கொள்ள வேண்டும், அதன்பின்னர் நிதித்யாசனம் -- பொய்யான இந்தப் பிரபஞ்சத்தை ஒதுக்கிவிட்டு பிரம்மத்தை உண்மைப் பொருளை தியானிப்பதில் ஈடுபட வேண்டும். ஆனால் கேட்டும், புரிந்தும் கூட பொய்யானதை விடவில்லை என்றால் என்ன பயன்? இது லௌகீகர்களின் அறிவைப் போன்றதுதான். இத்தகைய அறிவினால் உண்மைப் பொருளை அடையவே முடியாது. மிகுந்த உறுதிப்பாடும் தியாகமும் வேண்டும். அப்போது மட்டுமே வெற்றி கிட்டும். இல்லாவிடில், முள் குத்தும் போது, "முள்ளாவது, குத்துவதாவது; முள்ளும் இல்லை, குத்தவும் இல்லை" என்று சொல்லிக்கொண்டே பரபரப்புடன் முள்ளைப் பிடுங்கிவிட்டு வலியால் ஆ ஊ என்ற கதற வேண்டியதுதான். "பிரபஞ்சம் இல்லை. அது பொய். பிரம்மம் மட்டுமே உண்மை" என்று வாயால் சொல்கிறாய். ஆனால் சுகபோகப் பொருட்களைக் கண்டதும் அவையே உண்மை எனக்கொண்டு அதில் அகப்பட்டு விடுவாய்.

'சாது ஒருவர் பஞ்சவடிக்கு வந்திருந்தார். ஜனங்கள் வந்தால் போதும், வேதாந்தம் பேசி வெளுத்துவாங்குவார். நாட்கள் கழிந்தன. ஒரு பெண்ணிடம் அவர் தகாத உறவு கொண்டிருப்பதாக ஒருநாள் கேள்விப்பட்டேன். பஞ்சவடிப் பக்கம் ஒருமுறை செல்ல நேர்ந்தபோது அவர் அங்கு அமர்ந்திருந்ததைக் கண்டேன். உடனே அவரிடம் சென்று, "வேதாந்தம் பற்றி வாய்கிழியப் பேசுகிறீர்கள். பின் இதெல்லாம் என்ன?" என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர், "அதனால் என்ன வந்துவிட்டது? அதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை என்பதை உங்களுக்குப் புரிய வைக்கிறேன். இருங்கள், இந்த உலகம் என்பதே முக்காலத்திலும் இருந்ததில்லை என்கிறபோது எனது இந்தச் செயல் மட்டும் உண்மையாகிவிடுமா, என்ன? அதுவும் இல்லைதான்" என்றார். என்னால் கோபத்தைக் கட்டுப் படுத்தவே முடியவில்லை. "உன் வேதாந்தத்தில் மூத்திரம்தான் பெய்ய வேண்டும்" என்றேன் நான். சம்சாரிகளின், லௌகீகர்களின் ஞானம் இதுதான். இத்தகைய ஞானம் ஞானமே இல்லை.'



அன்றைய உரையாடல் அத்துடன் நிறைவுற்றதாகவும், பஞ்சவடியின் அருகில் உலாவும்போது குருதேவர் இவற்றைத் தம்மிடம் கூறியதாகவும் எங்கள் நண்பர் சொன்னார். உபநிடதங்கள், பஞ்சதசி போன்ற கடினமான நூல்களைப் படிக்காமல், சாங்கியம், நியாயம் முதலான தரிசனங்களைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ளாமல் வேதாந்தத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது; முக்தியும் கைக்கு எட்டாத ஒன்றாகவே இருக்கும் என்றெல்லாம் அவர் எண்ணியிருந்தார். ஆனால் வேதாந்த ஆராய்ச்சி, அது, இது எல்லாமே உள்ளத்தில் உறுதிப்பாட்டினை ஏற்படுத்தமட்டுமே என்பதை, அன்று குருதேவர் கூறியதிலிருந்து தெளிவாகப் புரிந்துகொண்டார். கணக்கற்ற நூல்களைப் படித்தும், ப்ரஹ்ம ஸத்யம் ஜகத் மித்யா என்ற திட நம்பிக்கை வரவில்லையெனில், நூல்களைப் படிப்பதும் படிக்காதிருப்பதும் ஒன்றுதான். குருதேவரிடம் விடைபெற்று கல்கத்தாவிற்குத் திரும்பிய அவர், வெறுமனே நூல்களைப் படிப்பதைவிட சாதனைகளில் அதிகமாக ஈடுபட வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார். சாதனை மூலம் இறைவனை அடைய முயல வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் முழு மனத்தையும் அதில் செலுத்தினார்.

கல்கத்தாவில் வசிக்கும் பக்தர்களின் வீடுகளுக்கு குருதேவர் வந்தால் அந்தச் செய்தி உடனே நெருங்கிய பக்தர்கள் அனைவருக்கும் தெரிந்துவிடும். யாரோ ஒருவர் பொறுப்பேற்று குருதேவர் வந்திருப்பதைப் பற்றி எல்லோரிடமும் கூறுவார் என்பதில்லை. அவரைக் காண்பதற்கு மிகவும் ஆவலுடன் இருந்த அவர்கள் சொந்த அலுவல்களின் காரணமாக தட்சிணேசுவரம் செல்ல இயலவில்லை எனினும், கல்கத்தா விற்கு குருதேவர் வரும்போது அவரைச் சென்று பார்த்தனர். அவருடன் பேசுவதில் அவர்கள் அளவிலா இன்பம் அடைந்தனர். எனவே அவர் வருவது ஒருவருக்குத் தெரிந்து விட்டால் அனைவருக்கும் பரவிவிடும். குருதேவரது அன்பின் ஆற்றலினால் பக்தர்கள் அனைவரும் எவ்வாறு பிணைக்கப் பட்டிருந்தனர் என்பதை விளக்குவது கடினம். பாக்பஜார், சிம்லா மற்றும் ஆஹிரீடோலா பகுதிகளில்தான் குருதேவரின் பக்தர்கள் பலர் வசித்தனர். அதனால் இந்த மூன்று பகுதி களுக்கும் அவர் அடிக்கடி வருவார். அதிலும் பாக்பஜாருக்கு மிகவும் அடிக்கடி வருவார்.

மேற்கூறிய நிகழ்ச்சிக்குச் சில நாட்களுக்குப் பின், பாக்கஜாரிலுள்ள பலராமப்போசின் வீட்டிற்கு குருதேவர் வந்தார். அதனைக் கேள்விப்பட்ட உடனே அந்தப் பகுதியில் வசித்து வந்த பக்தர்கள் அங்கே குழுமினர். நாம் ஏற்கனவே கூறிய நண்பரும் பலராமின் வீட்டிற்கு அருகில்தான் வசித்தார். அவருக்கு ஆளனுப்பி அவரையும் வரச்செய்தார் குருதேவர். அவர் வந்தபோது மாடியின் பெரிய அறை ஒன்றில் பக்தர்கள் புடைகுழி அவர் அமர்ந்திருந்தார். அவரை வணங்கிவிட்டு அவருக்கு அருகிலேயே ஓர் ஓரமாக அமர்ந்தார் எங்கள் நண்பர். குருதேவரும் நண்பரின் உடல்நலத்தைப் பற்றி அன்புடன் கேட்டுவிட்டுப் பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

ஓரிரு சொற்களைக் கேட்டவுடனே உரையாடலின் போக்கு நண்பருக்குப் புரிந்துவிட்டது. ஞானம், பக்தி, இறைக் காட்சி எதுவாயினும், இறையருள் இல்லாமல் அடைய முடியாது என்பதை அன்று குருதேவர் வலியுறுத்தினார். தம் மனத்திலிருந்த தவறான எண்ணத்தைப் போக்கவே இதைப்பற்றிப் பேசுகிறார் என்பதை அவர் உணர்ந்து கொண்டார். உரையாடல் முழுவதும் தனக்காகவே என்று அவருக்குத் தோன்றியது.

குருதேவர் சொன்னார்: 'என்ன தெரியுமா? பெண்ணும் பொண்ணும் நிலையற்றவை, பிரபஞ்சம் என்ற ஒன்று முக்காலத்திலும் இல்லை என்பதை எல்லாம் உணர்ந்து கொள்வது அவ்வளவு எளிதா, என்ன? இறைவனின் அருள் இல்லையானால் என்னதான் நடக்கும்? அவன் கருணைகொண்டு அந்த நம்பிக்கையை நமக்குக் கொடுத்தால்தான் அது முடியும். மனிதன் சாதனை செய்து இந்த நம்பிக்கையைப் பெற்றுவிட முடியுமா, என்ன? அவனிடம் என்ன ஆற்றல்தான் உள்ளது? இந்த ஆற்றலைக் கொண்டு அவன் என்னதான் முயன்றுவிட முடியும்?' இவ்வாறு இறைவனின் அளப்பரும் கருணையைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டே சமாதியில் ஆழ்ந்தார். சிறிது நேரத்திற்குப்பின் அவர் சிறிது உலக நினைவு பெற்றவராய், 'ஒன்றைப் பற்றியே தெளிவான கருத்து இல்லை; இந்த நிலையில் மற்றொன்றை நாடுகிறான்' என்றார். பின்னர் பாதி நினைவு நிலையிலேயே பாடத் தொடங்கினார்--

ஓ குச லவர்களே

நானாகக் கட்டுப்படாவிடில்



என்னை நீங்கள் எப்படிப்

பிடித்திருக்க முடியும்?

பாடிக் கொண்டிருக்கும் போதே அவரது கண்களிலிருந்து தாரைதாரையாக நீர் பெருகியது. தரைவிரிப்பில் ஒரு பகுதி கண்ணீரால் நனைந்தது. எங்கள் நண்பராலும் கண்ணீரை அடக்க முடியவில்லை. சிறிதுநேரம் கழித்துத்தான் இருவரும் இயல்பான நிலைக்கு வந்தனர். 'அந்த அமுதமொழி என் மனத்தில் ஆழப் பதிந்துவிட்டது. இறைவனின் அருளின்றி எதையும் அடைய இயலாது என்பதை அன்றுதான் நான் புரிந்துகொண்டேன்' என்று நண்பர் கூறினார்.

குருதேவரின் அத்வைத ஞானத்தின் ஆழத்தைக் குறித்த மற்றொரு செய்தியையும் இங்கு கூற வேண்டும். மருத்துவ சிகிச்சைக்காக அவர் காசிப்பூரில் வாடகை வீட்டில் இருந்த வேளை அது. ஒருநாள் பண்டிதரான ஸ்ரீசசுதர் தர்க்க சூடாமணி குருதேவரின் நோயைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு, அவரைப் பார்க்கச் சிலருடன் வந்திருந்தார்.

உரையாடலின்போது அவர் குருதேவரிடம், 'தங்களைப் போன்றவர்கள் வியாதிகளை சங்கல்பமாத்திரத்தில் போக்கிக்கொள்ள இயலும் என்று சாஸ்திரங்களில் படித்திருக்கிறேன். உடல் நலம்பெற வேண்டும் என்று மனத்தில் ஆழ்ந்து நினைத்துக்கொண்டு மனத்தை நோயுற்ற பகுதியில் சிறிது நேரத்திற்கு ஒருமுகப் படுத்தினால் நோய் குணமாகிவிடும். இதனை நீங்கள் முயன்று பாருங்களேன்!' என்று கூறினார்.

அதற்கு குருதேவர், 'பண்டிதராக இருந்தும் எப்படி உங்களால் இவ்வாறு கேட்க முடிகிறது? சச்சிதானந்தப் பொருளிடம் அர்ப்பணித்த மனத்தை அங்கிருந்து விலக்கி, அழிகின்ற இந்த எலும்பும் தோலும் போர்த்த உடல்கூட்டில் வைக்க எப்படி முடியும்?' என்று கேட்டார்.

பண்டிதரால் எதுவும் பேச முடியவில்லை. ஆனால் சுவாமி விவேகானந்தரும் பக்தர்களும் சுமமா இருக்கவில்லை. பண்டிதர் சென்றவுடன், அவர் கூறியவாறு செய்யும்படி குருதேவரை அவர்கள் வற்புறுத்தினர். 'நோயைக் குணப்படுத்துங்கள். எங்களுக்காகவாவது நீங்கள் இதைச் செய்தேயாக வேண்டும்' என்று உணர்ச்சிபூர்வமாக வேண்டினர்.

40. யோக சக்தியால் நோயைக் குணப் படுத்திக் கொள்ளும் படி பண்டித சசுதர் சொன்னதற்கு குருதேவர் கூறியது

41. சுவாமிவிவேகானந்தரும் பக்தர்களும் குருதேவரை வேண்டிக் கொள்ளுதலும் குருதேவரின் பதிலும்

குருதேவர்: நோயினால் துன்பப்பட வேண்டும் என்று எனக்கு மட்டும் ஆசையா, என்ன? நலமடைய வேண்டுமென்று தான் நான் விரும்புகிறேன். ஆனால் நோய் நீங்கிவிட்டதா? நலம் பெறுவதும் பெறாததும் அன்னையின் கையில் அல்லவா உள்ளது!

சுவாமி விவேகானந்தர்: அப்படியென்றால் குணமாக்கும் படி அன்னையிடம் வேண்டுங்கள். அவள் கட்டாயம் உங்கள் வேண்டுதலை நிறைவேற்றி வைப்பாள்.

குருதேவர்: நீங்கள் சொல்லிவிட்டீர்கள். ஆனால் இத்தகைய பிரார்த்தனை என் நாவிலிருந்து வரமாட்டேன் என்கிறதே!

சுவாமி விவேகானந்தர்: இப்படிச் சொன்னால் முடியாது. நீங்கள் அன்னையிடம் வேண்டியே தீரவேண்டும். எங்களுக்காக நீங்கள் இதனைச் செய்தாக வேண்டும்.

குருதேவர்: சரி. முடிந்தால் பார்க்கிறேன்.

சில மணி நேரம் கழிந்தது. சுவாமிஜி வந்து குருதேவரிடம், 'ஐயா, வேண்டினீர்களா? அன்னை என்ன சொன்னாள்?' என்று கேட்டார்.

குருதேவர்: நான் அன்னையிடம், 'இந்தத் தொண்டைவலி காரணமாக என்னால் எதுவும் உண்ண இயலவில்லை. நான் ஏதாவது உண்ணும்படி அருள் செய்' என்று கேட்டேன். அதற்கு அவள் உங்கள் அனைவரையும் காட்டி, 'ஏன்? இத்தனை வாய்கள் மூலமாக உண்ணத்தானே செய்கிறாய்!' என்று கேட்டு விட்டாள். எனக்கு வெட்கமாகப் போய்விட்டது. மேலே ஒன்றும் பேச முடியவில்லை.

ஆ! எத்தகைய உடலுணர்வற்ற நிலை! எத்தகைய திட அத்வைத ஞானம்! அந்தக் காலத்தில் தொடர்ந்து ஆறு

42. குருதேவரது மாதங்களாக அவரால் வெறும் பார்விக் கஞ்சி அத்வைத நிலையின் மட்டுமே அருந்த முடிந்தது. அப்படியிருந்தும் ஆழம் அவரால் தமக்காக அன்னையிடம் எதையும்

கேட்க முடியவில்லை. அப்படிச் கேட்டுவிட்டதை எண்ணி, வெட்கம் மேலிட, தலைகுனிந்து கொண்டு, 'சீ, என்ன செய்துவிட்டேன்! இந்த அற்ப உடலை "நான்" என்று மதித்து விட்டேனே!' என்று வருந்தினார் அவர். வாசகர்களே, குருதேவரின் இந்த உயர்ந்த நிலையைக் கற்பனை செய்தாவது பார்க்க முடியுமா?



ஆ! எவ்வளவு அற்புதமான மகானைச் சந்திக்கும் பேறு பெற்றோம் நாங்கள்! ஞானம்-பக்தி, யோகம்-கர்மம், பழமை-

43. பல்வேறு புதுமை என்று ஆன்மீகத்தின் அனைத்துப் சோதனைகளில் பாதைகளும் அவரிடம் எத்தனை அற்புதமாக குருதேவர் வெற்றி பெறாத ஒருங்கிணைந்திருந்தன! 'பிரம்ம ஞானி அனைத்தையும் அறிந்தவர் ஆகிறார். அவர் எண்ணிய அனைத்தும் கைகூடும்' என்று உபநிடத ரிஷிகள் கூறுகின்றனர். அதாவது, பிரபஞ்சத்தின் அனைத்து சக்திகளும் பொருட்களும் அவருக்கு ஏவல் செய்யும். இவ்வாறு இருக்கையில் சொந்த உடலும் உள்ளமும் அவரது எண்ணத்திற்கேற்ப இயங்குவதில் என்ன வியப்பு இருக்க முடியும்? ரிஷிகளின் கூற்றினைச் சோதித்துப் பார்க்கும் ஆற்றல் சாதாரண மனிதர்களுக்கு இல்லை. இருப்பினும் எங்களிடம் இருந்த ஆற்றலைக் கொண்டு அவரை நாங்கள் சோதிக்கவே செய்தோம். அதன் பயனாக, அவரது உயர்ந்த நிலையை முழுவதுமாக நம்பலாம் என்பதை எங்களால் திட்டவாட்டமாகக் கூற முடியும். எங்கள் சோதனைகளை எல்லாம் சர்வசாதாரணமாகச் சந்திப்பார் அவர். 'இப்பொழுது கூட நம்பிக்கை இல்லையா! நம்பிக்கை வையுங்கள்! திட நம்பிக்கை கொள்ளுங்கள். யார் ராமனோ யார் கிருஷ்ணனோ, அவரே இப்போது (தம் உடலைக் காட்டி) இந்த உறையில் உள்ளார். ஆனால் இந்த முறை அவரது வரவு ரகசியமாக உள்ளது, அரசன் மாறுவேடம் பூண்டு நகரைப் பார்வையிடுவானே அதுபோல! யாராவது அவனைப் புரிந்துகொண்டு அங்குமிங்கும் லேசாகப் பேச ஆரம்பிக்கும்போது அவன் அங்கிருந்து மறைந்து விடுவான், அது போல' என்று சிரித்தவாறே கூறுவார்.

உபநிடதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள அவதாரக் கருத்தினை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் பல நிகழ்ச்சிகள் குருதேவரின் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்துள்ளன. பொதுவாக, ஒரு மனிதனின் மனத்தில் எழும் எண்ணங்களை அவன் ஒருவனால் மட்டுமே முழுமையாக அறிய முடியும்; பிறரைப் பொறுத்தவரை புறத்தில் தோன்றும் அறிகுறிகளைக்கொண்டு அவற்றை ஊகிக்க மட்டுமே முடியும். அதுபோல, பாவ சமாதியும் அதை அனுபவிப்பவரால் மட்டுமே முழுமையாக உணரக் கூடியது. ஏனெனில் பிற எண்ணங்களைப் போன்றே அனைத்து

44. குருதேவர் பரவச நிலையில் கண்ட காட்சிகள் உண்மையான நிகழ்ச்சிப் பட்டி

பாவனைகளும் மனத்தின் செயல்பாடு அல்லது சக்தி வெளிப்பாடுகள் தான். அவையும் மனத்தில் தோன்றி மனத்திலேயே ஒடுங்குகின்றன! அவற்றின் உருவமோ நிழலோ கூட பிறரால் காணவோ பிறருக்குக் காண்பிக்கவோ முடியாது. ஆனால் குருதேவரைப் பொறுத்தவரை இதற்கு மாறாக நிகழ்ந்துள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக சில நிகழ்ச்சிகளைக் கூறலாம்.

சாதனைக் காலத்தில் பஞ்சவடியை உருவாக்கிய குருதேவர், செடிகளை ஆடுமாடுகள் மேய்ந்து விடாமல் காப்பதற்காக 45. எடுத்துக்காட்டு: வேலியிட எண்ணினார். சில நாட்களுக்குள் பஞ்சவடியில் வேலி வேலியமைக்கத் தேவையான கம்புகள், கயிறு, அமைத்தது போன்றவை கத்தி என்று அனைத்தும் கங்கை நீரில் மிதந்து வந்து பஞ்சவடிக்கருகில் ஒதுங்கின. உடனே காளிகோயில் தோட்டக்காரனான பார்த்தாபாரியின் உதவியுடன் வேலியை அமைத்து முடித்தார்.

மற்றொரு நிகழ்ச்சியையும் இங்கு கூறுவோம். ஒரு முறை குருதேவர் உரையாடலின்போது மதுர்பாபுவிடம், 'இறைவனின் விருப்பம் போல எதுவும் நிகழும். சிவப்புப் பூ பூக்கின்ற செடியில் வெள்ளைப் பூவும் பூக்கலாம்' என்று கூறினார். மதுர்பாபு அதனை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் மறுநாளே தோட்டத்தில் உள்ள செம்பருத்திச் செடியின் ஒரே கிளையில் சிவப்புப் பூவும் வெள்ளைப் பூவும் பூத்தன. அந்தக் கிளையை ஒடித்துக் கொண்டுவந்து மதுர்பாபுவிடம் காண்பித்தார்.

தாந்திரிகம், வேதாந்தம், வைணவம், இஸ்லாம் என்று எந்த நெறியாகட்டும், குறிப்பிட்ட சாதனையில் ஈடுபட வேண்டும் என்று குருதேவர் விரும்பிய போதெல்லாம் அந்த நெறியில் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் தட்சிணேசுவரத்திற்கு வந்து அவருக்கு அதனை போதித்தனர்.

குருதேவர் தமது பக்தர்களை அழைத்ததும், அவர்கள் வரத் தொடங்கியதும், அவர்களை அடையாளம்கண்டு வரவேற்றதும் இந்த வகையில் அமைந்த நிகழ்ச்சியே. இவ்வாறு கூறிக்கொண்டே போகலாம்.

இந்த நிகழ்ச்சிகள் ஒவ்வொன்றையும் ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பார்த்தால், ஒரு விஷயம் தெளிவாகும்: குருதேவரின் எண்ணங்கள் சாதாரண மக்களின் மனத்தில் எழும்



எண்ணங்களைப் போல ஒரு மனத்தின் செயல்பாடோ வெளிப்பாடோ அல்ல. புரிந்துகொள்ள இயலாத ஒரு நியதியையொட்டி அவரது எண்ணங்கள் வெளியுலகிலும் அதற்கேற்ப மாற்றங்களை விளைவித்துள்ளது! நிகழ்ச்சிகளை மட்டும் கூறினோம். வாசகர்களே, உங்கள் விருப்பப்படி இவற்றைச் சிந்தித்தோ அனுமானித்தோ உணர்ந்து கொள்ளுங்கள்.

நிர்விகல்ப சமாதியில் இருந்த நேரம் தவிர மற்ற நேரங்களில் குருதேவர் பாவமுகத்தில் இருந்தார் என்பதை முன்பே கூறியிருந்தோம். அதனால்தான் அவரை அணுகிய பக்தர்கள் ஒவ்வொருவரிடமும் ஒரு குறிப்பிட்ட முறையில் பழகினார் அவர். அந்த முறை, ஒருபோதும் மாறியதில்லை. பெண்கள் அனைவரும் அன்னையின் ஹ்லாதினீ மற்றும் ஸந்தினீ சக்தி வடிவங்கள் என்பதனால், தம் வாழ்நாள் முழுவதும் பெண்களை அவர் தாயாகவே கண்டார். ஆண்களிடம் எவ்வாறு வெவ்வேறு முறையில் பழகினார் என்பது பற்றி இப்போதும் மக்களுக்குத் தெரியாது. பொதுவாக அவர், தமது பக்தர்களை விஷ்ணுவின் அம்சம் கொண்டவர்கள், சிவாம்சம் உள்ளவர்கள் என்று இரண்டு வகையாகப் பிரித்திருந்தார். இந்த இரண்டு பிரிவினருடைய குணநலன்கள், பழக்க வழக்கங்கள், சாதனை முறைகள் எல்லாம் வேறுபட்டவை என்று கூறுவார். அந்த வேறுபாட்டை அவர் தெளிவாக அறிந்திருந்தார். அதனை விளக்குவதற்குரிய ஆற்றல் எங்களிடம் இல்லை. ஒன்றுமட்டும் கூறலாம்: விஷ்ணு அம்சம், சிவ அம்சம் என்பவை இருவகை அச்சுக்கள். பக்தர்களின் மனப்பாங்கு இவற்றுள் ஏதேனும் ஒருவகையைச் சேர்ந்ததாக இருந்தது. இதனை வாசகர்கள் புரிந்துகொண்டால் போதும்.

சாந்தம், தாஸ்யம், சக்யம், வாத்தஸ்யம் என்ற உறவுமுறைகளில் ஒன்றினை ஒவ்வொரு பக்தர்களிடமும் குருதேவர் கொண்

47. இருவகை டிருந்தார். எடுத்துக்காட்டாக. நரேந்திரரைப் பந்தர்கள் பற்றி, 'நரேந்தர்' என் புகுந்தவீடு போல, இதற்குள் (என்னுள்) உள்ளது பெண்மை. அவனுள் (நரேந்திரருள்) உள்ளது ஆண்மை' என்று கூறுவார். சுவாமி பிரம்மானந்தரை மகனாகக் கருதினார். தம் நெருங்கிய துறவற, இல்லற பக்தர்களிடம் இவ்வாறு ஒவ்வொரு உறவுமுறை அவருக்கிருந்தது.

சாதாரண பக்தர்களை நாராயண வடிவமாகக் கண்டு அவர்களுடன் சாந்த பாவனை உறவு கொண்டிருந்தார்.

‘கண்ணாடிப் பெட்டியில் உள்ள பொருட்களைப் போல, மனிதனின் உள்ளே உள்ளவற்றை நான் தெளிவாகக் காண்கிறேன்’ என்று குருதேவர் கூறுவதுண்டு. யாரும் தனது சொந்த இயல்புக்கு மாறாக நடக்க இயலாது. குருதேவரிடம் அவ்வாறு நடந்து கொள்ளும் ஆற்றல் யாருக்கும் இருந்ததும் இல்லை. யாராவது அவ்வாறு இயல்புக்கு மாறாக மற்றவர்களைப் போல் நடந்துகொண்டால், குருதேவர் மிகுந்த கண்டிப்புடன் அந்தத் தவற்றை அவர்களுக்குச் சுட்டிக்காட்டித் திருத்துவார். எடுத்துக்காட்டு ஒன்று: கிரீஷை பைரவர் என்று கூறுவார் குருதேவர். ஒருநாள் குருதேவர் காளிகோயிலில் பரவச நிலையில் இருந்தபோது கிரீஷை பைரவராகக் கண்டிருந்தார். கிரீஷின் கடுமையான சொற்களையும் நச்சரிப்பையும் குருதேவர் புன்சிரிப்புடன் ஏற்றுக் கொள்வார். இந்த முரட்டுத்தனத்தின் பின்னால் மென்மை உணர்வுகளும் முழுமையான சரணாகதியும் மறைந்திருப்பது அவருக்குத் தெரியும். ஒருநாள் மற்றொரு பக்தர் கிரீஷின் பாணியில் கடுமையான சொற்களைப் பயன்படுத்தினார். குருதேவருக்கு அது சிறிதும் பிடிக்கவில்லை. உடனே பக்தரின் அந்தத் தவற்றைச் சுட்டிக்காட்டி, அதுபோல இனியும் நடக்கக் கூடாதென்று கண்டித்தார்.

இதெல்லாம் இருக்கட்டும். சொல்லி வந்த விஷயத்தைத் தொடர்வோம்.

இவ்வாறு ஆண் பெண் ஒவ்வொருவரின் இயல்பான பாவனை எது என்பதை குருதேவர் அறிந்திருந்தார். அதற்குத் தகுந்தாற்போல் அவர்களிடம் நிரந்தர உறவு முறை பாராட்டினார். அவரவர்க்கு ஏற்ற பலவகையான சாதனை முறைகளில் ஒவ்வொருவரும் எவ்வாறு முன்னேற உதவினார் என்பதைப் பற்றி சற்று விளக்கிக் கூறி இந்த அத்தியாயத்தை நிறைவு செய்வோம்.

49. பக்தர்களைப் பல வழிகள் மூலமாக ஆளும்பாடுதலில் குருதேவர் முன் னேறச் செய்தது

தகுந்தாற்போல் அவர்களிடம் நிரந்தர உறவு முறை பாராட்டினார். அவரவர்க்கு ஏற்ற பலவகையான சாதனை முறைகளில் ஒவ்வொருவரும் எவ்வாறு முன்னேற உதவினார் என்பதைப் பற்றி சற்று விளக்கிக் கூறி இந்த அத்தியாயத்தை நிறைவு செய்வோம்.

அத்வைத பூமியிலிருந்து கீழே இறங்கி வந்த பிறகு தான் சக்யம், வாத்தசல்யம், மதுரம் போன்ற பாவனைகளைப் பின்பற்றி, அவை காட்டும் மிக உயர்ந்த நிலைகளை அடைந்தார் குருதேவர்.



நீண்ட காலத்திற்குப் பின் பக்தர்கள் வரத் தொடங்கியபோது, பக்தர்களும் பாவ சமாதி அடைய வேண்டும் என்ற ஆவல் ஒரு நாள் அவரது உள்ளத்தில் எழுந்தது. உடனே அன்னையிடம் வேண்டினார். ஒரிரு பக்தர்களுக்கு அந்த நிலை ஏற்பட்டது. அதன் பயனாக அவர்களிடம் புறவுலக நினைவு, உடலுணர்வு எல்லாம் ஓரளவு மங்கின; பலர் இஷ்டதெய்வ வடிவத்தைக் காணும் பேறு பெற்றனர். ஒளிமயமாக அவர்கள் முன் பேருணர்வுப் பேரொளியுடன் தோன்றிய அந்த தெய்வங்கள் பேசினர், சிரித்து மகிழ்ந்தனர். பெரும்பாலும் பஜனை, சங்கீர்த்தனங்களைக் கேட்கும்போதெல்லாம் அவர்களுக்கு இத்தகைய அனுபவம் ஏற்பட்டது.

இதற்கு மாறுபட்ட இயல்புடைய பக்தர்களும் குருதேவருக்கு இருந்தனர். அவர்களுக்கு பஜனை முதலான குருதேவருக்கு வற்றைக் கேட்கும்போது இத்தகைய அனுபவங்  
50. பக்தர்களின் காட்சிகள்  
கள் உண்டாவதில்லை. ஆனால் தியான வேளையில் அவர்கள் இறைக் காட்சியைப் பெற்றனர். ஆரம்பத்தில் காட்சி மட்டுமே. பின்னர் தியானத்தில் ஆழ்ந்து செல்லச்செல்ல அந்த வடிவங்கள் அசைவதையும் பேசிக் களிப்பதையும் அனுபவித்தனர். சிலர் ஆரம்பத்தில் பலவகை யான காட்சிகளைக் கண்டாலும், தியானத்தில் ஆழ்ந்து செல்லச்செல்ல காட்சிகள் மறைந்துவிட்டன. வியப்புக்குரிய விஷயம் எதுவென்றால், ஒவ்வொருவரின் காட்சியையும் அனுபவத்தையும் கேட்டவுடன் அவர்கள் எந்த வகையைச் சேர்ந்தவர்கள், அவர்களின் தற்போதைய தேவைகள் யாவை, எதிர்காலத்தில் அவர்களுக்கு என்ன காட்சிகள் கிடைக்கும், என்ன அனுபவங்கள் கிடைக்கும் என்பவை போன்ற அனைத்தையும் குருதேவர் அறிந்திருந்ததுதான்.

எடுத்துக்காட்டாக ஒருவரைப் பற்றி கூறலாம்.

குருதேவர் கூறியபடி, எங்கள் நண்பர் ஒருவர்<sup>51</sup> தியானம் போன்ற சாதனைகளில் ஈடுபட்டு வந்தார். ஆரம்ப காலத்தில்  
51. ஒரு பக்தரின் தியான வேளையில் அவர் தமது இஷ்டதெய்வத் தைவருண்ட காட்சி  
தின் பலவிதமான காட்சிகளைப் பெற்றார். தாம் காண்பவற்றை அவர் குருதேவரிடம் கூறுவார். குருதேவரும் அவற்றைக் கேட்டுவிட்டு, 'நல்லது, நல்லது' என்று ஆமோதித்தோ, இவ்வாறு செய் என்று வழிகாட்டியோ ஊக்குவிப்பார். ஒருநாள் நண்பர் கண்ட காட்சி அற்புதமானதாக

இருந்தது. அதில், பற்பல தெய்வ வடிவங்கள் தோன்றி ஓர் வடிவத்தில் ஒன்றியது. இதைக் கேள்விப்பட்டவுடன் குருதேவர், 'நல்லது உனக்கு வைகுண்ட தரிசனம் கிடைத்திருக்கின்றது. இதற்கு மேல் உனக்கு எந்தக் காட்சிகளும் கிடைக்காது' என்று கூறினார். நண்பர் சொன்னார்: 'அவர் கூறியது போலவே நிகழ்ந்தது. அதன்பின் தியானத்தின் போது எனக்கு இறைக்காட்சி கிடைக்காமல் போயிற்று. அதற்குப் பதிலாக, எங்கும் நிறைந்த தன்மை போன்ற உன்னத பாவனைகள் மனத்தை ஆக்கிரமிக்கலாயின. ஆனால் அந்த நாட்களில் தெய்வீகக் காட்சிகளில் எனக்கு மிகுந்த ஆவல் இருந்தது. எனவே காட்சிகளைப் பெற நான் மிகவும் முயன்றேன். நான் முயன்று என்ன பயன்? அதன் பிறகு எந்த வகையான காட்சியும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.'

உருவ வழிபாட்டில் நம்பிக்கையுள்ள பக்தர்களிடம், 'தியான வேளையில் மனத்தை இஷ்டதெய்வத்தின் தாமரைத் திருவடிகளிலிருந்து விலகாதவாறு பட்டுக் கயிற்றால் கட்டிவிட்டதாக எண்ணிக்கொள்ளுங்கள். பட்டுக்கயிறு என்று ஏன் கூறுகிறேன் தெரியுமா? அவனுடையவை கோமள மென்பாதங்கள்! வேறு கயிற்றைப் பயன்படுத்தினால் அவனது மலரடிகள் நோகும்ல்லவா?' என்பார் குருதேவர்.

சிலவேளைகளில், 'தியான வேளையில் மட்டும் அவனை நினைத்துவிட்டு மற்ற நேரங்களில் மறந்து விடுவதா? மனத்தின் ஒரு பகுதியை எந்த நேரமும் இறைவனிலேயே வைப்பது. துர்க்கா பூஜையின் போது யாக தீபம் ஒன்று தொடர்ந்து எரிந்து கொண்டிருப்பதை நீங்கள் பார்த்ததில்லையா? அதை அணைய விடக் கூடாது. அந்த தீபம் அணைந்துவிட்டால் இல்லறத்தார்க்கு நல்லதல்ல. அதேபோல இஷ்டதெய்வத்தை அழைத்து வந்து இதயத் தாமரையில் வீற்றிருக்கச் செய்து, அவனது திருமுன்னர் நமது மனமாகிய தீபம் தொடர்ந்து எரியும்படிச் செய்ய வேண்டும். உலகக் கடமைகளில் ஓயாது ஈடுபட்டிருப்பதற்கு இடையில் அவ்வப்போது அந்த தீபம் எரிந்து கொண்டிருக்கிறதா என்று பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்' என்று கூறுவார்.

ஒருசமயம் குருதேவர் கூறினார்: 'அந்த நாட்களில் தியானம் செய்யத் தொடங்குமுன் என் மனத்தை நன்றாகக் கழுவுவதாகக்

52. உருவக்  
கடவுளை வணங்கிய  
பக்தர்களுக்கு  
குருதேவரின்  
அறிவுரை

53. பட்டுநூல்  
மற்றும் யாகதீபம்



கற்பனை செய்துகொள்வேன். அங்கு குப்பையும் தூசியும் (எண்ணங்கள், சம்ஸ்காரங்கள்) மலிந்தல்லவா கிடக்கின்றன!

54. தியானம் அவற்றைக் கழுவித் தூய்மைப்படுத்திய செய்யுமுன் மனத் பின்னரே இஷ்டதெய்வத்தை இதயக்கமலத்தில் எதக் கழுவு எழுந்தருளச் செய்வேன். நீங்களும் அதே போன்று செய்யுங்கள்.

இறைவனைக் குறித்துச் செய்யப்படுகின்ற உருவ, அருவ தியானங்களைப் பற்றி ஒருமுறை குருதேவர் எங்களிடம், 'சிலர் உருவ தியானத்தின் மூலம் அருவத்திற்குச் செல்கின்றனர். சிலர் அருவத்தின் வாயிலாக உருவத்திற்கு வருகின்றனர்' என்று கூறினார்.

கிரீஷின் வீட்டில் ஒருநாள் எங்கள் நண்பர் ஒருவர்<sup>7</sup> குருதேவரிடம், 'ஐயா! உருவ தியானம் சிறந்ததா? அருவ தியானம்

55. உயர்ந்தது சிறந்ததா?' என்று கேட்டார். அதற்கு குருதேவர், உருவமா, அருவமா? 'அருவ தியானத்தில் இரண்டு வகை உண்டு -- ஒன்று "பழுத்தது", மற்றொன்று "பழுக்காதது". பழுத்த அருவ தியானம்தான் உயர்ந்தது. ஆனால் உருவ தியானத்தின் மூலமே அதனை அடைதல் வேண்டும். பழுக்காத அருவ தியானத்தில் கண்களை மூடினால் இருட்டுதான். பிரம்ம சமாஜத்தினர் செய்கிறார்களே, அது போன்ற தியானம்.' மேலைநாட்டுக் கல்வியின் விளைவாக இவ்வாறு பழுக்காத அருவ சாதனைகளில் முன்னேற முயல்கின்ற பக்தர்களும் குருதேவருக்கு இருந்தனர். அவர்கள் கிறிஸ்தவ பாதிரிகளைப் போல, உருவ வழிபாட்டினை 'பொம்மை விளையாட்டு' என்று குறைகூறுவதையும், வழிபடுபவர்களை 'குருட்டு விசுவாசிகள்' என்று பழிப்பதையும் குருதேவர் கண்டிப்பார்.

குருதேவர் கூறுவார்: 'இறைவன் உருவமுடையவன் என்பது உண்மை. அதே போன்று அருவமானவர் என்பதும் உண்மை.

56. உருவ மற்றும் இன்னும் எப்படியெல்லாம் இருக்கிறார் அருவக் கொள்கை என்பதை யார் அறிவார்? தண்ணீரை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். தண்ணீர் உறைந்தால் பனிக் கட்டி. அதன் உள்ளும்புறமும் நீர்தான் உள்ளது. பனிக்கட்டி என்பது நீரைத்தவிர வேறொன்றும் அல்ல. நீருக்கென்று ஓர் உருவமில்லை. ஆனால் பனிக்கட்டிக்கு உருவம் உண்டு. அதே போன்று உருவமற்ற அகண்ட சச்சிதானந்தக் கடலின் தண்ணீர், பக்தியினால் உறைந்து பனிக்கட்டி போன்று பலவகையான

வடிவங்களை எடுக்கிறது.' குருதேவரின் இந்த உவமை பலரின் ஐயத்தைப் போக்கியதுடன், முரண்பாடு போலத் தோன்றுகின்ற இந்த இரு நிலைகளிலும் இறைவனில் இருக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையை அவர்களிடம் உண்டாக்கி, அவர்கள் மனத்தில் அமைதியை நிறைத்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இன்னொன்றையும் இங்கு கூறாமல் இருக்க முடியாது. மேலே கூறிய பழக்காத அருவ வழிபாட்டினைப் பின்பற்றியவர்

57. விவேகானந்தர். ஆனால் எல்லா தரும் குருட்டு நம்பிக்கையும் நிலையிலுள்ள பக்தர்களுக்கும் மேலான

இடத்தில் அவரை குருதேவர் வைத்திருந்தார் என்பதை மறக்கலாகாது. மேலைநாட்டுக் கல்வியினாலும் பிரம்ம சமாஜத்தின் ஆதிக்கத்தாலும் சிலவேளைகளில் தர்க்கங்களின் போது, பக்தர்களின் மனத்தைப் புண்படுத்தும் வகையில் உருவ வழிபாட்டைப் பற்றி இழிவாகப் பேசிவிடுவார் சுவாமிஜி. குருதேவரும் உருவ வழிபாட்டில் நம்பிக்கையுடைய பக்தர்களையும், சுவாமிஜியையும் மோதவிட்டு வேடிக்கை பார்ப்பார். வாதங்களில் யாரும் சுவாமிஜியை எதிர்த்து நிற்க முடியாது. அவரது அறிவுக் கூர்மையின் முன்னர் எதுவும் பேச முடியாமல் போகவே அவர்கள் மனம் சலித்து விடுவார்கள். இதைப் பற்றிச் சிலவேளைகளில் குருதேவர் மகிழ்ச்சியுடன் கூறுவதுண்டு: 'அன்று இன்னார் கூறியவற்றை நரேந்திரன் மிக எளிதாக நொறுக்கித் தள்ளிவிட்டான். என்ன கூர்மையான அறிவு!' என்று கூறி மகிழ்வார். உருவ வழிபாட்டில் நம்பிக்கை கொண்டவர் கிரீஷ். ஒருமுறை சுவாமிஜியும் கிரீஷும் வாதிட்டனர். அதில் சுவாமிஜி தோற்றுவிட்டார். கிரீஷின் நம்பிக்கையை வலுப்படுத்தவும் முழுமை பெறச் செய்வதற்கும் குருதேவர் அன்று அவர் பக்கம் இருந்ததுபோல் தோன்றியது.

ஒருநாள் குருதேவருடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது சுவாமி விவேகானந்தர், உருவ வழிபாட்டைப் பின்பற்றும் பக்தர்களின் நம்பிக்கையைக் 'குருட்டு நம்பிக்கை' என்று குறிப்பிட்டுவிட்டார். உடனே குருதேவர், 'ஓகோ, எதைக் குருட்டு நம்பிக்கை என்று கூறுகிறாய்? எனக்குச் சற்றுப் புரிய வைக்கிறாயா? நம்பிக்கை என்றாலே குருடுதான். நம்பிக்கைக்குக் கண் இருக்கிறதா என்ன? "நம்பிக்கை" என்று சொல் அல்லது "அறிவு" என்று சொல். அதை விட்டுவிட்டு, நம்பிக்கையை "குருட்டு நம்பிக்கை" என்றும் "கண்ணுள்ள நம்பிக்கை" என்றும்



பாகுபடுத்துகிறாயே, இது எப்படி சாத்தியமாகும்?" என்று வினவினார் இதைப் பற்றி பின்னாளில் சுவாமிஜி கூறினார்: 'குருட்டு நம்பிக்கையைப் பற்றி அன்று நான் குருதேவருக்கு விளக்க முற்பட்டு, அவர்முன் கூனிக்குறுக வேண்டியதாயிற்று. அந்தச் சொல்லுக்குப் பொருள் எதையும் என்னால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. குருதேவர் கூறியதிலிருந்த உண்மையை உணர்ந்து கொண்டேன். அன்று முதல் அந்தச் சொல்லைப் பயன்படுத்துவதையே விட்டுவிட்டேன்.'

உருவக் கொள்கையினரிடம் காட்டிய அதே அன்பை, பழுக்காத அருவக் கொள்கையினரிடமும் காட்டினார்

58. அருவக்  
கடவுள் கொள்கை  
யினருக்கு அறிவுரை

குருதேவர். இருசாராரையுமே சமமாகவே கருதினார். அவர்களுக்கும் உகந்த தியானப் பாதையைக் காட்டினார். அவர் கூறுவார்: 'அந்த

நாட்களில் நான் எப்படி தியானம் செய்வேன். தெரியுமா? இறைவனை சச்சிதானந்தப் பெருங்கடலாகவும், என்னை அந்தக் கடலில் நீந்திக் களிக்கும் மீனாகவும் எண்ணிக் கொள்வேன். இன்னும் சில நேரங்களில் என்னை அந்த அகண்ட சச்சிதானந்த சாகரத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும் ஒரு குடமாகவும், என் உள்ளும் புறமும் சச்சிதானந்தம் நிரம்பியிருப்பதாகவும் எண்ணுவேன்.'

சிலவேளைகளில் அவர் இவ்வாறும் கூறுவதுண்டு: 'தியானத்திற்காக அமர்ந்ததும் முதலில் இதை (தம்மைச் சுட்டிக்காட்டி) ஒருமுறை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் ஏன் இதைக் கூறுகிறேன். உங்களுக்கு இங்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. எனவே இதை நினைக்கும்போது இறைவனின் நினைவும் தானாக வரும். மாட்டுக் கூட்டத்தைப் பார்த்தால் இடையனின் நினைவு வரும், மகனைப் பார்த்தால் தந்தையின் நினைவு வரும், வக்கீலைப் பார்த்தால் கோர்ட்டின் ஞாபகம் வரும். அதுபோல் இதைப் பற்றிய எண்ணம் உங்கள் மனத்தை இறைவன்பால் செலுத்த உதவும். புரிந்ததா? மனம் அங்குமிங்குமாகச் சிதறிக் கிடக்கிறது. இதைச் சிந்திக்கும்போது சிதறிய மனம் ஓரிடத்தில் குவியும். குவிந்த மனத்தை இறைவனிடம் திருப்பும்போது தியானம் கைகூடும். அதற்காகத் தான் சொல்கிறேன்.'

மேலும் அவர் கூறுவார்: 'இறைவனின் எந்த வடிவம் விருப்பமானதோ, அதனை அந்த பாவனையில் இறுகப் பற்றிக் கொள்ளுங்கள். அப்போதுதான் உறுதி ஏற்படும். பாவனை

மூலமே இறைவனை அடைய முடியும். எனவே பாவனை மூலம் அவருடன் தொடர்பு கொள்ள முடியாத ஒருவனால்

59. தம் உருவத்தை அவரை அடைய முடியுமா? பாவனை மிகவும் தியானிக்குமாறு தேவை. குறிப்பிட்ட பாவனையை வளர்த்துக் குருதேவர் கூறியது கொண்டு அவரிடம் பிரார்த்திக்க வேண்டும்.

பாவனைக்கு ஏற்ற பலன் கிடைக்கும். பாவனை எதுவாயினும் நம்பிக்கைதான் ஆணிவேர். பாவனையின் முதிர்ச்சியில்தான் அன்பு பிறக்கிறது. பாவனை வேண்டும். நம்பிக்கை வேண்டும். சிக்கெனப் பிடிக்கின்ற உறுதி வேண்டும். அப்போது மட்டுமே வெற்றி கிட்டும். ஆனால் ஒன்று. பாவனை என்றால் என்ன தெரியுமா? இறைவனுடன் ஒரு நெருங்கிய உறவுமுறையை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, அதனை இடைவிடாது மனத்தில் நினைப்பதே. அதாவது நான் அவரது சேவகன், அவரது குழந்தை, அவரது அம்சம் போன்ற உறவுகளை இறைவனுடன் கொண்டு உண்ணும்போதும், உறங்கும்போதும், அமரும் போதும் அதனை நினைவில் கொள்வதே பாவனை.

‘நான் பிராமணன், நான் கூத்திரியன், நான் இன்னாருடைய மகன், நான் இவர்களின் தந்தை ஆகிய இந்த “நான்” பழுக்காத-நான், அவித்யா-நான். இவற்றை விட்டுவிட வேண்டும். துறந்துவிட வேண்டும்; இந்த “நான்” அகங்காரத்தையும் கர்வத்தையும் வளர்த்து, நம்மை பந்தங்களில் பிணைத்துவிடும். இறைவனின் இடைவிடாத நினைவு வேண்டும். மனத்தின் ஒரு பகுதி எப்போதும் இறைவனை

60. பழக்காத-நான், பழுத்த-நான், ஏதாவது ஒரு பாவனையைக் கைக்கொண்டு அதை விடாப்பிடியாகப் பிடித்தால் தான் இறைவனிடம் உரிமை கொண்டாட முடியும்

நோக்கியே இருத்தல் வேண்டும். அப்போதுதான் வெற்றி பெற இயலும். ஏதாவது ஒரு பாவனையை வலுப்படுத்தி இறைவனை நமக்கு உரியவனாக ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டும். அப்போது தானே அவரிடம் உரிமை கொண்டாட முடியும்! பாவனையின் ஆரம்பத்தில் இறைவனை, பிரபோ, பகவானே, என்றெல்லாம் அழைக்கிறோம். உறவு வலுப்பெறும்போது பிரபு, பகவான் எல்லாம் போய்விடுகிறது. நீ, வா, போ, என்று அழைக்கத் தொடங்கி விடுகிறோம். இறைவனை நெருங்கியவரிலும் நெருங்கியவராக்கிக் கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் வெற்றி கிடைக்கும்.

‘எடுத்துக்காட்டாக, நெறி தவறிய பெண்ணொருத்தியை எடுத்துக்கொள்வோம். அவள் கள்ளக் காதலனிடம்



பழகும்போது ஆரம்பத்தில் எப்படியெல்லாம் அஞ்சுகிறாள்! எப்படியெல்லாம் நாணிக் கோணுகிறாள்! ஆனால் காதல் 61 எடுத்துக்காட்டு: முதிரும்போது பயம், நாணம் எல்லாம் பறந்து நெறி தவறிய பெண் விடுகிறது. அவனுடன் கையைக் கோத்துக் கொண்டு எல்லார் முன்னிலையிலும் துணிச்சலுடன் வந்து நிற்கும் நிலைக்கு வந்துவிடுகிறாள்! அவன் ஒருவேளை அவளை ஏமாற்றிவிட்டுச் செல்ல முற்படுவதாக வைத்துக்கொள்வோம். அவ்வளவுதான், அவன் கழுத்தில் துண்டைப் போட்டு, வெட்டி ஓர் இழுப்பு இழுத்து, “ஏய்! இதோ பார்! உனக்காக நான் நெறி தவறி உன்னுடன் வந்திருக்கிறேன். இப்போது சாப்பிட ஒருவேளைக்கான உணவு தருவாயா, மாட்டாயா?” என்று அவனை உலுக்கி விடுகிறாள். அதுபோல யார் இறைவனுக்காக அனைத்தையும் துறந்து, அவரைத் தன்னுடையவராக ஆக்கிக்கொள்கிறானோ, அவன் உரிமையுடன் பகவானிடம், “உனக்காக அனைத்தையும் துறந்துவிட்டேன். இப்போது எனக்குக் காட்சி அளிக்கப் போகிறாயா, இல்லையா? சொல்” என்று கேட்கலாம்.

யாரிடமாவது இறையன்பு குறைந்து வருவதைக் கண்டால் குருதேவர் கூறுவார்: ‘இந்தப் பிறவியில் முடியாவிட்டால் அடுத்த பிறவியில் இறைவனை அடைவேன், இதென்ன பேச்சு? மேலோட்டமான பக்தி கூடாது. 62. ‘இப்பிறவியிலேயே நான் இறைவனை அடைவேன்’ என்ற மனவுறுதி அவசியம் அவனருளால் இந்தப் பிறவியிலேயே, இந்தக் கணமே அவனை அடைவேன் என்ற திடமனம் வேண்டும், நம்பிக்கை வேண்டும். இல்லையெனில் என்ன பயன்? காளைமாடு வாங்கப் போகும் உழவர்கள் முதலில் அதன் வாலின் அடிப்பகுதியைத் தொட்டுப் பார்ப்பார்கள். சில மாடுகள் எவ்வித உணர்ச்சியுமின்றி, அப்படியே படுத்திருக்கும். அவை வேலைக்கு உதவா என்று ஒதுக்கி விடுவார்கள். சில காளைகளோ, வாலின் அடிப்பகுதியைத் தொட்டால் போதும். சடேரெனத் துள்ளிக் குதித்து எழுந்துவிடும். அப்படிப்பட்ட மாடுகளையே தேர்ந்தெடுக்கிறான் உழவன். மேலெழுந்த வாரியான பக்தி உதவாது. உரிமையுடன் நம்பிக்கையுடன் “இறைவனை உறுதியாக அடைந்தே தீருவேன். இந்தக் கணமே அடைவேன்” என்று கூறு. கண்டிப்பாக அவனை அடைவாய்.’

மேலும் குருதேவர் கூறுவார்: ‘ஆசைகளை ஒவ்வொன்றாக விட்டுவிட வேண்டும். அப்பொழுதுதானே இறைவனின்

திருக்காட்சி கிடைக்கும்! ஆனால் நீ எங்கே விடப்போகிறாய்?

63. ஆசைகளை விடுவதற்குப் பதிலாக ஒவ்வொன்றாக விட வேண்டும் அதிகரித்துக் கொண்டல்லவா போகிறாய்! எவ்வாறு உனக்கு அவனது காட்சி கிடைக்கும்?

அருவநெறி சாதகன் ஆகட்டும், உருவநெறி சாதகன் ஆகட்டும், சிலவேளைகளில் பிரார்த்தனை, தியானம் போன்ற

64. விடாமுயற்சி சாதனைகளில் எவ்வளவுதான் ஈடுபட்டாலும், யுடன் தூண்டில் எவ்வகைப் பயனும் இல்லாதது போன்ற நிலை, போட்டு மீன் பிடிப்பது பலரது வாழ்வில் ஏற்பட்டு அவர்களை ஏமாற்றக் போன்ற தொடர்ந்த முயற்சி தேவை கடலில் மிதக்க வைக்கிறது. அவர்களிடம்

குருதேவர் கூறுவார்: 'மீன் பிடிக்கப் போகிறாய். முதலில் குளத்தில் தூண்டிலைப் போட்டுவிட்டு கரையில் காத்திருக்கிறாய். நீண்ட நேரமாகியும் மிதவையில் எந்த அசைவையும் காணவில்லை. உடனே அந்தக் குளத்தில் மீனே இல்லையென்று முடிவுகட்டி விடுகிறாய். ஒருநாள் எதேச்சையாக அந்தக் குளத்தில் பெரிய மீன் ஒன்று துள்ளிக் குதிப்பதைப் பார்க்கிறாய். குளத்தில் மீன்கள் உள்ளன என்ற நம்பிக்கை உனக்கு வருகிறது. மற்றொரு நாள் மிதவை அசைவதைப் பார்க்கிறாய். தூண்டிலுக்கு அருகே மீன் வந்துவிட்டதை உணர்கிறாய். பின்னர், மிதவை உள்ளே இழுக்கப்படுவதைப் பார்த்து, தூண்டில் கம்பை விரைவாக மேலே இழுக்கிறாய். ஆனால் மீனோ புழுவைத் தின்றுவிட்டு ஒடிவிட்டிருக்கிறது. மீண்டும் ஒரு புழுவைக் கொக்கியில் வைத்து, தூண்டிலைப் போட்டு விட்டு கவனமாகப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருக்கிறாய். கடைசியாக, மீன் கொக்கியைக் கௌவியதும் தூண்டிலை மேலே இழுக்கிறாய். பார்த்தால் மீன் மாட்டிக்கொண்டு தரையில் வந்து விழுகிறது.'

சிலவேளைகளில் அவர் கூறுவார்: 'ஆ! இறைவனுடைய செவிகள் மிகவும் கூர்மையானவை! எல்லாம் அவருக்குக்

65. இறைவனின் செவிகள் மிகவும் கூர்மையானவை, அவர் எல்லாவற்றையும் கேட்கிறார் கேட்கும். உன் பிரார்த்தனைகள் அனைத்தையும் அவர் கேட்டிருக்கிறார். இன்றோ, நாளையோ கண்டிப்பாக, ஒருநாள் உன்முன் தோன்றவே செய்வார். மரணத் தறுவாயிலாவது உன்னிடம்

அவர் வருவார்.'

சிலரிடம் அவர் கூறுவார்: 'இறைவன் உருவமற்றவரா, உருவமுள்ளவரா என்னும் குழப்பம் உனக்குத் தெளிவாக



வில்லை என்றால் அதையே கூறி அவரிடம், "பிரபோ! உனக்கு உருவம் உண்டா, இல்லையா என்பது எனக்குத் தெரியாது. நீ எத்தன்மையவன் ஆயினும் எனக்கு அருள்புரி! என் முன் வா" என்று பிரார்த்தனை செய். இன்னும் சிலரிடம், 'இறைவனைக் கட்டாயம் காண முடியும். எவ்வாறு நீயும் நானும் ஒன்றாக அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கிறோமோ, அவ்வாறே அவருடன் பேச முடியும். இது உண்மை! இது சத்தியம்!' என்பார்.

இன்னும் ஒன்று. இருபத்து நான்கு மணிநேரமும் பாவமுகத்தில் ஒருவர் நிலைத்திருக்கும்போது, உணர்ச்சிகள் பொங்கிப் பெருகிக்கொண்டே இருப்பதால் அவரால் உலகக் கடமைகளை ஆற்ற இயலாமல் போய்விடுகிறது. வாழ்க்கையின் சாதாரண விஷயங்களில் மனத்தை ஈடுபடுத்த அவரால் முடிவதில்லை. பொதுவாக இதைத்தான் நாம் எங்கும் காண்கிறோம். விஞ்ஞானம், அரசியல் போன்ற துறைகளில்கூட ஆழ்ந்து ஈடுபடுபவர்களால் தங்கள் உலகக் கடமைகளைச் சரிவர ஆற்ற முடிவதில்லை. ஆன்மீகத் துறையில் ஈடுபடுபவர்களின் நிலையைப் பற்றியோ சொல்ல வேண்டிய தில்லை. சொந்த உடலைத் தூய்மையாக வைத்துக் கொள்வதோ, அன்றாடம் பயன்படுத்தும் பொருட்களை அவற்றிற்கு உரிய இடங்களில் வைப்பதோகூட அவர்களால் முடிவதில்லை. ஆனால் குருதேவரின் விஷயமோ இதிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டதாக இருந்தது. அவரது மனம் எப்போதும் உயர்ந்த பாவனைகளில் திளைத்தாலும் வாழ்க்கையின் சாதாரணச் செயல்களில் முழுகவனம் செலுத்தினார் அவர். அப்படி கவனம் செலுத்தாத நேரங்களும் உண்டு, அது முற்றிலும் உணர்வு இழந்த சமாதி போன்ற நிலைகளில் அவர் ஆழ்ந்தபோது மட்டுமே. கவனம் செலுத்துகின்றபோது எல்லாவற்றிலும் முழுகவனம் செலுத்துவார். செலுத்தாதபோது எல்லாவற்றையும் மறந்து, கடந்து, உயர்ந்த சமாதி நிலைகளில் திளைப்பார். இது சாதாரண விஷயம் அல்ல. ஒரிரு எடுத்துக்காட்டுகளை இங்கு காண்போம்:

ஒருநாள் குருதேவர் பலராம் போசின் வீட்டிற்குச் செல்ல இருந்தார். அது காலை நேரம். ராம்லாலும் சுவாமி யோகானந்தரும் அவருடன் சென்றனர். அனைவரும் ஏறியபின் வண்டி புறப்பட்டு வாசலுக்கருகில் வந்தது. அப்போது

குருதேவர் யோகானந்தரிடம், 'என்னப்பா, குளிப்பதற்குத் தேவையான துண்டும், உடையும் கொண்டு வந்தாயா?' என்று 67. முதல் எடுத்துக் கேட்டார். அதற்கு யோகின், 'ஐயோ, துண்டு காட்டு மட்டும் எடுத்தேன். உடை கொண்டு வர மறந்துவிட்டேன். பலராம் உங்களுக்குப் புது உடை வாங்கிக் கொடுப்பார்' என்றார். உடனே குருதேவர், 'நன்றாயிருக்கிறது நீ சொல்வது. இந்த முட்டாள் எங்கிருந்து வந்து தொலைத்தான், என்றல்லவா பிறர் கூற நேரும். அது மட்டுமின்றி, அவர்களுக்குச் சிரமமும் உண்டாகும். என்ன செய்வதென விழிப்பார்கள். வண்டியை நிறுத்து. போய் உடையைக் கொண்டு வா' என்றார். யோகினும் அவ்வாறே செய்தார்.

குருதேவர் கூறுவார்: 'நல்ல மனிதன் ஒருவன், லட்சுமி கடாட்சம் பெற்ற ஒருவன் விருந்தாளியாக வரும்போது எல்லாம் நன்றாக அமைகிறது. யாருக்கும் எவ்விதத் தொல்லையும் இருக்காது. ஆனால் துரதிர்ஷ்டம் பிடித்தவன் வந்தால் போதும், தொல்லைகளும் கூடவே வந்துவிடும். மிகவும் தேவையான பொருட்கள்கூட அன்று வீட்டில் இருக்காது. வீட்டுக்காரன் பாடு திண்டாட்டம்தான்.'

பிரதாப் ஹாஸ்ரா என்பவர் பல காலம் தட்சிணேசு வரத்தில் தங்கியிருந்தார். நாங்கள் அவரை ஹாஸ்ரா மஹாசயர்

68. இரண்டாம் என்று அழைப்போம். கல்கத்தாவில் உள்ள எடுத்துக்காட்டு பக்தர்களின் வீடுகளுக்கு குருதேவர் செல்லும் போது, சிலவேளைகளில் ஹாஸ்ராவும் உடன் செல்வார்.

ஒருநாள் கல்கத்தாவிலிருந்து திரும்பும்போது ஹாஸ்ரா துண்டை மறந்து வந்துவிட்டார். குருதேவர் அதனையறிந்து, 'இறைநாமத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது உடம்பில் உடை இருப்பதைக்கூட நான் மறந்துவிடுகிறேன். ஆனால் ஒரு தடவைகூட பையையோ துண்டையோ கல்கத்தாவில் விட்டு வந்தேன் என்றில்லை. ஏதோ சிறிது ஜபம் மட்டும் செய்கின்ற உனக்கு இவ்வளவு மறதியா!' என்று அவரிடம் கேட்டார்.

அன்னை சாரதாதேவியிடம் குருதேவர் கூறினார்: 'வண்டி யிலோ படகிலோ பயணம் செய்யும்போது முதலில் ஏறிக்கொள்.

69. மூன்றாம் இறங்கும்போது பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்காட்டு: இறக்கிவிட்டோமா, ஏதாவது விடுபட்டுள்ளதா அன்னை சாரதா தேவிக்கு அறிவுரை என்பதைக் கவனித்துவிட்டுக் கடைசியாக

இறங்கு' சிறிய விஷயங்களில்கூட இவ்வளவு கவனமாக இருந்தார்.



பாவமுகத்தில் தொடர்ந்து இருந்த போதிலும் தேவையான அனைத்திலும் குருதேவர் மிகவும் விழிப்புடன் இருந்தார்.

70. இது பற்றிய பொருட்களை அவ்வற்றுக்குரிய இடங்களில் முடிவான கருத்து வைப்பார். அன்றாடம் தேவைப்படும் உடைகள், பை முதலியவற்றை மிகவும் கவனத்துடன் பாதுகாப்பார். எங்காவது செல்லும்போது தேவையான பொருட்களை எடுத்துள்ளோமா என்றும், திரும்பும்பொழுது மறக்காமல் அவற்றைக் கொண்டு வருகிறோமா என்பதையும் கவனித்து விசாரிப்பார். பக்தர்களின் மன நலனை, ஆன்மீக நலனை மிகவும் நுணுக்கமாக விசாரிப்பதுபோல், அவர்களின் உலகியல் நலனிலும் மிகவும் அக்கறை காட்டுவார். அவர்களது உலகியல் சூழ்நிலையையே எவ்வாறு ஆன்மீக வாழ்க்கைக்கு உகந்ததாக மாற்றுவது என்று சிந்திப்பார்.

குருதேவரின் வாழ்க்கையை ஆழ்ந்து சிந்திக்கும்போது, அவர் அனைத்து பாவனைகளின் மொத்த உருவமாகத் திகழ்ந்தது புரிகிறது. பாவனை சாம்ராஜ்யத்தின் இத்தகைய முடிசூடா மன்னர் ஒருவரை இதுவரை இந்த உலகம் கண்டதில்லை. அவர் எப்போதும் பாவமுகத்தில் இருந்து, நிர்விகல்பமான அத்வைத பாவனை முதல் சவிகல்ப பாவனைவரை, அனைத்து பாவனைகளிலும் தங்குதடையின்றி சஞ்சரித்தார். அதனால் பக்தர்கள் அனைவரின் லட்சியங்களையும் பாதையையும் அறிந்து, அவர்களை அவற்றில் வழிநடத்திச் சென்றார். அஞ்ஞான இருளை விலக்கும் அபூர்வ ஜோதி அவர்! நம்பிக்கை இழந்து வாடுவோர்க்கு நம்பிக்கை நட்சத்திரம் அவர்! துன்பக் கோடையில் துடிக்கும் மாந்தர்க்கு அமைதி மழை பொழியும் ஆனந்த மேகம் அவர்! அனைவருக்கும் புகலிடமாக அவர் விளங்கிய தன்மையை விளக்குவது அரிது. பாவனை சாம்ராஜ்யத்தில் அவரது எத்தகைய ஆற்றலைப் பார்த்தோம் என்பதை விளக்குவது அதைவிட அரிது.

சுவாமி விவேகானந்தர் கூறுவார்: 'மனத்திற்கு வெளியிலுள்ள ஜடசக்திகளை அடக்கி ஆள்வதும் சித்துவிளையாடல்

72 மனித மனங்க ளின்மீது குருதேவரின் அனாதரண ஆதிக்கம் பற்றி விவேகானந்தர் கள் புரிவதும் பெரிய செயலல்ல. இந்தப் பைத்திய பிராமணரோ, கனிமண்ணைப் பிசைந்து உருமாற்றி புதிய வடிவில் அமைப்பது போல், மனித மனங்களை மிக எளிதாகக் கையில் எடுத்து,

உடைத்து, பிசைந்து உருமாற்றி அமைத்தார்! தொட்ட மாத்திரத்தில் அவர்களைப் புது அச்சில் வார்த்தார். முற்றிலும் புதிய எண்ணங்களை அவர்களில் நிரப்பினார். இதைவிடப் பெரிய சித்து விளையாட்டு எதையும் நான் பார்த்ததில்லை.'□

---

1. சீதை, 18.64

2. விவேக சூடாமணி, 408

3. சீதை, 15.8

4. கட உபநிடதம், 6.16

5. சுவாமி துரியானந்தர்

6. சுவாமி அபேதானந்தர்

7. தேவேந்திரநாத் போஸ்

8. இவ்வாறு சொல்வதால் குருதேவர் பிரம்ம சமாதிகளை இழிவாகக் கூறுவதாக எண்ணிவிடக் கூடாது. பஜனைகள், கீர்த்தனைகள் நிறைவுறும் வேளையில் எல்லா சம்பிரதாயங்களைச் சேர்ந்தவர்களையும் வணங்கும்போது, 'நவீன பிரம்ம ஞானிகளுக்கு என் வணக்கம்' என்று கூறி மரியாதை செய்ய அவர் தவறியதில்லை. வாழ்நாள் முழுவதும் அவர் பிரம்ம சமாதிகளுடன் நல்லுறவு பூண்டிருந்தார். அவர்களின் பிரபல தலைவர்களுள் ஒருவரான கேசவசந்திர சேன் குருதேவரின் நெருங்கிய பக்தராக விளங்கியதுடன், முதன்முதலில் குருதேவரைக் கல்கத்தாவின் சாதாரண மக்களுக்குத் தெரியப்படுத்தவும் செய்தார். குருதேவரின் சீடர்களுள் சுவாமி விவேகானந்தர் முதலான பலரும் பிரம்ம சமாதித்திற்கு நிரந்தரக் கடன்பட்டவர்கள் என்பதை அவர்களே அங்கீகரித்துள்ளனர்.



### 3. குருநிலையில்

இந்த ஆன்மா வியப்பிற்குரியதென்று பார்க்கிறான் ஒருவன். இது என்ன விந்தையென்று பேசுகிறான் வேறொருவன். அது விந்தையானது என்று மற்றொருவன் கேள்விப்படுகிறான். ஆனால் கண்டும் கேட்டும் பேசியும் உண்மையில் அதனை யாரும் அறிந்திலர்.<sup>1</sup>

குருதேவருடன் நெருங்கிப் பழகாதவர்களும், அவரை ஓரிரு முறை மட்டுமே பார்த்தவர்களும், அவர் குருநிலையில் பக்தர்களுடன் பழகிய அற்புதமான விதத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு, நம்ப முடியாமல் திகைத்து நிற்கின்றனர்; 'சகட்டுமேனிக்கு பொய்யை அவிழ்த்துவிடுகிறான்' என்று எண்ணுகின்றனர். 'இந்த பக்தர்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை தெய்வமாக உயர்த்தத் திட்டமிட்டுள்ளனர். இருக்கின்ற முன்னூற்று முப்பத்துமூன்று கோடி தெய்வங்களுடன் இன்னுமொருவரைச் சேர்க்கப் போகிறார்கள் போலும்! ஏனப்பா, இருக்கிற தெய்வங்கள் எல்லாம் உங்களுக்குப் போதவில்லையா? அவர்களுள் ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுத்துவிட்டுப் போங்களேன்! ஏன் எண்ணிக்கையைக் கூட்டுகிறீர்கள்? என்னவென்று சொல்ல? இப்படியெல்லாம் நீங்கள் போடும் ஆர்ப்பாட்டங்களை மக்கள் இனம்கண்டு விட்டால் பழி, அந்தத் தூய உள்ளம் படைத்த ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு அல்லவா போய்ச்சேரும்! இதைக்கூட உங்களால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லையா? நாங்களும் தான் அவரைப் பார்த்திருக்கிறோம்! என்ன பணிவு! என்ன எளிமை! அகங்காரம் என்பதே அவரிடம் இல்லையே! ஆணவம் சிறிதும் அற்ற

1. 'குரு'. 'பாபா', 'கர்த்தா' என்று தம்மை அழைப்பதே குருதேவருக்குப் பிடிக்காது அத்தகைய ஒருவரிடம் குருநிலை எவ்வாறு ஏற்படும்?

அவர், அனைவரிலும் தாழ்ந்தவராக அல்லவா தம்மைக் கருதினார்! குரு, பாபா (தந்தை), கர்த்தா (தலைவர்) என்று யாரேனும் அவரை அழைத்தால், அதை அவரால் தாங்கிக் கொள்ள இயலாது என்பதை நீங்களே சொல்கிறீர்கள், நாங்களும் பார்த்திருக்கிறோம். "கடவுள் ஒருவரே குரு, பாபா, கர்த்தா எல்லாம். நான் தாழ்ந்தவர்களிலும் தாழ்ந்தவன். தொண்டர்களுக்குத் தொண்டன். உங்கள் உடலில் உள்ள ஒரு சிறு முடிக்குச் சமமானவன்; பெரிய முடிக்குக் கூட சமமானவன் அல்ல" என்றல்லவா அவர் கூறுவார்! சிலவேளைகளில் உங்கள் காலடி மண்ணைக்கூட எடுத்துத் தம் தலையில் இட்டிருக்கிறாரே! இதைவிட பணிவினை யாராவது எங்காவது காண முடியுமா? இப்படிப்பட்ட மனிதரைத்தான் குரு என்கிறீர்கள், தெய்வம் என்கிறீர்கள், இல்லாதவற்றைச் சொல்கிறீர்கள்; வேண்டாததைச் செய்கிறீர்கள் என்றுதான் அவர்கள் சொல்ல நேரும்.

முரணான இத்தகைய பல கருத்துக்கள் நிலவுவது இயற்கையே. உண்மையைத் தெளிவுபடுத்தத்தான் நாங்கள்

2. எல்லா உயிர்களிலும் இறைவன் உறைகிறான் என்பதை குருதேவர் உறுதியாக நம்பியதால், தான் எல்லோருக்கும் தொண்டன் என்ற எண்ணம் அவரிடம் இருந்தது

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை குருநிலையில் பார்த்து, கேட்டு, தெரிந்துகொண்டது பற்றிச் சில சொற்கள் கூற முன்வந்துள்ளோம். உண்மை தான், அவர் சாதாரண நிலையில் இருக்கும் போது, பிரம்மனிலிருந்து புல் ஈறாக அனைத்து உயிர்களிலும் நாராயணன் உள்ளான் என்னும்

கருத்தில் நிலைத்து நின்றதால், மனிதனுக்கு மட்டுமின்றி அனைத்து உயிர்களுக்கும் தான் தொண்டன் என்ற எண்ணத்திலேயே வாழ்ந்தார். அந்த நிலையில், தம்மைத் தாழ்ந்தவர்களிலும் தாழ்ந்தவராக, எளியோரில் எளியவராகவே கருதினார்; அனைவரின் பாததூளியையும் தலையில் இட்டுக் கொண்டார்; யாராவது அவரை குரு, பாபா, கர்த்தா என்று அழைத்தால் தாங்கிக்கொள்ள மாட்டார்.

சாதாரண நிலையில் இவையெல்லாம் உண்மைதான். ஆனால் குருநிலையில் அவருடைய அசாதாரணமான மாற்றங்களையும் செய்கைகளையும் எப்படி மறுக்க முடியும்? ஓர் அற்புத தெய்வீக ஆற்றலின் வசப்பட்டு, அதன் கருவியாக இருந்து, தொட்ட அளவிலேயே இன்னொருவருக்கு சமதிநிலையை அல்லது ஆழ்ந்த தியானத்தை அல்லது தெய்வீக



போதையை<sup>2</sup> அவரால் கொடுக்க முடிந்தது. அந்தப் பேராற்றலினால் ஒருவனின் மனத்திலுள்ள தமோ குணத்தையும்

3. பரவசநிலையில் இருக்கும்போது குருதேவரின் செய்கைகளைப் பற்றி பக்தர்கள் எண்ணியது

அமுக்கையும் அகற்றி, அதில் ஒருமுகச் சிந்தனை, புனிதம், ஆனந்தம் இவற்றை நிறைத்து அவனை வாழ்க்கையின் பூரணத்துவத்தை உணரச் செய்ய முடிந்தது. இதனால் தன்னைப் பேறு பெற்றவனாகக் கருதுகின்ற அவன், குருதேவரிடம் முழுமையான சரணாகதி அடைகிறான். சற்றுமுன் கண்ட 'எளியவரிலும் எளிய', 'தொண்டர்களுக்குத் தொண்டனான' மனிதரல்ல இவர்; இவர் அளப்பரிய தெய்வீக ஆற்றல் கொண்டவர், அந்த ஆற்றலினால் எதையும் சாதிக்க வல்லவர், அஞ்ஞான இருளை அழிப்பவர், மூவகைத் துன்பங்களால் வறுபட்டு, சம்சார வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டு, கதியற்ற நிலையில் கலங்குகின்ற மக்களைக் காக்க வந்தவர், இறைவனின் பரமபதத்தை நமக்குக் காண்பிக்க வந்த பரமகுரு என்பதை உணர்ந்து கொள்கிறான். குருதேவரின் இத்தகைய நிலையைக் கருத்தில் கொண்டே பக்தர்கள் அவரை குரு, கருணாமூர்த்தி, பகவான் என்றெல்லாம் கூறுகின்றனர். முரணான பண்புகளான எளிமையும் ஆற்றலின் மகிமையும் அவரிடம் ஒருங்கே திகழ்ந்தன. பக்தர்களுள் எளிய பக்தராகவும் அதே வேளையில் ஆற்றல்மிக்க குருவாகவும் அவர் திகழ்ந்ததை நாங்கள் கண்டோம்.

நாங்கள் கண்டதையும் புரிந்துகொண்டதையும் எங்களால் இயன்ற அளவு வாசகர்கள்முன் வைக்க முயல்கிறோம். ஆனால்

4. பாவனையுடைய சரியாக விளக்க எங்களால் முடியுமா என்பது மான குருதேவரின் தெரியாது. நீங்கள் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள பாவனைகளுக்கு முடியுமா என்பதும் ஐயமே. ஏனெனில் எல்லையில்லை

சரியாக விளக்க எங்களால் முடியுமா என்பது தெரியாது. நீங்கள் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள முடியுமா என்பதும் ஐயமே. ஏனெனில் பாவமுகத்தில் வாழ்ந்த குருதேவரின் பாவனைகளுக்கு எல்லையே இல்லை. அதைப் புரிந்துகொள்கின்ற ஆற்றல் வாசகர், ஆசிரியர் இருவரிடமும் உள்ளதா, என்ன! குருதேவர், 'இறைவனை இவன் என்று சுட்டிக்காட்ட முடியாது' என்று சொல்வதுண்டு, அதுபோலவே, இந்த அசாதாரண மனிதரின் நிலைகளையும் 'இவை' என்று சுட்டிக்காட்ட முடியாது என்பதே எங்கள் அனுபவம்.

குருதேவர் பாவமுகத்தில் வாழ்ந்தார் என்று கூறியதுமே அவருக்கு வேதாந்த ஞானம் இல்லை; இறையன்பு,

அவனை அடைவதில் தோன்றும் மகிழ்ச்சி, அவனைப் பிரிவதால் ஏற்படும் வேதனை போன்ற உணர்ச்சிகளின் நடுவேதான் அவர் எப்போதும் வாழ்ந்தார் என்ற முடிவிற்கு மக்கள் வந்துவிடுகின்றனர். ஆனால் பாவமுகத்தில் இருப்பது என்றால் என்ன? எப்படிப்பட்ட நிலையில் அது இயலும் என்பதைப் புரிந்து கொண்டால் உண்மையை அறிந்து கொள்ள முடியும்.

இப்போது 'பாவமுகத்தில் இருத்தல்' என்ற நிலையினை வேறு கோணத்திலிருந்து சுருக்கமாக ஆராய்வோம். குருதேவர் மூன்றுநாட்கள் சாதனை செய்து நிர்விகல்ப சமாதி நிலையை அடைந்ததைச் சற்றே நினைவுகூருங்கள்.

நிர்விகல்ப சமாதி என்றால் என்ன?

சங்கல்பங்களும் விகல்பங்களும் முழுமையாக அடங்கப் பெற்ற நிலைக்கு மனத்தைக் கொண்டுவருவது.

சங்கல்ப விகல்பம் என்பது என்ன?

புறப் பொருட்களின் காரணமாகத் தோன்றும் சுவை, காட்சி போன்ற அறிவு அனுபவங்கள்; இன்ப துன்பம் போன்ற உணர்ச்சிகள்; கற்பனை, சிந்தனை, அனுமானம், ஆசைகள், 'இதைச் செய்வேன்', 'அதைப் புரிந்து கொள்வேன்', 'இதை அனுபவிப்பேன்', 'அதைத் துறப்பேன்' என்பன-- மனத்தின் இவை போன்ற செயல்பாடுகளே சங்கல்ப விகல்பங்கள் எனப்படுகின்றன.

மனத்தின் இந்தச் செயல்பாடுகள் எதைச் சார்ந்துள்ளன?

'நான்', 'நான்' என்ற உணர்வைச் சார்ந்துள்ளன. நான்-உணர்வு அழிந்தாலோ சிறிது நேரத்திற்கு முற்றிலுமாக வெளிப்படாமல் நின்றாலோ, அந்த வேளையில் மனத்தில் எந்த எண்ணமும் எழ முடியாது. இதனால் மனம் எந்தச் செயல்பாடும் இன்றி நின்றுவிடுகிறது.

மயக்கத்திலும் ஆழ்ந்த தூக்கத்திலும் நான்-உணர்வு இருப்பதில்லை. அப்படியானால் நிர்விகல்ப சமாதி என்பது இதைப் போன்றதா?

இல்லை. ஆழ்ந்த தூக்கத்திலும் மயக்கத்திலும்கூட நான்-உணர்வு மன ஆழத்தில் இருக்கவே செய்கிறது. மூளை என்னும் கருவியின் மூலம்தான் மனம் நான்-உணர்வினை வெளிப்படுத்துகிறது. மேற்கண்ட இரு நிலைகளிலும் மூளை சற்று



நேரத்திற்கு ஜடம்போல் ஆகிவிடுகிறது; செயலற்றிருக்கிறது. ஆனால் அடிமனத்தில், எண்ணக் கூட்டங்கள் முட்டி

6. நான்-உணர்வை ஆ த ர ம க க் கொண்டே மனத்தில் எண்ணங்கள் எழு கின்றன, அது சிறிது மறையும்போது சலி கல்பசமாதி முற்றிலும் மறையும்போது நிர்வி கல்ப சமாதி சமாதி ஆழ்ந்த தூக்கம், மயக் கம் இவற்றுக்கிடையே உள்ள வேறுபாடு

மோதியவண்ணம் இருக்கின்றன. இதனை விளக்குவதற்கு குருதேவர் எடுத்துக்காட்டு ஒன்று கூறுவார்: 'பட்டாணி முதலியவற்றை உண்டுவிட்டு, புடைத்த தொண்டையுடன் புறா அமர்ந்திருக்கும்; பக்பக்கென்று ஒலியும் எழுப்பும். தொண்டையில் ஒன்றுமில்லாதது போல்தான் தோன்றும். ஆனால் அதன் கழுத்தைத் தடவிப் பார்த்தால் பட்டாணிகள் இருப்பதை உணரலாம்.'

ஆழ்ந்த தூக்கத்திலும் மயக்கத்திலும் நான்-உணர்வு இருக்கிறது என்று எப்படி அறிந்து கொள்வது?

வினைவினைப் பார்த்துதான். எடுத்துக்காட்டாக, இந்த வேளைகளில் இதயத்துடிப்பு, நாடித்துடிப்பு, ரத்த ஓட்டம் முதலியன நின்று விடுவதில்லை. இந்தச் செயல்கள் யாவும் நான்-உணர்வினைச் சார்ந்தே நிகழ்கின்றன. ஆழ்ந்த தூக்கம், மயக்கம் இவற்றின் புற அடையாளங்கள் சமாதியின் புற

7. ஞானம், எல்லை யற்ற ஆனந்தம் மற்றும் இறைக்காட்சி-இவையே சமாதியின் விளைவு

அடையாளங்களுடன் ஓரளவு ஒத்திருப்பது உண்மைதான். ஆனால் சமாதியிலும் தூக்கம், மயக்கம் முதலியவற்றிலும் அகமாற்றங்களின் வேறுபாடுகள் மலைக்கும் மடுவுக்குமாக உள்ளன. தூக்கம் அல்லது மயக்கம் கலைந்து எழுபவனின் அறிவாகட்டும், ஆனந்தம் ஆகட்டும் அணுவளவுகூடக் கூடுவதோ குறைவதோ இல்லை. காமுகனின் காமம், கோபியின் கோபம், லோபியின் பேராசை-- இவையெல்லாம் அப்படியே தான் உள்ளன. ஆனால் நிர்விகல்ப சமாதி நிலையை அடைந்தவனிடம் இந்த மனவிகாரங்கள் எதுவும் தலைதூக்குவ தில்லை. அசாதாரணமான அறிவும் எல்லையற்ற ஆனந்தமும் அவனது மனத்தை நிரப்புகின்றன. பிரபஞ்சத்தின் காரணனாகிய பரம்பொருளை நேரடியாக தரிசித்துவிட்டதால், கடவுள் இருக்கிறாரா, மறுவுலகம் என்ற ஒன்று உண்டா என்பன போன்ற ஐயங்கள் அவனது மனத்தை விட்டு முற்றிலுமாக நீங்கி விடுகின்றன.

நல்லது. நிர்விகல்ப சமாதியில் குருதேவரின் நான்-உணர்வு சிறிது நேரத்திற்கு அறவே அழிந்துவிட்டது. சரி, அதன்பின்?

அதன்பின் இவ்வாறு நான்-உணர்வு அழிந்ததும் பிரபஞ்சத்தின் காரணியாகிய அன்னையின் நேரடியான காட்சி சிறிது நேரத்திற்கு அவருக்குக் கிடைத்தது. அதில் மனநிறைவு கொள்ளாத அவர் எப்போதும் அன்னையின் காட்சி பெற முயன்றார்.

அந்த முயற்சியின் விளைவாக குருதேவருக்கு எத்தகைய மனநிலை ஏற்பட்டது? அவரது உடலில் தோன்றிய மாற்றங்கள் யாவை?

சிலவேளைகளில் நான்-உணர்வு முழுமையாக மறைந்து, அவரது உடலில் மரணத்தின் அறிகுறிகள்கூடத் தோன்றின; உள்ளே அன்னையின் தடையற்ற காட்சி கிடைத்தது. சிலவேளைகளில் நான்-உணர்வு சிறிதளவு திரும்பும்போது, உயிர் இருப்பதன் அறிகுறிகள் உடலில் தோன்றின. உள்ளே சத்வ குணம் மேலோங்கிய மனம் என்கின்ற தூய, புனிதமான, மெல்லிய திரை நடுவில் வந்துவிட்டதால், அன்னையின் காட்சியை அந்தத் திரை என்னும் தடை வழியாகவே அவர் காண முடிந்தது. சிலவேளைகளில் நான்-உணர்வு முற்றிலுமாக மறைந்து மனத்தின் செயல்பாடுகள் நின்று அன்னையின் முழுமையான காட்சி கிடைத்தது; சிலவேளைகளில் நான்-உணர்வு சிறிது தோன்றி, அதனால் மனத்தின் சிறிது இயக்கமும் நிகழ்வதால், அன்னையின் சற்றே தடைப்பட்ட காட்சியும் கிடைக்கும். இது மாறிமாறி நடந்து வந்தது.

எவ்வளவு காலம் அவர் இவ்வாறு முயன்றார்?

ஆறு மாதங்கள்.

என்ன! ஆறு மாதங்கள் அவரது உடல் எப்படி தாக்குப் பிடித்தது? அவ்வப்போது நான்-உணர்வு சிறிதளவு திரும்பிவந்தாலும், உண்பது போன்ற செயல்களைச் செய்யும் அளவிற்கு அது வந்ததில்லை என்று நீங்களே சொல்கிறீர்கள். ஆறு மாதங்கள் உணவில்லாமல் எப்படி வாழ முடியும்?

வாழ முடியாது என்பது உண்மைதான். உயிர் தரித்திருக்க வேண்டுமென்ற ஆசையும் அவருக்கு இல்லை. ஆனால் உலக நன்மைக்காக, குருதேவரின் உடல்மூலம் உலகநாயகியான அன்னை தனது கருணைப் பேராற்றலை வெளிப்படுத்தத் திருவுளம் கொண்டதால், அவரது உடல் நிலைத்திருந்தது.

9. நான்-உணர்வு மறைந்தும் அவரது உடல் எவ்வாறு தாக்குப்பிடித்தது?



இருக்கலாம். இந்த ஆறு மாதங்களும் அன்னை உருவம் தாங்கிவந்து, குருதேவரை வற்புறுத்தி உணவுகொள்ளும்படிச் செய்தாளா, என்ன?

ஏறக்குறைய அப்படித்தான். ஏனெனில் அந்தச் சமயத்தில் எங்கிருந்தோ சாது ஒருவர் வந்துசேர்ந்தார். மரணத்திற்கு 10. சாது ஒருவர் வந்து குருதேவரின் நிலையைக் கண்டு அவரை வற்புறுத்தி உணவு கொள்ளச் செய்தல் ஒப்பான, குருதேவரின் இந்த நிலையை அவர் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டார். இத்தகைய நிலைக்குக் காரணம், யோகப் பயிற்சிகளும் இறைவனுடன் ஒன்றிய நிலையில் இருந்ததும் தான் என்பது அந்த சாதுவுக்குத் தெரிந்திருந்தது. அவர் ஆறு மாதங்களும் காளிகோயிலில் தங்கினார். தேவைப்பட்டால் அடித்துக்கூட, குருதேவருக்கு உடலுணர்வை வரச்செய்து, உணவை அவரதுவாயில் திணித்து, குருதேவரின் திருமேனியைக் காத்தார். ஜடம்போலக் கிடந்த குருதேவரைக் காக்க அந்த சாது ஏன் இவ்வளவு ஆர்வம் காட்ட வேண்டும் என்பது எங்களுக்குத் தெரியாது. இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளை இறைவனுடைய திருவுள்ளம் என்றே கூற வேண்டும். நடக்க முடியாத இந்தச் செயல்கள் அன்னை பராசக்தியின் விருப்பத்தாலும் ஆற்றலாலும் மட்டுமே நடைபெற்றன என்பதைத் தவிர வேறென்ன சொல்ல முடியும்?

அப்படியா! அதன்பின்?

அதன்பின் அன்னை, அதாவது அண்டங்களாக வெளிப்பட்டு நிற்கும் பேருணர்வுப் பொருள், உயிருள்ள மற்றும் உயிரற்ற பொருட்களில் ஊடும்பாவும் போல இரு' என்று அன்னை எண்ணற்ற நாமரூபங்களில் காட்சியளிக்கின்ற பரம்பொருள், என்றெல்லாம் அழைக்கப்படுகின்ற சக்தியானவள் குருதேவரை 'பாவமுகத்தில் இரு' என்று பணித்தாள்.

இதன் பொருள் என்ன?

சொல்கிறோம். பாவமுகம் என்பதைப் புரிந்துகொள்வதற்கு, குருதேவரின் அப்போதைய மனநிலையை நாம் கற்பனைத் திறம்கொண்டு இயன்றவரை புரிந்துகொள்வது இன்றியமையாதது. அந்தக் காலகட்டத்தில் குருதேவரிடம் நான்-உணர்வு முற்றிலுமாகச் சிலவேளைகளில் மறைந்து விடுவதையும், சிலவேளைகளில் சிறிதளவு தோன்றுவதையும் பற்றி முன்னர் குறிப்பிட்டோம். அப்படியே நான்-உணர்வு சிறிதளவு

திரும்பினாலும் இந்த உலகம் நமக்குக் காட்சியளிப்பதைப் போல் அவருக்குக் காட்சி அளிக்கவில்லை. பிரபஞ்ச மனம்

12. இரண்டற்ற ஒன்றையான மெய்ப்பு பொருளில் சகுண-நிர்க்குண அம்சங்கள் மற்றும் பிரபஞ்சம் தழுவிய நான் ஆகியவை ஸ்வகத பேத நிலையில் கலந்து உள்ளன. பிரபஞ்ச-நான்தான் இறைவன் அல்லது அன்னையின்-நான்-உணர்வு. இந்த உணர்வே பிரபஞ்சத்தின் இருப்புக்குக் காரணம்

ஒன்றில் பல எண்ண அலைகள் எழுந்து, தவழ்ந்து, விளையாடி, ஒடுங்குவது போன்றே அவருக்குக் காட்சி அளித்தது. சொந்த உடல், மனம், நான்-உணர்வு இவையெல்லாமே, அந்தப் பிரபஞ்ச மனத்தில் ஓர் அலையைப்போல் தோன்றியது என்றால், பிறரை அவர் கண்ட விதம்பற்றிச் சொல்ல என்ன இருக்கிறது? மனத்தெளிவற்ற மேலைநாட்டு அறிஞர் கூட்டம், உணர்வும் ஆற்றலும் பொருந்திய இந்தப் பிரபஞ்ச மனத்தை, தங்கள் அறிவினாலும் அறிவின் விளைவாகத் தோன்றிய விஞ்ஞானக் கருவிகளாலும் அளக்க முற்பட்டு 'அது ஒன்றாக இருப்பினும் ஜடம்தான்' என்று கூறுகின்றது. ஆனால் இந்த நிலையை அடைந்துதான் குருதேவர், அதன் உண்மையான தன்மையை, உயிருணர்வுடன் கூடிய, இரண்டற்ற ஒன்றான, சங்கல்பமும் செயல் வடிவமுமான, எல்லையற்ற கருணை வடிவான உலக நாயகி என்று கண்டார்; நேரடி அனுபவம் பெற்றார்! மேலும், இந்த இரண்டற்ற ஒன்றாகிய பொருள் தானாகவே சகுணமாகவும் நிர்க்குணமாகவும் ஆகிறது என்பதையும் கண்டார். இதனையே ஸ்வகத பேதம் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. அதில் பிரம்மா முதற்கொண்டு சாதாரண உயிர் ஈறாகப் பரவியுள்ள ஒரு பிரபஞ்ச-நான்-உணர்வு மலர்வதைக் கண்டார்! அது மட்டுமல்ல, அந்த உணர்வு இருப்பதாலேயே பிரபஞ்ச மனத்தில் எண்ணற்ற எண்ண அலைகள் எழுவதையும் கண்டார். சிறிதும்பெரிதுமாகத் தோன்றுகின்ற இந்த அலைகளையே மனிதர்கள் தங்கள் சிறுசிறு நான்-உணர்வுகளால், தனித்தனியாகப் பார்த்து, புற பிரபஞ்சமாகவும் பிரபஞ்சத்தில் காணப்படுகின்ற பல்வேறு பொருட்களாகவும் தவறாக எண்ணி அவற்றுடன் தொடர்பு கொள்கின்றனர்! பிரபஞ்ச- நான்-உணர்வின் ஆற்றலால்தான் சிறிய-நான்-உணர்வுகள் இருக்கின்றன; தத்தம் செயல்களில் ஈடுபடுகின்றன. இந்த பிரபஞ்ச- நான் என்பதைக் காண முடியாததாலேயே, புரிந்துகொள்ள இயலாததாலேயே சிறிய-நான்-உணர்வுகள் பிரமை வசப்பட்டு, தாங்கள் சுதந்திரமானவர்கள் என்றும்,



தாங்கள் தனித்துச் செயல்பட ஆற்றல் பெற்றவர்கள் என்றும் எண்ணிக் கொள்கின்றன. தவறான இந்த நிலையையே சாஸ்திரங்கள் அவித்யை அல்லது அஞ்ஞானம் என்று கூறுகின்றன.

சகுணம் மற்றும் நிர்க்குண நிலைகளுக்கு இடையே இருகின்ற இந்தப் பிரபஞ்ச-நான்-உணர்வுதான் பாவமுகம் என்று அழைக்கப்படுகின்றது. அது இருப்பதால் தான் பிரபஞ்ச மனத்தில் எல்லையற்ற எண்ண அலைகள் எழுகின்றன. இந்த பிரபஞ்ச- நான் என்பதே இறைவனின் அல்லது உலக அன்னையின்-நான். இந்த பிரபஞ்ச-நான் என்பதன் இயல்பினை விளக்குகின்ற கௌடிய வைணவ ஆசாரியர்கள் அதனை அசிந்திய பேதாபேத ஜோதிமயமான ஸ்ரீகிருஷ்ணர் என்று அழைக்கின்றனர்.

நான்-உணர்வு குருதேவரிடம் அடியோடு மறையும்போது இந்த பிரபஞ்ச-நான் என்ற எல்லையைக் கடந்து நிற்கும் அன்னையின் நிர்க்குண நிலையில் அவர் தங்கியிருப்பார். அப்போது இந்த பிரபஞ்ச-நான்-உணர்வோ, நாம் 'உலகம்' என்று கூறுகின்ற அதன் எல்லையற்ற எண்ண அலைகளைப் பற்றிய எவ்வித உணர்வோ அவரிடம் இருப்பதில்லை. நான்-உணர்வு சிறிது தோன்றும்போது அன்னையின் நிர்க்குண நிலையுடன் இந்த சகுணவடிவான பிரபஞ்ச-நான் என்பதையும் அதில் அடங்கிய எண்ண அலைகளின் கூட்டத்தையும் கண்டார். வேறுவிதமாகச் சொல்வதானால், நிர்க்குண நிலையை அடைந்தவுடன் ஸ்வகத பேதம் மறைந்து 'இருப்பது ஒன்றே' என்ற உணர்வைப் பெற்றார். தாம் சகுண வடிவான பிரபஞ்ச-நான் என்பதை உணரும்போது, எவ்வாறு சுருண்டுக்கிடக்கும் பாம்பு நகரும்போது வேறாவதில்லையோ, அவ்வாறே 'பிரம்மமே சக்தி, நிர்க்குணமே சகுணம், புருஷனே பிரகிருதி' என்று கண்டார். அதாவது இயல்புநிலையில் நிர்க்குணமாக இருக்கின்ற பொருளே லீலையில் சகுணமாகத் தோன்றுகிறது! உலக அன்னையின் இந்த நிர்க்குணம், சகுணம் ஆகிய இரு நிலைகளும் இணைந்த வடிவத்தின் முழுமையான காட்சி பெற்றபின் குருதேவருக்கு 'பாவமுகத்தில் இரு' என்ற கட்டளை கிடைத்தது. அதாவது 'நான்-உணர்வை முழுமையாக

13. இந்த பிரபஞ்ச-நான் என்பதே பாவமுகம். உலகத்தின் எண்ணங்கள் அனைத்தும் அங்கிருந்தே எழுகின்றன

14. முழுநிர்விகல்ப நிலையிலும், சிறிது சலிகல்ப நிலை அல்லது பாவமுக நிலையிலும் குருதேவரின் அனுபவம்

விட்டுவிட்டு நிர்க்குண நிலையில் ஆழ்ந்துவிடாதே. எதிலிருந்து அனைத்து எண்ணங்களும் தோன்றுகின்றனவோ, அந்த பிரபஞ்ச-நான் என்பதே நீ. அதன் விருப்பமே உன் விருப்பம், அதன் செயலே உன் செயல். இதனை எப்போதும் உணர்ந்து உன் வாழ்க்கையை நடத்து. உலகிற்கு நன்மை செய் என்பதே பாவமுகத்தில் இரு, என்பதன் பொருள்.

இதனை இன்னும் சற்று விளக்கினால், அதன் பொருள், எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா நிலைகளிலும் எப்போதும்

15. 'பாவமுகத் தில் இரு' என்பதன் பொருள் மனத்தில் தன்னை பிரபஞ்ச-நான் அல்லது பழுத்த-நான் என்று திடமாகக் கருதுவது என்றாகும். பாவமுக நிலையை அடையும் போது, 'நான் இன்னாருடைய மகன், நான் இன்னாருடைய தந்தை, நான் பிராமணன், நான் சூத்திரன்' என்பன போன்ற எண்ணங்கள் மனத்திலிருந்து முற்றிலுமாக நீங்கிவிடுகின்றன. பிரபஞ்சம் தழுவிய நான்-உணர்வே, எப்போதும் மனத்தில் குடிகொள்கிறது. அதனால் குருதேவர் எங்களிடம், 'நான் இன்னாருடைய தந்தை, நான் பிராமணன், நான் சூத்திரன், நான் பண்டிதன், நான் பணக்காரன் போன்ற அனைத்து நான்களும் பழுக்காத-நான்களே. அவை தளைகளை உண்டாக்குகின்றன. இவற்றை விட்டுவிட்டு, நான் இறைவனின் தொண்டன், பக்தன், அவரது மகன் அல்லது அவரது அம்சம் போன்ற எண்ணங்களை வைத்துக் கொள்ளுங்கள்; அவற்றை மனத்தில் நன்றாக இருத்திக் கொள்ளுங்கள்' என்று கூறுவார். 'உன் ஆடையின் நுனியில் அத்வைத ஞானத்தை முடிந்து கொண்டு நீ விரும்புவதைச் செய்' என்றும் அவர் சொல்வதுண்டு.

அப்படியானால் குருதேவர் உண்மையான அத்வைதவாதி இல்லையா? அன்னை பராசக்தியின் ஸ்வகத பேதத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அவள் நிர்க்குணமாகவும் சகுணமாகவும் இருப்பதை அவர் கண்டாரே, ஆசாரிய சங்கரர் நிலைநாட்டிய அத்வைத வாதத்தை அதாவது உலகத்தின் இருப்பினை மறுக்கின்ற கொள்கையை அவர் ஏற்க வில்லையா, என்றெல்லாம் வாசகர்கள் கேட்கக் கூடும். அப்படியில்லை. அத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம், துவைதம் ஆகிய மூன்று கொள்கைகளையும் குருதேவர் ஏற்றுக்கொண்டார். அவர் கூறுவார்: 'மனித மனம் தனது

16. சாதனையில் ஒருவர் முன்னேறும் போது, துவைதம், விசிஷ்டாத்வைதம், அத்வைதம் ஆகியவை அவனிடம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வருகின்றன



பக்குவத்திற்கு ஏற்ப இந்த மூன்று நிலைகளையும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அடைகிறது. ஒரு நிலையில் துவைதத்தில் மனம் இருக்கிறது. அப்போது மற்ற இரண்டும் தவறாகத் தோன்றுகிறது. இன்னும் சிறிது உயர்ந்த நிலையில் விசிஷ்டாத்வைத உணர்வில் தங்குகிறது, நித்திய நிர்க்குண பரம்பொருள் குணங்களுடன் கூடிய இறைவனாகத் திருவிளையாடல் புரிவதாக அப்போது மனம் கருதுகிறது. அந்த நிலையில் துவைதம் தவறு என்று தோன்றுகிறது, அதேவேளையில் அத்வைதம் உண்மை என்பதையும் மனம் அறிந்து கொள்ள வில்லை. கடைசியாக, சாதனையின்மூலம் சாதகன் ஆன்மீகத்தின் இறுதிப்படியை எட்டும்போது அன்னையின் நிர்க்குண உருவை உணர்கிறான்; அன்னையுடன் இரண்டறக் கலக்கிறான். அங்கு நான்-நீ, உயிர்-உலகம், பக்தி-முக்தி, பாவம்-புண்ணியம், நன்மை-தீமை எல்லாம் ஒன்றாகிவிடுகிறது.

இதைப் பற்றிக் கூறும்போது, குருதேவர் தாச நிலையின் உன்னத எடுத்துக்காட்டாகவும் உயர்ந்த ஞானியாகவும் திகழ்ந்த

17. மகாஞானியான அனுமன் இதைப் பற்றிக் கூறுவது

அனுமனைக் குறிப்பிட்டுக் கூறுவார்: 'ஒருமுறை ராமபிரான் அனுமனிடம், "நீ என்னை எவ்வாறு கருதுகிறாய், நினைக்கிறாய், வழிபடுகிறாய்?"

என்று கேட்டாராம். அதற்கு அனுமன், "ஓ ராமா! உடலுணர்வு இருக்கும்போது, அதாவது நான் இந்த உடல் என்று எண்ணும்போது நீ தலைவன், நான் தொண்டன்; நீ வழிபடுபொருள், நான் வழிபடுபவன்; நீ பிரபு, நான் சேவகன். மனம், புத்தி, ஆன்மா இவற்றுடன் கூடிய ஜீவனாக என்னை உணரும்போது, உன்னை முழுமையாகவும் என்னை அதில் ஓர் அம்சமாகவும் அதாவது பகுதியாகவும் கருதுகிறேன். சமாதி நிலையில் எவ்வகையான உபாதிகளும் அற்ற தூய ஆன்மாவாக என்னை நான் உணரும்போது, நீ உண்மையில் எதுவோ, அதுவே நானும்; நீயும் நானும் ஒன்றே; நம்மிடையே எவ்வித வேறுபாடும் இல்லையென்று உணர்கிறேன்" என்றாராம்.

குருதேவர் இவ்வாறும் கூறுவதுண்டு: 'உண்மையான அத்வைதவாதி எவ்வகையான ஆரவாரமும் செய்வதில்லை! அத்வைத நிலை என்பது பேசக்கூடிய ஒன்றா, என்ன! பேசத் தொடங்கினால் துவைதம் வந்துவிடும். எண்ணம், கற்பனை முதலியவை மனத்தில் இருக்கும்வரை துவைதமும் இருந்தே தீரும். அதுவரை சரியான அத்வைத ஞானம் வர முடியாது.

பிரம்மம் அல்லது அன்னையின் நிர்க்குண நிலை மட்டுமே இதுவரை எச்சில் படாததாக விளங்குகிறது.' அதாவது

18. அத்தை நிலை என்பது பேச்சு, எண்ணம், கற்பனை ஆகியவற்றைக் கடந்தது. இவை தொடரும் வரை இறைவனின் இரு இயல்புகளான நித்தியம், லீலை இரண்டையும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்

மனிதனின் வார்த்தைவாயிலாக இதுவரை அது வெளிவரவில்லை. சொல்வண்ணங்கள் எதுவும் அதனை விளக்க முடியவில்லை. அந்த நிலை மனித மனத்திற்கும் புத்திக்கும் அப்பாற்பட்டது. அதனை வார்த்தைகளில் பேசவோ விளக்கவோ எப்படி இயலும்? அதனால்தான் அத்தை நிலையைப்பற்றி குருதேவர் அடிக்கடி, 'அது இறுதி நிலை' என்று கூறுவார். மேலும், 'நான்-நீ போன்ற உணர்வுகள், பேசுவது, நடப்பது போன்ற செயல்கள் இவையெல்லாம் இருக்கும்வரை நிர்க்குணம்-சகுணம், நித்யம்-லீலை ஆகியவற்றை ஏற்றுக்கொண்டே தீர வேண்டும். அத்தைதம் பேசினாலும் நடைமுறையில் உன்னால் விசிஷ்டாத்வைதியாகவே இருக்க முடியும்' என்றும் கூறுவதுண்டு. இதனை விளக்குவதற்குப் பல எடுத்துக் காட்டுகளைக் குறிப்பிடுவார்--

'சப்த சுவரங்களை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். ஆரோகணத்தில் ஸ, ரி, க, ம, ப, த, நி, ஸ என்று குரலை உயர்த்திக்கொண்டே போகிறீர்கள். அவரோகணத்தில் ஸ, நி, த, ப, ம, க, ரி, ஸ என்று குரலைத் தாழ்த்த வேண்டியுள்ளது. அதுபோல சமாதியில் அத்தை நிலையை உணரலாம். பின்னர் கீழே வந்து நான்-உணர்வில் வாழ வேண்டும்.

'வில்வப் பழம் ஒன்றைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு அதில் ஓடு, விதை, சதை முதலானவற்றில் எது பழம் என்று ஆராய் கிறோம். முதலில், ஓடு பழம் அல்ல என்று தள்ளுகிறோம். பின்பு, விதையும் பழம் அல்ல என்று ஒதுக்குகிறோம். பின்னர் சதைப்பகுதியை மட்டும் தனியாகப் பிரித்து, அதுதான் உண்மையான வில்வப்பழம் என்று கூறுகிறோம். இன்னும் ஆராய்ந்து பார்த்தால், எதனால் சதைப்பகுதி உருவாகியிருக்கிறதோ, அதனால்தான் விதையும் ஓடும் உருவாகியுள்ளன என்றும், அதனால் ஓடு, விதை, சதை ஆகிய அனைத்தும் சேர்ந்ததுதான் பழம் என்ற முடிவுக்கு வருகிறோம். அதுபோல இறைவனை அறிந்தபின் நித்தியமான பிரம்மமே, லீலையில் உலகமாக உள்ளது என்பதை உணர்கிறோம்.

19. இது பற்றி குருதேவர் கூறும் சில எடுத்துக்காட்டுகள்:  
i. இசையில் ஆரோகணம் அவரோகணம்

ii. வில்வப்பழம்



‘வாழைமரத்தின் பட்டையை உரித்துக்கொண்டே போனால் இறுதியில் தண்டு வருகிறது. தண்டுதான் சாரம் என்று எண்ணுகிறோம். பிறகு சிந்திக்கும்போது, தண்டுதான் பட்டை, பட்டைதான் தண்டு என்றும், இவை இரண்டும் சேர்ந்ததுதான் வாழைமரம் என்றும் உணர்கிறோம்.

‘வெங்காயத்தின் தோலை உரித்துக்கொண்டே சென்றால், இறுதியில் எதுவும் மிஞ்சாது. “நான்” என்பது யார் என்று ஆராய்ந்து பார்த்தால் நான் உடல் அல்ல, மனம் அல்ல, புத்தி அல்ல என்றும், இறுதியில் நான் என்று தனியாக எதுவும் இல்லை என்பதும் தெரியவருகிறது. எல்லாம் “அவன், அவன், அவன்” (இறைவன்) மட்டுமே. கங்கையில் சிறு அணை ஒன்று போட்டுவிட்டு இது என் கங்கை என்று கூறுவதைப் போன்றதே இது.’

இந்த விஷயத்தை இத்துடன் நிறுத்திக்கொண்டு முன்பு கூறியதைத் தொடர்வோம்.

குருதேவர் பாவமுகத்தில் இருந்தபோது பிரபஞ்ச-நான்-உணர்வு அவருக்குப் பரிபூரணமாக உண்டாயிற்று. அந்த நிலையில் ‘ஒன்றி’லிருந்தே ‘பல’ வெளிப்படுவதைக் கண்டார். அப்போது அவர் அன்னை பராசக்தியின் நிர்க்குண நிலையிலிருந்து சில படிகள் கீழே இருப்பதான வித்யா மாயையின் உலகில் சஞ்சரித்தார். ஆனால் அந்த உலகிலும் ‘ஒன்றைப்’ பற்றிய ஞானமும் அனுபவமும் மிகவும் ஆழமானதாக இருந்ததால், இந்த பிரபஞ்சத்தில் யார் எதைச் செய்தாலும் பேசினாலும் எண்ணினாலும் தாம்தான் செய்வதாக, பேசுவதாக, எண்ணுவதாக உணர்ந்தார்! ஆகா, என்ன அற்புத நிலை அது! அதில் ஒரு துளி, ஏன், அதன் நிழல்கூட எவ்வளவு அற்புதமாக இருக்கும்!

ஒருநாள் ஒருவன் புல்லின் மேல் நடந்து சென்றபோது தமது நெஞ்சின்மீதே அவன் நடந்து செல்வது போன்ற வேதனையைத் தாம் உணர்ந்ததாக குருதேவர் கூறியுள்ளார். உண்மையாகவே அவரது நெஞ்சில் ரத்தம் கன்றி நெஞ்சில் கறுப்பு வடு தோன்றி விட்டதாம். வலியால் துடித்தாராம் குருதேவர்.

இந்த நிலையிலிருந்து இறங்கி, மாயைக்கு உட்பட்ட கீழ்ப்படிகளில் தங்கியபோது குருதேவரிடம், ‘நான் அன்னையின்

20. நிர்க்குண நிலையிலிருந்து பாவமுகம் சிலபடிகள் கீழே இருந்தாலும் அந்த நிலையில் விசேஷ அநுபவம் உள்ளது எடுத்துக் காட்டு

தொண்டன், நான் பக்தன், நான் அன்னையின் குழந்தை, நான் அவளின் அம்சம்' என்ற பாவனை நிலைத்திருக்கும். இன்னும்

21. வித்யாமாயையின் கீழ்த்தளத்திற்கு ஒருவர் வரும்போது 'நான், இறைவனின் தொண்டன், பக்தன், குழந்தை, ஓர் அம்சம்' என்ற அனுபவம் ஏற்படுகிறது

கீழே காமம், குரோதம், பற்று முதலியவற்றின் உலகமான அவித்யா மாயை. இந்த உலகிற்கு அவர் ஒருபோதும் வந்ததில்லை. தீவிர சாதனைகளின் மூலம் அவித்யா மாயையை அவர் நிரந்தரமாக விலக்கிவிட்டார். அவரது மனம் இந்த நிலைக்கு இறங்குவதை அன்னை

தடுத்துவிட்டாள் என்றும் கூறலாம். 'அன்னையிடம் முற்றிலுமாக சரணடைந்தவர்களைத் தவறான வழியில் அடியெடுத்து வைக்க ஒருபோதும் அவள் அனுமதிக்க மாட்டாள்' என்பார் குருதேவர்.

அதாவது, குருதேவர் நிர்விகல்ப சமாதியை அடைந்தபின் சிறிய-நான் அல்லது பழுக்காத-நான் அவரைவிட்டு முற்றிலுமாக

22. பழுக்காத-நான் முற்றிலுமாக அழிந்த பின் குருதேவர் பிரபஞ்சம் தழுவிய பழுத்த-நான்-உணர்வில் பலகாலம் வாழ்ந்தார். இந்த நிலையில் அவரிடம் குருநிலை வெளிப்பட்டது. ஆகவே எளியவரில் எளியவராக இருக்கின்ற நிலையும் குருநிலையும் ஒருவரிடம் இணைந்திருப்பது சாத்தியமே

அகன்றுவிட்டது. ஏதோ சிறிது ஒட்டிக் கொண்டிருந்த நானும், தன்னைப் பிரபஞ்ச-நான், பழுத்த-நான் என்பதுடன் நிரந்தரமாக ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது; சிலவேளைகளில் அந்த நான் தன்னைப் பிரபஞ்ச-நான் என்பதன் ஒரு பகுதி அல்லது அம்சமாக உணரும்; இன்னும் சிலவேளைகளில் அந்த பிரபஞ்ச-நான் என்பதன் அருகில், வெகு அருகில், இன்னும் அருகில் சென்று அதில் ஒன்றிவிடும். இவ்வாறுதான் குருதேவரால்

எல்லா மனங்களில் எழும் எண்ணங்களையும் அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. ஏனெனில் இந்த பிரபஞ்ச-மனத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டே, அனைத்து மனங்களிலும் எண்ணங்கள் ஊற்றெடுக்கின்றன. அந்த பிரபஞ்ச-மனத்துடன் தன்னை ஒன்றுபடுத்திக் கொண்டதால்தான் குருதேவரால் உலக மனங்கள் அனைத்திலும் எழுகின்ற எண்ணங்களை அறியவும் புரிந்துகொள்ளவும் முடிந்தது. இந்தச் சீரிய நிலையில் 'நான் இறைவனின் அம்சம்' என்ற பாவனை படிப்படியாக மறைந்து அவரிடம் பிரபஞ்ச-நான் அல்லது அன்னை-நான் மட்டுமே வெளிப்பட்டது. இந்த பிரபஞ்ச-நான் என்பதுதான் குருவாக உருவெடுத்து அறக்கருணையாகவும் மறக்கருணையாகவும் அவரிடம் வெளிப்பட்டது! அந்த நிலையில் அவர் 'எளியவருள்



எளியவராக' இருப்பதில்லை. மாறாக, அவரது பேச்சு, நடத்தை எல்லாமே வேறுவிதமாக இருக்கும். பக்தர்கள் கேட்கின்ற அனைத்தையும் கொடுக்கின்ற ஆற்றலுடன் அவர் விளங்குவது போலத் தோன்றும். கேட்டதைக் கொடுக்கும் கல்பதருவைப் போல் பக்தர்களிடம், 'என்ன வேண்டும்?' என்று கேட்பார் அவர். பக்தர்களுக்கு அவர் இவ்வாறு அருள் புரிவதை நாங்கள் நாள்தோறும் பார்த்திருக்கிறோம். 1886, ஜனவரி முதல் நாள் அந்த நிலையின் உச்சம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஆகா! எத்தகைய அருமையான நிகழ்ச்சி அது! அதனை இங்கு விவரித்தல் பொருத்தமானதே.

1886, ஜனவரி முதல் நாள். டாக்டர் மகேந்திரலால் சர்க்காரின் ஆலோசனைப்படி பக்தர்கள் குருதேவரைச் சிகிச்சைக்காகக் காசிப்பூர் தோட்ட வீட்டிற்கு அழைத்து வந்திருந்தனர். இரண்டு வாரங்கள் ஆகியிருக்கும். கல்கத்தாவின் வடபகுதியில் அமைந்துள்ள அந்த வீடு ராணி காத்யாயனியின் மருமகனான கோபால்பாபுவிற்குச் சொந்தமானது. கல்கத்தா நகரைவிடத் தூய காற்று கிடைப்பதால் அங்குத் தங்கினால் குருதேவரின் தொண்டைப் புண் விரைவில் குணமாவதற்கான வாய்ப்பு உண்டு என்று டாக்டர் கூறியிருந்தார். குருதேவர் இங்கு வந்த சில நாட்களுக்கு டாக்டர் ராஜேந்திரலால் தத்தர் அவருக்குச் சிகிச்சை செய்தார்; லைகோபோடியம்(200) என்னும் மருந்து குருதேவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. அதில் நோய் சற்று தணிந்திருப்பதாகத் தோன்றியது. ஆனாலும் அவர், தாம் தங்கியிருந்த முதல் மாடியை விட்டு இறங்கவோ, தோட்டத்தில் உலவவோ இல்லை. அன்று அவரது உடல்நிலை சற்று தேறியிருந்தது. அதனால் வெளியில் சென்று உலவ வேண்டும் என்ற தமது ஆவலை வெளியிட்டார். பக்தர்கள் பேரானந்தம் கொண்டனர்.

சுவாமி! விவேகானந்தரின் வைராக்கியம் உச்சத்தில் இருந்த காலம் அது. உலகியல் வாழ்க்கையில் நாட்டத்தைத் துறந்து, அப்போது அவர் குருதேவருடன் காசிப்பூரில் வாழ்ந்துவந்தார். குருதேவர் காட்டிய வழியில் நின்று, இறையனுபூதி பெறுவதற்காக சாதனைகள் புரிந்துவந்தார். மரத்தடியில் அக்கினி வளர்த்து தியானம், ஜபம், பஜனை, பாராயணம் என்றே நேரத்தைப் பயன்படுத்தினார். சிறிய கோபால், காளி

23. குருதேவர் தம் எங்கல்பத்தாலும் ஸ்பரிசத்தாலும் பிறரிடம் ஆன்மீக சக்தியை எழுப்பியது எடுத்துக் காட்டு: 1886 ஜனவரி முதல் நாள் நடந்த நிகழ்ச்சி

போன்ற பக்தர்கள் அவரது சாதனைக்குத் தேவையானவற்றைத் திரட்டித் தந்ததுடன், தங்களால் இயன்ற அளவு சாதனைகளும் புரிந்தனர். உலகியல் கடமைகளின் காரணமாக இல்லற பக்தர்கள் எல்லா நேரங்களிலும் குருதேவருடன் இருக்க முடியவில்லை. ஆயினும் வாய்ப்பு கிடைக்கும்போதெல்லாம் அவர்கள் அவரிடம் வருவதுடன் அவருக்குத் தொண்டு செய்பவர்களின் உணவு போன்ற தேவைகளை நிறைவேற்றி வந்தனர். நேரம் கிடைக்கும்போது ஓரிரு நாட்கள் குருதேவருடன் தங்கவும் செய்தனர். அன்று ஆங்கில வருடப்பிறப்பு. பல அலுவலகங்களுக்கு விடுமுறையாக இருந்ததால் பக்தர்கள் பலர் அன்று குருதேவரைக் காண வந்திருந்தனர்.

பிற்பகல் மூன்று மணி இருக்கும். குருதேவர் சுவாமி அப்புதானந்தருடன் மெதுவாக மாடியிலிருந்து இறங்கிக் கூடத்திற்கு வந்தார். சிவப்புக்கரை வேட்டியும் சட்டையும் அணிந்திருந்தார். காதை மூடிய வண்ணம் தொப்பி அணிந்திருந்தார். சால்வையிலும் சிவப்புக்கரை போட்டிருந்தது. செருப்பு அணிந்திருந்தார். கீழே வந்த அவர் கூடத்தைச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். பின்னர் மேற்குப் பக்கத்துக் கதவு வழியாக வெளியே வந்து தோட்டத்தில் சென்றார். இல்லற பக்தர்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் அவரைப் பின்தொடர்ந்தனர். இரவு கண்விழித்து, குருதேவரைக் கவனித்துக் கொண்ட அயர்வினால் நேரன் போன்றவர்கள், கூடத்தை ஒட்டிய சிறிய அறையில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். இல்லற பக்தர்கள் உடன் செல்வதால் தாமும் செல்லவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று கருதிய சுவாமி அப்புதானந்தர், பக்த இளைஞர் ஒருவரை அழைத்துக்கொண்டு, மாடியில் குருதேவரின் அறையைப் பெருக்கித் தூய்மைப்படுத்துவதில் ஈடுபட்டார். இருவருமாக குருதேவரின் படுக்கை, துணி முதலியவற்றை வெயிலில் உலர்த்திவிட்டு அறையைச் சுத்தம் செய்தனர்.

இல்லற பக்தரான கிரீஷின் பக்தி அப்போது உச்ச நிலையிலிருந்தது. குருதேவர் ஒருசமயம் அவரது நம்பிக்கையைப் புகழ்ந்து, 'கிரீஷிடம் நூறு சதவீதத்துக்கும் அதிகமாக நம்பிக்கை இருக்கிறது. எதிர்காலத்தில் அவரது ஆன்மீக நிலையைக் கண்டு மக்கள் வியப்படைவார்கள்' என்று கூறியிருந்தார். உலகத் தளைகளிலிருந்து மக்களை உய்விப்பதற்காக எம்பெருமானே



குருதேவராக அவதரித்திருக்கிறார் என்று கிரீஷ் திடமாக நம்பினார். தம்மை அவதார புருஷர் என்று கூறுவதை குருதேவர் தடுத்தாலும், கிரீஷ் அதனை எல்லோரிடமும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அன்று காசிப்பூர் தோட்ட வீட்டிற்கு வந்திருந்த கிரீஷ், மாமரத்தின் அடியில் அமர்ந்து ராம் முதலான பக்தர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

பக்தர்கள் புடைசூழ குருதேவர் தோட்டத்திலிருந்த பெரிய நடைபாதையின் வழியாக வாசலை நோக்கி மெதுவாக நடந்து வந்தார். நடுவில் நின்ற மாமரத்தின் அருகில் வந்தபோது கிரீஷ், 'ராம் முதலியோர் மர நிழலில் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டார். அப்போது கிரீஷைப் பார்த்து, 'கிரீஷ்! என்னிடம் எதைக் கண்டு நீ இவ்வாறு என்னைப் பற்றி எல்லாரிடமும் (நான் அவதார புருஷன் என்று) கூறிக்கொண்டு திரிகிறாய்?' என்று கேட்டார்.

குருதேவர் இவ்வாறு ஐயத்தை எழுப்பும் வண்ணம் கேட்டாலும் கிரீஷின் நம்பிக்கை அசைந்துகொடுக்கவில்லை. அவர் வேகமாக எழுந்து கைகளைக் கூப்பியவாறே வந்து குருதேவரின் திருப்பாதங்களில் மண்டியிட்டு, 'மாமுனிவர் களான வியாசர், வால்மீகி போன்றவர்களால்கூட யாருடைய பெருமையை விளக்க முடியவில்லையோ, அவரைப் பற்றி நான் என்ன சொல்ல முடியும்?' என்று நாத்தமுதமுக்கக் கூறினார்.

அசைக்க முடியா நம்பிக்கையுடன் வந்த இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் குருதேவருக்கு மயிர்க்கூச் செறிந்தது. அவரது மனம் உயரஉயரப் பறந்தது. அவர் சமாதி நிலையில் ஆழ்ந்தார். அவரது திருமுகம் தெய்வீகப் பேரொளியுடன் பொலிந்தது. அதனைக் கண்டு கிரீஷ் ஆனந்த பரவசத்துடன், 'ஜெய ராமகிருஷ்ண, ஜெய ராமகிருஷ்ண' என்று உரத்த குரலில் முழங்கிக் கொண்டே அவரது திருப்பாத தூளியை எடுத்து மீண்டும்மீண்டும் தலையில் தரித்துக் கொண்டார்.

சிறிதுநேரத்தில் குருதேவருக்குச் சற்று புறவுணர்வு திரும்பியது. அந்த நிலையிலேயே அவர், முகத்தில் புன்னகை பொங்க, 'இன்னும் நான் என்ன சொல்வது? உங்கள் அனைவருக்கும் ஆன்மீக விழிப்பு உண்டாகட்டும்!' என்றார். குருதேவரின் இந்த அபய வாக்கு பக்தர்களிடம் பேருணர்ச்சி களை எழுப்பியது. என்ன செய்கிறோம் என்றே தெரியாத

நிலையில் 'ஜெய ஜெய' என்று ஆனந்தக் கூத்தாடியவாறே சிலர் அவரை வணங்கினர். சிலர் அவர்மீது மலர்களைத் தூவினர். சிலர் அவரது மலரடிகளைத் தொட்டு வணங்கினர். முதலில் ஒருவர் திருவடிகளைத் தொட்டு வணங்கியதும் குருதேவர் பரவச நிலையிலேயே அந்த பக்தரின் நெஞ்சைக் கீழிருந்து மேலே தடவியவாறே, 'ஆன்மீக விழிப்பு உண்டாகட்டும்' என்று கூறினார். அடுத்தவருக்கும் அவ்வாறே செய்தார். இவ்வாறு தம்மிடம் வந்த பக்தர்கள் அனைவரையும் தொட்டு ஆசீர்வதித்தார். குருதேவரின் புனிதமான ஸ்பரிசத்தால் ஒவ்வொருவருக்கும் அற்புத அனுபவங்கள் உண்டாயின. சிலர் சிரித்தனர். சிலர் அழுதனர். சிலர் தியானத்தில் ஆழ்ந்தனர். சிலரோ, மற்ற எல்லோரும் குருதேவரிடமிருந்து பொங்கிப் பெருகும் கருணைப் பெருவெள்ளத்தில் மிதக்கவேண்டும் என்ற ஆசையில் பிறரையும் அழைத்தனர். எங்கும் எழுந்த ஆனந்தத்தின் ஆரவாரத்தைக் கேட்டு உறங்கிக் கொண்டிருந்த, மற்றும் வெவ்வேறு பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்த பக்த இளைஞர்கள் அனைவரும் ஓடிவந்தபோது, குருதேவரைச் சுற்றி பக்தர்கள், பித்தர்களைப் போல் ஆர்ப்பரிப்பதைக் கண்டனர். தட்சிணேசுவரத்தில் மிக நெருங்கிய பக்தர்களை ஆசீர்வதித்த அதே நிலையில் குருதேவர் இப்போது இருப்பதைக் கண்டனர். அதே திருவிளையாடல் மீண்டும் நடைபெறுகிறது, அனைவருக்கும் அவர் அருள் பொழிகிறார் என்று உணர்ந்து கொண்டனர். ஆனால் அந்த இளைஞர்கள் வந்ததும் குருதேவரின் இயல்பு மாறி, அவர் பழைய நிலைக்கு வந்துவிட்டார்.

அன்று குருதேவரின் அருளாசி பெற்றோருக்கு, எத்தகைய அற்புத அனுபவங்களும் காட்சிகளும் கிட்டின என்று பின்னர்

24. குருதேவரின் ஸ்பரிசத்தால் பக்தர்கள் கண்ட காட்சிகளும் பெற்ற அனுபவங்களும் அவர்களிடம் கேட்டோம். ஒருவருக்கு மது போதையைப் போன்றதோர் ஆனந்த போதை உண்டாயிற்று. வேறொருவருக்கு விவரிக்க இயலாததோர் ஆற்றல் உடலில் கீழிருந்து மேலாக விரைந்து பேரானந்தத்தை அளித்துச் சென்றது. இன்னொருவர் கண்களை மூடியவுடனேயே, தாம் இது நான்வரை பெறாத இஷ்டதெய்வக் காட்சியைப் பெற்றார். மற்றொருவருக்கு இதுவரை கேட்டறியாத, பார்த்தறியாத, உணர்ந்தறியாத ஜோதி தரிசனம் கிட்டியது! ஒவ்வொருவரின் காட்சிகளும் அனுபவங்களும் வெவ்வேறாக இருப்பினும்,



பேரானந்த அனுபவம் அனைவருக்கும் பொதுவாக இருந்தது. அது மட்டுமல்ல, குருதேவரின் தெய்வீக சக்திதான், இவ்வாறு அவர் தொட்ட மாத்திரத்திலேயே தங்கள் ஒவ்வொருவரின் உள்ளத்திலும் நுழைந்து, இத்தகைய புது அனுபவத்தையும் மாற்றத்தையும் உண்டு பண்ணிற்று என்பதையும் ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்ததாகத் தெரிகிறது.

அங்கிருந்தவர்களுள் இருவருக்கு மட்டும் 'இப்போது வேண்டாம்' என்று கூறி அவர்களை மட்டும் குருதேவர் தொடவில்லை. அந்த இருவரின் வேதனை விவரிக்க இயலாததாக இருந்தது.<sup>3</sup> இந்த நிகழ்ச்சியிலிருந்து ஒன்று நமக்குப் புரிகிறது. குருதேவரின் அந்த அற்புத ஆற்றல் எப்போது வெளிப்படும், யார்மீது அவர் கருணை பாயும் என்பதை யாராலும் கூற முடியாது. சாதாரண நிலையில் இருக்கும்போது குருதேவருக்கே இதைப் பற்றித் தெரிந்திருக்குமா என்பதுகூட ஐயத்திற்கு உரியதே.

சிறிய-நான் அல்லது பழுக்காத-நான் என்பதை முழுமையாக விட முடிந்ததால்தான், குருதேவரால் பிரபஞ்ச-நான் ஆக அல்லது அன்னையின் சக்தி வெளிப்படுவதற்கான சிறந்த கருவியாக இருக்க முடிந்தது. பழுக்காத-நான் என்பதை முழுக்க முழுக்க உதறித் தள்ளிவிட்டு, எளியோரில் எளியவராக இருந்ததால்தான் அன்னையின் இயல்பாகிய குரு, குருவுக்கெல்லாம் குரு என்ற உயர்ந்த நிலை மிகச் சிறிய முறையில் அவர்மூலம் வெளிப்பட முடிந்தது! இவ்வாறு சிறிய-நான் அழியும்போதுதான் குரு என்ற பாவனை தோன்றுவதை, குருசக்தி வெளிப்படுவதை அவதார புருஷர்கள் அனைவரின் வாழ்விலும் காண முடியும். உலகத்தின் சமய வரலாறு இதற்கு நிலையான சான்றாக விளங்குகிறது.

குருவை மனிதராகக் கருதினால் இறையனுபூதி பெறுவதோ ஆன்மீகத்தில் முன்னேறுவதோ இயலாது என்பதைக் காலம்காலமாகக் கேட்டு வருகிறோம். மந்திர தீட்சை அளித்த குருவை, நம்பிக்கையுடனோ நம்பிக்கையின்றியோ குருர் ப்ரஹ்மா குருர் விஷ்ணு: குருர்தேவோ மஹேச்வர:-- 'குருவே பிரம்மா, குருவே விஷ்ணு, குருவே சிவபெருமான்' என்று துதித்தும் வருகிறோம். சமயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட

25. யாருக்கு எப் போது குருதேவர் இப்படி அருள்புரிவார் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடியாது

26. பழுக்காத-நான் மறையும் போது அல்லது அழியும் போதுதான் குருநிலை வெளிப்படுகிறது என்பது எல்லா சாஸ்திரங் களிலும் உள்ளது

தேசிய பண்பாட்டுக் கல்வியைத் தவிர்த்துவிட்டு, மேலைநாட்டுக் கல்வி என்ற கிணற்றினுள் விழுந்து கிடக்கின்ற பலர், ஒரு மனிதனை இப்படியெல்லாம் புகழ்வது பெரும் பாவம் என்று வன்மையாக எதிர்க்கின்றனர்.

இதற்குக் காரணம் குருநிலை என்பது மனித உடம்பின் மூலம் வெளிப்பட்டாலும், அது மனித உணர்வுகளுக்கு

27. குருநிலை என்பது மனித இயல்பு அல்ல, அன்னையின் ஆற்றல் மனித உடல் மற்றும் மனத்தைக் கருவியாகக் கொண்டு வெளிப்படுகின்ற ஒரு நிலை அது

அப்பாற்பட்டது என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாததுதான்; உலக அன்னையே அந்த குரு உணர்வாகவும் வெளிப்படுகிறாள் என்பதை அவர்கள் அறியாததுதான். உயிரினங்களைக் காப்பதற்காக, முக்கியத் தேவைகளான உணவு, காற்று, நீர் என்று அவளே வெளிப்பட்டு

நிற்கிறாள். அதுபோல, மாயையில் மதிமயங்கி மூன்றுவகைத் துன்பங்களில் உழல்கின்ற மனித மனங்களின் துயர் துடைப்பதற்காகவும் அமைதியையும் பேரின்பத்தையும் நல்கவும் குருநிலையில் அவள் வெளிப்படுகிறாள். அதற்காக நான்-உணர்வைத் துறந்த, தூய, விழிப்புற்ற மனிதர் ஒருவரைக் கருவியாகக் கொண்டு செயல்படுகிறாள். இவையெல்லாம் யாருக்குத் தெரியும்? அது மட்டுமா? அகங்காரம் அல்லது பழுக்காத-நான் என்பது மனித மனத்திலிருந்து விடுபட்டிருக்கின்ற அளவுக்கே, அது அன்னையின் ஆற்றல் வெளிப்படுகின்ற கருவியாக அமைய முடியும் என்பதை யார் கண்டார்? சாதாரண மனிதர்களிடம் இந்த தெய்வீக உணர்வு மிகமிகச் சிறிதளவே வெளிப்படுவதால் நம்மால் அதைப் புரிந்துகொள்ள முடிவதில்லை. ஆனால் கிருஷ்ணர், புத்தர், சைதன்யர், சங்கரர், ஏசுநாதர் போன்ற முற்கால அவதார புருஷர்களின் வாயிலாகவும், தற்காலத்தில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் மூலமாகவும் அந்த சக்தி அளப்பரிய விதத்தில் வெளிப்பட்டது. மிகுந்த புண்ணிய பலத்தால், அத்தகையோரைப் பார்க்கின்ற பேறுபெற்றவர்கள் மட்டுமே அந்த ஆற்றல் மனித எல்லையை மீறியது, இறைவனுடையது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். அப்போதுதான் உலகப்பற்று என்னும் நோயினால் பீடிக்கப்பட்ட சாதகன் தனது மயக்கங்கள் நீங்கப்பெற்று, 'ஓ குருவே! நீர் மானுடரே அல்லர், நீர் இறைவனே!' என்று கூவுகிறான்.

எனவே அஞ்ஞானத்தினால் விளையும் அனைத்து மாசுகளையும் எந்த ஆற்றலால் அன்னை பராசக்தி மனித



மனங்களிலிருந்து நீக்குகிறாளோ, அந்த உயர்ந்த நிலைதான் குருநிலை அல்லது குரு ஆற்றல் என்று நாம் அறிகிறோம். இந்த

28. இறைவனே கருணைகொண்டு குருவாக வந்து மனித மனத்தை அறியாமையிலிருந்தும் மோகத்திலிருந்தும் காக்கிறார். ஆகவே குருபத்தியும் இறைபத்தியும் ஒன்றே

பாவனை அல்லது நிலையையே சாஸ்திரங்கள் குரு என்று குறிப்பிட்டு, இந்த ஆற்றலிடம் சிரத்தை, பக்தி, நம்பிக்கை அனைத்தையும் செலுத்துமாறு கூறுகின்றன. தூலமாகக் காணப்படுகின்ற ஒன்றிடம் மட்டுமே பழகவோ, அன்பு செலுத்தவோ சாதாரண மனித

மனத்தால் முடியும். பக்தி, சிரத்தை என்று இப்போதுதான் முதல்படியில் அடியெடுத்து வைக்கின்ற மனத்திடம், உருவமற்ற நுட்பமான நிலை அல்லது ஆற்றல் அல்லது உணர்வு ஒன்றிடம் அன்பு செலுத்தும்படி, பக்தி கொள்ளும்படிக் கூறினால், அது அதனால் முடியாத காரியம். அதனால்தான் நமக்கு மந்திர தீட்சை அளிப்பவரை, அதாவது ஆன்மீக வாழ்க்கைக்கு நம்மை அறிமுகப்படுத்துபவரை, குருவாக பாவிக்கும்படி சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. ஒருசிலர் குருநிலை என்ற அந்த நுட்பமான ஆற்றலிடமே நேரடியாகத் தாங்கள் பக்தியும் நம்பிக்கையும் கொள்ள முடியும் என்றும், அதனால் அந்த ஆற்றல் வெளிப்படுவதாகக் கூறப்படுகின்ற ஒரு மனிதருக்குத் தலை வணங்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்றும் கூறுகின்றனர். என்ன விந்தை! அந்த ஆற்றலும் அது வெளிப்படுகின்ற ஆதாரமான மனிதரும் வெவ்வேறா, என்ன! இப்படிக்கூறுபவர்களிடம் ஒன்றுமட்டும் நாங்கள் கூற விரும்புகிறோம்: 'சகோதரா, முடியுமானால் அப்படியே செய். ஆனால் உன்னையே நீ ஏமாற்றிக் கொள்ளாதே, மனத்தின் மாயையில் மயங்கிவிடாதே. தீயையும் அதன் சுடும் தன்மையையும் உன்னால் பிரித்துப் பார்க்க முடியுமா? அதில் ஒன்றை ஏற்றுக்கொண்டு மற்றொன்றைத் தள்ள முடியுமா? அதுபோல சக்தியையும் அது வெளிப்படுகின்ற ஆதாரப் பொருளையும் பிரித்துக் காண்பது என்பது சாதாரண விஷயம் அல்ல.' ஒருவரிடம் அன்பு கொண்டுவிட்டால் அவர் உபயோகித்த சாதாரணப் பொருட்கள்கூட நமது உள்ளத்துக்கு உகந்ததாகி விடுகிறது. அவர் தொட்ட மலர், அவரது உடை முதலிய எல்லாமே நம்மைப் பொறுத்தவரை புனிதமானவை ஆகிவிடுகின்றன. ஏன், அவர் காலடிப்பட்ட மண்கூட வணக்கத்துக்கு உரியதாகி விடுகிறது. அவ்வாறிருக்க, அவரது திருமேனியை வழிபடுவதற்கு

என்ன விளக்கம் தேவை? குரு பாவனையை, குருநிலையை வழிபடுவோம்; ஆனால் குருவை வணங்க மாட்டோம் என்பவர்கள் குருநிலையைப் புரிந்து கொள்ளாதவர்கள் என்று மட்டும்தான் நாம் சொல்ல முடியும். ஏனெனில் அந்த நிலையிடம், ஆற்றலிடம் உண்மையான பக்தி பூண்டவர்கள், அந்த ஆற்றலின் இருப்பிடமான மனிதரிடமும் பக்தி பூண்டே தீர வேண்டும். விபீஷணனின் பக்தியை எடுத்துக் கூறி இதனை விளக்குவார் குருதேவர்.

ஸ்ரீராமசந்திர மூர்த்தி மண்ணில் தமது லீலைகளை முடித்துவிட்டு விண்ணை அடைந்துவிட்டிருந்த காலம் அது.

29. பக்தி பற்றி குரு சாகாவரம் பெற்ற விபீஷணன், ராவணன் தேவரின் உபதேசம்: இறந்த பின்னரும் மூன்று கல்ப காலமாக விபீஷணனின் குரு அப்போது இலங்கையை ஆண்டு கொண்டிருந்தான். ஒருமுறை கடலில் சென்ற படகு ஒன்று கவிழ்ந்ததில், மனிதன் ஒருவனை அலைகள் அடித்து இலங்கைக் கடற் கரையில் ஒதுக்கியது. இந்தச் செய்தி விபீஷணனுக்கு எட்டியது.

'ஆகா, விருந்திற்கு நல்ல மனித உடல் கிடைத்தது' என்று அவையில் கூடியிருந்த அரசுக்களின் வாயில் நீர் ஊறிற்று. அரசனாகிய விபீஷணனோ நேர்மாறான மனநிலையில் இருந்தான். அவனது கண்களிலிருந்து நீர் வழிந்தது. குரல் கம்ம, 'ஆ, எத்தகைய அரிய பேறு!' என்று மீண்டும் மீண்டும் சொன்னான். விபீஷணனின் மனநிலையை அரசுக்களால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அவர்கள் திகைத்தனர்! விபீஷணன் விளக்கினான்: 'மனித உருவம் என்பது, இலங்கையில் திருவடிகளைப் பதித்து எனக்கு வாழ்வளித்த என் பிரபுவாகிய ஸ்ரீராமன் தரித்த உருவம் அல்லவா? எவ்வளவு காலத்திற்குப் பிறகு மனிதன் ஒருவனைப் பார்க்கும் பேறு பெற்றேன் நான்! இது சாதாரணப் பேறு! ஸ்ரீராமசந்திர பிரபுதான் மீண்டும் வந்திருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது.' பின்னர் அமைச்சர்கள் முதலியோர் சூழ, கடற்கரைக்குச் சென்று அந்த மனிதனை மிகுந்த மரியாதையுடனும் அன்புடனும் அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்றான். அவனைத் தன் அரியணையிலேயே அமரச் செய்து, குடும்பத்தினருடன் வழிபட்டான். பணிவுடன் அவனுக்குச் சேவைகள் செய்தான். இவ்வாறு இலங்கையில் சிலகாலம் அவனைத் தங்கும்படிச் செய்து, அதன்பின்னர் அவனுக்கு விலையுயர்ந்த ஆடை



அணிகலன்களைப் பரிசாகக் கொடுத்து, கண்ணீர் மல்க, அவனைத் தனது சேவகர்கள் புடைகுழு அனுப்பிவைத்தான்.

இதனைச் சொல்லிவிட்டு குருதேவர் கூறினார்: 'உண்மையான பக்தி இருந்தால் இவ்வாறு நடக்கும். சாதாரணப் பொருட்கள்கூட ஒருவனை இறைநினைவால் கிளர்ந்தெழச் செய்துவிடும். அன்பாலும் பக்தியாலும் அவன் மனம் நிரம்பி வழியும். "இந்த மண்ணினால்தான் கோல்கள்<sup>4</sup> செய்யப் படுகின்றன" என்று கூறிக்கொண்டே சைதன்யர் பரவச நிலை அடைந்ததை நீங்கள் கேள்விப்பட்டது இல்லையா?

'ஒருசமயம் அவர் கிராமம் ஒன்றின் வழியாகச் சென்று கொண்டிருந்தார். பஜனை, கீர்த்தனைகளில் பக்க வாத்தியமாகப்

30. உண்மை பக்தி இருந்தால் மிகச் சிறு பொருள்கூட இறை எண்ணத்தை எழுப்பி விடும். இந்த மண்ணினால்தான் கோல்கள் செய்யப்படுகின்றன என்பதை அறிந்ததும் சைதன்யர் பரவச நிலை அடைதல்

பயன்படுத்துகின்ற கோல்களைச் செய்து விற்பதன் மூலம்தான் அந்த கிராம மக்கள் வாழ்க்கையை நடத்துகிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டார். அதனைக் கேட்டதுதான் தாமதம்! "ஆ! இந்த மண்ணினால்தான் கோல்கள் செய்யப்படுகின்றனவா?" என்று கூறிக்கொண்டே உலக உணர்வை இழந்து

பரவச நிலை எய்தினார். ஏன் தெரியுமா? இந்த மண்ணினால் கோல்கள் செய்யப்படுகின்றன, அந்தக் கோல் வாசித்து ஹரிநாம பஜனை நடைபெறுகிறது, அந்த ஹரி அனைவரது உயிருக்கும் உயிரானவர், அழகிற்கு அழகானவர்— இத்தனை எண்ணங்களும் தொடர்ச்சங்கிலிபோல் அவர் மனத்தில் எழுந்தது. ஹரியின் நினைவில் அவர் மனம் மூழ்கியது.

குருவிடம் இத்தகைய பக்தி உள்ளவனுக்கு அவரது உறவினர்களையும் குடும்பத்தினரையும் பார்க்கும்போது குருவின் நினைவு வருவது இயற்கைதான். ஏன், அவர் பிறந்த கிராம மக்களைக் கண்டால்கூட அவனது மனம் பக்திப் பேருணர்வில் திளைக்கும். அவர்களை வணங்குவான், அவர்களின் பாத தூளியைத் தலையில் தரிப்பான், அவர்களுக்கு உணவு முதலியவை அளித்து சேவை செய்வான். இந்த நிலையில் குருவின் குறைகள் எதனையும் அவனால் காண முடியாது. 'கடைக்குச் சென்று மது அருந்தினாலும், என் குரு பேரின்பப் பொருளான இறைவனே' என்ற பழமொழி அவனுக்குத் தான் பொருந்தும். மனிதன் என்றால் குறை, நிறை ஆகிய இரண்டும் இருந்தே தீரும். மஞ்சள்காமாலை நோயினால்

பீடிக்கப்பட்டவன் அனைத்தையும் மஞ்சள் நிறமாகக் காண்பதுபோல், பக்தி மேலீட்டால், அவன் தன் குருவை மனிதனாக அன்றி தெய்வமாகவே காண்கிறான். இறைவனே எல்லாமாக ஆகியிருக்கிறார்; குரு, தாய், தந்தை, மனிதன், பசு, உணர்வுள்ளவை, உணர்வற்றவை, என்று அனைத்துமாக இருப்பவன் இறைவனே என்பதை அவனுடைய பக்தி அவனுக்கு உணர்த்துகிறது.

ஒருமுறை தட்சிணேசுவரத்தில் பக்த இளைஞர் ஒருவர்,<sup>31</sup> குருதேவர் அவரிடம் கூறியதற்கு எல்லாம் ஏதேதோ மாறான கருத்துக்களைக் கூறிக் கொண்டிருந்தார். அந்த பக்தர் எளியவராயினும் சிறிது தலைக்கனம் உடையவர். பலமுறை குருதேவர் கூறியும் விடாமல் வாதம் செய்துகொண்டே இருந்தார். அதனால் குருதேவர் அவரிடம், 'என்னப்பா நீ! நான் சொல்கிறேன். இருப்பினும் ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறாயே!' என்றார். குருதேவரின் வார்த்தைகளில் கனிந்த அன்பு அந்த பக்தரின் மனத்தைத் தொட்டுவிட்டது. அந்த பக்தர் கூறினார்: 'நீங்கள் சொன்னால் நான் ஏற்றுக் கொள்ளாதிருப்பேனா! வெறுமனே வாதத்திற்காக நான் அவ்வாறு பேசினேன்!'

இதைக் கேட்ட குருதேவரும் சிரித்துக்கொண்டே கூறினார்: 'குருவிடம் எத்தகைய பக்தி இருக்க வேண்டும்

31. அர்ஜுனனின் தெரியுமா? குரு ஏதாவது ஒன்றைக் கூறினால், குருபக்தி

அதுமட்டுமே அவன் கண்களுக்குத் தெரிய வேண்டும். அர்ஜுனனிடம் அத்தகைய பக்தி இருந்தது. ஒருநாள் அர்ஜுனன் கிருஷ்ணருடன் தேரில் சென்று கொண்டிருந்தான். அப்போது கிருஷ்ணர் வானத்தை நோக்கியவாறே, "நண்பா, அதோ அங்கே புறாக்கள் பறப்பதைப் பார்" என்றார். அர்ஜுனனும் மேலே பார்த்துவிட்டு, "ஆம் நண்பா, எத்தனை அழகிய புறாக்கள்!" என்றான். மறுகணமே கிருஷ்ணர், "ஆ, நண்பா அவை புறாக்கள் அல்ல" என்றார். அர்ஜுனன் பார்த்து விட்டு, "உண்மைதான் நண்பா, அவை புறாக்கள் அல்ல" என்றான். இதன் கருத்தை நீ புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அர்ஜுனனின் சத்திய நிஷ்டையைப் பற்றிய கேள்விக்கு இங்கு இடமில்லை. இவ்வாறு அர்ஜுனன் கூறியது கிருஷ்ணரை மகிழ்விப்பதற்காகவும் அல்ல. அவன் கிருஷ்ணரிடம் திட நம்பிக்கையும் பக்தியும் கொண்டிருந்தான்; கிருஷ்ணர் ஒன்றைக் கூறிவிட்டால், அதனை மட்டுமே கண்டான் அர்ஜுனன்.'



சாஸ்திரங்கள் கூறுவதுபோல், அஞ்ஞான இருளை அகற்றக் கூடிய குருவின் ஆற்றல் என்பது உண்மையில் இறை

32. இறைவனின் சக்தி வெளிப்படுகின்ற கருவி என்கிற ரீதியில் எல்லா குருக்களும் ஒன்றே ஆயினும் சொந்த குருவிடம் பக்தியும் தீநம் பி க் கை யும் தேவை. இதைப்பற்றி அனுமன் கூறியது

வனின் ஆற்றலே என்பதை நாம் ஏற்றுக் கொள்கின்ற அதே வேளையில், இன்னொன்றையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்-- குரு ஒருவரே, பலர் அல்லர். குருநிலை வெளிப்படுவது வெவ்வேறு மனிதர்களிடமிருந்தாக இருக்கலாம். ஆனால் குருநிலை என்பதைப் பொறுத்த வரை உன் குருவும் என் குருவும் ஒருவரே.

இதற்குச் சான்றாக மகாபாரதத்தில் உள்ள ஏகலைவன் கதையைக் கூறலாம். துரோணாச்சாரியாரின் மண் உருவத்தையே குருவாக ஏற்றுக்கொண்டு, ஏகலைவன் ஆழ்ந்த பக்தியுடன் வழிபட்டான். அதன்மூலமே வில்வித்தையில் அவனை மிஞ்ச இன்னொருவர் இல்லாமல் திகழ்ந்தான்! உண்மைதான். இதனை முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்வதற்கு நீண்ட காலமும் நல்ல சாதனையும் தேவை. ஏற்றுக்கொண்டாலும், தனக்கு உடம்பு என்று ஒன்று இருப்பதை சாதகன் உணர்கின்ற வரையில், குரு சக்தி எந்த உருவத்தின் மூலம் தனக்கு அருள்புரிகிறதோ அந்தத் திருமேனியை வழிபடுவதைத் தவிர அவனுக்கு வேறு வழியில்லை.

இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக நிஷ்டாபக்தியில் சிறந்து விளங்கிய அனுமனைப் பற்றி குருதேவர் கூறுவார்: 'இலங்கைப் போரில், வீரனான மேகநாதன் ராமனையும் இலக்குவனையும் ஒருமுறை நாகபாசத்தால் கட்டிவிட்டான். அதனை முறியடிக்க, பாம்புக் கூட்டத்தின் நிரந்தரப் பகைவனான கருடனைப் பற்றி அவர்களுக்கு நினைவு வந்தது. கருடனை வரும்படிச் செய்தனர். கருடனைக் கண்டவுடன் பாம்புகள் அங்குமிங்குமாக ஓடின. ராமபிரான் தமது பக்தனாகிய கருடனைக் கண்டு மகிழ்ந்து, அவன்முன் திருமாலின் வடிவத்தில் காட்சி தந்து, திருமாலே தாமாக அவதரித்துள்ளதைக் காட்டியருளினார். ஆனால் திருமால் வடிவத்தை ராமர் தாங்கியிருப்பதை அனுமன் விரும்பவில்லை. எப்போது ராமர் தமது பழைய வடிவத்தைக் கொள்வார் என்று அவர் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தார். அனுமனின் உணர்ச்சியை ராமபிரான் உடனடியாகப் புரிந்துகொண்டார். கருடனுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பி விட்டு திருமாலின் வடிவத்தை மாற்றி ராமர் வடிவம்

கொண்டார். பின்னர் அனுமனிடம், 'மகனே, என்னைத் திருமாலின் வடிவத்தில் காண்பதை நீ ஏன் விரும்பவில்லை? மகா ஞானி நீ! உனக்கு இனி சொல்லவும் கற்பிக்கவும் என்ன இருக்கிறது? யார் ராமனின் வடிவில் இருக்கிறாரோ அவரே திருமால் என்பது உனக்குத் தெரியாதா?' என்று கேட்டார். அதற்கு அனுமன் பணிவுடன், 'உண்மைதான். ஒரே பரம்பொருள்தான் இரண்டு வடிவங்களையும் தாங்கியிருக்கிறது என்பதும், அதனால் ஸ்ரீ அல்லது லட்சுமியின் நாதனுக்கும் ஜானகியின் நாதனுக்கும் எவ்வித வேறுபாடும் இல்லை என்பதும் சரிதான். ஆனால் என் மனம் என்னவோ, கமலக்கண்ணனாகிய ஜானகிநாதனைத் தரிசிக்கவே விரும்புகிறது. எனக்கு சகலமும் ராமனே! இறைவனை இந்த வடிவத்தில் கண்டு அல்லவா நான் பிறவிப் பயன் அடைந்தேன்' என்று கூறினார்.

அன்னை பராசக்தியின் விசேஷ சக்தியே குருசக்தி. இந்த சக்தி எல்லோரிடமும் உள்ளது, ஆனால் சிலரில் விழித் தெழுந்துள்ளது, சிலரில் விழிக்காமல் உள்ளது 33. குரு உணர்வு அனைவரிடமும் அடங்கியுள்ளது என்பதெல்லாம் தெளிவாக இப்போது தெரிந்து கொண்டோம். இந்த சக்தி சாதகனிடம் வெளிப்படும்போது சிக்கலான ஆன்மீக உண்மைகளை அவன் தானாகவே தெரிந்து கொள்கிறான். தனது சந்தேகங்களை நீக்குவதற்கு அவன் எவ்வகையான வெளி உதவியையும் நாட வேண்டிய தேவையில்லை. கீதையில் பகவான் கிருஷ்ணர் அர்ஜுனனிடம், 'எப்போது உனது புத்தி அஞ்ஞான மோகத்திலிருந்து விடுபடுமோ, அப்போது உனக்கு இதைக் கேட்க வேண்டும், அதைக் கேட்க வேண்டும் என்று சாஸ்திரங்களை நாடி எதையும் அறிய வேண்டிய தேவையில்லை. அதனைக் கடந்து அப்பால் சென்று அனைத்தையும் நீயாகவே புரிந்துகொள்வாய்' என்று கூறுகிறார்.

இந்த நிலை பற்றி குருதேவர் கூறுவார்: 'இறுதியில் மனமே குருவாகிறது. அதாவது குருவின் பணியைச் செய்கிறது. 34. இறுதியில் மனிதகுரு மந்திரத்தைக் காதில் ஒதுகிறார். மனமே குருவாகிறது குருவிற்கெல்லாம் குருவானவர் மந்திரத்தை உயிரில் ஏற்றுகிறார்'. ஆனால் இந்த மனத்திற்கும் சாதாரண மனத்திற்கும் வேறுபாடு உள்ளது. இந்த மனம் புனிதமானது, தூய சத்வ நிலையில் இருப்பதால் இறைவனின் உயர்ந்த சக்தியை



வெளிப்படுத்தும் தகுதியுடைய எந்திரமாக உள்ளது. ஆனால் சாதாரண மனமோ இறைவனைவிட்டு விலகி காமம், கோபம், போகசுகங்கள் போன்றவற்றில் ஆழ்ந்திருக்க விரும்புகிறது.

குருதேவர் கூறுவார்: 'குரு ஒரு தோழியைப் போன்றவர். கிருஷ்ணனுடன் ராதை ஒன்று சேரும்வரை அவளுக்கு

35. குரு தோழி ஓய்வில்லை. அதுபோல இஷ்டதெய்வத்துடன் சயப் போன்றவர் சாதகன் ஒன்றுபடும்வரை குருவின் பணி முற்றுப் பெறுவதில்லை.' சிறந்த குருவானவர் உண்மையை அறியத் துடிக்கும் சீடனின் கையைப் பற்றிக்கொண்டு உயர, இன்னும் உயர, அதற்கும் மேலான நிலைகளுக்கு இட்டுச் செல்கிறார். இறுதியில் இஷ்டதெய்வத்தின் திருமுன்னர் கூட்டிச்சென்று, 'மகனே, அங்கே பார்!' என்று கூறிவிட்டு மறைந்துவிடுகிறார்.

இவ்வாறு குருதேவர் கூறுவதை ஒருமுறை பக்தர் ஒருவர் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் ஒருநாள், யாரானாலும்

36. குரு இறுதியில் இஷ்டதெய்வத்திடம் ஒன்றிவிடுகிறார். குரு, கிருஷ்ணன், வைணவர் ஆகிய மூவரும் ஒருவரே. ஒருவரே மூவரும் குருவைவிட்டு பிரிந்துதானே தீர வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவருள் எழுந்தது. அதனைக் கருத்திற்கொண்டு அவர் கேட்டார்: 'ஐயா, குரு அப்போது எங்கு செல்வார்?' என்று கேட்டார்.

அதற்கு குருதேவர், 'இஷ்டதெய்வத்துடன் ஒன்றிவிடுவார். குரு, கிருஷ்ணர் (இஷ்டதெய்வம்), வைணவர் (பக்தர்) ஆகிய மூவரும் ஒருவரே! ஒருவரிலேயே மூவரும் இருக்கிறார்கள்' என்று பதில் அளித்தார். □

1. கீதை, 2.29.

2. உண்மையில் அது 'போதை'தான். அளவுக்குமீறி மது அருந்தினால் வருகின்ற போதை போன்றதொரு மயக்கம் இந்த நிலையிலும் இருக்கும். சிலருக்குக் கால்கள் தள்ளாடும். சிலரைக் கைத்தாங்கலாக அழைத்துச் செல்ல வேண்டியிருக்கும். பார்ப்பவர்கள் மிதமிஞ்சிய குடிகாரன் என்றுதான் எண்ண நேரும்.

3. பின்னாளில் இவர்களையும் ஸ்ரீகுருதேவர் தொட்டு ஆசீர்வதித்தார்.

4. மிருதங்கம் போன்ற வாத்தியக் கருவி.

5. வைகுண்ட நாத சன்யால்

6. கீதை, 2.52.

#### 4. குருநிலையின் முதல் வெளிப்பாடு

எனது மேலான இயல்பையும், நான் உயிர்களுக்கெல்லாம் உயிராக இருப்பதையும் அறியாத மூடர்கள் என்னை மானிடன் என்று எண்ணுகின்றனர்.<sup>1</sup>

குழந்தைப் பருவத்திலேயே குருதேவரிடம் குருநிலை வெளிப்பட்டது; இருப்பினும் வாலிபப் பருவத்தில் அவர் நிர்விகல்ப சமாதி நிலையை அனுபவித்த பின்னரே அது முழுமையாக வெளித்தோன்றி யது. குழந்தைப் பருவத்திலேயே அவரிடம் குருநிலை வெளிப்பட்டது என்று கூறுவதை, அவரது பெருமையை மிகைப்படுத்துவதற்காகக் கூறுவதாக யாரும் எண்ணிவிட வேண்டாம். அவரது பெருவாழ்வைப் பாரபட்ச மின்றி ஆராய்கின்ற யாரும் இந்தத் தவற்றைச் செய்ய மாட்டார்கள். யார் வேண்டுமானாலும் அவரது அசாதாரணமான வாழ்க்கையைப் பகுத்தறிவால் நன்றாக அலசி ஆராய்ந்து பார்க்கட்டும்! ஆனால் பகுத்தறிவு தன் எல்லைவரை சென்றாலும், அவரது ஆழம் காண முடியாமல் மயங்கித் திகைத்துச் செயலற்றுப் போய் நின்று விடும்! ஏன், எங்களுையே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். எங்களுள் பலருக்கும் சந்தேகம் வரத்தான் செய்தது. இன்று நினைத்தால்கூட திகைப்பினை ஊட்டக்கூடிய அளவுக்கு அவரை நாங்கள் சோதனை செய்தோம். ஆனால் அவரை ஆராயப் புறப்பட்டதில் தோல்வியும் அவமானமுமே எங்களுக்குக் கிடைத்தது. இத்தகைய புனிதரைச் சோதிக்கத் துணிந்து, இறுதியில் நாங்கள்

1. குருதேவரின் வாழ்வில் சிறுவயதி லிருந்து குருநிலை வெளிப்பாடு



தலைகுனிந்து நின்ற நிகழ்ச்சிகளைக் கூறி மாளாது. அத்தகைய சம்பவங்களைப் பற்றி ஏற்கனவே அங்கங்கே சிறிது சொல்லி இருக்கிறோம். இன்னும் நிறையச் சொல்லப் போகிறோம். அப்போது வாசகர்கள் தாங்களாகவே குருதேவரைப் பற்றி முடிவு செய்ய இயலும். அதனால் இங்கே அதிகம் சொல்லாமல் விடுகிறோம்.

நித்திய முக்தர்களான ஈசுவரகோடிகளைப் பற்றி குருதேவர் அடிக்கடி இவ்வாறு சொல்வதுண்டு: 'முதலில் பழம், பின்னர்

2. முதலில் பழம், பின்னர் பூ—இதையே எல்லா அவதார புருஷர்களின் வாழ் விலும் காண்கிறோம்

பூ -- பூசணி, சுரைக்காய் போல.' அதாவது ஈசுவரகோடிகள் உலகில் பிறந்து மேற்கொள்ளும் அனைத்து சாதனைகளும் மக்களுக்கு முன்மாதிரியாக இருப்பதற்குத்தான்; இன்ன

சாதனையை மேற்கொண்டால் இன்ன பலன் கிடைக்கும் என்று காட்டத்தான். மேலும், அவர்களின் வாழ்க்கையை ஆராய்ந்தால் ஒரு விஷயத்தில் தனித்தன்மையைக் காண முடியும்--அவர்களின் சாதனையும் பயிற்சிகளும் புதிதாக எதையும் அடைவதற்காக இல்லை. மேலோட்டமாகப் பார்த்தால், அவர்களும் ஞானம் பெறுவதற்காக சாதனைகளில் ஈடுபடுவது போல் தோன்றும். ஆழ்ந்து பார்க்கும்போது, அந்த ஞானம் பிறவியிலிருந்தே அவர்களுக்கு இருப்பதை நாம் காணலாம். அவர்களது நடத்தையும் அதையே காட்டி நிற்கும். எதற்காக முயல்கிறார்கள் அது ஏற்கனவே அவர்களிடம் உள்ளது என்பது நமக்குத் தெளிவாகத் தெரியும். ஈசுவரகோடிகளின் விஷயமே இப்படி என்றால் அவதாரங்களைப் பற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை. காலந்தோறும் எல்லா நாடுகளிலும் தோன்றிய அவதார புருஷர்களின் விஷயத்தில் இது உண்மையாக இருப்பதை சாஸ்திரங்களில் குறித்து வைத்துள்ளனர். அவர்கள் வெவ்வேறு காலங்களில் தோன்றியிருந்தாலும் அவர்களின் செயல்பாடுகளில் ஒருவித ஒற்றுமை நிலவுவதைக் காணலாம்.

சான்றாக, தொட்ட மாத்திரத்திலேயே ஆன்மீக விழிப்பை இன்னொருவரிடம் உண்டாக்கியதை ஏசுநாதர், சைதன்யர், ராமகிருஷ்ணர் ஆகியோரின் வாழ்க்கையில் பார்க்கிறோம். அவர்கள் பிறக்கப் போவதைப் பற்றி அந்தக் காலத்தில் வாழ்ந்த மகான் ஒருவருக்கு அமானுஷ்யமாக அறிவிக்கப்பட்டது; இளமையிலிருந்தே அவர்களிடம் குருநிலை வெளிப்பட்டது; சுருணையினால், மக்களுக்கு எந்த எளிய உன்னத வழியினைக்

காண்பிக்க அவதரித்தனரோ அதனை இளமையிலேயே அறிந்திருந்தது போன்ற எத்தனையோ பொதுவான விஷயங்களைச் சொல்ல முடியும். எனவே குருதேவரின் வாழ்க்கையில் சிறுவயதிலிருந்தே குருநிலை முதலியவற்றின் வெளிப்பாட்டைக் கேட்டு யாரும் வியப்படையத் தேவையில்லை. ஏனெனில் அவதார புருஷர்கள் தனிப்பட்ட ஒரு பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள். இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் சாதாரண மக்களின் வாழ்வில் நடப்பதில்லை என்பதால் அவதாரங்களின் வாழ்க்கையிலும் நடக்க முடியாது என்று எண்ணினால் அது மிகப் பெரிய தவறாகும்.

காமார்புகூரில் இருந்தபோதுதான் இந்த குருநிலை குருதேவரிடம் முதன்முதலாக வெளிப்பட்டது. அப்போது 3. காமார்புகூரில் தான் குருதேவரிடம் முதன்முதலாக குருநிலை வெளிப்பட்டது அவருக்கு உபநயனம் முடிந்துவிட்டது. வயது ஒன்பது அல்லது பத்து இருக்கும். கிராம ஜமீன்தாரான லாஹாபாபுவின் வீட்டில் நடைபெற்ற சிராத்தச் சடங்கிற்கு அந்தப் பகுதியின் தலைசிறந்த பண்டிதர்கள் பலரை அழைத்திருந்தனர். பண்டிதர்கள் கூடும் இடங்களில் விவாதங்கள் நிகழ்வதுபோல் இங்கும் தொடங்கியது. ஏதோ ஒரு கருத்து பற்றி விவாதம் தொடங்கியது. வெகுநேரம் சென்றும் அவர்களால் ஒரு முடிவுக்கும் வர இயலவில்லை.

அப்போது அங்கிருந்த கதாதரன் தனக்குத் தெரிந்த பண்டிதர் ஒருவரிடம், 'ஏன், இந்த முடிவிற்கு வரக் கூடாதா?'

4. லாஹாக்களின் வீட்டில் பண்டித சபை என்று கேட்டு, தனது முடிவையும் கூறினான். அங்கு நடைபெறும் விவாதத்தைக் காண நண்பர்களுடன் அவன் அங்கே சென்றிருந்தான். பண்டிதர்கள் கைகால்களை ஆட்டியும் உடம்பை அசைத்தும் தீவிரமாக விவாதம் செய்வது எதைப் பற்றி என்றுகூட, பிற சிறுவர்களால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஏதோ வேடிக்கை வினோதம் நடக்கிறது என்று சில சிறுவர்கள் சிரித்து மகிழ்ந்தனர், சிலரோ பண்டிதர்களின் அங்க சேஷ்டைகளைச் செய்துகாட்டிக் களித்தனர்; மற்றும் சிலர் இந்தக் கோலாகலத்தை எல்லாம் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் விளையாட்டில் ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டிருந்தனர். ஆனால் இந்தச் சிறுவன் கதாதரன் மட்டும், தாங்கள் சொல்வது அனைத்தையும் பொறுமையாகக் கேட்டு, புரிந்துகொண்டு, சிந்தித்துச் சரியான முடிவுக்கு வந்துள்ளானே,



என்று அந்த பண்டிதர் வியந்தார்! கதாதரன் கூறிய தீர்வை அவர் பிற பண்டிதர்களிடம் கூறினார். தீர ஆலோசித்ததில் அதுவே சரியான முடிவு என்று எல்லா பண்டிதர்களும் ஏற்றுக்கொண்டனர்.<sup>2</sup> இத்தகைய அற்புத முடிவைத் தெரிவித்தது கதாதரன்தான் என்று அறிந்தபோது அவன் தெய்வீக ஆற்றல் பெற்றவன் என்பதை அவர்கள் உணர்ந்து கொண்டனர். சிலர் மிகவும் மகிழ்ந்து அவனை மடியில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு நல்லாசி வழங்கினர்.

இதனைச் சற்று ஆராய்வோம். கிறிஸ்தவ சமயத்தைத் தோற்றுவித்த ஏசுநாதரின் வாழ்க்கையிலும் இது போன்ற நிகழ்ச்சியை பைபிள் கூறுகிறது.<sup>3</sup> அப்போது ஏசுவிற்கு வயது பன்னிரண்டு. ஏழையான அவரது தந்தை ஜோசப்பும் தாய் மேரியும் மற்ற பயணிகளுடன், கலிலி மாநிலத்திலுள்ள தங்கள் சொந்த ஊராகிய நாசரேத்திலிருந்து, ஜெருசலத்தில் அமைந்துள்ள பிரபல கோயிலில் தரிசனம், வழிபாடு மற்றும் பலி முதலியவை நிகழ்த்துவதற்காக நடந்து சென்றனர். இந்துக்களின் பல புண்ணியத்தலங்களைப் போன்று ஜெருசலம் யூதர்களின் புண்ணியத்தலம். அங்கிருக்கும் தங்கப் பேழையில் ஜெஹோவாவின் சான்றித்தியத்தை பக்தர்கள் உணர்கிறார்கள். மலர்கள், பழங்கள் போன்றவற்றைப் படைத்து, ஊதுவத்தி ஏற்றி, ஆடு, புறா போன்றவற்றை பலியிட்டு வழிபடுகிறார்கள். காமாக்யா பீடம், விந்த்யாவாசினி போன்ற இடங்களில் இந்துக்கள் புறாவைப் பலியிட்டு வழிபடும் வழக்கம் உள்ளது. ஜெஹோவாவிற்குப் பலியிட்டுத் தங்கள் வழிபாட்டைச் செலுத்தியபின் ஜோசப்பும் மேரியும் மற்ற பயணிகளுடன் திரும்பினர்.

ஜெருசலத்திற்கு வரும் பயணிகளின் நிலைமை, ரயில் எதுவும் இல்லாத காலத்தில், புரி போன்ற இந்தியப் புண்ணியத் தலங்களுக்கு நடந்துசெல்லும் பயணிகளின் நிலைமையைப் போன்றதாகவே இருந்தது. கொள்ளைக்காரர்கள் மற்றும் வழிப்பறிகள் கள்வர்களிடமிருந்து தங்களைக் காத்துக் கொள்ளும்பொருட்டு அவர்களும் கூட்டம் கூட்டமாகவே சென்றனர். நம் நாட்டைப்போலவே குறுகி நீண்ட சாலைகள்; சாலைகளின் இருமருங்கிலும் அணிசெய்து நின்ற மரங்கள்; வழிகளில்

6. அந்தக் காலத் தில் யூதர்களின் புனிதப்பணம்

இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாகத் தென்பட்ட கிணறுகள், குளங்கள், சத்திரங்கள், அன்னதானச் சாலைகள்; யாத்திரிகர் களுடன் தவறாமல் பண்டாக்கள்; உணவுப் பண்டங்களும் பிற பொருட்களும் விற்கும் சிறிய கடைகள்; புழுதி; அயர்ந்த உறக்கத்திலும் களைப்பிலும்கூட தெய்வீக எண்ணங்களை மறக்க இயலாதபடி தோழமையுடன் பயணிகளுக்குச் சேவை செய்த கொசுக்கூட்டங்கள் என்று எல்லாம் அப்படியே ஒத்திருந்தன.

இவ்வாறு பயணம் செய்து கொண்டிருந்த ஜோசப்பும் மேரியும் சிறிது நேரத்திற்குப் பின்னர் ஏசு தங்களுடன் இல்லை 7. ஜெஹோவா என்பதைக் கண்டனர். ஒருவேளை பின்னால் ஆலயத்தில் ஏசுநாதர் வருகின்ற சிறுவர் கூட்டத்துடன் வருவார் என்ற சாஸ்திரங்களை எண்ணத்தில் தொடர்ந்து நடந்தனர். ஆனால் விளக்குதல் எண்ணத்தில் நீண்ட நேரம் பயணம் செய்த பின்னரும் அவர் வந்து சேரவில்லை என்று கண்டபோது ஐயம் கொண்டு பல இடங்களிலும் தேடினர். நன்றாகத் தேடியும் ஏசு இல்லாததைக் கண்டு கவலையுடன் மீண்டும் ஜெருசலத்திற்குச் சென்றனர். அங்கும் பல இடங்களில் தேடிப் பார்த்தனர். எந்தத் தகவலும் கிடைக்கவில்லை. இறுதியாக கோயிலுக்குள் ஒருமுறை பார்த்துவிடலாமென்று அங்கே சென்றனர். அங்கே ஏசு பெரிய பண்டிதர்களுடன் சாஸ்திர விவாதங்களில் ஈடுபட்டிருப்பதையும், அவர்கள் திணறிய பிரச்சினைகளுக்குத் தெளிவான விளக்கங்களைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்ததையும், பண்டிதர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்ததையும் கண்டனர்.

குருதேவரின் வாழ்வில் இத்தகைய நிகழ்ச்சி உண்மையில் நடந்ததா என்று மாக்ஸ்முல்லர் தமது 'ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்:

8. மாக்ஸ்முல்லரின் வாழ்வும் வாக்கும்' என்ற நூலில் கேள்வி கருத்துக்கு மறுப்பு எழுப்பியுள்ளார். ஏசுவின் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்ததைப் போன்றே இதுவும் இருப்பதால் மாக்ஸ்முல்லருக்கு இந்தச் சந்தேகங்கள் தோன்றிவிட்டது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் ஆங்கிலம் அறிந்த சீடர்கள், தங்கள் குருவை உயர்த்திக் காட்டுவதற்காக ஏசுவின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சியை அவரது வாழ்க்கையில் நுழைத்து விட்டார்கள் என்று தாட்சண்ய மின்றிக் கூறும் அளவிற்கு மாக்ஸ்முல்லர் சென்றுள்ளார். மாக்ஸ்முல்லர் அறிஞர் என்பதற்காக நாங்கள் உண்மையை மாற்றிக் கூற முடியாதே! ஏனெனில் குருதேவர் பிறந்த ஊராகிய



காமார்புகூரில் வாழ்கின்ற பல முதியவர்கள் இந்த நிகழ்ச்சியைக் கூறக் கேட்டிருக்கிறோம். அதுமட்டுமின்றி, குருதேவரே இதைப் பற்றி எங்களுள் சிலரிடம் கூறியிருக்கிறார். எனவே அறிஞர் மாக்ஸ்முல்லர் எழுதியுள்ளதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல், இந்த விஷயத்தை இத்துடன் முடித்துக் கொள்கிறோம்.

குருதேவரின் வாழ்க்கைச் சரிதத்தைப் படிக்கும்போது அவர் ஏன் திருமணம் செய்துகொண்டார் என்ற வினா

9. குருதேவர் திரு மணம் செய்துகொண்டது ஏன்? உறவினர்களின் வேண்டு கோளுக்காகவா? இல்லை

எழுகிறது. மனைவியுடன் குடும்ப வாழ்க்கை நடத்தும் எண்ணமே இல்லாதவர் ஏன் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும்? இதற்கான உண்மைக் காரணத்தை அறிவது கடினம். எனினும் இந்த விஷயத்தைப் பல கோணங்களில் சிந்தித்துப் பார்க்கலாம்.

குருதேவர் இளமையிலேயே இறைவனை எண்ணி யெண்ணிப் பித்தனைப் போலாகிவிட்டதால், உறவினர்கள் பலவந்தமாக அவருக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தனர் என்று விடை சொல்வதாக வைத்துக் கொள்வோம். இது கண்டிப்பாகச் சரியாக இருக்க முடியாது. ஏனெனில் சிறுவயதிலிருந்தே தனது விருப்பத்திற்கு மாறாக யாரும் அவரை எதுவும் செய்விக்க இயலாது. அவர் ஏதாவது செய்ய விரும்பிவிட்டால் எப்படியாவது செய்தே தீருவார். உபநயனத்தின்போது கொல்லர்குல மாதான தனியிடம் அவர் முதல் பிச்சையை ஏற்றதை எண்ணிப் பாருங்கள். காமார்புகூர், கல்கத்தாபோல அல்ல. அங்கே யாரும் தன்னிஷ்டத்திற்கு எதையும் செய்துவிட முடியாது. சமூக நியதிகள் அவ்வளவு கட்டுப்பாடாக இருந்தன. அவரது பெற்றோரும் மிகவும் ஆசாரமானவர்கள். அந்தணப் பெண்ணிடம் முதல்பிச்சை ஏற்க வேண்டும் என்பது அந்தக் காலத்து சமூக நியதியும் குடும்ப வழக்கமும் ஆகும். எனவே கதாதரன் ஒரு கொல்லர் பெண்ணிடம் முதல்பிச்சை ஏற்பதை எல்லோரும் எதிர்த்தனர். ஆனால் அவர்களின் எதிர்ப்புக்கள் அனைத்தையும் எதிர்கொண்டு, தனியிடமே பிச்சை ஏற்றான் கதாதரன். இது சாதாரண விஷயமா, என்ன! பிற சம்பவங்களைப் பார்த்தாலும், யாருடைய எண்ணமோ விருப்பமோ அவரது சங்கல்பத்திற்குமுன் எதுவும் செய்ய இயலவில்லை. அவ்வாறிருக்க, தம் வாழ்க்கையில் ஒரு முக்கிய நிகழ்ச்சியான திருமணத்தை உறவினர்களின்

வற்புறுத்தலின் பேரில் ஏற்றுக் கொண்டார் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்?

இன்னொரு விதமாக எண்ணிப் பார்க்கலாம். இறைவனிடம் கொண்ட பிரேமையினால் அனைத்தையும் துறந்து ii. இன்ப நாட்டத் வாழ்ந்தார் குருதேவர். உண்மைதான். ஆனால் தாலா? இல்லை இந்த எண்ணம் அவரிடம் இளமைப்பருவம் முதலே இருந்தது என்று ஏன் கொள்ள வேண்டும்? சாதாரண மனிதனைப் போன்று திருமணம் செய்துகொண்டு உலகியல் இன்பங்களைத் துய்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம்தான் அவருக்கு முதலில் இருந்தது; வாலிபரானபோது திடீரென்று மனத்தில் பெரிய மாறுதல்கள் தோன்றி, அதன் விளைவாக பழைய சம்ஸ்காரங்கள் அனைத்தும் மறைந்து, தெய்வப்பித்தது என்ற சூறாவளி வீசுவதற்கு முன்பு திருமணம் முடிந்துவிட்டது என்று கூறலாமே! இந்தக் கருத்தை ஒப்புக்கொண்டால் சந்தேகம் தீர்ந்துவிடும்.

மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்போது இது உண்மைபோல் தோன்றுகிறது. ஆனால் இதற்கும் ஆணித்தரமான சில மறுப்புக்கள் உள்ளன. முதலாவதாக, திருமணத்தின் போது குருதேவரின் வயது இருபத்துநான்கு. வைராக்கியச் சூறாவளி அவரது உள்ளத்தில் அப்போதும் வீசிக்கொண்டுதான் இருந்தது. மேலும், சொந்த நலத்திற்காகப் பிறருக்குத் துளிகூடத் துன்பம் தரத் தயங்குகின்ற குருதேவரைப் போன்ற ஒருவர், வாழ்நாள் முழுவதும் ஒரு பெண்ணிற்கு நரகவேதனையை அளிக்கின்ற ஒரு செயலை முன்யோசனையின்றிச் செய்திருக்க முடியுமா? இரண்டாவதாக, குருதேவரின் வாழ்க்கையில் ஒரு சம்பவம்கூட நோக்கமின்றி நடைபெறவில்லை. இதுவும் கருத்திற்கொள்ள வேண்டிய ஒன்று.

மூன்றாவதாக, அவர் விரும்பியே திருமணம் செய்து கொண்டார். இது சர்வ நிச்சயம். ஏனெனில் தமது திருமணம் ஜெயராமப்பாடியிலுள்ள ராமசந்திர முகர்ஜியின் மகளுடன் நடைபெறும் என்பதை அவரேயல்லவா ஹிருதயரிடமும் பிறரிடமும் கூறினார்! இது வாசகர்களுக்குத் திகைப்பைத் தரலாம். ஏன், 'நல்ல கற்பனை வளம்! இருபதாம் நூற்றாண்டில் இந்தக் கதையெல்லாம் செல்லுபடியாகுமா?' என்று அவநம்பிக்கைகூடக் கொள்ளலாம். அதற்கு எங்கள் பதில்: 'அன்பா, நீ நம்பு, இல்லை, நம்பாமல் போ. ஆனால் இது



உண்மை. இதற்கு சாட்சியான பலர் இன்றும் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். அவர்களை விசாரித்து உண்மையை நீயே

iii. மனமகளைத் தேடியபோது 'எனக் காக வைக்கோல் சுற்றி வைக்கப்பட்டுள்ள வளைச் சென்று பாருங்கள்' என்று குருதேவரே சொன்னார். எனவே தாமே விரும்பித்தான் அவர் திருமணம் செய்து கொண்டார்

தெரிந்துகொள். பெண் தேடித்தேடி, எதுவும் ஒத்து வராதபோது குருதேவரே, இன்ன கிராமத்தில் இன்னார் மகள் 'வைக்கோல் சுற்றப்பட்டு' எனக்காகக் காத்திருக்கிறாள் என்றும், சென்று பார்க்குமாறும் கூறினார். அதாவது தாம் திருமணம் செய்து கொள்ளப் போவது அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். அது மட்டுமின்றி, திருமணம் எங்கு நடக்க உள்ளது,

யாருடைய மகளை மணக்கப் போகிறோம் என்பவற்றையும் அறிந்தே இருந்தார். அதனால்தான் அவர் தமது திருமணத்திற்கு எந்தத் தடையும் சொல்லவில்லை. கண்டிப்பாகத் தமது திருமணத்தைப் பற்றி அவர் பாவ சமாதி நிலையில்தான் அறிந்தார்.

அவ்வாறாயின் குருதேவருடைய திருமணத்தின் பொருள் தான் என்ன? சுற்றறிந்த சில வாசகர்களுக்கு இந்தக் கேள்வி

iv. வினைப் பயனை அனுபவிக்கவா திருமணம் செய்து கொண்டார்?

எரிச்சலைத் தரும். அவர்கள் கூறலாம்: 'சுத்த முட்டாள்தனம்! ஒன்றுமில்லாத விஷயத்தை இப்படி ஏன் ஊதிப் பெரிதாக்குகிறீர்கள்!

சாஸ்திரங்கள், அதுஇது என்றெல்லாம் சொல்கிறார்களே, அவற்றுள் ஏதாவது ஒன்றை முதலில் படியுங்கள். அவற்றி லிருந்து மகான்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை எப்படி எழுதுவது என்று தெரிந்துகொண்டு எழுதத் துணியுங்கள். சாஸ்திரங்கள் என்ன கூறுகின்றன, தெரியுமா? ஒருவர் இறைக்காட்சி அல்லது பூரண ஞானம் பெற்றுவிட்டால் அவரது சஞ்சித, ஆகாமிய கர்ம வினைகள் அனைத்தும் அழிந்துவிடுகின்றன; ஆனால் பிராரப்த வினையை மட்டும் ஞானம் பெற்றாலும் அனுபவித்தே தீர வேண்டும். உதாரணம் ஒன்றைப் பார்ப்போம்: வேடனின் முதுகில் கட்டப்பட்டுள்ள அம்பறாத்தூணியில் சில அம்புகள் உள்ளன. மரத்திலிருக்கும் பறவையின்மேல் அவன் ஓர் அம்பு எய்துவிட்டான். மற்றோர் அம்பைக் கையில் எடுத்து எய்யத் தயாராக வைத்திருக்கிறான். அந்த வேளையில் அவனது மனத்தில் கருணை பிறக்கிறது. இனி எந்த உயிருக்கும் தீங்கு செய்யக் கூடாது என்று முடிவு செய்து, தன் கையில் இருந்த அம்பைக் கீழே போட்டுவிடுகிறான்.

அம்பறாத்தூணியில் இருந்த அம்புகளையும் எறிந்துவிடுகிறான். ஆனால் ஏற்கனவே எய்துவிட்ட அம்பை அவன் திரும்பப் பெற முடியுமா? அம்பறாத்தூணியில் இருந்த அம்புகளைப் போன்றவை முற்பிறவிகளில் சேர்த்துவைத்திருந்த சஞ்சித வினைகள். கையில் உள்ள அம்பு, இனிமேல் அனுபவிக்க இருக்கின்ற ஆகாமிய வினைகளைக் குறிப்பது. இந்த இரு வினைகளும் ஞானம் பெற்றதும் அழிந்து போகின்றன. ஆனால் தொடுத்துவிட்ட அம்பினைப் போன்றவை பலனை நல்கிக் கொண்டிருக்கிற பிராரப்த வினைகள். அவற்றின் பலனை அனுபவித்தே தீர வேண்டும். உடல் தரித்திருக்கும்வரை, குருதேவரைப் போன்ற மகாபுருஷர்களும் பிராரப்த வினைகளை அனுபவித்தேயாக வேண்டும். இதைத் தவிர்க்க முடியாது. பிராரப்த வசத்தால் தங்கள் வாழ்வில் என்னென்ன நிகழப் போகிறது என்பதை அவர்கள் அறிந்தே இருந்தார்கள். அதனால்தான், யாரை மணக்கப் போகிறோம், எங்கு திருமணம் நடக்கப்போகிறது என்பதெல்லாம் குருதேவருக்குத் தெரிந்திருந்தது. இது ஒரு சாதாரண விஷயம்!"

மேலே கூறிய அனைத்திற்கும் எங்கள் விடை இதோ: உண்மை, நாங்கள் பெரிதாக சாஸ்திரங்கள் எதையும் படிக்கவில்லை. ஆனால் நாங்கள் படித்ததி

10. பூரண ஞான பிராரப்த கர்ம பலனை அனுபவிப்பதும் அனுபவிக்காததும் அவர் கையிலேயே உள்ளது

லிருந்து, உண்மை ஞானி பிராரப்த வினையை அனுபவிக்கத் தேவையில்லை என்று நம்புகிறோம். ஏனெனில் இன்பதுன்பங்களை

உணர்கின்ற மனத்தைத்தான் அவர் இறைவனிடம் சமர்ப்பித்துவிட்டாரே! எனவே அவற்றை அனுபவிப்பது எங்கே? இல்லை, அவரது உடல் பிராரப்த கர்மத்தை அனுபவிக்கிறது என்று நீங்கள் கூறினால், அதுவும் எப்படி முடியும்? உலக நன்மை போன்ற உயர் காரணங்களுக்காக நான்-உணர்வைச் சிறிது வைத்திருக்க அவர் விரும்பினால் மட்டுமே உடலுணர்வு அவருக்கு இருக்கும். அப்போதுதான் பிராரப்த வினையை அனுபவிக்கிறார். அதனால் உண்மை ஞானி, விரும்பினால் பிராரப்த கர்மபலனை அனுபவிக்கலாம், அல்லது விட்டுவிடலாம். அத்தகைய ஆற்றலை அவர் அடைகிறார். அதனால்தான் அவர்களை 'உலகத்தை வென்றவர்கள்', 'மரணத்தை வென்றவர்கள்', 'அனைத்தையும் உணர்ந்தவர்கள்' என்றெல்லாம் கூறுகிறோம்.



இன்னொன்று. குருதேவரின் அனுபவங்களை நம்புவதானால் அவரை ஞானியர் குழுவில் சேர்க்க இயலாது. அவர்களை விட உயர்ந்த இடத்தை அவருக்கு அளித்தாக வேண்டும். ஏனெனில், அவரே பலமுறை, 'ராமர் யாரோ, கிருஷ்ணர் யாரோ அவரே இப்போது ராமகிருஷ்ணர்' என்று கூறியதை நாங்கள் கேட்டிருக்கிறோம். அதாவது, முன்னர் ராமராகவும் கிருஷ்ணராகவும் யார் அவதரித்தாரோ, அவரே இந்த யுகத்தில் ராமகிருஷ்ணர் என்ற உடலில் வாழ்ந்து அற்புதத் திருவிளையாடல் புரிந்துவருகிறார்! இதனை நம்புவதானால் ராமகிருஷ்ணர் நித்தியமானவர், நிர்மலமானவர், பேருணர்வு வடிவினர், நித்திய முக்தர் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அப்போது, அவர் பிராரப்தம் போன்ற எந்த வினைகளுக்கும் உட்பட்டவர் என்று கூறுவது பொருந்தாது. அதனால் குருதேவரின் திருமணத்திற்கு வேறு விளக்கம் கொடுக்க வேண்டிய நிலையில் உள்ளோம். அந்த விளக்கங்கள் பின்வருமாறு:

தம் திருமணத்தைப்பற்றி குருதேவர் பலமுறை எங்களிடம் வேடிக்கையாகப் பேசியுள்ளார். ஓ! அதுகூட எத்தனை இனிமையானது! ஒருநாள் குருதேவர் தட்சிணேசுவரத்தில் உணவருந்த அமர்ந்திருந்தார். பலராம் பாபுவும் வேறு பக்தர்கள் சிலரும் அவருடன் உரையாடிக்கொண்டிருந்தனர். ராம்லாலின் திருமணத்திற்காக அன்னை சாரதாதேவி காமார்புகூர் சென்றிருந்தார். அவர் அங்குச் சில மாதங்கள் தங்கி வருவதாக ஏற்பாடு.

குருதேவர் (பலராமிடம்): நல்லது, எனக்கு எதற்குத் திருமணம், எதற்கு மனைவி? சொல், பார்க்கலாம். உடுத்தியிருக்கும் உடை எங்கே என்கூடச் சிலவேளைகளில் தெரிவதில்லை. எனக்கு மனைவியா?

பலராம் சிரித்துக்கொண்டே பேசாமல் இருந்தார்.

குருதேவர்: ஓ! புரிந்துவிட்டது. (தட்டிலிருந்த சில காய்கறிகளை எடுத்து பலராமிடம் காண்பித்து) இதற்காகத்தான் திருமணம். இல்லையென்றால், இவ்வாறு பக்குவமாக யார் எனக்குச் சமைப்பார்கள்? (பலராமும் பிறரும் சிரித்தனர்) உண்மைதான், என் உணவில் வேறு யார் இவ்வளவு அக்கறை

எடுத்துக் கொள்வார்கள்! இன்று அவர்களும் சென்றுவிட்டனர். (யார் சென்றுவிட்டார்கள் என்று பக்தர்களுக்குப் புரியவில்லை.) ராம்லாலின் சித்திதான் சென்றுவிட்டாள். ராம்லாலுக்குத் திருமணம். அதனால் எல்லோரும் காமாட்புகருக்குச் சென்றிருக்கிறார்கள். நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது எதுவும் தோன்றவில்லை. யாரோ எங்கோ போகிறார்கள், எனக்கென்ன என்றுதான் இருந்தது. ஆனால் பின்னரோ, எனக்கு யார் உணவு சமைப்பார்கள் என்ற கவலை எழுந்தது. ஏன் தெரியுமா? எல்லாவகை உணவுகளும் என் வயிற்றுக்கு ஒத்துக் கொள்வதில்லை. உணவு உண்ண வேண்டும் என்ற எண்ணமும் எப்போதும் இருப்பதில்லை. எனக்கு எப்படி உணவு தர வேண்டுமென்பதை அவள் (அன்னை சாரதாதேவி)தான் அறிவாள். அதற்கு ஏற்றாற்போல் சமைப்பாள். அதனால்தான் யார் உணவு சமைப்பார்கள் என்ற கவலை ஏற்பட்டது.

தட்சிணேசுவரத்தில் ஒருநாள் குருதேவர் திருமணத்தைப் பற்றி இவ்வாறு கூறினார்: திருமணம் எதற்குத் தெரியுமா? பிராமணன் பத்து சடங்குகள் செய்தாக வேண்டும். அவற்றுள் திருமணமும் ஒன்று. இந்தச் சடங்குகள் அனைத்தையும் செய்தால்தான் ஒருவர் குருவாக முடியும்.

சிலவேளைகளில் அவர் இவ்வாறும் கூறுவதுண்டு: 'பரமஹம்ச நிலையை எய்திய ஞானி தோட்டிமுதல் பேரரசன்

13. பத்து சடங்குகளைப் பூர்த்தி செய்யவே சாதாரண குருமார்கள் திருமணம் செய்கிறார்கள். குருதேவரும் அப்படியா? இல்லை

ஈறாக அனைத்து நிலைகளின் அனுபவங்களையும் பெற்று முடித்து விடுகிறார். இல்லை யென்றால் உண்மை வைராக்கியம் எப்படி வர முடியும்? அனுபவிக்காத ஒன்று இருக்குமானால், அதை அனுபவிக்க மனம் அலை

பாயும், துடிதுடிக்கும். புரிந்ததா? சொக்கட்டான் விளையாட்டு பார்த்திருப்பீர்களே, அனைத்து கட்டங்களையும் தாண்டிய பின்தான் காய்கள் வீட்டை அடைய முடியும். அதுபோலவே.

சாதாரண குருவின் திருமணத்திற்கான காரணம் இது என்று குருதேவர் கூறினாலும் குருதேவரின் திருமணத்திற்குரிய சிறப்பான காரணத்தை நாங்கள் அடிப்படைக் காரணம் புரிந்துகொண்ட அளவில் இப்போது விளக்குகிறோம்.

திருமணம் என்பது இன்பநுகர்ச்சிக்காக அல்ல என்று ஒவ்வொரு நிலையிலும் நமது சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.



இறைவனின் படைப்புத் தொழில் தொடர வேண்டும், அதற்காக ஒருவன் நன்மக்களைப் பெற்று, சமுதாய நன்மைக்கு வழிவகுக்க வேண்டும். இதுவே ஓர் இந்து திருமணம் செய்துகொள்வதன் நோக்கம். இதனை மீண்டும்மீண்டும் எடுத்துக் கூறுவதில் சாஸ்திரங்கள் சளைக்கவில்லை.

அப்படியானால் திருமணத்தின் மூலம் சொந்த நன்மை என்பதையே ஒருவன் நாடக் கூடாதா? இப்படி, முடியாத ஒன்றையா சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன? இல்லை, அப்படியில்லை. சாஸ்திரங்களை எழுதியவர்கள் ரிஷிகள். அவர்கள் மனிதனின் இயல்பை அடியாழம்வரை உணர்ந்தவர்கள். சாதாரண மனிதன் பலவீனமானவன், அவன் சுயநலத்தைத் தவிர எதிலும் நாட்டம் செலுத்த மாட்டான்; லாப நஷ்டக் கணக்கு பார்க்காமல் எதையும் செய்ய மாட்டான் என்பதையெல்லாம் அவர்கள் அறிந்தே இருந்தனர். இது தெரிந்தும் கூட இல்லறம் இன்பநுகர்ச்சிக்காக அல்ல, என்று எழுதினார்கள். ஏன்? இன்பநுகர்ச்சி என்ற தன்னலத்தை உயர்ந்த குறிக்கோள் ஒன்றுடன் இணைப்பது மட்டுமே அவனுக்கு நன்மை செய்ய முடியும்; இல்லாவிடில் பிறப்பு இறப்பு என்னும் துன்பக்கடலில் உழன்று, அளவற்ற துக்கத்தை அனுபவித்துக் கொண்டேதான் இருப்பான். தான் உண்மையில் நித்திய முக்த ஆன்மா என்பதை மனிதன் மறந்துவிட்டு புலனின்பங்களை நாடி ஓடுகிறான். இவற்றை இன்பமயம் என்றும், மனமகிழ்ச்சிக்கான ஒரே வழி என்றும் நம்புகிறான்!

ஆனால் அந்தோ! உலகின் அனைத்து சுகங்களும் துக்கத்துடன் பிணைக்கப்பட்டவை. சுகம் வேண்டும் என்றால் துக்கத்தை ஏற்றே தீர வேண்டும் என்பதை அவன் அறியவில்லையே! 'துன்பம் என்னும் மகுடத்தைத் தாங்கியே இன்பம் மனிதனிடம் வருகிறது' என்பார் சுவாமி விவேகானந்தர். இன்பத்தை நாடிப் பரபரக்கிறான் மனிதன்! ஆனால் அதன் தலையில் துன்பம் என்னும் மகுடம் உள்ளதே! அதையும் ஏற்றாக வேண்டுமே! இதைப்பற்றி நினைக்க அவனுக்கு நேரம் இல்லை. அதனால்தான் சாஸ்திரங்கள் அவனுக்கு இதனை நினைவுபடுத்தி, 'இன்பநாட்டம் என்பதே தன்னலம் என்று ஏன் கருத வேண்டும்? இன்பமாகட்டும், துன்பமாகட்டும், ஒன்றை வரவேற்றால் மற்றதையும் ஏற்றுக் கொண்டேயாக

15. விவேகத்துடன் போகங்களை அனுபவித்தால், காலப்போக்கில் 'துன்பம்' என்னும் மகுடத்தைத் தாங்கியே இன்பம் வருகிறது என்பது புரியும்

வேண்டும்! ஏன் இந்த சுகபோக ஆசை அல்லது இன்பநாட்டம் என்கிற தன்னலத்தைச் சற்று உயர்ந்த நிலையில் வைத்துப் பார்க்கக் கூடாது? ஆம், சுகம் எனக்கு வாழ்க்கையில் எத்தனையோ பாடங்களைக் கற்பித்தது; அதுபோல் துக்கமும் கற்பிக்கிறது. இந்த இரண்டையும் கடந்த ஒன்று எனது குறிக்கோளாக, நான் நாடுவதாக அமையட்டும்! அதாவது சாஸ்திரங்களை எழுதியவர்களின் நோக்கம் மனிதனை இறைவனை நாடச் செய்வதுதான். அவன் பலவீனன், எனவே திருமணம் செய்துகொள்ளட்டும். ஆனால் விவேகத்துடன் போகங்களை அனுபவிக்கட்டும். சுகமும் துக்கமும் நிறைந்த, தவிர்க்க முடியாத அனுபவங்களிலிருந்து அவன் பாடங்கள் கற்றுக் கொள்ளட்டும். 'உலக இன்பம் கணம்தோன்றி கணம்மறைவது என்ற உண்மை அவனுள் உறைக்கட்டும். அதன்பின் அவன் உலக சுகங்களை விட்டு இறைவனை நாடட்டும். அப்போது மட்டுமே, இறைவனே 'எல்லாவற்றின் சாரம்' என்பதை உணர்ந்து அவரது திருக்காட்சிக்காக ஆர்வத்துடன் முயல்வான். இதனை மனிதனுக்குத் தெரியப் படுத்துவதே சாஸ்திரங்களை எழுதிய ரிஷிகளின் நோக்கம்.

சரியான விவேக புத்தியுடன் எந்த சுக அனுபவத்தை நாடினாலும், மனம் அதை விட்டு விலகும் என்பது முற்றிலும்

16. போகசுகங்களை விட்டுவிட மனத்திற்கு எவ்வாறு கற்பிப்பது? உண்மை. குருதேவர் கூறுவார்: 'உண்மை-உண்மையில்லாதது பற்றிய ஆராய்ச்சி மிகவும் தேவை. மீண்டும் மீண்டும் மனத்திற்கு

உண்மையை அறிவுறுத்த வேண்டும்: "மனமே, நீ பலவற்றை நாடி ஓடுகிறாய். இதை உண்ண வேண்டும், அதை உடுக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் துடிக்கிறாய். ஆனால் எந்த பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையால் உருளைக்கிழங்கு, அரிசி, பருப்பு போன்றவை உண்டாயிற்றோ, அதே பஞ்சபூதங்களால் உருவானவையே ரசகுல்லா போன்ற இனிப்புப் பண்டங்களும். உன் உடல், மற்றவர்களின் உடல், ஆடு, மாடு போன்ற விலங்குகளின் உடல் ஆகிய யாவும் பஞ்சபூதங்களினின்று வந்த தசை, எலும்பு, ரத்தம் ஆகியவற்றால் ஆனவையே! அழகிய பெண்ணின் உடலும் இதே பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையே! இந்த உடலுக்காக ஏன் இப்படி ஏங்கி அலைகிறாய்? இதனால் நீ சச்சிதானந்தப் பொருளை அடைய முடியாது." இப்படியெல்லாம் எடுத்துக் கூறியும் அதிலிருந்து மனத்தை விலக்க



முடியவில்லை என்றால் ஓரிருமுறை அனுபவித்த பின்னர் விலக்கிவிட வேண்டும். உதாரணமாக, ரசகுல்லா உண்ண வேண்டுமென்று மனம் விரும்புகிறது என்று வைத்துக் கொள். எவ்வளவுதான் வேண்டாம் என்றாலும் மனம் கேட்கவில்லை, அதன் பின்னாலேயே அலைகிறது. உடனே ஒன்றிரண்டு ரசகுல்லாக்களை வாங்கி வாயில் போட்டு மென்று சுவைத்தபடியே மனத்திடம், “மனமே, இதுதான் ரசகுல்லா. உருளைக்கிழங்கும் பருப்பும் எதனால் ஆகியுள்ளதோ, அதே பஞ்சபூதச் சேர்க்கையால் ஆனதுதான் இந்த ரசகுல்லாவும். உண்டபின் இதுவும் ரத்தமாக, தசையாக, மலமாக, சிறுநீராகத்தான் மாறப் போகிறது. வாயில் இருக்கும்வரைதான் இது இனிப்புப் பண்டம். தொண்டைக்குக் கீழே சென்று விட்டால் அதன் சுவையை உணர முடியாது. அளவுக்கு அதிகமாக உண்டாலோ நோய் வந்துவிடும். இந்த ரசகுல்லாவுக் காகவா இவ்வளவு தவிப்பு! சீ சீ! வெட்கம்! இப்போது உண்டுவிட்டாய். இனி அதற்காக ஏங்காதே” என்று கூற வேண்டும். (பக்த இளைஞர்களைப் பார்த்து) சிறிய பொருள் என்றால் இவ்வாறு ஆராய்ந்து அதனைத் துறக்க முடியும். ஆனால் பெரிய விஷயங்களில் இந்த முறை எடுபடாது. அனுபவிப்பதற்காகத் தலையைக் கொடுத்தால் மாட்டிக் கொள்வோம். ஆகவே பெரிய ஆசைகள் எழுமானால், அவற்றில் உள்ள தீமையை நன்கு ஆராய்ந்து மனத்திலிருந்து விரட்டிவிட வேண்டும்.’

திருமணம் என்பதை இத்தகைய உயரிய நோக்கத்துடன் சாஸ்திரங்கள் பேசினாலும் இன்று இதையெல்லாம் யார் எண்ணிப் பார்க்கிறார்கள்? தங்களால் இயன்ற வரை இல்லற வாழ்வில் பிரம்மசரியத்தைக் கடைப்பிடித்து, தங்களுக்கும் சமூகத்திற்கும் நன்மை செய்பவர்கள் எத்தனை பேர்? கடவுளை அடைவது என்ற லட்சியத்தை விட்டுவிடுவோம். உலக நன்மையின் பொருட்டாவது எத்தனை மனைவியர் இந்த விரதத்தைக் காப்பதில் கணவனுக்கு உறுதுணையாக நிற்கின்றனர்? ‘வாழ்க்கையின் அடிப்படை தியாகம்’ என்பதை எத்தனை கணவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டு, மனைவிக்கு அதைக் கூற்றுத் தருகின்றனர்? அந்தோ, பாரதத் திருநாடே! ‘சுகபோகமே எல்லாம்’ என்கின்ற மேலைநாட்டுக் கருத்து உன் எலும்பு

17. திருமண வாழ்  
வில் பிரம்மசரியத்தை  
மறந்ததே இந்துக்  
களின் வீழ்ச்சிக்குக்  
காரணம்

மஜ்ஜைமையில் எல்லாம் ஊடுருவிப் பாய்ந்து உன்னை முதுகெலும்பே அற்றுப்போன விலங்காக மாற்றிவிட்டதே! ஒரு முறை எண்ணிப் பார்! காரணம் இல்லாமலா குருதேவர், தமது பக்த இளைஞர்களிடம் இன்றைய இல்லற வாழ்வின் அவலத்தை எடுத்துக்காட்டி, 'அந்தோ! இன்பநாட்டம் வாழ்க்கையின் லட்சியம் அல்ல என்னும்போது திருமண வேளையில் சில பூக்களைச் சொரிவதனால் மட்டும் அது தூய்மையாகிவிடுமா? அல்லது அதன் கறைகள் போய்விடுமா?' என்று விளக்கினார். இல்லற வாழ்வில் இத்தகைய புலனின்ப நோக்கம், தற்காலத்தைப் போல் எப்போதாவது இந்தியாவில் இருந்ததா என்பது ஐயமே. புலனின்பம் என்பதைத் தவிர மிகப் புனிதமான லட்சியம் இல்லற வாழ்விற்கு உண்டு என்பதையே இன்று நாம் மறந்து விட்டோம். இதன் காரணமாக விலங்குகளுக்கும் சிழான நிலைக்கு வந்துவிட்டோம். புதிய இந்தியாவின் ஆண் பெண் இருபாலாரின் இந்த மிருகத்தனத்தை அழிப்பதற்காகவே உலக குருவாகிய குருதேவர் திருமணம் செய்து கொண்டார். அவரது மற்ற அனைத்து செயல்களைப் போலவே திருமணமும் உலக நன்மையின் பொருட்டு நிகழ்ந்தது.

குருதேவர் கூறுவார்: 'நான் செய்தவை அனைத்தும் உங்களுக்காகவே. நான் பதினாறு பங்கு செய்தால் நீங்கள் ஒரு

பங்காவது செய்யுங்கள்! நான் தப்பித்தவறி நின்றுகொண்டு ஒன்றுக்குப் போனால், நீங்கள் சுழன்று சுழன்றல்லவா போவீர்கள்.' ஓர் உயர்ந்த லட்சியத்தை உலகிற்குக் காட்டவே அவர்

திருமணம் செய்துகொண்டார். அவர் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் இருந்திருந்தால் இல்லறத்தார், 'அவர் திருமணம் செய்துகொள்ளவில்லை. அதனால்தான் பிரம்மசரியத்தைப் பற்றியெல்லாம் பேசுகிறார். மனைவியை ஏற்றுக்கொண்டு அவளுடன் ஒன்றாக வாழவில்லை என்பதனால்தான் நம்மிடம் இப்படி நீண்ட-உபதேசம் செய்கிறார்' என்று கூறியிருப்பார்கள். எனவேதான் தாம் திருமணம் செய்துகொண்டது மட்டுமின்றி, அன்னை காளியின் திருக்காட்சி பெற்று தமது தெய்வீகப் பித்து அடங்கிச் சாதாரண நிலைக்கு வந்ததும், தமது இளம் மனைவியை தட்சிணேசுவரத்திற்கு அழைத்துவந்து தம்முடன் வாழச் செய்தார். மனைவியிடம் அன்னை பராசக்தியைக் கண்டார். அவளை ஸ்ரீஷோடசி மகாவித்யையாக வழிபட்டார்.

18. தாம் வாழ்ந்து காட்டி அந்த லட்சியத்தைப் புளரமைக்கவே குருதேவரின் திருமணம்



தம்மையே அவளிடம் அர்ப்பணித்தார். எட்டுமாதங்கள் ஒரே அறையில் மனைவியுடன் வாழ்ந்தார். ஒரே படுக்கையை மனைவியுடன் பகிர்ந்து கொண்டார். அவளது பயிற்சிக்கும் மனமகிழ்ச்சிக்காகவும் அமைதிக்காகவும் சிலவேளைகளில் காமார்புகூருக்கும் மாமனாரின் ஊராகிய ஜெயராமப்பாடிக்கும் சென்றதுடன் ஓரிரு மாதங்கள் அவளுடன் தங்கவும் செய்தார்.

தட்சிணேசுவரத்தில் குருதேவருடன் வாழ்ந்த நாட்களை நினைவுகூர்ந்து அன்னை சாரதா தேவி தமது பக்தைகளிடம்

19. குருதேவர் கூறுவார்: 'ஆ, எத்தகைய திவ்ய நிலைகளில் மனைவியிடம் எல்லாம் அவர் திளைத்தார் என்பதைச் சொற்களால் விவரிக்க இயலாது. பரவச நிலையில் சிலவேளைகளில் அற்புதமான விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசுவார்; ஒருகணம்

சிரிப்பார், மறுகணம் அழுவார். சிலவேளைகளில் சமாதியில் அசையாமல் இருப்பார். இவ்வாறுதான் இரவு கழியும். பிரமிக்க வைக்கும் தெய்வீக பரவச நிலையைக் கண்டு சிலவேளைகளில் நான் உடல் நடுங்க இரவு எப்போது விடியும் எனக் காத்திருப்பேன். பாவ சமாதி என்பதுபற்றி அப்போது எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. ஒருநாள் அவரது சமாதி நிலை நீண்டநேரம் கலையாதிருந்தது. நான் மிகவும் பயந்துவிட்டேன். அழுதபடியே ஹிருதயனுக்குச் சொல்லியனுப்பினேன். அவன் வந்து அவரது செவியில் இறைநாமத்தை ஒதினான். நீண்ட நேரத்திற்குப் பின்னரே அவர் இயல்பான நிலைக்குத் திரும்பினார். என் பயத்தையும் அதனால் வரும் கஷ்டங்களையும் அவர் தெரிந்து கொண்டபோது, பலவகையான பரவச நிலைகளைப் பற்றியும் அவற்றிற்குரிய மந்திரங்களைப் பற்றியும் எனக்கு போதித்தார். இன்ன நிலையில் இந்த நாமம், இன்ன நிலையில் இன்ன பீஜ மந்திரம் என்றெல்லாம் எனக்கு விளக்கினார். அதன்பின் எனது பயம் சற்று நீங்கியது. அவர் கூறிய மந்திரங்களைச் செவியில் ஒதியதும் அவர் சாதாரண நிலைக்குத் திரும்பிவிடுவார். இவ்வாறு நாட்கள் கழிந்தன. அப்போது புதிய பிரச்சினை எழுந்தது. எந்தவேளையில் அவருக்குப் பரவச நிலை தோன்றுமோ, அப்போது அதற்குரிய மந்திரத்தை ஓத வேண்டுமே என்ற நினைப்பில் எனக்கு உறக்கமே இல்லாமல் போய்விட்டது. அதனை அறிந்தபின் குருதேவர் என்னை நகபத்திற்குச் சென்று உறங்கும்படிக் கூறிவிட்டார்.' விளக்குத்

திரி இடுதல், வீட்டில் இருப்பவர்களின் இயல்புகளைப் புரிந்துகொள்தல், பிறரிடம் பழகும் முறை, வேறு வீடுகளுக்குச் செல்லும்போது நடந்துகொள்ள வேண்டிய விதம் என்று இல்லற இயலின் மிகச் சாதாரண விஷயங்களைப் பற்றியும் அதே வேளையில் நாம ஜபம், கீர்த்தனை, தியானம், சமாதி, பிரம்ம ஞானம் என்று ஆன்மீக வாழ்வின் அங்கங்களைப் பற்றியும் குருதேவர் தமக்குக் கற்பித்ததாக அன்னை சாரதாதேவி கூறியுள்ளார்.

இல்லறத்தார்களே! உங்களில் எத்தனைபேர் இவ்வாறு உங்கள் மனைவிக்குக் கற்றுக் கொடுக்கிறீர்கள்? ஏதாவது

20. இல்லறத்தாருக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாக இருக்கவே குருதேவரீத்தகைய அன்புத் தொடர்பை வாழ்ந்து காட்டினார்

காரணத்தால் உடலின்பம் என்பது மறைந்து விடுமானால், அதன்பின் உங்களில் எத்தனை பேர் மனைவியிடம் முன்பிருந்த அதே பாசத்தை யும் பரிவையும் காட்டுவீர்கள்? அதனால்தான்

இந்த அவதாரத் திருமணம் உங்களுக்காக நிகழ்ந்ததென்று கூறுகிறோம். அற்புத குருதேவர் ஒருநாள்கூட உடல் தொடர்பின்றித் தன் மனைவியிடம் இத்தனை அன்பாகவும் இனிமையாகவும் நடந்துகொண்டது, உங்களுக்கு ஒரு முன்மாதிரியாகத் திகழ்வதற்காகவே. உடலின்பம் என்பதுடன், திருமணத்திற்கு உயர்ந்த லட்சியமும் ஒன்று உள்ளது. அந்த லட்சியத்தைக் குறியாகக்கொண்டு, இயன்றவரை பிரம்மசரியம் காத்து வாழ்ந்துவர வேண்டும். ஆற்றலை இழந்து, ஐசவரியத்தை இழந்து, பண்பை இழந்து நிற்கும் இந்திய சமூகத்திற்கு அதன் மூலம் ஆண்மைமிக்க, அறிவு சான்ற, ஆற்றல் நிறைந்த குழந்தைகளைத் தந்துதவ முடியும் என்பதை நீங்கள் அறிவதற்காகவே அவர் திருமணம் செய்தார். ராமர், கிருஷ்ணர், புத்தர், ஏசு, சங்கரர், சைதன்யர் போன்ற ஆசாரியர்களைப் போலன்றி, குருதேவர் இந்த லட்சியத்தை வாழ்ந்து காட்டுவதற்கான தேவை இந்த யுகத்தில் இருந்ததால்தான் அவர் வாழ்க்கையில் திருமணம் என்ற ஒன்று நடைபெற்றது. அவர் புரிந்த கடின தவம், செய்த சாதனைகள், ஆகியவற்றின் வாயிலாக இல்லற வாழ்வில் இதுவரை கண்டிராத, கேட்டிராத புனித அச்ச வார்க்கப்பட்டுவிட்டது. அவரே கூறுவது போல, உங்கள் வாழ்க்கையை அந்த அற்புத அச்சில் வார்த்துப் புதிய முறையில் செய்து கொள்ளுங்கள்.

'ஆனால்... மம், ஆனால்...' என்று இல்லறத்தார் தயக்கக் குரல் எழுப்புவது கேட்கிறது. உங்கள் தயக்கத்திற்கான காரணம்



புரிகிறது. ஆன்மீக சாதனைகளைப்பற்றி எங்களிடம் சுவாமி விவேகானந்தர் கூறியதை உங்கள் பிரச்சினைக்குரிய தீர்வாகக்

21. குருதேவரைப் பின்பற்றி இல்லற வாழ்வில் ஓரளவுக்காவது பிரம்மசரியத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். இல்லையெனில் நமக்கு நன்மைகள் விளையாது

கூற விரும்புகிறோம்: 'என்ன, நீங்கள் ஒவ்வொரு வரும் ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சராகி விடுவோம் என்று மனப்பால் குடிப்பதாகத் தெரிகிறது. அது முடியாது. ஒன்பது மணங்கு எண்ணெய் விட்டு விளக்கெரிக்கப் போவதும் இல்லை, ராதை ஆடப்போவதும் இல்லை.<sup>4</sup> வனத்திற்கு

ஒரு சிங்கம் தான் ராஜாவாக முடியும். ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரும் உலகில் ஒருவர்தான் இருக்க முடியும். இல்லறத்தார்களே, உங்கள் 'ஆனால்' என்ற தயக்கத்திற்கு நாங்கள் விடை கூறிவிட்டோம். குருதேவரைப் போன்று மனைவியுடன் வாழ்ந்துகொண்டு, அகண்ட பிரம்மசரிய விரதத்தைக் காக்க முடியாதுதான். அவர் முழுமையாக வாழ்ந்து காட்டிவிட்டார். நீங்கள் அவர் செய்ததில் 'பதினாறில் ஒரு பங்கையாவது' செய்வதற்கு அவரது வாழ்க்கையை துருவ நட்சத்திரமாகக் கொள்ளுங்கள். அந்த உயர்ந்த லட்சியத்தைப் பின்பற்றவும், பெண்களை அன்னை பராசக்தியின் வடிவங்களாகக் காணவும், இயன்ற அளவு தன்னலமற்ற அன்பை அவர்கள் பால் செலுத்தவும் முயற்சி செய்யாமல், தாயின் வடிவாய்த் திகழ்கின்ற அவர்களைப் போகப்பொருட்களாக, உங்களைச் சார்ந்திருக்கும் அடிமைகளாகக் கருதி காமக்கண்ணால்தான் பார்ப்பீர்களே யானால் உங்களுக்கு விரைவில் அழிவு நிச்சயம். கிருஷ்ணர் கூறியவற்றைச் செவிமடுக்காத யாதவகுலத்தின் முடிவை எண்ணிப் பாருங்கள்! ஏகவை மதிக்காத யூதர்களின் அவலநிலையையும் நினைவு கொள்ளுங்கள். யுக அவதார புருஷர்களின் செய்தியை உதாசினம் செய்ததுதான் பல இனங்களின் அழிவிற்குக் காரணமாக இருந்து வந்திருக்கிறது.

இன்னும் ஒரு கேள்விக்குப் பதில் சொல்லி, திருமணத்தின் மூலம் குருதேவரிடம் வெளிப்பட்ட அபூர்வ குருநிலையைப்

22. குருதேவர் தம் மனைவியுடன் உடல் தொடர்பு கொள்ளாத தற்குச் சில எதிர்கருத்துக்களும் அவற்றிற்கு மறுப்பு

பற்றிய விஷயங்களை நிறைவு செய்வோம். பின்னர் வேறு விஷயத்தை எடுத்துக்கொள்ள லாம். பொறிபுலன்களுக்கு அடிமையான, எப்போதும் புறப்பொருள் நாட்டமிக்க மனித

மனத்தில் இன்னும் ஒரு சந்தேகம் எழலாம். ஒரு குழந்தையாவது பெற்றுவிட்டு, அதன்பின் மனைவியுடன் அவர் உடல்

தொடர்பைத் தவிர்த்திருக்கலாம். அப்போது, இறைவனின் படைப்புத் தொழிலை முடங்காது நடத்துவதில் விதிவிலக்கின்றி அனைவரும் தங்கள் பங்கைச் செய்தே ஆகவேண்டும் என்பதும் நிலைநிறுத்தப்பட்டிருக்கும்; சாஸ்திரங்களை மதித்து நடந்த படியும் ஆகியிருக்கும். நீத்தார் கடனிலிருந்து விடுபடவேண்டுமெனில் ஒரு குழந்தையாவது பெற வேண்டும், என்றல்லவா சாஸ்திரம் கூறுகிறது!

இதற்கு எங்கள் பதில் இதோ--

முதலாவதாக, படைப்பு என்பது நாம் கண்டு, கேட்டு, சிந்தித்து, கற்பனை செய்து பார்க்கிறோமே, இவ்வளவுதானா? படைப்பின் விதியே வேறுபாடுகளுடன் திகழ்வதுதான். இந்தக் கணத்திலிருந்து, நாம் எல்லோரும் எல்லா விஷயங்களிலும் ஒரேவிதமாகச் சிந்திப்பதாகவும் செயலாற்றுவதாகவும் வைத்துக்கொள்வோம். என்ன ஆகும்? கணம்கூடத் தாமதமின்றி உலகம் அழிந்துவிடும். உங்களிடம் ஒரு கேள்வி. படைப்பைப் பற்றிய எல்லா விதிகளும் உங்களுக்குத் தெரியுமா? இறைவனின் படைப்புத்தொழில் தொடர்வதற்காகத்தான் இன்று நீங்கள் பிரம்மசரிய விரதத்தைக் காற்றில் பறக்க விட்டார்களா? நெஞ்சில் கைவைத்துப் பதில் சொல்லுங்கள். குருதேவர் கூறுவதுபோல 'உணர்வு வீட்டில் திருட்டு' வேண்டாம். போகட்டும், படைப்புத் தொழில் நின்றுபோகாமல் இருப்பதற்காகத் தான் நீங்கள் பிரம்மசரியத்தைக் கைவிட்டதாக வைத்துக் கொள்வோம். ஆனால் பிறரும் இவ்வாறுதான் வாழ வேண்டும் என்று சொல்ல உங்களுக்கு என்ன அதிகாரம் இருக்கிறது? பிரம்மசரியத்தையும் சரி, உயர்ந்த மன ஆற்றல்களையும் சரி, சாதாரண விஷயங்களில் வீண் செய்யலாகாது என்பது படைப்பின் அடிப்படை நியமங்களுள் ஒன்று. எல்லாருமே உங்களைப் போலச் சிற்றின்பத்தில் ஆற்றலை வீணாக்கி விட்டால், உயர்ந்த ஆன்மீக ஆற்றல்களை யார்தான் வெளிப்படுத்துவது? உயர்ந்த நிலையில் சக்தி வெளிப்பாடே இல்லாமல் போய்விடாதா?

இரண்டாவதாக, நமக்கு அனுகூலமாக இருக்கும் பகுதிகளை மட்டும் சாஸ்திரங்களிலிருந்து பொறுக்கி எடுப்பதே நமது வழக்கம். வம்சவிருத்திக்காக குழந்தை பெற்றுக்கொண்டே தீர வேண்டும் என்றெல்லாம் கூறுவதும், இதே போன்று எடுக்கப்பட்டதே. ஏனெனில் சாஸ்திரம், யதஹரேவ விரஜேத்



ததஹரேவ ப்ரவ்ரஜேத்-- 'எப்போது இறையன்பு மிகுந்து உலகப்பற்று விலகுமோ, அப்போதே உலகத்தைத் துறந்துவிட வேண்டும்' என்றும் கூறுகிறதே! நீங்கள் கூறுவதுபோல் குருதேவர் நடந்துகொண்டிருந்தால் சாஸ்திரத்தின் இந்தப் பகுதியை யார் கடைப்பிடிப்பது? இதே போன்றுதான் நீத்தார் கடனை நிறைவேற்றுவதும். உண்மையான துறவி தனது புண்ணியபலத்தால், முன்ஏழு தலைமுறைக்கும் பின்ஏழு தலைமுறைக்கும் நலம் செய்கிறான் என்று சாஸ்திரம் கூறுகிறது. அதனால் குருதேவர் தம் மூதாதையர்களுக்குச் செலுத்த வேண்டிய நீத்தார்கடனைச் செலுத்தவில்லை என்று நாம் கவலைப்பட வேண்டாம்.

எனவே நமக்கு ஓர் உதாரணமாகத் திகழவே குருதேவர் திருமணம் செய்துகொண்டார். அன்னை சாரதா தேவி

23. குருநிலையின் தூண்டுதலால்தான் குருதேவர் திருமணம் புரிந்துகொண்டார். அன்னை சாரதாதேவி குருதேவரை உலக அன்னையாக வழிபட்டதே இதற்குச் சான்று

குருதேவரை உலக அன்னையாகவே கண்டு போற்றினார், வழிபட்டார். எத்தனை புனிதம் மிக்க ஓர் அற்புதக் குறிக்கோளை அவர் நமக்கு விட்டுச் சென்றிருக்கிறார்! ஒருவன் தன் பல வீனத்தைப் பிறரிடமிருந்து மறைத்து விடலாம், ஆனால் மனைவியிடமிருந்து மறைக்க இயலாது. இது அனைவரும் அறிந்த ஒன்று.

இதைப்பற்றி குருதேவர், 'நீதிபதி, மாஜிஸ்ட்ரேட் என்று எந்தக் கில்லாடியாகட்டும், எல்லா அரட்டலும் உருட்டலும் வெளியில்தான். மனைவியிடம் கப்பிப்; புழுவைப் போல்தான், அடிமைக் கோலம்தான். அங்கிருந்துமட்டும் ஒரு கட்டளை பிறக்கட்டும், அது அநியாயமாக இருந்தாலும் அதை எப்பாடுபட்டாவது நிறைவேற்றி விடுவார்கள்' என்பார். கணவனுடைய புனிதமான உயர்ந்த வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு, அவனிடம் களங்கமற்ற மனத்துடன் பக்தி செலுத்தி, வாழ்நாள் முழுவதும் அவனை தெய்வமாகக் கொண்டு, ஒரு மனைவி வழிபடுகிறாள் என்றால், அவனது சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் வேறுபாடு இல்லை என்று நாம் துணிந்து கூறிவிடலாம். குருதேவரின் வாழ்க்கையில் இதனை நாம் உறுதிபடக் கூறுவதுபோல் பிறர் விஷயத்தில் கூற முடியாது. குருதேவர் தம் மனைவியிடம் கொண்டிருந்த அற்புத அன்பினைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு எவ்வளவோ இருப்பினும் இது அதற்கேற்ற இடமல்ல. ஆகவே குருதேவரின் குருநிலை வெளிப்பாட்டில்

சிலவற்றை மட்டும் எடுத்துக்காட்டி இந்த அத்தியாயத்தை நிறைவு செய்கிறோம். □

1. கீதை, 9.11

2. பண்டிதர்களின் பிரச்சினையும் அதற்கு கதாதரன் கூறிய விடையும் என்ன என்பதை ஆதாரபூர்வமான வரலாற்று நூல்கள் எதுவும் கூறவில்லை. ஆனால் வடமொழியில் ராமேந்திர சுந்தர பக்தி தீர்த்தர் எழுதிய 'ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பாகவதம்' என்ற நூலில் இந்த நிகழ்ச்சி விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த நூலின் ஆசிரியர் பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை நேரடியாக தரிசிக்கும் பேறுபெற்றவர். எனவே இந்த நூல் ஆதாரபூர்வமானதாக இல்லாவிடினும், அவர் இந்த நிகழ்ச்சியைப்பற்றிக் கூறியுள்ளதை இங்கு விவரிக்கிறோம்.

பண்டிதர்களின் கூட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தபோது, அங்கு அமர்ந்திருந்த இளம் பிராமணன் ஒருவன் எழுந்தான். எலும்பும்தோலுமாகக் காட்சியளித்த அவன் ஏதோ திராத நோயால் பீடிக்கப் பட்டிருந்தான். அவன் கூறினான்: 'பண்டிதர்களே, இருபது வருடங்களாக நான் அவதிப்படுகிறேன். எந்த மருந்தும் என் நோயைத் தீர்க்க முடியவில்லை. வேறுசுதியற்ற நிலையில் தாரகேசுவர சிவபெருமானின் திருமுன்னர் தவம் கிடந்தேன். அவர் கனிவுடன் என் கனவில் தோன்றி, எனது கிராமத்தின் கோடியில் மாட்டிறைச்சி உண்டு வாழ்கின்ற சக்கிலியன் ஒருவன் இருப்பதாகவும், அவன் உண்ட மீதத்தை உண்டால் நான் குணமடைவேன் என்றும் தெரிவித்தார். பண்டிதர்களே, என் பிரச்சினை இதுதான். சிவபெருமான் கூறியதுபோல் உண்டால் நான் ஜாதியை இழந்தவன் ஆவேன். உண்ணாவிட்டாலோ என் நோய் தீர வழியில்லை. ஜாதியை இழக்காமல் என் நோய் தீர ஒரு வழி சொல்லுங்கள்.'

ஒரு பண்டிதர் சொன்னார்: 'சக்கிலியனின் எச்சில் உணவைச் சாப்பிடு. அதன்பின்னர் அந்தப் பாவம் தீர்வதற்கான பிராயச்சித்த கர்மங்களைச் செய்து விடு.'

இன்னொரு பண்டிதர் அதனை மறுத்தார்: 'அது எப்படி முடியும்? இதற்குரிய பிராயச்சித்த கர்மம் எங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை. உரிய கர்மம் செய்யாவிட்டால், அந்த நோய் மீண்டும் வந்துவிடுமே!'

இவ்வாறு ஒருவர் கூறுவதும் இன்னொருவர் மறுப்பதுமாக விவாதம் முடிவின்றி நீண்டது. அப்போது கதாதரன் எழுந்து கூறினான்: 'ஸ்ரீ ஜகன்னாதர் உறையும் புரி திருத்தலத்திற்கு அந்தச் சக்கிலியனை அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். அங்கே அவனுக்கு நன்றாகப் பிரசாத உணவு படைத்து, அவன் உண்ட மீதத்தை இந்த பிராமணன் உண்ணட்டும். அப்படிச் செய்தால் இவன் ஜாதியை இழக்க மாட்டான். ஏனெனில், ஜகன்னாதருக்குப் படைத்த உணவை நாய்கள் உண்டாடல்கூட, அதை யாரும் உண்ணலாம் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன!'

இது அனைவருக்கும் சம்மதமானதாக இருந்தது.

--பதிப்பாளர்

3. லூக் அதிகாரம், 2.42

4. ஒன்பது மணங்கு எண்ணெய்விட்டு விளக்கெரித்தால்தான் ஆடுவேன் என்று பிடிவாதம் பிடித்த ராதையைப் பற்றிய இந்த உவமை, 'நடக்க முடியாத காரியம்' என்பதைச் சுட்டுகிறது.



## 5. இளமையில் குருநிலை

முக்குணமயமான யோக மாயையால் மறைக்கப்பட்ட நான் யாருக்கும் வெளிப்படுவதில்லை. பிறப்பும் இறப்பும் அற்ற என்னை இந்த மூட உலகம் அறிவதில்லை.<sup>1</sup>

தட்சிணேசுவரத்தில் அன்னை காளியின் அன்றாட வழிபாட்டை மேற்கொண்ட நாளிலிருந்து குருநிலை குருதேவரிடம் சிறப்பாக வெளிப்படத் தொடங்கிற்று. அது அவரது சாதனைக் காலம். பிரேமைப்பித்து அவரை முழுமையாக ஆட்கொண்டிருந்தது. அதனால் என்ன? குரு எப்போதும் குருவாகத்தான் இருப்பார். சிறுவனாக இருக்கும்போதே தலைவன் தலைவனாகத்தான் இருப்பான். குழு ஒன்று கூடி, கலந்துபேசி, இவன் தலைவன், இவன் குரு என்று தேர்ந்தெடுக்க வேண்டியதில்லை. அவன் மக்கள்முன் வந்து நின்றால் போதும், அவனை மதிக்கத் தொடங்கி விடுகிறார்கள்; சமூகம் அவனுக்குத் தலைவணங்குகிறது. அவனது ஆணைக்குக் கீழ்ப்படியவும் அவனைப் பின்பற்றவும் மக்கள் தயாராக இருக்கின்றனர். இது இயற்கையின் நியதி. மனிதன் மனிதனை தலைவனாக, குருவாக ஆக்குகிறான் என்பதல்ல; தலைவன் அல்லது குருவாக உயர்பவன் அந்த அதிகாரத்துடனேயே பிறக்கிறான் என்கிறார் சுவாமி விவேகானந்தர்-- 'A leader is always born and never created'. எனவே சாதாரண மனிதர்களின் சில செயல்களைத் தண்டிக்கின்ற சமூகம், அதே செயல்களை உண்மை குரு ஒருவர் செய்யும்போது, தலைவணங்கி அவரை அன்புடன் பின்பற்றுகிறது. இதையே பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கீதையில்,

<sup>1</sup> குருமற்றும் தலைவராவது மனிதனை மீறிய விஷயம்

'ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ்ததனு வர்த்ததே-- 'அவர் எதைக் கடைப்பிடிக்கிறாரோ அதை உலகம் பின்பற்றுகிறது' என்கிறார். அவர் எது செய்தாலும் அது உண்மையின், நன்மையின் இலக்கணம் ஆகிறது; அளவுகோலாகிறது. மக்களும் அதையே பின்பற்றத் தலைப்படுகிறார்கள். வியப்பாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் காலம்காலமாக இப்படித்தான் நடந்திருக்கிறது, இனியும் இப்படித்தான் நடக்கும். 'இன்றுமுதல் இந்திர வழிபாட்டை நிறுத்திவிட்டு, கோவர்த்தன மலையை வழிபடுவோம்' என்று கிருஷ்ணர் கூறினார். அப்படியே மக்கள் செய்தனர். 'இன்றுமுதல் மிருகபலி நிறுத்தப் பட்டும்' என்று புத்தர் ஆணையிட்டார். அவ்வளவுதான், யஜ்ஞார்த்தே பசுவோ ஸ்ருஷ்டா:- 'வேள்வியில் பலியிடுவதற்காகவே விலங்குகள் படைக்கப்பட்டுள்ளன' என்ற கருத்தைச் சமூகம் அடியோடு நிராகரித்து விட்டது. சபாத் நாளில்<sup>2</sup> உணவுகொள்வதற்கு ஏசு தம் சீடர்களுக்கு அனுமதி வழங்கினார், அதுவே நியமமாகி விட்டது! முகம்மது நபி பல பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். ஆயினும் அவரை தர்மவீரர், தியாகி, தலைவர் என்றே உலகம் போற்றுகிறது! சாதாரண விஷயமாகட்டும், பெரிய விஷயமாகட்டும் எதிலும் இப்படியே. அவர்கள் சொல்வதை உலகம் செய்கிறது, நன்னடத்தையின் லட்சியமாக அவர்களே இலங்குகிறார்கள். ஏன் இவ்வாறு நடைபெறுகிறது என்பதையும் முன்பே கூறிவிட்டோம்.<sup>3</sup>

உலக குருக்களின் சிறிய-நான் நிரந்தரமாக அழிந்து, அந்த இடத்தில், அனைத்து எண்ணங்களுக்கும் பிறப்பிடமான பிரபஞ்ச-நான் இடம் பெறுகிறது. பெரும் பான்மையினரின் நலத்தைத் தேடுவதுதான் இந்தப் பிரபஞ்ச-நான் என்பதன் இயல்பு. பூக்கள் மலர்ந்தால்போதும்; தேனுண்ணும் வண்டினம் அழைப்பின்றியே வந்து சேர்ந்துவிடும். அது போல பிரபஞ்ச-நான் ஒருவரிடம் மலரத் தொடங்கிவிட்டால், துன்பத்தில் துடிக்கும் மக்கள் அதனை எவ்வாறோ அறிந்து, அமைதியை நாடி அவரிடம் ஒடோடி வருகின்றனர். சாதாரண மனிதனிடம் இந்த பிரபஞ்ச-நான் மிகுந்த சிரமத்தின் பேரில் ஏதோ சிறிது மட்டுமே வெளிப்படுகிறது. ஆனால் உலக குருக்களிடம் இளமை முதற்கொண்டே ஏதாவது ஒருவிதத்தில் அவ்வப்போது வெளிப்படுகிறது. வாலிபத்தில் சற்று

2. உலக குருக்களிடம் பிரபஞ்ச-நான் இயல்பாக வெளிப்படுகிறது. சாதாரண மனிதர்களிடம் இது நிகழ்வதில்லை



அதிகமாகிறது. இறுதியில் முழுமையாக வெளிப்படுகிறது. இதனை அவர்களின் அற்புத வாழ்வில் கண்டு நாம் திகைத்து நிற்கிறோம்; அவர்களை இறைவனுக்கு நிகரானவர்களாகக் கருத்த தலைப்படுகிறோம். மூச்சுவிடுதல், உண்ணுதல், பருகுதல், நடத்தல் போன்ற அன்றாடச் செயல்களைப் போல தெய்வீகம் என்பது அவர்களிடம் அவ்வளவு இயல்பாக வெளிப்பட்டுத் தோன்றுகிறது. சாதாரண மனிதன் அவர்களை வழிபடாமல் வேறு என்ன செய்வான்? தன்னலமிக்க தன்னால் அவர்களின் தெய்வீகத்தை அளக்க முடியாது என்பதை அறிகின்ற அவன், அவர்களை தெய்வங்களாக பக்தியுடனும் நம்பிக்கையுடனும் வழிபட்டு அவர்களிடம் சரணடைகிறான்.

குருதேவரின் வாழ்க்கையில் நாம் இதனை ஆராயும்போது பிரபஞ்ச-நான் என்பதன் படிப்படியான வெளிப்பாட்டினைக்

3. குருதேவரிடம் குருநிலை இயல்பாக முழுநிலையில் வெளிப்பட்டது எப்போது?

காண முடிகிறது. வாலிபப் பருவத்திலிருந்து அது மெல்லமெல்ல மலர்ந்து, பன்னிரு வருடங்கள் கடின சாதனைகளின் இறுதியில் அந்த நிலை அவரது இயல்பாக மாறியமைந்தது.

பொதுவாக, அவர் எப்போது எந்த நான்-உணர்வில் இருக்கிறார், எப்போது அவரில் பிரபஞ்ச-நான்-உணர்வு புகுந்து குருநிலையில் இருப்பார் என்பதைச் சாதாரண மனிதர்களால் அறிந்துகொள்ள இயலாது. ஆனால் இந்த நிலை முழுமை பெற்ற பின்னர் விஷயமே வேறு. அந்த வரலாற்றைப் பின்னர் அதற்குரிய இடத்தில் அறிந்து கொள்வோம். இப்போது, வாலிபப் பருவத்தில் சாதனைக் காலத்தில் அவரிடம் குருநிலை எவ்வாறு வெளிப்பட்டது, பலமுறை அதில் தன்னை இழந்து அவர் எவ்வாறு நடந்துகொண்டார் என்பதை அறிய முயல்வோம்.

ராணி ராசமணி, மதுர்பாபு இந்த இருவரிடமும்தான் குருதேவரின் குருநிலை முதன்முதலாக வெளிப்பட்டதைக்

4. சாதனைக் காலத்தில் குருநிலை. அந்த நிலையில் ராணி மற்றும் மதுர்பாபு விடம் அவர் நடந்து கொண்ட விதம்

காண்கிறோம். இந்த இருவரையும் காணும் பேறு எங்களுள் யாருக்கும் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் குருதேவர் சொன்னதிலிருந்து, இவர்கள் இருவரும் குருதேவரை முதன்முதலில் சந்தித்த

போதே அவரால் பெரிதும் கவரப் பெற்றனர்; நாளடைவில் அது வளர்ந்து, எங்கும் காண முடியாத அன்பாகப் பரிணமித்தது என்பது தெரியவருகிறது. மனிதன் மனிதனிடம்

இவ்வளவு பக்தியும் நம்பிக்கையும் கொள்வது, அன்பு செலுத்துவது இதெல்லாம் ஒரு கதைபோல் நமக்குத் தோன்றலாம். ஏனெனில் மேலோட்டமாகப் பார்ப்பவர்களுக்கு குருதேவர் சிறப்பு எதுவும் இல்லாத, சாதாரண அர்ச்சகர். அவர்களோ ஜாதியில் தாழ்ந்தவர்கள் என்றாலும் சமூகத்தில் உயர்மட்டத்தில் இருப்பவர்கள்; செல்வந்தர்கள்; உயர்ந்த தகுதி உடையவர்கள்; கல்விகேள்விகளில் சிறந்தவர்கள்.

குருதேவரின் இயல்பைப் பார்த்தாலோ, இளமையிலிருந்தே விசித்திரமாக இருந்தது! பொதுவாக ஒரு மனிதனை மிகவும்

5. குருதேவரின் பெரியவனாகக் காட்டுகின்ற பொருட்செல்வம், விந்தையான இயல்பு மரியாதை, கல்வி, பெரிய விருதுகள் போன்றவை

அவருக்கு ஒரு பொருட்டாக இருக்கவில்லை. 'மலையுச்சி யிலிருந்து பார்க்கும் ஒருவனுக்கு மூன்றுநான்கு மாடிக் கட்டிடங்கள், உயர்ந்த மரங்கள், நிலத்தில் வளரும் புல் எல்லாமே ஒருபோலவே காட்சி அளிக்கும்' என்பார் அவர். இளமை யிலிருந்தே அவரது மனம் சத்திய நிஷ்டையிலும் இறையன் பிலும் ஆழ்ந்து மிகவுயர்ந்த நிலைகளில் திளைத்தது. எந்த பணம், புகழ், கல்விச்செருக்கு இவை சேர்வதால், தலைகால் புரியாமல் உலகமே நம் கையில் வந்துவிட்டதாக ஆர்ப்பரித்துக் குதிக்கிறோமோ, அவையெல்லாம் அந்த உயர்நிலையிலிருந்து குருதேவர் பார்த்தபோது ஒன்றாகவே தெரிந்தன!

எதையும் செய்யத் துணியுமுன் ஆழ்ந்து சிந்தித்தே செயல்படுவார் அவர். ஏன் இதைச் செய்ய வேண்டும், இன்னாருடன் கொள்ளும் தொடர்பு நம்மை எங்கே இட்டுச் செல்லும் என்பதை ஆராய்வார். இத்தகைய சூழ்நிலைகளில் இப்படிச் செயல்பட்டவர்களின் முடிவு என்னவாயிற்று என்றெல்லாம் அலசுவார். அதன்பின்னரே ஒரு முடிவுக்கு வருவார். அதனால் பணம், பெயர், புகழ்போன்ற எதுவும் அவரைக் கவரவில்லை; உண்மையாக அவை ஒருவனை எங்கே இட்டுச் செல்லும் என்பதை அறியாமல் ஒரு கணம்கூட மயங்கியதில்லை; சரியான வழியினின்று இம்மியளவும் திசை தவறியதும் இல்லை. ஆனால், 'எதற்கெடுத்தாலும் இப்படிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தால் அவற்றிலுள்ள குறைகள் மட்டும் தெரிவது இயல்புதானே. இதனால் செயல்புரிவதில் உள்ள ஊக்கம் குறைந்து, எதையும் முனைந்து செய்யாமல் போய்விடுவார்களே!' என்று வாசகர்கள் கேட்கக் கூடும்.



உண்மைதான். ஆரம்பத்திலேயே மனம் ஆசைகள் அற்று, தூய்மையாகி இறையனுபூதி என்ற உயர் லட்சியத்தில் திருப்பப் படவில்லை என்றால், இப்படி ஊக்கம் குன்றி, எந்தச் செயலிலும் ஈடுபடும் ஆர்வம் குறைந்து, விருப்பம்போல் அலைபாயவே செய்யும். மாறாக மனம் ஓரளவு தூய்மை பெற்று உயர் லட்சியத்துடன் இணைக்கப் பட்டிருக்குமானால், அது சாதகன் இறையனுபூதி என்ற வழியில் விரைந்து முன்னேறத் துணைபுரிகிறது. அதனால்தான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கீதையில், பக்தியும் சிரத்தையும் உள்ளவர்கள் மட்டுமே பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு, பிணி, துயரம் ஆகியவற்றில் உள்ள கேடுகளைக் கண்டு, வைராக்கியம் பெறத் தகுதியுடையவர்கள் என்று கூறுகிறார்.

குருதேவரும் இளமையிலிருந்தே இத்தகைய பண்பினைப் பெற்றிருந்த விதத்தைப் பாருங்கள்! பள்ளியில் சேர்ந்த அவரை 'தர்க்க அலங்காரர்' 'வித்யா வாசிசர்' போன்ற பட்டங்கள் கவரவில்லை. ஏனெனில் இத்தகைய பட்டங்கள்பெற்ற பெரிய பெரிய தர்க்க வாசிசர்களும், நியாய சஞ்சுக்களும் பணக்காரர்களின் வீட்டு வாசலில் பல்லிளித்துக்கொண்டு நிற்பதையும், 'அரிசியும் வாழைக்காயும் பொட்டலம் கட்டுகின்ற' வயிற்றுப் பாட்டிற்காக, தாங்கள் கற்ற நியாயம், வேதாந்தம் எல்லா வற்றையும் நீட்டிமுழக்கிக் கொண்டிருப்பதையுமே கண்டார் அவர்! திருமணம் புரிந்தும், இல்லற வாழ்வின் சுகபோகங்களோ, கேளிக்கைகளோ அவரைச் சிறிதும் கவரவில்லை. கணம்தோன்றி மறையக் கூடிய உலக சுகபோகங்களுக்காக--அந்த சுகங்கள் கூட நிச்சயமாகக் கிடைக்கும் என்று சொல்வதற்கில்லை--நிரந்தரத் தளைக்குள் நாமாகத் தலையை நுழைத்துக்கொண்டு, முடிவற்றுப் பெருகும் ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்துகொள்வதற்காகப் பொருள் தேடி அலைவதுதான் உலகியல் வாழ்க்கை என்பதையே அவர் கண்டார்! பணத்தால் எதையும் வாங்கலாம், பணம் இருந்தால் எதையும் சாதித்து விடலாம் என்பதைக் கண்ட அவர், வரிந்துகட்டிக் கொண்டு பொருள் தேடவா முனைந்தார்? ஒருபோதும் இல்லை. அவரது பார்வையே வேறுவிதமாக இருந்தது. பணத்தால் அரிசி, பருப்பு, துணி, நிலம் போன்றவற்றை வாங்க முடியுமே தவிர ஒருபோதும் இறையனுபூதி பெற முடியாது என்பது அவருக்குத் தெரிந்தது. ஏழைகளின்மீது கருணைகொண்டு, அவர்கள் துன்பத்தைத் துடைத்து கொடைவள்ளல், அறச்செல்வர் என்றெல்லாம்

பெயரெடுக்கவும் அவர் விரும்பவில்லை. வாழ்நாள் முழுவதும் முயன்று ஒரிரு இலவசப் பள்ளிகளைக் கட்டி விடலாம், சில இலவச மருத்துவமனைகளை நிறுவலாம், அல்லது, சில அன்ன சத்திரங்களை அமைத்துவிடலாம்; அதனால் எல்லா பிரச்சினைகளும் அகன்று விடுமா? மரணம் எல்லோரையும் ஆட்கொள்கிறது! உலகின் தேவையும் துன்பமும் எவ்வித மாறுபாடும் இன்றி அப்படியே இருக்கின்றன-- அவர் கண்ட உண்மை இதுதான். இப்படித்தான் அவர் எல்லா விஷயங்களுக்கும் பார்த்தார்.

அதனால் இத்தகைய இயல்பு கொண்ட குருதேவரைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்வது என்பது சுலபமான காரியம்

6. செல்வச் சீமான்  
களும் கல்விச்  
செருக்கு மிக்கவர்  
களும் குருதேவரைப்  
புரிந்து கொள்வது  
கடினம், அதன்  
காரணம்

அல்ல. அதிலும் குறிப்பாக, செல்வச் சீமான் களுக்கும் கல்விச் செருக்கு மிக்கவர்களுக்கும் அவரது வாழ்வு ஒரு புதிராகவே விளங்கும் என்பது நிச்சயம். செல்வச் செருக்கினாலும், உலகம் தங்களுக்கு அளித்திருக்கின்ற பெயர்,

புகழ் போதையாலும் அவர்கள் உண்மையான, நேரடியான பேச்சுக்களைக் கேட்பதையே மறந்துவிட்டார்கள்! எனவே சாதாரண மக்கள் குருதேவரைப் புரிந்து கொள்ளாமல் அவரைப் பண்பற்றவர், பைத்தியம், கர்வி என்றெல்லாம் எண்ணியதில் ஆச்சரியம் எதுவும் இல்லை. இத்தகைய நிலையில் ராணி ராசமணியும் மதுர்பாபுவும் அவரிடம் அன்பும் மரியாதையும் கொண்டிருந்தார்களே, அதுதான் நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகிறது. அவர்கள் குருதேவரிடம் கொண்ட அன்பு மாறாமல் இருந்தது. மேலும் அவர்கள், அவரது குருநிலை வெளிப்பாட்டின் மகிமையை நாளுக்குநாள் கண்டுணர்ந்து, அவரது திருவடிகளிலேயே தங்களை அர்ப்பணிக்கவும் செய்தனர். இறையருளால்தான் இது நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் தங்களைவிட்டு விலகி ஓடிய அவரை அவர்கள் அப்படி எட்டி எட்டிப் பிடித்திருப்பார்களா? சற்றே நிகழ்ச்சிகளை நினைவுகூர்வோம். தட்சிணேசுவர ஆலயத்தில் அன்னை காளியின் திருவுருவப் பிரதிஷ்டையன்று சொந்த அண்ணனே அர்ச்சகராக இருந்தும், அவரே பிரசாதம் உண்டும், கீழ்ஜாதியினரின் உணவு என்பதற்காக அதனை மறுத்து குருதேவர் எதுவும் உண்ணாதிருந்தார். தொடர்ந்த நாட்களிலும் சிலகாலம் கங்கைக் கரையில் தாம் சமைத்த உணவையே



உண்டார். மதுர்பாபு லௌகீகர் என்று அவர் அருகில் செல்வதையே தவிர்த்தார். குருதேவரைக் காளிகோயில் அர்ச்சகராக்க மதுர்பாபு தன் அபிமானத்தை விட்டுக் கெஞ்சின போதிலும் அதை அவர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இப்படிப் பட்ட குருதேவரிடம் ராணி ராசமணியும் மதுர்பாபுவும் மாறாத அன்பு கொண்டிருந்தார்கள் என்றால் அது சாதாரண விஷயமா, என்ன!

குருதேவருக்குத் திருமணம் ஆகிவிட்டிருந்த காலம். பூரண வாலிப்பருவம். திருமணத்திற்குப் பிறகு தட்சிணேசுவரம் திரும்பிவந்த அவர் காளிகோயில் அர்ச்சகர் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார். மீண்டும் தெய்வப்பித்து தலைக்கேறியது. இன்னமும் இறையனுபூதி கிட்டவில்லையே என்ற வேதனையால் தரையில் விழுந்து புரண்டு, முகத்தைத் தரையில் தேய்த்துக்கொண்டு,

'அம்மா, அம்மா' என்று அவர் அரற்றியழுது உருளும்போது அவரைச் சுற்றி ஒரு கூட்டமே கூடிவிடும். 'ஐயோ, பாவம்! கண்டிப்பாக சூலை போன்ற ஏதாவது பயங்கர நோயாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அதனால்தான் வயிற்றுவலி இவனை இப்படி நிலைகுலையச் செய்துள்ளது' என்று இரக்கத்துடன் கூறுவார்கள் அவர்கள். சிலவேளைகளில் பூஜையின்போது மலர்களைத் தனது தலையிலேயே வைத்துக்கொண்டு ஆடாமல் அசையாமல் இருப்பார். இன்னும் சிலநேரங்களிலோ சாதகர்கள் இயற்றிய பாடல்களை, பித்தர்போல் காலவரையறையின்றி பாடிக் கொண்டேயிருப்பார். சிலநேரங்களில் சாதாரணமாக நடந்துகொள்வதும் உண்டு. அப்போது யாரிடம் எப்படிப் பழக வேண்டும், யாரை எப்படி நடத்த வேண்டும் என்று சாதாரண மனிதனைப்போல் நடந்து கொள்வார். ஆனால் அன்னையை தியானிக்க ஆரம்பித்து விட்டால் போதும். தன்னை மறந்த பரவச நிலைதான்-- ஓரிரு முறை என்றல்ல, சாதாரணமானதாகவும் அல்ல; அத்தகைய பரவச நிலைகள் பலமுறை மிகவும் தீவிரமாக வெளிப்படும். அப்போது எல்லாம் தலைகீழ்தான். சூழ்நிலையையே மறந்துவிடுவார் அவர். யார் சொல்வதையும் அவர் கேட்பதும் இல்லை; யாருக்கும் எந்த பதிலும் அளிப்பதில்லை. அந்த நிலையில்கூட அவரது தெய்வீக இயல்பின் இனிமையை எல்லோரும் உணர முடியும். அன்னை

காளியின்மீது ஓரிரு பாடல்கள் பாடுமாறு யாராவது அவரைக் கேட்டால், உடனே தம்மை மறந்து தமது இனியகுரலில் பாட ஆரம்பித்துவிடுவார்; பாடும்போதே அதன் பொருளில் லயித்து, கரைந்தும் விடுவார்.

'சின்ன பட்டாச்சாரியர்'<sup>4</sup> பூஜைவேளையில் செய்கின்ற முறைகேடுகளைப் பற்றி கோயிலிலுள்ள கெட்டமதி படைத்த சாதாரண வேலைக்காரர்கள் மற்றும் பொருளாளர் போன்ற முக்கிய ஊழியர்கள் என்று அனைவரும் ராணி ராசமணியிடமும் மதுர்பாபுவிடமும் ஒன்றுவிடாமலும், சற்று சேர்த்தும் வத்திவைக்கத் தவறவில்லை-- 'சின்ன பட்டாச்சாரியர் எல்லாவற்றையும் சர்வநாசம் செய்துவிட்டார். அன்னை காளியின் பூஜையாகட்டும், நைவேத்தியம் ஆகட்டும், அங்கு எதுவும் சரியாக நடைபெறவில்லை. இப்படி முறைதவறிச் செய்தவற்றை அன்னை ஏற்றுக்கொள்வாளா, என்ன?' என்று அவர்கள் முறையிட்டனர். எனினும் அவர்கள் விரும்பிய எதுவும் நடக்கவில்லை. ஏனெனில் மதுர்பாபு அவ்வப்போது முன்னறிவிப்பு எதுவும் இன்றி, திடீரென்று கோயிலுக்கு வந்து குருதேவரின் பூஜையை கவனிப்பார். பூஜை வேளையில் குருதேவரின் பக்திப் பரவசம், குழந்தையைப் போன்ற இயல்பு, அன்னையிடம் அவர் காட்டும் அளவற்ற பக்தி இவற்றையெல்லாம் காண்கின்ற மதுர்பாபுவின் கண்களில் நீர்மல்கும். உணர்ச்சி பொங்க அவர் கோயில் அலுவலர்களிடம், 'சின்ன பட்டாச்சாரியர் என்ன வேண்டுமானாலும் எப்படி வேண்டுமானாலும் செய்யட்டும், எதையும் நீங்கள் தடுக்கக் கூடாது, அவரிடம் எதுவும் சொல்லவும் வேண்டாம். சொல்ல வேண்டியதை முதலில் என்னிடம் சொல்லுங்கள், பின்னர் நான் சொல்வதுபோல நீங்கள் செய்யலாம்' என்று கூறிவிட்டார்.

ராணியும் அவ்வப்போது கோயிலுக்கு வருவார். அன்னைக்குச் செய்யப்பட்டிருக்கும் மலர் அலங்காரம் அவரை அப்படியே இளக்கிவிடும். அந்த வேளையில் சின்ன பட்டாச்சாரியர் பாடவும் தொடங்கிவிட்டால், இனிமையோடு இழைகின்ற அந்தக் குரல் ராணியை அப்படியே மெய்மறக்கச் செய்துவிடும். ராணி கோயிலுக்கு வரும்போதெல்லாம் சின்ன பட்டாச்சாரியரை அழைத்து, பாடுமாறு வேண்டிக் கொள்வார். அவரும் பாட ஆரம்பிப்பார். நேரம் செல்லச்செல்ல பாடலின் பொருளில் கரைகின்ற அவர், சிறிது நேரத்தில் அந்தப் பொருள்



சுட்டுகின்ற அன்னையின் நினைவில் ஆழ்ந்து, நேரம் போவதே தெரியாமல் அன்னைக்காகப் பாடிக்கொண்டே இருப்பார்.

நாட்கள் இவ்வாறாக நகர்ந்தன. உலகம் என்னும் மாபெரும் சம்சாரம் இடையீடின்றிச் சுழன்று கொண்டிருப்பது போல, காளிகோயிலின் சிறிய சம்சாரத்தில் உள்ளவர்கள் தத்தம் வேலைகளில் ஈடுபட்டு நாட்களைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தனர். சொந்த வேலைகளும் சுய வாழ்க்கைக்கான முயற்சிகளும் ஒழிகின்ற சிறிது நேரத்தில், எந்திர வாழ்க்கையைச் சற்றே மறந்திருப்பதற்காக, பிறர் குற்றம் காண்பதும் குறைகூறுவது மாகிய மனத்துக்கினிய செயல்களில் ஈடுபட்டிருந்தனர். இந்த அவசரத்தில் இங்கே, இறை ஏக்கத்தினால் சின்ன பட்டாச்சாரி யரிடம் விளைந்த மாற்றங்களை யார் கவனித்தார்? 'அது ஒரு பைத்தியம். எப்படியோ எஜமானர்களின் பரிவைப் பெற்று விட்டது. அதனால்தான் இன்னும் அதன் வேலை நிலைத்து நிற்கிறது. அதுவும் எத்தனை நாளோ? ஏதாவது கலாட்டா செய்யத்தான் போகிறார், அவரைத் தூக்கி எறியத்தான் போகிறார்கள். பெரிய மனிதர்கள் எப்போது எப்படி மாறுவார்கள் என்று ஏதாவது சொல்ல முடியுமா, என்ன? எளிதில் மகிழ்வார்கள், அதேபோல் எளிதில் கோபமும் கொள்வார்கள்'-- இப்படி அவ்வப்போது சிலநேரங்களில் தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்வார்கள் கோயில் சிப்பந்திகள். இதற்கெல்லாம் சற்று முன்னர்தான் குருதேவரின் மருமகனும் அவரது சேவகனாய் காலம் கழித்தவருமான ஹிருதயர் வந்து சேர்ந்தார்.

ராணி ராசமணி ஒருநாள் கோயிலுக்கு வந்தார். கோயில் சிப்பந்திகள் தத்தம் பணிகளில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தனர்.

8. குருநிலையில் குருதேவர் ராணியைத் தண்டித்தது ஒருநாளும் தங்கள் பணிகளை ஒழுங்காகச் செய்யாதவர்கள்கூட, அன்று மிகுந்த கவனத் துடன் தங்கள் பணிகளைச் செய்து கொண்டிருந்தனர். கங்கையில் நீராடிவிட்டுக் கோயிலுக்கு வந்தார் ராணி. அப்போது பூஜையும் அலங்காரமும் நிறைவுற்றிருந்தது. அன்னையை வணங்கிவிட்டுத் தன் அன்றாட மதிய வழிபாட்டைச் செய்வதற்காக அன்னையின் அருகில் ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்தார். அருகில் சின்ன பட்டாச்சாரியரைக் கண்டவுடன் பாடும்படி அவரைக் கேட்டுக்கொண்டார். ராணியின் அருகில் குருதேவர் அமர்ந்து, ராமபிரசாதர்,

கமலாகாந்தர் போன்ற பக்தர்களின் பாடல்களைக் கனிந்துருகிப் பாடலானார். பூஜை மற்றும் ஜபம் செய்தவாறே ராணி பாடல்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். சிறிது நேரம் சென்றது. திடீரென்று கானமழை நின்றது. பொங்கும் சினத்துடன், 'அதே எண்ணம், இங்கும் அந்த எண்ணமா?' என்று உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் கூறியவாறே ராணியின் கோமள சரீரத்தில் பளாரென அறைந்தார் குருதேவர். குழந்தையின் நடத்தையில் தவறு கண்டு சினத்துடன் அதனைத் தண்டிக்கும் தந்தையின் மனநிலையில் குருதேவர் அப்போது இருந்தார். ஆனால் இதைப் புரிந்துகொள்வது யார்!

ராணியின் பணிப்பெண்களும் கோயில் சிப்பந்திகளும் போட்ட கூச்சலில் கோயில் அமளிதுமளிப் பட்டது.

9. அதன் விளைவு

குருதேவரைப் பிடிக்கக் காவலாளி விரைந்தான். ஆரவாரத்தைக் கேட்ட மற்ற சிப்பந்திகளும் அங்கே என்ன நிகழ்கிறது என்று பார்ப்பதற்காக ஓடினர். இந்த ஆர்ப்பாட்டம் அனைத்திற்கும் காரணமாகிய குருதேவரும் ராணியும் சிலைபோல அமைதியாக இருந்தனர். குருதேவர் அகமுகப்பட்டவராக அமைதி தவழ அமர்ந்திருந்தார். அவரது உதட்டில் மெல்லிய புன்னகை தவழ்ந்து கொண்டிருந்தது. கோயில் சிப்பந்திகளின் கூச்சல் எதுவும் அவரைத் தொட்டதாகவே தெரியவில்லை. ராணி வெட்கத்தால் தலைகுனிந்து அமைதியாக இருந்தார். அன்னையை தியானம் செய்கிறேன் என்று அமர்ந்து, நீதிமன்றத்தில் நடக்கும் தனது வழக்கு ஒன்றைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருந்ததை இந்த பட்டாச்சாரியர் எவ்வாறு அறிந்து கொண்டார் என்று திகைப்பிலும் ஆழ்ந்தார் ராணி. இவர்களின் மௌனத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் கூச்சலிட்டனர் ஏவலர்கள். அந்த ஓசையில் உணர்வு பெற்ற ராணி, அவர்கள் குருதேவருக்கு தீங்கு இழைக்கக்கூடும் என்று உணர்ந்து, அந்த ஏவலர்களிடம், 'பட்டாச்சாரியர் மீது தவறு ஏதும் இல்லை. யாரும் அவரை எதுவும் சொல்லாதீர்கள்' என்று கம்பீரமாகக் கட்டளையிட்டார். பின்னர் ராணியிடமிருந்து முழுவிரத்தையும் கேள்வியுற்ற மதுர்பாபுவும் அவ்வாறே அனைவருக்கும் ஆணையிட்டார். குருதேவரின்மீது எந்தவித நடவடிக்கையும் எடுக்காதது சிலருக்கு மிகுந்த ஏமாற்றத்தை அளித்தது. பாவம், அவர்களால் என்ன செய்ய முடியும்? 'பெரிய மனிதர்களின்



பெரிய செயல்களில் நமக்கு என்ன வேலை' என்று பேசாமல் இருந்து விட்டனர்.

இந்த நிகழ்ச்சியைப் படிக்கும்போது வாசகர்கள், 'இது என்ன வினோதமான குருநிலை! அடுத்தவனை அடித்துத்தான் இந்த குருநிலை வெளிப்படுமா என்ன?' என்று நினைக்கலாம். எங்கள் பதில் இதோ-- உலகச் சமய வரலாற்றைப் படியுங்கள். சமய ஆச்சாரியர்களின் வாழ்க்கையில் இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளைக் காணலாம். காஜியை சுயவுணர்வுக்குக் கொண்டு வரவும், அத்வைதருக்கு பக்தியுணர்வைத் தரவும் அவர்களை சைதன்யர் அடித்ததை நினைவுகூருங்கள்!

ஏசுநாதரின் வாழ்க்கையிலும் இதுபோன்ற நிகழ்ச்சிகள் உள்ளன. ஜெருசலத்தில் உள்ள 'ஜாபே' தேவதையின் ஆலயத்திற்கு வழிபாடு செய்வதற்காகச் சீடர்கள் புடைசூழ ஏசுநாதர் சென்றார். காசி, பிருந்தாவனம் போன்ற புண்ணியத் தலங்களுக்கு இந்துக்கள் எத்தகைய புனித உணர்வுடன் செல்வார்களோ, அவ்வாறே யூதர்களும் ஜெருசலத்திற்குச் செல்வார்கள். இதில் சந்தேகத்திற்கு இடமில்லை. அப்போது ஏசுவின் மனம் பாவமுகத்தில் இருந்தது. ஆலய தரிசனம் அவரது உள்ளத்தில் இறையன்பைக் கிளர்ந்தெழச் செய்தது. தன்னை மறந்து தரிசனத்திற்காக ஓடினார். வழியிலும் வாசலிலும் கோயில் திருமுற்றத்திலும் அவர் கண்ட காட்சி-- உலகியலில் முழுகிய பண்டாக்களும் புரோகிதர்களும் பிறரும் அந்தப் புனித சன்னிதியில் பணம் சம்பாதித்துக் கொண்டிருந்தனர். யாத்திரிகர்கள் வழிபாட்டை முடித்தார்களா இல்லையா என்றெல்லாம் பண்டாக்கள் சிறிதும் கவலைப்படாமல் அவர்களிடமிருந்து பணம்பறிப்பதில் குறியாக இருந்தனர். கடைக்காரர்களோ, வழிபாட்டிற்குத் தேவையான மிருகங்கள், மலர்கள் போன்றவற்றை கொள்ளைவிலையில் பக்தர்களின் தலையில் கட்டுவதில் குறியாக இருந்தனர். தெய்வ சன்னிதியில் இருக்கிறோம் என்ற உணர்வையே அவர்கள் இழந்துவிட்டிருந்தனர். தெய்வப் பேருணர்வில் தன் வயமிழந்து வந்த ஏசு, கோயிலுக்குள் நுழையும்போது இவை எதையும் கவனிக்கும் நிலையில் இல்லை. நேராகக் கோயிலுக்குள் சென்று அவர் தன் உயிருக்குயிரான, ஆன்மாவின் ஆன்மாவான பரம்பொருளை உணர்ந்து வழிபட்டார். அதே இறைவன் தன்னுள் திகழ்வதைக்

கண்டு தன்னை மறந்தார். அந்த நிலையில் ஆலயமும் அதிலுள்ள மக்களும் பொருட்களும் எல்லாமே தனக்குச் சொந்தமாக அவருக்குத் தெரிந்தது. சற்றுநேரத்தில் அவர் மனம் இயல்பான நிலைக்கு வந்தது. வெளியே உள்ள பொருட்களிலும் மக்களிடத்தும் அந்தப் பேருணர்வின் வெளிப்பாட்டைத் தேடிப் பார்த்தார். அனைத்தும் அவர் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக இருந்தன. யாருமே அந்தப் பேருணர்வுப் பொருளின் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கவில்லை. மாறாக, அனைவரும் பெண் மற்றும் பொன் மோகம் கொண்டவர்களாக இருந்தனர். அவரது மனம் மிகவும் வேதனையுற்றது. 'என்ன இது? விரும்பியதை எல்லாம் கோயிலுக்கு வெளியே செய்யுங்களேன். இறைவனின் திருச்சன்னிதியில்கூட ஏன் உங்கள் லௌகீகத்தைக் காட்டுகிறீர்கள்? அவனை நினைத்து சம்சார தாபத்தைத் தணித்துக் கொள்வதைவிட்டு, இங்கும் உலக விவகாரங்களா?' என்று எண்ணினார். அதுவே தீவிரமாகி கோபமாகியது. கையில் பிரம்பு ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு, சினத்துடன் கடைக்காரர் களையும் மற்றவர்களையும் ஆலயத்தைவிட்டு விரட்டினார். ஏசுவின் சொற்களினால் சிறிது விழிப்படைந்த சிலர் தங்கள் தவறுகளை எண்ணி, பச்சாதாபப்பட்டு வெளியேறினர். உலக விவகாரங்களிலேயே ஊறிப்போன சிலரிடம் அவரது சொற்கள் எந்த மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. அவர்களைப் பிரம்படியால்தான் அவர் விழிப்புறச் செய்ய வேண்டியிருந்தது. ஆனால் கோபம்கொண்ட ஏசவுக்குத் தீங்கு செய்ய யாருக்கும் துணிவில்லை.

ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கையிலும் இதுபோன்ற பல நிகழ்ச்சிகளைக் காணலாம். அவரது மறக்கருணையே பலரது மனங்களை மாற்றி அவர்களுக்கு உயர்ஞானத்தை அளித்திருக்கிறது. அவருக்குத் தீங்கிழைக்கச் சென்றவர்களே தண்டனைக்குப் பின்னர் அவரை முழுமுதற் கடவுள் என்று போற்றிப் பாடினர். தீங்கிழைக்கச் சென்ற வேறு பலரை அவர் இன்சொற்களாலும், மோகனப் புன்முறுவலினாலும் பிரமிக்கச் செய்த நிகழ்ச்சிகளும் உள்ளன. எப்படியோ, புராணக் கதைகள் ஒருபக்கம் இருக்கட்டும்!

குருநிலையில் பரிபூரணமாகத் தன்னை இழந்து எப்படி குருதேவர் பிறரிடம் நடந்துகொண்டார், எப்படி உபதேசித்தார் என்பதற்கு இந்த நிகழ்ச்சி சிறந்த ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்.



ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் இது சாதாரண நிகழ்ச்சி அல்ல என்பதை உணரலாம். சாதாரண ஊதியம் பெறும் ஏழை அர்ச்சகர்

11. குருநிலையின்  
தூண் தூண்  
குருதேவரின் விந்தை  
யான போதனை  
முறை. ராணியின்  
நற்பெறு

எங்கே? செல்வம், அந்தஸ்து, சாதுரியம், தைரியம், வீரம் என்று அனைத்தின் மகிமை யாலும் அந்தக் காலத்து கல்கத்தா மேனிலை மக்களே கைகட்டி நிற்கின்ற நிலையிலுள்ள

ராணி எங்கே? ஏழை பிராமணன் அவரிடம் நெருங்கவே முடியாதே! அப்படியே நெருங்கினாலும் அவருக்கு இச்சகம் பாடி எப்படியாவது அவரை மனம்குளிரச் செய்வதற்கான வாய்ப்பை அல்லவா எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பான். ஆனால் இங்கு நடந்ததோ முற்றிலும் மாறானது! ராணியின் செயலைக் கண்டித்ததுடன் நின்றுவிடவில்லை, அவரை அடித்தும் விட்டார் குருதேவர். குருதேவரின் நிலை ஆச்சரியத்தை அளிக்கிறது. ராணியின் செயலோ நம்மை பிரமிப்பில் ஆழ்த்துகிறது. குருதேவரின் செயல் ராணியிடம் கோபத்தையோ அவரைத் தண்டிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தையோ தோற்றுவிக்காதது நமக்குத் திகைப்பையே தருகிறது.

சுயநலம் சிறிதும் கலவாத பிரபஞ்சநான் என்பதுடன் தம்மை ஒருமைப்படுத்திக் கொள்வதனால் குருஷணர்வு உண்டாகிறது. அந்த உணர்வு தூண்டப்பட்டு, மகான்களிடம் குருநிலை வெளிப்படும்போது தாங்கள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் சாதாரண மக்கள் அவர்கள்முன் தலைவணங்கியே தீர வேண்டும். உயர்ந்த குணவதியும் பக்திமதியுமாகிய ராணியைப் பற்றிச் சொல்லவே வேண்டிய தில்லை! சுயநலமிக்க சாதாரண மனிதர்கள் அந்த மகான்களை அனுசரிப்பதில் தான் தங்கள் உண்மை நலம் உள்ளது என்பதை அவர்களின் அருளால் தாமாகப் புரிந்து கொள்கிறார்கள்; மகான்கள் காட்டிய பாதையில் செல்ல அவர்கள் தயங்குவ தில்லை. அவர்கள் சொற்படி நடப்பதைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறு வழியில்லை. 'இறைவனின் சிறப்பு அம்சம் இல்லை யென்றால் ஒருவன் எந்த விஷயத்திலும் உயர்ந்த நிலையை அடைய முடியாது. ஒருவேளை புகழோ அதிகாரமோ பதவியோ பெற்றாலும், அவற்றினால் உண்டாகும் அகந்தையை ஜீரணிக்க முடியாது' என்பார் குருதேவர். உயர்குணமிக்க ராணியிடமும் இத்தகைய தெய்வீக சக்தி இருந்ததால்தான் குருதேவரின் கடுமையான நடவடிக்கையை அமைதியாக ஏற்றுக்கொள்ள

முடிந்தது. ராணியைப் பற்றி குருதேவர் கூறினார்: 'அன்னை பராசக்தியின் எட்டு சேடிகளில் ஒருத்தி ராணி ராசமணி. அன்னை வழிபாட்டைப் பரப்பவே அவர் இவ்வுலகில் பிறந்தார். "அன்னை காளியின் இணையடிகளுக்காக ஏங்கிநிற்கும் ராசமணி" என்பதே அவரது தஸ்தாவேஜுகளில் முத்திரை வாசகமாக இருந்தது. அவரது ஒவ்வொரு செயலிலும் இவ்வாறு அன்னையிடம் உறுதியான பக்தியைக் காண முடியும்.'

இன்னும் ஒன்று. எல்லா விதங்களிலும் இறைவனுடன் மனமொன்றிக் கலந்துவிட்டவர்களின் பல்வேறு நிலைகளைப் பற்றி சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. ஆசாரிய சங்கரர் தமது விவேக சூடாமணியில்<sup>5</sup> மிகவும் அழகாக இதனைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்--

'இறையனுபூதி அல்லது உண்மை ஞானம் பெற்று, ஆசைவிட்ட ஞானியருள் சிலர் ஞானம் என்கிற ஆடையை மட்டும் அணிந்து நிர்வாணமாக இருப்பார்கள்; சிலர் சாதாரண உடை உடுத்தியிருப்பார்கள். சிலர் பைத்தியம் போலவும், சிலர் காமமும் பொருளாசையும் ஒட்டாத பாலனைப் போன்றும், சிலர் தூய்மை போன்ற புற ஆசாரங்கள் எதுவும் இன்றிப் பிசாசு போலவும் சுற்றித் திரிவார்கள்.'

பிரபஞ்ச-நான் என்பதுடன் தங்களை ஒன்றச் செய்து கொள்வதால்தான், ஆத்மஞானிகள் இவ்வாறு சாதாரண மக்களுக்குத் தென்படுகிறார்கள். ஆனால் இறைவனின் மாயையான அஞ்ஞான இருளை நீக்கவல்ல குருநிலை இவர்களிடம் மட்டுமே சிறப்பாக வெளிப்படுகிறது. இதற்கான காரணம், இவர்களிடம் சுயநலமிக்க சிறிய-நான் அழிந்து பிரபஞ்ச-நான் வெளிப்பட்டதாலும், அதனால் உலக நன்மையின் பொருட்டு அவர்களிடம் குருநிலை வெளிப்பட்ட தாலும்தான் என்பதை முன்னரே கூறினோம். இந்த ஞானியருள் யார் இறைவனின் திருவருளால் குரு அல்லது ரிஷி நிலையில் எப்போதும் இருக்கிறார்களோ, அவர்களிடம் பிறருக்கு வழிகாட்டுவதற்காக, சாதாரண மக்களிடம் இருப்பது போன்றே, உயர்விஷயங்களில் தீவிரப் பற்று, அற்ப விஷயங்களில் தீவிர வெறுப்பு, ஆசாரம், நிஷ்டை, நியமம், வாதப்பிரதிவாதம், அறிவுக் கூர்மை, புலமை போன்ற எல்லா பண்புகளும் தென்படும்; உண்மையாக அவர்கள் அகத்தே ஏகமேவாத்விதீயம்

12. இறைவனில் ஒன்றியவர்களின் அடையாளங்கள் பற்றி சாஸ்திரங்கள் கூறுவது



ப்ரஹ்ம- 'பிரம்மம் இரண்டற்ற ஒன்றே' என்ற நிலையில் நிலைத்திருக்கிறார்கள்; மாயை தோற்றுவிக்கும் இருமைகளான நல்லது-கெட்டது, தர்மம்-அதர்மம், புண்ணியம்-பாவம் முதலிய அனைத்தும் உண்மையாக ஒன்றே என்பதை அவர்கள் அறிந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் பிறருக்கு வாழ்ந்து காட்டுவதற்காக இத்தகைய பண்புகளை ஏற்று வாழ்கிறார்கள். அதனால் தான் 'தென்படும்' என்று சொன்னோம்.

சாதாரண குரு அல்லது முனிவர்களே உலக நன்மைக்காக இவ்வாறு வாழ வேண்டும் என்றால், அவதாரங்களைப் பற்றியும்

13. உலக குருக்களின், குறிப்பாக ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் செயல்பாடுகளைப் புரிந்துகொள்வது ஏன் கடினமாக உள்ளது?

உலக குருக்களைப் பற்றியும் என்ன சொல்ல இருக்கிறது? அதனால்தான் அவர்களைப் புரிந்துகொள்வது இவ்வளவு கடினமாக உள்ளது. அதிலும் யுகாவதார புருஷராகிய ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் விஷயத்தில் இது இன்னும் கடினமாகிறது. ஏனெனில் அவதாரங்களின் புறப்பண்புகளாக சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்ற ஐசுவரியம், கீர்த்தி, ஆற்றல் என்று எதுவும் அவரிடம் வெளிப்படையாகத் தெரியவில்லை. அதனால் சாதாரணமாக அவரை ஓரிருமுறை பார்த்தவர்களால் அவரைப் பற்றி எதுவும் புரிந்துகொள்வதற்கான எந்த வழியும் இல்லாமல் போயிற்று. அவர்களிடம் சத்தியத்தை உணர வேண்டும் என்ற ஆர்வம் எழுந்து, அவரிடம் நெருங்கிப் பழகி, அவரது அருளைப் பெற்றபோது மட்டுமே, ஏதோ சிறிதளவு புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. பிறரைக் கவரும்வண்ணம் அவரிடம் எந்தப் பண்புதான் வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது? அவரது கல்வியா என்றால், அவர் எழுத்தறிவு பெறாதவர் என்றே சொல்லலாம். ஆனால் கேள்வி ஞானத்தாலேயே வேதம், வேதாந்தம் போன்ற சாஸ்திரங்கள் அனைத்தையும் விரல் நுனியில் வைத்திருந்தார் என்பதை நீ எப்படி அறிந்து கொள்வாய்? அவரது அறிவின் அடிப்படையில் அவரை அளக்க முற்படுகிறாயா? நீ கேட்கும் எதற்கும் அவர் விடையே சொல்லமாட்டாரே! 'நான் சுத்த மண்டு. எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. அன்னையே அனைத்தும் அறிந்தவன்' என்று கூறிவிடும் அவரிடமிருந்து எந்த அறிவுரையைப் பெற நீ செல்வாய்? ஒருவேளை சென்றாலும், 'அன்னையைக் கேள். அவள் சொல்வாள்' என்றல்லவா கூறுவார்! அவரது வார்த்தையை நம்பி அவர் சொற்படி உன்னால் செய்ய முடியுமா?

‘ஆ! எப்பேர்ப்பட்ட அற்புத உபதேசத்தைத் தந்துவிட்டார் அவர்: கடவுள் அனைத்தையும் அறிந்தவர்; அனைத்து ஆற்றலையும் பெற்றவர்; உருவமற்றவர்; பேருணர்வு வடிவானவர். அவர் விரும்பினால் அனைத்து அறிவையும் நமக்கு அருள வல்லவர். இந்தக் கதையை எல்லாம்தான் கதாமாலா, போதோதயம்<sup>1</sup> படிக்க ஆரம்பித்ததிலிருந்தே படித்து வருகிறோமே! இதை நம்பி முயற்சியில் இறங்குவதா?” என்றுதான் நீ எண்ணுவாய். இல்லை, ஒருவேளை அவரது செல்வம், பெயர், புகழ் முதலியவற்றின் மூலம் அவரை மதிப்பிட நினைக்கிறாயா? ஆம், அவருக்கு இவையெல்லாம் இருந்ததுபோல்தான்! ஆனால் இவையனைத்தையும் துறந்து விடும்படித்தான் அவர் ஆரம்பத்திலேயே அறிவுறுத்தி இருக்கிறார். இப்படித்தான் அவரைப் பற்றிய அனைத்தும். அவரை அறிந்துகொள்ள ஒரே ஒரு வழி உள்ளது. அது அவரது புனிதம், இறையன்பு, அன்பு. இவற்றால் நீ ஈர்க்கப்பெற்றால் நல்லது. இல்லையெனில், அவரைப் புரிந்துகொள்வது உன் ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்டது. அதனால்தான் அகந்தை, கர்வம் இவற்றால் குருதேவரை ராணி ராசமணி நிராகரிக்காதது அவருடைய நற்பேறு என்று சொல்கிறோம். தண்டனையையும் மறக்கருணையாக ஏற்றுக்கொண்டு அவரை குருவாகத் தனது இதய அரங்கத்தில் ராணி வழிபட்டது சாதாரணச் செயலா, என்ன!□

---

1. சிதை, 7.25

2. இறைவழிபாட்டிற்கும் ஓய்விற்காகவும் ஒதுக்கப்பட்ட நாள்.

3. 3.3. & 2.15

4. குருதேவரின் தமையனார் ‘பெரிய பட்டாச்சாரியர்’ என்று அழைக்கப் பட்டதால் குருதேவர் ‘சின்ன பட்டாச்சாரியர்’ என்று அழைக்கப்பட்டார்.

5. 540

6. வங்க மொழியிலுள்ள பாலபாட நூல்கள்.



## 6. குருநிலையும் மதுர்பாபுவும்

ஓ குருகுலப் பேராளனே! என் மேலான மகிமைகளுள் முக்கியமானவற்றை மட்டும் கூறுகிறேன். ஏனெனில் என் விரிந்த விபுதிகளுக்கு எல்லையே இல்லை.<sup>1</sup>

மதுர்பாபுவும் ராணி ராசமணியும் காணுமுகமாகவே படிப் படியாக குருதேவரின் குருநிலை வெளிப்படத் தொடங்கியது என்று முன்பே கூறினோம். 'பெரிய பூக்கள் மலர நீண்டநேரம் மலர நீண்ட நேரம் ஆகின்றது. கடின மரங்களும் வளர நீண்டகாலம் பிடிக்கின்றது' என்று, உயர்ந்த நிலைகள் வெளிப்படுவது குறித்து குருதேவர் உவமை கூறுவார். குருதேவரின் வாழ்விலும் குருநிலை விரைவில் வெளிப்பட்டு விடவில்லை. தொடர்ந்து பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் கடினமாக அவர் சாதனைகள் செய்ய வேண்டி யிருந்தது. அந்த சாதனைகளைப் பற்றி ஏற்கனவே கூறிவிட்ட தால் இங்கே குருநிலையைப் பற்றி மட்டும் பார்ப்போம். இங்கு ஞானசூரியனின் கிரணங்கள்பட்டு மலர்ந்த குருநிலை என்ற மலருடன் மட்டுமே நமக்கு விசேஷத் தொடர்பு. எனவே அதைப் பற்றி விரிவாகக் காண்போம். அந்த நிலையை ஆதிமுதல் அந்தம்வரை விளக்கும்போது அங்கங்கே வேறுசில விஷயங் களும் தலைநீட்டத்தான் செய்யும். இந்த நிலை மலர்வதற்கு முன்பு குருதேவருடன் தொடர்புடைய பக்தர்களைப் பற்றிய செய்திகள் தவிர்க்க முடியாதவை அல்லவா!

மதுர்பாபுவுக்கும் குருதேவருக்கும் உள்ள தொடர்புதான் எத்தனை அற்புதமானது! மதுர்பாபு பெரிய செல்வந்தர் மட்டும் அல்லர், பெரிய அறச்செல்வரும் கூட. லௌகீகர்தான், ஆனால்

பக்தர். பிடிவாதக்காரர், ஆயினும் அறிவாளி. முன்கோபி, ஆனாலும் பொறுமைசாலி. உறுதியான உள்ளம் படைத்தவர்.

2. குருதேவருக்கும்  
மதுர்பாபுவுக்கும்  
இருந்த அற்புதத்  
தொடர்பு. மதுரின்  
இயல்பு

ஆங்கில அறிவும் சொல்லாற்றலும் மிக்கவர். யாராவது எதையாவது கூறினால், புரிந்தும் புரியாததுபோல் நடப்பவர் அல்லர். இறை நம்பிக்கை உடையவர், பக்தர்; அதற்காக,

ஆன்மீகத்தைப் பற்றி யார் என்ன சொன்னாலும் அதை ஆராய்ந்து பார்க்காமல் அப்படியே கண்முடித்தனமாக ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்-- சொல்பவர் குருதேவராக இருக்கலாம், குருவாக இருக்கலாம், அல்லது வேறு யாராகவும் இருக்கலாம். உதார மனப்பான்மை உடையவர். பழக எளியவர். அதற்காக உலகியல் விஷயங்களில் அல்லது வேறு எதிலா கட்டும், ஏமாறுபவர் அல்லர். பிற ஜமீன்தார்களைப்போலச் சிலவேளைகளில் அவர் குறுக்குவழிகளையும் கையாள்வதுண்டு. ஆண்குழந்தை இல்லாத ராணிக்கு மற்ற மருமகன்கள் இருப்பினும், கடைசி மருமகனான மதுர்பாபுதான் வலதுகரம் போலச் செயல்பட்டு ராணியின் திரண்ட செல்வத்தை நிர்வகித்து வந்தார். இருவரின் அறிவும் சாதுரியமும் இணைந்து செயல்பட்டதால்தான் ராணியின் புகழ் எங்கும் பரவியது.

‘நெல்குத்தும் போது சிவ கீதமா’?<sup>2</sup> குருதேவரைப் பற்றிப் பேசும்போது மதுர்பாபுவைப் பற்றிய பேச்சு ஏன் என்று

3. குருதேவரின் குருநிலை வெளிப் பாடல் ராசமணியும், மதுர்பாபுவும் தாங்கள் அறியாமல் செய்த உதவி. நண்பர்களும் எதிரிகளும் அவதார புருஷர்களுக்கு உதவு கின்றனர்

வாசகர்கள் வினவலாம். கூட்டை உடைத்துக் கொண்டு வண்ணத்துப் பூச்சி மெள்ளமெள்ளச் சிறகை அசைத்து வெளியேறியபோது, அதன் ஆரம்ப அழகைப் பருகியவர் மதுர். வரும் நாட்களில் அதன் வண்ணங்கள் எப்படி யெல்லாம் பொலியப் போகின்றது என்பதையும்

ஓரளவு ஊகிக்கும் பேறுபெற்றவர் அவர். அவரல்லவா அந்த அசாதாரண வண்ணத்துப் பூச்சியைக் காத்து, அதன் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய உதவிகளையும் செய்துவந்தார்! தெய்வ சங்கல்பத்தினால் தூண்டப்பட்டு, குருதேவரின் அற்புத வாழ்க்கை தன்னிச்சையாக மலர்ந்து விகசிப்பதற்கான ஏற்ற இடத்தை ராசமணி நிறுவினார். மதுர்பாபுவும் அதேபோன்ற உயர் சங்கல்பத்தினாலேயே அந்தப் பெருவாழ்வு மலரும் தருணத்தில் அதற்கு வேண்டிய அனைத்தையும் தந்து உதவினார். இத்தனை காலத்திற்குப்பின் இப்போதுதான் நம்மால்



இதையெல்லாம் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. எதற்காக இவற்றையெல்லாம் செய்கிறோம் என்று அவர்கள் இருவரும் கூட ஏதோ சிறிதுதான் அறிந்திருந்தார்களே தவிர, முழுமையாக உணர்ந்து இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. யுகந்தோறும் தோன்றிய மகான்கள் பலரின் வரலாறுகளும் இதையே அறிவிக்கின்றன. ஏதோ ஒரு சக்தி, எங்கோ இருந்துகொண்டு அந்த மகான்களின் பாதையில் உள்ள தடைகளை நீக்குகிறது; அவர்களை எப்போதும் எல்லா நிலைகளிலும் காக்கிறது; பிறருடைய ஆற்றலை அடக்கி அவர்களின் கீழ் கொண்டு வருகிறது. ஆனால் பொதுவாக பிறர் இதன் உட்கருத்தை அறிவதில்லை; தாங்கள் விரும்பியோ, மகான்களின் மீது அன்பின் வசப்பட்டோ, ஏன், அவர்கள்மீது கொண்ட வெறுப்பினாலோ செய்பவையும், அந்த மகான்களின் வாழ்க்கைக்கான ஒரு படிக்கல்லாக அமையும் என்றோ, அவர்களது வாழ்க்கைப் பாதையின் தடைக் கற்களை அகற்றப் பயன்படும் என்றோ சாதாரண மனிதர்கள் அறிவதில்லை. என்றோ ஒருநாள் அதனை உணரும்போது பிரமிப்புடன் திகைத்து நிற்கின்றனர்! கைகேயி, ராமபிரானைக் காட்டுக்கு அனுப்பியதன் விளைவினைப் பாருங்கள்! வசுதேவரையும் தேவகியையும் ஆயுள் முழுவதும் கம்சன் சிறை வைத்ததன் பலனைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். சித்தார்த்தர் துறவியாகிவிடக் கூடாது என்பதற்காக அவரது தந்தை உல்லாச மாளிகை கட்டியதன் விளைவைப் பாருங்கள்! குருரமான காபாலிக பௌத்தர்களின் தலைவன் ஆதிசங்கரரைப் பலியிடத் திட்டமிட்டதைப் பாருங்கள்! அன்புமதத்தைப் போதித்ததற்காக சைதன்யரை அரசாங்க அலுவலர்களின் துணையுடன் தண்டித்த விரோதச் செயலை எண்ணிப் பாருங்கள்! பொய்க்குற்றம் சாட்டி ஏகவைச் கொன்றதைச் சிந்தியுங்கள்! விளைவுகள் எல்லாம் 'ராமன் தலைகீழாய் புரிந்துகொண்ட'<sup>3</sup> கதைதான். அந்த மகான்களின் அழிவை உத்தேசித்துச் செய்யப்பட்ட அனைத்தும் அவர்களின் அவதார நோக்கத்திற்கு அனுகூலமாகிவிட்டன. ஆற்றல் படைத்த, சாதுரியமிக்க பகைவனாகட்டும், அன்புமிக்க நண்பனாகட்டும், அவர்கள் எப்போதும் 'தலைகீழாய்'தான் புரிந்து கொண்டனர். அவர்களது மொத்த அறிவையும் ஆற்றலையும் தங்கள் எண்ணத்தின் வழியேதான் செயல்படுத்தவும் செய்தனர்; இனியும் அப்படித்தான் நடந்துகொள்வர்! பாகவதம் போன்ற நூல்களின்படி, அவதாரங்களின்

பகைவனாகச் செயல்படுபவன், அவர்களின் செயலைப் பற்றியோ அதன் குறிக்கோளைப் பற்றியோ சிறிதும் அறியாதவனாக இருப்பான். பக்தனோ நம்பிக்கை, பக்தி இவற்றின் துணையால் அவர்களின் ஆற்றலைப் பற்றி அவ்வப்போது அறிந்து கொள்கிறான். அந்த அறிவின் மூலம், படிப்படியாக ஆசைகளிலிருந்து விடுபட்டு முக்தியையும் நிலைத்த அமைதியையும் பெறுகிறான். குருதேவரிடம் மதுர் கொண்ட உறவுமுறை இதைப் போன்றதாகும்.

இத்தகைய தெய்வீக ஆற்றலின் வெளிப்பாட்டினை அவதார புருஷர்கள் போன்றோரின் வாழ்க்கையில் மட்டும்தான்

4. சாதாரண மனித வாழ்க்கையில் இதே போன்று நிகழ்கிறது. இதற்கும், அவதாரங்களுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை

காண இயலும் என்பதில்லை. அவதாரங்களின் வாழ்வில் அந்த வெளிப்பாடு நமக்கு பிரமிப்பை ஊட்டுகின்ற அளவுக்கு மிகவும் தெளிவாகத் தெரிகிறது, அவ்வளவுதான். ஏன், நமது

அன்றாட வாழ்க்கையையும் பொதுவாக, மக்களின் வாழ்க்கையையும் அலசினாலே இதனை ஓரளவு உணர முடியுமே! நம் வாழ்வில் வந்துபோகின்ற அனுபவங்களும், கடந்து செல்கின்ற எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகளும், நாம் ஏதோ ஒரு தெய்வீக சக்தியின் கையில் விளையாட்டு பொம்மையாக ஆடுவதைத் தானே காட்டி நிற்கின்றன! அவதார புருஷர்கள் மற்றும் மகான்களின் வாழ்வும் சாதாரண மக்களின் வாழ்வும் இவ்வாறு ஒத்திருப்பதில் வியப்பு ஏதும் இல்லை. அவர்களின் தெய்வீகவாழ்வுதானே சாதாரண மனிதவாழ்விற்கு ஓர் அச்சாக அமைகின்றது. அவர்களது உயர் வாழ்க்கை அல்லவா சாதாரண மனிதனின் வாழ்க்கைக்கு ஒரு கலங்கரை விளக்காக அமைந்துள்ளது; எக்காலத்திலும் அமையப் போகின்றது! எத்தனையோ இனங்களுடைய எத்தனையோ பண்பாடுகள் சங்கமிக்கின்ற, பரந்து விரிந்த பாரத நாட்டின் வாழ்க்கை ராமர், கிருஷ்ணர், சைதன்யர் போன்ற ஏதோ ஓரிரு மகான்களிடமே இருந்த அற்புதத்தை எண்ணிப் பாருங்கள். அது மட்டுமா? இதுவரை தோன்றிய அவதார புருஷர்கள் வாழ்ந்து காட்டிய, போதித்த லட்சியங்கள் யாவும் திரண்டு ஓர்உருக்கொண்டு தோன்றிய யுகாவதார புருஷராகிய ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் பெருவாழ்வு இத்தனை ஈடிணையற்ற வேகத்தில் பரவி, மக்கள் மனத்தை ஆட்கொண்டு விட்டதே! காலப்போக்கில் இது எப்படி எவ்வளவு தொலைவு பரவப்



போகிறது என்பதனை வாசகர்களாகிய நீங்கள் முடிந்தால் ஊகித்துக் கொள்ளுங்கள்! எங்களால் இதனைக் கணிக்கவோ சொல்லவோ இயலவில்லை.

இன்னும் ஒன்று: மதுர்பாபு குருதேவரிடம் நூறு சதவீதத்திற்கும் மேல் பக்தியும் நம்பிக்கையும் வைத்திருந்தார் என்று முன்பே கூறினோம். இது நம்மைப் போன்ற சந்தேகப் பிராணிகள் மனத்தில்தான் வேண்டாத எண்ணங்களை எழுப்பவே

செய்யும்; 'இந்த மதுர் வடிகட்டிய முட்டாளாக இருந்திருக்க வேண்டும். இல்லை என்றால் ஒரு மனிதரிடம் இத்தகைய பக்தியும் நம்பிக்கையும் கொள்ள இயலுமா? நாமாயிருந்தால், இந்த ராமகிருஷ்ணர் எவ்வாறு தமது அறவலிமையால் நமது உள்ளத்தில் பக்தியையும் நம்பிக்கையையும் உருவாக்குகிறார் என்பதை ஒருகை பார்த்திருப்போம்' என்றெல்லாம் நம் மனம் வீறாப்பு கொண்டிருக்கும். ஆ! இது ஏதோ, பக்தியும் நம்பிக்கையும் கொள்வது தவறுபோல் அல்லவா உள்ளது! மதுர்பாபு நாம் எண்ணுவதுபோல் முட்டாளாக இருக்கவில்லை. மதுர்பாபுவைப் பற்றி குருதேவர் சொல்லியதை வைத்தே இதனை நாங்கள் விளக்க எண்ணுகிறோம். மதுர்பாபு அறிவுக் கூர்மையில் நம்மைவிட எவ்வகையிலும் குறைந்தவர் அல்லர். எதையும் மறுப்பின்றி அப்படியே ஏற்றுக் கொள்பவரும் அல்லர். குருதேவரின், மனித மனத்திற்கு எட்டாத இயல்புகளையும் வினோதச் செயல்களையும் ஆரம்பத்தில் அவரும் சந்தேகக் கண்ணுடன்தான் பார்த்தார். ஒவ்வொரு நிலையிலும் அவரைச் சோதிக்காமலும் விடவில்லை. ஆனால் என்ன பயன்? ஞான முழக்கமிட்டு, பிரேமச் சுழிகளுடன் பொங்கிப் பெருகும் குருதேவரின் தெய்வீகப் பேருணர்வான கங்கைப் பிரவாகத்தை மதுர்பாபுவின் சந்தேக ஐராவதம்<sup>4</sup> எவ்வளவுதான் தாக்குப்பிடிக்க முடியும்? கணநேரத்திலேயே நிலைகுலைந்து, தோற்று, துவண்டு அந்தப் பிரவாகத்தால் அடித்துச் செல்லப்பட்டுவிட்டது. பரிபூரணமாகத் தோற்ற மதுர், குருதேவரின் திருவடிகளில் முற்றிலுமாகச் சரணடைவதைத் தவிர, வேறு என்ன செய்ய இயலும்? இப்படி, நாம் மதுர்பாபுவைப் பற்றிப் பேசினாலும் உண்மையில் குருதேவரின் குருநிலையைப் பற்றியே கூறுகிறோம்.

குருதேவரின் கள்ளமற்ற எளிமை, இனிய தோற்றம், வசீகர உருவம்--இவை முதற்பார்வையிலேயே மதுர்பாபுவைக்

கவர்ந்துவிட்டது. பின்னர், சாதனையின் ஆரம்பக் காலத்தில் குருதேவரின் தெய்வீகப் பித்தேறிய நிலை, அன்னை பராசக்தியின் வழிபாட்டின்போது தன்னை மறந்து, தன்னுள்ளும் அவளைக் காண்பதால் பரவசம் கொண்டு தன்னையே ஆராதித்தது, பிரேமவெறியின் காரணமாக ஆகம விதிகளை மீறியது--இவையெல்லாம் சாதாரணக் கண்ணோட்டத்தில் அவர் தமது கடமையிலிருந்து தவறியதாகவே காட்டியது. ஆனால் மதுர்பாபு உலகியலில் ஊறியவராயினும் கூரிய அறிவு படைத்தவர், நேர்மையாளர். எனவே, 'நேர்மையானவர், உயர்ந்தவர், எளிமையானவர் என்றெல்லாம் முதல் சந்திப்பிலேயே நான் அறிந்துகொண்ட ஒருவரைப் பற்றிய குற்றச் சாட்டை நேரிடையாகக் கண்டாலன்றி நம்பக் கூடாது' என்று அவரது அறிவு கூறிற்று. அதனால்தான் ஒருவரும் அறியா வண்ணம் அவர் காளி கோயிலுக்கு வந்து குருதேவரின் செயல்களை மறைந்திருந்து கவனித்தார். அதன் விளைவாக, 'தெய்வீக அன்பு, எளிமை ஆகியவற்றின் உருவமே இளைஞர் கதாதரர். அளப்பரிய பக்தி, நம்பிக்கை ஆகியவற்றால் உந்தப்பட்டே அவர் இவ்வாறு நடந்து கொள்கிறார்' என்ற முடிவுக்கு வந்தார். ஆனாலும் உலகியல் அறிவுமிக்க மதுர் குருதேவருக்கு ஒன்று கூற விரும்பினார்--'நிதானமாகச் செய்வதே நிலைத்திருக்கும். அவ்வாறு செய்வதுதான் சரி. பக்தியும் நம்பிக்கையும் இருக்க வேண்டியதுதான். அதற்காக, தன்னையே மறந்துவிட்டால் எப்படி? பிறரது கண்டனத்திற்குத்தான் உள்ளாக நேரும். யார் சொல்லையும் கேளாமல் விருப்பப்படி நடந்துகொண்டால் மூளைக் குழப்பத்திற்கான வாய்ப்பே அதிகம்'. இவ்வாறு மதுர் எண்ணிய அதே வேளையில், அவரிடம் மறைந்து கிடந்த, உறங்கிக் கிடந்த பக்தியுணர்வு சத்சங்கத்தினால் விழித்தெழுந்தது. அந்த பக்தியுணர்வு, 'ஏன், ராமபிரசாதர் போன்ற முந்தைய சாதகர்கள் பலர், பக்தி மேலீட்டினால் இவ்வாறு பித்துப்பிடித்தவர் போன்று நடந்துகொண்டதைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோமே! கதாதரரின் விஷயமும் ஏன் அவ்வாறே இருக்கக் கூடாது?' என்று அவ்வப்போது கூறும். அதனால் குருதேவரின் நடவடிக்கைகளுக்கு எவ்வித மாகவும் பங்கம் உண்டாக்கக் கூடாது என்று முடிவு செய்து, விலகிநின்று கண்காணித்து, ஆலோசித்து, சரியான நேரத்தில்

6. முதன்முதலாக குருதேவரிடம் மதுர்பாபு ஈடுபாடு கொண்டது எவ்வாறு? அதன் வளர்ச்சி



தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்கலாம் என்று எண்ணினார் மதுர். சாதாரண வேலையாள் ஒருவரிடம் இவ்வாறு நடந்துகொள்ள எஜமானருக்கு எத்தனை மனவுறுதியும் தெளிவும் வேண்டும்!

பரவக் கூடிய ஆற்றல் வாய்ந்தது பக்தி. உடல்தொடர் பாணவை பரவுவது போன்று, மன உணர்வுகளும் பரவக் கூடியவை. ஏனெனில் தூலப் பிரபஞ்சமாகட்டும், சூட்சும உணர்வுகளாகட்டும், எல்லாமே ஏதோ ஒரு பொருளின் உருமாற்றங்கள் தான். இதனை

7. பக்தியின் ஆற்றல் மதுரிடம் ஏற்பட்ட மாறுதல்

நிருபிக்க நாம் ரிஷிகளின் அனுபவங்களைத் தேடிப்போக வேண்டாம். தற்கால அறிவியலே அதனை ஓரளவுக்கு மெய்ப்பித்து விட்டது. ஒருவரிடம் விழிப்படைகின்ற பக்தியுணர்வு, மற்றவர்களிடம் மறைந்து கிடக்கின்ற அதே உணர்வை விழிப்படையச் செய்யும் என்பதில் என்ன ஆச்சரியம் இருக்க முடியும்? அதனால்தான் ஆன்மீக விழிப்பிற்கு சாதுசங்கம் மிகவும் தேவை என்று சாஸ்திரங்கள் ஆணையிடுகின்றன. மதுர் செய்த புண்ணியம் அவருக்கு இத்தகையதொரு சத்ஸங்கம் கிடைத்தது. குருதேவரின் வாழ்க்கையையும் செயல்களையும் அவர் கவனிக்கக்கவனிக்க அவர் அறியாமலே அவரது உள்ளத்தில் பக்தியுணர்வு விழித்தெழலாயிற்று. இதனை மதுர்பாபுவின், அதன்பின்னருள்ள செயல்களின் வாயிலாக நாம் அறிய முடிகிறது. ஆனால் எடுத்த எடுப்பிலேயே அது திடமாக இருந்ததென்று கூற முடியாது. சாதாரண மனிதர்களைப் போலவே, ஆரம்பத்தில் மதுருடைய மனமும் பக்திக்கும் சந்தேகத்திற்கும் இடையே ஊசலாடத்தான் செய்தது. இறுதியில்தான் அவரது இதயத்தில் குருதேவருக்கான ஆசனம் திடமானதாக, அசைக்க முடியாததாக ஆயிற்று. குருதேவரின் வினோத நடவடிக்கைகளுக்கு, அவரது அசாதாரணமான பக்திதான் காரணம் என்று ஆரம்பத்தில் நம்பினார் மதுர். அத்தகைய செயல்கள் அதிகரித்த பின்னர் ஒருவேளை இது சித்தப்பிரமைதானோ என்று ஐயுறவும் செய்தார். இந்த ஐயம் அவரை குருதேவரிடம் இரக்கம் கொள்ளவைத்தது. நல்ல மருத்துவர் ஒருவரை அமர்த்தி குருதேவருக்குச் சிகிச்சை அளித்து, அதன்மூலம் அவரது உள்ளத்தையும் சீராக்க எண்ணினார் அவர்.

மதுர்பாபுவுக்கு ஓரளவு ஆங்கில அறிவு இருந்தது. மேலைநாட்டுக் கருத்துக்களின் விளைவாக 'நான் யாருக்கும்

எவ்வகையிலும் சளைத்தவன் அல்லன்' என்ற சுதந்திர மனப் பான்மையும் அவரிடம் இருந்தது. ஆகவே பக்தியால்

8. தற்காலக் கல்வி பயின்ற மதுர்பாபு குரு தேவருடன் வாதம் செய்தல்: இயற்கையின் நியதி இறைவனின் திருவுளத்தால் மாறும். சிவப்புப் பூ பூக்கும் செடியில் வெள்ளைப் பூ மலர்தல்

தன்வசமிழக்கின்ற குருதேவரைத் தர்க்க விவாதங்களின் மூலம் சற்று வழிப்படுத்த அவர் முயன்றார். எடுத்துக்காட்டாக, இருவருக்கும் நடைபெற்ற 'இயற்கை நியதிக்கு இறைவனும் கட்டுபட்டவனே!' என்ற பொருள் பற்றிய உரையாடலைக் கூறலாம். குருதேவர் கூறினார்:

'மதுரின் கருத்து என்னவென்றால் இறைவன் ஏற்படுத்திய நியதிக்கு அவனும் கட்டுபட்டவனே. இயற்கை நியதியை இறைவனாலும் மீற முடியாது என்பதே. அதற்கு நான், "இறைவன் விரும்பினால் அதனை அவனால் மீற முடியும் அல்லது மாற்றி அமைக்க முடியும்" என்றேன். மதுர் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளாமல், "எங்கே பார்க்கலாம், சிவப்பு மலர்ச் செடியில் சிவப்புப்பூதான் பூக்கும், ஒருபோதும் வெள்ளைப்பூ பூக்க முடியாது" என்றார். அதற்கு நான், "இறைவன் விரும்பினால் எதுவும் செய்வான். இதையும் அவனால் செய்ய முடியும்" என்றேன். மதுர் இதனை ஏற்கவில்லை.

'மறுநாள் காலைக்கடனுக்காகச் சவுக்குத் தோப்புப் பக்கம் சென்றேன். என்ன ஆச்சரியம்! சிவப்பு செம்பருத்திச் செடி ஒன்று. அதன் ஒரே கிளையில் ஒரு சிவப்புப் பூவும் அப்பழுக்கற்ற தூய வெள்ளைப் பூவும் மலர்ந்திருந்தன. வெள்ளை என்றால் அப்படி ஒரு வெள்ளை, ஒரு சிவப்புப் பொட்டு கூட இல்லை. அந்தக் கிளையை அப்படியே ஒடித்துக்கொண்டு வந்து, மதுரிடம் காண்பித்து, "இதோ பார்" என்றேன். அதன்பின்னரே, "ஆம், உண்மைதான். நான் தோல்வியடைந்து விட்டேன்" என்று ஒப்புக்கொண்டார் மதுர். ஏதோ நோய்தான் இப்படி பக்திப் பெருக்காகவும் பரவசமாகவும் குருதேவரில் வெளிப்படுகிறது என்று சிலவேளைகளில் மதுர் எண்ணினார். அதனால்தான் பேசியும் வாதம்செய்தும் அந்த எண்ணங்களை நீக்க முயன்றிருக்க வேண்டும்.

இவ்வாறு சிலவேளைகளில் மகிழ்ச்சி, சிலநேரங்களில் குருதேவரின் பரவசங்கள் நோய் காரணமாகத் தோன்றியவை என்று அவர்மீது பரிவு, சிலசமயங்களில் அவரது வினோத நிலைகள் பக்தியின் விளைவாக எழுபவைதான் என்று திகைப்பு, பிரமிப்பு-- இவ்வாறு மெதுவாக மதுரின் நாட்கள் கடந்தன.



அவரால் அமைதியாக இருந்துவிட முடியுமா, என்ன? தெய்வப்பித்தின் காரணமாக ஒவ்வொரு நாளும் குருதேவர் 9. குருதேவரின் நிலையைப் பற்றி மதர்ப்பாபுநாதாரும் விவாதித்தல் புதுப்புது வினோதங்களை அல்லவா தோற்று வித்துக் கொண்டிருந்தார்! இதோ, இன்று வழிபாட்டு ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டு, தன்னுள் அன்னையைக் காண்பதால் பூஜைக்கான பொருட்களைத் தமக்குத் தாமே உபயோகித்துக் கொள்வார். இன்னொரு நாள் மூன்று மணி நேரம் தொடர்ந்து தீபாராதனை செய்து கோயில் சிப்பந்திகளின் பொறுமையைச் சோதிப்பார். மற்றொருநாள் தேவியின் காட்சி கிடைக்கவில்லை என்பதற்காகத் தரையில் விழுந்து புரண்டு, புழுதிநிலத்தில் முகத்தைத் தேய்த்துக்கொண்டு, அலறியழுது மக்கள் கூட்டத்தைக் கூட்டுவார். இவ்வாறு ஒவ்வொரு நாளும் நடந்த எத்தனையெத்தனை நிகழ்ச்சிகளை நாங்கள் குருதேவரிடமிருந்து கேட்டிருக்கிறோம்.

ஒருநாள் குருதேவர் சிவன் கோயிலுக்குச் சென்று சிவ மஹிமன் ஸ்தோத்திரத்தைப் பாடினார். பாடியவாறே இந்தப் பாடலுக்கு வந்தவுடன் தம்மை மறந்தார்--

ஹே மகாதேவா, இமயமலையை மையாகவும், சமுத்திரத்தை மைக்கூடாகவும், கற்பக விருட்சத்தின் சிறந்தகிளையை எழுதுகோலாகவும் கொண்டு, கல்வித் தெய்வமாகிய கலைமகளே, உலகம் என்னும் காகிதத்தில், காலம் முழுதும் முடிவின்றி எழுதினாலும் உனது மகிமைகளின் எல்லை காண முடியாது.

பாடும்போது அவரது மனம் சிவ மகிமையில் தோய்ந்து விட்டது. பரவச நிலையுற்று, அனைத்தையும் மறந்தார். உரத்த

10. சிவ மஹிமன் ஸ்தோத்திரத்தைப் பாடித் தவாரே சமாதியில் ஆழ்ந்தல் குரலில், 'ஓ! மகாதேவா! உன் மகிமையை நான் எவ்வாறு பேசவேன்?' என்று மீண்டும்மீண்டும் கூறினார். ஆறாகப் பெருகிய கண்ணீர் கன்னத்தில் வழிந்து உடையெயில்லாம் ஈரமாக்கி பூமியையும் நனைத்தது. அவரது அமுகரலையும் பித்தனைப்போல் அவர் அரற்றியதையும் கேட்டு, கோயில் பணியாட்களும் அதிகாரிகளும் நாலாபக்கங்களிலிருந்தும் விரைந்து வந்தனர். சிலர், முடிவில் என்னதான் நடக்கப்போகிறது என்று ஆவலால் வியந்து நின்றனர். சிலரோ, 'ஓ! இது சின்ன பட்டாச்சாரியரின் பித்துக்குளித் தனம்தான். நான் என்னவோடுதோ என்று நினைத்து விட்டேன்.

இன்று பித்தம் சற்று அதிகமாக உள்ளது' என்றனர். இன்னும் சிலரோ, 'பைத்தியம் முற்றிப்போய் இவர் சிவனின் தோளின்மீதே ஏறி அமர்ந்து விடாமல் இருக்க வேண்டும்! அதற்கு முன்னரே இழுத்து வந்துவிடுவதுதான் நல்லது!' என்றனர். இவ்வாறு பலரும் பலவாறு பேசினர். வெறும் வாயை மெல்பவர்களுக்கு அவலும் கிடைத்துவிட்ட களிப்பு அவர்களுக்கு.

குருதேவருக்கோ புறவுலக உணர்வு என்பது முற்றிலும் இல்லை; சிவ மகிமையில் ஒரேயடியாக ஒன்றியிருந்தார் அவர். எங்கே இந்த உலகின் கறைகளோ எண்ணங்களோ எட்ட இயலாதோ, அந்த உச்சநிலையில் அவர் மனம் திளைத்தது. இவர்களது கேலியும் கிண்டலும் எங்கே அவரை எட்டுவது?

அன்று மதுர்பாபு கோயிலில் இருந்தார். பட்டாச்சாரியரைச் சுற்றி நடக்கின்ற ஆரவாரங்களைக் கேள்விப்பட்டு அவரும் அங்கே வந்தார். கோயில் சிப்பந்திகள் அவசர அவசரமாக அவருக்கு வழிவிட்டனர். குருதேவரின் பரவச நிலையைக் கண்டு மகிழ்ந்தார் மதுர். அப்போது கூட்டத் திலிருந்த ஒருவர் பட்டாச்சாரியரை உடனடியாக இழுத்து வெளியே தள்ள வேண்டுமென்று கூறினார். அவ்வளவுதான். 'தலையை இழக்க தைரியம் உள்ளவன் போய் பட்டாச்சாரியரைத் தொடட்டும்' என்று கோபத்துடன் வெடித்தார் மதுர். யாராவது பதில் பேச வேண்டுமே! யாருக்கு தைரியம் வரும்? சிறிதுநேரத்திற்குப் பின் குருதேவருக்குப் புறவுலக உணர்வு தோன்றியது. மதுர்பாபுவும் கோயில் சிப்பந்திகளும் அங்கு ஒன்றுதிரண்டு நிற்பதைக் கண்ட அவர், ஒரு சிறுவனைப் போல பயத்துடன், 'நான் ஏதாவது தவறு செய்து விட்டேனா?' என்று கேட்டார். மதுர்பாபு குருதேவரை வணங்கி, 'இல்லை பாபா, நீங்கள் பாடிக்கொண்டிருந்தீர்கள். யாராவது உங்களைத் தொந்தரவு செய்யக் கூடும் என்பதற்காக நான் இங்கு நின்று கொண்டிருக்கிறேன்!' என்றார்.

சாதனைக் காலத்தை நினைவுகூர்ந்த குருதேவர் ஒருநாள் எங்களிடம், 'அந்தக் காலகட்டத்தில் இங்கு வந்தவர்களுக்

11. குருதேவரின் தொடர்பால் பிறர் எளிதாக ஆன்மீக முன்னேற்றம் அடைந்ததற்கு எடுத்துக்காட்டு  
கெல்லாம் இதன்(என்) தொடர்பினால் வெகுவிரைவில் ஆன்மீக விழிப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. வராக நகரத்திலிருந்து இருவர் வருவதுண்டு. அவர்கள் ஜாதியால் தாழ்ந்தவர்கள்--கைவர்த்தர் அல்லது தாம்லியாக இருக்கலாம். நல்லவர்கள். மிகுந்த பக்தியும்



நம்பிக்கையும் கொண்டவர்கள். அடிக்கடி வருவார்கள். பஞ்சவடியில் ஒருநாள் அவர்களுடன் அமர்ந்திருந்தேன். அப்போது அவர்களுள் ஒருவனிடம் ஒருவித நிலை தோன்றிற்று. அவனது மார்பு சிவந்து கண்கள் ரத்தச் சிவப்பாக மாறின; தாரைதாரையாகக் கண்ணீர் வழிந்தது. அவனால் எதுவும் செய்ய இயலவில்லை. இரண்டு புட்டி மது அருந்தியவன்போல் ஆகிவிட்டான். அந்த நிலை ஒரு முடிவுக்கு வருவதாகவே இல்லை. எனக்கு பயம் தோன்றலாயிற்று. "அம்மா! இவனை என்ன செய்துவிட்டாய்? நான் ஏதோ செய்துவிட்டேன் என்றல்லவா ஊரார் பேசுவார்கள். வீட்டில் அவனுக்குப் பெற்றோர், உறவினர் இருக்கிறார்கள். அவன் இப்போது வீட்டிற்குச் செல்ல வேண்டுமே" என்று அன்னையிடம் முறையிட்டபடியே அவனது மார்பைத் தடவினேன். அதன்பின்னர் அவன் சிறிது அமைதியடைந்து வீடு திரும்பினான்' என்று கூறினார்.

குருதேவரின் அற்புதப் பெருவாழ்க்கையின் தொடர்பினால் மதுர்பாபுவிடம் ஒருமுறை உயர்ந்த ஆன்மீக நிலை தோன்றியதாகவும், அதன் விளைவாக அவரது பக்தியும் நம்பிக்கையும் அதிகரித்ததாகவும் குருதேவர் எங்களிடம் கூறினார். சதா ஆன்மீகப் பெருநிலைகளில் திளைத்திருக்கின்ற குருதேவர் ஒருநாள் தமது அறைக்கு வடகிழக்கே உள்ள நீண்ட தாழ்வாரத்தில் தம்முள் முழ்கியவராக நடந்து கொண்டிருந்தார். அப்போது மதுர் பஞ்சவடிக்கும் கோயிலுக்கும் இடையே அமைந்துள்ளதும், தற்போது 'எஜமானர்களின் வீடு' அழைக்கப்படுவதுமான தமது வீட்டின் முன்பக்க அறைகளுள் ஒன்றில் அமர்ந்திருந்தார். மதுர் அமர்ந்திருந்த இடத்திலிருந்து குருதேவர் உலவுவதை நன்றாகக் காண முடியும். தமது விவகாரங்களைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த மதுர், அவ்வப்போது குருதேவரைப் பார்த்துக் கொண்டும் அவரைப் பற்றிச் சிந்தித்துக்கொண்டும் இருந்தார். மதுர் தம்மைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது குருதேவருக்குத் தெரியாது. அப்படித் தெரிந்திருந்தாலும் என்ன செய்யப் போகிறார்? இருவருக்கும் இடையே குடும்ப, சமூகச் சூழ்நிலையில் உள்ள பெருத்த வேறுபாட்டின் காரணமாக ஒருவர் மற்றவரைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டிய நியாயமே இருக்கவில்லை. ஒருவேளை குருதேவர் சாதாரண நிலையில்

12. குருதேவரை சிவனாகவும் காளியாகவும் மதுர்பாபு கண்டது

இருந்து மதுர்பாபு அங்கிருப்பதைப் பார்த்திருந்தால், கூச்சத்துடன் அந்த இடத்தை விட்டு விலகிப் போயிருப்பார். தாம் ஒரு சாதாரண ஏழை அர்ச்சகன்; 'பித்தன், ஆசாரம் அற்றவன், அவ்வப்போது 'குழப்ப'ங்களை விளைவிப்பவன்' என்றெல்லாம் பட்டம் பெற்றிருப்பவன் என்பது அவருக்குத் தெரியும். மதுரோ செல்வந்தர். அந்தஸ்தில் உயர்நிலையில் இருப்பவர். படித்தவர். அறிவாளி. ராணியின் திரண்ட செல்வத்தின் நிர்வாகி. அதற்கும் மேலாக, தாம் இன்னும் கோயிலைவிட்டு விரட்டி அடிக்கப்படாமல் இருப்பதற்குக் காரணமானவர் என்பது குருதேவருக்குத் தெரியும். இந்த நிலையில் அவர் எவ்வாறு மதுரின் முன்னால் அச்சமோ கூச்சமோ இன்றி நிற்க முடியும்? ஆனால் நினைத்துப் பார்க்க இயலாத, ஊகிக்க முடியாத ஒரு நிகழ்ச்சி அப்போது நடந்தது. மதுர் திடீரென்று வேகமாக ஓடி வந்தார். குருதேவரின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து அவரது பாதங்களை இறுகப் பற்றிக்கொண்டு அழுத் தொடங்கினார்!

அந்த சம்பவம் பற்றி குருதேவர் கூறினார்: 'நான் மதுரிடம் சொன்னேன்: "நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்? நீங்கள் ஒரு கனவான். ராணியின் மருமகன். நீங்கள் இவ்வாறு நடந்து கொள்வதை யாராவது பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள்? எழுந்திருங்கள். அமைதியாக இருங்கள்." ஆனால் அதை யெல்லாம் கேட்கும் நிலையிலா அவர் இருந்தார். படபடப்பு சிறிது தணிந்ததும் தமக்கு ஏற்பட்ட அனுபவம் பற்றி மதுர் கூறினார்: "பாபா, நீங்கள் நடக்கும்போது நான் கண்ட காட்சியை என்னென்று கூறுவேன். ஆம். நான் தெளிவாகக் கண்டேன். இந்த திசையை நோக்கி நடந்து வரும்போது நீங்கள் நடக்கவில்லை, திருக்கோவிலில் உறைகிறாளே, அவளே, அந்த அன்னையே நடந்தாள்! திரும்பி நடக்கும்போதோ, அது சாட்சாத் மகாதேவன்! ஒருவேளை என் கண்களில் ஏதோ கோளாறு என்றுதான் முதலில் எண்ணினேன். அதனால் கண்களை நன்றாகக் கசக்கிவிட்டுக் கொண்டு பார்த்தேன். அப்போதும் காட்சியில் எந்த மாற்றமும் இல்லை. இப்படி ஒருமுறை, இருமுறை என்றல்ல, பார்க்கும் போதெல்லாம் அவ்வாறே கண்டேன்." இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு மீண்டும் அழ ஆரம்பித்தார். "இதையெல்லாம் பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது, அப்பா!" என்றேன் நான். அவர் அதற்குச்



செவிசாய்க்கவே இல்லை. எனக்கோ பயமாகிவிட்டது. இது யாருக்காவது தெரிந்து ராணியிடம் சொல்லிவிட்டால், மதுர்பாபுவை நான் மயக்கி விட்டேன் என்றல்லவா அவர் நினைப்பார்! இதனை எண்ணிய நான் அவரைப் பலவிதமாகத் தேற்றினேன். அதன்பின்னரே அவர் சற்றேனும் அமைதி அடைந்தார். ஒன்றும் இல்லாமலா மதுர் எனக்கு இவ்வளவு செய்தார், என்னிடம் இத்தனை அன்பு காட்டினார்! எத்தனையோ காட்சிகளையும் அனுபவங்களையும் அவருக்கு அன்னை அளித்திருந்தாள். அவரது இஷ்டதெய்வம் அவரிடம் கொண்ட அளப்பரும் கருணையினால் மனிதவுருத்தாங்கி அவருடன் இருந்து அவரை எப்போதும் காத்து வருவாள் என்று அவரது ஜாதகத்திலும் குறிக்கப்பட்டிருந்தது.

இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பின் மதுரின் நம்பிக்கை திடமாகியது. முதல் சந்திப்பிலேயே மதுருக்கு குருதேவரிடம் 13. இந்தக் காட்சி ஒரு கவர்ச்சி இருந்தது. குருதேவரைப் பிறர் விளையு பழித்தபோதும் மதுர் சலனமின்றி அவரது நடவடிக்கைகளைப் புரிந்து, அவரை ஏற்றுக்கொண்டார். இந்தக் காட்சியின் மூலம் குருதேவர் சாதாரண மனிதர் இல்லை என்பது அவருக்குத் தெளிவாகியது. தன்னிடம் கொண்ட எல்லையற்ற அருளின் காரணமாக அன்னையே குருதேவர் வடிவில் வாழ்கிறாள் என்பது மதுர்பாபுவுக்கு இப்போது சர்வநிச்சயமாயிற்று. ஜாதகத்தில் கண்டபடியே, கோயில் திருவுருவில் உறைபவன்தான் உடல்தாங்கி, தன்னை எப்போதும் காத்து வருகிறாள் என்பதனை அந்தக் கணத்திலிருந்து அவர் திடமாக நம்பினார். இந்த சம்பவத்திற்குப் பின்னர் குருதேவர் மற்றும் மதுரின் வாழ்வில் ஒரு புதிய அத்தியாயமே தொடங்கியது எனலாம்.

மதுர் உண்மையிலேயே அதிர்ஷ்டசாலி. சாதாரண மனிதர்கள் ஆகட்டும், முக்த புருஷர்கள் ஆகட்டும், உடம்பு 14. மதுர்பாபுவின் பெரும்பேற்றைப் பற்றிய சாஸ்திர நிரூபணம் என்று ஒன்று இருக்கும்வரை நல்லதோ தீயதோ செயல் புரிந்தேயாக வேண்டும் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. சாதாரண மனிதனின் நல்வினை, தீவினைப் பயன்களை அவனே அனுபவிக்கிறான். சருகினைப்போல் உடல் காய்ந்து விழும்வரை ஜீவன்முக்தர் களாலும் செயலாற்றாமல் இருக்க முடியாது. நல்லதோ, தீயதோ அவர்களும் செயல் புரிந்தேயாக வேண்டும். அவர்களின்

உடல்வாயிலாகச் செய்யப் பெறுகின்ற வினைகளின் பயன்களை யார் அனுபவிக்கிறார்கள்? அவர்களே அனுபவிப்பதாகச் சொல்ல முடியாது. ஏனெனில் சக துக்கங்களை அனுபவிப்ப தான் 'நான்' என்ற அகங்காரம் அவர்களிடமிருந்து முற்றிலுமாக அகன்றுவிட்டது! வினைப்பயனைத் தவிர்க்கவும் இயலாது. பின் யார் தான் அனுபவிப்பவர்கள்? ஜீவன்முக்தர் களுக்கு யார் சேவை செய்கிறார்களோ, அன்பு காட்டுகிறார் களோ அவர்களுக்கு ஜீவன்முக்தர்களின் நல்வினைப் பயனும் வெறுப்பவர்களுக்கு தீவினைப் பயனும் சேர்கிறது என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.<sup>5</sup> ஜீவன்முக்தர்களுக்குச் செய்யும் சேவைக்கே பலன் இதுவென்றால், அவதார புருஷர்களுக்கு அன்புடனும் பக்தியுடனும் செய்யும் சேவையின் பலனின் உயர்வை யாரால் அளவிட இயலும்?

நாட்கள் செல்லச்செல்ல குருதேவரின் குருநிலையைப் பற்றித் தெளிவாக அறியலானார் மதுர். இதனால் அவர் குருதேவரிடம் கொண்ட பக்தி இன்னும் ஆழமாகவும் தீவிரமாகவும் மாறியது. இதற் கிடையில், இறைவனைப் பிரிந்திருப்பதால் உண்டான பிரிவுத்துயர் காரணமாக, குருதேவ ரின் உடலில் ஏற்பட்ட தாங்கவொண்ணா எரிச்சல், அதற்குச் சிகிச்சை, பைரவி பிராம்மணியின் வருகை, வைணவ நூல்களின் துணையுடன் குருதேவரை அவதார புருஷர் என்று பண்டித சபையில் நிரூபித்தல், வேதாந்த ஞானியான தோதாபுரியின் வருகை, குருதேவரின் சன்னியாச தீட்சை, அவரது வயது முதிர்ந்த தாய் தட்சிணேசுவரம் வந்து அங்கேயே தங்கியது போன்ற பல நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன.

மேலே கூறப்பட்ட அற்புதக் காட்சி கிடைத்த பின்னர் குருதேவரின் வாழ்க்கையில் நடந்த எல்லா நிகழ்ச்சிகளிலும் மதுர்பாபு ஓர் அங்கம் ஆகிவிட்டார். அந்தக் காலகட்டத்தில் தான் குருதேவரின் சிகிச்சைக்காக கல்கத்தாவில் அப்போது பிரபலமாக இருந்த மருத்துவர் கங்காபிரசாதரையும் மகேந்திரலால் சர்க்காரையும் மதுர் ஏற்பாடு செய்தார்; இந்தியாவின் மேற்குப் பகுதியிலுள்ள பெண்கள் பயன்படுத்தும் கொலுசு போன்ற அணிகலன்களை அன்னைக்கு அணிவிக்க வேண்டும் என்று குருதேவர் ஆவல் கொண்டபோது அவற்றை உடனடியாகச் செய்து கொடுத்தார். வைணவ தந்திரங்களில்

15. குருதேவரிடம் குருநிலை நாளுக்கு நாள் அதிகமாக வெளிப்படுதலும் மதுர்பாபு அதனைச் சோதித்தலும்



கூறப்பட்டுள்ள சகி பாவனை சாதனையில் குருதேவர் ஈடுபட்டிருந்தபோது, தம்மைப் பெண்ணாக பாவித்து அதற்குரிய அணிகலன்களை அணிந்துகொள்ள விரும்பினார். உடனே குருதேவருக்கு காசிப்பட்டுப் புடவை, வைரம் பதித்த நகைகள் போன்றவற்றை வாங்கிக் கொடுத்தார்; பானிஹாட்டி திருவிழாவைக் கண்டு களிக்க வேண்டும் என்று குருதேவர் விரும்பியதும் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை உடனடியாகச் செய்தார். அது மட்டுமல்ல, நெரிசலில் அவர் அவதிப்படக் கூடாது என்பதற்காகத் தாமே மாறுவேடத்தில் வேலைக்காரன் ஒருவனுடன் குருதேவருக்குத் துணையாகச் சென்றார் மதுர்.

இவ்வாறு குருதேவருக்கு ஈடிணையற்ற சேவை செய்தாலும், விலைமாதரை குருதேவரிடம் அனுப்பி, அவரைச் சோதிக்கவும் தயங்கவில்லை மதுர். ஒருமுறை கோயில் சொத்தினை குருதேவரின் பெயருக்கு மாற்ற எண்ணினார் அவர். அதனை குருதேவரிடம் தெரிவித்தார். அவ்வளவுதான், 'என்னை உலகியல் மனிதனாக்கவா விரும்புகிறாய்?' என்று அவரை அடிக்கவே போய்விட்டார் குருதேவர். ஒருசமயம் மதுர்பாபு மீது கொலைக்குற்றம் சுமத்தப்பட்டது. நீதிமன்றம் கொடுக்கவிருந்த தண்டனையிலிருந்து தப்புவதற்காக, அவர் நேராக குருதேவரிடம் வந்து குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டு சரண்புகுந்தார். குருதேவரும் அவரைக் காத்தார். இதுபோன்ற எத்தனையோ சம்பவங்களை குருதேவரிடமிருந்து நாங்கள் கேட்டிருக்கிறோம். இவற்றிலிருந்துதான் மதுர்பாபு குருதேவரிடம் கொண்டிருந்த பக்தி படிப்படியாக ஆழமாக வேர்விட்டதை நாம் அறியமுடிகிறது. வேறு எப்படி இருக்க முடியும்? மனித அறிவுக்கு எட்டாத, தேவர்களுக்கும் காணக் கிடைக்காத, குருதேவரின் வியப்பூட்டும் குணநலன்கள் எப்படி நாட்கள் செல்லச் செல்ல மதுர்பாபுவின் சோதனைகளை எல்லாம் வென்று ஒளிவிட்டுப் பிரகாசித்ததோ, அதுபோன்று குருதேவருடைய தன்னலமற்ற தூய அன்பு மதுர்பாபுவின் மனத்தை அடிமை கொள்ளலாயிற்று. லட்சக்கணக்கான மதிப்புடைய சொத்தினால் இவரது துறவு உணர்வைக் கலைக்க முடியவில்லை; அழகிகளால் இவர் மனத்தில் எவ்விதச் சலனத்தையும் உண்டாக்க முடியவில்லை; ஒருவரைக் கடவுளாக வழிபடுவதுதான் அவருக்கு நாம் கொடுக்கக்கூடிய மிகவுயர்ந்த மரியாதை, அந்த மரியாதையும் இவருக்கு அகங்காரத்தை

அளிக்கவில்லை; இந்த உலகில் எதுவுமே அவருக்குத் தேவையாக இருக்கவில்லை; தனது பலவீனங்கள் அனைத்தையும் அறிந்திருந்தாலும் தன்னை அவர் வெறுக்கவில்லை, மாறாக தமக்குரியவராக எண்ணி நேசிக்கவே செய்கிறார்; பல தடவை அபாயங்களிலிருந்து காப்பாற்றினார்; தனது நலனில் எப்போதுமே மிகுந்த அக்கறை காட்டுகிறார் என்று மதுர் கண்டார். இதன் காரணம் என்னவாக இருக்கும்? இந்தக் கேள்விக்கு விடையாக மதுர் கண்டது-- உடல் தரித்திருந்தாலும் அவர் மனிதர் அல்லர். எங்கு இருளே இல்லையோ, அந்த ஒளியுலகைச் சார்ந்தவர். அவரது துறவு அற்புதமானது, புலனடக்கம் அற்புதமானது, ஞானம் அற்புதமானது, பக்தி அற்புதமானது, செயல்கள் அனைத்துமே அற்புதமானவை. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தன்னைப்போன்ற அகங்காரியிடம் அவர் காட்டிய அன்பும் கருணையும் மிகமிக அற்புதமானது' என்று மதுர்பாபு கண்டார்.

இன்னொன்றும் மதுர்பாபுவின் உள்மனத்தைத் தொட்டது. அது குருதேவரின் இனிய பண்புநலம். அற்புதமான தெய்வீக ஆற்றலின் உறைவிடமாக இருந்தும் அவர் கள்ளங்கபடமற்ற ஒரு பாலகன். அகங்காரம் என்பது இம்மியளவு கூட அவரிடம் இல்லை! மனத்தில் என்ன தோன்றினாலும் சரி, ஐந்து வயது பாலனைப் போன்று எதையும் ஒளிக்காமல் கூறிவிடுவார். அவரது உள்ளும்புறமும் ஒன்றாகவே இருந்தது! மனத்தில் உள்ளது எதுவோ, அது அப்படியே எவ்வித ஒளிவோமறைவோ இன்றி, சொல்லாகவும் செயலாகவும் வெளிப்பட்டது. இருப்பினும் யாருக்காவது தீங்கு நேரும் என்றால், தனக்கு என்ன கஷ்டம் வந்தாலும் அதை வெளியில் சொல்ல மாட்டார். இது என்ன, மனிதனால் செய்யக்கூடிய விஷயமா?

மதுர்பாபுவின் குடும்ப புரோகிதர் ஹால்தார். குருதேவரிடம் மதுர்பாபு கொண்டுள்ள அசைக்க முடியாத பக்தி அவரைக் கொதிப்படையச் செய்தது-- 'இவன் மந்திரமோ மாயமோ செய்து மதுர் பாபுவை மயக்கிவிட்டான். பாபுவை என் பிடியில்கொண்டு வந்துவிட வேண்டும் என்று எவ்வளவு காலம் முயன்றிருப்பேன்! எல்லாம் இந்த மோசக்காரனால் கெட்டுவிடும் போலிருக்கிறதே! பாலனைப்

16. குருதேவரிடம் மதுர்பாபு பக்தி செலுத்துவதைக் கண்ட ஹால்தாரின் நடத்தை



போல் கபடமின்மை, அதுஇது எல்லாம் வெறும் நாடகம்! எளியவனாம் எளியவன்! இவன் அவ்வளவு எளிமையானவன் என்றால், இந்த மனித 'வசீகரண' மந்திரத்தை எனக்குச் சொல்லட்டும்! எனது மந்திர சக்தி முழுவதாலும் எப்படியோ பாபுவை என் பிடியில்கொண்டு வருகின்ற தறுவாயில் இந்தப் பாவி புகுந்து எல்லாவற்றையும் கெடுத்துவிட்டானே' என்று பொருமினார் அவர்.

மதுர்பாபுவோ, குருதேவரிடம் பக்தியும் நம்பிக்கையும் அதிகரிக்கஅதிகரிக்க, எப்படி எப்போதும் குருதேவருடன் இருப்பது, எப்படி அவருக்கு இன்னும் சிறப்பாகச் சேவை செய்வது என்ற ஒரேசிந்தனை உடையவர் ஆனார். ஆகையால் அவ்வப்போது குருதேவரை வற்புறுத்தி ஜான்பஜாரி லுள்ள தன் வீட்டிற்கு அழைத்துவந்து மகிழ்வார். மாலையில், 'பாபா, வாருங்கள் வெளியே சென்று உலவி வரலாம்' என்று கூறி கோட்டை மைதானம் போன்ற இடங்களுக்கு கூட்டிச் செல்வார். 'சாதாரணத் தட்டிலா குருதேவருக்கு உணவு படைப்பது?' என்று எண்ணித் தங்கத்திலும் வெள்ளியிலும் தட்டுக்கள், கிண்ணங்கள் செய்து அதில் உணவு படைப்பார். உயர்தர ஆடைகளை அவருக்கு அணிவித்தார். 'பாபா, நீங்கள் அல்லவா இந்தச் சொத்து முழுவதற்கும் அதிபதி. நான் வெறும் காவல்காரன் மட்டுமே. நீங்கள் இந்தத் தங்கத் தட்டையும் வெள்ளிக் கோப்பைகளையும் பயன்படுத்திவிட்டு அவற்றைத் திரும்பிச்சுட பாராமல் போய்விடுகிறீர்கள். ஆனால் அவற்றைத் சுத்தம் செய்து நீங்கள் மீண்டும் பயன்படுத்த பத்திரமாக எடுத்து வைக்கிறேன். அவை தொலைந்து போகாமல் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு எனக்குள்ளது. அவை உடைந்து போகாமலும் திருடப்படாமலும் காக்க வேண்டியுள்ளது' என்பார் மதுர்.

அந்தக் காலகட்டத்தில் ஆயிரம் ரூபாய் மதிப்புள்ள இரண்டு காசிப்பட்டு சால்வைகளை மதுர் வாங்கினார்.

17. காசி சால்வை  
கனின் கதி  
அவற்றிற்கு நேர்ந்த கதியை குருதேவரிட மிருந்தே நாங்கள் கேட்டிருக்கிறோம். அன்று அதன் விலை ரூபாய் ஆயிரம் என்னும்போது அதன் மதிப்பை நாம் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இன்று அத்தகைய சால்வைகள் கிடைப்பதும் அரிது. இவ்வளவு விலையுயர்ந்த சால்வைகளை குருதேவருக்கு அன்றி வேறு யாருக்குக் கொடுப்பார் மதுர்! குருதேவருக்குப் போர்த்தி மகிழ்ந்தார். குருதேவரும் அதனைப்

போர்த்திக் கொண்டு சிறுவனைப் போன்று சிறிதுநேரம் அங்குமிங்குமாக உலாவிக் களித்தார். அதனை அடிக்கடித் தாமும் பார்த்துக்கொண்டு பிறரையும் அழைத்துக் காட்டினார். மதுர் தனக்காக இவ்வளவு விலைமதிப்புள்ள சால்வையை வாங்கியது பற்றிய விவரத்தை விலாவாரியாக எல்லோருக்கும் விளக்கினார். ஆனால் இதெல்லாம் எவ்வளவு நேரம்! பாலனைப் போன்று மகிழ்ந்த அவரது மனநிலை கணநேரத்தில் மாறிவிட்டது; 'இதில் என்ன இருக்கிறது? ஆடுகளின் முடிமட்டுமே அல்லவா! பிற பொருட்களைப் போன்று இதுவும் ஐம்பூதங்களின் சேர்க்கையால் ஆனதுதான். வேறு என்ன விசேஷம்? குளிரைத் தாங்கக்கூடியது, உண்மைதான். ஏன், சாதாரணக் கம்பளமும் குளிரைத் தாங்கத்தானே செய்கிறது! மற்ற பொருட்களைப்போல் இதுவும் இறையனுபூதியைத் தராதது. மாறாக, இதைப் போர்த்திக் கொண்டவனுக்கு, தான் மற்றவர்களைவிட உயர்ந்தவன் என்ற எண்ணம்தான் வரும். அகங்காரம் பெருகும். ஆணவம் வளரும், மனம் கடவுளைவிட்டு வெகுதூரம் சென்றுவிடும். இதனால் இவ்வளவு தீமையா?' என்ற எண்ணம் அவருள் எழுந்தது. அந்தக் கணமே சால்வையைத் தரையில் எறிந்தார். 'சத்-சித்- ஆனந்தமாகிய இறைவனை அடைய இது உதவாது' என்று கூறிக்கொண்டே அதன்மீது 'தூ தூ' என்று காறி உமிழ்ந்தார், தரையில் போட்டு மிதித்தார். இறுதியாக அதனைக் கொளுத்தவே போய்விட்டார். அப்போது யாரோ ஒருவர் அங்கு வந்து சால்வையைப் பிடுங்கிக் கொண்டார். இதையெல்லாம் கேள்விப்பட்டபோதும் மதுர் சிறிதும் வருந்தவில்லை; 'பாபா சரியாகத்தான் செய்தார்' என்றார் அவர்.

மதுர்பாபு குருதேவரைப் பலவித சுகபோகங்களின் நடுவில் வைக்க முயற்சித்த போதிலும், குருதேவரின் மனம் எவ்வளவு

18. குருதேவரின் உயர்ந்த நிலையில் இருந்தது என்பதை பற்றினமை

மேற்கூறிய நிகழ்ச்சி காட்டுகிறது. அவரது மனம் எங்கிருந்தாலும் எப்போதும் ஆனந்த பரவசத்திலேயே இருந்தது. சாதாரண மனங்கள், இருள்மூடிய இருளைமட்டுமே காண்கின்ற இடங்களில் அவர் மனம் ஒளியைக் கண்டது. ஒளி என்றால் சாதாரண ஒளியா? அது நிழலை உண்டாக்காத ஒளி, தேய்வோ வளரவோ செய்யாத ஒளி. அதன்முன் சூரிய, சந்திர, நட்சத்திர கணங்களின் ஒளியாகட்டும், மின்னலின் ஒளிப்பிரவாகம்



ஆகட்டும், எல்லாமே அந்தகாரமாகக் கரைந்துவிடுகிறது. சாதாரண அக்கினியைப் பற்றி என்ன சொல்ல இருக்கிறது? அந்த ஒளிமயமான உலகில்தான் அவரது மனத்தின் நிரந்தர வாசம்! காமம், குரோதம், கபடம், ஹிம்சை, வெறுப்பு, இவையெல்லாம் கோர தாண்டவம் ஆடுகின்ற இந்த பூமியில் அந்த மனம் ஏதோ ஓரிரு நாள் உலவ வந்திருக்கிறது, அவ்வளவு தான். கருணை வசப்பட்டு வந்துள்ளது, அவ்வளவுதான். ஆகவே மதுர்பாபுவின் ஆடம்பர மாளிகையில் வசித்தாலும் குருதேவர் பற்றற்றவராக, இரவுபகலாகத் தம்மில் தாமே மூழ்கியவராகத் தான் இருந்தார்.

ஒருநாள் அந்திப்பொழுதில் மதுரின் விட்டில் குருதேவர் அரையுணர்வு நிலையில் தரையில் கிடந்தார். அருகில் யாரும் 19. ஹால்தார் இல்லை! அவருக்குப் படிப்படியாக உணர்வு இறுதியில் செய்தது திரும்புகின்ற நேரத்தில், நாம் மேலே கூறிய ஹால்தார் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். குருதேவர் தனியாக, புற உணர்வின்றிக் கிடப்பதைக் கண்டார். இதுதான் சரியான சமயம் என்று எண்ணி குருதேவரை நெருங்கினார். சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக் கொண்டே, 'ஏ பிராமணா, சொல். எப்படி பாபுவை உன் கைக்குள் போட்டுக்கொண்டாய். எப்படி அவரை வசப்படுத்தினாய்? பேச மாட்டாயா? ஒன்றும் தெரியாதவன் போல் நடிக்காதே, சொல்' என்று திரும்பத்திரும்பக் கேட்டபடியே குருதேவரைப் பிடித்து உலுக்கினார். குருதேவர் பதில் எதுவும் கூறவில்லை. பேசும் நிலையில் இருந்தால் அல்லவா, பதில் சொல்வது! ஹால்தார் இதை எப்படிப் புரிந்து கொள்வார். அவரது கோபம் தலைக்கேறியது. 'அயோக்கியனே, எதுவும் பேச மாட்டாயா?' என்று கேட்டபடியே ஆத்திரத்துடன் குருதேவரின் திருமேனியைக் காலால் உதைத்துப் புரட்டித் தள்ளிவிட்டுச் சென்றார். அகங்காரமே அற்ற குருதேவர், மதுர்பாபுவுக்கு இது தெரிந்தால் புரோகிதர் தொலைந்தார் என்பதால் யாரிடமும் எதுவும் கூறவில்லை. சில காலத்திற்குப் பிறகு வேறு ஏதோ தவறுக் காக மதுர் புரோகிதரை வெளியேற்ற வேண்டி வந்தது. அதன்பின்னரே பேச்சுவாக்கில் இந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றி குருதேவர் மதுரிடம் கூறினார். இதனைக் கேட்ட மதுரின் கோபமும் வேதனையும் தாங்கொணாததாயிற்று. 'பாபா, இதுமட்டும் எனக்கு அப்போது தெரிந்திருந்தால் அந்த

பிராமணனின் தலை கழுத்தில் இருந்திருக்காது'. என்றார் ஆவேசத்துடன்.

குருநிலையில் குருதேவரிடம் பிரவசித்த பெருங்கருணைப் பேராற்றில் நீராடும் பேறு மதுர்பாபுவிற்கும் அவரது மனைவிக்கும் எவ்வளவு தூரம் கிடைத்தது, எவ்வாறு அவர்கள் இருவரும் அவரையே கடவுளாகக்கொண்டு அவரிடம் சரணடைந்தார்கள் என்பது பற்றி நாங்கள் நிறையக் கேள்விப்பட்டுள்ளோம். அவர்கள் தங்களைப்

20. மதுர்பாபுவும் அவரது மனைவியும் குருதேவரிடம் கொண்ட பக்தியும் அவர்களுடன் குருதேவரின் தொடர்பும்

பற்றிய எதையும் அவரிடமிருந்து மறைக்கவில்லை என்பதிலிருந்தே நாம் இதனை அறிய முடிகிறது. 'பாபா மனிதரல்லர். அவரிடம் மறைப்பதால் என்ன பயன்? அவர் அனைத்தையும் அறிவார். இதயத்துள் புதைந்து கிடக்கும் ரகசியங்கள்கூட அவரிடமிருந்து தப்புவதில்லை' என்றே அவர்கள் இருவரும் உணர்ந்து கூறினார்கள். இப்படி அவர்கள் கூறியது மட்டுமல்ல, அதன்படியே நடந்தும் கொண்டார்கள். பல வேளைகளில் அவர்கள் குருதேவருடன் உண்டார்கள், உலவினார்கள் என்பது மட்டுமல்ல, ஒரே படுக்கையில் தூங்கினார்கள். எப்போதாயினும் எந்தச் சூழ்நிலையானாலும் குருதேவர் அவர்கள் வீட்டின் உள்ளறைகளில்கூடச் சுதந்திரமாக உலவி வந்தார். அதனால் என்ன வந்தது? வீட்டிலுள்ள ஆண், பெண் அனைவர் மனத்திலும் எழுகின்ற ஒவ்வோர் எண்ணத்தையும் குருதேவர் அறிவார் என்பதைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் அவர்கள் கண்கூடாகக் கண்டிருக்கின்றனர். ஆணும் பெண்ணும் சுதந்திரமாகப் பழகுவதால் வருகின்ற முக்கிய தீங்கு இருக்கின்றதே, அதைப் பொறுத்தவரை குருதேவரை உணர்வற்ற சுவர் போன்ற ஒரு ஜடம் என்றே கருதிக் கொள்ளலாம்! ஆண்களின் முன்னிலையில் ஏற்படும் வெட்கம், நாணம் போன்ற எதுவும், குருதேவரின் முன்னிலையில் அந்த வீட்டுப் பெண்களுக்கு ஏற்பட்டதில்லை. குருதேவரை அவர்கள் தங்களுள் ஒருவர் அல்லது ஐந்து வயதுச் சிறுவன் என்றுதான் கருதினார்கள். இதையெல்லாம் பற்றி நாங்கள் எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகளை குருதேவரிடமிருந்து கேட்டுள்ளோம். துர்க்காபூஜை வேளைகளில் பெண்களைப்போல் ஆடைஅணிகலன்கள் அணிந்துகொண்டு, வீட்டுப் பெண்களுடன் வந்து அன்னைக்குச் சாமரம் வீசுவதாகட்டும், இல்லை, அந்த வீட்டுப்



பெண்ணொருத்தியின் கணவன் வரும்போது அவளை அலங்கரித்து, அவள் கணவனுடன் எவ்வாறு பேசி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை அவளது காதுகளில் ரகசியமாகக் கூறியவாறே, அவளைப் படுக்கையறைக்கு அழைத்துச் சென்று கணவன் அருகில் அமர்த்திவிட்டு வருவதாகட்டும்-- இத்தையெல்லாம் கேட்கும்போது அவர்களுக்கும் குருதேவருக்கும் இருந்த அபூர்வ உறவு நம்மைத் திகைப்பில் ஆழ்த்துகிறது. அந்தப் பெண்கள் அவரது குருநிலையின் தெய்வீகத்தை அறிந்து போற்றியது போலவே, அவரது தன்னலமற்ற அன்பையும் அறிந்திருந்தார்கள். அதனால் அவர்கள் அவரிடம் எந்த வெட்கமும் இன்றி சமமாகப் பழகினார்கள். ஆனால் இத்தையெல்லாம் நாம் கற்பனையும் செய்ய முடியாது.

ஒருபுறம் மதுர்வீட்டுப் பெண்களிடம், காமவாசனை துளிகூட இல்லாத, தன்னலம் என்பது சிறிதும் இல்லாத மனித

21. ஒன்றுக்கொன்று முரணான மனிதனை கள் குருதேவரிடம் இணைந்திருந்தது

மனத்திற்கு அப்பாற்பட்ட அன்பு! இன்னொரு புறம், பண்டித சபை நடுவே அற்புத தெய்வீக ஞானமும் அலாதியான அறிவுக் கூர்மையும் மிளிர்த் துலங்கும் இயல்பு!-- இப்படி ஒன்றுக்கொன்று சற்றும் தொடர்பற்ற இந்த குணநலன்கள் இவரிடம் எப்படிச் சங்கமமாயின? இப்படி பலமுகப்பண்பு காட்டும் இந்தப் பாவனன் யார்?

தட்சிணேசுவர ஆலயத்தில் கிருஷ்ணன், ராதை விக்கிரகங்கள் திருக்கோயில் கருவறையின் அருகிலுள்ள பள்ளியறையில் இருக்கும். அவற்றை நாள் 22. உடைந்த விக்கிரகமும் பண்டித சபையும்

தோறும் கோயிலுக்கு எடுத்துவந்து சிம்மாசனத்தில் அமர்த்துவதும், உச்சிக்கால வழிபாடு, நைவேத்தியம் முடிந்தபின் ஒய்வுக்காக எடுத்துச் செல்வதும், மாலை நான்கு மணிக்கு மீண்டும் எடுத்துவருவதும், மாலை வழிபாடு, நைவேத்தியம் முதலியன முடிந்தபின் திரும்ப எடுத்துச் செல்வதும் வழக்கமாக இருந்தது. கோயிலின் தரையில் பளிங்குக்கல் பதிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒருநாள் தரையில் நீர் சிந்தியிருந்ததால், விக்கிரகங்களை எடுத்துச் செல்லும்போது அர்ச்சகர் வழுக்கி விழுந்துவிட்டார். கிருஷ்ண விக்கிரகத்தின் ஒரு கால் ஒடிந்துவிட்டது! ஒரே குழப்பம்! அர்ச்சகருக்கோ, அடிபட்டதால் ஒருபக்கம் வலி, மறுபக்கம் பயத்தால் நடுக்கம்!

விஷயம் மதுர்பாபுவிற்கு எட்டியது. உடைந்த விக்கிரகத்தைப் பூஜிக்க முடியாது. என்ன செய்வது? ராணியும் மதுர்பாபுவும் நகரிலுள்ள பெரிய பண்டிதர்களை அழைத்து ஒரு கூட்டம் கூட்டினர். வேறு அலுவல் காரணமாக வர இயலாத பண்டிதர்களின் கருத்துக்களையும் சேகரித்தனர். ஒரே அமார்க்களம்! பண்டிதர்கள் வருவதென்றால் சும்மாவா, பணச்செலவும் வேண்டிய அளவு இருந்தது-- அவர்களுக்குப் பரிசுத்தொகை, போக வர பயணத்தொகை என்று ஏகப்பட்ட செலவு! பண்டிதர்கள் வந்தனர்; அமர்ந்தனர். ஆற அமர ஒரு முறை மூக்குப்பொடியை உறிஞ்சிக் கொண்டனர்;-- ஏதோ அந்த மூக்குப்பொடி போய்த்தான் புத்தியைத் தூண்டிவிட வேண்டுவதுபோல் இழுத்தனர். பின்னர் நூல்கட்டுகளைப் பிரித்து வைத்துக்கொண்டு ஏக மனதாகத் தீர்வு கூறினர்-- 'உடைந்துபோன சிலையைக் கங்கையில் இட்டுவிடவேண்டும்; புது விக்கிரகம் நிறுவப்பட வேண்டும்.' புதிய விக்கிரகம் உருவாக்க ஒரு சிற்பியைக் கூட ஏற்பாடு செய்து விட்டனர்.

சபை கலைந்தது. அப்போது மதுர்பாபு ராணியிடம், 'இது விஷயமாக நாம் சின்ன பட்டாச்சாரியரிடம் எதுவும்

23. குருதேவரின் கேட்கவில்லையே? அவரது கருத்தை அறிந்து தீர்வு கொள்வது அவசியம்' என்று கூறினார்.

குருதேவரிடம் விஷயம் தெரிவிக்கப்பட்டது. பரவச நிலையிலிருந்த குருதேவர் கூறினார்: 'ராணியின் மருமகன் யாராவது சீழே விழுந்து காலை ஒடித்துக் கொண்டால், அவரைத் தள்ளிவிட்டு புது மருமகனை ஏற்பாடு செய்வார்களா அல்லது சிகிச்சை முயற்சிகளில் ஈடுபடுவார்களா? இங்கும் அதே முறைதான். விக்கிரகத்தைச் செப்பணிட்டு வழிபாட்டைத் தொடரலாம். எதற்காகத் தூக்கி எறிய வேண்டும்?' அனைவரும் வியப்பால் வாயடைத்து நின்றனர்! உண்மைதானே! இவ்வளவு எளிமையான வழி ஒருவர் புத்தியில்கூட உதிக்கவில்லையே! கோயில் விக்கிரகம் உயிருணர்வுடன் இருக்குமானால், அது பக்தர்களின் ஆழ்ந்த அன்பினாலும் பக்தியினாலும் இறைவனின் கருணையினாலும்தான் உண்டாகிறது. ஆகவே உள்ளத்தில் பக்தியும் அன்பும் நம்பிக்கையும் இருக்கும்போது, உடைந்த விக்கிரகத்தில் ஏன் அந்தச் சைதன்யம் இருக்க முடியாது? மேலும் நீண்டகாலமாக பக்தி கொண்டாடி வருகின்ற ஒரு விக்கிரகத்தின் கால் உடைந்துவிட்டால், உண்மை பக்தனின்



மனத்திலிருந்து அந்த அன்பும் பக்தியும் போய் விடுமா, என்ன? தனக்கு வேண்டிய பணிவிடைகள் செய்வது போலவே, இறைவனுக்கும் சேவை செய்ய வேண்டும் என்றல்லவா வைணவ சாஸ்திரங்களும் கூறுகின்றன! நாம் எதை, எப்போது விரும்புகிறோமோ, அதைத்தான் இறைவனும் விரும்புகிறார் என்று நம்பி, அதுபோல சேவை செய்ய வேண்டும் என்றுதான் அவை கூறுகின்றன. எப்படிப் பார்த்தாலும் உடைந்த விக்கிரகத்தைப் புறக்கணித்தல் சரியல்ல. எனவே உடைந்த விக்கிரகத்திற்குப் பூஜை செய்யலாகாது என்று ஸ்மிருதியில் கூறப்பட்டுள்ள நியதி, இறைவனிடம் அன்பு இல்லாதவர் களுக்கும், பக்தி மார்க்கத்தின் ஆரம்பநிலையில் உள்ளவர் களுக்கும்தான் என்பது நிச்சயம். ஆனால் சில பண்டிதர்கள் குருதேவரின் முடிவை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. சிலர், எங்கே தட்சிணை கிடைக்காமல் போய்விடுமோ என்ற பயத்தில் வாய்திறக்கவில்லை. சிறிதளவாவது உண்மை பக்தியும் ஞானமும் உடைய சில பண்டிதர்கள், குருதேவரின் இந்தத் தீர்வினைக் கேட்டு மிகவும் மகிழ்ந்தார்கள். பின்னர் குருதேவர் அந்த உடைந்த விக்கிரகத்தின் காலைத் தாமே மிக அழகாகப் பொருத்தினார், அது கோவிலிலும் வைக்கப்பட்டது. சிற்பி வடித்த புதிய விக்கிரகம் வந்தபோது, அது ராதாகாந்தர் கோயிலில் ஓர் ஓரமாக வைக்கப்பட்டது, ஆகம விதிப்படி அதனை நிறுவவில்லை. ராணி மற்றும் மதுர்பாபுவின் காலத்திற்குப் பின்னர் அவர்களின் சந்ததியினர் பலமுறை அந்த விக்கிரகத்தை நிறுவ முயன்றனர். ஆனால் ஒவ்வொரு முறையும் ஏதாவது தடங்கல் ஏற்பட்டு அது நிகழவில்லை. எனவே புதிய விக்கிரகம் இன்னும் நிறுவப்படாமலேயே உள்ளது.<sup>6</sup> □

---

1. கதை, 10.19

2. ஒன்றைப்பற்றிப் பேசும்போது, அதன் தொடர்பில்லாத மற்றொன்றைப் புகுத்த முயற்சிப்பது என்ற பொருளில் வழங்கப்படும் வங்கப் பழமொழி.

3. வட இந்தியாவில் பரவலாக வழங்கும் கதையை ஒட்டி எழுந்த பழமொழி இது: வைராகி ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஓரிடத்தில் தங்காமல் தீர்த்தத் தலங்களுக்கு தொடர்ந்து சென்றுகொண்டே இருந்தார். கமண்டலம், சமையல் பாத்திரங்கள் என்று ஒரு மூட்டையை அவர் தன்னுடன் எடுத்துச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. 'இந்த மூட்டையைச் சுமக்க ஒரு குதிரை இருந்தால் நன்றாயிருக்குமே!' என்று எண்ணிய அவர், 'ஓராமா, எனக்கு ஒரு குதிரையைத் தந்தருள்வாய்' என்று பிரார்த்தித்தார். அந்த வேளையில் மன்னரின் படை

அவ்வழியாகச் செல்ல நேர்ந்தது. அதிலுள்ள குதிரை ஒன்று அப்போது கன்று ஈன்றுவிட்டது; 'ஓ, இப்போது என்ன செய்வது? படை இங்கிருந்து நகர்ந்து விடும். தாய்க் குதிரையைப் பற்றிக் கவலையில்லை, நடக்க முடியும். கன்று?... அதைச் சுமக்க ஒருவன் கிடைத்தால் நன்றாகயிருக்குமே'-- என்று அங்கலாய்த்தபடியே ஆள்தேட ஆரம்பித்தான் படைத்தலைவன். அப்போது, 'குதிரை தந்தருள்வாய்' என்ற பிரார்த்தித்தபடியே செல்கின்ற வைராகியைக் கண்டான். அவரது உரம்பாய்ந்த உடலைக் கண்ட அவன், இவர்தான் குதிரைக் கன்றினைச் சுமக்கத் தகுதியான ஆள் என்று முடிவுகட்டி, அப்படியே செய்தும் விட்டான். இப்போது வைராகி, 'ஓ ராமா, நான் சொன்னதைத் தலைகீழாக புரிந்துகொண்டாயே! எனது மூட்டையைச் சுமக்க குதிரை கேட்டேன். ஆனால் ந்யோ, நான் குதிரையைச் சுமக்கும்படி வைத்து விட்டாயே!' என்று அரற்ற ஆரம்பித்தார்.

4. இந்திரனின் பட்டத்து யானை ஐராவதத்தின் செருக்கு பற்றிய உவமை இது. பகிரதன் தன் கடின தவத்தால் தேவ கங்கையை பூமிக்குக்கொண்டு வந்தான். வரும்போது இமயமலையில் ஒருபகுதியைப் பிளந்துகொண்டு கங்கையால் வர முடியவில்லை. அந்தப் பாறையைப் பிளக்க ஐராவதத்தைக் கொணருமாறு கங்கை பகிரதனிடம் கூறினான். ஆணவ மிகுதியால் ஐராவதம் அதற்கு மறுத்துவிட்டது. பகிரதனின் நிலைகண்டு இரங்கிய கங்கை ஐராவதத்தை வரவழைக்க ஒரு உபாயம் கூறினான். தான் எழுப்புகின்ற மூன்று அலைகளுக்கு ஐராவதம் தாக்குப்பிடிக்குமானால், அதற்குத் தான் பணிவதாகத் தெரிவிக்குமாறு சொன்னான். அதன்படி யானையும் வந்தது. பாறையைப் பிளந்தது. ஆனால் கங்கையின் ஓரலையைக் கூடச் சமாளிக்க முடியாமல் பிரவாகத்தோடு அடித்துச் செல்லப்பட்டுவிட்டது.

5. பிரம்ம குத்திரம் 3.3. 26, 27 விளக்கவுரையில் ஆதிசங்கரர் இவ்வாறு கூறுகிறார்:

சாட்டயாயனி சாகை, 'அவனது (ஜீவன் முக்தரின்) மகனும் நண்பர்களும் அவனது நல்வினைப் பயனையும், எதிரிகள் தீவினைப் பயனையும் பெறுகிறார்கள்' என்கிறது. கௌஷீதகிகளின் கூற்றுப்படி, 'அவன் (இறக்கும்போது) தனது நல்வினை, தீவினைப் பயன்களை (தனது ஞான பலத்தால்) உதறிவிடுகிறான். அவனது நண்பர்களும் உறவினர்களும் நல்வினைப் பயனையும், விரோதிகள் தீவினைப் பயனையும் பெறுகிறார்கள்.'

6. இந்த நூல் எழுதப்பட்ட பல வருடங்களுக்குப் பிறகு புதிய விக்கிரகம் நிறுவப்பட்டது. குருதேவரால் சரிசெய்த விக்கிரகம் தனியறையில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.



## 7. குருநிலையில் மதுருக்கு அருள்தல்

எல்லா உயிர்களின் உள்ளத்து உறையும் ஆன்மா நானே. உயிர்களின் ஆதியும் நடுவும் இறுதியும் நானே.<sup>1</sup>

மதுர்பாபுவின் வீட்டில் அந்த ஆண்டு துர்க்கா பூஜை மிகவும் ஆனந்தமானதாக இருந்தது. துர்க்கா பூஜை என்றாலே ஆண், பெண், இளைஞர், முதியவர் என்று அனைவருக்குமே மகிழ்ச்சியை அளிக்கின்ற நாட்கள் அவை. ஆனாலும் இந்த வருடம் குருதேவர் மதுரின் வீட்டில் தங்கியிருந்ததால், அங்கு ஒரு மகிழ்ச்சிக் கடலே பொங்கியது எனலாம். அவர் அப்போது சிறு குழந்தைபோல் உல்லாசமாக, உற்சாகமாக வளையவந்து கொண்டிருந்தார். தாயிடம் குழந்தை எவ்வித பயமும் இன்றி வேடிக்கை வினோதங்கள் செய்தும், நச்சரித்தும், காரணம் எதுவும் இன்றியே சிரித்துக்கொண்டும் ஆடிப்பாடிக் களிப்பதுபோல, குருதேவரும் பரவச நிலையில் ஆழ்ந்தவராக, பிரதிமையில் அன்னையின் சான்னித்தியத்தை எப்போதும் அனுபவித்தவராக உலவிக் கொண்டிருந்தார். அவரது தெய்வீகப் பேரானந்தப் பொலிவினால் பிரதிமை உயிருணர்வு ததும்ப மென்னகை புரிந்ததுபோல் தோன்றியது. பிரதிமையில் அன்னையின் சான்னித்தியம், ஸ்ரீகுருதேவரில் அவளது நிதரிசனமான வெளிப்பாடு இவையெல்லாம் சேர்ந்து அந்தப் பூஜா மண்டபத்தை ஓர் உன்னத உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் முழக்காட்டிக் கொண்டிருந்ததை அனைவராலும் உணர முடிந்தது! அந்த மண்டபம் கங்குகரையற்றதோர் ஒளி

1. மதுர்பாபு தம் ஜான்பஜார் வீட்டில் குருதேவருடன் துர்க்காபூஜை நடந்துதல்

வெள்ளத்தில் மிதப்பது போன்ற உணர்வு! அந்த ஒளியில் மூழ்கி அந்த மாளிகையே ஓர் ஆனந்தத்தில் தவழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

அப்படித்தானே இருக்க முடியும்! மதுர் செல்வந்தர், ராஜச பக்தர். அதனால் வீடும் வாசலும் அன்னையின் பிரதிமையும் மிகவும் ஆடம்பரமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. பூஜைக்கான பூ, பழம், இனிப்பு, பிற பொருட்கள் போன்றவற்றுக்கும் குறைவில்லை. பலவகை வாத்தியக் கருவிகள் முழங்கின. இப்படி, புற ஏற்பாடுகள் ஒருபுறம் வழிபாட்டிற்கு மெருகூட்டின. இனி, குருதேவரிடம் தோன்றிப் பொலிந்த தெய்வீகப் பேருணர்வு அங்கிருந்த பொருட்களை எல்லாம் தொட்டு, அவற்றை யெல்லாம் உயிருணர்வுடன் மிளிரச் செய்தது. ஆ, எத்தகைய ஆனந்தப் பேருணர்வு அங்கே தவழ்ந்திருக்கும்! வெண்பனி மலைகளின் பின்னணியில் வளர்ந்து நிற்கின்ற கருநீல தேவதாரு மரங்களின் அடியில், காவியுடை தரித்து கங்குகரையற்ற அமைதியுள் மூழ்கிப் பொலிகின்ற துறவியர் கூட்டும் அழகு; அழகிய தாயின் மடியில் கிடந்து, அவளது கருணையின் அணைப்பில் அமைதியாய்ப் பால் குடிக்கின்ற அழகிய குழந்தையின் எழில்; புனிதமான எண்ணங்களும் சிந்தனைகளும் அழகிய முகத்தில் கூட்டும் தெய்வீகப் பேரெழில்-- இவையனைத்தும் ஒன்று சேர்ந்த செளந்தரியப் பெருவெள்ளம் அன்று மதுர்பாபுவின் வீட்டில் பெருகியிருக்க வேண்டும். அவரும் அவர் மனைவியும் வழிபாட்டு ஆயத்தங்களில் பம்பரமாகச் சுழன்று கொண்டிருந்தாலும் இந்த விவரிக்க வொண்ணா ஆனந்தத்தில் மூழ்கித் திளைத்திருந்தார்கள். பகல்நேர பூஜை முடிந்தது. எப்படியோ நேரத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, அன்னையின் திருப்பாதங்களிலும் குருதேவரின் திருவடிகளிலும் அவர்கள் மலரிட்டு வணங்கினர்.

மாலை வந்தது. அன்னையின் தீபாராதனை துவங்க இருந்தது. குருதேவர் உள்ளே இருந்தார். அப்போது அவர், தாம் ஓர் ஆண் என்கின்ற உணர்வையே முற்றி லும் மறந்துவிட்டிருந்தார்! அவரது பேச்சையும் அழகிய தோற்றமும் செயல்களையும் பார்த்தால், ஏதோ யுகயுகமாக அனைத்து பிறவிகளிலும் அவர் அன்னையின் சேடியாக இருந்ததுபோல் தோன்றிற்று! அன்னையே அவரது உயிரும் மனமும், அவளே அனைத்தும்; அவளது சேவைக்கென்றே

2. குருதேவரின்  
பாவசமாதியும்  
அழகிய தோற்றமும்



அவர் உடல் தாங்கியுள்ளது போலிருந்தது! முகத்தில் பரவிய பிரேமைச் சுடர், அதரங்களில் தவழ்ந்த மென்னகை, கண்களின் கனிந்த பார்வை, கைகால் அசைவுகள் என்று ஒவ்வொன்றும் அவரை ஒரு பெண்ணாகவே ஆக்கியிருந்தன. அவர் உடுத்தியிருந்தது மதுர்பாபு கொடுத்திருந்த அழகிய பட்டாடை. அதைப் புடவை போல உடுத்தியிருந்தார். இந்த நிலையில் அவரை யார்தான் ஆண் என்று கூற முடியும்? அப்போது அவரது திருமேனியின் நிறமும் தளதளத்துக் கொண்டிருந்தது; பரவச நிலையில் அது இன்னும் மெருகேறி, அவரது உடலிலிருந்து ஒளி வெளிப்படுவது போல் தோன்றிற்று. அவர்மீது பதித்த கண்களை வேறுபக்கம் திருப்பவே இயலாமல் அனைவரும் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அவரது நிறம் பொன்னிறம். அவரது தேகத்தின் நிறத்தையும் அவர் கையில் அணிந்திருந்த தாயத்தின் நிறத்தையும் பிரித்துப் பார்க்க முடியாதவண்ணம் இரண்டும் ஒன்றுபோலவே இருந்ததாக அன்னை சாரதாதேவி சொல்வதுண்டு, ஏன் குருதேவரேகூட, 'அந்த நாட்களில் எனது உடலழகைக் கண்டு, மக்கள் வைத்தகண் வாங்காமல் என்னைப் பார்ப்பார்கள். என் மார்பும் முகமும் எப்போதும் சிவந்தே காணப்படும்! உடலினின்று ஒளிவீசுவது போல் தோன்றும். மக்களின் பார்வையைத் தவிர்ப்பதற்காக என் உடம்பை கனத்த ஒரு போர்வையால் போர்த்திக் கொள்வேன். அன்னையிடம், "அம்மா, உனது புற அழகை நீயே எடுத்துக்கொள். எனக்கு அக அழகினைத் தந்தருள்" என்று வேண்டுவேன். கையினால் உடலை அழுத்தித் தடவியவாறே, "உள்ளே போ, உள்ளே போ" என்று திரும்பத்திரும்பக் கூறுவேன். எத்தனையோ நாட்களுக்குப் பின்னர்தான் உடலின் வண்ணம் இவ்வாறு மங்கலாயிற்று' என்று கூறுவார்.

குருதேவரின் தோற்றத்தைப் பற்றிய மற்றொரு நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வருகிறது. ஆண்டுதோறும் மழைக்காலத்தில் மூன்று

3. குருதேவரின் அழகிய தோற்றத்தின் காரணமாக நிரலான மக்கள் காமாப்புசூரில் கூடுதல்

நான்கு மாதங்கள் குருதேவர் காமாப்புசூரில் தங்குவது வழக்கம். அப்போது சிகோரிலுள்ள ஹிருதயரின் வீட்டிற்கும் அவ்வப்போது செல்வார். ஜெயராமப்பாடி வழியாகத்தான்

சிகோருக்குச் செல்ல வேண்டும். ஒருமுறை அவர் அப்படிச் சென்றிருந்தபோது, சில நாட்கள் தங்கிச் செல்லும்படி அவரை கிராமத்தினர் வற்புறுத்தினர். குருதேவரும் இசைந்தார்.

குருதேவரிடம் மிகவும் பக்திபூண்ட ஹிருதயர் எப்போதும் அவருடன் இருந்து சேவை செய்தார்.

குருதேவர் காமார்புகூரில் தங்கியிருக்கும் போது அவரைப் பார்க்கவும் அவரது அமுதமொழிகளைக் கேட்கவும் காலை முதல் மாலைவரை மக்கள் கூட்டம்கூட்டமாக வருவார்கள். அக்கம்பக்கத்திலுள்ள பெண்கள் விடியற்காலையிலேயே வீட்டு வேலைகளை அவசரஅவசரமாக முடித்துவிட்டு, தண்ணீர் எடுத்துச் செல்வதற்காக இடுப்பில் குடத்துடன் வருவார்கள். குருதேவரின் வீட்டிற்கு அருகிலுள்ள ஹல்தார்புகூர் குளத்தின் கரையில் குடத்தை வைத்துவிட்டு அவரது வீட்டிற்கு வந்து அமர்ந்து கொள்வார்கள். குருதேவரிடமும், அவர்வீட்டுப் பெண்களிடமும் ஓரிரு மணிநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டுப் பிறகு குளிக்கச் செல்வார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் இதே கதைதான். முந்தின நாள் தங்கள் வீட்டில் ஏதாவது இனிப்புகள் செய்திருந்தால், அதில் முதலில் குருதேவருக்காக எடுத்துவைத்து, மறுநாள் காலையில் கொண்டு வருவார்கள். அவர்கள் இவ்வாறு பொழுது விடிவதற்கு முன்னரே வந்து விடுவதைக் கண்டு, நகைச்சுவைப் பிரியரான குருதேவர் சிலவேளைகளில் அவர்களிடம், 'பிருந்தாவனத்தில் கோபியர் கண்ணனைப் பல்வேறு நேரங்களில் பல்வேறு வழிகளில் சந்திப்பார்கள். தண்ணீர் கொண்டு வர யமுனைக்குச் செல்லும்போது "புல்வெளிச் சந்திப்பு", மாலையில் மாடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு கண்ணன் திரும்பிவரும்போது "மாலைச் சந்திப்பு", இரவில் "ராசலீலைச் சந்திப்பு" என்றெல்லாம் நிகழுமாம். அதுபோல இது என்ன, உங்கள் "குளியல் நேர சந்திப்பா?" என்று கேலிசெய்வதும் உண்டு. இதைக் கேட்டுப் பெண்கள் விழுந்துவிழுந்து சிரிப்பார்கள். சமையல் முதலிய வீட்டு வேலைகளைக் கவனிப்பதற்காகப் பெண்கள் சென்றதும் ஆண்கள் வருவார்கள். விரும்பியமட்டும் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். மதிய வேளையில் மீண்டும் பெண்கள் வருவார்கள்; இரவில் ஓரிரு ஆண்கள் வருவார்கள். சற்று தூரத்திலிருந்து வருகின்ற ஆண்களும் பெண்களும் மதிய வேளையில் வந்து, மாலைக்குள் திரும்பி விடுவார்கள். இவ்வாறு தினம்தினம் தேர்த் திருவிழாவும் தெப்ப உற்சவமும் தான்.

ஒருமுறை காமார்புகூரில் தங்கியிருந்தபோது குருதேவர் ஜெயராமபாடிக்கும் சிகோருக்கும் செல்வதென்று



ஏற்பாடாயிற்று. இடையறாது தெய்வீக பரவச நிலைகளில் ஊறித் திளைத்ததால் அவரது திருமேனி பெண்களைப் போல,

4. குருதேவரின் குழந்தைகளைப் போல மிகவும் மென்மை அழகைப் பற்றிய ஒரு யாகியிருந்தது. வண்டி அல்லது பல்லக்கு நகர்ச்சியும் அவரது இல்லாமல் அவரால் சிறிதுதூரம்கூடப் பயணம் எளிமையும் செய்ய முடியாது. எனவே பயணத்திற்காக பல்லக்கு ஒன்று கொண்டு வந்தனர். ஹிருதயர் குருதேவருடன் செல்ல ஆயத்தமானார். மதிய உணவுக்குப் பின்னர் குருதேவர் வெற்றிலைப்பாக்கை மென்றவாறே புறப்பட்டார். அன்று அவர் சிவப்புப் பட்டாடை உடுத்தியிருந்தார். கையில் தங்கத் தாயத்து கட்டியிருந்தார். அவர் வெளியில் வந்தபோது பல்லக்கைச் சுற்றிலும், வீதி நெடுகிலும் ஜனங்கள் திரளாக நின்றிருந்தனர். அதனைக் கண்ட அவருக்கு ஒரே ஆச்சரியமாயிற்று. குழந்தைபோல ஹிருதயரிடம், 'ஹிருதா, ஏன் இவ்வளவு பெரிய கூட்டம்?' என்று கேட்டார்.

ஹிருதயர்: வேறு எதற்கு? இன்று நீங்கள் ஊருக்குச் செல்கிறீர்கள். உங்களை இன்னும் சில நாட்களுக்கு இவர்கள் பார்க்க முடியாது. அதனால் எல்லோரும் வந்துள்ளனர்.

குருதேவர்: என்னைத்தான் நாள்தோறும் பார்க்கிறார்களே! புதிதாகப் பார்ப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?

ஹிருதயர்: சிவப்புப் பட்டாடையும், வெற்றிலைப் பாக்கினால் சிவந்த உதடுகளுமாக இப்போது நீங்கள் மிகவும் அழகாக இருக்கிறீர்கள். அதனால் எல்லோரும் உங்களைப் பார்க்க விரும்புகிறார்கள். வேறு என்ன காரணம் இருக்க முடியும்?

தனது தேகத்திற்கு இப்படி ஒரு அழகா என்று வியந்த குருதேவரிடம் விசித்திரமானதொரு மனநிலை தோன்றியது. 'ஆ, ஆ, நிலையற்ற புற அழகில் மயங்கித் திரிகிறார்கள், உள்ளே உறைபவனைக் காண ஒருவரும் விழையவில்லையே' என்ற எண்ணம் அவருள் எழுந்தது.

புற அழகினை அவர் எப்போதும் வெறுத்தே வந்தார். இந்த நிகழ்ச்சி அந்த வெறுப்பைப் பன்மடங்கு அதிகரிக்கச் செய்தது. 'என்ன! ஒரு மனிதனைப் பார்க்க இவ்வளவு மனிதர்கள் கூடுவதா? போ. நான் எங்கும் வர மாட்டேன். நான் போகும் இடங்களில் எல்லாம் இவ்வாறுதான் கூட்டம் கூடும்!' என்று கூறிக்கொண்டே வீட்டின் உள்ளே தமது அறைக்குச் சென்று,

பட்டாடைகளைக் களைந்துவிட்டுக் கவலையுடன் அமர்ந்து விட்டார். அன்று அவர் எங்குமே போகவில்லை. வீட்டில் உள்ளோரும் ஹிருதயமும் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தனர். ஆனால் ஒன்றும் பலனளிக்கவில்லை.

வாசகர்களே! இந்த தெய்வீக புருஷர் தமது தேகத்தைப் பற்றி எத்தகைய இழிவான, வெறுக்கத்தக்க எண்ணத்தைக் கொண்டிருந்தார் என்று சற்றே சிந்தித்துப் பாருங்கள். நமது ஆர்ப்பாட்டங்களையும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்--என்ன அலங்காரம், என்ன ஒப்பனை! கண்ணாடி, சீப்பு, பிளேடு, பிரஷ், வாசனைப் பொடி, சோப், சென்ட் என்று என்ன அமார்க்களம்! இவை போதாவென்று மேலைநாட்டினரைக் கண்முடித்தனமாகப் பின்பற்றி இந்த 'எலும்பு-தசைக் கூண்டின்' மீது மட்டற்ற பற்றுக்கொண்டு அழிவினைத் தேடி ஓடுவதில்தான் என்ன விரைவு! என்ன வேகம்! இந்த அற்பத்தனங்களும் தூய வாழ்க்கை, புனித எண்ணங்கள்--இவையும் ஒன்றா? அன்பு வாசகர்களே! இதையெல்லாம் பேசி என்ன பயன்? நாம் திரும்புவோம் ஜான்பஜார் மாளிகைக்கு!

அன்னையின் தீபாராதனை நடக்க இருந்தது. குருதேவரின் பரவச நிலை முடிவிற்கு வரவில்லை! எப்படியாவது அவரைச்

5. குருதேவரின் சாதாரண நிலைக்கு கொண்டிருந்து, அவரையும் பாவ சமாதியைத் தன் தீபாராதனை காண அழைத்துச் செல்ல மதிநுட்பத்தால் ஜகதம்பா கலைத்தல் வேண்டும் என்று ஜகதம்பா நினைத்தான். பரவச நிலை கலைந்தால் தானே! சரி அப்படியே இருக்கட்டும் என்று அவரை விட்டுவிட்டுப் போவதும் சரியில்லை. செய்வதறியாது குழம்பினாள் அவள். அவரைப் பார்த்துக் கொள்வதற்கு யாரையாவது விட்டுச் சென்றாலும், ஆரதி மணியோசை கேட்டதும் அவளும் தலைதெறிக்க ஓடிவிடுவாள். பரவச நிலையில் இருக்கின்ற இவரால் தன்னைக் கவனித்துக் கொள்ளவும் முடியாது. ஒருமுறை இத்தகைய நிலையில் நெருப்புத் துண்டங்களின்மீது விழுந்தும் உணர்வின்றி அல்லவா கிடந்தார்! தீக்காயங்களை குணமாக்க எவ்வளவு சிகிச்சை தேவையாயிற்று! இத்தகைய ஆனந்த வேளையில் அத்தகைய அசம்பாவிதம் நிகழ்ந்துவிட்டால் என்ன செய்வது? கணவர் என்ன நினைப்பார்? இப்படிப் பலவாறாகக் குழம்பிக் கொண்டிருந்தபோது, திடீரென அவள் மனத்தில் ஓர் உபாயம் உதயமாயிற்று. தனது விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களை எல்லாம்



எடுத்துவந்து குருதேவருக்கு அணிவித்தாள். பின்னர் அவரது காதுகளில், 'பாபா, போகலாம், அன்னைக்கு தீபாராதனை நடக்கப் போகிறது. நீங்கள் வந்து அவளுக்குச் சாமரம் வீச மாட்டீர்களா?' என்று திரும்பத்திரும்பக் கேட்டாள்.

குருதேவர் பரவச நிலையில் வெளியுலக உணர்வை முற்றிலுமாக இழந்திருக்கலாம்; எந்த தெய்வத்தின் உணர்வில்

6. குருதேவர் சமாதி நிலையில் இருந்து கீழிறங்கி வருகின்ற முறை சாஸ்திர மீதமானது

ஆழ்ந்து சமாதி நிலையை அடைந்தாரோ, அந்த தெய்வத்தைத் தவிர பிற பொருட்களிலிருந்தும் எண்ணங்களிலிருந்தும் அவரது மனம் அகன்று உள்முகப் பட்டிருக்கலாம். ஆனால் அந்த

தெய்வத்தின் திருநாமம் அல்லது பெருமைகளைப் பற்றி அவரது காதுகளில் மீண்டும்மீண்டும் கூறினால், மனம் அதன் வசப்பட்டு, சாதாரண உணர்விற்குத் திரும்பிவிடும். இதனை நாங்கள் பல முறை பார்த்திருக்கிறோம். ஒருமுகப்பட்ட மனம் இவ்வாறுதான் செயல்படும் என்று பதஞ்ஜலி போன்ற முனிவர்கள் யோக சாஸ்திரங்களில் சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளனர். எனவே சாஸ்திர ஞானம் உடைய வாசகர்களுக்கு குருதேவரின் மனநிலையைப் புரிந்து கொள்வதில் சிரமம் இருக்காது. ஏதோ சிறிதாவது, ஒரு முகச் சிந்தை பெற்ற புண்ணியசாலிகள் இன்னும் எளிதாக இதனை அறிந்து கொள்வார்கள். நாம் நிகழ்ச்சியைத் தொடர்வோம்.

ஐகதம்பாவின் சொற்கள் குருதேவரின் காதில் நுழைந்தன. குருதேவரின் மனமும் ஓரளவு சாதாரண நிலைக்குத் திரும்பியது.

7. தோழியைப் போல குருதேவர் தூக்கைக்குச் சாமரம் வீசுதல்

அந்த நிலையிலேயே பரமானந்த வசப்பட்ட வராக அவர் ஐகதம்பாவுடன் சென்றார். அவர்கள் பூஜா மண்டபத்திற்குச் சென்றதும்

தீபாராதனை தொடங்கியது. பெண்கள் சூழ குருதேவரும் அன்னைக்குச் சாமரம் வீசினார். தீபாராதனையைக் காண்பதற்காகப் பெண்கள் ஒருபுறமும், மதுர்பாபுவும் பிற ஆண்களும் மற்றொரு புறமும் நின்றிருந்தனர். எதேச்சையாக மதுர்பாபுவின் கண்கள் பெண்கள் பக்கம் திரும்பியது. ஐகதம்பாவின் அருகில் நிற்குகொண்டு அன்னைக்குச் சாமரம் வீசிய புதிய நங்கை அவர் கண்களைக் கவர்ந்தாள். ஆடையும் ஆபரணமுமாக அந்தப் பெண்மணியின் எழில் அற்புதமாகத் திகழ்ந்தது. அவள் யார் என்பதுதான் தெரியவில்லை. யாரோ ஐகதம்பாவின் தோழியாக இருக்கலாம், அழைப்பின்பேரில் வந்திருக்கலாம் என்று எண்ணிக்கொண்டார் மதுர்.

தீபாராதனை நிறைவுற்றது. பெண்கள் அன்னையை வணங்கிவிட்டு உள்ளே சென்று தத்தம் வேலைகளில் ஈடுபட லாயினர். குருதேவர் பாதியுணர்வு நிலையில் ஜகதம்பாவுடன் உள்ளே சென்றார். மெள்ளமெள்ள அவருக்குப் புறவுலக உணர்வு முற்றிலுமாகத் திரும்பியது. அதன்பின்னர் ஆபரணங் களை எல்லாம் கழற்றிவிட்டு வெளியே வந்து ஆண்களுடன் அமர்ந்துகொண்டார். உதாரணங்கள் மற்றும் உவமைகளுடன் தெய்வீக விஷயங்களைக் கூறி அனைவரையும் ஆனந்தத்தில் ஆழ்த்தினார்.

சிறிதுநேரத்திற்குப்பின் மதுர்பாபு ஏதோ வேலையாக வீட்டினுள் சென்றார். பேச்சின் இடையே மனைவியிடம்,

8. குருதேவரை அடையாளம் கண்டு கொள்ள இயலாத மதுர் தன் மனைவியைக் கேட்டல்

‘தீபாராதனையின்போது உன் அருகில் நின்று சாமரம் வீசியது யார்?’ என்று வினவினார்.

ஜகதம்பாவால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை.

‘உங்களால்கூடக் கண்டுபிடிக்க முடிய வில்லையா? வேறு யார், பாபாதான். பெண்களைப்போல ஆடையும் அணிகலன்களும் அணிந்து கொண்டால், அவரை யார்தான் ஆண் என்று கண்டுகொள்ள முடியும்?’ என்று கூறிவிட்டு, நடந்தவற்றை மதுருக்கு விவரமாகக் கூறினார். அதைக் கேட்டு வியப்புற்ற மதுர், ‘அதனால்தான் சொல்கிறேன்-சாதாரண விஷயத்தில்கூட அவர் தெரிவிக்காமல் அவரை யாராலும் அறிந்துகொள்ள முடியாது. இருபத்துநான்கு மணி நேரமும் உடன் இருக்கிறேன். இருந்தாலும் என்னால் அவரை அறிந்துகொள்ள முடியாமல் போய்விட்டது, பார்த்தாயா?’ என்றார்.

சப்தமி, அஷ்டமி, நவமி பூஜைகள் சிறப்பாக நிறைவேறின. பத்தாம் நாளான விஜயதசமி. காலைவேளை குறித்த

நேரத்திற்குள் கண்ணாடி- விசர்ஜனம் நடைபெற

9. விஜயதசமி

வேண்டும் என்பதற்காக, புரோகிதர் நிறைவு

பூஜையை விரைவாக முடித்தார். சந்தியா வேளையில் பிரதிமை விசர்ஜனம் நடைபெறும்.<sup>2</sup> வீட்டில் உள்ளோர் அனைவரின் உள்ளத்திலும் துயரத்தின் ரேகை மெலிதாகக் கோடிட்டிருந்தது. ஏதோ, இதயத்தில் இணைந்துவிட்ட ஒருவரைப் பிரியப்போவது போன்றதோர் இனம்புரியாத சோகத்தின் நிழல், பிரிவுத் துயருடன் இழைந்தோடிய ஓர் அச்சவுணர்வு அங்கே நிலவியது. உலகின் புனிதமான ஆனந்த அனுபவத்துடன் சோக நிழல்



எப்போதும் இணைந்துதான் உள்ளது. இதனால்தானோ என்னவோ, இறைவனிடம் மாறாக் காதல் கொண்டுள்ள பக்தர்களின் வாழ்விலும் விரகதாபம் வந்து வாட்டுகிறது. ஏன், கடின உள்ளம் படைத்த எங்கள் கண்கள்கூட விஜயதசமியன்று விசர்ஜனம் செய்யும்போது சுடுநீரைப் பொழிந்துவிடும். மதுரின் மனைவியைப் பற்றிச் சொல்லவே தேவையில்லை. காவையிலிருந்தே கண்ணீர்தான்; வேலைகளின் இடையேகூட, அவ்வப் போது புடவைத் தலைப்பினால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வெளியே மதுர்பாபு இன்றைய நிகழ்ச்சி பற்றி நினைவில்லாதவராக, முன்போலவே ஆனந்தமாக இருந்தார். அன்னை துர்க்கையைத் தன் வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்ததும், எல்லையற்ற கருணையால் குருதேவருடன் இருக்கும் பேற்றை அடைந்ததும், எல்லாம் சேர்ந்து மதுர் தன்னையே மறந்து உலகையும் மறந்து விட்டிருந்தார். வெளியில் என்ன நடக்கிறது என்று யார் கவலைப்படுவது? அதன் தேவைதான் என்ன? அன்னை துர்க்கையும், ஆசான் குருதேவருமாக நாட்கள் இப்படியே கழியும் என்பதில் திடமாக இருந்தார் அவர். இந்தவேளையில் தான், பிரதிமை விசர்ஜன வேளை நெருங்கி விட்டதென்றும், கீழே வந்து அன்னையை நமஸ்காரம் முதலியவை செய்து கொள்ளும்படியும் மதுர்பாபுவுக்குப் புரோகிதரிடமிருந்து செய்தி வந்தது.

முதலில் மதுர்பாபுவுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. பலமுறை கேட்ட பிறகுதான் அன்று விஜயதசமி என்ற நினைவு அவருக்கு வந்தது. அந்த எண்ணத்துடன் அவர் மனத்தில் சோகமும் கலந்து எழுந்தது. 'ஏன்? எதற்காக அன்னையை விசர்ஜனம் செய்ய வேண்டும்? குருதேவரின் கருணையினாலும் அன்னையின் அருளாலும் எனக்குப் பெரிதாக எந்தக் குறையும் இல்லை. ஏதோ இருந்த குறைகளும் அவளது வரவால் நிறைந்துவிட்டது. இந்த நிலையில் விசர்ஜனம் பற்றி எண்ணி ஏன் கவலையைக் கடன்வாங்க வேண்டும்? கூடாது! இந்த ஆனந்தத்தை இழக்க என்னால் முடியாது. விசர்ஜனம் என்ற எண்ணமே என்னை வாட்டுகிறது' -- இவ்வாறெல்லாம் நினைத்துநினைத்துக் கண்ணீர் வடிக்க லானார்.

10. ஆனந்தம் துர்க்கையைத் தன் வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்ததும், எல்லையற்ற கருணையால் குருதேவருடன் இருக்கும் பேற்றை அடைந்ததும், எல்லாம் சேர்ந்து மதுர் தன்னையே மறந்து உலகையும் மறந்து விட்டிருந்தார்.

11. பிரதிமை விசர்ஜனம் செய்யக் கூடாது என்று மதுர் முடிவுசெய்தல்

விசர்ஜன வேளை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. மதுர் ஒருமுறை சென்றால்போதும், சடங்கை நிறைவேற்றி விடலாம். எனவே புரோகிதர், ஒருவர்பின் ஒருவராக மதுருக்கு ஆளனுப்பிக் கொண்டிருந்தார். மதுருக்கு இது எரிச்சலைத் தந்தது. 'அன்னையின் விசர்ஜனத்தை நான் அனுமதிக்க மாட்டேன். இப்போதுபோல் பூஜை தொடரும். என்னைமீறி யாராவது நடந்தால் விஷயம் விபரீதமாகி விடும், கொலையே விடும்' என்று சொல்லிவிட்டு இறுகிய முகத்துடன் அமர்ந்து விட்டார். வேலைக்காரர்கள் நடுங்கி விட்டார்கள்; புரோகிதரிடம் சென்று அனைத்தையும் கூறினார்கள். எங்கும் மௌனம்!

பின்னர் அனைவரும் கலந்தாலோசித்து, மதுர் மிகுந்த மரியாதை வைத்திருக்கின்ற ஒருவரை அவரிடம் அனுப்பி முயற்சி செய்தனர். மதுர் எதையும் பொருட் படுத்தாமல் கேட்டார்: 'ஏன்? நான் அன்னையின் அன்றாட பூஜையை நடத்துகிறேன். அவள் அருளினால் அதற்குரிய வசதி என்னிடம் இருக்கும்போது, அவளை ஏன் விசர்ஜனம் செய்ய வேண்டும்?' இதற்குப் பிறகு யாரால் என்ன செய்ய முடியும்? மதுருக்குச் சித்தபிரமை என்று முடிவுகட்டி எல்லோரும் விலகிவிட்டார்கள். ஆனால் அவருக்குப் பைத்தியம் என்று முடிவு கட்டுவதாலோ விலகுவதாலோ பிரச்சினை தீரப் போவதில்லையே! இப்போது என்ன செய்வது? மதுர்பாபுவைப் பற்றி எல்லோருக்கும் தெரியும். கோபம் வந்துவிட்டால் விவேகம், அறிவு எல்லாமே அவரை விட்டுப் பறந்துவிடும். அவரைமீறி விசர்ஜனத்திற்கு அனுமதி கொடுத்து வம்பை வாங்கிக் கட்டிக்கொள்ள யார் முன் வருவார்கள்? யாருக்கும் துணிவில்லை. விஷயம் பெரிதாகி மதுர்பாபுவின் மனைவியிடம் சென்றது. அவள் கலவரத்துடன் குருதேவரிடம் சென்று மதுருக்கு எடுத்துச் சொல்லும்படி வேண்டினாள். உண்மையிலேயே மதுர்பாபுவின் மூளை கலங்கிவிட்டிருந்தால் அவர்களை அந்த அபாயத்தினின்று காப்பாற்ற குருதேவரைத் தவிர வேறு யார் இருக்கிறார்கள்?

குருதேவர் சென்றபோது மதுர்பாபு ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் அறையில் குறுக்கும்நெடுக்குமாக நடந்து கொண்டிருந்தார். 13. குருதேவர் மதுர் முகம் சிவந்து கண்கள் ரத்தக் கோளங்களாகத் பாபுவை ஒப்புக் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. குருதேவரைக் கொள்ளச் செய்தல் கண்டதும் அவர் ஓடிவந்து, 'பாபா, அவர்கள் என்ன

12. உண்மையை எடுத்துச் சொல்ல வந்தவர்களிடம் மதுர் கூறியது

13. குருதேவர் மதுர் பாபுவை ஒப்புக் கொள்ளச் செய்தல்



வேண்டுமானாலும் சொல்லட்டும். என் உயிருள்ளவரை என்னால் அன்னைக்கு விடைகொடுக்க முடியாது! நித்திய வழிபாடு செய்யப் போவதாக நான் கூறிவிட்டேன். அவளின்றி நான் எப்படி வாழ்வேன்!" என்று நாத்தமுதமுக்கக் கூறினார்.

குருதேவர் மதுரின் மார்பை மெல்லத் தடவியவாறே, 'ஓ, இவ்வளவுதானா விஷயம்? அன்னையை விட்டுவிட்டு நீ இருக்க வேண்டும் என்று யார் கூறினார்கள்? விசர்ஜனம் செய்தாலும் அவள் எங்கே போவாள்? பிள்ளையை விட்டுவிட்டு அன்னையால் இருக்க முடியுமா, என்ன? இந்த மூன்று நாட்கள், பூஜாமண்டபத்தில் அமர்ந்து பூஜையை ஏற்றுக் கொண்டாள். இன்றிலிருந்து உன்னருகே, மிகவும் அருகே, இதயத்திலேயே அமர்ந்து ஏற்றுக் கொள்வாள்' என்று கூறினார்.

குருதேவரின் அன்பான ஸ்பரிசத்திற்கும் அமுதமொழி களுக்கும் இருந்த சக்தியை விளக்குவது எளிதல்ல. சில

14. குருதேவரின் பேச்சுக்கும் ஸ்பரிசத்திற்கும் இருந்த அற்புதமான ஆற்றல் வேளைகளில் குருதேவருடன் காரசாரமான விவாதத்தில் சிலர் ஈடுபடுவதுண்டு. குருதேவர் கூறுவதை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் வீண் தர்க்கம் செய்துகொண்டே இருப்பார்கள். அப்போது குருதேவர் அவர்களை மெதுவாகத் தொடுவார். அவ்வளவுதான், அவர்களின் மனப்போக்கே மாறிவிடும். குருதேவரின் கருத்துக்களை அப்படியே அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்வார்கள். இதுவிஷயமாக குருதேவர் கூறுவார்: 'நான் பேசும்போது ஏன் அவ்வாறு தொடுகிறேன் தெரியுமா? எந்த ஆற்றலினால் அவர்கள் முரண்டு பிடிக்கிறார்களோ, அந்த ஆற்றல் நான் தொடும்போது தனது வீரியத்தை இழந்துவிடும்; அதனால் அவர்கள் உண்மையை உள்ளபடி புரிந்துகொள்வார்கள்.' உண்மையை அறிவதற்கான பாதையில் இருக்கின்ற தடைகளை வெறும் ஸ்பரிசத்தினால் அவர் தன்னிடம் இழுத்துக்கொண்டு, அதன் வீரியத்தை ஒரேயடியாக அழித்துவிடுவதைப் பலமுறை நாங்கள் கண்டும் கேட்டும் இருக்கிறோம். எல்லார் பேசுவதும் கேட்போரின் உள்ளத்தை நெகிழ்வித்து விடுவதில்லை. ஆனால் அதே வார்த்தைகள் குருதேவரின் திருவாயினின்று வரும்போது மட்டும், கேட்போர் உள்ளத்தில் நுழைந்து அவர்கள் வாழ்க்கையை மாற்றி விடுகின்றனவே! அதைப் பற்றி இன்னொரு சமயத்தில் கூறலாம். இப்போது மதுர்பாபுவின் வரலாற்றைத் தொடர்வோம்.

பேச்சாலும் குருதேவரின் ஸ்பரிசத்தாலும் மதுர்பாபு படிப்படியாக சாதாரண நிலைக்கு வந்தார். குருதேவர் 15. மதுர் எவ்வாறு விரும்பியபடி, அவர் ஏதாவது தெய்வீகக் காட்சி கயவுணர்வு பெற்றார் போன்றவை பெற்றாரா என்பது நமக்குத் தெரியாது. ஆனால் அப்படி ஏதாவது நடந்திருக்க வேண்டும் என்றுதான் தோன்றுகிறது. அன்னையின் ஜோதிர்மயமான சான்னித்தியம் அவரது இதயக்குகையை ஒளிவெள்ளமாக அடித்திருக்க வேண்டும். அதன் காரணமாக அவரது ஆனந்தம் நூறுமடங்காகப் பெருகி, அன்னையின் பிரதிமையை வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் மறைந்திருக்க வேண்டும். உண்மை குரு இவ்வாறுதான் சீடனின் மனத்தை உயர்த்துகிறார். அதன் காரணமாக, கீழ்நிலை எண்ணங்களும் காட்சிகளும் தானாகவே அவன் மனத்தைவிட்டு அகன்று விடுகின்றன.

மதுர்பாபுவின் பக்தியும் நம்பிக்கையும் நமக்கு அற்புதமாகத் தோன்றினாலும், அவை அவர் குருதேவரைப் பலவாறு சோதித்த தன் பயனாக உண்டானவை என்பதில் எவ்வித ததன் பின்னரே மது சந்தேகமும் இல்லை. செல்வத்தைக் கொடுத்தார், 16. பலவாறு சோதித் சந்தேகமும் இல்லை. செல்வத்தைக் கொடுத்தார், ருக்கு குருதேவரிடம் அழகிய பெண்களைக் காட்டினார், தன்மீதும் பக்தியும் நம்பிக்கையும் உறுதிப்பட்டது குடும்பத்தின்மீதும் அதிகாரம் செலுத்தும் உரிமையை அளித்தார், உறவினர்களுக்கு அதாவது ஹிருதயர் போன்றவர்களுக்கு பணத்தைத் தாராளமாக அள்ளி வழங்கினார். இவ்வாறு எல்லா வழிகளிலும் சோதித்து, இறுதியில் இவர் மற்றவர்களைப்போன்று எந்த ஆசை களினாலும் தூண்டப்படுபவர் அல்லர்; எதையும் இவரிடம் மறைத்து வைக்க முடியாது என்பதை அறிந்து கொண்டார். கொலைபோன்ற மிகக்கொடிய செயல்களைச் செய்திருந்தாலும், அதற்காக வருந்தி உண்மையாக அவரிடம் சரணடைந்தால், அவர் அந்தக் குற்றங்களையும் மன்னித்து அவர்களை ஏற்றுக் கொள்வார்; படிப்படியாக உயர்ந்த லட்சியத்தை அடையும் தகுதியை அவனுக்குத் தருவார்; அந்த நிலைக்கு அழைத்துச் செல்வார்; அசாதாரணமான ஆற்றலுடன் அவனுக்காக நிகழ முடியாததையும் நிகழ்த்திக் காட்டுவார் என்பதும் அவருக்குத் தெரிந்தது.

குருதேவருடன் வாழ்ந்து, அவர் அனுபவித்த எல்லையற்ற ஆனந்த நிலைகளை எல்லாம் கண்ட உலகியல் மனிதரான மதுர்பாபுவுக்கும் அந்த அனுபவங்களை அனுபவிக்க வேண்டும்



என்று ஒருமுறை ஆவல் உண்டாயிற்று. 'குருதேவர் விரும்பினால் போதும். எல்லாவித அனுபவங்களையும் தர முடியும். சிவன்,

17. பாவ சமாதி அனுபவம் பெற மதுர் விரும்புதல்

காளி, கிருஷ்ணர், ராமர் என்று எல்லா தெய்வங்

களும் அவரே அல்லவா! தமது ஏதாவது ஒரு வடிவத்தை ஒருவனுக்குக் காட்டுவது அவருக்குக்

கடினமான காரியமா, என்ன?" என்று உறுதியாக நம்பினார்

மதுர். இத்தகைய திடமான உறுதி உண்டாவது சாதாரணமான

விஷயம் அல்ல. குருதேவரிடம் நெருங்கிப் பழகியவர்களுக்கு

மட்டுமே, ஆனால் அவர்களுக்கும் கூட, இத்தகைய திட

நம்பிக்கை படிப்படியாகத்தான் வந்தது. அனைவரும், அவர்

நடக்க முடியாததை நடத்துவிக்கக் கூடியவர், தமது விருப்பம்

ஒன்றினாலேயே ஆன்மீக உலகின் உண்மைகள் அனைத்தையும்

பிறர் உணரும்படிச் செய்யக் கூடியவர் என்று நம்பினார்கள்.

சொந்த ஆன்மீக சக்தியாலும், நல்வாழ்வின் வலிமையாலும்,

ஒருவருடைய உள்ளத்தில் இத்தகைய எண்ணத்தை உண்டாக்கு

வதே சாதாரண விஷயம் அல்ல; பலருடைய உள்ளத்தில்

இத்தகைய எண்ணத்தை எழுப்பியது அரிய செயல் என்பதைச்

சொல்லவும் வேண்டுமோ? அவதார புருஷர்களால் மட்டுமே

இது முடியும். அவர்கள் அவதார புருஷர்கள் என்பதற்கான

சான்றுகளில் இது மிக முக்கியமான ஒன்று. பொய்,

பித்தலாட்டம், வஞ்சனை சூழ்ந்த இந்த உலகில் அவதார

புருஷன் என்று சொல்லிக்கொண்டு பலர் மக்களை

ஏமாற்றுவார்கள் என்பதை அறிந்து, அவதார புருஷர்கள்

எச்சரிக்கையும் விடுத்துள்ளனர்--"என் மறைவிற்குப் பின்னர்

பல வேடதாரிகள், "நான் அவதார புருஷன், தீனர்களுக்குப்

புகலிடமானவன், மோட்சத்தை அளிப்பவன்" என்று

கூறிக்கொண்டு உங்கள் முன் வருவார்கள். ஏமாந்து விடாதீர்கள்.

அவர்களிடம் எச்சரிக்கையாக இருங்கள்.<sup>3</sup>

இந்த ஆசை தோன்றியதும் மதுர் குருதேவரிடம் சென்று,

'பாபா! எனக்கு பாவ சமாதி ஏற்படுமாறு அருள வேண்டும்'

18. அதற்காக அவர் குருதேவரை வேண்டினல்

என்று நச்சரிக்கத் தொடங்கினார். இப்படிப்பட்ட

நேரங்களில் மற்றவர்களுக்கு குருதேவர் என்ன

கூறுவாரோ அதையே மதுருக்கும் கூறியிருக்க

வேண்டும். 'உரிய நேரத்தில் எல்லாம் நடக்கும் அப்பனை! விதை

விதைத்ததும் அது மரமாகிப் பழம் கொடுக்க வேண்டும் என்றால்

முடியுமா? உனக்கு என்ன குறை இப்போது? உன்னிடம் உலகம்,

இறைவன் இரண்டும் இணைந்து செல்கிறது. பரவச நிலை, அதுஇது என்று உனக்கு வந்தால் உலகப் பற்று விட்டுவிடும். அப்போது உன் செல்வத்தை யார் பாதுகாப்பது? வருவோர், போவோர் என்று எல்லோரும் குறையாட அல்லவா செய்வார்கள்! அப்போது நீ என்ன செய்வாய்?" என்றெல்லாம் கேட்டிருப்பார். ஆனால் அன்று இதற்கெல்லாம் யார் செவிசாய்ப்பது? குருதேவர் எப்படியாவது தனக்குப் பரவச நிலை அருளியே தீர வேண்டும் என்று மதுர் மிகவும் பிடிவாதமாக இருந்தார். தான் கூறிய எதுவும் மதுரின் விடாப்பிடியைத் தளர்த்தவில்லை என்று கண்ட குருதேவர் தமது சுருதியை இன்னும் ஏற்றினார்:

'இறைவனைக் காணவா பக்தர்கள் விரும்புகிறார்கள்! அவருக்குச் சேவை செய்யவே பக்தன் விரும்புகிறான். இறை

19. அதற்கு குருதேவர் கோபியர் மற்றும் உத்தவர் பற்றிக் கூறி அவருக்குப் புரியவைத்தல்

வனுடைய பேராற்றலின் பெருமையை நேராகக் காணும்போது அச்சமே மிஞ்சுகிறது, இறை யன்பு அமுங்கி விடுகிறது. கிருஷ்ணர் மதுராபுரி சென்றபோது கோபியர் பிரிவுத் துயரினால்

வாடினர். அவர்களுக்கு ஆறுதல் கூற உத்தவரை அனுப்பி வைத்தார் கிருஷ்ணர். உத்தவர் வேதாந்தி. கண்ணீர் உகுப்பது, அலங்கரிப்பது, உணவு ஊட்டுவது எதுவும் அவருக்கும் பிடிபடவில்லை. அவரைப் பொறுத்தவரை கோபியரின் அன்பு சாதாரணமானது, மாயைக்கு உட்பட்டது. அவரும் பாடம் படிக்க வேண்டுமே; உத்தவரைக் கண்ணன் பிருந்தாவனத்திற்கு அனுப்பியதற்கு இதுவும் ஒரு காரணம். உத்தவர் பிருந்தாவனம் வந்து சேர்ந்தார். கோபியர்க்கு ஆறுதல் கூற ஆரம்பித்தார். "நீங்கள் ஏன் இவ்வாறு இடைவிடாமல், கிருஷ்ணா கிருஷ்ணா என்று அரற்றுகிறீர்கள்? அவர் இறைவன். எங்கும் உள்ளார்; மதுராபுரியில் உள்ளார், பிருந்தாவனத்தில் இல்லை என்பது உண்மையாகுமா? அழுவதையும் அரற்றுவதையும் விட்டுவிட்டு ஒருமுறை கண்களை மூடிச் சற்று உள்ளே பாருங்கள். அங்கே இதயவெளியில், புதிய மேகத்தைப் போன்ற அந்த நீலவண்ணன், வனமாலை அணிந்தவன், குழல் இசைப்பவன், உங்கள் மனத்தில் எப்போதும் உறைந்திருப்பதைக் காண்பீர்கள்" என்றெல்லாம் உயர்ந்த விஷயங்களைக் கூறலானார். இதைக் கேட்ட கோபியர், "உத்தவரே! நீர் கண்ணனின் நண்பர், ஞானி. எனினும் இப்படிப் பேசுகிறீர்! நாங்கள் என்ன தியானிகளா, ஞானிகளா, இல்லை



ரிஷி முனிவர்களைப் போன்று ஜப தவங்கள் செய்து அவனை அடைந்தவர்களா? நாங்கள் நேராக அவனுக்கு ஆடைஅணி கலன்களை அணிவித்து அலங்கரித்தோம், உணவு ஊட்டி மகிழ்ந்தோம். இனி அவற்றை எல்லாம் தியானத்தில் செய்வதா? எங்களால் அவ்வாறு செய்யத்தான் முடியுமா? தியான ஜபங்கள் செய்வதற்கான மனம் எங்களிடம் இருந்தால் அல்லவா நாங்கள் அவற்றை எல்லாம் செய்வது! அதைத்தான் வெகுகாலத்திற்கு முன்பே கிருஷ்ணனின் திருவடித் தாமரைகளில் சமர்ப்பித்து விட்டோமே! எங்களுடையது என்று கூறிக்கொள்ள இனி என்ன இருக்கிறது? இருந்தால்தானே அதில் நான்-உணர்வை இணைத்து ஜபம் செய்ய இயலும்?" என்று கேட்டனர். உத்தவர் திகைத்து விட்டார். கோபியரின் அன்பின் இயல்பையும் அதன் ஆழத்தையும் அவர் புரிந்துகொண்டார். அவர்களையே குருவாக ஏற்று, அவர்களைப் பணிந்து திரும்பினார்! இதை எண்ணிப் பார். உண்மையான பக்தன் இறைவனைக் காணவா விரும்புகிறான்! அவருக்குச் சேவை செய்வதே அவனுக்குப் பரமானந்தம்! அதற்கு மேல் காட்சி, அனுபவம் என்றெல்லாம் அவன் விரும்புவது இல்லை. அந்த ஆசையே அவர்களின் இறையன்பிற்குத் தடையாகி விடும்.

மதுர் அசையவில்லை. அவரது உறுதியைக் கண்ட குருதேவர், 'எனக்கு என்ன தெரியும், அப்பா? அன்னையிடம் சொல்கிறேன். அவள் திருவுளப்படி நடக்கும்' என்றார்.

சில நாட்களுள் மதுர்பாபுவுக்கு பாவ சமாதி அனுபவம் ஏற்பட்டது. அதுபற்றி குருதேவர் எங்களிடம் கூறினார்: 'மதுர் எனக்கு ஆளனுப்பினார். சென்றுபார்த்தால் முற்றிலும் மாறுபட்ட மனிதர்! கண்கள் சிவந்து, கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது. தொடர்ந்து இறைவனைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். இதயத்தின் துடிப்பு கணத்திற்குக் கணம் ஏறிக்கொண்டே போவதுபோல் தோன்றிற்று. என்னைப் பார்த்ததும் என் கால்களை இறுகப் பற்றிக்கொண்டு, "பாபா, தவறை ஒப்புக் கொள்கிறேன். மூன்று நாட்களாக இந்த நிலையில்தான் உள்ளேன். கடமைகளில் ஈடுபட மனம் மறுக்கிறது. எல்லாம் தலைகீழாகி விட்டது. உங்கள் பாவ சமாதியை நீங்களே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். எனக்கு வேண்டாம்" என்று அழமாட்டாக் குறையாக வேண்டினார். "ஏன்? நீதானே பரவச நிலை வேண்டும் என்று

20. மதுரின் பாவ சமாதியும் பிரார்த்தனையும்

அடம்பிடித்தாய்” என்று கேட்டேன் நான். “உண்மைதான். நான்தான் கேட்டேன். அதில் ஆனந்தம் இருக்கத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் ஜமீன் விஷயங்கள் எல்லாம் போய்விடும் போலிருக்கிறதே! இந்தப் பரவச நிலை எல்லாம் உங்களுக்குத் தான் சரி. எங்களுக்கு ஒத்து வராது. மாற்றிவிடுங்கள்” என்று வேண்டினார். “நான் இதையெல்லாம் முன்பே சொன்னேன்” என்று கூறிச் சிரித்தேன் நான். அதற்கு அவர், “ஆம், ஆனால் பூதம் ஒன்று தோள்களில் அமர்ந்ததுபோல் விடாப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொண்டு, என் மனநிலை ஒரேயடியாக இப்படியாகி விடும் என்று நான் எங்கே கண்டேன்? இருபத்துநான்கு மணி நேரமும் அந்த நிலை இழுத்த இழுப்புக்கெல்லாம் நான் ஆட வேண்டும் என்பதும், நான் நினைத்தாலும் எதையும் செய்ய முடியாது என்பதும் அப்போது எனக்குப் புரியவில்லை” என்றார். அதன்பின் நான் அவரது மார்பைத் தடவிக் கொடுத்தேன்.

பரவச நிலை ஆகட்டும், சமாதி ஆகட்டும், கிடைத்தால் மட்டும் போதாது. அதன் வேகத்தைத் தாங்க எத்தனைபேரால்

21 தியாகம் இல்லையெனில் பாவ சமாதி அனுபவம் நிலைக்காது

முடியும்? எத்தனைபேர் அதைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளமுடியும்? கடுகளவு உலக ஆசை இருந்தாலும் அது முடியாது. அதனால்தான் ஆசையை விட்டுவிடும்படி ஆரம்பத்திலிருந்தே சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. த்யாகேனைகேன அம்ருதத்வ மானக:-- ‘தியாகமும் வைராக்கியமும் மட்டுமே மரணமிலாப் பெருநிலையைத் தர முடியும்’ என்றல்லவா அவை போதிக்கின்றன,<sup>4</sup> உணர்ச்சிப் பெருக்கின் காரணமாகச் சிலவேளைகளில் மிகச் சாதாரண சமாதி நிலையை ஒருவர் சிறிது நேரம் அனுபவிக்கலாம். ஆனால் உள்ளே, பணம் வேண்டும், பதவி வேண்டும் என்று ஆசைகளின் கூட்டம் கொக்கரித்து எழுகிறது. இத்தகைய நிலையில் ஒருபோதும் சமாதி அனுபவத்தைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள இயலாது. சங்கரர் தமது விவேக சூடாமணியில்<sup>5</sup> கூறுகிறார்--

உண்மை வைராக்கியம் என்ற மாற்று மருந்தைப் பூசிக்கொள்ளாமல் பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடக்க நினைப்பவர்களின் கழுத்தை ஆசை என்னும் முதலை கௌவி, வேகமாக இழுத்து ஆழ்கடலில் மூழ்கடித்து விடுகிறது.

இந்த உண்மையை விளக்குகின்ற எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகளை குருதேவருடன் வாழ்ந்த நாட்களில் கண்டிருக்கிறோம். உதாரணத்திற்கு ஒன்று--



குருதேவர் அப்போது காசிப்பூர் தோட்டத்தில் வசித்து வந்தார். ஒருநாள் வைணவ பக்தர்கள் சிலர், அகமுக நிலையில்

22. இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு காசிப்பூர் தோட்டத்திற்கு அழைத்து வரப்பட்ட பக்த இளைஞர் இருந்த இளைஞன் ஒருவனை அழைத்து வந்தனர். அவர்களை அதற்குமுன் நாங்கள் பார்த்ததில்லை. குருதேவரிடம் அந்த இளைஞனைக் காட்டி, அவனது ஆன்மீக நிலைபற்றி அவரிடமிருந்து அறிந்து கொள்வதற்காக அவர்கள் வந்திருந்தார்கள். குருதேவரிடம் விவரம் தெரிவிக்கப்பட்டது.

இளைஞனின் முகமும் மார்பும் சிவந்து காணப்பட்டன. மிகவும் பணிவாக அவன் பிறரது பாததாளியைத் தலையில் தரித்துக் கொண்டிருந்தான். இறைவனின் நாமத்தைக் கூறினாலே அவன் உடல் நடுங்கியது, மயிர்கூச்செறிந்தது. கண்கள் சிவந்து, சற்று தடித்து, நீர் நிறைந்து துளும்பியது. அவன் சற்றே கறுத்த நிறமுடன் நடுத்தரமான உடற்கட்டுடன் விளங்கினான். குடுமி வைத்திருந்தான். முகமும், கைகால்களும் மென்மையாக இருந்தன. வெண்ணிறமுடைய ஆனால் அழுக்கான வேட்டிகட்டியிருந்தான். மேலே துண்டு இருக்கவில்லை. சொந்த உடலைப் பேணுவது பற்றியோ, சுத்தமாக வைத்துக் கொள்வது பற்றியோ அவனுக்கு அக்கறையில்லை. ஹரிநாம சங்கீர்த்தனம் செய்து கொண்டிருக்கும்போது, திடீரென்று இந்த உயர்ந்த மனோபாவம் ஏற்பட்டதாக அறிந்தோம். அதன்பின்பு அவனது உணவு, உறக்கம் எல்லாம் முற்றிலுமாக அகன்று விட்டதென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இறையனுபூதி பெறவில்லை என்ற ஏக்கத்தினால் கடந்த சில நாட்களாகத் தரையில் விழுந்து புரண்டு இரவுபகலாக அவன் அழுது கொண்டிருப்பதாகக் கூறினார்கள்.

ஆன்மீகப் பேருணர்வின் காரணமாக மனித உடலில் ஏற்படும் மாற்றங்களைப் புரிந்துகொள்ளும் ஆற்றல் குருதேவ

23. ஆன்மீகப் பேருணர்வின் காரணமாக ஏற்படும் மாற்றங்களை குருதேவர் புரிந்து கொள்தல். குரு உண்மையிலேயே சமீப வியாதியின் மருத்துவர் ருக்கு இருந்ததைப்போல வேறெங்கும் நாங்கள் கண்டதில்லை. குருகீதை போன்ற நூல்கள் குருவை பவரோக வைத்தியர் அதாவது, சம்சாரம் என்னும் வியாதியின் மருத்துவர் என்று கூறுகின்றன. குருதேவரைச் சந்திக்கும் முன்பு அதன் உட்பொருளை நாங்கள் புரிந்து கொள்ளவே இல்லை. குரு என்பவர் உண்மையிலேயே மனவியாதியைப் போக்கும் மருத்துவர், வெவ்வேறு ஆன்மீக

உணர்வுகளின் காரணமாக மனத்தில் ஏற்படும் விகாரங்களை முதற்பார்வையிலே புரிந்துகொள்ளக் கூடியவர் என்பதை எல்லாம் யார் கண்டார்கள்? அது மட்டுமா? புற அடையாளங்கள் அனுகூலமாக இருந்தால் சாதகன் இன்னும் உயர்ந்த நிலைக்குச் செல்வதற்கான சாதனைகளை அவனுக்குச் சொல்வதும், பிரதிகூலமாக இருந்தால், அவனுக்குத் தீங்கு ஏற்படாத வகையில் மெதுவாக அதனை விலக்குவதற்கு வேண்டியவற்றைச் செய்வதும் குருவே என்பது யாருக்குத் தெரியும்? குருதேவர் நாள்தோறும் இவ்வாறெல்லாம் செய்ததைக் கண்டபின்தான் இந்தக் கருத்துக்கள் உறுதியாயிற்று.

முதன்முறையாக சுவாமி விவேகானந்தர் நிர்விகல்ப சமாதி அனுபவம் பெற்ற பின்னர் குருதேவர் அவரிடம், 'சில நாட்களுக்கு யாரிடமிருந்தும் உணவை ஏற்றுக் கொள்ளாதே. நீயே சமைத்து உண். தவிர்க்க முடியாத சூழ்நிலையில் இந்த நாட்களில் ஒருவன் தன் தாய் சமைத்ததை மட்டும் உண்ணலாம், பிறரிடமிருந்து உணவு பெற்று உண்டால் இந்த அனுபவம் நிலைக்காது. ஆனால் இந்த நிலை இயல்பாக மாறி அமையும்போது எந்த பயமும் இல்லை' என்று கூறினார்.

கோபாலனின் தாய்க்கு வாய்வுக் கோளாறினால் உடல் வேதனைக்கு உள்ளாயிற்று. அதற்கு குருதேவர் கூறினார்: 'இது வாய்வுக் கோளாறு அல்ல, கோபாலன் நிகழ்த்தும் கோளாறு. இந்த கோபால-கோளாறை நீக்கிவிட்டால் யாரைப் பற்றிக்கொண்டு வாழ்வாய்? எனவே இது தொடர வேண்டியதுதான். வேதனை மிதமிஞ்சிப் போகும்போது எதையாவது சாப்பிடு!'

ஆசாரம், ஆசாரம் என்று அதிலே அதிக கவனம் செலுத்தி, அதன் காரணமாகவே உடலுணர்வைவிட்டு மனத்தை இறைவனிடம் ஒருமுகப்படுத்த முடியாமல் தவித்த பக்தர் ஒருவருக்கு, 'மக்கள் மலஜலம் கழிக்கும் இடத்திலுள்ள மண்ணை எடுத்து, நெற்றியில் அணிந்துகொண்டு இறைவனிடம் பிரார்த்தனை செய்' என்று வழி கூறினார்.

இன்னொருவருக்கும் நாம சங்கீர்த்தனத்தின்போது தேகம் நடுங்குவது போன்ற மாற்றங்களே ஒரு தடையாக அமைந்து விட்டது. குருதேவர் அவரைக் கண்டித்துக் கூறினார்: 'அயோக்கியனே! உன் பரவச நிலையை என்னிடம் காட்டவா வந்தாய்! உண்மையான பரவச நிலை இத்தகைய நடுக்கத்தை



உண்டாக்குமா? ஒருபோதும் இல்லை. அங்கே ஒருவர் முழுவது மாக முழுகிவிடுவார்; சலனமற்ற நிலையில் ஆழ்ந்து விடுவார். இது என்ன கூத்து? அமைதியாக இரு. சாந்தமாக இரு. (மற்றவர்களைப் பார்த்து) இவையெல்லாம் என்ன தெரியுமா? ஒரு சேர் பாலை ஒரு பெரிய அண்டாவில் கொதிக்க வைப்பதைப் போன்றது. கொதித்துப் பொங்கும்போது அண்டா முழுவதும் பால் நிறைந்திருப்பது போல் தோன்றுகிறது. அடுப்பிலிருந்து அண்டாவை இறக்கினாலோ ஒரு துளிபால் கூட உள்ளே இருக்காது. இருந்த ஏதோ சிறிதளவு பாலும் அண்டாவில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும்.

மற்றொருவரின் இயல்பைக் கண்டு கூறினார்: 'அனுபவி, நன்றாக அனுபவி, வெட்கம் கெட்டவனே, உண்டு, உடுத்தி, உன் விருப்பம்போல் எல்லாவற்றையும் அனுபவி. ஆனால் இதையெல்லாம் ஆன்மீகம் என்று எண்ணிவிடாதே.'

இப்படி எத்தனை நிகழ்ச்சிகளைத்தான் சொல்வது!

வைணவர்கள் அழைத்து வந்திருந்த இளைஞனைக் கண்டவுடன் குருதேவர் கூறினார்: 'இது மதுர பாவனையின் ஆரம்பம். இவனால் இதனைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள முடியாது. அது மிகவும் கடினம். ஒரு பெண்ணை (காம உணர்வுடன்) இவன் தொட்டால்போதும், இந்த நிலை அடியோடு மறைந்துவிடும்.' ஏதோ அவனது மூளை கலங்கிவிடவில்லை என்ற அளவில் உடன் வந்தவர்கள் ஆறுதல் அடைந்தனர். ஆனால் சில நாட்களுக்குப் பின்னர் குருதேவர் கூறியது நடந்ததாம். அந்தோ! உயரச் சென்ற வேகத்திலேயே அவன் கீழேயும் வீழ்ந்தான். இத்தகைய விளைவுக்கு அஞ்சியே சுவாமி விவேகானந்தர் எப்போதும், ஞான மிச்ர பக்தியே (ஞானத்துடன் கூடிய பக்தி) சிறந்தது என்று கருதினார், அதனையே கடைப்பிடிக்குமாறு போதிக்கவும் செய்தார்.

குருதேவரிடமிருந்து மறைப்பதற்கு மதுரிடம் ஒன்று மில்லை. அதுபோலவே குருதேவரும் மதுரிடம் ஒளிவுமறை வின்றி தோழமை பாராட்டினார். பரவச நிலை நேரங்களைத் தவிர அவர் மதுருடன் ஒரு குழந்தை அல்லது தோழனைப் போலவே பழகினார். எதையும் மறைக்காமல் கூறிவிடுவது, கலந்தாலோசிப்பது, நட்புடன் அதனை ஏற்றுக்கொள்வது,

24. குருதேவர் தம் என்னங்களை மனம் திறந்து மதுரிடம் கூறி அவரது கருத்தை அறிதல்

அவரது அன்பில் ஐயமற்ற நம்பிக்கை கொள்வது, என்று அவரைச் சார்ந்து வாழ்ந்தார். உயர்ஞானத்தைப் பெறுகின்ற

26. மதுரின் நன்மைக்காக குருதேவரின் சிந்தனை ஒருவர் பித்தனைப் போன்றோ, பிசாசைப் போன்றோ, பாலனைப் போன்றோ சாதாரணக் கண்களுக்குத் தோன்றுவார் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுவதைப் பற்றி முன்னரே கண்டோம். அது மட்டுமல்ல, அத்தகைய மகான்கள் அரசு செல்வத்தை அனுபவித்தாலும் சரி, கோவணம் தரித்து பிச்சையேற்று உண்டாலும் சரி, சாதாரண மக்களின் பார்வையில் இன்பதுன்பமாகத் தோன்றுபவற்றின் நடுவில் வாழ்ந்தாலும் சரி, சமநிலையை இழப்பதில்லை, ஆத்மனந்தத்தில் மூழ்கி தன்னில் தானாக லயித்திருப்பார்கள் என்று சங்கரர் கூறுகிறார்--

முத்த புருஷன் சிலசமயம் மூடனைப் போன்றும், சிலசமயங்களில் பண்டிதனைப் போன்றும். சிலவேளைகளில் அரசனைப் போன்றும் சிலவேளைகளில் செல்வம் படைத்தவனாகவும் உலவுகிறான். சிலசமயங்களில் பித்தனைப் போன்றும் சில வேளைகளில் அமைதியானவனாக, அறிவாளியாகத் தோன்றுகிறான். சிலவேளைகளிலோ அன்றாடத் தேவைகளான உணவு முதலியவற்றைக்கூட நாடாமல் மலைப்பாம்பைப் போன்று கிடக்கிறான். சில இடங்களில் மதிக்கப் பெறுகிறான், சில இடங்களில் அவமதிக்கப்படுகிறான், சில இடங்களில் மற்றவர்கள் அறியாமல் வாழ்கிறான். இவ்வாறு அனைத்து சூழ்நிலைகளிலும் ஆனந்தம் நிரம்பியவனாக சமநிலை பிறழாதவனாக விளங்குகிறான்.<sup>6</sup>

ஜீவன்முக்தர்களின் நிலையே இது என்றால் அவதார புருஷர்களின் சமநிலையையும் குழந்தைபோன்ற இயல்பையும் பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமா? அதனால் குருதேவர் மதுரிடம் இவ்வாறு நடந்து கொண்டதில் வியப்பு ஒன்றுமில்லை. மதுர், நீண்ட காலத்திற்கு குருதேவரிடம் இவ்விதமான நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்ததுதான் அவர் செய்த பெரும் பேறு.

மதுர்பாபுவிற்கும் குருதேவருக்கும் இடையே இருந்த உறவுதான் எத்தனை இனிமையானது! சாதனைக் காலத்திலும் அதன்பின்னரும் எது தேவையென்றாலும் குருதேவர் மதுரிடம் கேட்பார். பரவச நிலையிலும், மற்ற நேரங்களிலும் தான் பெறுகின்ற அனுபவங்களைப் பற்றியும் காட்சிகளைப் பற்றியும்



மதுர்பாபுவிடம் கூறி, 'இவ்வாறு ஏன் நடக்கிறது, சொல், பார்க்கலாம். இதைப் பற்றி உன் மனத்தில் என்ன தோன்றுகிறது? சொல், பார்க்கலாம்' என்று குழந்தைபோலக் கேட்பார். மதுர்பாபுவின் நலத்தில் குருதேவர் கொண்டிருந்த அக்கறையும் அலாதியானது. மதுரின் செல்வம் நல்ல வழிகளில் செலவிடப் பெறுகிறதா, இறைப் பணிக்கு என்று ஒதுக்கிய பணம் அதற்காகவே செலவிடப்படுகிறதா, விருந்தினர், ஏழைகள், சாதுக்கள் போன்றோருக்காகப் பணம் பயன்படுத்தப் படுகிறதா என்பதை கவனித்து வந்தார். இப்படி எத்தனையெத்தனை விஷயங்கள்! ராணி, மதுர்பாபு ஆகியோரின் காலத்திற்குப் பின்பும் குருதேவர் இந்த விஷயங்களில் அக்கறை காட்டியதை நாங்கள் கண்டோம். உதாரணமாக ஒரு நிகழ்ச்சி.

அன்னை காளி, ராதாகாந்தர் கோயில்களில் நைவேத்தியம் மற்றும் பூஜை நிறைவுற்றதும் ஒரு தட்டு நிறைய சாதமும் கறிவகைகளும் மற்றொரு தட்டில் இனிப்பு, பழங்கள் போன்றவையும் குருதேவருடைய அறைக்கு அனுப்பப் பட வேண்டும் என்பது மதுரின் காலத்திலிருந்து நியதியாக இருந்து வந்தது. குருதேவரும் அவருடன் இருப்பவர்களும் பிரசாதம் பெறுவதற்காக இந்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. விழா நாட்களில் வரும் சிறப்பான பிரசாதங்களும் இவ்வாறே சிறிது அனுப்பப்படும்.

அது மழைக்காலம். பலஹாரிணி காளிபூஜை. மிகவும் ஆனந்தமயமான நாள். அன்று அன்னை காளிக்கு விசேஷ பூஜை நடைபெறும். விதவிதமான பழங்களும், இனிப்புக்களும் நிவேதிக்கப்படும். அந்த வருடமும் அவ்வாறே நடந்தது. நகபத்தில் இசைக் கருவிகள் நாதமழை பொழிந்தன. குருதேவருடன் அன்று சுவாமி யோகானந்தரும் இன்னும் சில பக்தர்களும் இருந்தனர்.

குறிப்பிட்ட தெய்வத்தின் விசேஷ நாட்களில் அந்த தெய்வத்துக்குரிய பாவனைகள் குருதேவரிடம் தோன்றும். வைணவத் திருநாட்களில் வைணவ பாவனைகளும், சக்திக்கு உகந்த நாட்களில் சக்தியின் பாவனைகளும் வெளிப்படும். சான்றாக துர்க்கா பூஜை நாட்களில் முக்கியமாக சந்திபூஜை வேளையில் மற்றும் காளிபூஜை நாட்களில் குருதேவர்

27. எடுத்துக்காட்டு: பலஹாரிணி பூஜை பிரசாதத்தை குருதேவர் கேட்டுப் பெறுதல்

28. விசேஷ நாட்களில் வெவ்வேறு பாவ சமாதியில் குருதேவர் இயல்பாகவே ஆழ்தல்

முழுமையாக அன்னையின் பாவனைகளில் மூழ்கி சிறிதுகூட அசைவின்றி அமர்ந்திருப்பார். சிலவேளைகளில் தேவியைப் போலவே அவரது கரங்கள் வரத்தையும் அபயத்தையும் நல்குகின்ற விதத்தில் விளங்குவதுண்டு. அதேபோல கிருஷ்ண ஜெயந்தி போன்ற நாட்களில் கிருஷ்ணன் மற்றும் ராதையின் உணர்வுகளில் ஆழ்ந்து உடல் நடுக்கம், மயிர்க்கூச்செறிதல் போன்ற பக்திப் பேருணர்வின் வெளிப்பாடுகளான எட்டு சாத்வீக லட்சணங்களும் மிளிர்ந்தோர். குறித்த நாட்களில் குறிப்பிட்ட பாவனைகளின் வெளிப்பாட்டிற்காக அவர் எவ்விதமான முயற்சிகளும் செய்வதில்லை. விசேஷ நாட்கள் என்ற நினைவின்றியே எங்களுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பார். திடீரென அவரது மனம் ஏதோ ஒரு சக்தியால் தூண்டப்பட்டது போல் உள்ளிழுக்கப்பட்டு, குறித்த நாளுக்குரிய தெய்வத்திடம் மூழ்கிவிடும். சியாம்புகூரில் அவர் தங்கியிருந்த நாட்களில் இதுபோன்ற நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றை நாங்கள் பார்த்திருக்கிறோம். துர்க்கா பூஜை நாட்களில் ஒருமுறை டாக்டர் மகேந்திரலால் சர்க்கார் போன்ற பக்தர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் திடீரென்று குருதேவர் இவ்வாறு பரவச நிலையை எய்தினார். அது சந்திபூஜை நேரம். தெய்வீகப் புன்முறுவல் தவழப் பிரகாசித்த அவரது திருமுகத்தைக் கண்ட யார்தான் அவர் ஒரு நோயாளி என்று கூற முடியும்? ஓரிரு நிமிடங்கள் முன்புவரை உடல் வேதனையினால் முகம் வாடி இருந்த அதே மனிதர் இவர் என்று யார் கூறுவார்?

பலஹாரிணி காளிபூஜையன்றும் இதுபோன்ற பல வெளிப்பாடுகள் குருதேவரிடம் காணப்பட்டன. அப்போது ஐந்து வயது பாலகனைப்போல ஆனந்தப் பெருக்குடன் அன்னையின் நாமத்தைக் கூறியவாறே அவர் ஆடினார். அந்தத் திருமுகத்தில் பொலிந்த அழகு அனைவரையும் அப்படியே கொள்ளைகொண்டது. தெய்வ மனிதராகிய குருதேவரின் கூட்டுறவினால் பக்தர்களும் பலவிதமான தெய்வீக உணர்வுகளைப் பெற்றார்கள். பூஜை முடியும்போது ஏறத்தாழ இரவு கழிந்துவிட்டது. சிறிது நேர ஓய்விற்குள் பொழுது புலர்ந்தது.

காலை எட்டு ஒன்பது மணி இருக்கும். பிரசாதம் அதுவரை குருதேவரின் அறைக்கு வந்து சேரவில்லை. அதனால் காளி கோயில் அர்ச்சகராக விளங்கிய ராம்லாலைக் கூப்பிட்டு,



பிரசாதம் வந்து சேராததன் காரணத்தை வினவினார் குருதேவர். அவருக்கு எதுவும் தெரியவில்லை; 'எல்லா பிரசாதமும் வழக்கம்போல கோயில் அலுவலகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டு விட்டது. அங்கிருந்து எல்லோருக்கும் பகிர்ந்து கொடுக்கப்படும். ஏன் இதுவரை இங்கு வந்து சேரவில்லை என்று தெரியாது' என்றார் அவர். ராம்லால் கூறியதைக் கேட்டதும் குருதேவரின் நிலை மாறிவிட்டது. பரபரப்புடன் அவர், 'ஏன் பிரசாதம் இங்கு இன்னும் அனுப்பப்படவில்லை?' என்று ஒருவர்மாற்றி ஒருவராகப் பலரிடம் கேட்டார். அந்த ஒன்றே அவரது சிந்தனையாயிற்று. சிறிது நேரம் கழிந்தது. அப்பொழுதும் பிரசாதம் வராததைக் கண்ட அவர் விரைவாகச் சென்று செருப்பை மாட்டிக்கொண்டு, தாமே கோயில் அலுவலகத் திற்குச் சென்றார். நேராக அலுவலரிடம் சென்று, 'என்னப்பா, (தமது அறையைக் காண்பித்து) அந்த அறைக்குரிய பிரசாதம் இதுவரை வந்து சேரவில்லையே, ஏன்? ஏதாவது தவறு நடந்து விட்டதா? நீண்டநாட்களாக நடந்து வரும் வழக்கங்கள் தடை படுவது நல்லதல்லவே!' என்று கூறினார். அலுவலர் குறுகிப் போய், 'அடா, இன்னும் பிரசாதம் வந்து சேரவில்லையா? அது சரியில்லை. உடனே அனுப்பி வைக்கிறேன்!' என்று கூறினார்.

அப்போது சுவாமி யோகானந்தருக்கு இளம் வயது. புராதனமான சாவர்ண சௌதுரி குடும்பத்தில் பிறந்தவர் என்ற கர்வம் சற்று அவருக்கு இருந்தது. அவரைப் பொறுத்தவரை, அலுவலர், அர்ச்சகர் முதலான கோயில் சிப்பந்திகளை மனிதர்களாகச் சொல்வதற்கில்லை. குருதேவரின் கருணையும் அன்பும் அவரைப் பரிபூரணமாக ஆட்கொண்டிருந்தன. தம்மை அவரது திருவடிகளில் முழுமையாகச் சமர்ப்பித்திருந்தார் யோகின். ராணி ராசமணியின் தோட்டத்திற்கு அருகில் வீடு இருந்ததால் நாள்தோறும் அவரால் குருதேவரிடம் வந்து செல்ல முடிந்தது. வராமல்தான் எவ்வாறு இருக்க முடியும்? குருதேவரின் அந்த ஈர்ப்பு, குறித்தநேரத்தில் அவரை அங்கு இழுத்து வந்துவிடும். குருதேவரிடம் மரியாதை இருந்தது என்பதற்காக கோயில் அலுவலர்களை அவர் அவ்வளவு எளிதில் மதித்துவிடவில்லை. பிரசாதத்திற்காக குருதேவர் அடைந்த பரபரப்பைக் கண்ட அவர், 'பிரசாதம் வரவில்லை என்றால்தான்

29. குருதேவர் பிரசாதத்தைக் கேட்டுப் பெற்றதைக் கண்ட சுவாமி யோகானந்தர் நினைத்தது

என்ன? அவை என்ன, அவ்வளவு உயர்ந்தவையா? அவற்றுள் ஒன்றுகூட உங்கள் வயிற்றுக்கு ஒத்துக்கொள்ளாது. நீங்கள் அதில் எதையும் உண்பதும் இல்லை. அவர்கள் அனுப்பாததால் என்ன வந்துவிட்டது?" என்று கேட்டார். குருதேவர் இதனைச் சற்றும் காதில் வாங்காமல் கோயில் அலுவலகத்திற்குச் சென்று விட்டார். அப்போது யோகின், 'என்ன விந்தை இது! சாதாரண பழங்களுக்காக இந்தத் தவிப்பா, இன்று ஏன் இந்தப் பரபரப்பு? எந்தச் சூழ்நிலையிலும் அவர் சமநிலை தவறி நான் பார்த்ததில்லையே!' என்று நினைத்தார். எவ்வளவோ யோசித்தும் எந்த விடையும் கிடைக்கவில்லை. கடைசியாக, 'ஓ! இப்பொழுது எல்லாம் புரிகிறது. எந்தப் பெரிய மகான் ஆகட்டும், இறைவனே ஆகட்டும், பரம்பரைக் குணம் அவ்வளவு எளிதில் விட்டுவிடுமா, என்ன? பரம்பரைபரம்பரையாக "அரிசியும் வாழைக்காயும் பொட்டலம்" கட்டியே பழக்கப்பட்ட அர்ச்சகர் குலத்தில் பிறந்தவர்தானே இவரும்! அந்தப் பழக்கம் சிறிதளவாவது ஓட்டாமலா போகும்? பெரியபெரிய விஷயங்களில்கூடச் சஞ்சலம் அடையாத மனிதர், அற்ப விஷயத்திற்காக இந்தப் பாடுபடுவதற்கு வேறு என்ன காரணம் இருக்க முடியும்? இல்லையென்றால், தான் உண்ணாத, உண்ண முடியாத பிரசாதத்திற்காக இந்தத் தவிப்பு ஏன்? இது பரம்பரைக் குணம்தான்' என்ற முடிவுக்கு வந்தார்.

இந்த முடிவுடன் அமர்ந்திருந்தார் யோகின். அப்போது திரும்பிவந்த குருதேவர் யோகினிடம், 'விஷயம் என்ன தெரியுமா? அன்னைக்கு நைவேத்தியம் செய்த பின்னர் பக்தர்களும் சாதுக்களும் பிரசாதம் பெற வேண்டும் என்பதற்காகவே ராணி இவ்வளவு செல்வத்தை ஒதுக்கியுள்ளார். இங்கு வருகின்ற பிரசாதத்தை பக்தர்கள் உண்கிறார்கள்; இறைநாட்டம் கொண்டவர்கள் உண்கிறார்கள். ராணியின் எண்ணம் இதனால் நிறைவேறுகிறது. ஆனால் கோவில் பிராமணர்கள் பிரசாதத்தை என்ன செய்கிறார்கள் தெரியுமா? அரிசியை விற்று விடுகிறார்கள். ஒருசிலருக்கு ஆசைநாயகிகள் உள்ளனர். அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் கொடுக்கிறார்கள். இப்படி ஏதேதோ வழியில் போகிறது. ராணியின் எண்ணம் ஒருசிறிதாவது ஈடேற வேண்டும் என்பதற்காகவே, நான் இவ்வளவு சண்டைபோட நேர்ந்தது' என்று கூறினார். திகைத்து நின்று விட்டார்

30. அவ்வாறு செய்  
தற்கான காரணத்தை  
குருதேவர் கூறுதல்



யோகானந்தர். குருதேவரின் சாதாரணச் செயலில்கூட இவ்வளவு ஆழமான பொருளா!

மதுரிடம் குருதேவர் கொண்டிருந்த உறவுதான் எத்தனை இனிமையானது! குருதேவரின் தன்னலமற்ற அன்பின் காரணமாக மதுர்பாபுவின் பக்தியும் வளர்ந்து, அவரைத் தமது பிராணனாகவே கருதும் அளவிற்கு மதுர் சென்றுவிட்டிருந்தார். குருதேவரின் குழந்தை இயல்பு மதுர்பாபுவை மிகவும் கவர்ந்தது. உலகியல் நோக்கமற்ற குழந்தையால் கவரப் பெறாதார் யார்? தன்னை மறந்து ஓடியாடி விளையாடும் மழலை விழுந்துவிடுமே என்ற பயத்தில் அதனைக் காக்க விரையார்தான் யார்? குருதேவரின் குழந்தை இயல்பில் சிறிதுகூட போலித்தனம் இருக்கவில்லை. அவர் அந்த நிலையில் இருக்கும்போது, தன்னைக் காத்துக் கொள்ள இயலாத குழந்தைபோலவே இருந்தார். எனவே ஆற்றல் மிக்கவரும் அறிவாளியுமான மதுரிடம், குருதேவரை எப்போதும் காக்க வேண்டும் என்ற உணர்வு இயல்பாகவே எழுந்ததில் ஆச்சரியம் என்ன? ஒருபுறம் குருதேவரின் தெய்வீக சக்தியை முழுக்கமுழுக்கச் சார்ந்திருந்தார் மதுர்; மறுபுறம், அவரை உலக அனுபவமற்ற குழந்தையாகக் கருதி பாதுகாக்கவும் செய்தார். எல்லாம் அறிந்த குருநிலையும், ஒன்றும் தெரியாத குழந்தை நிலையும் இணைந்து விளங்கிய குருதேவரை உலகியலைப் பொறுத்தவரையில், தான் காக்க வேண்டும்; மனித மனத்திற்கு அப்பாற்பட்ட ஆன்மீக விஷயங்களில் குருதேவர் தன்னைக் காக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார் அவர். ஒரேவேளையில் தெய்வம்- மனிதர், எல்லாம் அறிந்தவர்- ஒன்றும் தெரியாதவர்-- இப்படி எதிரெதிர் இயல்புகளின் சங்கமமாக விளங்கிய குருதேவர்மீது மதுர்பாபுவின் அன்பு கற்பனைக்கெட்டாத அளவு வளர்ந்தது. பரவச நிலையில் திளைப்பவரும், அபயம் அளிப்பவரும், வரங்களை நல்குபவருமான குருதேவர், மதுர்பாபுவின் வழிபாட்டுக்குரிய கடவுளாக இருந்தாலும், சிலவேளைகளில் மிகவும் எளிய குழந்தையாக மாறும்போது, பகவானை பக்தனே காக்க வேண்டியிருந்தது; ஆறுதல் கூற வேண்டியிருந்தது.

குருதேவர் எழுப்புகின்ற ஐயங்களுக்கு விளக்கம் அளிக்கின்ற ஆற்றல் பெற்றிருந்தது மதுரின் அன்பு. ஒருநாள் மதுருடன் பேசிக்கொண்டிருந்த குருதேவர் திடீரென்று எழுந்து

சென்றார். சிறிதுநேரத்தில் கவலைதோய்ந்த முகத்துடன் திரும்பி வந்தார். நேராக மதுரிடம் சென்று, 'பாபு, இது என்ன நோய்?

32. காமப்புழு பற்றிக் கூறி மதுர்பாபு குருதேவரை ஆறுதல் படுத்துதல்

இன்று நான் சிறுநீர் கழித்தபோது சிறுநீருடன் சேர்ந்து ஒரு புழு என் உடலிலிருந்து

வெளிவந்தது! ஒருவருக்கும் இப்படி உடம்பில் புழு இருக்காதே! எனக்கு என்ன நேர்ந்தது?" என்று கேட்டார். சற்றுநேரத்திற்கு முன்னர் ஆன்மீக உலகின் மறைபொருட்களை அற்புதமாக விளக்கிக்கொண்டிருந்த அதே குருதேவர்தான் இப்போது சிறு குழந்தையைப் போல மதுரின் அறிவுக் கூர்மையையும் அவருடைய ஆறுதலையும் எதிர்பார்த்திருக்கிறார். மதுர் கூறினார்: 'நல்ல காரியம் நடந்தது, பாபா, இது காமப்புழு. இது ஒவ்வொருவர் உடலிலும் இருக்கும். இந்தக் காமப்புழுதான் மனத்தில் தீய எண்ணங்களைத் தூண்டி ஒருவனைத் தீய செயல்களில் ஆழ்த்துகிறது. அன்னையின் திருவருளால் இன்று அந்த காமப்புழு உங்கள் உடம்பிலிருந்து போய்விட்டது. அதற்காக நீங்கள் கவலைப்படலாமா?' குருதேவருக்கு மிகவும் திருப்தியாகிவிட்டது; 'சரியாகச் சொன்னாய். உன்னிடம் சொன்னதும் கேட்டதும் எவ்வளவு நல்லதாகப் போய்விட்டது!' என்று கூறி சிறுபையனைப் போலக் களித்தார்.

மற்றொருநாள் மதுருடன் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் குருதேவர் சொன்னார்: 'இவ்விடத்திற்கு (தனக்கு) அந்தரங்க

33. தம் அந்தரங்க பக்தர்கள் வருவதைப் பற்றி குருதேவர் மதுரிடம் கூறுதல்

பக்தர்கள் பலர் உள்ளார்கள், அவர்கள் எல்லோரும் இங்கே வருவார்கள், இறைவனைப் பற்றிக் கேட்பார்கள், அறிவார்கள், பிரேம பக்தி

பெறுவார்கள் என்றெல்லாம் அன்னை எனக்குக் காட்டியிருக்கிறாள். (தமது உடம்பைக் காட்டி) இந்தக் கூட்டுடன் அன்னை பலவாறு விளையாடப் போகிறாள். பலருக்கு நன்மை செய்யப் போகிறாள். அதனால்தான் இந்தக் கூட்டை இன்னும் உடைக்காமல் வைத்திருக்கிறாள். இவை எல்லாம் மூளைக் கோளாறா, உண்மைக் காட்சிகளா? சொல் பார்க்கலாம்.'

மதுர் கூறினார்: 'ஏன் மூளைக்கோளாறாக இருக்க வேண்டும்? அன்னை காட்டியுள்ள எதுவும் இதுவரை பொய்க்காதபோது, இதுமட்டும் எப்படிப் பொய்யாகும்? இதுவும் நடக்கும். ஆனால் ஏன் இந்தத் தாமதம்? கூடிய விரைவில் அனைவரும் வரட்டும். அவர்களுடன் சேர்ந்து எல்லோரும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கலாம்.'



குருதேவரும், அன்னை தனக்குக் காட்டியது உண்மைதான் என்று திருப்தி அடைந்து, 'அவர்கள் எப்போது வருவார்கள் என்பது தெரியவில்லையே, பாபு, வருவார்கள் என்று அன்னை கூறினாள், காண்பிக்கவும் செய்தாள். அவள் இச்சைப்படியே எல்லாம் நடக்கும்' என்று கூறினார்.

ராணி ராசமணிக்கு ஆண் குழந்தை இல்லை. நான்கு பெண்கள் இருந்தார்கள். மூன்றாவது மற்றும் நான்காவது

34. குருதேவரின் பெண்களின் கணவர் மதுர்பாபு, மூன்றாவது குழந்தை இயல்புக்குப் பெண் இறந்தபின் அவர் அடுத்தவனை ஓர் எடுத்துக்காட்டு: மணந்திருந்தார். பிற்காலத்தில் சொத்திற்காக கீரை பிடுங்கிய மருமகன்கள் சண்டையிடலாகாது என்பதற் நிகழ்ச்சி

காக, மதிநலம் மிக்க ராணி தன் காலத்திலேயே அதனைப் பிரித்து வைத்துவிட்டாள். இதன்பின்னர் ஒருநாள் மதுர்பாபு வின் மனைவி இன்னொரு பங்கில் உள்ள குளத்தில் குளிக்கச் சென்றாள். அந்தக் குளத்தின் கரையில் கீரை மிகச் செழிப்பாக வளர்ந்திருந்ததைக் கண்ட அவள், கொஞ்சம் பிடுங்கிக்கொண்டு திரும்பினாள். இதனை குருதேவர் பார்த்துவிட்டார். இன்னொருவரின் பங்கிலுள்ள கீரையை அவள் பறித்தது குருதேவரின் மனத்தில் பெரிய போராட்டத்தை ஏற்படுத்தியது. சொல்லாமல்கொள்ளாமல் இப்படி இன்னொருவரின் பொருளை எடுத்துச் செல்வது எப்படி நியாயமாகும்? அனுமதியின்றி பிறர் பொருளை எடுப்பது திருட்டுக்குச் சமம் அல்லவா! சற்றும் எண்ணிப்பார்க்காமல் இப்படிச் சீரையைப் பிடுங்கி விட்டாளே என்று எண்ணினார். இந்த வேளையில் குளத்தின் பங்கிற்குரியவளும் அந்தப் பக்கமாக வந்தாள். அவ்வளவுதான். விரைந்து அவளிடம் சென்று நடந்தவை அனைத்தையும் ஒன்றுவிடாமல் கூறிவிட்டார். மதுரின் மனைவி பெரிய தவறு செய்து விட்டாள் என்று குருதேவர் கருதிய குழந்தை இயல்பை எண்ணி அவளால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. விழுந்துவிழுந்து சிரித்தாள். இன்னும் சற்று வேடிக்கையை ரசிப்பதற்காக, 'உண்மைதான் பாபா, இருந்தாலும் அவள் இப்படிச் செய்திருக்கவே கூடாது' என்று கூறிவிட்டு மேலும் சிரிக்கலானாள். இதற்குள் மதுரின் மனைவியும் அங்கு வந்தாள். காரணம் தெரிந்தபோது அவளும் தன் பங்குக்கு, 'பாபா, நீங்கள் இப்படி என்னைக் காட்டிக் கொடுத்தது நியாயமாகுமா? யாரும் பார்த்துவிடக் கூடாதே

என்று எவ்வளவு ரகசியமாக கீரையைப் பிடுங்கினேன். நீங்கள் என்னவானால், இப்படிச் காட்டிக்கொடுத்து விட்டீர்களே' என்று கூறிவிட்டு இருவருமாகச் சேர்ந்து விலாநோகச் சிரித்தார்கள். தமது நடவடிக்கையில் ஏதோ தவறு நேர்ந்துள்ளது என்பதைக் கண்ட குருதேவர், 'உங்கள் உலகியல் விவகாரங்களைப் பற்றி நான் என்ன கண்டேன். எப்போது சொத்தைப் பிரித்து விட்டார்களோ, அதன்பின்னர் உரியவர்களிடம் அனுமதி பெறாமல், எதையும் எடுப்பது தவறாகும். அதனால் தான் அவள் விருப்பப்படி முடிவு எடுக்கட்டும் என்று எல்லா வற்றையும் அவளிடம் சொன்னேன்' என்று கூறினார். குழந்தைபோல் அவர் கூறியதைக் கேட்ட சகோதரிகள் இன்னும் பலமாகச் சிரித்தனர். குருதேவரின் கள்ளங்கபடமற்ற தன்மையைக் கண்டு வியந்தனர்.

ஒருபுறம் குருதேவரின் குழந்தை இயல்பு. இன்னொரு புறம் மதுர்பாபுவையே இன்னல்களிலிருந்து காக்கின்ற இயல்பு.

35. உலகியல் ஒருமுறை மதுர்பாபுவிற்கும் பிற ஜமீன்தார் ஆபத்துக்களின் களுக்கும் சண்டை வந்தது. அடிதடியில் சென்று போதுமதுர் குருதேவரைச் சரணடைதல் கொலைவரை சென்றுவிட்டது. அதிலிருந்து தப்புவதற்கு மதுர் குருதேவரிடம் சரணடைந்து, 'பாபா, காப்பாற்றுங்கள்' என்று முறையிட்டார். முதலில் கோபத்தில் திட்டினார் குருதேவர். 'முட்டாள்! ஒவ்வொரு நாளும் இதுபோல ஏதாவது கலாட்டா செய்துவிட்டு வந்து, "என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்" என்று கூறுவாய். நான் என்ன செய்ய முடியும்? அறிவு கெட்டவனே, போய் அதன் விளைவை அனுபவி! எனக்கு என்ன தெரியும்?' என்று கூறினார். ஆனால் எளிதில் விட்டுவிடுபவரா மதுர்! மீண்டும்மீண்டும் வற்புறுத்தும்போது மனமிரங்கி, 'போ, எது நடக்க வேண்டும் என்று அன்னை திருவுள்ளம் கொள்வாளோ, அது நடக்கும்' என்று கூறினார். உண்மையாகவே மதுர்பாபுவின் அபாயம் விலகிவிட்டது.

குருதேவரின் இந்த இரண்டு இயல்புகளை விளக்குகின்ற எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகளை நாம் கூற முடியும்! அவற்றை எல்

36. கருமியான லாம் கண்டும் கேட்டும் தான் மதுருக்கு குருதேவ மதுர் குருதேவரின் ரின் மீதுள்ள நம்பிக்கை உறுதியாகியது. பொருட்டு தாராளமாகச் செலவு செய்தது செல்வம், பதவி, பெருமை அனைத்தும் குருதேவரின் அருளினால்தான் தனக்குக் கிடைத்தன என்பதை மதுர் உறுதியாக நம்பினார். அதனால் குருதேவரை அவதார புருஷர்



என்று கொண்டாடி அவருக்கு ராஜமரியாதை அளித்ததில் வியப்பொன்றுமில்லை. உலகியல் மனிதனின் பக்தியை, அவன் பக்தர்களுக்காகச் செலவழிக்கும் செல்வத்தைக் கொண்டு கணக்கிடலாம். மதுரும் மற்ற உலகியல் மனிதர்களைப்போலக் கருமிதான். ஆனால் குருதேவருக்காக அவர் செலவிட்ட கணக்கற்ற செல்வத்திலிருந்து அவரது பக்தியின் ஆழத்தை, நம்பிக்கையின் உறுதியை நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஒருமுறை அவர் குருதேவர் யாத்ரா ஒன்றைப் பார்ப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தார். அப்போது குருதேவரின் திருமுன்னர் பத்து ரூபாய் நோட்டுக்களாக நூறுரூபாய் வைத்து, நடிகர்களுக்கும் பாடகர்களுக்கும் வழங்குமாறு செய்தார். குருதேவர் யாத்ராவைக் கண்டு களிக்கும்போது, அவரது இதயத்தைத் தொடும் வகையில் ஏதாவது பாடலோ வசனமோ வருமானால், பணம் முழுவதையுமே அந்த நடிகரிடம் தள்ளிவிட்டார். மதுர்பாபு வருந்தாமல் மகிழ்ச்சியுடன், 'பாபாவின் உயர்ந்த நிலைக்கேற்ற உயர்ந்த பரிசு இது' என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் அதுபோல் பணத்தை குருதேவர் முன்பு வைத்தார். பாவமுகத்தில் திளைப்பவரும், 'பணமே மண், மண்ணே பணம்' என்பதை உணர்ந்ததால் ஆசையே அற்றவருமான குருதேவரின் முன்பு எவ்வளவு நேரம்தான் இந்தப் பணம் இருக்க முடியும்? இன்னொரு பாடலின்போது தன்னை மறந்து அந்தப் பணத்தையும் கொடுத்துவிட்டார். அதன்பின் தன்னருகில் பணம் இல்லாததைக் கண்டபோது, மதுர் தமக்குப் போர்த்தியிருந்த விலையுயர்ந்த சால்வையையும் ஆடைகளையும் எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு, பரவச நிலையில் ஆழ்ந்து, சலனமில்லாது, தெய்வீக உணர்வு ஒன்றே ஆடையாகக் கொண்டபடி அமர்ந்துவிட்டார். மதுர்பாபுவும் ஆனந்தத்துடன் தனது பணம் சரியான வழியில் செலவிடப்பட்டதற்காக மகிழ்ந்து குருதேவருக்கு விசிறியால் வீசத் தொடங்கினார்.

கருமியான மதுர்பாபு குருதேவருக்காக தாராளமாகச் செலவு செய்ததைக் காட்டுகின்ற பல நிகழ்ச்சிகள் உள்ளன.

37. வேறு எடுத்துக் காசி, பிருந்தாவனம் முதலான புண்ணியத்தலங் காட்டுகள்

களுக்கு ஒருமுறை மதுர் குருதேவருடன் யாத்திரை மேற்கொண்டார். காசியில் குருதேவரின் விருப்பப் படி, கல்பத்தருவை போன்று, மக்கள் கேட்பவற்றை எல்லாம் வழங்கினார் மதுர். குருதேவருக்கும் ஏதாவது கொடுக்க

ஆசைப்பட்டு, ஏதாவது கேட்கும்படி குருதேவரை வேண்டினார். ஆழ்ந்து சிந்தித்தும் கேட்பதற்கு எதுவும் இல்லாத குருதேவர், 'கமண்டலம் ஒன்று கொடு' என்று வேண்டினார். குருதேவரின் ஆசையின்மை மதுரின் கண்களைக் குளமாக்கியது.

வழியில் வைத்தியநாதத்திற்கு அருகிலுள்ள ஒரு கிராமத்தில் மக்கள் ஏழ்மையில் வாடுவதைக் கண்ட குருதேவரின்

38. குருதேவரின் விருப்பப்படி மதுர் வைத்தியநாதத்தில் ஏழைகளுக்குச் சேவை செய்தல்

உள்ளம் கருணையால் கசிந்தது. அவர் மதுரிடம், 'நீ அன்னையின் செல்வத்திற்குப் பாதுகாவலன். இந்த மக்களுக்கு ஆடையும், தலைக்குத் தேய்க்க எண்ணெயும், வயிறாரச் சாப்பாடும் கொடு'

என்று கூறினார். முதலில் மதுர் தயங்கினார். 'பாபா, நமது பயணத்திற்கு ஏராளம் செலவாகும். இங்கோ ஏழைகள் நிறைய பேர் உள்ளனர். இருக்கும் பணத்தை இவர்களுக்காகச் செலவு செய்துவிட்டால் நமக்குப் பணம் போதாமல் போய்விடும். என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறீர்கள்?' என்று மதுர் கேட்டார். குருதேவர் அதற்குச் செவிசாய்ப்பதாக இல்லை. அவரது உள்ளம் அந்த ஏழைகளுக்காக உருகியது, கண்களில் நீர் பெருக, இதயத்தில் கருணை பொங்க அவர், 'முட்டாளே! நான் உன் காசிக்கு வரவில்லை. இவர்களுடனேயே தங்கிவிடுகிறேன். தங்களுடையவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள இவர்களுக்கு யாரும் இல்லை. இவர்களை இவ்வாறு விட்டுவிட்டு என்னால் வர முடியாது' என்று கூறியது மட்டுமின்றி, அடம்பிடிக்கும் சிறுவனைப்போல அந்த ஏழைகளின் நடுவே ஏழையாகப் போய் அமர்ந்தும் கொண்டார். குருதேவரின் கருணைப் பெருக்கைக் கண்ட மதுர், மறுபேச்சின்றி கல்கத்தாவிலிருந்து துணி வர வழைத்து குருதேவரின் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்தார். ஏழைகளின் மகிழ்ச்சியைக் கண்ட குருதேவர் மிகவும் ஆனந்தத்துடன் அவர்களிடம் விடைபெற்று மதுர்பாபுவுடன் காசிக்குச் சென்றார்.

இதுபற்றி வேறொரு நிகழ்ச்சியும் கேள்விப்பட்டோம். ஒருமுறை மதுர்பாபு குருதேவருடன் ராணாகாட்டிற்கு அருகிலுள்ள தமது ஜமீனுக்கு உட்பட்ட கிராமம் ஒன்றிற்குச் சென்றார். அங்கும் ஏழைகளைக் கண்டு, உள்ளம் வாடி அவர்களுக்கும் உணவு, ஆடை முதலியவற்றை வழங்கும்படிச் செய்தாராம் குருதேவர்.

குருலையில் நிலைபெற்றிருந்த குருதேவர், இனிமையான உறவினால் மதுர்பாபுவைத் தம்முடன் என்றென்றைக்குமாகப்



பிணைத்துக் கொண்டார். தமது தீவிர சாதனைக் காலத்தில் குருதேவர் ஒருமுறை அன்னையிடம், 'அம்மா! என்னை வறண்ட

39. குருதேவர்-  
மதுர்பாபு தொடர்பு  
இறைவனின் சங்கல்  
பத்தால் நிகழ்ந்த  
ஒன்று: மதுர்பாபு  
மீண்டும் பிறக்க  
வேண்டும்

சாதுவாக ஆக்கிவிடாதே. நான் ஆனந்தத்தைச் சுவைக்கும்படி வைத்துக்கொள்' என்று வேண்டினார். இந்தப் பிரார்த்தனையின் பயனால்தான் மதுர்பாபுவுடன் அவருக்குத் தொடர்பு வந்தது போலும். அப்போது அன்னை அவருக்கு

நான்குபேரைக் காட்டியருளினாள். இந்த நால்வரும் குருதேவரின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக உலகிற்கு அனுப்பப்பட்டவர்கள். அதில் மதுர்பாபு முதலாமவர், முக்கியமானவர். இறைவனின் சங்கல்பம் இல்லையெனில், இவ்வளவு காலம் அந்த உறவு நிலைத்திருக்குமா? அந்தோ! உலகமே! இத்தகைய புனிதமான, இனிமையான உறவினை நீ இதுவரை பார்த்தது உண்டா? ஐயோ! போக நாட்டமே! எத்தனை கடினமான சங்கிலியில் நீ மனிதனைக் கட்டியுள்ளாய்! புனிதத்தின் வடிவமான, ஞானத்தின் உருவமான, பற்று என்பதே அற்றவரான, தன்னலமற்ற அன்பின் திருவுருவான, பரமபாவன மூர்த்தியான குருதேவரை நாங்கள் கண்டும் பழகியும் கூட எங்கள் மனம் உன்னைவிட்டு விலக விரும்பவில்லையே!

ஒருமுறை குருதேவர் மதுர்பாபுவைப் பற்றிக் கூறிக் கொண்டிருந்தபோது பக்தர் ஒருவர் மதுர்பாபுவுக்குக் கிடைத்த பேற்றை எண்ணி வியப்படைந்து குருதேவரிடம் கேட்டார்: '(இறந்தபின்) மதுர்பாபுவின் நிலை என்ன? அவர் மறுபடியும் பிறக்க வேண்டியதில்லை என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை அல்லவா?' அதற்கு குருதேவர், 'கிடையாது. அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை அவரிடம் இருந்தது. எனவே அவர் எங்காவது ஓர் அரசனாகப் பிறந்திருப்பார்' என்று கூறிவிட்டு, உடனே வேறு விஷயம் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்து விட்டார். □

1. கீதை, 9.20

2. தென்னிந்தியாவின் நவராத்திரி நாட்களை வங்காளத்தில் துர்க்காபூஜை என்று கொண்டாடுகிறார்கள். அமாவாசைக்குப் பின்னர் ஆறாம் நாளான சஷ்டியன்று இமவான் மகளாகிய துர்க்கையை இமயத்திலிருந்து அழைத்து பிரதிமையில் எழுந்தருள் செய்வார்கள். இதற்கென்று வைக்கோல், களிமண், வண்ணங்கள் போன்ற மிகச் சாதாரணப் பொருட்களால் அற்புதக் கலைநயமும் எழில்நலமும் மிக்க பிரதிமைகள் உருவாக்கப்படும். தாந்திரிக முறைப்படி, மூன்று நாட்கள் அந்தப் பிரதிமையில் அன்னைக்கு மிகவும்

விரிவான பூஜைகள் நடைபெறும். பின்னர் விஜயதசமி அன்று அன்னையை மீண்டும் இமயத்திற்கு அனுப்புவார்கள். இதற்காக முதலில் 'கண்ணாடி-விசர்ஜனம்' நடைபெறும். துர்க்கையை எங்கோ அனுப்பிவிடவில்லை, இதயமாகிய கண்ணாடியில் அவள் பிம்பத்தைப் பதித்துவிட்டோம் என்பதன் அடையாளமாக இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெறுகிறது. பிரதிமையின் திருமுன்னர் ஓர் அகன்ற பாத்திரத்தில் நீர் வைத்து, அதனுள் கண்ணாடி ஒன்றினை துர்க்கையின் பிம்பம் தெரியும்படி வைப்பர். இதுவே கண்ணாடி-விசர்ஜனம். பின்னர் மாலையில் பிரதிமையை அருகிலுள்ள நீர்நிலையில் விடுவார்கள். இது பிரதிமை-விசர்ஜனம்.

3. மத்தேயு அதிகாரம், 24. 11, 23-26

4. கைவல்ய உபநிடதம், 1.2; நாராயண உபநிடதம், 11.3.

5. 79

6. விவேக சூடாமணி, 542.



## 8. குருநிலையில் தமது குருமார்களுடன்

எல்லா இயத்திலும் நான் இருக்கிறேன். நினைவும் அறிவும் என்னிடமிருந்தே தோன்றுகின்றன. அவற்றின் இழப்பிற்கும் காரணம் நானே. எல்லா வேதங்களாலும் அறியப்பட வேண்டிய பொருள் நானே. வேதாந்தத்தை ஆக்கியவனும் நானே! வேதத்தை உணர்ந்தவனும் நானே!<sup>1</sup>

குருவாகத் திகழ்வதற்கென்று பிறப்பவர்களுக்கு அவர்களின் இளவயது முதலே அந்த நினைவு இருக்கும் என்பது பற்றி ஏற்கனவே கூறினோம். அவதார புருஷர்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதே இல்லை. அவர்களுள், உலகில் சில கொள்கைகளை நிறுவுவதற்காகப் பிறக்கின்றவர்கள் மிகச் சிறுவயதிலிருந்தே அந்தக் கொள்கைகளில் நிலைபெற்றிருப்பார்கள். அவர்களின் உடலும் மனமும் மெதுவாக வளர்ச்சி அடைந்து, தகுந்த காலமும் சாதகமான சூழ்நிலையும் வரும்போது, அவர்களது கொள்கைகள் வளர்ச்சி அடைவதற்கு உதவலாம். ஆனால் இவைதான் அந்தக் கருத்துக்களை அவர்களுள் விதைத்தன, அவர்களை குருநிலைக்கு உயர்த்தின என்று கூறுவது சரியாகாது. இந்தக் கொள்கைகள் அவர்களின் சொந்தச் செல்வம்; அவர்களுடனே பிறந்தது. அவை அவர்களிடம் உருவானதற்கான காரணத்தை, அவர்களின் இந்தப் பிறவி நிகழ்ச்சிகள் ஓராயிரத்தை ஆராய்ந்தாலும் கண்டுபிடிக்க முடியாது. குருதேவரது குருநிலையின் ஆரம்பத்தைப் பார்க்கும்போது இந்த உண்மையைத் தெளிவாக நாம் உணர முடிகிறது. இளமை, வாலிபம், சாதனைக் காலம் என்று அவரது வாழ்வின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் குருநிலை

1. குருநிலை என்பது அவதார புருஷர்களின் தனி உடைமை

சற்று கூடியும் குறைந்தும் வெளிப்பட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தது. இந்த நிலை அவரது வாழ்க்கையில் முதன்முதலாக எவ்வாறு தோன்றியது என்பதை எவ்வளவு ஆழ்ந்து சிந்தித்தாலும் திட்டவாட்டமாகக் கூற முடியாது. அவரது இளமைக் கால நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி விவரித்து இந்த நூலின் பக்கங்களை அதிகரிக்க நாங்கள் விரும்பவில்லை. வாலிபப் பருவத்திலும் சாதனைக் காலத்திலும் அவரிடம் குருநிலை வெளிப்பட்டது பற்றியும், மதுர்பாபுவுக்கும் அவருக்கும் இருந்த குருநிலைத் தொடர்புகள் பற்றியும் பல விஷயங்களை இன்னும் கூற வேண்டியுள்ளது. அவற்றை இங்கே கூற முயல்வோம்.

ஒருவனுக்கு மந்திர உபதேசம் செய்கின்ற குரு, ஒருவர்தான் இருக்க முடியும்; ஆனால் வேறு விஷயங்களைக் கற்பிக்கின்ற

2. பல குருமார் உபகுருக்கள் அல்லது சிஷ்யா குருக்கள் பலர் களிடம் குருதேவர் இருக்கலாம். பாகவதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள தீட்சை பெறுதல் அவதூதரைப் பற்றிக் கூறி இதை எங்களுக்கு விளக்குவார் குருதேவர். அந்த அவதூதர், ஒருவர்பின் ஒருவராக இருபத்துநான்கு பேரிடமிருந்து பல விஷயங்களைக் கற்றுத் தெளிந்து ஞானம் பெற்றார் என்று பாகவதம் கூறுகிறது. குருதேவரின் வாழ்விலும் சத்திய தரிசனத்திற்காக வெவ்வேறு மார்க்கங்களை வெவ்வேறு குருமார்கள் அவருக்கு போதித்ததைக் காண்கிறோம். அவர்களுள் பைரவி பிராம்மணி, நிர்வாண தோதாபுரி, முஸ்லீம் கோவிந்தர் ஆகியோரை அவர் அடிக்கடி குறிப்பிடுவார். இந்து சமயத்திலுள்ள பல்வேறு நெறி முறைகளுக்குரிய சாதனைகளை, அவற்றில் தேர்ந்த பலரிடமிருந்து அவர் கற்றிருந்தாலும் அவர்களைப் பற்றி அவ்வளவாகக் கூறியதில்லை. பல குருமார்களிடமிருந்து சாதனைகளைக் கற்று, மூன்று நாட்களிலேயே அவை ஒவ்வொன்றிலும் முழுமை அடைந்ததைப் பற்றி மட்டுமே கூறினார். அவர்களின் பெயரைச் சொல்ல வேண்டிய தேவையில்லை என்ற கருதினாரா அல்லது மறந்துவிட்டாரா என்பது தெரியவில்லை. ஒருவேளை அவர்களின் தொடர்பு ஒருசில நாட்களுக்கு மட்டும்தான் இருந்ததால் சொல்லாமல் விட்டிருக்கலாம்.

குருதேவரின் சிஷ்யா குருமார்களுள் பிராம்மணிதான் மிக நீண்ட நாட்கள் குருதேவருடன் வாழ்ந்தார். எவ்வளவு காலம் என்று கூறுவது கடினம். ஏனெனில் குருதேவரின்



திருவடிகளில் நாங்கள் சரணடைவதற்கு முன்னரே அவர் தட்சிணேசுவரத்தை விட்டுச் சென்றுவிட்டார். அதன்பின்னர் குருதேவரும் ஒருமுறைதான் அவரைச் சந்தித்தார். அப்போது பைரவி பிராம்மணி காசியில் தங்கியிருந்தார்.<sup>2</sup>

பைரவி நீண்ட நாட்கள் தட்சிணேசுவரக் காளி கோயிலிலும், பின்பு அதன் அருகில் கங்கைக் கரையோரத்தில் தேவமண்டல் துறை போன்ற இடங்களிலும் வசித்ததாக குருதேவர் கூறினார். தாந்திரிக நூல்கள் கூறுகின்ற அறுபத்துநான்கு சாதனைகளையும் குருதேவருக்கு ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பயிற்றுவித்தார் பைரவி. வைணவ தந்திரங்களிலும் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார் அவர். குருதேவர், சகி பாவனை போன்ற சாதனைகள் செய்தபோது எத்துணை உதவி புரிந்தார் என்பது சரியாகத் தெரியவில்லை.<sup>3</sup> குருதேவரின் சாதனைகள் நிறைவுற்ற பின்னரும் பைரவி தட்சிணேசுவரத்தில் ஏறக்குறைய ஆறு ஆண்டுகள் அனைவரும் மதிக்கும்படி வாழ்ந்தார் என்று தெரியவருகிறது. அந்த நாட்களில் ஒருமுறை குருதேவருடனும் ஹிருதயருடனும் காமார்புகூர் சென்று வசிக்கவும் செய்தார். அதுமுதல் அன்னை சாரதாதேவி அவரைத் தன் மாமியாராகவே மதித்தார்; அவரை அம்மா என்றே அழைக்கவும் செய்தார்.

வைணவ தந்திரங்கள் கூறுகின்ற சகி மற்றும் வாட்சல்ய சாதனைகளைப் புரிந்து அந்த ஆனந்தத்தை அனுபவித்தவர் பைரவி. குருதேவரை கோபாலனாக அவர் பாவித்தார். தேவமண்டல் துறையில் வாழ்ந்த நாட்களில், தாய்மை மீதூரக் கையில் வெண்ணெயுடனும் கண்ணீரால் நனைந்த ஆடைகளுடனும் 'கோபாலா, கோபாலா' என்று உரக்கக் கூவி குருதேவரை அழைப்பார். அவர் இவ்வாறு அங்கிருந்து அழைக்கையில், தட்சிணேசுவரத்தில் இருக்கும் குருதேவருக்கு பைரவியைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஏக்கம் இயல்பாக எழுந்துவிடும். உடனே, தாயைக் காணக் குழந்தை ஓடுவதுபோல, பிராம்மணியைக் காண ஒரு மைல் தூரத்தையும் ஓடியே கடந்து, அவரிடம் வந்து, அவர் ஊட்டுகின்ற வெண்ணெயை உண்பார். சிலவேளைகளில் பைரவி, பிறர் அளித்திருந்த சிவப்பு காசி பட்டுப்புடவையை உடுத்தி, அணிகலன்கள் அணிந்து,

4. சாதனையில்  
குருதேவருக்கு  
பிராம்மணியின்  
உதவி

5. வைணவ தந்திர  
சாதனைகளில்  
பிராம்மணியின்  
அனுபவங்கள்

பலவிதமான உணவுப் பண்டங்களை ஏந்தி, அருகில் வசிக்கும் பெண்களுடன் பாடிக்கொண்டே தட்சிணைசுவரம் வந்து, குருதேவருக்கு உணவு ஊட்டிவிட்டுத் திரும்புவார். தெய்வீகப் பேருணர்வினால் தன்னை மறந்த நிலையில், கலைந்த கூந்தலுடன் அவர் வருவதைப் பார்க்கும்போது, கண்ணனைக் காணும் தவிப்பில் செல்கின்ற யசோதையாகவே தோன்றுவார் என்று குருதேவர் கூறுவார்.

பைரவி நற்குணம் நிரம்பப் பெற்றவர். அதற்கு, புறத்தே ஈடு செய்வதுபோல் பேரழகம் படைத்தவர். பைரவியின் அழகும்,

6. பிராம்மணியின் அழகிய தோற்றத் தைக் கண்ட மதுரின் ஐயம்

யார் துணையுமின்றி தன்னந்தனியாக அவர் பல இடங்களில் சுற்றிவருவதும் மதுரிடம் ஆரம்பத்தில் அவரது நடத்தையைப் பற்றிய

ஐயத்தை எழுப்பின. ஒருநாள் மதுர் பைரவியிடம், 'பைரவி, உனது பைரவர் எங்கே?' என்று ஏளனமாகக் கேட்டார். பைரவி அப்போது காளியை வழிபட்டுவிட்டு வந்து கொண்டிருந்தார்.

மதுர்பாபு இவ்வாறு கேட்டபோது அவர் கோபமோ வருத்தமோ கொள்ளவில்லை. அமைதியாக, ஆனால் கம்பீரமாக ஒருமுறை மதுர்பாபுவைப் பார்த்தார். பின்னர் காளியின் திருவடியின் கீழ் சவம் போல் கிடக்கும் சிவத்தைத் தன் விரலினால் மதுர்பாபுவிற்குச் சுட்டிக் காட்டினார். சந்தேகப் பேர்வழியும் உலகியல் மனிதருமான மதுர் கேலி தொனிக்கும் குரலில், 'ஆனால் அந்த பைரவர் அசையமாட்டாரே, பைரவி!' என்று கூறினார். அதற்கு உறுதியான குரலில் பதில் கூறினார் பைரவி: 'அசையாதவரை அசைக்க முடியாதென்றால் நான் ஏன் பைரவி ஆனேன்?' பைரவியின் குரலிலிருந்த உறுதியும் கம்பீரமும் மதுர்பாபுவைப் பதில் ஏதும் பேசாமல் செய்துவிட்டன. தன் செயலுக்கு வருந்தினார் மதுர். பைரவியைப் பற்றிய அவரது ஐயம் அடியோடு அகன்றது; நாட்கள் செல்லச்செல்ல அவரது மேலான பண்புகளைப் பற்றி அறிந்து, அவர்மீது மரியாதையும் கொண்டார்.

பைரவி, கிழக்கு வங்காளத்தைச் சேர்ந்த கிராமம் ஒன்றில் பிறந்தவர். அவரது தோற்றமே அவர் உயர்குடியில் பிறந்தவர்

7. பிராம்மணியைப் பற்றி

என்பதைக் கூறிவிடும் என்று குருதேவர் கூறினார். அதில் ஐயமே இல்லை, அப்படி ஒரு

தோற்றம். ஆனால் எந்த கிராமத்தில் எந்த வீடு அவர் மகளாக உலவும் பேறு பெற்றிருந்தது, திருமணம் ஆனவரா, இந்த



இளவயதிலேயே சம்சார வாழ்வை விட்டுத் துறவற வாழ்வை ஏற்றுப் பல இடங்களுக்கு ஏன் பயணம் செய்தார் போன்ற விவரங்களை குருதேவர் கூறியதில்லை. மேலும், இத்தனை பரந்த அறிவுச் செல்வத்தை எங்கே பெற்றார்; எப்போது, எங்கே, எவ்வாறு சாதனைகள் செய்து இத்தனை உயர்நிலைகளை அடைந்தார் என்பதும் தெரியாது.

பிராம்மணி, சாதனை வாழ்வில் மிக உயர்ந்த இலக்கை எட்டியிருந்தார். குருதேவருக்கே அவர் குருவாக அமைந்த

8. பிராம்மணி ஓர் தெய்வ சங்கல்பத்திலிருந்தே இது தெளிவாகும். உயர்நிலை சாதி

அவர் குருதேவரிடம் வருமுன்னரே குருதேவர் உட்பட மூவரின் சாதனை வாழ்விற்குத் தாம் உதவ வேண்டும் என்பதைத் தமது யோக சக்தியால் அறிந்திருந்தார். இந்த மூவரையும் அவர் வெவ்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறு இடங்களில் சந்தித்தார். சந்தித்த மாத்திரத்திலேயே அவர்களை இனம்கண்டு, அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவியைச் செய்தார். இது ஒன்றே அவரது உயர்ந்த ஆன்மீக நிலையை விளக்கப் போதுமானது.

பைரவி கூறிய மற்ற இரு சாதகர்கள் சந்திராவும் கிரிஜாவும் ஆவர். அவர்களைப் பற்றி பைரவி தமது முதல் சந்திப்பில்

9. பிராம்மணியின் குருதேவரிடம் கூறினார். 'மகனே, அவர்களுள் யோகக் கப்டி இருவரை நான் சந்தித்து விட்டேன். இத்தனை

நாளாக உன்னைத் தேடி அலைந்து கொண்டிருந்தேன். இன்று, இதோ உன்னையும் கண்டுவிட்டேன். பின்னொரு நாளில் அவர்களை உனக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கிறேன்' என்றாராம் பைரவி. சிறிதுகாலத்திற்குப் பின்னர் அவர்கள் இருவரையும் பிராம்மணி தட்சிணேசுவரத்திற்கு அழைத்து வந்து குருதேவருக்கு அறிமுகப்படுத்தவும் செய்தார். அவர்கள் மிகவும் உயர்ந்தநிலை சாதகர்களாக இருந்ததாக குருதேவர் கூறினார். சாதனையில் மிகவும் முன்னேறி இருந்தும், அவர்களால் இறையனுபூதி பெற முடியவில்லை; சித்திகளில் நாட்டம் கொண்டு, விசேஷ சக்திகளைப் பெற்று, பாதை தவறிவிட இருந்தனர்.

சந்திரா சிறந்த பக்தர் என்று குருதேவர் கூறினார். அவர் குளிகை-சித்தி பெற்றவர். மந்திர சக்தி பெற்ற அந்த குளிகையை அணிந்து கொண்டால், அவர் பிறர் கண்களுக்குத் தென்பட மாட்டார். நுழைய முடியாத இடங்களுக்கும் அவரால்

எளிதாகச் சென்று வர முடியும். இறையனுபூதிக்கு முன்பு இத்தகைய சித்திகள் வாய்க்கப் பெற்றால், அற்ப மனம் ஆணவம் 10. பிராம்மணியின் வெறிகொண்டு விடுகின்றது. ஆணவம் கீடான சந்திரா மனிதனை ஆசை வலையில் சிக்கவைத்து, அவன் உயர்ந்த குறிக்கோளை நோக்கிச் செல்ல முடியாமல் செய்து விடுகிறது. இறுதியில் அவன் அழிகிறான். ஆணவம் அதிகரிக்கும் போது பாவமும் அதிகரிக்கிறது; குறையும்போது புண்ணியம் பெருகுகிறது. அகங்காரம் வளரும்போது நற்பண்புகள் அழிகின்றன, அகங்காரம் அழியும்போதுதான் இறையனுபூதி வாய்க்கின்றது. தன்னலமே பாவம், தன்னல நாசமே புண்ணியம். 'நான்' அழிந்தால் எல்லா துன்பங்களும் மறைகின்றன என்றெல்லாம் எத்தனையோ முறை குருதேவர் எங்களுக்கு எடுத்துக் கூறுவார். அவர் சொல்வார்: 'அகங்காரத்தையே சாஸ்திரங்கள் சித்-ஜட கிரந்தி என்று கூறுகின்றன. சித் என்பது ஞானமயமான ஆன்மா. ஜடம் என்பது உடல், மனம் போன்றவை. அகங்காரம் இவையிரண்டையும் ஒன்றாகப் பிணைத்துக் கட்டி, "நான் உடல், மனம், புத்தி இவற்றுடன் கூடிய ஜீவன்" என்ற மயக்கத்தை மனித மனத்தில் பதிக்கிறது. இந்த கிரந்தி அல்லது சிக்கலான முடிச்சை அறுத்தெறியாவிடில் மயக்கம் விலகுவதில்லை. இந்த அகங்காரத்தை விலக்கியே தீர வேண்டும். இந்த சித்திகள் மலத்திற்குச் சமமானவை என்று அன்னை எனக்குக் காட்டி அருளியிருக்கிறாள். அவற்றில் கவனத்தைச் செலுத்தலாகாது. சாதனை வேளையில் அவை அவ்வப்போது தாமாசவே வந்து தலைநீட்டக் கூடும். அவற்றில் கவனம் செலுத்துபவன் அங்கேயே நின்றுவிடுவான். இறைவனை நோக்கி மேலே செல்ல அவனால் முடியாது.'

தியானமே வாழ்க்கையாகக் கொண்டவர் சுவாமி விவேகானந்தர். ஊண், உறக்கம் என்று எல்லா நிலைகளிலும் 11. சித்திகளை அவரது மனம் இறை தியானத்திலேயே நாடுதல் ஒருவரை ஆழ்ந்திருந்தது; எப்போதும் மனத்தின் ஒருபகுதி யோக நெறியிலிருந்து உள்னே இறை எண்ணத்தில் மூழ்கியிருந்தது. நமுவச் செய்யும் அவர் தியான சித்தர் என்று குருதேவர் கூறுவார். ஒருநாள் தியானம் செய்து கொண்டிருக்கும்போது அவருக்குத் தொலைதூரத்தில் நடப்பவற்றைக் காண்கின்ற, கேட்கின்ற ஆற்றல் உண்டாயிற்று! தியானத்திற்கென அமர்ந்து, சற்றே தியானம் கைகூடியதும் அவரது மனம் ஓர் உயர்ந்த நிலையை



அடைந்தது; குறிப்பிட்ட மனிதன், குறிப்பிட்ட வீட்டில் அமர்ந்து, குறிப்பிட்ட விஷயம் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருப்பதை அங்கிருந்து அவரால் காண முடிந்தது! இவ்வாறு கண்டதும் அந்தக் காட்சி உண்மையா, பொய்யா என்று அறிய ஆவல் எழுந்தது. உடனே தியானத்தை விட்டு எழுந்து, தாம் கண்ட அந்த இடத்திற்குச் சென்றார். அவர் தியானத்தில் கண்ட அனைத்தும் உண்மையாக இருந்தன, துளிகூட மாற்றம் இல்லை. இதுநிகழ்ந்து சில நாட்களுக்குப் பின் அவர் குருதேவரிடம் இதனைத் தெரிவித்தார். அதற்கு குருதேவர், 'இவை இறையனுபூதிக்கான வழியில் உள்ள தடைகள். சில நாட்கள் தியானம் செய்யாதே' என்று கூறினார்.

குளிகை-சித்தி பெற்றிருந்த சந்திராவிடம் அகங்காரம் மேலோங்கியிருந்தது. அவரது மனத்தில் படிப்படியாக 12. சந்திராவின் காமகாஞ்சன ஆசை வளரலாயிற்று. ஒரு பணக் வீத்சி காரரின் மகள்மீது மையல்கொண்டு, இந்த சித்தியின் உதவியால் அவள் வீட்டிற்கு அடிக்கடிச் சென்று வந்தார். நாளுக்குநாள் அகங்காரமும் சுயநலமும் அதிகரித்துக் கொண்டே சென்று, இறுதியில் இந்த சித்தி அவரைவிட்டு அகன்றது. அதன்பின் பலவகையான அவமானத்திற்கு உள்ளானார்.

கிரிஜாவிடம் இருந்த அற்புதமான ஆற்றலைப் பற்றியும் குருதேவர் கூறியுள்ளார். ஒருநாள் காளிகோயிலுக்கு அருகிலுள்ள சம்புமல்லிக்கின் தோட்டத்திற்கு 13. பிரம்மணியின் மற்ரொரு சீடரான கிரிஜா குருதேவர் கிரிஜாவுடன் உலவச் சென்றிருந்தார். சம்புமல்லிக் குருதேவரிடம் மிகுந்த அன்பு கொண்டிருந்தார். குருதேவருக்கு ஏதேனும் சேவை செய்யும் வாய்ப்பு கிடைத்தால், அதனைத் தனது பெரும்பேறாகக் கருதினார். அவர் காளிகோயிலின் அருகில் சிறியதோர் இடத்தை ரூ.250-க்கு வாங்கி, அங்கு அன்னை சாரதாதேவி தங்குவதற்காக ஓர் அறை கட்டினார். கங்கையில் குளிப்பதற்கோ, குருதேவரைக் காணவோ வரும்போது அன்னை இந்த அறையில் தங்குவார். ஒருமுறை அன்னை அங்கிருக்கும்போது அவருக்கு ரத்தபேதி கண்டது. அப்போது சிகிச்சை, பத்திய உணவு ஆகியவற்றுக்கான ஏற்பாடுகளை சம்புதான் கவனித்துக் கொண்டார். சம்புமல்லிக் கின் மனைவியும் ஒரு பக்தை. அவள் குருதேவரையும் அன்னையையும் தெய்வங்களாகவே வழிபட்டாள். அன்னை

அங்குத் தங்கியிருக்கும் நாட்களில் ஒவ்வொரு செவ்வாய்க் கிழமையும், அவள் அன்னையைத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று தேவியாகவே அவரை வழிபடுவாள். குருதேவர்கல்கத்தா சென்று வருவதற்கான வண்டிவாடகை, உணவு முதலியவற்றையும் சம்புமல்லிக் குருதேவருக்குக் கொடுத்து வந்தார். மதுர்பாபுவின் மறைவிற்குப் பின்னரே இத்தகைய சேவை செய்கின்ற பேறு சம்புபாபுவிற்குக் கிடைத்திருக்க வேண்டும். குருதேவர் சம்புமல்லிக்கைத் தமது 'இரண்டாவது பொறுப்பாளர்' என்று



சம்புமல்லிக்

குறிப்பிடுவார். அக்காலத்தில் சம்புமல்லிக்கின் தோட்டத்திற்கு குருதேவர் அடிக்கடிச் செல்வார். சில மணிநேரம் அவருடன் பேசிவிட்டுத் திரும்புவார்.

ஒருமுறை கிரிஜாவுடன் சம்புமல்லிக்கின் தோட்டத்திற்குச் சென்றிருந்த குருதேவர் நீண்ட நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டார். குருதேவர் கூறினார்: 'பக்தர்களின் நிலை கஞ்சா பிடிப்பவர்களின் நிலை போன்றது. கஞ்சா பிடிப்பவன் முதலில், தான் ஒருமுறை புகையை இழுத்துவிட்டு பின்னர் அடுத்தவனிடம் கொடுப்பான். அதன்பின் மெதுவாகப் புகையை விடுவான். இன்னொரு வருடன் பகிர்ந்து கொள்ளாதவரை புகைபிடிப்பதன் இன்பத்தை அவனால் அனுபவிக்க முடியாது. அதேபோல பக்தர்கள் ஒன்று சேரும்போது, முதலில் ஒருவன் தன்னை மறந்த நிலையில் இறை விஷயங்களைப் பேசுகிறான். பின்னர் அடுத்தவனுக்குப் பேசும் வாய்ப்பைக் கொடுத்துவிட்டு, இறை மகிமையைக் கேட்கும் ஆனந்தத்தில் மூழ்குகிறான்'. அன்று குருதேவர், சம்பு, கிரிஜா மூவரும் பேசிக் கொண்டிருந்ததில் நேரம் போனதே அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. மாலை மறைந்து இருட்டிய பின்னரே, திரும்ப வேண்டும் என்ற உணர்வு குருதேவருக்கு

14. கிரிஜாவின் சித்தி



வந்தது. சம்புமல்லிக்கிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு கிரிஜாவுடன் காளிகோயிலை நோக்கி நடக்கலானார். அன்று கும்மிருட்டு. வழி தெரியவில்லை. திசை தெரியாமல் தடுமாற வேண்டியதாயிற்று. பேச்சில் தங்களை மறந்து மூழ்கி விட்டிருந்ததால், சம்புமல்லிக்கிடம் ஒரு விளக்கு வாங்கி வரவும் நினைவில்லாமல் போய்விட்டது. இப்போது என்ன செய்வது? எப்படியோ கிரிஜாவின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு நடக்கலானார் குருதேவர். அவர் சிரமப்படுவதைக் கண்ட கிரிஜா, 'சற்று நில்லுங்கள். உங்களுக்கு வெளிச்சம் காட்டுகிறேன்' என்று கூறிவிட்டுத் திரும்பி நின்றார். அவர் முதுகிலிருந்து ஓர் ஒளிக்கற்றை கிளம்பி பாதையை ஒளிவெள்ளத்தில் ஆழ்த்தியது. 'காளிகோயில் வாசல்வரை அந்த ஒளி பரவியது. அந்த ஒளி வெள்ளத்தில் பாதை மிகவும் தெளிவாகத் தெரிந்தது. அந்த வெளிச்சத்தில் நான் நடந்து வந்தேன்' என்று குருதேவர் பின்னாளில் கூறினார்.

இவ்வாறு கூறியபின் குருதேவர் சிரித்துக்கொண்டே, 'ஆனால் இந்த சித்திகள் அவர்களிடம் நீண்ட நாட்களுக்கு இருக்கவில்லை! கிரிஜாவும் சந்திராவும் இதனுடன் (என்னுடன்) சிறிதுகாலம் வசித்த போது அவை அவர்களிடமிருந்து அகன்று விட்டன' என்று கூறினார். அதற்கான காரணத்தை நாங்கள் கேட்டபோது குருதேவர் கூறினார்: 'அவர்களின் நன்மைக்காக அன்னை அந்த சித்திகளை இதனுள் (என்னுள்) சேர்த்து விட்டாள். அதன்பின்னரே அவர்கள் இறைவனை நோக்கி முன்னேறினர்.'

குருதேவர் மேலும் தொடர்ந்தார்: 'இந்த சித்திகளில் என்ன இருக்கிறது? இவற்றில் கட்டுப்படுகின்ற மனம் சத்-சித்-ஆனந்தத்தை விட்டு விலகிவிடுகிறது. ஒரு கதை கேளுங்கள்: ஒருவனுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள். மூத்தவன் இளமையிலேயே வைராக்கியம் பெற்று சம்சார வாழ்வைத் துறந்து, துறவியாகிச் சென்றுவிட்டான். இளையவன் நன்றாகப் படித்து பண்டிதனாகி திருமணம் புரிந்துகொண்டு இல்லற வாழ்வில் ஈடுபட்டான். ஒரு துறவி விரும்பினால் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், தனது பிறந்த ஊருக்கு ஒருமுறை சென்று வரலாம் என்பது நியதி. அதன்படி அந்தத் துறவியும் தன் ஊரைப் பார்க்க

15. குருநிலையில் குருதேவர் சந்திரா, கிரிஜா ஆகியோரின் சித்திகளை விலக்குதல்

16. இறைநெறியில் சித்திகளே தடங்கல். 'துறவி நடந்து ஆற்றைக் கடந்த' கதை

வந்தார். தம்பியின் நிலம், பயிர், செல்வம் போன்ற அனைத்தையும் பார்த்துவிட்டு, அவனுடைய வீட்டிற்கு வந்து, வாசலில் நிற்குகொண்டு பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டார். இளையவன் வெளியே வந்தபோது அண்ணன் நிற்பதைக் கண்டான்! பல ஆண்டுகள் கழித்து அண்ணனைப் பார்த்ததில், அவனுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி. அண்ணனை வணங்கி உள்ளே அழைத்துச் சென்று அமரச் செய்து பலவாறு சேவைகள் செய்தான். உணவு உண்டபின் இருவரும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது இளையவன் மூத்தவனிடம், “அண்ணா, நீங்கள் இந்த உலக இன்பங்களை எல்லாம் விட்டுத் துறவியாகி நீண்ட காலமாகச் சுற்றி வந்திருக்கிறீர்கள். இதனால் நீங்கள் அடைந்தது என்ன?” என்று கேட்டான். அதற்கு மூத்தவன், “தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமா? அப்படியானால் வா” என்று கூறி, தம்பியையும் அழைத்துக்கொண்டு அருகிலுள்ள ஆற்றங்கரைக்குச் சென்றான். பின்னர், “இதோ பார்” என்று சொல்லிவிட்டு நீரின்மீது அனாயாசமாக நடந்து அக்கரை சென்றான். அங்கிருந்து தம்பியை அழைத்து, “பார்த்தாயா!” என்று பெருமிதமாகக் கேட்டான். இளையவன் அருகிலிருந்த படகோட்டியிடம் அரையணா கொடுத்து ஆற்றைக் கடந்து அக்கரை சென்று அண்ணனிடம், “எதைப் பார்க்கச் சொன்னீர்கள்?” என்று கேட்டான். மூத்தவன், “ஏன்! நான் தண்ணீர்மீது நடந்தே ஆற்றைக் கடந்தேனே, அதைப் பார்க்கவில்லையா?” என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான். அதைக் கேட்டுச் சிரித்த இளையவன், “அண்ணா, நானும் அரையணா கொடுத்து ஆற்றைக் கடந்தேனே, அதை நீங்களும் பார்த்திருக்க வேண்டுமே! பன்னிரண்டு வருடங்கள் படாத பாடுபட்டு நீங்கள் அடைந்தது இவ்வளவுதானா? வெறும் அரையணா மதிப்புள்ள ஒன்றைத்தான் நீங்கள் சாதித்திருக்கிறீர்கள்” என்றான். இளையவனின் சொற்கள் மூத்தவனை விழிப்புறச் செய்தன. பிறகு அவன் இறையனுபூதி பெறுவதில் மனத்தைச் செலுத்தினான்.

ஆன்மீக வாழ்வில் சித்திகள் துச்சமானவை, பயனற்றவை என்பதை இவ்வாறு கதைகள் மூலமாக எப்படியெல்லாம் குருதேவர் எங்களுக்குப் புரியவைப்பார்! அவர் சொன்ன மற்றொரு கதையையும் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை: யோகி ஒருவர் யோக பலத்தால் ‘வாக்கு சித்தி’ கைவரப்



பெற்றிருந்தார். அவர் யாரிடம் எதைச் சொன்னாலும் உடனே அப்படியே நடக்கும். 'செத்துப் போ' என்று ஒருவனிடம்

17. சித்தியினால் சொன்னால் அவன் உடனே செத்துவிடுவான். அகங்காரம் வளர்ந்தல் 'யானை இறந்து' 'பிழைத்து வா' என்றால் உயிர் வந்துவிடும். பிழைத் ததை ஒருநாள் அந்த யோகி செல்லும் வழியில் சாது

ஒருவரைக் காண நேர்ந்தது. அந்த சாது சதா இறைவன் திருநாமத்தை ஒதியவாறு தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தார். இவ்வாறு பல ஆண்டுகளாக அந்த சாது அங்கே தவம் செய்து கொண்டிருப்பதாகக் கூறினார்கள். கர்வியான அந்த யோகி, சாதுவிடம் போய், 'ஏ சாது, நீண்ட காலமாக ஆண்டவா, ஆண்டவா என்று அழைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர், ஏதாவது கிடைத்ததா?' என்று கேட்டார். அதற்கு அந்த சாது, 'கிடைப்பதற்கு வேறு என்ன இருக்கிறது? ஆண்டவனின் அருட்காட்சி ஒன்றைத் தவிர வேறு எந்த ஆசையும் எனக்கில்லை. அவனது கருணை இல்லாமல் அவனை அடைய முடியாது. அதனால்தான் அவனை அழைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என்றாவது ஒருநாள் இந்த ஏழைமீது இரங்கி அருள் பொழிய மாட்டானா என்று காத்திருக்கிறேன்' என்று கூறினார். இதைக் கேட்ட யோகி, 'எதுவுமே அடையவில்லை என்றால் இந்த வீண் வேலை எதற்கு? பலனுள்ள முயற்சி ஏதாவது செய்யும்' என்றார். சாது சிறிதுநேரம் எதுவும் பேசவில்லை. பின்னர் யோகியிடம், 'சரி! நீங்கள் என்ன பெற்றீர்கள் என்று நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா?' என்று கேட்டார். அதற்கு யோகி, 'ஓ அதுவா, இதோ பாரும' என்று சொல்லிக்கொண்டே அருகில் நின்ற மரத்தில் கட்டியிருந்த யானையைப் பார்த்து, 'யானையே, செத்துப் போ' என்றார். மறுகணம் படரென யானை கீழே விழுந்து இறந்தது. 'பார்த்தீரா, இன்னும் பாரும' என்று கூறிக்கொண்டே இறந்து கிடந்த யானையைப் பார்த்து, 'யானையே உயிர் பிழைத்தெழு' என்றார். உடனே யானை உயிர் பெற்று, புழுதியை உதறிக்கொண்டு எழுந்து முன்போலவே நின்றது. யோகி இன்னும் கர்வத்துடன், 'என்ன, பார்த்தீரா?' என்று கேட்டார். இதுவரை சாது எதுவும் கூறவில்லை. இப்போது கூறினார்: 'அப்படி என்ன பார்த்து விட்டேன்? ஒருமுறை யானை செத்தது, மீண்டும் உயிர் பெற்றது. யானை செத்துப் பிழைத்ததால் உங்களுக்கு என்ன கிடைத்தது என்று சொல்ல முடியுமா? இந்த ஆற்றலைப் பெற்றதால் பிறந்துபிறந்து

இறக்கும் சூழலிலிருந்து நீங்கள் விடுபட்டு விட்டீர்களா? இல்லை, மூப்பு மற்றும் பிணியிலிருந்து தப்பி விட்டீர்களா? அல்லது எங்கும் நிறைந்த சத்-சித்-ஆனந்தத்தைத்தான் உணர்ந்து விட்டீர்களா?" என்று கேட்டார். யோகி வாயடைத்துப் போனார். அவருக்கு உண்மை விளங்கலாயிற்று.

சந்திராவும் கிரிஜாவும் பிராம்மணியின் உதவியால் இறைநெறியில் முன்னேறி இருந்தாலும் நிறைநிலையை அடையவில்லை. குருதேவரைக் கண்டு அவரது திவ்ய சக்தியால் அவர்களின் சித்திகளும் அவற்றிற்கு ஆணிவேரான அகங்காரமும் அழிந்த பின்னரே அவர்களுக்கு ஆன்மீக விழிப்பு உண்டாயிற்று. இரட்டிப்பு உற்சாகத்துடனும் ஆற்றலுடனும் அவர்கள் இறைநெறியில் முன்னேறினார்கள்.<sup>1</sup>

பைரவி பிராம்மணி சாதனை வாழ்வில் வெகுதூரம் முன்னேறி இருந்தாலும், அகண்ட சத்-சித்-ஆனந்தத்தின் பூரண உணர்வினைப் பெறவில்லை என்பதை நிச்சய  
 18. பிராம்மணி. நிர்விகல்ப நிலையை அனுபவிக்கவில்லை; அதற்கான நிருபணம்  
 மாக அறிய முடிகிறது. அவரது துணையுடன் குருதேவர் தாந்திரிக சாதனைகளில் முழுமை பெற்றிருந்த வேளையில் தோதாபுரி அங்கு வந்துசேர்ந்தார். வேதாந்தத்தின் இறுதி நிலையான நிர்விகல்ப நிலையை அடைந்தவர் அவர். பல இடங்களுக்கும் தீர்த்த யாத்திரை சென்று கொண்டிருக்கும்போது, தட்சிணேசுவரக் காளி கோயிலுக்கும் முதன்முறையாக வந்தார். வேதாந்த சாதனையை அனுஷ்டிக்கத் தகுதியுடையவர் குருதேவர் என்று அவரைச் சந்தித்த உடனேயே புரிந்துகொண்டார் தோதாபுரி. குருதேவருக்கு சன்னியாச தீட்சை அளித்து, நிர்விகல்ப சமாதி அடைவதற்கான சாதனை முறையில் பயிற்சியளித்தார். இதனைப் பல வழிகளில் தடுத்தார் பைரவி. பைரவி கூறினார்: 'மகனே, தோதாபுரியைப் போய் அடிக்கடிப் பார்க்காதே, அவருடன் நெருங்கிப் பழகாதே. அவருடையது மிகவும் வறண்ட வழி. அவருடன் நெருங்கிப் பழகினால் இறைவனிடம் நீ கொண்டுள்ள அன்புணர்வுகள் எல்லாம் மறைந்துவிடும்.' பிராம்மணி சாஸ்திரங்களை நன்கு கற்றவர், இறைவனிடம் ஆழ்ந்த பக்தி கொண்டவர், ஈடிணையற்றவர். இருப்பினும் வேதாந்தம் கூறுகின்ற எந்த நிர்விகல்ப நிலையை வறண்டது என்று அவர் எண்ணினாரோ, அதுவே உண்மையான பராபக்தியை அடைவதற்கான முதற்படி என்பதை அவர்



அறியவில்லை; அப்படியிருக்கும் என்று கனவிலும் நினைக்க வில்லை; நிர்மலமான, விழிப்புணர்வு பெற்ற, தன்னில் தானே திருப்தியுற்று இருக்கின்ற உன்னத மனிதன்தான், வேறு எதையும் சாராமல் இறைவனை மட்டுமே சார்ந்து அவனிடம் பிரேம பக்திகொள்ள முடியும் என்பதையும் அவர் உணரவில்லை. 'சுத்த பக்தியும் சுத்த ஞானமும் ஒன்றே' என்று குருதேவர் அடிக்கடி கூறுவாரே, அதையும் புரிந்துகொள்ளத் தவறி விட்டார் பைரவி. அதனால்தான் குருதேவர் பைரவியிடமும், அதுபோலத் தன் தாயிடமும், தாம் தலையை மழித்து, காவியுடை உடுத்தி, தோதாபுரியிடமிருந்து சன்னியாச தீட்சை பெற்று, நிர்விகல்ப சமாதி சாதனைகளில் ஈடுபட்டதை குருதேவர் கூறவில்லை. குருதேவரின் வயதான தாயார் அப்போது நகபத்தின் மேற்பகுதியில் வசித்து வந்தார். வேதாந்த சாதனை பழகிய மூன்று நாட்களிலும் குருதேவர் அறைக்குள்ளே இருந்துகொண்டு யார் கண்ணிலும் படாமல் வாழ்ந்தார். தோதாபுரி மட்டும் தான் அவ்வப்போது அவரிடம் போய் வந்தார். எப்படியோ பைரவியின் சொற்களுக்கு குருதேவர் செவிசாய்க்கவில்லை.

குருதேவரிடம் கேட்டதிலிருந்து, பைரவி சாக்த தந்திரங்கள் கூறுகின்ற வீரநிலை உபாசகியாக இருந்தார் என்றே தெரிகிறது. இறைவனை அடைவதற்குத் தந்திர மார்க்கம் மூன்று வழிகளைக் கூறுகின்றன. அவை பசுநிலை, வீரநிலை, திவ்யநிலை. பசுநிலை சாதகர்களிடம் காமம், குரோதம் முதலிய மிருக குணங்கள் மேலோங்கி நிற்கும். அதனால் இவர்கள் ஆசையைத் தூண்டுகின்ற பொருட்களிலிருந்து விலகி இருப்பார்கள். புறத்தாய்மை, ஆசாரம் இவற்றிற்கு முதலிடம் கொடுப்பார்கள். நாம் ஐயம், புரச்சரணம் முதலியவை செய்வார்கள். வீரநிலை சாதகர்களிடம் காமம், குரோதம் முதலியவற்றைவிட இறையன்பு மேலோங்கியிருக்கும். பெண்ணாசை மற்றும் பொன்னாசைகளும், புலனின்பங்களும் அவர்களிடம் உள்ள இறைப்பற்றை அதிகப்படுத்துகிறது. எனவே இவர்கள் பெண், பொன் என்று மனத்தைக் கவரக் கூடியவற்றின் நடுவில் வாழ்ந்து, அவற்றின் வேகங்களால் பாதிக்கப்படாமல், முழுமனதையும் இறைவனிடம் அர்ப்பணிக்க முயற்சிக்கிறார்கள். யாரிடம் பக்தியின் காரணமாக காமம், குரோதம் முதலியவை

19. தாந்திரிக சாஸ்  
திரங்கள் கூறுகின்ற  
பசுநிலை, வீரநிலை  
மற்றும் திவ்யநிலை

அறவே அழிக்கப்பட்டு விட்டனவோ, யாரிடம் சத்தியம், மகிழ்ச்சி, கருணை, பொறுமை, நல்லொழுக்கம் போன்ற பண்புகள் மூச்சுவிடுவது போன்று இயல்பாக அமைகின்றதோ, அவர்கள் மட்டுமே திவ்யநிலை சாதனைக்குத் தகுதி உடையவர்கள். இவையே இந்த மூன்று நிலைகளைப் பற்றிய சுருக்கமான விளக்கம். வேதாந்தம் கூறுகின்ற உத்தம, மத்திம, அதம அதிகாரிகளே, தந்திர சாதனையில் முறையே திவ்யநிலை, வீரநிலை, பசுநிலை சாதகர்களாக வர்ணிக்கப் படுகிறார்கள்.

வீரநிலையின் முதல்தர சாதகியாகத் திகழ்ந்தாலும் பைரவியால் திவ்யநிலைக்குரிய அதிகாரியாக ஆக முடியவில்லை. குருதேவரைப் பார்த்து அவரது உதவி கிடைத்த பின்னரே பைரவியிடம் திவ்யநிலை எண்ணங்கள் எழுந்தன. அந்த திவ்யநிலையின் நிறைவை குருதேவரிடம் கண்டார் பைரவி.

20. வீரநிலை சாதகியான பிராம்மணி. திவ்ய நிலைக்குத் தகுதியை அப்போது பெற்றிராதது

சித்தி அல்லது காரணம் என்ற சொல்லைக் கேட்டால் குருதேவர், இறைவனின் நினைவில் ஆழ்ந்துவிடுவார்.<sup>5</sup> பெண்ணைப் பார்த்தால், அவள் ஒழுக்கம் உள்ளவளாக இருந்தாலும் சரி, ஒழுக்கம் கெட்டவளாக இருந்தாலும் சரி, அவர்களை அவர் ஜகன்மாதாவின் ஹ்லாதினீ, சந்தினி சக்திகளாகவே கண்டதால், தாம் அவர்களின் குழந்தை என்ற மனோபாவம் உடனே அவரிடம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. பொன் போன்ற உலோகங்களின் ஸ்பரிசம் ஏற்படுமானால் உறக்கத்தில் கூட அவரது அங்கங்கள் பின்னுக்கு இழுக்கும்! கொழுந்து விட்டெரியும் இந்த தெய்வீக நெருப்பின் அருகில் இருக்கின்ற யாருடைய இறையன்பாகிய தீபம்தான் பற்றாமல் இருக்கும்? யாருக்குத்தான் அழியக் கூடிய இந்த செல்வம், செல்வாக்கு முதலியவற்றில் வெறுப்பு உண்டாகி, தன்னைவிடத் தனக்கு நெருக்கமானவர் இறைவனே, அவர்தான் தனது ஒரே சொந்தம் என்ற எண்ணம் வராமல்போகும்? அதனால்தான் பிராம்மணி தன் வாழ்க்கையின் மீதி நாட்களை ஆழ்ந்த தவம்புரிவதில் செலவிட்டார் என்று கேள்விப்பட்டோம்.

குருதேவர் வேறு யாருடனாவது நெருங்கிப் பழகினாலோ, வேறு எந்த சாதகருக்காவது அதிக மரியாதை காட்டினாலோ பிராம்மணிக்குப் பொறாமை ஏற்படும் என்று குருதேவர் கூறினார். தான் மிகவும் அன்புடன் வளர்த்த பேரன் வளர்ந்து,



தன்னிடம் அன்புகாட்டாமல் வேறு யாருக்கோ பணிவிடை செய்தால் பாட்டி ஒருத்தி எவ்வாறு பொறாமை கொண்டு

21. அதற்கான துயரத்தில் உழல்வாளோ அதைப் போன்ற நிறுபணம் நிலையில் பைரவி இருந்தார் போலும்! ஆனால்

அவரைப் போன்ற உயர்நிலை சாதகி ஒருவருக்கு இது உகந்தது அல்லவே! இரவுபகலாக, இருபத்துநான்கு மணி நேரமும் எத்தனையோ காலம் குருதேவர் உண்ணும்போதும் உறங்கும் போதும் எப்போதும் அவரது அருகில் இருந்து கவனிக்கும் வாய்ப்பு பெற்ற பிராம்மணிக்கு இந்த எண்ணம் பொருந்தாது. குருதேவரின் அன்பும் மரியாதையும் இமைப்பொழுதில் தோன்றி மறையக் கூடியவை அல்ல என்பதை அவர் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். அவர் தம்மிடம் ஒருமுறை கொண்ட பக்தியும் நம்பிக்கையும் என்றென்றைக்குமாகத் தம்மிடம் சமர்ப்பிக்கப் பட்டவை, அதில் உயர்வு தாழ்வு வர முடியாது என்பதைப் புரிந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் ஐயோ! சாதாரண அன்பே, பெண்களின் மனமே! நீங்கள் அன்புகாட்டுகின்ற ஒருவரை நிரந்தரமாக உங்களுடன் பிணைத்து, உங்கள் உடைமையாக ஆக்கிக்கொள்ள அல்லவா விரும்புகிறீர்கள்! சிறிதளவுகூட அவர்களுக்குச் சுதந்திரம் கொடுக்க விரும்புவ தில்லையே! சுதந்திரம் கொடுத்தால் அவர் உங்களுடையவராக இருக்க மாட்டார், உங்களைவிட அதிகமாக வேறு யாரிட மாவது அன்பு செலுத்திவிடுவார் என்றல்லவா நினைக்கிறீர்கள்! உள்ளே உள்ள பலவீனமே உங்களை இவ்வாறு நினைக்கத் தூண்டுகிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளவில்லையே! அன்பிற்குரியவருக்குச் சுதந்திரம் கொடுக்க விரும்பாத, அவர்களின் இன்பத்தில் தன்னை மறக்கவோ இன்பம் காணவோ விரும்பாத, முடியாத, கற்றுக் கொள்ளாத அன்பு விரைவில் மறைந்துவிடும் என்பதை நீங்கள் அறியத் தவறி விட்டீர்களே! ஒன்றைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள்—யாரிடமாவது இதயபூர்வமாக அன்பு வைத்தீர்களானால், அந்த அன்பிற்குரியவர் என்றென்றும் உங்களுடையவராகவே இருப்பார்; தூய தன்னலமற்ற அன்பு இறுதியில் உங்களுக்கு மட்டுமல்ல, உங்கள் அன்பிற்குரிய வருக்கும் இறைவனின் திருக்காட்சியை நல்கும்; உங்களை எல்லாவிதத் தளைகளினின்றும் விடுவிக்கும்!

மிக உயர்ந்தநிலை சாதகியாக இருந்தும், இறைவனிடம் ஆழ்ந்த அன்பு பூண்டவராயிருந்தும், பிராம்மணியால் இந்த

உண்மையைப் புரிந்துகொள்ள முடியாதது மிகவும் ஆச்சரியத் திற்குரியது. ஒருவேளை புரிந்தும் அதனை ஏற்றுக்கொள்ள

22. குருதேவரின் முடியவில்லையோ என்னவோ? அப்படித்தான் கருணையால் பிராம் இருக்க வேண்டும். ஏதோ, புண்ணியவசத்தால் மணி தன் தாழ்ந்த நிலையை உணர்தல்; குருதேவருக்கு குருவான பைரவியின் மனத்தில், தவவாழ்வில் ஈடுபட்டு 'நான் எல்லோரையும் விட உயர்ந்தவன், வதற்காகச் செல்லுதல் எல்லோரும் எனக்குப் பணிந்து நடக்க வேண்டும். இல்லை யெனில் அவர்களுக்குக் கேடு வரும்' என்பன போன்ற எண்ணங்கள் தோன்றி வேர்விடலாயின. எல்லாவற்றிற்கும் உச்சமாக, குருதேவர் அன்னை சாரதாதேவிக்கு அவ்வப்போது போதிப்பதைக்கூட அவர் விரும்பவில்லை. இதனால் அன்னை, பிராம்மணியிடம் அச்சத்துடனே பழகுவாராம். எப்படியோ இறுதியில் குருதேவரின் அருளால் தனது பலவீனத்தைப் பிராம்மணி உணர்ந்தார். தான் குருதேவரிடமிருந்து விலகியிருந்தால் மட்டுமே இந்த பலவீனத்தை வெல்ல முடியும். இந்த அன்பும் ஒரு சங்கிலிதான், தங்கச் சங்கிலியாக இருக்கலாம், இருந்தாலும் இதனை அறுத்தெறிந்துவிட்டு தனது பாதையில் செல்ல வேண்டும் என்பதையும் உணர்ந்து கொண்டார். அதனால்தான் கடைசியில் தட்சிணேசுவரத்தையும் குருதேவரின் கூட்டுறவையும் விட்டு அவர் அகன்றிருக்க வேண்டும். அதன்பின், 'ஊர்ஊராகத் திரியும் சாதுவும் ஓடுகின்ற நீரும் மாசு உறாது' என்பதற்கேற்ப, பல தீர்த்தத் தலங்களுக்குப் பயணம் செய்வதிலும் தவ வாழ்விலும் தனது வாழ்நாளைச் செலவிட்டார். குருதேவரின் குருநிலைதான் பிராம்மணியிடம் இந்த விழிப்பை ஏற்படுத்தியது என்பது நிச்சயம்.

அடுத்ததாக, தோதாபுரியின் விஷயத்திற்கு வருவோம். நல்ல உயரமும் திடகாத்திரமான உடலும் கொண்டவர் அவர்.

23. தோதாபுரி நாற்பது நீண்ட ஆண்டுக் காலம் தியானம்,

தவம் என்று தனிமையில் சாதனைகள் புரிந்ததன் பயனாக, அவர் மனம் நிர்விகல்ப சமாதி நிலையில் நிலைபெற்றிருந்தது; மனத்தை எண்ணங்கள் அற்றதாகச் செய்ய வல்லவர் அவர். இருப்பினும் தினமும் தியானம் செய்வார், நீண்ட நேரம் சமாதியில் ஆழ்ந்திருப்பார். சிறு பையனைப் போன்று ஆடை எதுவும் இல்லாமல் இருந்ததால் குருதேவர் அவரை 'லேங்டா' என்று அழைப்பார். குருவின் பெயரை அடிக்கடிச் சொல்லக் கூடாது, அவரைப் பெயர் சொல்லிக்



கூப்பிடலாகாது என்பதற்காகவும் குருதேவர் இவ்வாறு அழைத்திருக்கக் கூடும். தோதாபுரி அறையினுள் தங்கமாட்டார். நாகா சம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்ததால் அக்கினி வழிபாட்டில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். நாகா சாதுக்கள் அக்கினியை மிகவும் புனிதம் வாய்ந்ததாகக் கருதுவர். அவர்கள் எங்கே தங்கினாலும் விறகுகளைச் சேகரித்துத் தீ மூட்டி அதன் அருகிலேயே இருப்பார்கள். இந்த அக்கினி பொதுவாக 'துனி' என்று அழைக்கப்படும். நாள்தோறும் காலையும் மாலையும் அவர்கள் துனிக்கு தீபாராதனை செய்வர். பிச்சையாகக் கிடைக்கும் உணவை முதலில் துனியில் நிவேதித்த பின்பே உண்பார்கள். அதனால்தான் தட்சிணேசுவரத்தில் வசித்தபோது தோதாபுரி பஞ்சவடி மரத்தடியில் தங்கினார், அருகில் அக்கினியை மூட்டியும் வைத்திருந்தார். மழை பெய்தாலும், வெயில் காய்ந்தாலும் அவரது துனி இடையீடின்றி எரிந்து கொண்டிருக்கும். அவரது உணவு, ஓய்வு எல்லாமே துனியின் அருகில்தான். கவலைகளையும் துன்பங்களையும் மறந்துவிட்டு, உலகமே தாயின் மடியில் குழந்தை போன்று நித்திரா தேவியின் பிடியில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற நடு இரவில், இவர் எழுந்து துனியை நன்கு சுடர்விட்டு எரியும்படிச் செய்து கொண்டு, அதன் அருகில் மலைபோல ஆடாமல் அசையாமல் அமர்ந்து, காற்றில்லா இடத்தில் தீபம் எவ்வாறு சலனமின்றி இருக்குமோ, அதுபோலத் தன் மனத்தைச் சமாதியில் ஆழ்த்து வார். பகல்பொழுதிலும் அதிக நேரத்தை தியானத்திலேயே செலவிடுவார். இவற்றையெல்லாம் பிறர் எளிதில் அறிந்து கொள்ளாவண்ணம் செய்வார். அதற்காக பகற்பொழுதில் தலைமுதல் கால்வரை போர்த்திக்கொண்டு பிணத்தைப் போல துனியின் அருகில் படுத்துவிடுவார். அவர் தூங்குவதாகவே மக்கள் எண்ணுவர்.

ஒரு பித்தளைச் செம்பு, நீண்ட இடுக்கி ஒன்று, அமர்வதற்காக தோல் ஆசனம் ஒன்று--இவைதான் தோதாபுரி யிடம் இருந்தன. தடித்த போர்வை ஒன்றினால் எப்போதும் தன்னைப் போர்த்திக் கொண்டிருப்பார். செம்பையும் இடுக்கியையும் நாள்தோறும் நன்றாகத் தேய்த்துப் பளபளப்பாக வைத்திருப்பார். அவர் தினந்தோறும் தியானம் செய்வதைக் கண்ட குருதேவர் ஒருநாள் அவரிடம், 'நீங்கள் பிரம்மானுபூதி பெற்றுவிட்டீர்கள்,

24. குருதேவருக்  
கும் தோதாபுரிக்கும்  
இடையே நிகழ்ந்த  
கருத்துப் பரிமாற்றம்

பூரணத்துவம் அடைந்து விட்டீர்கள். இன்னும் ஏன் தினமும் தியானம் செய்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டார். இதைக் கேட்ட தோதாபுரி குருதேவரை அமைதியாகப் பார்த்துவிட்டு பக்கத்திலிருந்த செம்பினைத் தன் விரலினால் சுட்டிக்காட்டி, 'இது எவ்வளவு பளபளப்பாக இருக்கிறது! தினமும் துலக்கவில்லை என்றால் களிம்பேறி விடாதா? மனமும் அதைப் போல்தான். தியானத்தின் மூலமாக அதனை நாள்தோறும் துலக்கவில்லை என்றால் மாசு படிந்துவிடும்' என்று கூறினார். கூரிய அறிவு படைத்திருந்த குருதேவர் தன் குரு சொன்னதை ஏற்றுக்கொண்டார். பின்னர், 'ஆனால் இந்தப் பாத்திரம் தங்கத்தால் செய்யப்பட்டதாக இருந்தால், நாள்தோறும் துலக்கவில்லை என்றாலும் அதில் களிம்பு ஏறாதே!' என்று கேட்டார். தோதாபுரி சிரித்துக்கொண்டே, 'உண்மைதான்!' என்று ஒப்புக்கொண்டார். நாள்தோறும் தியானம் செய்வதன் தேவையைப் பற்றி தோதாபுரி கூறியதை குருதேவர் மறக்கவே இல்லை. தோதாபுரி கூறியதாகப் பல வேளைகளில் எங்களிடம் இதனை அவர் கூறுவதுண்டு. மேலும் குருதேவர், 'தங்கப் பாத்திரத்தில் களிம்பு ஏறாது' என்று கூறியது தோதாபுரியின் மனத்திலும் ஆழப்பதிந்திருக்கும் என்பது திண்ணம். குருதேவரின் மனம் தங்கப் பாத்திரம்போல் பளபளப்பானது என்பதைத் தோதாபுரி அறிந்திருந்தார். இத்தகைய கருத்துப் பரிமாற்றம் ஆரம்ப காலம் முதலே குருவிற்கும் சீடருக்கும் இடையே இருந்து வந்தது.

பிரம்மஞானம் பெற்ற ஒருவன் அறவே அச்சம் அற்றவனாகிறான் என்று வேதாந்த சாஸ்திரம் கூறுகிறது. பயத்தினின்று முற்றிலுமாக விடுபட இது ஒன்றே வழி. 25. பிரம்மஞானி உண்மைதான். நான் விழிப்புணர்வு பெற்றவன், மற்றும் பற்றின்மை அழிவற்றவன், தூயவன், அகண்ட சத்-சித்-ஆனந்த இயல்பினன், எங்கும் நிறைந்தவன், மூப்பு இறப்பு அற்ற ஆத்ம வடிவினன் என்பதை அறிகின்ற ஒருவனுக்கு எப்படி பயம் இருக்க முடியும்? யாரைக் கண்டு பயப்படுவது? ஒன்றைத் தவிர வேறு எதையும், யாரையும் பாராத, உணராத ஒருவனுக்கு, இந்த உலகில் இரண்டாவதே இல்லை என்று தன்னுள் உணர்பவனுக்கு எங்கே, எப்படி, பயம் இருக்க முடியும்? சாப்பிடும்போது, படுக்கும்போது, அமர்ந்திருக்கும்போது, தூங்கும்போது, விழித்திருக்கும்போது என்று சதாசர்வகாலமும்



தான் பகுக்கவொண்ணா சத்-சித்-ஆனந்தப் பொருளாக இருப்பதை அவன் காண்கிறான். எங்கும், எல்லோருள்ளும், எப்போதும், தான் நிறைந்திருப்பதை அவன் உணர்கிறான். அவனுக்கு உணவில்லை, இயக்கமில்லை, உறக்கமில்லை, விழிப்பில்லை, தேவையில்லை, சோம்பல் இல்லை, இன்பமில்லை, துன்பமில்லை, பிறப்பில்லை, இறப்பில்லை, இறந்தகாலமில்லை, எதிர்காலமில்லை. சொல்லப் போனால், ஐம்பொறிகளாலும் மனம், புத்தி ஆகியவற்றாலும் காண்கின்ற, கேட்கின்ற, நினைக்கின்ற எதுவுமே அவனுக்கு இல்லை. இதுவே 'நேதி, நேதி' அதாவது 'இதுவல்ல, இதுவல்ல' என்ற விசார மார்க்கத்தின் நிறைவு நிலை என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. இந்த நிலைக்கு அப்பால் ஆத்மதரிசனம் கிடைக்கிறது. இந்த ஆத்ம ஞானத்தில் எப்போதும், ஒவ்வொரு கணமும் திளைப்பதே 'ஞானத்தில் நிலைபெற்றிருத்தல்'. ஞானத்தில் நிலைபெற்றிருந்தாலே தளைகள் எல்லாவற்றிலிருந்தும் விடுதலை உண்டாகி விடுகிறது. இத்தகைய ஞானத்தில் முழுமையாக நிலைபெற்ற ஒருவனின் உடல் இருபத்தியொரு நாட்களில் சருகைப் போன்று வீழ்ந்துவிடும், அதாவது உடல் அழிந்து விடும் என்று குருதேவர் கூறுவார். மீண்டும் அவர் நான்-உணர்வுடன் இந்த உலகில் மீண்டும் வருவதில்லை. ஆனால் ஜீவன்முக்தர்களின் விஷயம் வித்தியாசமானது. அவர்களுக்கு இந்த ஞானம் அல்லது ஆத்ம தரிசனம் அவ்வப்போது சிறிதுநேரத்திற்குக் கிடைக்கிறது. இறுதியில் பூரணஞானத்தில் நிலைபெறல் அல்லது ஆத்ம தரிசனம் உண்டாகிறது. நித்திய முக்தர்களான ஈசுவர கோடிகள் ஒரு குறிப்பிட்ட ஆன்மீகப் பாதையை வகுத்து மக்களுக்கு வழிகாட்ட இந்த உலகில் பிறக்கிறார்கள். அவர்கள் குழந்தைப் பருவம்முதலே அவ்வப்போது இந்த அனுபவத்தைச் சிறிது நேரம் பெறுகிறார்கள். பிறவிப் பணி நிறைவேறியதும் பூரணமான ஆத்ம தரிசனம் பெறுகின்றனர். இனி, அசாதாரணமான ஆன்மீக ஆற்றல் படைத்த சிலரை, இவர்கள் ஆற்றல் பெற்ற மனிதர்களா அல்லது உடல்தாங்கி, மனித குலத்திற்கு நன்மை செய்ய வந்துள்ள இறைவனா என்று கண்டுபிடிக்க இயலாமல் உலகம் திண்டாடுகிறது. அத்தகைய அவதார புருஷர்கள் இளமைப் பருவம்முதலே, விரும்பிய மாத்திரத்தில், விரும்புகின்ற காலம்வரை அந்த ஞான நிலையில் பூரணமாகத் திளைக்கவும், விரும்பும்போது அந்த நிலையினின்று கீழிறங்கி,

உலக நன்மைக்காக பிறப்பு, மூப்பு, இன்பதுன்பம் ஆகியவற்றின் சங்கம பூமியாகிய இந்த உலகிற்கு வர முடிந்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள்.

தோதாபுரி சுவாமிகள் நாற்பது ஆண்டுகள் கடும் தவம் புரிந்து ஜீவன்முக்த நிலையை அடைந்தவர். அதனால்தான்

26. தோதாபுரியின்  
உயர்நிலை

அவர் உண்பது, உறங்குவது, ஓய்வு கொள்வது போன்ற எந்தச் செயலும் சாதாரண மனிதர்களைப்போல் இருந்ததில்லை. கட்டற்று வீசும் காற்றைப் போல எவ்விதத் தடையும் இல்லாமல் அவர் எங்கும் சுதந்திரமாகத் திரிந்தார். காற்றை எதுவும் பாதிக்காதது போலவே நல்லது, கெட்டது எதுவுமே இவரையும் பாதிக்கவில்லை. காற்றை ஓரிடத்தில் அடைத்து வைக்க முடியாது. அதுபோலவே இவராலும் ஓரிடத்திலேயே தங்கியிருக்க முடியாது. அவர் எங்கும் மூன்று நாட்களுக்கு மேல் தங்க மாட்டார் என்று குருதேவர் கூறுவார். குருதேவரின் அதிசயிக்கத்தக்க கவர்ச்சியினால், தட்சிணேசுவரத்தில் தொடர்ந்து ஏறக்குறைய பதினொரு மாதங்கள் தோதாபுரி தங்கிவிட்டார்! குருதேவரின் கவர்ச்சிதான் எத்தகையது!

தோதாபுரியின் பயமின்மையைப் பற்றி குருதேவர் எங்களுக்குப் பல செய்திகளைக் கூறியுள்ளார். அவற்றுள்

27. பைரவரைக்  
கண்டபோது  
தோதாபுரியின்  
பயமின்மை

பைரவர் பற்றிய நிகழ்ச்சியும் ஒன்று-- ஒருநாள் நடுஇரவில் துனியை நன்றாக ஒளியுற எரியும் படிச் செய்துவிட்டு தோதாபுரி தியானத்தில் அமரப் போனார். எவ்வித ஓசையுமின்றி சுற்றுப்புறம் அமைதியாக இருந்தது. சில்வண்டின் ரீங்காரமும், கோயில் கோபுரச் சந்துக்களில் வாழும் ஆந்தைகள் அவ்வப்போது அலறுவதையும் தவிர வேறு எந்தச் சத்தமும் இல்லை. காற்றும் வீசவில்லை. திடீரென்று பஞ்சவடியிலுள்ள மரங்களின் கிளைகள் படபடவென ஆடின. உச்சிக் கிளையிலிருந்து மனித உருவம் ஒன்று மெதுவாக இறங்கி, தோதாபுரியை உற்றுப் பார்த்தபடியே மெல்லமெல்ல நடந்து வந்து, துனியின் அருகில் அமர்ந்தது. தன்னைப் போலவே நிர்வாணமாக இருந்த அந்த வாட்டசாட்டமான உருவத்தைப் பார்த்து தோதாபுரி வியப்புடன், 'நீ யார்?' என்று கேட்டார். அதற்கு அந்த உருவம், 'நான் பைரவன், இந்தக் கோயிலை பாதுகாப்பதற்காக இந்த மரத்தில் வசிப்பவன்' என்று கூறியது. தோதாபுரிக்கு பயமே



தோன்றவில்லை. 'நல்லது, நீ எதுவோ அதுவேதான் நானும். நீயும் பிரம்மத்தின் வெளிப்பாடு, நானும் அப்படியே. வா, உட்கார்ந்து தியானம் செய்!' என்றார். அந்த உருவம் சிரித்தபடியே காற்றில் கரைந்து மறைந்துவிட்டது. தோதாபுரி பயமின்றி தியானத்தில் ஆழ்ந்தார். மறுநாள் இந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றி குருதேவரிடம் கூறினார். குருதேவர் அதைக் கேட்டுவிட்டு, 'ஆம், உண்மைதான். அவர் இங்கு வசிக்கிறார். நானும் அவரைப் பலமுறை கண்டிருக்கிறேன். சிலவேளைகளில் வருங்கால நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியெல்லாம் கூட அவர் என்னிடம் கூறியது உண்டு. ஆங்கிலேயே அரசு வெடிமருந்து தொழிற்சாலைக்காக இந்தப் பஞ்சவடி இருக்கும் நிலத்தை ஒருசமயம் வாங்க முயன்றது. இதைக்கேட்ட நான் மிகவும் கவலை கொண்டேன். சந்தடி இல்லாமல் இங்கு அமர்ந்து அன்னையை தியானிக்கிறேன், அதற்கும் இடையூறு வந்து விடுமோ என்று மனம் கலங்கியது. மதுர், ராணி ராசமணியின் சார்பில் அரசின் இந்தத் திட்டத்தை எதிர்த்து வழக்குத் தொடுத்தார். அந்தச் சமயத்தில் ஒருநாள் இந்த பைரவர் மரத்தில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டேன். அவர் என்னிடம் சைகை மூலம், "இந்த இடத்தை அரசு எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. அரசு வழக்கில் தோற்று விடும்" என்று கூறினார். உண்மையில் அவ்வாறே நடந்தது.'

தோதாபுரி இந்தியாவின் மேற்குப் பகுதியில் எங்கோ பிறந்தவர் என்பதைத் தவிர, அவருடைய பிறப்பிடம் எது 28. தோதாபுரியின் என்பதைப் பற்றி குருதேவர் எதுவும் கூறிய ௫௫ தில்லை. அதைப்பற்றி தோதாபுரியிடம் விசாரிப்பது அவசியமில்லை என்று அவர் எண்ணியிருக்கலாம். பூர்வ வாழ்க்கையைப் பற்றி, பொதுவாக துறவிகள் எதுவும் தெரிவிப்பதில்லை. 'துறவிகளிடம் இந்தக் கேள்விகளைக் கேட்பதையும், நாங்கள் பதில் சொல்வதையும் சாஸ்திரங்கள் அனுமதிப்பதில்லை' என்று அவர்கள் கூறிவிடுவார்கள். இதனாலும் குருதேவர் தோதாபுரியிடம் அவரைப்பற்றிக் கேட்காமல் இருந்திருக்கலாம்.

குருதேவரின் காலத்திற்குப் பிறகு, பேலூர் மடத்திலுள்ள அவரது துறவிச் சீடர்கள், இந்தியாவின் வடமேற்குப் பகுதியில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தபோது, பண்டைய பரமஹம்ச சன்னியாசி ஒருவரிடம் விசாரித்ததில் தோதாபுரி பஞ்சாப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர் என்று தெரியவந்தது. அவரது

குருஸ்தானம் அதாவது குருவின் மடம் குருசேஷத்திரத்திற்கு அருகே லுதியானாவில் இருந்தது. அவரது குரு சிறந்த யோகியாக இருந்தார். அந்த மடம் தோதாபுரியின் குருவினால் நிறுவப்பட்டதா, அவரது குருபரம்பரையைச் சார்ந்த முன்னோர்களால் நிறுவப்பட்டதா என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் தோதாபுரியின் குரு அந்த மடத்தின் தலைவராக விளங்கினார் என்றும், இப்போதும் அங்கு அவரது நினைவாக ஆண்டுதோறும், அருகிலுள்ள கிராமவாசிகள் கூடி ஒரு திருவிழாவிற்கு ஏற்பாடு செய்கிறார்கள் என்றும் அந்த மடத்திலிருந்த வயதான சாதுக்கள் தெரிவித்தனர். தோதாபுரியின் குரு புகையிலை பயன்படுத்துவது வழக்கம். அதனால் ஊர் மக்கள் இன்றும் விழாவின்போது புகையிலை கொண்டு வந்து புரி மரபினருக்குக் கொடுக்கும் பழக்கம் உள்ளது. அவரது மறைவிற்குப் பின் தோதாபுரி தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டார்.

தோதாபுரி கூறியவற்றிலிருந்து, மடத்தின் தலைவரான தமது குருவிடமிருந்து அவர் இளமையிலேயே வேதாந்த சாஸ்திரங்களைக் கற்றார், நீண்ட காலம் சாதனைகள் புரிந்தார் என்பது தெரிகிறது. அந்த மடத்தில் எழுநூறு சாதுக்கள் வாழ்ந்து, குரு உபதேசப்படி உண்மையை வாழ்வில் உணர்ந்து கொள்வதற்காக தியானம் போன்ற சாதனைகளைப் பழகிவந்ததாகவும், அவர்களின் சிறந்த சாதனை முறைகள் பற்றியும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகச் சிலவற்றைத் தோதாபுரி குருதேவரிடம் கூறியுள்ளார். அதுபற்றி குருதேவர் பலமுறை எங்களிடம் கதையாகவும் உபதேசமாகவும் கூறியுள்ளார்-- 'அவர்களின் மடத்தில் இருபத்தியேழு 'லேங்டா'க்கள் இருந்தார்கள். ஆரம்ப சாதகர்களைப் பஞ்சணைமீது அமர்த்தி தியானம் பழகச் செய்வார். தரையில் அமர்ந்து தியானம் பழகினால் கால்கள் வலிக்கும். அதனால் தியானப் பழக்கமில்லாத அவர்களின் மனம் இறைவனைச் சிந்திப்பதை விட்டுவிட்டு, உடலைப் பற்றியே எண்ணிக் கொண்டிருக்கும். பின்னர் மனம் தியானத்தில் ஆழ்வதற்கேற்ப ஆசனத்தைக் கடினமாக்குவர். இறுதியில் தோல்ஆசனத்தில் அல்லது வெறும் தரையில் அமர்ந்து தியானம் செய்ய வேண்டும். உணவு போன்றவற்றிலும் பல நியதிகள் இருந்தன. உடையிலும் இவ்வாறே. படிப்படியாக உடையைக்

29. குருவின் மடம்  
மற்றும் பரம்பரை பற்றி  
தோதாபுரி கூறியது



குறைத்துக்கொண்டே வந்து இறுதியில் நிர்வாணமாக இருக்கப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும். பிறப்பிலிருந்தே மனிதன் வெட்கம், வெறுப்பு, பயம், உயர்குடிப் பிறப்பினால் வரும் கர்வம், குலப்பெருமை, பழக்கவழக்கம், மானம் முதலான எட்டுத் தளைகளால் கட்டப்பட்டிருக்கிறான், அல்லவா? இவற்றை ஒவ்வொன்றாக விடுவதற்குப் பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறது. பின்னர் தியானம் முதலிய சாதனைகளின் மூலம் மனம் பக்குவப்பட்டு சமநிலை பெற்றதும் முதலில் மற்ற சாதுக்களுடனும், பிறகு தனியாகவும் தீர்த்தயாத்திரை சென்றுவர வேண்டும். லேங்டாக்களுக்கு இவ்வாறு பல விதிகள் இருந்தன. அவர்கள் தங்கள் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறையைப் பற்றியும் தோதாபுரி குருதேவரிடம் கூறியுள்ளார். இதுபற்றி குருதேவர் எங்கனிடம் பேச்சுவாக்கில் பின்வருமாறு கூறினார்: 'பரமஹம்ச நிலையை அடைந்த லேங்டாவை, தேவையின்போது எல்லோரும் சேர்ந்து தலைவராகத் தேர்ந்தெடுப்பார்கள். இல்லாவிடில் பணம், புகழ், பதவி இவற்றால் பாதிக்கப்படாமல் எப்படி இருக்க முடியும்? தலைக்கனம் ஏறிவிடாதா? அதனால் தான் பணத்தாசை சிறிதும் இல்லாதவரைத் தலைவராக்கி அவரிடம் பணப்பொறுப்பை ஒப்படைக்கிறார்கள். அத்தகைய வர்கள் அல்லவா இறைவனுடைய சேவைக்கும் சாதுசேவைக் கும் செல்வத்தை ஒழுங்காகச் செலவழிக்க முடியும்!'

இளமைமுதலே தோதாபுரி தமது குருவின் அன்பான கண்காணிப்பில் வளர்ந்து வந்தார். அதனால் மாயை, மோகம், பொறாமை, வெறுப்பு போன்றவை இல்லாத பற்றி ஏதோ சுவர்க்கம் போன்ற தனி ராஜ்யத்தில் வாழ்ந்தது போலவே அவர் வளர்ந்தார். வடமேற்கு இந்திய மக்களிடையே ஒரு பழக்கம் உண்டு. குழந்தைப்பேறு இல்லாத வர்கள் தங்களுக்குக் குழந்தைகள் பிறந்தால் முதல் குழந்தையை சன்னியாசியாக்கி இறைவனுக்கு அர்ப்பணிப்பதாக வேண்டுதல் செய்துகொள்வர்; பிறகு அதன்படியே நடந்து கொள்வர். தோதாபுரியும் இவ்வாறு அவருடைய குருவிற்குக் கொடுக்கப் பட்டவரா? யாருக்குத் தெரியும்! அவர் தனது பெற்றோர், சகோதர சகோதரிகள் பற்றி குருதேவரிடம் எதுவும் பேசாததிலிருந்து இப்படி இருக்கக்கூடும் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

முற்பிறவிகளில் செய்த நற்பயன்களின் விளைவாக தோதாபுரியின் மனம் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையும் சிரத்தையும்

உடையதாக இருந்தது. ஆசாரிய சங்கரர் தமது விவேககுடா மணியில் ஆரம்பத்திலேயே 'மனிதப் பிறவி, அருள் தாகம், நல்ல

31. தோதாபுரியின் குருவின் சேர்க்கை இவை மூன்றும் சேர்ந்து உள்ளம்

கிடைப்பது அரிது. இறைவனின் அருள் இன்றிக் கிட்டாது' என்று கூறியுள்ளார். தோதாபுரி இந்த மூன்றையும் ஒன்றாகப் பெற்றது மட்டுமின்றி, அவற்றை உகந்த வழியில் பயன்படுத்தி மனிதப் பிறவியின் இறுதி லட்சியமான முக்தியை யும் அடைந்தார். குருவின் உபதேசங்களை அவரது மனம் அப்படியே கிரகித்துக் கொண்டது. அதன்படியே அவர் ஒழுகி வந்தார். மனம் காட்டும் மாயாஜாலங்களுக்கு அவர் ஆளாகவில்லை என்றே தெரிகிறது. 'குரு, தெய்வம், பக்தர்கள் ஆகிய மூவரின் அருளும் ஒருவனுக்கு இருக்கலாம். ஆனால் ஒன்றின் அருள் இல்லையென்றால் அவன் அழிந்துவிடுவான்' என்று வைணவர்களிடையே வழக்குச்சொல் ஒன்று உண்டு. அந்த ஒன்று, மனம். மனத்தின் பிடிக்குள் சிக்கித் தவிக்கின்ற நிலை தோதாபுரிக்கு எப்போதாவது ஏற்பட்டதா என்பது தெரியவில்லை. அவரது களங்கமற்ற மனம் எளிதில் இறை வனிடம் நம்பிக்கை வைத்து, குரு காட்டிய பாதையில் உறுதியாக முன்னேறியது. வழியில் உலக இன்பங்கள், பாவங்கள் ஆகியவற்றிற்கு அடிமையாகவே இல்லை. அதனால்தான் சுயமுயற்சி, தன்னம்பிக்கை, மனவுறுதி போன்றவையே எல்லாம் என்பதில் உறுதியாக இருந்தார் அவர். ஆனால் மனம் கட்டுப்பாடற்று அலைய ஆரம்பித்தால், இந்த சுயமுயற்சி, காட்டாற்று வெள்ளத்தில் அகப்பட்ட புல்கட்டுபோல அடித்துச் செல்லப்பட்டுவிடும் என்பதையோ, தன்னம்பிக்கை, மனவுறுதி எல்லாம் போய் மனிதன் தன் திறமையில், சக்தியில், நம்பிக்கை முற்றிலுமாக இழந்து விடுவான் என்பதையோ, அந்த மனம் அவனை ஒரு புழுவினும் பலவீனமானவனாகச் செய்துவிடும் என்பதையோ அவர் அறிந்திருக்கவில்லை. இறைவனின் அருளால் சாதகமான சூழ்நிலை அமையா விட்டால் முயற்சிகள் எல்லாம் நேர்திரான பலனையே தரும் என்பதையும் தோதாபுரி எண்ணியதில்லை. ஏன்தான் அவ்வாறு எண்ண வேண்டும்? நினைத்த எதனையும் அவரால் நிறைவேற்ற முடிந்தது. பிறருக்கு நன்மை பயக்கும் என்ற எதையாவது எண்ணினால், அதனை உடனே செயல்படுத்த அவரால் முடிந் தது. அதனால், 'மனம் புரிந்து கொண்டது, இதயம் ஏற்றுக்



கொள்ளவில்லை' என்ற ஒரு நிலை இருக்க முடியும் என்பதை அவரால் கற்பனைகூடச் செய்துபார்க்க முடியவில்லை. மனம் எண்ணுவதைச் செயல்படுத்த இயலாமல், நூறு தேள்கள் இடைவிடாது கொட்டுவதால் ஏற்படும் வேதனை போன்ற ஒரு நரக வேதனை வாழ்வில் வந்து சேருகிறது என்பதையோ, ஒரு மனம் உள்ளே ஆயிரக்கணக்கான மனங்களாகச் செயல்படுகிறது என்பதையோ, புலன்கள் கட்டுப்படாமல் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு திசையில் சென்று, தத்தம் இச்சைகளைப் பூர்த்தி செய்வதில் குறியாயிருந்து, மனிதனை இருள்திரளில் ஆழ்த்தி, துன்பத்திற்கு ஆளாக்கிவிடும் என்பதையோ அவர் அறியவில்லை. அப்படியே அறிந்திருந்தாலும், கற்பனையில் அவைகளைக் கேட்டு, பார்த்து அறிவதற்கும், கசப்பான அனுபவத்தில் அறிவதற்கும் பெருத்த வேறுபாடு உண்டு. ஆகவே தோதாபுரி இவற்றை அறிந்ததற்கும், உண்மையாக இந்த நிலையில் உழல்கின்ற ஒரு மனிதன் இந்த உண்மைகளை அறிவதற்கும் இடையே மலைக்கும் மடுவுக்கும் உள்ள வேறுபாடு இருக்கிறது. அதனால்தான் இறைவனின் சக்தியும் அனாதியுமான அவித்யா மாயையைப் பற்றி தோதாபுரி முற்றிலுமாக எதையும் அறிந்திருக்கவில்லை. பலவீனமான மனித மனத்தின் இயலாமையைக் கண்டு அவர் ஆத்திரப்படாமல், இரக்கப்பட முடிந்ததா என்பது ஐயத்திற்குரியதே! குருதேவரின் தொடர்பிற்குப் பிறகே அவரது இந்தக் குறைபாடு மறைந்தது; இறுதியில் அவர் மாயையின் சக்தியை ஏற்றுக்கொண்டு, பிரம்மத்திற்கும் பிரம்மசக்திக்கும் வேற்றுமை கிடையாது என்பதை உணர்ந்தார்; பக்தி ததும்பும் மனத்துடன் அன்னை காளியைப் பணிந்து வணங்கி தட்சிணேசுவரத்திலிருந்து விடை பெற்றுச் சென்றார். இதுபற்றிச் சற்று விரிவாகப் பார்ப்போம்.

நெறிவழுவாத துறவறத்தை மேற்கொண்டவரும் இளமை முதற்கொண்டே பிரம்மசரியத்தைக் கடைப்பிடித்தவருமான

தோதாபுரிக்கு, பைரவி பிராம்மணி குருதேவரிடம் கூறியதுபோல், பக்தி மார்க்கம் ஏதோ ஒரு வினோத வெறி என்றே தோன்றியது. இறை

32. பக்திநெறி பற்றி தோதாபுரியின் அறியாமை

வனின் மகிழ்ச்சிக்காகத் தன் மகிழ்ச்சி உட்பட அனைத்தையும் படிப்படியாகத் தியாகம் செய்வதற்கு அன்பும் பக்தியும் துணை புரியும் என்பதையும், முடிவில் அது இறையனுபூதியை நல்கும் என்பதையும் தோதாபுரி உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. பக்தி

முதிரும்போது பக்தன் இரண்டற்ற பூரண பிரம்ம ஞானத்தை அடையும் தகுதி பெறுகிறான் என்பதை அவர் உணரவில்லை. ஐபம், நாம சங்கீர்த்தனம், பஜனை போன்ற பக்திசாதனைகளை ஒதுக்க வேண்டியதில்லை என்பதையும் அறியவில்லை. அதனால் தெய்வீக பரவசம் போன்ற பக்தி நிலைகளைப் பற்றிய உண்மையை அறியாமல் சிலவேளைகளில் கேலியும் செய்வார். இப்படிச் கூறியதால் அவர் ஒருவிதமான நாத்திகர் என்றோ, பக்தி இல்லாதவர் என்றோ வாசகர்கள் எண்ணிவிடக் கூடாது. ஐம்புலன்களையும் பொறிகளையும் கட்டியாளும் ஆற்றல் பெற்றிருந்த அவர் பக்தராகவே இருந்தார். ஆனால் அவர் கொண்டிருந்த பக்தி, சாந்த நிலையைச் சார்ந்தது. மற்றவர்களிடமும் இத்தகைய பக்தியைத்தான் அவரால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. பரம்பொருளை நண்பனாக, குழந்தையாக, மனைவியாக, கணவராக பாவித்து, அதன்மூலம் அவனிடம் விரைவில் செல்லலாம் என்பதை அவர் புரிந்துகொள்ளத் தவறிவிட்டார். இத்தகைய பக்தியின் முதிர்ச்சியால் பக்தன் இறைவனிடம் காட்டுகின்ற நெருக்கம், குழந்தைபோல் அவனிடம் அடம்பிடிப்பது, அவனைப் பிரிவதால் ஏற்படும் பிரிவுத் துயரம், ஏக்கம், அவனை மையமாகக்கொண்ட அகங்காரம் போன்ற உணர்ச்சிகள், அந்த உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடாகிய சிரிப்பு, அழுகை, ஆட்டம் போன்றவை-- இவையெல்லாம் அவரைப் பொறுத்தவரை பித்துக்குளித்தனம். பக்தன் இத்தகைய உறவின் மூலம் இறைவனை விரைவில் அடைய முடியும் என்பதை அவரால் கற்பனை செய்துகூடப் பார்க்க முடியவில்லை. ஆகவே பிரம்மசக்தியான அன்னையிடம் இதயபூர்வமாக பக்தி செலுத்துவதைப் பற்றியும் பக்தனின் பரவச நிலைகளைக் குறித்தும் தோதாபுரி மற்றும் குருதேவருக் கிடையே பலவேளைகளில் கருத்துவேறுபாடு ஏற்படுவதுண்டு.

சிறுவயதிலிருந்தே காலையும்மாலையும் கைகளால் தாளமிட்டவாறே இறைவனுடைய திருநாமத்தைப் பாடுவது 33. அதற்கான நிருபணம்: 'என்னப்பா, சப்பாத்தி தட்டு கிறாயா? குருதேவரின் பழக்கம். சிலவேளைகளில் பரவச மிகுதியால் "ஹரியைக் கூப்பிடு, ஹரியைக் கூப்பிடு, ஹரியே குரு, குருவே ஹரி. ஹரியே எனது பிராணன், கோவிந்தனே என் வாழ்க்கை, மனம் கிருஷ்ணன், பிராணன் கிருஷ்ணன், ஞானம் கிருஷ்ணன், தியானம் கிருஷ்ணன், உணர்வு கிருஷ்ணன், புத்தி கிருஷ்ணன்,



நீயே பிரபஞ்சம், உன்னில் பிரபஞ்சம், நான் எந்திரம், நீ இயக்குபவன்' என்றெல்லாம் தாளமிட்டுப் பாடிக்கொண்டே ஆடவும் செய்வார். வேதாந்த ஞானம் பெற்று, அத்வைத நிலையான நிர்விகல்ப சமாதியை அடைந்தபின்னும், அவர் ஆடுவதோ பாடுவதோ குறையவில்லை. ஒருநாள் பிற்பகலில் குருதேவர் பஞ்சவடியில் தோதாபுரியுடன் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார். சந்தியாவேளை நெருங்கியதும் பேசுவதை நிறுத்திவிட்டு, கைகளால் தாளமிட்டவாறே இறைநாமத்தைப் பாடலானார். தோதாபுரிக்கு வியப்பு தாளவில்லை. 'மூன்றே நாட்களில் நிர்விகல்ப சமாதி நிலையை அடைந்துவிட்ட, வேதாந்த நெறியின் இந்த உத்தம அதிகாரி தாழ்ந்த சாதாரணமான இந்தச் செயல்களில் எல்லாம் ஏன் ஈடுபட வேண்டும்?' என்று அவர் எண்ணினார். உடனே, 'என்னப்பா, சப்பாத்தி தட்டுகிறாயா?' என்று கேலியாகக் கேட்டார். வடமேற்குப் பகுதி மக்கள் பலகை, குழவி ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தாமல், மாவைக் கையில் எடுத்து உருட்டி, கைகளால் சப்பாத்தி தட்டுவார்கள். அந்த ஓசை போலவே குருதேவரும் கைதட்டி ஓசை எழுப்பியதைக் குறிப்பிட்டே தோதாபுரி கேலிசெய்தார். குருதேவர் சிரித்துக்கொண்டு, 'என்ன அசட்டுத்தனம்! நான் பகவான் திருநாமத்தைச் சொல்கிறேன், நீங்கள் என்னவென்றால் சப்பாத்தி தட்டுவதாகக் கூறுகிறீர்களே!' என்று கேட்டார். இந்த எளிய பதிலைக் கேட்டு தோதாபுரி சிரித்தார். குருதேவரது செயலின் உட்பொருள் புரியவில்லை என்றாலும், அது பொருளற்றது அல்ல என்பதை உணர்ந்துகொண்டார். தமக்குப் புரியாத ஒன்றைக் கேலிசெய்யாமல் இருப்பதே நல்லது என்று எண்ணி அமைதியாக இருந்தார்.

மற்றொரு நாள் மாலைவேளையில் துனியின் அருகில் தோதாபுரியுடன் குருதேவர் அமர்ந்திருந்தார். இறைவனைப்  
 34. தோதாபுரி பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்த இருவரின் கோபத்தை விட்டது மனமும் வெகு உயரச் சென்று அத்வைத ஞானத்தில் ஒன்றுபடும் நிலையை எட்டியது! அருகில் சுடர்விட்டு எரிந்து கொண்டிருந்த துனியும், தன் ஆன்மகூட அவர்களின் ஆன்மாக்களுடன் இணைந்த அனுபவம் பெற்றதுபோல், தன் ஆயிரம் ஜுவாலை நாக்குகளை நீட்டி ஆனந்தத்துடன் சிரிப்பது போன்று பிரகாசித்து எரிந்தது. அப்போது தோட்டக்காரன்

ஒருவன் அங்கு வந்து, புகைபிடிப்பதற்காக துனியிலிருந்து கனல் ஒன்றை எடுத்துவிட்டான். பேச்சில் மூழ்கி அத்வைத பிரம்மானந்தத்தில் ஒன்றியிருந்த தோதாபுரி, தோட்டக்காரன் வந்ததை ஆரம்பத்தில் கவனிக்கவில்லை. திடீரென்று அந்த திசையில் பார்த்ததும் அவனது செயலைக் கவனித்துவிட்டார். அவ்வளவுதான், கோபம் தலைக்கேற அவனைக் கண்டபடி திட்டிவிட்டு இடுக்கியைத் தூக்கி அவனை அடிப்பதற்காக ஒங்கினார். காரணம், நாகா சாதுக்களுக்கு அக்கினி தெய்வ சமான்ம் என்பதை முன்பே கண்டோம்.

பரவச நிலையிலிருந்த குருதேவர் உரக்கச் சிரித்தவாறே, 'வெட்கம், வெட்கம்', என்று மீண்டும்மீண்டும் கூறினார். கூறிவிட்டு விழுந்து புரண்டு சிரித்தார்! தோதாபுரியால் தாங்க முடியவில்லை. 'ஏன் இப்படிச் சிரிக்கிறாய்? அவன் செய்த தவறு உன் கண்ணில்படாமல் போய்விட்டதா, என்ன?' என்று கேட்டார். குருதேவர் சிரித்துக்கொண்டே, 'பார்த்தேன், அதோடு உங்கள் பிரம்ம ஞானத்தின் ஆழத்தையும் பார்க்கிறேன். பிரம்மத்தைத் தவிர இரண்டாவது சத்தியம் எதுவுமில்லை; பிரபஞ்சத்திலுள்ள எல்லா பொருட்களும் மனிதர்களும் அதன் வெளிப்பாடே, என்றெல்லாம் கூறி வாய்மூடவில்லை. அதற்குள் எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டு அவனை அடிக்கப் போய் விட்டீர்கள்! மாயையின் சக்தி எப்படிப்பட்டது என்று எண்ணிச் சிரித்தேன்' என்றார். இதைக் கேட்ட தோதாபுரி அமைதியாகச் சிந்தித்தார். பிறகு குருதேவரைப் பார்த்து, 'உண்மைதான். கோபத்தில் எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டேன்! கோபம் மிகவும் கொடியது. இன்றிலிருந்து கோபம் கொள்ள மாட்டேன். அதனை விட்டுவிடுகிறேன்' என்றார். அன்றுமுதல் உண்மையிலேயே அவர் யாரிடமும் கோபம் கொள்ளவில்லை.

'பஞ்சபூதங்கள் என்ற வலையில் சிக்கி பிரம்மமே அழுகிறது' என்று குருதேவர் கூறுவதுண்டு. 'கண்களை மூடிக் கொண்டு

35. மாயை  
குருணைகொண்டு  
வழிவிடாமல் மனிதன்  
கடவுளை அடைய  
முடியாது

"முள் இல்லை, குத்தவில்லை" என்று நீ நினைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் முள்ளில் கை வைத்தால், குத்துப்பட்ட வலியால் குதிக் கிறாய். அதுபோல உனக்குப் பிறப்பு இல்லை,

இறப்பு இல்லை, பாவம் இல்லை, சோகம் இல்லை, துக்கம் இல்லை, பசி இல்லை, தாகம் இல்லை; பிறப்போ மூப்போ அற்ற, மாற்றங்கள் அற்ற சத்-சித்-ஆனந்த சொரூபமான ஆத்மா



நீ, என்றெல்லாம் உன் மனத்திடம் அடித்துக் கூறலாம். ஆனால் ஒரு நோய் வரட்டும் அல்லது உன் மனம் பெண்ணாசை பொன்னாசைகளில் சிக்குண்டு, போகப் பொருட்களை நாடி ஓடுவதால், ஏதோ தவறான காரியம் ஒன்றைச் செய்துவிட்டும், எல்லாம் தலைகீழாகிவிடும். மோகம், வேதனை, துக்கம் எல்லாம் சேர்ந்து உன்னை அலைக்கழித்து உன் விவேகம், விசாரம் எல்லாவற்றையும் தூள் தூளாக்கிவிடும். ஆகவே இறைவனின் அருள் இல்லாமல், மாயை தனது கதவுகளைத் திறந்துவிடாமல் யாரும் ஆத்ம ஞானம் பெறுவதும், துன்பத்தினின்று விடுபடுவதும் இயலாத ஒன்று என்பதைப் புரிந்துகொள். ஸைஷா ப்ரஸன்னா வரதா ந்ருணாம் பவதி முக்தயே-- 'அவள் கருணை கொள்ளும்போது மனிதர்களுக்கு முக்தியை நல்குகிறாள்' என்று தேவீ மாகாத்மியத்தில் படித்ததில்லையா? அன்னை கருணைகூர்ந்து வழியைத் திறக்காவிடில் எதுவும் நடக்காது என்பதே இதன் பொருள்.

‘ராமர், சீதை, லட்சுமணன் மூவரும் காட்டில் சென்று கொண்டிருந்தனர். மிகக் குறுகலான பாதை. ஒருவருக்குமேல் 36. எடுத்துக்காட்டு: சேர்ந்து நடக்க முடியாது. கையில் வில்லேந்தி ராமன். இலக்குவன். ராமர் முன்னால் நடந்தார். பின்னால் சீதை, சீதை ஆதியோர் வளத்தில் சேன்றது சீதையின் பின்னால் லட்சுமணன் கையில் வில் அம்புடன் சென்றார். ராமனிடம் லட்சுமணன் கொண்டிருந்த அன்பு விளக்க முடியாதது. நீலமேக வண்ணனான ராமனை அவ்வப்போதாவது பார்க்க வேண்டும் என்று விரும்பினான் அவன். ஆனால் சீதை நடுவில் நடந்து கொண்டிருந்ததன் காரணமாக அவனால் ராமனைப் பார்க்க முடியவில்லை. அவனது ஆவல் அதிகமாயிற்று. அறிவுமிக்க சீதை இதைப் புரிந்துகொண்டாள். அவனிடம் அனுதாபம் கொண்டு ஒருபக்கமாகச் சிறிது நகர்ந்து, ‘இதோ பார்’ என்றாள். அப்போது அவன் தனது இஷ்டதெய்வமான ராமனின் உருவத்தை ஒருமுறை கண்குளிரக் காண முடிந்தது. அதேபோல மாயை வடிவினளான சீதை, ஜீவனுக்கும் ஈசுவரனுக்கும் இடையே நிற்கிறாள். லட்சுமணனாகிய ஜீவனின் துன்பத்தில் கருணை கொண்டு அவள் வழிவிட்டு, தளைகளை உடைத்தெறியா விட்டால் அவன் இறைவனைக் காண முடிவதில்லை. மாயை அருள்பொழிந்த அக்கணமே இறைக்காட்சி கிடைக்கிறது; எல்லா துன்பங்களும் அவனைவிட்டு விலகுகின்றன.

இல்லையேல், ஆயிரம் விவேக விசாரம் செய்தாலும் எந்தப் பயனும் இல்லை. நல்ல ஆரோக்கிய நிலையில், ஒரே ஓர் ஓமம் நூறு சோற்றுப் பருக்கைகளை ஜீரணிக்கச் செய்யும். ஆனால் வயிற்றுக் கோளாறு உள்ளபோது நூறு ஓமம் சேர்ந்தாலும் ஒரு சிறு பருக்கையை ஜீரணிக்க முடியாது. அதுபோல்தான் இதுவும்.'

பிறவியிலேயே ஜகன்மாதாவின் அருள் பெற்றவர் தோதாபுரி. சிறுவயதிலிருந்தே நல்ல எண்ணங்கள், எளிய மனம்,

37. தம் உயர் நிலைக்குக் காரணம் அன்னை பராசக்தியின் கருணையே என்பதை தோதாபுரி உணரவில்லை

யோகிகளின் கூட்டுறவு, உறுதி வாய்ந்த உடல் எல்லாம் பெற்றிருந்தார். இறைவனின் சக்தியான மாயை, மரணத்தின் நிழல் போன்ற தனது கோர பயங்கர உருவத்தை அவரிடம் காட்ட வில்லை; அவித்யையின் உருவங்களை, மனத்தை மயக்கும் வடிவங்களைக் காட்டி அவரைத் தனது மாய வலைக்குள் இழுக்கவில்லை. ஆகவே சொந்த முயற்சியினால் நிர்விகல்ப சமாதி, இறையனுபூதி, ஆத்ம ஞானம் எல்லாம் பெறுவது அவருக்கு எளிதாக இருந்தது. அன்னை பராசக்தியே அவரது பாதையில் இருந்த தடைகளைத் தன் கைகளினால் நீக்கி, தானும் பாதையை விட்டு விலகி இருந்தாள் என்பதை அவர் எவ்வாறு புரிந்துகொள்ள முடியும்? வெகுகாலத்திற்குப் பின் இப்போது இதனைத் தோதாபுரிக்கு உணர்த்த அன்னை விரும்பினாள் போலும்! இப்பொழுதுதான் அவர் தனது மன மயக்கத்தை உணரும் வாய்ப்பைப் பெற்றார்.

தோதாபுரி மேற்கு இந்தியாவைச் சேர்ந்தவர்; ஆதலால் நல்ல திடமான தேகம் வாய்க்கப் பெற்றிருந்தார். நோய்,

38. தோதாபுரி அஜீரணம் போன்ற சுகவீனங்கள் என்ன நோய்வாய்ப்படுதல் என்பதையே அறியாதவர். எது சாப்பிட்டாலும்

செரித்துவிடும்; எங்கு படுத்தாலும் தூக்கத்திற்குக் குறைவில்லை. அவர் மனத்திலும் இறையனுபூதியால் ஏற்பட்ட ஆனந்தமும் அமைதியும் பூரணமாக நிலவியது. ஆனால் குருதேவரது அன்பின் வசப்பட்டு வங்காளத்தில் தங்கிய சில மாதங்களுக்குள், அங்குள்ள தண்ணீரும், அசுத்தமான வெப்பக் காற்றும், அவரது உடலைப் பாதித்துவிட்டன. வைரம்பாய்ந்தது போன்ற அவரது உடல் நோய்வாய்ப்பட்டது. கடுமையான ரத்தபேதியால் தாக்குண்டார் அவர். இரவுபகலாக குடலை அப்படியே முறுக்கிப் பிழிகின்ற வலி! சலனமற்ற, சமாதியில் நிலைத்த அவரது மனம்,



அந்த பிரம்ம நிலையை விட்டுக் கீழிறங்கி உடலுணர்வு நிலைக்கு வரத் தொடங்கியது. 'பஞ்ச பூதங்களின் வலைக்குள்' பிரம்மம் அகப்பட்டுக் கொண்டது. இப்போது சர்வேசவரியாகிய அன்னையின் அருளைத் தவிர வேறு ஏது வழி?

பிரம்மத்தில் ஒன்றிய தோதாபுரியின் மனம், இப்படி அவர் நோய் வாய்ப்படுவதற்குச் சிறிதுகாலம் முன்பே, உடல்நிலை சீர்குலைந்து வருவது பற்றியும், இனிமேலும் அவர் அங்குத் தங்கியிருப்பது உசிதம் அல்ல என்றும் அவருக்கு உணர்த்தவே செய்தது. 'இந்த மாய உடலுக்காக இத்தகைய தெய்வ மனிதரின் அரிய கூட்டுறவை விட்டுப் போவதா? எலும்பைத் தோலால் போர்த்திய, ரத்தமும் மாமிசமும் நிறைந்த, புழுக்கள் மலிந்த, நிலையற்ற, வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் அதன் இருப்பையே மயக்கம் என்று வர்ணிக்கின்ற உடல்மீது பற்றுக்கொண்டு, அளப்பரிய ஆனந்தத்தின் பிறப்பிடமான இந்த தெய்வ மனிதரின் தொடர்பை விட்டுவிட்டுச் செல்வதா? எங்குச் சென்றால்தான் என்ன? அங்கு மட்டும் நோய் வராதது என்பது என்ன நிச்சயம்? நோயுற்றால் என்ன பயம்? உடல்தான் துன்புறும், மெலியும், மிஞ்சிப்போனால் அழியும். அதனால் எனக்கு என்ன? நான் பற்றற்ற, மாறுதல்கள் அற்ற ஆத்ம சொரூபம் என்பதை ஐயமற உணர்ந்துள்ளேன். எனக்கு உடம்புடன் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை. அவ்வாறிருக்க அச்சம் எதற்கு?'-- இப்படியெல்லாம் பலவிதமாகச் சிந்தித்து தோதாபுரி தமது மனத்தை அமைதியாக வைத்திருந்தார்.

நோய்கண்டு, அது படிப்படியாக அதிகரிக்கத் தொடங்கிய போது, அங்கிருந்து சென்றுவிட வேண்டும் என்ற எண்ணம்

40. குருதேவரிடமிருந்து விடை பெற்றுச் செல்ல தோதாபுரி முயன்றதும், அது முடியாததும், அவரது நோய் அதிகரித்தல்

அடிக்கடி அவரிடம் எழுந்தது. விடைபெறுவதற்காக குருதேவரிடமும் செல்வார். ஆனால் பேச்சில் மூழ்கி இதைமட்டும் மறந்து விடுவார். ஒருவேளை நினைவு வந்துவிட்டால்கூட யாரோ உள்ளிருந்து அவரது பேச்சைத் தடை செய்வது போலிருக்கும். 'போகட்டும், நாளை சொல்லலாம்' என்று எண்ணிக் கொள்வார். பிறகு வேதாந்த விசாரங்கள் எல்லாம் முடித்து பஞ்சவடிக்குத் திரும்புவார். இவ்வாறு நாட்கள் நகர்ந்தன. நாளுக்குநாள் அவரது உடல் பலவீனமடைந்து, நோயின் வேகம் அதிகரித்தது. தோதாபுரியின் உடல் நலிந்து

வருவதைக் கண்ட குருதேவர் மதுர்பாபுவிடம் கூறி வைத்தியத் திற்கும் உணவிற்கும் ஏற்பாடு செய்து, தம்மால் முடிந்த அளவு குருசேவை செய்தார். நோயின் கடுமை இவ்வளவு இருந்தும், சொல்லொணா வேதனையை தேகம் அனுபவித்தபோதும் மனம் அவரது கட்டுப்பாட்டிற்குள் இருந்தது. நினைத்த மாத்திரத்தில் அவரால் சமாதி நிலையில் மூழ்க முடிந்தது. எனவே அவர் மனத்தை சமாதியில் ஆழ்த்தி, வயிற்று வலியை மறந்திருந்தார்.

இரவுவேளை. அன்று வயிற்று வலியின் தீவிரம் தாங்க முடியாத அளவுக்கு அதிகரித்துவிட்டது. சற்று நிம்மதியாகப்

41. மனத்தை நிலைப்படுத்த இயலாத தோதாபுரி உடலை மாய்த்துக் கொள்ள கங்கையில் மூழ்கச் செல்லுதல்; பராசக்தியை அகிலம் முழுவதும் காணல்

படுக்கக்கூட அவரால் முடியவில்லை, படுக்க முயல்வார், முடியாமல் எழுந்து அமர்வார். அமர்ந்திருந்தால்மட்டும் வலி குறைந்துவிடுமா? 'மனத்தை தியானத்தில் ஆழ்த்தி வைக்கிறேன். உடலுக்கு என்ன வேண்டுமானாலும் நடக்கட்டும்' என்று எண்ணிக்கொண்டு, மனத்தை

உடலைவிட்டுப் பிரிக்க முயன்றார். ஆனால் வயிற்றைக் குடைந்த வலி, அதே வேகத்தில் மனத்தை உடலுக்கே திருப்பிவிட்டது. மீண்டும்மீண்டும் முயற்சி செய்தார். ஆனால் பழைய கதைதான். எந்த நிலையில் உடல்நினைவே அற்றுவிடுமோ, அந்த சமாதி நிலையில்கூட மனம் லயிக்கவில்லை; லயிக்குமுன்பே வலியின் காரணமாகக் கீழே இறங்கிவிட்டது. மனத்தை சமாதியில் ஆழ்த்த முயன்ற ஒவ்வொரு முறையும் அவருக்குத் தோல்வியே கிட்டியது. அவரது வலி எல்லாம் கோபமாகி, அது சொந்த உடல்மீதே திரும்பியது. 'இந்தக் கேவலமான கூட்டின் காரணமாக, மனம்கூட என் வசம் இல்லாமல் போய்விட்டது. நான் இந்த உடல் அல்ல என்பதைத் தெளிவாக அறிந்துள்ளேன். இதன்பின்னும் ஏன் இந்த சதைப்பிண்டத்தில் இருந்துகொண்டு வலியை அனுபவிக்க வேண்டும்? இன்னும் இதைப் போற்றிக் காப்பதில்தான் என்ன பயன்?

இந்த நள்ளிரவில் கங்கையில் இதனை மூழ்கடித்து, இந்த வேதனையை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வருவேன்' என்று எண்ணிக்கொண்டு, மனத்தை பிரம்மத்தில் ஒன்றியிருக்கச் செய்து, மெதுவாக கங்கையில் இறங்கி நடக்கலானார். மெள்ளமெள்ள உள்ளே சென்றார்.

ஆனால் இது என்ன? ஆழமான கங்கை அன்றிரவு வற்றி விட்டதா? அல்லது தனது மனக்காட்சியை வெளியில் இப்படிச்



கண்டாரா? யாருக்குத் தெரியும்? அவர் உள்ளே சென்றது உண்மைதான். ஆனால் அவர் மூழ்குமளவு தண்ணீர் கங்கையில் இல்லை. எதிர்க்கரையிலிருந்த வீடுகளும் மரங்களும் கூட அந்த இருண்ட இரவில் நிழல்போல் படிப்படியாகத் தெரிய ஆரம்பித்துவிட்டன. 'இது என்ன தெய்வீக மாயை? மூழ்கிச் சாவதற்குள்ள தண்ணீர்கூடவா இன்று கங்கையில் இல்லாமல் போயிற்று! இது இறைவனின் வினோதத் திருவிளையாடல் தான்!' என்று திகைத்து நின்றார் தோதாபுரி. அந்த அதிசய கணத்தில் உள்ளிருந்து யாரோ அவரது புத்தியை மறைத்திருந்த திரையை விலக்கினார்கள்! ஒளி, பேரொளி அவருள் பொங்கிப் பரந்தது. அங்கே, அந்த ஒளியின் உள்ளே-- அன்னை, அண்டம் எல்லாம் ஈன்ற அன்னை, நினைத்துப் பார்க்க முடியாத சக்தி ரூபினியான அன்னை நின்றாள்; நீரில் அன்னை, நிலத்தில் அன்னை; உடலும் அன்னை, மனமும் அன்னை, நோயும் அன்னை, நலமும் அன்னை, அஞ்ஞானமும் அன்னை, உயிரும் அன்னை, மரணமும் அன்னை. பார்ப்பது, கேட்பது, நினைப்பது, கற்பனை செய்வது, அனைத்தும் அன்னையே! அவளே ஒன்று மில்லாததை அனைத்துமாக ஆக்குபவள். அனைத்தையும் ஒன்றுமில்லாததாக ஆக்கக்கூடியவளும் அவளே! உடலில் வாழும்வரை அவளது ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபடும் ஆற்றல் யாருக்கும் இல்லை. அவள் விரும்பினாலன்றி, இறப்பதற்குக்கூட முடியாது. உடல், மனம், புத்தி--இவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டு துரீய நிலையில் குணங்களைக் கடந்தவளாகவும் அவளே விளங்குகிறாள்! யாரை பிரம்மமாகக் கண்டு இதுவரை தோதாபுரி தனது அன்பு, பக்தி, இவற்றையெல்லாம் செலுத்தி வழிபட்டு வந்தாரோ, அவளே சிவ-சக்தி வடிவில், ஹர-கௌரி வடிவில் எப்போதும் விளங்குகிறாள்; பிரம்மமும் சக்தியும் ஒன்றே எனக் கண்டார்.

அந்த நட் நட இரவில் பக்தியால் விம்மிய இதயத்தில் கற்பனைக்கெட்டாத, விளக்கொணாத அன்னையின் பிரபஞ்ச

42 தமது முடிவைத் வடிவினைத் தரிசித்தபடியே தோதாபுரி இந்தக் தோதாபுரி கைவிடல் கரையை நோக்கி நடந்தார். தனது கம்பீரக்

குரலில் 'அம்மா, அம்மா' என்று எல்லா திசைகளும் அதிரும்படி அழைத்தார். தன்னை முழுமையாக அவள் திருப்பாதங்களில் சமர்ப்பித்தார். அக்கரை சென்றதுபோல, நடந்தே இக்கரை சேர்ந்தார். வயிற்றுவலி இருந்தாலும் ஏனோ அவர் அதை

உணரவில்லை. இதுவரை கண்டறியாத ஆனந்தத்தில் அவர் உள்ளம் பூரித்தது. மெதுவாக நடந்துவந்து பஞ்சவடியில் துனியின் அருகில் அமர்ந்தார். எஞ்சிய இரவை அன்னையின் நாமத்தை ஒதுவதிலும் அவளது தியானத்திலும் கழித்தார்.

பொழுது விடிந்தது. குருதேவர் தோதாபுரியின் உடல்நிலையை விசாரிக்க வந்தார். அங்கே அந்த அத்வைத

43. பிரம்மமும்  
பிரம்ம சக்தியும்  
ஒன்றே என்பதைத்  
தம் நோயின் விளை  
வாகத் தோதாபுரி  
அறிந்து கொள்ளல்

ஞானியான தோதாபுரி முற்றிலும் மாறிய மனித  
ராக வீற்றிருந்தார். ஆனந்தத்தால் பூரித்த முகம்,

புன்முறுவலித்த உதடுகள்; ரத்தபேதி என்ற  
நோய்க்கான எந்த அறிகுறியும் அவரிடம்

இல்லை. குருதேவரைத் தம் அருகில் அமரும்படிச் சைகை

காட்டினார் தோதாபுரி. அவர் அமர்ந்ததும் இரவு நடந்தவற்றை  
எல்லாம் விவரித்தார். அவர் சொன்னார்: 'இந்த நோயே எனக்கு

நண்பனைப் போன்று உதவியுள்ளது. நேற்றிரவு அகிலாண்ட  
நாயகியான அன்னையின் தரிசனம் கிடைத்தது. அவள்

அருளினால் என் நோயும் நீங்கியது. இத்தனை நாட்கள்  
எவ்வளவு அறிவிலியாக இருந்துவிட்டேன்! போகட்டும், நீ

உன் அன்னையிடம் சொல்லி, நான் இங்கிருந்து செல்வதற்கு  
அனுமதி வாங்கித் தா. இந்த உண்மையை எனக்கு உணர்த்து

வதற்காகத்தான் அவள் இத்தனை நாட்களாக என்னை இங்கு  
எப்படியோ கட்டிப்போட்டிருந்தாள் என்பதைப் புரிந்து

கொண்டேன். அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். ஏனெனில்  
நீண்ட நாட்களுக்கு முன்னரே நான் இங்கிருந்து போய்விட

வேண்டும் என்று எண்ணி விடைபெறுவதற்காக உன்னிடம்  
பலமுறை வந்தேன். ஆனால் யாரோ ஒவ்வொரு முறையும்

அதுபற்றிப் பேச முடியாமல் செய்துவிடுவார்கள்!' குருதேவர்  
சிரித்தவாறே, 'முன்பெல்லாம் அன்னையை நீங்கள் ஏற்றுக்

கொள்ளவில்லை. சக்தி உண்மையல்ல, பொய் என்று என்னிடம்  
வாதம் செய்தீர்கள். இப்போது உங்களுக்குக் கிடைத்த நேரடி

அனுபவம் உங்கள் தர்க்கத்தையெல்லாம் தகர்த்துவிட்டது.  
"நெருப்பும் அதன் சுடுகின்ற தன்மையும் போன்று பிரம்மமும்

சக்தியும் பிரிக்க முடியாதவை" என்று அன்னை முன்பே எனக்கு  
உணர்த்தியுள்ளாள்' என்று கூறினார்.

நகபத்திலிருந்து காலைப்பொழுதின் மங்கல இசைகள்  
காற்றில் தவழ்ந்து வரலாயின. சிவபெருமானையும்

ஸ்ரீராமனையும் போன்று குருசீடர் உறவு கொண்டிருந்த



அந்த இரண்டு மகாபுருஷர்களும் எழுந்து அன்னையின் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று அவளது திருமுன்னர் வீழ்ந்து வணங்கினர். தோதாபுரி அந்த இடத்தை விட்டுச் செல்வதற்கு அன்னை அருள் புரிந்துவிட்டதாக இருவரும் உணர்ந்தனர். சிலநாட்களுக்குப் பின்னர் தோதாபுரி குருதேவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, தட்சிணேசுவரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு மேற்குத் திசையில் சென்றார். அவர் தட்சிணேசுவரத்திற்கு வந்தது அதுவே முதலும் முடிவுமாகும். அதன்பிறகு வரவில்லை.

இன்னும் ஒன்று. அதையும் கூறிவிட்டால் தோதாபுரியைப் பற்றி குருதேவரிடமிருந்து நாங்கள் கேட்ட அனைத்தையும் ஓரளவிற்குச் சொல்லி முடித்தது ஆகிவிடும். 45. ரசவாதக் கலையைத் தோதாபுரி அறிந்திருந்தல் ரசவாதத்தைத் தோதாபுரி நம்பினார். நம்பியது மட்டுமல்ல, பலமுறை தாமிரம் போன்ற உலோகங்களைத் தங்கமாகத் தான் மாற்றியிருப்பதாகவும் அவர் குருதேவரிடம் கூறினார். தன் குருபரம்பரையிலுள்ள முன்னோர் பலருக்கு இந்த வித்தை தெரியும் என்றும் அவர்களிடமிருந்தே தாமும் கற்றுக்கொண்டதாகவும் அவர் கூறினார். மேலும் அவர் சொன்னார்: 'தன்னல நோக்குடன் இந்த வித்தையைப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்பது நியதி. இந்த வித்தையைக் கொண்டு பணம் பண்ணி இன்பம் அனுபவிப்பதும் கூடாது. அவ்வாறு பயன்படுத்துபவர்களுக்கு குருசாபம் ஏற்படும். எங்கள் கூட்டத்தில் பல சாதுக்கள் இருந்தனர். நாங்கள் யாத்திரை செல்லும்போது சில வேளைகளில் மடத்தின் தலைமை சுவாமிகளும் எங்களுடன் வர நேரிடும். அப்போது உணவிற்கும் மற்ற இன்றியமையாத தேவைகளுக்குமான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டியிருக்கும். அதற்குத் தேவையான பொருட்கள் கிடைக்காமல் போனால்மட்டும், ரசவாத வித்தையைப் பயன்படுத்த அவர்கள் எங்களுக்கு அனுமதி அளித்திருந்தார்கள்.'

இவ்வாறு பைரவி பிராம்மணியும், பிரம்ம ஞானியான தோதாபுரியும் குருதேவரின் உதவியினால் தங்கள் பாதைகளில் பூரணத்துவத்தைப் பெற்றார்கள். இதேபோன்று குருதேவரின் மற்ற உபகுருக்களும்

அவரது உதவியால் பரந்த ஆன்மீக நிறைவைப் பெற்றார்கள் என்பது திண்ணம். □

### குருநிலை முற்றம்

1. சீதை, 15.15

2. 2.12.

3. 2.12.

4. 1899-ஆம் ஆண்டு சுவாமி விவேகானந்தர் இரண்டாம் முறையாக மேலைநாடுகளுக்கு விஜயம் செய்து சிலநாட்கள் கழிந்திருக்கும். அப்போது தன்னை சந்திரா என்று அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு ஒருவர் பேலூர் மடத்திற்கு வந்து சுமார் ஒருமாத காலம் தங்கினார். சுவாமி பிரம்மானந்தர் அப்போது மடத்தில் இருந்தார். அவர் பலமுறை சுவாமிகளுடன் தனிமையில் உரையாடினார். அப்போதெல்லாம் அவர் சுவாமிகளிடம், 'இங்கே நீங்கள் எதையாவது உணர்கிறீர்களா?' என்ற கேட்டாராம், அதாவது குருதேவரின் சான்னித்தியத்தை உணரமுடிகிறதா என்பதே அவரது கேள்வி.

தன்னைப் பற்றி குருதேவர் கூறிய அனைத்தும் அப்படியே நடந்து வருகின்றன என்றும், மரணவேளையில் தாம் வருவதாக அவர் கூறிய ஒன்று மட்டும் இன்னும் நிரூபணம் ஆகவில்லை என்றும் சந்திரா கூறினார். அவர் மடத்தின் பூஜையறையில் மணிக்கணக்காக ஜபதியானங்கள் புரிவார். அப்போது அவரது கண்களில் கண்ணீர் பெருகும். குருதேவரைப் பற்றி யார் கேட்டாலும், தனக்குத் தெரிந்ததை மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் கூறுவார். அவர் மிகவும் அமைதியான இயல்புடையவர் என்று தோன்றியது. எப்போதும் ஓரிடத்தில் கண்களை மூடியபடியே அமர்ந்திருப்பார். அதைக் கண்ட ஒருவர் கிண்டலாக, 'ஐயா, நீங்கள் அபின் ஏதாவது சாப்பிடுவது உண்டா?' என்று கேட்டுவிட்டார். அதற்கு அவர் மிகவும் பணிவாக, 'நான் உங்களுக்கு என்ன அபராதம் செய்தேன் என்று இப்படியெல்லாம் பேசுகிறீர்கள்?' என்று கூறினார்.

முதன்முறையாகப் பூஜையறையில் சென்றபோது குருதேவரின் திருமூர்த்தியை 'அண்ணா' என்று அன்புடன் அழைத்தார். உணர்ச்சி மிகுதியால் தாரைதாரையாகக் கண்ணீர் சிந்துவார். பார்ப்பதற்கு சாதாரண மனிதர் போலவே இருந்தார். காவியுடை, திலகம் போன்ற எதுவும் அணிந்திருக்கவில்லை. சாதாரண ஒரு வேட்டி அணிந்திருந்தார். கையில் ஒரு குடை, ஒரு சான்வாஸ் பை; அந்தப் பையினுள் ஒரு வேட்டி, ஒரு துண்டு, ஒருவேளை நீர் அருந்த ஒரு பாத்திரமும் இருந்திருக்கலாம்-- இவ்வளவே அவரிடம் இருந்தன. அவ்வாறே அடிக்கடி அவர் பல இடங்களுக்கு திர்த்தயாத்திரை சென்று வந்தார். சுவாமி பிரம்மானந்தர் அவரை மிகவும் மதித்துப் போற்றினார். மடத்திலேயே நிரந்தரமாகத் தங்கும்படியும் கேட்டுக்கொண்டார். அவரும் அதற்குச் சம்மதித்து, ஊரில் ஏதோ நிலம் இருப்பதாகவும், அதனை ஒரு வகை செய்துவிட்டு வருவதாகவும் கூறிச் சென்றார். ஆனால் அவர் திரும்பவில்லை.

குருதேவர் கூறிய சந்திரா இவராசுத்தான் இருப்பார்.

5. வங்க மொழியில் இந்த இரு வார்த்தைகளும் இருபொருள் தருபவை.

காரணம்: 1. மது 2. பிரபஞ்சத்தின் காரணப் பொருள்.

சித்தி: 1. சுஞ்சா போன்ற போதைப் பொருள்

2. நிறை நிலை, அதாவது இறைவனுடன் ஒன்றுபட்ட நிலை. முதல் பொருளில் யாராவது இந்த வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தினாலும், இரண்டாம் பொருள் குருதேவருக்கு நினைவுண்டாகி அதில் தன்னை மறந்துவிடுவார்.





4

குருநிலை





இந்தப் பகுதியைப் பற்றி...

குருநிலை இரண்டாம் பகுதி வெளியாகிறது. இதில் ஸ்ரீகுருதேவரின் வாழ்க்கையின் நடுப்பகுதி விளக்கப்படுகிறது. காலக்கிரமப்படி அவரது பிறப்பு, சாதனை முதலியவற்றைப் பற்றியெல்லாம் கூறிய பின்னர், இந்த நிறைநிலையாகிய குருநிலையைப் பற்றி விளக்கலாமே! ஏன் இந்த மாறுபாடு என்று வாசகர்கள் வினவலாம்.<sup>1</sup>

எங்கள் பதில்--

முதலாவது, இந்த அற்புத மனிதரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதும் நோக்கம் எதுவும் ஆரம்பத்தில் எங்களுக்கு இருக்கவில்லை. அந்தக் கருணைக் காவியத்தைச் சரியாக எழுத, அற்ப மனிதர்களாகிய எங்களால் முடியும் என்று நாங்கள் எண்ணியதும் இல்லை. சூழ்நிலைகளின் கட்டாயத்தால்தான் அதனை எழுதத் தொடங்கினோம். குருதேவரின் பெருவாழ்வில் நடைபெற்ற ஓரிரு சம்பவங்களை மட்டுமே 'உத்போதன்' பத்திரிகையில் எழுத எண்ணினோம். எங்கள் முயற்சியில் இந்த அளவுக்கு முன்னேற முடியும் என்று அப்போது நாங்கள் கருதவில்லை. அதனால்தான் பின்னால் வரும் நிகழ்ச்சிகளை முன்னால் கூற நேர்ந்தது.

இரண்டாவதாக, குருதேவரின் பெருவாழ்வையும் அவரது அற்புத ஆன்மீக சாதனைகளைப் பற்றியும் எங்களுக்கு முன்னாலேயே பலர் எழுதியுள்ளனர். சில தவறுகள் இருப்பினும், அந்த வரலாறுகளில் குருதேவரின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளுள் ஏறக்குறைய அனைத்தும் கூறப்பட்டுவிட்டன.



அவற்றையே மீண்டும் எழுதி, காலத்தை வீணாக்குவதற்குப் பதிலாக, இதற்கு முன்னர் விளக்கப்படாத அவரது அற்புதமான அனுபவங்களையும் கருத்துக்களையும் வாசகர்களுக்கு அளிப்பதே உசிதம் என்று நாங்கள் எண்ணினோம். அது மட்டுமின்றி, குருதேவர் பாவமுகத்தில் நிலைத்திருந்தது, அவரிடம் குருநிலை இயல்பாக வெளிப்பட்டது போன்ற விஷயங்களைப் புரிந்து கொள்ளாமல், அவரது அசாதாரணமான குணநலனையோ, செயல்களையோ, ஈடிணையற்ற மனோநிலைகளையோ, கருத்துக்களையோ புரிந்துகொள்ள முடியாது. அதனால்தான் ஆரம்பத்தில் அவற்றை விளக்கத் தொடங்கினோம்.

‘குருதேவரின் கருத்துக்களை விளக்குவதாகக் கூறினீர்கள். அவற்றை விளக்கும்போது நீங்கள் அவற்றை எவ்வாறு புரிந்து கொண்டீர்களோ, அவ்வாறுதான் விளக்க முயல்கிறீர்கள். அப்படியானால் உங்கள் அறிவும் விவேகமும் அல்லவா, அந்த அற்புதப் பெருவாழ்வையும் லட்சியங்களையும் நிர்ணயிக்கின்ற அளவுகோலாகிவிட்டது! அறிய முடியாத அவரை, உங்கள் அறிவின் மூலமும் ஆராய்ச்சியின் வாயிலாகவும் அறிந்து விட்டீர்கள் என்று மறைமுகமாகக் கூறுவதுபோல் அல்லவா உள்ளது! இதன்மூலம் மக்கள் அவரைத் தாழ்த்தி மதிப்பிடும் படிச் செய்துவிட்டீர்களே! இப்படி விளக்கம் கூற முயலாமல், நிகழ்ச்சிகளை மட்டும் அப்படியே கூறியிருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும். மக்களும் அவரைத் தாழ்த்தி மதிப்பிடாமல், அவரவர் வழியில் அவரது கருத்துக்களையும் செயல்களையும் புரிந்து கொண்டிருப்பார்கள்’ என்று சிலர் கூறலாம்.

சரியானதுபோல் தோன்றினாலும் பயனற்ற வாதம் இது. எதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றாலும், மனிதன் தன் புலன்களையும் மனத்தையும் புத்தியையுமே துணையாகக் கொள்கிறான்; கொள்வான். இதைத் தவிர அவனுக்கு வேறு வழி இல்லை. அதற்காக, அவன் புரிந்துகொள்ள முயற்சித்தென்ற பொருளைவிட, அவனது மனமும் புத்தியும் உயர்ந்தவை என்று ஆகிவிடாது. எல்லைகள் எதுவுமற்ற காலம், வெளி, பிரபஞ்சம், ஆன்மா, இறைவன் போன்றவை மனத்திற்கும் புத்திக்கும் அப்பாற்பட்டவை என்பது தெரிந்தும், அவற்றை மனம், புத்தி இவற்றின் மூலம் அறிந்துகொள்ள முயற்சித்துக் கொண்டதான் இருக்கிறான். அவனது இந்த முயற்சியைத் தவறு என்றோ

எல்லைப்படுத்தல் என்றோ நாம் கருதவில்லை. இந்த முயற்சி அவனது மனம், புத்தி இவற்றின் எல்லைகளை விரிக்கிறது; அவனுக்கு மேலான நன்மையை அளிக்கிறது.

எனவே மகான்களின் அசாதாரணமான கருத்துக்களையும் செயல்களையும் ஆராய்வது நமக்கு நன்மையே தவிர, அவர்களுக்கு இதனால் எந்தவிதத்திலும் குறைவு நேராது. ஆன்மீக சாதனைகளின் மூலம் பெற்ற மனத்தூய்மை, மன ஒருமைப்பாட்டு ஆற்றல் இவற்றிற்கேற்ப ஒவ்வொருவரும் அவர்களைப் புரிந்துகொள்ளவும் விளக்கவும் முடியும். நம்மைவிட அதிக ஆன்மீக சாதனை புரிந்த ஒருவர் குருதேவரின் குணநலனை இன்னும் சிறப்பாக அறிந்துகொள்ளக் கூடும். எனவே நாமும் அந்த தெய்வீக வாழ்க்கையைப் புரிந்து கொள்ளும் முயற்சியில் ஈடுபடுவதில் தவறே இல்லை. குருதேவரை முழுமையாக அறிந்துவிட்டோம் என்று கூறத் துணிகின்ற தவறை மட்டும் செய்யாதிருந்தால் போதும். இந்த உண்மையை மனத்திலிருந்து மறையாமல் நிறுத்திக் கொண்டால், தேவையற்ற சந்தேகங்கள் எதுவும் எழுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்காது.

--ஆசிரியர்

---

1. சுவாமி சாரதானந்தர் இந்த நூலை வெளியிட்ட வரிசைக்கிரமத்தை ஏற்கனவே கூறியுள்ளோம். அவர் வெளியிட்ட முதல்பகுதி 'குருநிலை'.





## 1. வைஷ்ணவ சரணும் கௌரியும்

எனது இந்தக் கோட்பாட்டை யார் சிரத்தையுடனும் பொறாமைமின்றியும் பின்பற்றுகிறார்களோ அவர்கள் கர்ம பந்தத்தினின்று விடுபடுகிறார்கள்.<sup>1</sup>

ஆங்கிலக் கல்வி பயின்ற, மேலைநாட்டு நாகரீகத்தில் ஊறிய கேசவ சந்திர சேன் போன்ற நவீன இந்துமத சீர்திருத்தவாதி களிடையே குருதேவர் ஆன்மீக எண்ணங் களைப் பரப்பினார்; அல்லது, ஏற்கனவே அவர் களிடம் கனன்று கொண்டிருந்த ஆன்மீக தீபத்தைச் சுடர்விடச் செய்தார் என்பதுதான் கல்கத்தாவின் சாதாரண மக்களின் கருத்தாக இருந்தது. குருதேவர் தட்சிணேசுவரத்தில் வசிப்பது அவர்களுக்குத் தெரிவதற்கு வெகுகாலத்திற்கு முன்பே வங்காளத்திலிருந்தும், வட இந்தியாவிலிருந்தும், பல சமயப் பிரிவுகளைச் சார்ந்த சிறந்த சாதகர்கள், சாதுக்கள் மற்றும் பண்டிதர்கள் குருதேவரிடம் வந்து, அவரது உன்னதமான ஆன்மீக லட்சியத்தைக் கண்டு, துவண்டு கிடந்த தங்கள் ஆன்மீக வாழ்வு, அவரது குருநிலையின் உதவியால் புத்துணர்வுடனும் புதிய ஆற்றலுடனும் பொலியப் பெற்றார்கள். இதனைக் கல்கத்தாவாசிகள் அறிந்திருக்கவில்லை.

குருதேவர் கூறுவதுபோல் 'பூக்கள் மலர்ந்ததும் தேனீக்கள் தாமாகவே வந்து விடுகின்றன', யாரும் அழைக்க வேண்டிய தில்லை. உன்னிடம் உண்மை அன்பும் பக்தியும் மலர்ந்து மணம் பரப்பும்போது, இறைவனை அடைய, சத்தியத்தை உணர, தங்கள் வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்தவர்கள், அர்ப்பணிக்க

1. தட்சிணேசுவரத் திற்கு வந்த சாதுக் களுக்கும் சாதகர் களுக்கும் குருவாக குருதேவர் திகழ்ந்தது பற்றி கல்கத்தாவாசி கள் அறியவில்லை



முடிவுசெய்தவர்கள் அனைவரும் விவரிக்க முடியாததோர் ஆன்மீக ஈர்ப்பினால் உன்னை நாடி வந்தேதீர்வார்கள். குருதேவர்

2. பூக்கள் மலர்ந்த  
தும் தேவீக்கள்  
தாமாகவே வரும்

கூறுவதுபோல், முதலில் இறைக் காட்சியைப் பெறு. அவரது காட்சியையும் அருளையும் பெற்று, மனிதகுலத்தின் உண்மையான நன்மைக்

காக பணிகளில் ஈடுபடுவதற்குரிய திறமை என்னும் கவசத்தை அணிந்துகொள். சமயப் பிரசாரத்திலோ மக்கள் சேவையிலோ ஈடுபடுமுன், அவரது கட்டளையைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால், குருதேவர் கூறுவதுபோல் 'யார் உன் சொற்களைக் கேட்பார்கள்? நீ சொல்வதை ஏன் கேட்க வேண்டும், அல்லது அதன்படி நடக்க வேண்டும்?'

துக்கமும் வறுமையும் செறிந்து, அறியாமை இருள் மூடிய இந்த உலகில் பிறப்பு, மூப்பு, இறப்புச் சங்கிலியால்

3. ஆன்மீக விஷயத்தில் அனைவரும்  
சம அஞ்ஞானிகளே

பிணைக்கப்பட்டுக் கிடக்கின்ற நாம், அகங்காரத் தினால் பூரித்து எவ்வளவுதான் மற்றவர்களை விட நம்மை உயர்வாக எண்ணிக் கொண்டா

லும் உண்மையில் எல்லோரும் ஒரே படியில்தான் இருக்கிறோம். நிகழ் முடியாதவற்றையும் நிகழ்த்திக் காட்டுகின்ற மாயை வடிவினாளான அன்னையின் இந்த உலகில் ஏதோ சில பொருட்களைப் பற்றி அறிந்திருக்கலாம், எந்திர முன்னேற்றங்களைக் கண்டிருக்கலாம். இதனால் நமது இழிநிலை அகன்று விட்டதா, என்ன! புலன்களின் அதே ஆதிக்கம், அதே பேராசை, அதே நிரந்தர மரண பயம்; 'நான் யார்? நான் ஏன் இவ்வுலகில் பிறந்துள்ளேன்? நான் எங்கு போகிறேன்? இதற்கெல்லாம் பொருள்தான் என்ன? இவற்றின் பிடியினின்று என்றாவது தப்ப முடியுமா?'-- விடைகாண முடியாத அதே கேள்விகள்; அதே முழு அறியாமையில்தான் மூழ்கியுள்ளோம். மெய்ப் பொருளைக் கண்டுவிட வேண்டும் என்ற ஆவலில் ஐம்புலன்கள், மனம், புத்தி இவற்றின் வாயிலாக எடுத்துக் கொள்கின்ற முயற்சியின் ஒவ்வொரு படியிலும் அவைகளாலேயே ஏமாற்றப்பட்டு திசைமாறிச் செல்கிறோம்.

வறுமை மிகுந்த இவ்வுலகில் மெய்ஞானத்தைப் பெற எல்லோரும் விழைகின்றனர்! ஆனால் அதை அவர்களுக்குக் கொடுப்பது யார்? யாராவது கொடுக்க முடியுமானால் முடிந்ததைக் கொடுக்கட்டுமே! ஆனால், முட்டாள், முழு முட்டாளான மனிதன் இதை உணர்வதில்லை. ஒன்றும்

இல்லாவிட்டாலும் பெயர், புகழ், மோக வசப்பட்டோ அல்லது வேறு தன்னலம் காரணமாகவோ, தன்னிடம் இல்லாத ஒன்றை மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்க விழைகிறான் அல்லது தன்னால் கொடுக்க முடியும் என்று காட்டிக் கொள்கிறான்; இறுதியில், அந்தேனைவ நீயமானா யதாந்தா:-- 'குருடன் குருடனை வழிநடத்துவது போல' தானும் படுகுழியில் வீழ்வதுடன் பிறரையும் வீழ்த்துகிறான்.

அதனால்தான் குருதேவர் உலகியல் மக்கள் செல்வதற்கு நேர் எதிர்த் திசையைப் பின்பற்றி, தியாகம், வைராக்கியம்,

4. குருதேவர் உப புலனடக்கம் போன்றவற்றைப் பூரணமாகக் தேசித்த விதம் கடைப்பிடித்து, தம்மை அன்னை பராசக்தியின்

கைக்கருவியாக்கிக் கொண்டார். உண்மைப் பொருளை உணர்ந்து, பிரச்சினைகள் எதுவுமின்றி, அமைதியாக ஓரிடத்திலேயே வாழ்ந்து, உண்மையாகச் செயல்புரிவது எப்படி என்று காட்டியருளினார். மெய்ப்பொருளை அடைந்தார், பிறருக்கு அளிப்பதற்காக வேண்டியதைச் சேர்த்தார். அள்ளி வழங்குவதற்காக அந்த ஞான பொக்கிஷத்தைத் திறந்துதான் தாமதம், அருள்தாகம் கொண்ட அனைவரும், யாரும் அழைக்காமலேயே அவரை நாடி ஓடி வந்தனர். அவரது தெய்வீகப் பார்வையாலும் ஸ்பரிசுத்தாலும் புனிதம் பெற்றனர். அது மட்டுமின்றி, இந்தப் புதிய செய்தியைத் தாங்கள் சென்ற இடமெல்லாம் பரப்பி, மற்றவர்களையும் கடைத்தேறச் செய்தனர். நாம் எங்கே இருந்தாலும் சரி, நம்முள் இருக்கின்ற கருத்துக்களே நம்மிடமிருந்து வர முடியும். குருதேவர் தமது கிராமியப் பாணியில் எளிமையாகக் கூறுவது போல 'வெள்ளரிக்காய் சாப்பிட்டபின் வரும் ஏப்பத்தில் வெள்ளரிக் காயின் மணம் வரும்; முள்ளங்கி சாப்பிட்டால் அதன் மணம் வரும். எதை உண்டாயோ அதன் மணம்தான் வரும்.'

பைரவி பிராம்மணியைச் சந்தித்தது குருதேவரின் வாழ்வில் நடந்த மிக முக்கியமான நிகழ்ச்சி. அதைத் தொடர்ந்துதான்

5. பிராம்மணியைச் சந்தித்த போது ஈடுபட்டு உறுதியாகவும் விரைவாகவும் குருதேவரின் நிலை முன்னேறினார்; அவரது குருநிலையும் அதே

காலத்தில் மிகச் சிறப்பாக வெளிப்படத் தொடங்கியது. ஆனால் இந்த உணர்வு அவரிடம் அதற்குமுன் இருக்கவில்லை என்று சொல்ல முடியாது. அவரது வாழ்க்கையில் சிறுவயது முதலே,



எல்லாக் காலங்களிலும் இந்த உணர்வு கூடியும் குறைந்தும் தோன்றியதை இதற்கு முன்பே கண்டோம். மேலும், அவருக்கு உபதேசித்த பல குருமார்களும், இந்த குருநிலையின் உதவியால் தங்கள் ஆன்மீக வாழ்க்கையின் குறைகளும் தவறுகளும் நீங்கி நிறைநிலை பெற்றனர்.

பிராம்மணி வருமுன்பு குருதேவரின் அசாதாரணமான பக்தியையும் ஏக்கத்தையும், பைத்தியம் அல்லது மூளைக் கோளாறு என்றே முடிவு செய்து, அதற்கான சிகிச்சைக்கும் ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். சிகிச்சைக்காக ஒருமுறை குருதேவர் கங்கா பிரசாதரின் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தபோது, கிழக்கு வங்காளத்திலிருந்து வந்திருந்த மருத்துவரான ஆன்மீக சாதகர் ஒருவர் குருதேவரைக் கண்டார். குருதேவரின் உடலில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்கள் யோகப் பயிற்சியினால் தோன்றியவை என்று அவர் கூறினார். அவரது கருத்தை அப்போது யாரும் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. மதுர்பாபு உட்பட பலரும் இந்த மாற்றங்கள், பக்தியும் வாய்வுக் கோளாறும் கலந்து விளைவித்தவை என்றே கருதினர். பக்தி சாஸ்திரங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தவரான பிராம்மணிதான் குருதேவரின் நிலையை அசாதாரண பக்தியின் விளைவு, தேவர்களும் அடைய ஏங்கி நிற்கின்ற மனோநிலையின் வெளிப்பாடு என்றெல்லாம் முதன்முதலில் எடுத்துக் கூறினார். தன் கருத்தைச் சொன்ன துடன் நின்றுவிடவில்லை அவர். பக்தி சாஸ்திரங்களில் இருந்தெல்லாம் மேற்கோள் காட்டி, பிரேமபக்தியின் உருவமாக விளங்கிய பிருந்தாவன ராதை முதல் கிருஷ்ண சைதன்யர்வரை பல யோகிகளுக்கு இவ்வித உடல் மாற்றங்கள் தோன்றியதை எடுத்துக் கூறினார். சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள மாற்றங்களும் குருதேவரிடம் காணப்பட்ட மாற்றங்களும் ஒத்திருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டி, தாம் கூறியதை நிரூபிக்கவும் செய்தார். இதையெல்லாம் பிராம்மணி செய்தபோது குருதேவர், தாயால் தேற்றப்பட்ட ஒரு சிறுவனைப் போல் குதூகலித்தார். மதுருக்கும் காளி கோயிலில் உள்ள பிறருக்கும் பிராம்மணியின் கூற்று மிகுந்த வியப்பை அளித்தது.

அதன்பின்னர் பிராம்மணி மதுரிடம், 'சாஸ்திரங்களை நன்குஅறிந்த பண்டிதர்களின் சபை ஒன்றைக் கூட்டுங்கள். என் வார்த்தைகள் சத்தியம் என்பதை அவர்கள் முன்னிலையில்

நிரூபிக்கத் தயார்' என்று கூறியபோது அனைவரும் திகைத்தே விட்டனர். திகைத்து நிற்பதால் என்ன நடந்து விடும்? யாரும்

7. குருதேவரின் முன்பின் அறிந்திராத, பிச்சையேற்று உண்கின்ற, நிலையைப் புரிந்து மிகச் சாதாரணமான பெண் ஒருத்தியின் கொண்ட பிராம்மணி கூற்றிலும் அவளது புலமையிலும் அவ்வளவு பண்டிதர்களை சுலபமாக யார் நம்பிக்கை வைப்பார்கள்? கிழக்கு அழைக்கும்படி கூறு வங்கத்திலிருந்து வந்த மருத்துவரின் சொற்களைப் போலவே, தலும்மதரின் முடிவும் சலபமாக யார் நம்பிக்கை வைப்பார்கள்? கிழக்கு வங்கத்திலிருந்து வந்த மருத்துவரின் சொற்களைப் போலவே, பிராம்மணி கூறியதையும் மதுர்பாபு முதலானோர் இந்தக் காதில் வாங்கி அந்தக் காதின் வழியாக விட்டுவிடுவர் என்பது உறுதி. ஆனால் குருதேவர் இந்த விஷயத்தில் ஆர்வம் காட்டியதாலும், கேட்டுக் கொண்டதாலும் மதுர் அதில் ஈடுபாடு காட்டினார். குருதேவர் சிறு குழந்தைபோல் மீண்டும்மீண்டும் மதுர்பாபுவிடம், 'பெரிய பண்டிதர்களை அழைத்து, பிராம்மணி கூறுவதைச் சோதித்துப் பார்க்க வேண்டும்' என்று வற்புறுத்தினார். 'குருதேவரின் மருத்துவத் திற்கு எவ்வளவோ பணம் செலவழிகின்றது, இதையும்தான். செய்து பார்ப்போமே! அது மட்டுமின்றி, பண்டிதர்கள் வந்து சாஸ்திரங்களின் அடிப்படையில் பிராம்மணியின் கூற்றைத் தகர்த்துவிட்டால் - - தகர்க்கத்தான் போகிறார்கள் --அதுவும் ஒரு லாபம்தான். சின்ன பட்டாச்சாரியர் எளிய உள்ளம் படைத்தவர், பண்டிதர்கள் கூறுவதை அப்படியே நம்பி, தனக்கு உண்மையாக ஏதோ நோய்தான் வந்துள்ளதாக எண்ணிக் கொள்வார். அதன் பயனாக, தன் மனத்தைச் சிறிதாவது தடைசெய்ய முயல்வார். எண்ணங்களையும் உணர்ச்சிகளையும் அடக்கி ஆளாமல் அவற்றின் போக்கில் ஓட விடுபவனுக்குப் பைத்தியம் பிடிக்கிறது; "நான் புரிந்து கொண்டதும், நான் செய்வதும்தான் சரி. மற்றவர்கள் புரிந்து கொண்டதும், செய்யச் சொல்வதும் தவறு" என்பது அவனுடைய போக்காக இருக்கும். பண்டிதர்களை அழைக்காமல் பிராம்மணியின் சொற்களை நம்பும்படி பட்டாச்சாரியரை விட்டுவிட்டால் அவருடைய மூளைக் கோளாறும் நோயும் அதிகமாகும் என்பதில் ஐயமில்லை' என்றெல்லாம் எண்ணி, மதுர்பாபு குருதேவரின் வேண்டுகோளின்படி பண்டிதர்களைக் கூட்ட முன்வந்தார். இதனை நம்மால் ஊகிக்க முடிகிறது.

கல்கத்தா பண்டிதர்களிடையே அந்தக் காலத்தில் வைஷ்ணவ சரண மிகவும் புகழ்பெற்றவராக இருந்தார்.



எல்லாரும் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் அவர் பல இடங்களில் பாகவத விரிவுரைகள் நிகழ்த்தி வந்ததால் அவரது பெயரும்

8. வைஷ்ணவ சரணும், இந்தேஷி விருந்து கௌரியும் அழைக்கப்படுதல் புகழும் சாதாரண மக்கள் மத்தியிலும் பரவி இருந்தன. முன்பே அவரைப் பற்றி மதுர், பிராம்மணி, குருதேவர் மூவரும் கேள்விப்பட்டிருந்தனர். அதனால் மதுர் அவரை அழைக்க முடிவு செய்தார். இன்னொரு பண்டிதரும் அக்காலத்தில் புகழ்பெற்று விளங்கினார். அவர் பெயர் கௌரி. அவரிடம் வியத்தகு திறமை இருந்தது. அவரையும் அழைக்க மதுர் திட்டமிட்டார். இவ்வாறுதான் வைஷ்ணவ சரணும் கௌரியும் தட்சிணேசுவரத் திற்கு வந்தார்கள். குருதேவரிடமிருந்து அவ்வப்போது அவர்களைப்பற்றி நாங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். நாங்கள் அறிந்ததை இப்போது வாசகர்களுக்குக் கூறுகிறோம்.

வைஷ்ணவ சரண வெறும் பண்டிதர் மட்டுமல்லர். அவர் சிறந்த பக்தர், சாதகர் என்று எல்லோரும் அறிந்திருந்தனர்.

9. வைஷ்ணவ சரணின் புகழ் ஆழ்ந்த பக்தியும், தத்துவ சாஸ்திரங்களில், குறிப்பாக பக்தி சாஸ்திரங்களில் புலமையும் மிக்க அவரை வைணவ சமூகம் தங்கள் ஆசாரியர்களுள் ஒருவராக மதித்துப் போற்றியது எனலாம். எல்லா நிகழ்ச்சிகளிலும் அவரை அழைத்து, முதலிடம் கொடுத்து, அவருக்கு மரியாதை செய்வார்கள். சமய சம்பந்தமான பிரச்சினைகளில் அவரது ஆலோசனைப்படி நடந்து கொள்வார்கள். சாதகர்கள் அவரை அணுகிச் சரியான சாதனை முறைகளை அறிந்து முன்னேறினார்கள். குருதேவரின் பாவ சமாதி போன்ற நிலைகளுக்குக் காரணம், அளவுமீறிய பக்தியா அல்லது ஏதேனும் நோயா என்று அறிந்து கொள்வதற்காக வைஷ்ணவ சரணை அழைக்க மதுர் முடிவு செய்ததில் வியப்பு ஏதும் இல்லை.

இந்த வேளையில் பைரவியின் கருத்தை நிரூபிப்பதைப் போன்று, குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சி ஒன்று நடந்தது. அது

10. குருதேவரின் உடல் எரிச்சலைப் போக்க பிராம்மணி கூறிய வழி அவருக்கு மகிழ்ச்சியையும் பிறருக்கு ஆச்சரியத்தையும் அளிப்பதாக அமைந்தது. பைரவி பிராம்மணி வருவதற்குச் சிறிதுகாலத்திற்கு முன்பிருந்தே குருதேவர் உடல் எரிச்சலால் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். எந்தச் சிகிச்சையும் பயன் அளிக்கவில்லை. சூரிய உதயத்தின் போது தொடங்கும் இந்த எரிச்சல் சிறிது சிறிதாக அதிகரித்துக் கொண்டே செல்லும். நண்பகலில் அந்த

எரிச்சல் தாங்க முடியாததாகிவிடும். அப்போது குருதேவர் தலையில் ஈரத்துண்டு ஒன்றைப் போட்டவாறு கங்கையில் இறங்கி இரண்டு மூன்று மணி நேரம் நீருக்குள்ளே நிற்பார். தொடர்ந்து அங்கேயே நிற்கவும் முடியாது. தண்ணீருள் நீண்ட நேரம் நின்றால் சளி போன்ற வேறு ஏதேனும் நோய் வந்துவிடுமோ என்று அஞ்சி, விருப்பமில்லாவிடினும் நீரைவிட்டு வெளியே வருவார். அதன்பிறகு மதுர்பாபுவின் வீட்டிலுள்ள ஓர் அறையில் எல்லா ஜன்னல் கதவுகளையும் மூடிவிட்டு, பளிங்குத் தரையை ஈரத்துணியால் துடைத்து அதன்மேல் விழுந்து புரள்வார். இதையெல்லாம் குருதேவரே எங்களிடம் கூறினார்.

இதனைக் கேள்வியுற்ற பிராம்மணி இந்த நோய்க்கு வேறு ஒரு விளக்கம் கொடுத்தார். இது ஒரு நோய் அல்ல; அளப்பரிய பக்தியின் விளைவால் தோன்றும் நிலை இது என்று கூறினார் அவர். தீவிர பக்தியின் விளைவால் உடலில் தோன்றும் இத்தகைய மாற்றங்களை ராதை, சைதன்யர் இவர்களின் வாழ்க்கையில் காணலாம் என்று விளக்கினார். இதற்காக பைரவி கூறிய மருந்தும் விசித்திரமானதுதான். நறுமண மலர்மாலையை அணிந்து கொள்வதும் சந்தனத்தை உடல் முழுவதும் பூசுவதும் இந்த எரிச்சலைத் தணிக்கும் என்று தெரிவித்தார் பைரவி.

பைரவியின் விளக்கத்தை நம்புவது இருக்கட்டும், மதுர்பாபு முதலியவர்களால் சிரிப்பை அடக்கவே முடியவில்லை. மத்யம நாராயணம் மற்றும் விஷ்ணுதேவம் போன்ற என்னென்ன தேவங்கள், மருந்துகள் உண்டோ இவற்றால் குணப்படுத்த முடியாத ஒரு நோயை, நோயே அல்ல என்று பைரவி கூறுவது அவர்களுக்கு அபத்தமாகப் பட்டது. ஆயினும் இந்தச் சிகிச்சையைச் செய்துபார்ப்பதில் யாருக்கும் மறுப்பு இல்லை. பயன் எதுவும் இல்லாவிடில் ஓரிரு நாட்களில் நோயாளியே அதைக் கைவிட்டுவிடுவார் என்பது அவர்களின் எண்ணம். எனவே பைரவி கூறியபடி சிகிச்சையைத் தொடங்கினார். குருதேவரின் உடலில் சந்தனத்தைப் பூசி மலர் மாலைகளை அணிவித்தனர். என்ன ஆச்சரியம்! மூன்றே நாட்களில் குருதேவரின் உடல்எரிச்சல் முற்றிலுமாக நீங்கிவிட்டது. இருப் பினும் யார் இதனை ஏற்றுக் கொள்வது? ஏதோ, 'குருவி உட்கார பனம்பழம் விழுந்த கதைதான் இது' என்றனர் சிலர். இன்னும் சிலர், 'ஓரிரு நாட்களுக்கு முன்னர் கொடுத்த விஷ்ணு



தைலம்தான் எரிச்சலைத் தீர்த்தது. இன்னும் ஓரிரு தினங்களுக்கு அந்தத் தைலத்தைப் பயன்படுத்தி இருந்தாலே எரிச்சல் நீங்கியிருக்கும். அந்தவேளையில் பைரவி சந்தனத்தைப் பூசினாள், எரிச்சலும் நின்றுவிட்டது; பைரவி என்ன சொன்னாலும் சரி, இந்தத் தைலத்தைப் பூசுவதை நிறுத்தக் கூடாது' என்றனர்.

சில நாட்களுக்குப் பின்னர் குருதேவருக்கு மற்றொரு பிரச்சினை ஏற்பட்டது. அதுவும் பிராம்மணியின் எளிய

11. குருதேவரின் அடங்காப் பசியைப் போக்க பிராம்மணி சொன்ன வழி

சிகிச்சையால் மூன்றே நாட்களில் சரியாகி

விட்டதாக குருதேவர் கூறினார்: 'ஒருமுறை

பெரும்பசியால் அவதிப்பட்டேன். எவ்வளவு

சாப்பிட்டாலும் பசி குறையாது. வயிறு நிரம்பச் சாப்பிட்டு முடிப்பதுதான் தாமதம்! மறுபடியும் பசிக்கும். இரவுபகலாக பசி, பசி! இது என்ன புது நோய் என்று குழம்பினேன். இதை பிராம்மணியிடம் கூறினேன். அதற்கு அவர், "பயப்படாதே, சாதகர்களின் வாழ்வில் இத்தகைய நிலை ஏற்படுவதாக சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. நான் அதனை குணப்படுத்துகிறேன்!" என்றார். பின்னர் மதுரிடம் பொரி, பூரி, ரசகுல்லா, சந்தேஷ் என்று எத்தனைவகை தின்பண்டங்கள் உண்டோ, அத்தனை வகைகளையும் ஓர் அறையில் நிரப்பும்படிக் கூறினார். அதன்பிறகு என்னிடம், "மகனே, இந்த அறையில் மூன்று நாள் தங்கு. எப்போது எது வேண்டுமோ அதைச் சாப்பிடு" என்றார். நானும் அவ்வாறு செய்தேன். அறையுள் அங்கும்இங்கும் நடந்த படியே, இங்கிருந்து ஒன்றும் அங்கிருந்து ஒன்றுமாக எடுத்துத் தின்றுகொண்டே இருந்தேன். இவ்வாறு மூன்று நாட்கள் கழிந்தன. எனது பசியும் அகன்றது, நிம்மதி பிறந்தது.'

மனம் இறைவனுடன் எளிதாக ஒன்றுவதற்கு முன்போ அல்லது பின்போ சில சாதகர்களுக்கு இத்தகைய பசி

12. யோகப் பயிற்சியே இவற்றிற்குக் காரணம். குருதேவரின் அத்தகைய பசியைப் பற்றி நாங்கள் கண்டவை

தோன்றுவதுண்டு என்று நாங்கள் கேள்விப்

பட்டுள்ளோம். குருதேவரின் வாழ்வில் இவ்

வாறு ஏற்பட்டதைப் பற்றியும் அறிந்து வியப்

பில் ஆழ்ந்தோம். பிற்காலத்தில் நாங்கள்

கண்டது சற்று வித்தியாசமாக இருந்தது. பாவ நிலையில் அவருக்குப் பெரும்பசி தோன்றியது. ஆனால் அது நாட்கணக்கில் நீடிக்கவில்லை. அந்தவேளையில், சாதாரண வேளையைவிட நான்கு ஐந்து மடங்கு அதிகம் உண்பார். ஆனாலும் எந்த வயிற்றுக் கோளாறும் நேரவில்லை. ஓரிரு

நிகழ்ச்சிகளைக் கூறினால் வாசகர்கள் இதை எளிதில் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

இந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றி முன்பே கூறியுள்ளோம்.<sup>2</sup> ஒருமுறை பாக்பஜாரைச் சேர்ந்த சில பக்தைகள் குருதேவரைப்

பார்ப்பதற்காக, பிரபலமான போலாமய்ராவின்  
 13. முதல் எடுத்துக் காட்டு: பேரளவில் மிட்டாய்க் கடையிலிருந்து திரட்டுப்பால்  
 திரட்டுப்பாலை வாங்கிக் கொண்டு தட்சிணேசுவரம் வந்தனர்.

அவர் அங்கில்லாததால் அதை அவரது அறையில் வைத்து விட்டு, அவர் சென்றிருந்த மகேந்திரரின் வீட்டை அடைந்தனர். அப்போது 'குண்டு பிராமணரான' பிராணகிருஷ்ணர் திடீரென்று அங்கு வந்ததால், இந்த பக்தைகள் கட்டிலின் அடியில் ஒளிந்துகொண்டனர். வெகுநேரம் கழித்து தட்சிணேசுவரம் திரும்பிய குருதேவர் பசி காரணமாக, பக்தைகள் வைத்துச் சென்றிருந்த இனிப்பு முழுவதையும் உண்டதும் வாசகர்களுக்கு நினைவிருக்கலாம். இங்கு இன்னும் சில நிகழ்ச்சிகளை விவரிப்போம். குருதேவரின் வாழ்க்கையில் இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் நாள்தோறும் நடந்ததால் அனைத்தையும் சொல்வது இயலாது.

வங்காளத்திலுள்ள ஹூக்ளி, பர்த்வான் மாவட்டங்கள் 'ஸுஜலா, ஸுபலா சஸ்ய ச்யாமளா' என்பதற்கேற்ப நிர்வளம்

14. இரண்டாம் எடுத்துக்காட்டு: அங்கு நிலவிய தட்பவெப்ப நிலை வடமேற்கு  
 காமார்புகூரில் ஒரு இந்தியாவில் இருப்பதுபோல் உடல்நலத்திற்கு  
 சேர் இனிப்பும் பொரியும் உண்டது உகந்ததாக இருந்தது. மலேரியா தோன்றி

மக்களின் அழிவிற்குக் காரணமான பின்பு, இந்தச் சூழ்நிலை மாறிவிட்டதாகப் பெரியவர்கள் கூறுகிறார்கள். தட்பவெப்ப நிலை மாற்றத்திற்காக அக்காலத்தில் பர்த்வான் போன்ற இடங்களுக்கு மக்கள் செல்வது வழக்கமாக இருந்தது. பர்த்வானிலிருந்து இருபத்தைந்து மைல் தொலைவில் காமார்புகூர் உள்ளது. காமார்புகூரும் உடல்நலத்திற்கு உகந்த இடம் என்று கருதப்பட்டது. அதனால் குருதேவர் அவ்வப் போது காமார்புகூருக்குச் செல்வது வழக்கம். பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் தொடர்ந்து அசாதாரணமான கடும் சாதனைகள் செய்ததாலும், உடல்நலத்தைப் பேணாமல் பாவமுகத்தில் ஆழ்ந்திருந்ததாலும் திடகாத்திரமாக இருந்த அவரது உடல் நலியலாயிற்று. அதன் விளைவாக அடிக்கடி நோய்வாய்ப்பட்டார். எனவே சாதனைக்



காலம் முடிந்தபின், ஒரு மாற்றத்திற்காக ஒவ்வோர் ஆண்டும் மழைக்காலத்தில் காமார்புகுருக்கும் அதன் அருகிலுள்ள சில இடங்களுக்கும் அவர் செல்வது வழக்கம். அவருடைய சேவையில் ஈடுபட்டிருந்த ஹிருதயரும் உடன் செல்வார். பயணச் செலவை மதுர்பாபு ஏற்பதுடன் குருதேவருக்குத் தேவையான சிறுசிறு பொருட்களையும் கொடுத்து அனுப்புவார். மாமியார் வீட்டிற்கு மகளை முதன்முறையாக அனுப்பும் ஒரு தாய் எப்படி பல்குத்தும் குச்சிமுதல் விளக்குத் திரிவரை அவளுடன் அனுப்புவாளோ, அதுபோல மதுர்பாபுவும் அவரது மனைவியும் குருதேவர் காமார்புகூர் செல்லும்போது, தேவையான அனைத்தையும் கவனித்து அனுப்பி வைப்பார்கள். காமார்புகூரிலுள்ள குருதேவரின் குடும்பம் சிவகுடும்பம்<sup>3</sup> என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். எதிர்காலத்திற்கென்று எதையும் சேர்த்து வைக்கும் பழக்கம் தலைமுறை தலைமுறையாகவே அங்கு யாருக்கும் இல்லை. கிடைத்ததைக் கொண்டு நேர்மையான வழியில் அவர்கள் வாழ்க்கை நடத்தினர். ஸ்ரீரகுவீரர் அளித்த அரை ஏக்கர் பூமியில் விளையும் நெல் மட்டுமே அவர்களின் வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமாக இருந்தது. அந்த ஊரில் இருந்த ஒரே மளிகைக் கடைதான் அந்தப் புண்ணிய குடும்பம் சாமான்கள் வாங்கும் இடம். தானமாக ஏதாவது பணம் கிடைத்தால், எண்ணெய், உப்பு, காய்கறிகள் முதலியவற்றை அந்தக் கடையிலிருந்து வாங்கிக் கொள்வார்கள். மற்ற நாட்களில் குளக்கரையின் அருகே இலவசமாகக் கிடைக்கும் கீரைதான் ஒரே கறி. அதில் திருப்தியாக அந்தக் குடும்பம் வாழ்ந்து வந்தது. எல்லா விஷயங்களிலும் எப்போதும் அவர்களது ஒரே புகலிடம் குலதெய்வமான ஸ்ரீரகுவீரர். மதுர்பாபு விற்கு அவர்கள் வீட்டு நிலைமை நன்றாகத் தெரியும். அதனால் தான் குருதேவர் செல்லும்போது, வேண்டிய அனைத்தையும் அனுப்பிவிடுவார். அது மட்டுமின்றி, சில ஏக்கர் நிலம் வாங்கி ஸ்ரீரகுவீரர் பெயரில் அந்தக் குடும்பத்தினருக்கு அளிக்க வேண்டுமென்ற ஆசையும் கொண்டிருந்தார் மதுர்.

பொதுவாக, ஒவ்வோர் ஆண்டு மழைக்கால நான்கு மாதங்களில் குருதேவர் காமார்புகுருக்குச் செல்வார் என்று முன்பே கூறினோம். ஒருமுறை அந்தப் பகுதி, மலேரியாவினால் மிகக் கடுமையாக பீடிக்கப்பட்டிருந்தபோது அவர் அங்குச் சென்றதால் அவரும் மலேரியாவினால் துன்புற நேர்ந்தது.

அதனால் இனி அங்குச் செல்வதில்லை என்று ஒரேயடியாக முடிவு செய்துவிட்டார். அதன்பின் செல்லவும் இல்லை. இது நடந்தது அவர் தம் உடலை உகுப்பதற்கு ஏழெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகும். அதற்கும் பல வருடங்களுக்குமுன்பு அவர் அங்கு சென்றிருந்ததைப் பற்றித்தான் இப்போது நாம் பார்க்கப் போகிறோம். அந்த முறை அவர் சென்றிருந்த போதும் வழக்கம்போல் பக்கத்து கிராமத்திலிருந்து ஆண்களும் பெண்களும் அவரைப் பார்ப்பதற்கும், அவரது அமுதமொழிகளைக் கேட்பதற்கும் திரளாக வந்தனர். ஆனந்தச் சந்தைதான் அங்கு திகழ்ந்தது. அவர் வீட்டுப் பெண்கள் அவர் வந்ததால் நெஞ்சில் ஆனந்தம் பொங்கிப் பெருக, அவரையும் அவரைக் காண வருவோரையும் உபசரித்து மகிழ்ந்தனர். நாட்கள் வேகமாக மறைந்தன! அவை எப்படிச் சூழ்ந்தன என்பதை யாரும் அறியவில்லை. அப்போது ராம்லாலின் தாய்தான் வீட்டை நிர்வகித்து வந்தார். அவரது மகள் லட்சுமியும் அன்னை சாரதாதேவியும் அங்கு வந்திருந்தனர்.

ஒருநாள் மாலை. சூரியன் மறைந்து ஏறக்குறைய மூன்று மணிநேரம் ஆகியிருக்கும். வந்திருந்தோர் ஒவ்வொருவராக விடைபெற்று வீடு திரும்பினர். குருதேவர் சில நாட்களாக வயிற்றுக் கோளாறினால் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். இரவில் பார்லிக் கஞ்சி தவிர வேறு எதுவும் உண்ண முடிவதில்லை. அன்றிரவும் பாலும் பார்லிக் கஞ்சியும் அருந்திவிட்டுப் படுக்கச் சென்றார். பெண்கள் உணவு உண்டு, வீட்டு வேலைகளையும் முடித்துவிட்டுப் படுக்கத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தனர்.

அப்போது குருதேவர் திடீரென்று தமது அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியில் வந்தார். பரவச நிலையில் இருந்த தால் தள்ளாடியபடியே வந்தார். ராம்லாலின் தாயையும், மற்றவர்களையும் பார்த்து, 'நீங்கள் படுக்கப் போகிறீர்களா? எனக்கு உண்ண எதுவும் தராமல் படுக்கவா போகிறீர்கள்?' என்று கேட்டார். ராம்லாலின் தாய்க்குத் திக்கென்றது. 'அடக்கடவுளே, என்ன சொல்கிறீர்கள்? இதோ, இப்போது தானே சாப்பிட்டீர்கள்' என்றார் அவர். குருதேவரோ, 'நான் சாப்பிட்டேனா? எப்போது சாப்பிட்டேன்? இப்பொழுதுதான் தட்சிணேசுவரத்திலிருந்து வந்திருக்கிறேன். எப்போது எனக்கு உணவளித்தீர்கள்?' என்று கேட்டார்.



பெண்கள் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்தபடியே மலைத்து நின்றார்கள். பரவச நிலையில்தான் குருதேவர் இவ்வாறு பேசுகிறார் என்பதை உணர்ந்து கொண்டனர். ஆனால் அவர்களால் என்ன செய்ய முடியும்? உண்பதற்கு அந்த நேரத்தில் வீட்டில் எதுவும் இல்லை. என்ன வழி? ராம்லாலின் தாய் தயங்கியபடியே சொன்னார்: 'இப்போது வீட்டில் பொரியைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. சிறிது பொரி சாப்பிடுங்கள். அது வயிற்றுக்கும் நல்லது'. இவ்வாறு சொல்லி, தட்டு ஒன்றில் பொரியை எடுத்து வந்து குருதேவர்முன் வைத்தார். அதைக் கண்ட குருதேவர் ஒரு சிறுவனைப்போல கோபத்துடன் திரும்பி உட்கார்ந்து கொண்டு, 'வெறும் பொரியை நான் சாப்பிட மாட்டேன்' என்றார். அதற்கு ராம்லாலின் தாய், 'உங்களுக்கு வயிறு சரியில்லை. வேறெதுவும் ஒத்துக் கொள்ளாது. அது மட்டுமின்றி, இந்த இரவில் எந்தக் கடை திறந்திருக்கும்! எனவே பார்லியோ வேறு எதுவுமோ வாங்க முடியாது. இப்போது இந்தப் பொரியைச் சாப்பிடுங்கள். நாளை காலை எழுந்தவுடன் சாதமும் காய்கறிக் கூட்டுகளும் சமைத்துத் தருகிறேன்' என்றார். ஆனால் இதையெல்லாம் யார் கேட்பது? அடம்பிடிக்கும் சிறுவனைப் போல் மீண்டும்மீண்டும், 'நான் இதைச் சாப்பிட மாட்டேன்' என்று கூறிக் கொண்டே இருந்தார் குருதேவர்.

வேறு வழியில்லை. எனவே ராம்லால் கடைக்குச் சென்று, தூங்கிக் கொண்டிருந்த கடைக்காரனை எழுப்பி ஒரு சேர் இனிப்பு வாங்கி வந்தார். அந்த இனிப்புடன் சாதாரண ஒருவருக்குப் போதுமானதைவிட அதிக அளவு பொரியையும் ஒரு தட்டில் வைத்து குருதேவருக்குக் கொடுத்தார்கள். குருதேவர் முகமலர்ச்சியுடன் உண்ண அமர்ந்தார். சிறிதும் மீதி வைக்காமல் எல்லாவற்றையும் உண்டுவிட்டார். வீட்டில் எல்லோருக்கும் பயம். தீராத வயிற்றுத் தொல்லை, மாதத்தில் பாதி நாட்களுக்கு பார்லிக் கஞ்சி மட்டுமே உணவு. இந்த நிலையில், இந்த ராத்திரியில் இவ்வளவு உணவையும் உண்கிறாரே! நாளை பெருங் குழப்பம்தான், வேறென்ன என்று எண்ணினார்கள். ஆனால் என்ன விந்தை! மறுநாள் அவர் நன்றாக இருந்தார், உணவின் காரணமாக அவருக்கு எந்தத் துன்பமும் நேரவில்லை.

மற்றொரு முறை அவர் காமார்புகூரில் வசித்தபோது, ஜெயராமப்படியில் உள்ள தம் மாமனார் வீட்டிற்குச் சென்றார்.

ஒருநாள் இரவு சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுக்கச் சென்றவர், சிறிது நேரத்திற்குப் பின் எழுந்து வந்து, 'எனக்கு மிகவும் பசிக்கிறது'

15. மூன்றாம் எடுத்துக்காட்டு: ஒரு சிறிய மீனைக் குழம்பாக வைத்து ஒரு படி சாதத்தை உண்டது

என்றார். வீட்டுப் பெண்களுக்குக் கவலையாகி விட்டது. இந்த வேளையில் என்ன கொடுப்பது என்று அறியாமல் தவித்தனர். அன்று அவர்கள் வீட்டில் சிராத்தமோ அல்லது முன்னோர்

சம்பந்தமான ஏதோ சடங்கோ நிகழ்ந்ததால் பலருக்கு விருந்து அளிக்கப்பட்டது. உணவு எல்லாம் காலியாகி விட்டிருந்தது. பாணையில் சிறிது பழையசாதம் மட்டும் எஞ்சியிருந்தது. அன்னை சாரதாதேவி தயக்கத்துடன் இதனை குருதேவரிடம் கூறினார். அதையே கொண்டு வரும்படிக் கூறினார் குருதேவர். 'ஆனால் தொட்டுக்கொள்ள கறி ஒன்றும் இல்லையே' என்று அன்னை கவலைப்பட்டார். அதற்கு குருதேவர், ' நன்றாகத் தேடிப் பார். மீன் குழம்பில் ஏதாவது மிச்சம்மீதி இருக்கும். நன்றாகப் பார்' என்றார்.

அவ்வாறே அன்னை சென்று பார்த்தபோது சட்டி ஒன்றில் ஒரு சிறிய மீனும் சிறிது குழம்பும் இருந்தது. அதைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். குருதேவர் மகிழ்ச்சியுடன் ஒரு படிக்குச் சமமான அவ்வளவு சாதத்தையும் குழம்புடன் சாப்பிட்டார். அதன் பின்பே நிம்மதி பெற்றார்.

தட்சிணேசுவரத்தில் வாழ்ந்த காலத்திலும் அடிக்கடி இவ்வாறு நடப்பதுண்டு. ஒருநாள் இரவு பன்னிரண்டு மணி

16. நான்காம் எடுத்துக்காட்டு: தட்சிணேசுவரத்தில் நள்ளிரவில் ஒரு சேர் கேசரி உண்டது

வேளையில் எழுந்து ராம்லாலைக் கூப்பிட்டு, 'ஓ ராம்லால், எனக்குப் பசிக்கிறது. இப்போது என்ன செய்வது?' என்றார் குருதேவர்.

பொதுவாக அங்கு சாப்பிட ஏதாவது இருக்கும்.

ஆனால் அன்று எதுவும் இல்லை. எனவே ராம்லால் நகபத்திற்குச் சென்று, அன்னை சாரதாதேவியிடமும் அவருடன் தங்கியிருந்த பக்தைகளிடமும் விவரம் தெரிவித்தார். அவர்கள் உடனே எழுந்து அவசர அவசரமாக அடுப்பைப் பற்ற வைத்து, சுமார் ஒரு சேர் அளவிற்குக் கேசரி செய்து குருதேவரின் அறைக்கு அனுப்பினர். பக்தை ஒருத்தி அதை எடுத்து வந்தாள். அவள் வந்தபோது அறையின் மூலையில் விளக்கு ஒன்று மங்கலாக எரிந்து கொண்டிருந்தது. அறையில் குறுக்கும்நெடுக்குமாக குருதேவர் பரவச நிலையில் நடந்து கொண்டிருந்தார். அமைதியான அந்த நட்பு நடுநிசியில் குருதேவரின் திருமுகம்



தெய்வீகப் பேருணர்வினால் பொலிந்து கொண்டிருந்தது. பக்தி வெறியால் பித்தனைப்போல் காணப்பட்டார் அவர். பரந்த விழிகளின் பார்வை உள்முகமாக இருந்தது. அந்தப் பார்வையின் முன் இந்தப் பிரபஞ்சம் சங்கல்ப மாத்திரத்தில் சமாதி நிலையில் ஒடுங்கவும் மீண்டும் வெளிப்படவும் வல்லதுமாக இருந்தது போல் தோன்றியது. புறவுலக நினைவற்ற அந்த நிலையில் அவர் அறையில் நடந்து கொண்டிருந்தார். இந்தக் காட்சி அந்த பக்தையுள் ஓர் அற்புதமான உணர்வினை நிறைத்தது. அவள் கண்களுக்கு குருதேவர் மிகவும் நெடியவராகவும், பருத்த தேகம் கொண்டவராகவும் தோன்றினார். அவரை ஒரு மனிதர் என்றே அவளால் எண்ண முடியவில்லை. வானுலக தேவர் ஒருவர், துக்கங்கள் மலிந்த இந்த உலகில், மனித வடிவில் தோன்றி, இரவின் இருளில் தன்னை மறைத்துக் கொண்டு, மயானம் போன்ற இவ்வுலகை எவ்வாறு தேவர் உலகாக மாற்றியமைப்பது என்று கருணை உள்ளத்துடன் ஆழ்ந்து சிந்தித்தவாறு, கம்பீரமாக அந்த அறையில் உலவுவதாக அவளுக்குத் தோன்றிற்று. தான் இதுவரை பார்த்திருந்த குருதேவர் அல்ல இவர், என்பதுமட்டும் தெரிந்தது. அவளுக்கு மயிர்க் கூச்செறிந்தது. அவர் அருகில் செல்ல ஏதோ ஓர் அச்சம் அவளைத் தடுத்தது.

குருதேவர் அமர்வதற்கு ராம்லால் ஏற்கனவே ஆசனம் இட்டிருந்தார். அந்த பக்தை அந்த ஆசனத்தின் அருகே சென்று அல்வா நிறைந்த பாத்திரத்தை மெதுவாக வைத்தாள். குருதேவர் சாப்பிட அமர்ந்தார். மெள்ளமெள்ள பாவ நிலையில் ஆழ்ந்த அவர், அல்வா முழுவதையும் சாப்பிட்டுவிட்டார். அந்த பக்தையின் எண்ணங்களை அறிந்து கொண்டுவிட்டாரா? யாருக்குத் தெரியும்? தாம் சாப்பிடுவதை அவள் பிரமிப்புடன் பார்ப்பதைக் கண்ட குருதேவர் அவளிடம், 'என்ன, இப்போது சாப்பிடுவது யார் என்று சொல் பார்க்கலாம். சாப்பிடுவது நானா, வேறு யாராவதா?' என்று கேட்டார். அதற்கு அந்த பக்தை, 'உங்களுக்குள் இருக்கின்ற வேறு யாரோ ஒருவர் சாப்பிடுவது போல்தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது' என்றாள். குருதேவர், 'உண்மைதான்' என்று கூறிவிட்டுச் சிரிக்கலானார்.

இப்படி பல நிகழ்ச்சிகளைக் கூறலாம். குருதேவரிடம் எழுகின்ற ஆன்மீகப் பேருணர்வு அலைகள் அவரது உடலில் பல மாற்றங்களைத் தோற்றுவித்துவிடும். அந்தச் சமயங்களில் அவர்

வேறொரு மனிதராகவே தோன்றுவார். அவரது செயல்பாடுகள், உண்பது முதலான நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் வேறுவிதமாக

17. ஆன்மீகப் பேருணர்வுகள் குருதேவரின் உடலை மாற்றியது

இருக்கும். இந்த மாற்றங்கள் அந்த உணர்வு நிலை மறையும்போது கூடவே மறைந்துவிடும்.

பின்னர் அவரது உடலில் எவ்வித மாற்றத்தையும் காண முடியாது. உள்ளே இருக்கும் மனமே நமது உடலை கணந்தோறும் அழித்து மீண்டும் உருவாக்கி, புதிய ஒன்றாகத் தோற்றுவிக்கிறது. இதுபற்றி நாம் மேலோட்டமாக அறிந்திருந்தாலும், உண்மையாக உணர்வதில்லை; கேள்விப்பட்டாலும் முழுநம்பிக்கை கொள்வதில்லை. குருதேவரின் அற்புத வாழ்க்கையின் இந்தச் சாதாரண நிகழ்ச்சிகளை நாம் சிந்தித்தால் அவற்றின் உண்மை நமக்கு புலப்பட்டுவிடும். இதனை இத்துடன் நிறுத்தி மீண்டும் முன்பு கூறியதற்கு வருவோம்.

வைஷ்ணவ சரணைப் பற்றி பைரவி பிராம்மணியின் வாயிலாகத்தான் மதுர்பாபு அறிந்து கொண்டார் என்றும்,

18. வைஷ்ணவ சரண்தட்சிணைசுவரத்திற்கு வந்ததும் பண்டித சபையும்

அதன்பின்னரே அவரை அழைத்து வந்து, குருதேவரிடம், ஆன்மீக நிலைகளுடன் உடல் நோய்களும் கலந்துள்ளதா என்பதைச் சோதிக்க

எண்ணியதாகவும் சிலர் கூறுகின்றனர். எது எப்படி இருந்தாலும், அழைப்பை ஏற்று வைஷ்ணவ சரண சில நாட்களுக்குள் தட்சிணைசுவரம் வந்தார். அன்று சிறியதாக பண்டித சபை ஒன்று கூடியிருக்கும் என்பதை நாம் ஊகிக்கலாம். வைஷ்ணவ சரணுடன் சில பக்த சாதகர்களும் பண்டிதர்களும் வந்திருப்பார்கள். அவர்களுடன், கற்றறிந்த பைரவி, மதுர்பாபு, அவரது சகாக்கள்--இவ்வளவு பேர் இருந்ததால்தான் அதனை சபை என்று கூறினோம்.

குருதேவரின் நிலைபற்றிய கருத்துக்கள் பரிமாறப்பட்டன. பிராம்மணி குருதேவரின் நிலைபற்றி தான் கண்டறிந்தவற்றை

19. சபையில் குருதேவரின் நிலை பற்றிய விவாதம்

யும், பிறரிடமிருந்து கேட்டவற்றையும் விரிவாகக் கூறினார். பிறகு, பக்தி நெறியில் சிறந்து விளங்கிய பண்டைய ஆசாரியர்களின் வாழ்க்

கையில் நடைபெற்றதாக சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்ற பல நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக்காட்டினார். இரண்டையும் ஒப்பிட்டு குருதேவரின் நிலை அந்த மகான்களின் நிலையைப் போன்றதே என்று தன் முடிவைத் தெரிவித்தார். அதன்பின்னர் வைஷ்ணவ சரணை



நோக்கி, 'உங்களுக்கு இதில் ஏதாவது கருத்துவேறுபாடு இருக்குமானால் அதற்குரிய காரணத்தைத் தெரிவியுங்கள்' என்றாள். மகனைக் காக்க நிற்கின்ற வீரத்தாயைப் போல் பைரவி, ஏதோ தெய்வீக ஆற்றலால் உந்தப்பெற்று, குருதேவரின் நிலையை ஆதரித்துப் பேசினார். இத்தனைக்கும் காரணமான குருதேவர்? உடைகள் ஏனோதானோ என்று கலைந்து கிடக்க இந்த வாதப் பிரதிவாதங்கள் எதைப் பற்றியும் கவலையின்றி, 'தன்னுள் தானாகின்ற' பேரானந்த நிலையில், முகத்தில் புன்முறுவல் தவழ அவர் அமர்ந்திருக்கிறார். இந்தக் காட்சியை நம்மால் நன்றாகக் கற்பனையில் காண முடிகிறது-- இடையிடையே தம் அருகிலிருந்த சிறு பையிலிருந்து லவங்கத்தையோ சோம்புவையோ எடுத்து வாயில் போட்டு மென்றபடி, ஏதோ இங்கு நடப்பதெல்லாம் வேறு யாரையோ பற்றிய விவாதம் என்ற பாவனையில் எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். சிலவேளைகளில் வைஷ்ணவ சரணைத் தொட்டு அழைத்து, 'சிலசமயம் இப்படியும் நடப்பதுண்டு' என்று தாம் அனுபவித்த நிலைகளை விளக்கிக் கூறுகிறார்.

சாதனைகளின் பலனாகப் பெற்ற நுண்ணுணர்வினால் தான், வைஷ்ணவ சரண குருதேவரைப் பார்த்தவுடனே, அவர் ஒரு மகான் என்று புரிந்து கொண்டார் என்பது சிலரின் கருத்து. புரிந்து கொண்டாரோ இல்லையோ, பிராம்மணி கூறிய அனைத்தையும் அப்படியே ஒப்புக் கொண்டார் என்று பின்னாளில் குருதேவர் கூறினார். 'எந்த, பத்தொன்பது வகையான பக்திப் பேருணர்வு நிலைகளின் ஒருமித்த வெளிப்பாட்டினை சாஸ்திரங்கள் மகாபாவனை என்று கூறுகிறதோ, ராதையிடமும் சைதன்யரிடமும் மட்டுமே எந்த மகாபாவனை வெளிப்பட்டிருந்ததோ அந்தப் பெருநிலையின் முழு வெளிப்பாட்டினை இவரிடம் (ஸ்ரீகுருதேவரைக் காண்பித்து) காண முடிந்தது! நல்வினையின் பயனாக, சாதாரண மனிதர்களுக்கு இந்த அனுபவம் வந்தாலும், ஏதோ நாலைந்து வகை பாவனைகள் வெளிப்படலாம். பத்தொன்பது பாவனைகளின் வேகத்தைச் சாதாரண மனிதர்களின் உடல் தாங்கிக் கொள்ள இயலாதென சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன என்றெல்லாம் கூறினார் வைஷ்ணவ சரண. வைஷ்ணவ சரணின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு மதுர்பாபுவும் பிறரும் வியப்பால் வாயடைத்து நின்றுவிட்டனர்! குருதேவர்

20. குருதேவரின் நிலையைப் பற்றி வைஷ்ணவ சரணின் முடிவு

குழந்தைபோலக் களிப்புடன் மதுர்பாபுவிடம், 'ஆகா, மதுர்! இவர் என்ன சொல்கிறார், பார்த்தாயா? எப்படியோ போகட்டும். நோய் இல்லை என்று கூறியதே பரம சந்தோஷம்!' என்றார்.

குருதேவரைப் பற்றி வைஷ்ணவ சரண் சொன்னது வெறும் வாயளவில் மட்டுமல்ல என்பதற்கு, அன்றுமுதல் குருதேவரிடம்

21. கர்த்தாபஜா அவர் கொண்ட அளவற்ற அன்பும் சிரத்தை போன்ற பிரிவுகளைப் யுமே சான்று. இதற்குப் பின் அவர் குருதேவரின் பற்றி குருதேவரின் சச்சங்கத்திற்காக அடிக்கடி தட்சிணேசுவரத் கருத்து திற்கு வந்தார். தாம் ரகசியமாகப் பழகிவரும் சாதனைகள் சம்பந்தமாக குருதேவரிடம் ஆலோசனை கேட்டார். பிற ஆன்மீக சாதகர்களும் தன்னைப் போல் பலன் பெற வேண்டும் என்பதற்காக, பலரை குருதேவரிடம் அழைத்துச் சென்றார். புனிதமே உருவான தேவமூர்த்தியான குருதேவரும் அவர்களுடன் பழகி, அவர்களது வாழ்க்கையையும் ரகசிய சாதனை முறைகளையும் அறிந்தார். அதன் பலனாக, சாதாரணமாக நிந்தனைக்குரிய செயல்களானாலும் இறைவனை அடைவதற்காகச் செய்யப்படும் போது, அவை சாதகனை வீழ்ச்சியிலிருந்து தடுப்பதுடன், அவனைப் படிப்படியாகத் துறவுக்கும் புலனடக்கத்திற்கும் தகுதி வாய்ந்தவனாக்கி, இறைவனிடம் அழைத்து செல்கிறது என்பதை அவர் அறிந்து கொண்டார். ஆரம்பத்தில், இத்தகைய ரகசிய நெறிகளைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட போதும், சிலவற்றைத் தமது கண்களாலேயே காண நேர்ந்த போதும், 'இவர்கள் பெரிய பேச்சு பேசுகிறார்கள்; இத்தகைய இழிந்த முறைகளை ஏன் பின்பற்ற வேண்டும்?' என்றுதான் தாம் எண்ணியதாகவும் பின்னர் அவர்களுள்ளும் சிலர் திடநம்பிக்கையுடன் சாதனைகள் புரிந்து நன்கு முன்னேறியிருந்ததைக் கண்டபோது தம் கருத்தை மாற்றிக் கொண்டதாகவும் குருதேவர் எங்களிடம் கூறினார். அவர்கள்மீது எங்களுக்கு வெறுப்பு ஏற்படக் கூடாது என்பதற்காக அவர் எங்களிடம், 'அவர்களிடம் வெறுப்பு எதற்கு? அதுவும் ஒரு வழிதான். ஆனால் அசுத்தமான வழி. ஒரு வீட்டினுள் நுழைவதற்கு முன்வாசல், பக்கவாசல், இவை தவிர கழிவுகளை அப்புறப்படுத்துவதற்காக புறக்கடை வாசல் என்று பல உள்ளன. அது போல் இதுவும் ஒரு பாதை. எந்த வழியாக நுழைந்தாலும் எல்லோரும் ஒரே இடத்தைத்தான் அடைகிறார்கள். அதற்காக, நீங்கள் அவர்கள் பாதையில் செல்ல வேண்டுமா?



அவர்களுடன் சேர வேண்டுமா? அப்படியில்லை. ஆனால் அவர்களை வெறுக்காதீர்கள்' என்பார்.

உலகியலில் உழலும் மனித மனம் அவ்வளவு எளிதில் ஆன்மீகத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுமா? எனிய, உறுதியான நம்பிக்கையுடன் இறைவனைத் தேடுமா?

22. ஆசைகள் நிறைந்த மனிதன் விரும்பும் மதம்

அவனது பாத கமலங்களைப் பற்றத்தான் முயற்சிக்குமா? தூய்மையின் இடையே சிறிது அழுக்கையும் அது பற்றிக் கொள்கிறது; பெண்ணாசை பொன்னாசைகளை ஒதுக்கித் தள்ளிய பின்பும் அவற்றின் வாசனையைச் சிறிதாவது அனுபவிக்க ஆசைப்படுகிறது. வழிபாட்டு விதிகளைப் பற்றிக் கூறும் நூல்களைப் பாருங்கள்- மிகுந்த சிரமத்துடன் தூய மனத்துடன் அன்னை பராசக்தியைப் பூஜிக்க வேண்டும் என்று கட்டளையிடுகின்றன; மறுகணமே, அவர்களை ஊக்குவிப்பதற்காக, காம எண்ணங்களை எழுப்பும் பாடல்களைப் பாடும்படிக் கூறுகின்றன. இதில் வியப்புறவோ நிந்திக்கவோ எதுவுமில்லை. இதிலிருந்து நமக்கு விளங்குவது ஒன்று-- வலுவற்ற மனிதமனம், அகிலாண்ட கோடி பிரம்மாண்ட நாயகியான மகாமாயையின் காரணமாக, பெண்ணாசை பொன்னாசை என்கின்ற அறுத்தெறிய முடியாத வலுவான சங்கிலியால் கட்டுண்டிருக்கின்றது. அவள் கருணையினால் இந்தக் கட்டினை விடுவிக்கவில்லை எனில், மனிதன் முக்தியடைவது முடியாத காரியம். யாரை எப்படி அவள் முக்திக்கான வழியில் இட்டுச் செல்வாள் என்பதும் மனித அறிவிற்கு அப்பாற்பட்டது. நமது மனத்தின் செயல்களையும், அதன் இயல்பையும் நன்கு கூர்ந்து கவனித்து, அதனுடன், சாதாரண அறிவுக்கு எட்டாத, குருதேவரின் வாழ்க்கையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, குருதேவர் அசாதாரணமானவர், மனித நிலையைக் கடந்தவர்; நம்மிடம் கொண்ட கருணையினால், தன்னந்தனியாகச் சிலகாலம் இந்த இருள்மயமான உலகிற்கு வந்துள்ளவர்; சாதாரணப் பார்வைக்கு எளியவர்களிலும் எளியவராகத் தோற்றமளித்தாலும் உயர் கண்ணோட்டத்தில் அவர் இறைவடிவமே என்பது தெளிவாகிறது.

வேதகாலத்தில், யாக யஜ்ஞங்கள் நிறைந்த கர்மகாண்டம் யோகமும் போகமும் இணைந்த நெறியைக் காட்டியது; புலனின்பங்களையும் கட்டுப்பாட்டுடன் இறை வழிபாடாக

அனுபவிப்பதே வாழ்க்கையின் நோக்கமாகக் கொள்ளப்பட்டது. அத்தகைய நெறிகளைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்து, அதனால்

23. தாந்திரிக நெறியின் தோற்றமும் அதன் புதுமையும்  
மனித மனம் ஆசைகளினின்று வெகுவாக விடுபடும்போது மட்டுமே உபநிடதங்களில் கூறுவதுபோல் சுத்த பக்தியுடன் இறைவனை வழிபட முடியும். பௌத்தர் காலத்தில் முற்றிலும் மாறுபட்ட முயற்சி தோன்றிற்று. உலக ஆசைகளை முற்றிலுமாகத் துறந்து, காடுகளில் வசிக்கும் முனிவர்கள் புரிகின்ற உயர்ந்த சாதனை முறைகளையே, ஆசைகளுடன் வாழும் சாதாரண மனிதர்களும் பின்பற்ற வேண்டும் என்றாகியது. புத்தத் துறவியரின் இந்த முயற்சிகளுக்கு அன்றைய அரசும் உறுதுணையாக நின்றது. அதன் பலன்? ஆசைகள் விலகப் பெறாத மனித மனத்தை, கட்டுப்பாட்டுடன் போகங்களை அனுபவிக்கச் செய்து, மெல்லமெல்லத் துறவுநெறிக்கு அழைத்துச் செல்வதான யாகங்கள், யஜ்ஞங்கள் முதலிய சடங்குகள் அழிந்தன. ஆனால் இது வெறும் புறத்தளவில்தான். பகிரங்கமாகச் செய்ய முடியாததால், ரகசியமாக, நள்ளிரவில், மக்கள் நடமாட்டம் இல்லாத, அச்சத்தை ஊட்டுகின்ற மயானத்தில் செய்யக் கூடிய தாந்திரிக சாதனை முறைகள் தோன்றின. வைதீகச் சடங்குகள் இவ்வாறு மறைந்து போவதைக் கண்ட மகாயோகியான சிவபெருமான், அவற்றுக்கு உயிரூட்டி அவற்றை வேறு வடிவத்தில் தாந்திரிக சாதனைகளாக வெளிப்படுத்தினார் என்று தந்திர சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

தாந்திரிக பரம்பரையில் ஆழ்ந்த உண்மை பொதிந்துள்ளது. வேதத்தில் கர்மகாண்டப் பகுதியில் போகத்தையும் யோகத்தையும் இணைத்துள்ளதுபோல், தந்திர நெறியும் இந்த இரண்டும் இணைந்த சாதனைகளைக் கூறுகின்றது. கர்மகாண்டம் கூறுகின்ற சடங்குகள் உபநிடதங்களின் ஞான காண்டத்திலிருந்து விலகியே நிற்கிறது. தந்திர நெறியிலோ ஒவ்வொரு சடங்கும் அத்வைத ஞானத்துடன் மிகவும் நெருக்கமாக இணைக்கப்பட்டுள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக, எந்த தெய்வத்தின் பூஜையை நீ செய்தாலும் சரி, முதலில் குண்டலினி சக்தியை எழுப்பி, அதனை சஹஸ்ராரத்திற்குக் கொண்டு சென்று, இறைவனுடன் அத்வைத நிலையில் இரண்டறக் கலந்து விடுவதாக முதலில் கருத வேண்டும்; பிறகு நீ இறைவனிடமிருந்து பிரிந்து ஜீவநிலையை அடைவதாகவும்,



இறைவனின் பேரொளி திரண்டு, நீ வழிபடுகின்ற தெய்வ உருவில் வெளிப்படுவதாகவும், உள்ளிருக்கும் அந்த தெய்வத்தை வெளியில் கொணர்ந்து பூஜை செய்வதாகவும் எண்ண வேண்டும். மனித வாழ்க்கையில் உண்மை லட்சியமான, அன்பினால் இறைவனுடன் ஒன்றாகி அவனை வழிபடுதல் என்பதை இந்தத் தந்திர சாதனை முறைகள் எவ்வளவு அற்புதமாகக் கூறுகின்றன! இத்தகைய பூஜை போன்ற சாதனைகளை ஆயிரத்தில் ஒருவரால்தான் சரியாகச் செய்ய முடியும். அதற்காக, மற்றவர்கள் முயற்சி செய்ய வேண்டாம் என்பதில்லை. அனைவரும் முயல வேண்டும். தொடர்ந்த முயற்சியின் பலனால் அவர்கள் படிப்படியாக முன்னேற்றம் காண்பார்கள். இவ்வாறு தந்திர சாஸ்திரங்கள் சடங்குகளுடன் அத்வைத ஞானத்தையும் இணைத்து சாதகனின் முன் இறுதிலட்சியமாக வைக்கின்றன. இங்குதான் தந்திர சாதனை, வேதச் சடங்குகளில் இருந்து மாறுபட்டும் புதுமையுடனும் விளங்குகிறது. இதன் காரணமாகத்தான் சாதாரண மக்களின் மனத்தில் தாந்திரிக சாதனைகள் இந்த அளவிற்கு இடம் பெற்றிருக்கிறது.

பிரபஞ்சத்தின் மூலகாரணமான மகாமாயையை அன்னையாகக் காட்டியதும், அதன் விளைவாகப் பெண்குலத் தையே ஒரு புனிதக் கண்ணோட்டத்துடன் பார்க்க வழிவகுத்ததும் தந்திர நெறியின் மற்றொரு புதுமையாகும். வேதங்களையும் புராணங்களையும் துருவித்துருவிப் பார்த்தாலும் இத்தகைய கருத்தைக் காண முடியாது. இது தாந்திரிக நெறியின் தனிச்சிறப்பு. வேதத்தின் சம்ஹிதைப் பகுதியில், பெண்ணின் தேகத்தை வழிபடுவது பற்றிய ஒரிரு அடிப்படைக் கருத்துகளைக் காணலாம். எடுத்துக்காட்டாக, திருமணத்தின் போது பெண்ணின் யோனியை, 'ப்ரஜாபதேர்த்விதீயம் முகம்', அதாவது இந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் படைப்பதற்காக பரமன் கொள்ளும் இரண்டாம் வழியாகக் கருத வேண்டும்; 'கர்பம் தேஹி ஸினீவாலி' போன்ற மந்திரங்களால் அதனை எல்லா தேவதைகளின் இருப்பிடமாக ஆராதிக்க வேண்டும், அதனைப் புனிதமானதாகக் கருத வேண்டும், இத்தகைய உயர் எண்ணங்களால் பெண், அழகான, வீர்யம் மிக்க குழந்தையைப் பெறுவாள் என்றெல்லாம் சம்ஹிதைகளில் காணப்படுகின்றன.

24. தந்திர நெறியில்  
வீரநிலை எப்படிப்  
புருந்தது?

இவ்வாறு சம்ஹிதைகள் கூறுவதால் வேதகாலத்திலிருந்தே இந்தியாவில் யோனியையும் ஆண்குறியையும் வழிபட்டு வந்தார்கள் என்று கருதலாகாது. பாபிலோனியாவின் சுமேரியர்களிடையிலும் அவர்களின் கிளை வம்சமான திராவிடர்களிடமும் தான் முதன்முதலில் இத்தகைய வழிபாடு காணப்பட்டது என்று வரலாறு கூறுகின்றது.

தந்திர சாஸ்திரங்களின் ஒவ்வொரு சாதனையிலும் சடங்கிலும் கர்ம-ஞான இணைப்பை நாம் காண முடியும். அது மட்டுமின்றி, குறிப்பிட்ட சம்ஸ்காரங்களை உடையவர்கள் இத்தகைய வழிபாட்டின் மூலம் எளிதில் ஆன்மீக முன்னேற்றம் அடைகிறார்கள் என்பதை உணர்ந்து, திராவிடர்களிடையே காணப்பட்ட பெண் வழிபாட்டைத் திருத்தி அமைத்து, அதனை வேதங்கள் காட்டும் மிகவுயர்ந்த ஆன்மீக லட்சியத்துடன் இணைத்து, ஒரு பூரண லட்சியமாக வழங்கியுள்ளது தந்திர சாஸ்திரம். இவ்வாறு பெண்வழிபாட்டையும் தந்திரநெறி ஓர் அங்கமாக ஏற்றுக் கொண்டது. தாந்திரிக வழிபாட்டில் வீரநிலை இவ்வாறுதான் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். மனிதனால் புலனின்பங்களைத் துயக்காமல் இருக்க முடியாது என்பதைத் தாந்திரிக ஆசாரியர்கள் மிகச் சரியாக உணர்ந்திருக்கிறார்கள். அவனுக்கு எவ்வாறேனும் போகப் பொருட்களின் மீது ஒரு மதிப்பை உண்டாக்கிவிட்டால், அவன் எவ்வளவுதான் போகத்தில் ஆழ்ந்தாலும் அந்த மதிப்பின் காரணமாக, புலனடக்கம் போன்ற பண்புகளை விரைவில் பெற்றுவிடுவான் என்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்தது. அதனால்தான் பெண்ணின் உடல் தீர்த்தத்தலம், பெண்ணைப் பெண்ணாகக் கருதுவதை விட்டு, தேவி பராசக்தியின் அம்சமாகக் கண்டு பக்தி செய்ய வேண்டும், அவளது பாதம்பட்ட நீரை பக்தியுடனும் நம்பிக்கையுடனும் அருந்த வேண்டும். மயக்கத்தில் கூடப் பெண்ணை வெறுப்பதோ, அடிப்பதோ கூடாது என்று தந்திர ஆசாரியர்கள் உபதேசித்தார்கள். எடுத்துக்காட்டாக,

- i. ஒ பார்வதி, பெண்ணின் உடலில் அனைத்து புண்ணியத் தலங்களும் உள்ளன.
- ii. ஒ உமா, யார் ஒருவன் பெண்ணை உடலாக மட்டும் கருதுகிறானோ, அவன் மந்திர ஜபம் செய்தாலும் சித்தி பெற இயலாது. அதற்கு நேர் எதிரான பயனையே அடைவான்.
- iii. எவனொருவன் பெண்ணின் பாதம்பட்ட நீரை



அருந்துகிறானோ, அல்லது அவளது எச்சில் உணவை உண்கிறானோ அவனுக்கு இடையறாத வெற்றி கிட்டிக் கொண்டே இருக்கும்.<sup>4</sup>

இவ்வாறு இருந்தாலும் என்ன பயன்? காலப்போக்கில் ஒரு கட்டத்தில் தாந்திரிக சாதகர்கள் இறையனுபூதி என்ற

25. ஒவ்வொரு தந்திரத்திலும் உயர்ந்தது. தாழ்ந்தது என்று இரு பிரிவுகள் உள்ளன. குறிக்கோளை விட்டுவிட்டு, அற்பமான மன ஆற்றல்களையும் சித்திகளையும் பெறுவதில் தங்கள் மனத்தைத் திருப்பினர். இந்த வேளையில்

தான் இயற்கைக்கு எதிரான பலவகை சாதனைகளும் பேய் பிசாசு வழிபாடும் தந்திரநெறியில் புகுந்து, அதற்குத் தற்போதைய வடிவம் கொடுத்துவிட்டது. ஒவ்வொரு தந்திர சாஸ்திரத்திலும் நல்லதும் கெட்டதும், உயர்ந்ததும் தாழ்ந்ததும் கலந்தே காணப்படுகின்றன. மிக உயர்ந்த இறைவழிபாட்டினிடையே மிகத் தாழ்ந்த சாதனை முறைகள் பரவிக் கிடப்பதை நாம் காணலாம். தற்போது ஒவ்வொருவரும் தன் இயல்பிற்கு உகந்த சாதனையை அவற்றிலிருந்து எடுத்துக் கொள்கின்றனர்.

சைதன்யரின் தோற்றத்தினால் தந்திர நெறியில் மற்றுமொரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. அவரும் அவரது சீடர்களும்,

26. கௌடிய பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு துவைதக் கௌடிய வைணவர்கள் தோற்று கொள்கைகளே ஏற்றதாக இருக்கும் என்று வித்த புதிய பூஜை முறை கருதினர். அதனால் தந்திர நெறியிலுள்ள

அத்வைத நிலை சாதனைகளைத் தவிர்த்து மந்திரங்களையும், பூஜை முதலியவற்றை மட்டும் பரப்பினர். மேற்கூறிய வழிபாட்டில், ஒரு புதுமையை அவர்கள் புகுத்தினர். நமக்கு மற்றவர்கள் எவ்வாறு சேவை செய்ய வேண்டும் என்று விரும்புகிறோமோ அதேபோன்று, வழிபாட்டிற்குரிய தெய்வத்திற்கு நாம் சேவை செய்ய வேண்டும் என்று அவர்கள் வலியுறுத்தினர். பூஜை செய்பவன் படைக்கும் நைவேத்தியத்தைத் தன் அருட்பார்வையால் தாந்திரிக தேவதைகள் தூய்மைப் படுத்துகின்றனர் என்றும், இந்தப் பிரசாத உணவை சாதகன் உண்ணும்போது அவனிடம் காமம், கோபம் போன்ற விலங்கியல்புகளின் ஆற்றல் குறைந்து, ஆன்மீக ஈடுபாடு வளர்கிறது என்றும் பொதுவாகக் கருதப்படுகின்றது. நைவேத்தியத்தின் நுண்பகுதியை இறைவன் ஏற்றுக் கொள்கிறான், பக்தனின் பக்தியையும் நம்பிக்கையையும் பொறுத்து, சிலவேளைகளில் அப்படியேயும் ஏற்றுக்

கொள்கிறான் என்று வைணவ ஆசாரியார்கள் வலியுறுத்தினர். இது மட்டுமின்றி, இன்னும் பல மாற்றங்களை அவர்கள் ஏற்படுத்தினர். அவற்றுள் மிக முக்கியமானது, தந்திரங்கள் கூறும் பசுநிலை சாதனைகளுக்கு முதலிடம் கொடுத்து அவற்றைப் பரப்பியதாகும் என்று தோன்றுகிறது. இதில் புறத் தூய்மை இன்றியமையாததாகக் கருதப்படுகிறது. எண்ணம், சொல், செயல் ஆகியவற்றில் தூய்மையாக இருந்து, ஜபாத் ஸித்திர், ஜபாத் ஸித்திர், ஜபாத் ஸித்திர் ந ஸம்சய:-- 'ஜபத்தினால் அனுபூதி, ஜபத்தினால் அனுபூதி, ஜபத்தினால் அனுபூதி, இதில் ஐயமில்லை', என்பதைக் கருத்திற் கொண்டு, இறைவனும் அவனது திருநாமமும் ஒன்றே என்பதை உணர்ந்து இடையறாது நாமஜபம் செய்து வந்தால், மனிதன் இறைவனை அடையலாம் என்று வைணவ ஆசாரியர்கள் போதித்தார்கள்.

இந்த ஆசாரியர்களின் முயற்சி அனைத்தும் அவர்களின் காலத்திற்குப் பின் வீணாகிவிட்டது. ஆசை வசப்பட்ட மனித

27. காலப்போக்கில் இதிலிருந்து கர்த்தா பஜா போன்ற பிரிவுகள் தோன்றியதும் அவற்றின் சாரமும்

மனம் அவர்கள் போதித்த புனிதமான வழிபாட்டு முறையில் களங்கத்தைப் புகுத்தி விட்டது. சாற்றை விட்டுவிட்டுச் சக்கையை மட்டும் ஏற்றுக் கொண்டது. காதலிக்குக்

காதலன்பால் உண்டாகும் கவர்ச்சியை இறைவனிடம் செலுத்த வேண்டும் என்ற அடிப்படைக் கருத்தினைப் புரிந்து கொள்ளாமல் ஒவ்வொரு சாதகனும் ஒரு காதலியை தேடிக்கொள்ள ஆரம்பித்தான். இவ்வாறு ஆசைகளின் வசப்பட்டு, தூய்மையான யோகநெறியில் போகத்தைப் புகுத்திவிட்டான். வேறு என்னதான் செய்ய முடியும்? அவனால் அவ்வளவு தூய வாழ்க்கை வாழ முடியவில்லை, யோகம், போகம் இரண்டையும் இணைத்துத்தான் பின்பற்றத்தான் அவனால் முடியும். ஆன்மீக அனுபூதி பெற வேண்டும் என்றுதான் விரும்புகின்றான், அதேவேளையில் சிறிது புலன் இன்பத்தையும் நாடுகிறான். இவ்வாறுதான் வைணவ மரபில் கர்த்தாபஜா, ஆவுல், பாவுல், தர்பேஸ், ஸாயீ போன்ற பிரிவுகளும் ரகசிய சாதனைகளும் தோன்றின. இவை அனைத்திற்கும் மூலத்தை நாம் தேடினால், சென்று சேர்வது, வேதகாலத்துக் கர்மகாண்டம் என்ற பிரவாகத்தில்தான். யோகத்தையும் போகத்தையும் இணைப்பதற்கான அந்த வேதகால முயற்சியும், வழிபாட்டையும் அத்வைத ஞானத்தையும் இணைப்பதற்கான தாந்திரிக ஆசாரியர்களின்



முயற்சியும்தான் இத்தகைய பிரிவுகள் உருவாகக் காரணமாக இருந்தன.

இறைவன், முக்தி, புலனடக்கம், தியாகம், அன்பு இவற்றைப் பற்றி கர்த்தாபஜா பிரிவினரின் கோட்பாடுகளைச் சற்று

28. கர்த்தாபஜா பார்த்தால், நாம் மேலே கூறியதன் உண்மை போன்ற பிரிவுகளின் புரிந்துவிடும். இந்தப் பிரிவுகளைப் பற்றிக் படி இறைவன் மற்றும் கூறும்போது, குருதேவர் இந்தக் கோட்பாடுகள் சாதனைபற்றிய விளக்கங்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர்கள் இந்தக் கருத்துகளை எல்லாம் எளிய பாடல்களாக இனிய ராகங்களில் கொடுப்பதால் சாதாரண மக்களும் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. அந்தப் பாடல்களைக் கேட்டால் இதனை நாம் அறிந்துகொள்ள முடியும். இவர்கள் இறைவனை 'ஆலேக் லதா' என்று அழைக்கின்றனர் 'ஆலேக்' என்ற சொல் வடமொழியில் உள்ள 'அலக்ஷ்ய'<sup>5</sup> என்ற சொல்லினின்றுதான் வந்திருக்க வேண்டும். தூய மனிதனின் மனத்தில் இந்த ஆலேக் புகுகிறார் அல்லது தன்னை வெளிப்படுத்துகிறார். இந்த மனிதரே கர்த்தா அல்லது குரு. இயல்பாகவே யாருடைய மனம் இறைவனை நோக்கிச் செல்கிறதோ. அவரை 'ஸஹஜ்' என்று அழைக்கிறார்கள். இவ்வாறு குரு அல்லது கர்த்தா நிலைக்கு உயர்ந்த மனிதனை வழிபடுவதால் அவர்கள் 'கர்த்தாபஜா' என்று அழைக்கப் பட்டனர்.

ஆலேக்லதாவின் சுவரூபம் மற்றும் அவர் மனித மனத்தில் புகுவது பற்றியும் இவ்வாறு பாடுகிறார்கள்--

ஆலேக்தான் வருகிறார், ஆலேக்தான் செல்கிறார்.

ஆலேக்கை யாராலும் காணமுடியாது

ஆலேக்கை அறிபவன் யாரோ

மூன்றுலகின் தலைவன் அவனே.

ஸஹஜ் மனிதனின் அடையாளம் -- அவன் 'சமநிலையில்' இருப்பான். எப்போதும் பெண்களுடன் இருந்தாலும் காமவசப்பட்டுத் தன் பொறுமையை இழக்கமாட்டான். அவர்கள் பாடல் இவ்வாறு கூறுகிறது--

பெண்களுடன் வாழ்கிறான், கூடல் புரிவதில்லை.

உலகில் பெண் மற்றும் பொன்னாசைகளை விட்டு வாழவில்லை என்றால் ஆன்மீகத்தில் முன்னேற முடியாது. இதனைக் குறிக்கும் அவர்கள் பாடல்--

சமையல்காரனாகு, பரிமாறு

ஆனால் பாத்திரத்தைத் தொட்டுவிடாதே.

பாம்பின் வாயில் தவளையை ஆடவிடு.

ஆனால் பாம்பு தவளையைப் புசிக்க விடாதே.

அமுதக் கடலில் குளித்து எழு.

ஆனால் முடியை நனைய விடாதே.

தந்திர நெறியில் சாதகர்கள் பசுநிலை, வீரநிலை, திவ்யநிலை என்று மூன்று படிகளில் வைக்கப்படுகிறார்கள். அதுபோலவே கர்த்தாபஜா பிரிவிலும் நிலைகள் பேசப்படுகின்றன. அதைக் கூறும் பாடல்--

ஆவுல், பாவுல், தர்பேஸ், ஸாயீ

ஸாயீக்கு மேலே யாரும் இல்லை.

'அவர்கள் கடவுளை அருவருவாக வழிபடுகின்றனர்' என்று குருதேவர் கூறுவார். அவர்களின் சில பாடல்களையும் அடிக்கடி குருதேவர் எங்களுக்குப் பாடிக் காண்பிப்பார். எடுத்துக் காட்டாக,

ஆழ்ந்து மூழ்குக அருமை நெஞ்சே!

ஆழ்ந்து நீ ஈசன் அழகெனும் கடலிடை

அடிவரை சென்றிடில், அன்பெனும் மணியைக்

கடிதினில் ஆங்கே காணுவாய் மனமே!

தேடுக மனமே! தேடுக நெஞ்சளே

பிருந்தா வனத்தை; விமலன் கண்ணன்

அரும் பெறல் அடியாரொடும் சதா ஆடல்

புரியுமோர் இடத்தைப் பரிவுடன் நாடுக!

ஏற்றுக மனமே! ஏற்றுக ஞானச்

கடர் விளக்கு தனைத் தூய நெஞ்சினில்

தொடர்ந்து எந்நாளும் துலங்கி ஒளிரவே!

குபீர் சொல்கிறார். கேள், கேள் கேள்.

குருவின் பாத கமலத்தைச் சிந்திப்பாய்!

இவ்வாறு குரு வழிபாடு, எல்லோரும் கூடி பஜனை செய்வது இவை கர்த்தாபஜா பிரிவினரின் முக்கிய சாதனை. தேவதேவியரை நிராகரிக்கவில்லை என்றாலும், பொதுவாக அவர்கள் உருவ வழிபாடு செய்வதில்லை. குரு வழிபாடு

இந்தியாவில் மிகவும் தொன்றுதொட்டு வந்துள்ள மரபு. உபநிடத காலத்திலிருந்தே இது வருவதாகத் தோன்றுகிறது. ஏனெனில் உபநிடத்தில் 'ஆசாரியரைக் கடவுளாகக் கண்பாய்'<sup>6</sup> என்று காணப்படுகிறது. அந்தக் காலத்தில் தேவதேவியர் வழிபாடு இல்லை என்றே தெரிகிறது. குருவழிபாடு காலப்போக்கில் எத்தனை வகையாக உருவெடுத்துள்ளது என்பதைக் காணும்பொழுது மிகவும் வியப்பாக இருக்கின்றது.



இவை தவிர 'தூய்மை-தூய்மையற்றது. நல்லது-கெட்டது' போன்ற வேறுபாட்டு உணர்வுகளை மனத்திலிருந்து அகற்ற, வேறு பல சாதனைகளை அவர்கள் மேற்கொள்ள வேண்டும். குரு பரம்பரை மூலம் சாதனை முறைகளை குருவிடமிருந்து சீடன் அறிகிறான். அவ்வப்போது அந்த சாதனை முறைகளுள் ஒன்றிரண்டைப் பற்றியும் குருதேவர் கூறுவதுண்டு.

'வேத, புராணங்களைச் செவிவழியாகக் கேட்க வேண்டும். ஆனால் தாந்திரிக சாதனை முறைகளைச் செய்ய வேண்டும்.

29. குருதேவரைச்  
சோதிக்க அவரை  
வைஷ்ணவ சரண்  
காட்சிபகன் ரகசியக்  
கூட்டத்திற்கு அழைத்  
தல் சென்றது

செயல் முறையில் கற்க வேண்டும்' என்று பலர் கூறுவதை குருதேவர் கேட்டிருந்தார். பொதுவாக, ஸ்மிருதிகளைப் பின்பற்றிப்பவர்கள் ஏதாவது ஒருவிதத்தில் தந்திர சாதனைகளை மேற்கொள்கிறார்கள். பெரிய, நியாய, வேதாந்த

பண்டிதர்களும் நடைமுறையில் தாந்திரிக சாதகர்களாக இருப்பதைக் காணலாம். பாகவதம் போன்ற பக்தி சாஸ்திரங்களில் கரைகண்ட வைணவ பண்டிதர்களும் கர்த்தாபஜா போன்ற பிரிவுகளின் ரகசிய சாதனைகளில் ஈடுபட்டிருப்பதைக் காண முடியும். பண்டித வைஷ்ணவ சரணும் அவர்களுள் ஒருவர். கல்கத்தாவிலிருந்த ஓரிரு மைல் வடக்கில், தோட்டம் ஒன்றில் செயல்பட்டு வந்த அத்தகைய பிரிவு ஒன்றுடன் நெருங்கிய தொடர்பு வைத்திருந்தார் அவர். அந்தப் பிரிவைச் சேர்ந்த ஆண்களும் பெண்களும் கூடி வைஷ்ணவ சரணின் ஆலோசனைப்படி சாதனை புரிந்து வந்தார்கள். பலமுறை குருதேவரை அந்தக் கூட்டத்திற்கு வைஷ்வண சரண் கூட்டிச் சென்றதுண்டு. காமம் என்பது குருதேவரிடம் சிறிதும் இல்லை என்பதையும் அவரது பக்திப் பரவச நிலைகளையும் கண்ட அவர்கள் அவரைச் சோதித்துப் பார்க்க விரும்பினர். அங்கிருந்த பெண்களுள் சிலர் இதற்காக முயன்றதாகவும் அவரது புலக் கட்டுப்பாட்டைக் கண்டு அவரை 'அடுட் ஸஹஜ்' என்று போற்றியதாகவும் கேள்விப்பட்டோம். வைஷ்ணவ சரண் அழைத்ததும் எவ்வித ஐயமுமின்றிதான் அவருடன் சென்றார் குருதேவர். அவர்கள் இவ்வாறு தம்மைச் சோதிப்பார்கள் என்பது அவருக்குத் தெரியாது. அதன்பின் அவர் அங்கு போகவே இல்லை.

குருதேவரது பண்பின் ஆழம், புனிதம், பரவச நிலைகள் இவற்றை எல்லாம் காணக்காண வைஷ்ணவ சரணுக்கு

குருதேவரிடம் பக்தியும் நம்பிக்கையும் வளர்ந்தது. அதனால்  
 30. குருதேவர் அவ குருதேவர் ஓர் அவதார புருஷர் என்பதைத்  
 தாரம் என்று வைஷ்ணவ சரண் அறிதல் தயங்காமல் மற்றவர்கள் முன்னிலையில் அவர்  
 ஒப்புக் கொண்டார்.

குருதேவரிடம் வைஷ்ணவ சரண் வரத் தொடங்கிய சில  
 நாட்களுக்குப் பின் கௌரி பண்டிதரும் தட்சிணேசுவரம்  
 31. கௌரி பண்டி வந்தார். அவர் சிறந்த தாந்திரிக சாதகர். அவர்  
 தின் அற்புத ஆற்றல் தட்சிணேசுவரம் வந்துசேர்ந்ததுமே ஒரு  
 வேடிக்கையான நிகழ்ச்சி நடந்தது. அதை குருதேவர் எங்களிடம்  
 கூறினார். கௌரி பண்டிதருக்கு ஒருவித சித்தி அல்லது தவசக்தி  
 கைகூடியிருந்தது. சாஸ்திரங்கள் சம்பந்தமான விவாதங்களில்  
 கலந்துகொள்ள அவர் அழைக்கப்படுவது உண்டு. விவாதம்  
 நடக்கும் இடத்தில் சென்றதும் அவர், 'ஹா ரே ரே ரே,  
 நிராலம்போ லம்போதர ஜனனீ கம் யாமி ஸரணம்'<sup>31</sup> என்று  
 உரத்த குரலில் பலமுறை கூறிக்கொண்டே நுழைவார். குருதேவர்  
 கூறினார்: 'கம்பீரமான குரலில் வீரபாவனையுடன் ஹா ரே ரே  
 ரே, என்று கூறி ஆதிசங்கரர் எழுதிய தேவீ ஸ்தோத்திரத்தின்  
 அந்த ஒரு வரியையும் அவர் கூறும்போது அங்கே கூடியிருக்கும்  
 அனைவர் நெஞ்சையும் இனம் தெரியாத ஒரு பயம் கௌவிக்  
 கொள்ளும். இதனால் இரண்டு லாபங்கள். ஒன்று, இந்த  
 சத்தத்தினால் கௌரியிடம் இருக்கும் சக்தி முற்றிலுமாக  
 விழித்தெழும். இரண்டாவது, எதிராளிகளை நடுங்கச் செய்து  
 அவர்களுடைய சக்தியை இழக்கச் செய்துவிடும். இவ்வாறு  
 ஒலி எழுப்பிக்கொண்டு, மல்யுத்த வீரர்களைப் போன்று  
 கையால் தொடையைத் தட்டியபடி சபையுள் நுழைவார் கௌரி.  
 பின்னர் அரசவையில் முக்கியப் பிரமுகர்கள் அமர்வதைப்  
 போன்று கால்மேல் கால்போட்டு கம்பீரமாக அமர்ந்து  
 வாதத்தைத் தொடங்குவார். அதன்பின் அவரை யாராலும்  
 தோற்கடிக்க முடியாது.'

கௌரி பண்டிதருக்கு இத்தகைய சித்தி இருப்பது  
 குருதேவருக்குத் தெரியாது. ஆனால் கௌரி தட்சிணேசுவரக்  
 32. கௌரி தன் காளி கோயிலினுள் நுழைந்தது, ஹா ரே ரே ரே  
 மனைவியை அன் என்று முழங்கியதும், ஏதோ ஒரு சக்தி  
 னையாக வழிபடுதல் குருதேவரை இன்னும் பலமாக அதே ஹா ரே  
 ரே ரே! என்பதை முழங்கும்படி உள்ளிருந்து தூண்டியது.  
 குருதேவரும் அதைப் போல் கூறினார். கௌரி அதைவிட



உரத்த குரலில் கூறினார். குருதேவர் அதையும் மீறி முழங்கினார். இவ்வாறு இருவரும் மாறிமாறி முழக்கமிட்டனர். 'கொள்ளைக் கூட்டம் ஆக்கிரமிப்புச் செய்யும்போது இடுகின்ற கூக்குரல் போல், அங்கு ஒரே சத்தமும் குழப்பமுமாகிவிட்டது' என்று குருதேவர் சிரித்தவாறு கூறினார். இந்த அமளிதுமளியில் காளி கோயிலின் காவலரும் வேலையாட்களும் என்னவோ ஏதோவென்று பயந்து கையில் கம்பு, தடி முதலியவற்றைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடி வந்தனர். மற்றவர்கள் மிகுந்த அச்சத்தில் உறைந்து நின்று கொண்டிருந்தனர். இறுதியில், கௌரி பண்டிதரால் குருதேவரை மிஞ்சிக் குரலெழுப்ப முடியவில்லை. அவர் அமைதியானார். அதன்பின், தோல்வி தந்த சோர்வுடனும் வருத்தத்துடனும் காளி கோயிலுக்குள் மெல்ல நுழைந்தார். ஓடி வந்தவர்கள், அது இவர்கள் இட்ட கூக்குரல் என்று கண்டபோது சிரித்துக் கொண்டே திரும்பிவிட்டனர். பிற்காலத்தில் குருதேவர் எங்களிடம் கூறினார்: 'அதன்பின் அன்னை பராசக்தி ஒரு விஷயத்தை எனக்கு அறிவித்தாள். இங்கே தோற்றபின் எதிராளியை வெல்கின்ற கௌரியின் ஆற்றல் அவரிடமிருந்து அகன்றுவிட்டது. அவரது நன்மைக் காக அந்த ஆற்றலை அன்னை இங்கே (தன் உடலைக் காட்டி) இழுத்துவிட்டாள்.' நாட்கள் செல்லசெல்ல குருதேவரிடம் ஈர்க்கப்பட்ட கௌரி முற்றிலுமாக அவரை ஏற்றுக் கொண்டார்.

கௌரி பண்டிதர் ஒரு தாந்திரிக சாதகர் என்று முன்பே கூறினோம். ஒவ்வோர் ஆண்டும் அவர் துர்க்கா பூஜைக்கான அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் செய்வார். பின்னர் தன் மனைவியைப் புதிய உடைகளாலும் நகைகளாலும் அலங்கரித்து, கோலங்களால் அழகு செய்யப்பட்ட பீடத்தில் அமரச் செய்து அவளையே துர்க்கையாகப் பாவித்து, மூன்று நாட்கள் மிகுந்த பக்தியுடன் பூஜை செய்வார் என்று குருதேவர் கூறினார். 'பெண் வடிவங்கள் யாவும் அன்னை பராசக்தியின் வடிவங்கள்! எல்லா பெண்களிலும் அன்னையின், உலகைக் காத்து நிற்கின்ற, ஆனந்தத்தை அள்ளித் தெளிக்கின்ற ஆற்றலின் சிறப்பான வெளிப்பாடு இருப்பதாகத் தந்திர சாஸ்திரம் கூறுகிறது. அதனால் பெண்களைப் புனிதமானவர்களாகக் கருதி வணங்க வேண்டும். அன்னை பராசக்தியே பெண்களுள் உறைகின்றாள் என்பதை மறந்து, பெண்களைக் காமக் கண்களோடு போகப் பொருளாகக் கருதுவது பராசக்தியை அவமானப் படுத்து

வதற்குச் சமமாகும். இது மனிதனுக்கு அளவற்ற துன்பத்தைத் தருகிறது. தேவி மாஹாத்மியத்தில் தேவர்கள் அன்னையைப் புகழ்ந்து இவ்வாறு துதி பாடுகிறார்கள்:

ஓ தேவி! நீ ஞான வடிவினள். இவ்வுலகில் உயர்ந்ததாகவும் தாழ்ந்ததாகவும் காணப்படும் அறிவு அனைத்தும் நீயே. பல வகையான ஞானமும் நீயே. உலகிலுள்ள அனைத்துப் பெண் வடிவங்களிலும் நீ உள்ளாய்! உலகம் முழுவதும் நீ ஊடுருவி இருக்கிறாய்! நீ ஒப்புயர்வு அற்றவள்! சொற்களால் விளக்க முடியாதவள். உனது அளப்பரிய பெருமையினை யாரால் விவரிக்க இயலும்?

இந்தியாவில் பலர் இந்தத் துதியைப் பாடுகிறோம். ஆனால் எத்தனைபேர் பெண்களை அன்னை பராசக்தியாகப் பாவித்து, அவ்வாறு மதித்து அதன்வாயிலாக வருகின்ற புனிதமான ஆனந்தத்தை உணர்ந்திருக்கிறோம்? எத்தனைபேர் அன்னையின் சிறந்த வெளிப்பாடாக விளங்கும் பெண்களை, நாள்தோறும் எண்ணற்ற முறை தவறான நோக்குடன் பார்த்து அவமானப் படுத்தாமல் இருக்கிறோம்? ஓ, இந்தியாவே! உனது மிருகத்தனத்தால் பெண்களை அவமதித்ததும், மனிதனை சிவனாகக் கருதி சேவை செய்ய மறந்ததும் தான் உன் இன்றைய அவலநிலைக்குக் காரணம். உன்னிடம் கருணை கொண்டு உனது மிருகத்தனத்தை அன்னை எப்போது விலக்குவாளோ, அவளே அறிவாள்!

கௌரி பண்டிதரின் மற்றோர் ஆற்றலைப் பற்றியும் குருதேவரிடம் கேள்விப்பட்டோம். அன்னைக்கான நித்திய பூஜையின் இறுதியில் தாந்திரிக சாதகர்கள் பொதுவாக ஹோமம் செய்வதுண்டு. கௌரி நாள்தோறும் ஹோமம் செய்யவில்லை என்றாலும் அவ்வப் போது செய்வார். அவர் ஹோமம் செய்யும் முறை அலாதி யானது. பொதுவாக, செங்கல்லாலும் மண்ணாலும் தரையில் மேடை அமைத்து, அதில் விறகுகளை அடுக்கி, ஹோமத் தீயை வளர்த்து ஆஹுதி செய்வது வழக்கம். கௌரி அப்படிச் செய்வதில்லை. தனது இடக்கையை வெட்டவெளியில் நீட்டி எவ்வகையான ஆதாரமும் இல்லாமல் அதன்மேல் ஒரு மணங்கு விறகினை அடுக்குவார். பிறகு அதில் தீழுட்டி, தன் வலக்கையால் அந்தத் தீயில் ஆஹுதிகளை அளிப்பார். ஹோமம் முடிய நீண்டநேரம் ஆகும். இவ்வளவு எடையுள்ள விறகை ஒரு

33. கௌரியின் விந்  
தையான ஹோமம்

பொதுவாக ஹோமம் செய்வதுண்டு. கௌரி நாள்தோறும் ஹோமம் செய்யவில்லை என்றாலும் அவ்வப் போது செய்வார். அவர் ஹோமம் செய்யும் முறை அலாதி யானது. பொதுவாக, செங்கல்லாலும் மண்ணாலும் தரையில் மேடை அமைத்து, அதில் விறகுகளை அடுக்கி, ஹோமத் தீயை வளர்த்து ஆஹுதி செய்வது வழக்கம். கௌரி அப்படிச் செய்வதில்லை. தனது இடக்கையை வெட்டவெளியில் நீட்டி எவ்வகையான ஆதாரமும் இல்லாமல் அதன்மேல் ஒரு மணங்கு விறகினை அடுக்குவார். பிறகு அதில் தீழுட்டி, தன் வலக்கையால் அந்தத் தீயில் ஆஹுதிகளை அளிப்பார். ஹோமம் முடிய நீண்டநேரம் ஆகும். இவ்வளவு எடையுள்ள விறகை ஒரு



கையில் தாங்கி, தீயின் வெம்மையை சகித்துக் கொண்டு, அதேவேளையில் மனத்தையும் சாந்தமாக வைத்துக் கொண்டு, பக்திபூர்வமாக ஆஹுதிகளை அளிப்பது என்பது நம்மால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியாதது. குருதேவரே கூறிய பிறகும் எங்களில் பலர் இதனை நம்பவில்லை. இதனைப் புரிந்து கொண்ட குருதேவர், 'அவ்வாறு அவர் செய்வதை நான் என் கண்களால் பார்த்தேன். அதுவும் அவரது சித்திகளுள் ஒன்று' என்று கூறினார்.

கௌரி தட்சிணேசுவரம் வந்து சேர்ந்த சில நாட்களுக்குப் பின்னர்தான் மதுர்பாபு, வைஷ்ணவ சரண் போன்ற சாதக பண்டிதர்களை அழைத்து சபையைக் கூட்டினார். குருதேவரின் ஆன்மீக நிலையைப் பற்றி சாஸ்திரங்கள் என்ன கூறுகின்றன என்பதை விவாதிப்பதே சபையின் நோக்கம். காளி கோயிலின் முன்னால் உள்ள மண்டபத்தில் காலவேளையில் சபை கூடியது. கல்கத்தாவிலிருந்து வைஷ்ணவ சரண் வரத் தாமதமாவதைக் கண்ட குருதேவர், கௌரியுடன் சபை கூடலிருந்த இடத்திற்குக் கிளம்பினார். நேராக அன்னை காளியின் கோயிலுக்குச் சென்று அவளை தரிசித்து, அவளது திருப்பாதங்களைப் பணிந்த பின்னர் பரவச நிலையில் தள்ளாடியவாறே கோயிலைவிட்டு வெளியே வந்தார். அப்போது வைஷ்ணவ சரண் வந்து அவரது பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினார். குருதேவர் பரவச நிலையில் அவரது தோளில் ஏறி அமர்ந்து விட்டார். இதனைப் பெரும்பேறாகக் கருதிய வைஷ்ணவ சரண் மகிழ்ச்சிப் பெருக்குடன் குருதேவர்மீது சம்ஸ்கிருத துதி ஒன்றை இயற்றிப் பாடினார். பரவச நிலையில் அருளொளி துலங்கும் திருமுகத்துடன் நிற்கின்ற குருதேவரை, உள்ளத்தில் ஆனந்தம் பொங்க வைஷ்ணவ சரண் பாடிப் பணிகின்ற அந்தக் காட்சி, அருகில் நின்ற மதுர் போன்றோரை பக்திப் பெருக்கினால் சிலைபோல் நிற்கச் செய்துவிட்டது. சிறிதுநேரத்திற்குப் பின் குருதேவரின் பரவச நிலை கலைந்து, அனைவரும் அவருடன் மண்டபத் திற்குச் சென்றனர்.

சபை ஆரம்பமாகியது. முதலில் கௌரி எழுந்து குருதேவரைச் சுட்டிக்காட்டி சபையினரிடம், 'இன்று இவர் வைஷ்ணவ சரண் மீது அதிகமான கருணையைப் பொழிந்

34. பண்டித சபை பரவச நிலையில் குருதேவர் வைஷ்ணவ சரணின் தோள்களில் அமர்ந்தல்.

திருப்பதால் இன்று நான் அவருடன் விவாதிக்க விரும்பவில்லை. வாதிட்டால் தோல்வி நிச்சயம். ஏனெனில் இன்று அவர் பின்னால் தெய்வபலம் அதிகம். அது மட்டுமின்றி, என் கருத்தும் அவர் கருத்தும் ஒத்தே இருக்கின்றன. அதனால் விவாதமே பயனற்றது' என்று கூறிவிட்டார். எனவே சிறிது நேரம் சாஸ்திர சம்பந்தமான வேறு பேச்சில் ஈடுபட்ட பின்னர் சபை கலைந்தது.

வைஷ்ணவ சரணின் புலமைக்கு அஞ்சி, கௌரி வாதத்திலிருந்து பின்வாங்கவில்லை. இந்தச் சில நாட்களுள்

35. குருதேவரைப் அவர் குருதேவரை நன்றாக கவனித்தார்.  
பற்றி கௌரியின் குருதேவரின் இயல்பு, வாழ்க்கைமுறை போன்ற  
கருத்து வற்றிலிருந்து அவர் ஒரு சாதாரண மனிதர்

அல்லர்; மிக உயர்ந்த மகான் என்பதை கௌரி தமது தவ சக்தி மூலம் பெற்ற ஞான திருஷ்டியால் புரிந்து கொண்டார். சில நாட்களுள் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியே இதற்குச் சான்று. ஒருநாள் குருதேவர் கௌரியைச் சோதிப்பதற்காக அவரிடம், 'இங்கு பாருங்கள்! இதனை (தன்னை) வைஷ்ணவ சரண் அவதார புருஷர் என்று கூறுகிறார். அவ்வாறு இருக்க முடியுமா? நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டார்.

கௌரி தனது கம்பீரமான குரலில் பதிலளித்தார்:

'வைஷ்ணவ சரண் உங்களை அவதார புருஷர் என்றா கூறினார்? அப்படியானால் அவரது கணிப்பு சரியில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரையில், யாருடைய சக்தியின் ஓர் அம்சத்தால் யுகந்தோறும் அவதார புருஷர்கள் உலக நன்மைக்காகப் பிறந்து, யாருடைய சக்தியால் அதைச் செய்து முடிக்கிறார்களோ, அந்த இறைவனே நீங்கள்.' அதைக் கேட்ட குருதேவர் சிரித்துவிட்டு, 'அடேயப்பா! நீங்கள் அவரையும் மிஞ்சி விட்டீர்களே! ஆமாம், நீங்கள் ஏன் இந்த முடிவுக்கு வந்தீர்கள்? அப்படி என்னிடம் என்ன கண்டீர்கள்? சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்?' என்றார். அதற்கு கௌரி, 'சாஸ்திரங்கள் சொல்வதை வைத்தும், சொந்த அனுபவத்தைக் கொண்டும் தான் நான் இப்படிக் கூறுகிறேன். வேறு யாராவது இதை மறுத்தால், அவர்களுடன் வாதிட்டு என் கூற்றை நிரூபிக்கவும் தயாராக உள்ளேன்' என்றார்.

இதைக் கேட்ட குருதேவர் சிறுவனைப் போன்று, 'நீங்கள் என்னென்னவோ பெரிய விஷயங்களை எல்லாம் சொல்கிறீர்கள்? இதெல்லாம் என்னவென்று



யாருக்குத் தெரியும்? எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது' என்று கூறினார்.

உடனே கௌரி பண்டிதர், 'உண்மைதான். உங்களாலேயே உங்களைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது என்றுதான் சாஸ்திரங்களுக்கும் கூறுகின்றன. அப்படியிருக்க மற்றவர்களால் எப்படி முடியும்? நீங்களே கருணைகூர்ந்து, உங்களைப் புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றலை யாருக்காவது கொடுத்தால், அவர்களால் தான் உங்களை உணர முடியும்' என்றார்.

கௌரி பண்டிதரின் நம்பிக்கைமிக்க சொற்களைக் கேட்டு குருதேவர் சிரித்தார். நாட்கள் செல்லச்செல்ல கௌரி

36. குருதேவரின் தொடர்பினால் கௌரியிடம் வைராக்கியம் வளர்ந்தது. உலகைத் துறந்து அவர் தவம் புரியச் சென்றது.

குருதேவரிடம் மிகவும் ஈர்க்கப்பட்டார். குருதேவரின் உறவால் பண்டிதரின் சாஸ்திர ஞானமும் சாதனைகளும் பலனளிக்கத் தொடங்கின. அவரது உலகப்பற்று நீங்கியது. புலமை, புகழ், சித்தி முதலியவற்றில் அவருக்கிருந்த ஆர்வம் குறைந்து, அவரது உள்ளம் இறைவனின் திருவடித் தாமரைகளை நாடியது. புலமையினால் வந்த அகங்காரமும் தற்பெருமையும் தர்க்க நாட்டமும் அவரிடமிருந்து விடை பெற்றன. விலைமதிப்பற்ற நேரத்தை இறைவனின் திருவடிகளை அடையப் பயன்படுத்தாமல், இத்தனை காலமும் வீணாக்கி விட்டதை எண்ணி மனம்நொந்தார். இனிமேல் கணப்பொழுதையும் வீணாக்கக் கூடாது என்று முடிவு செய்தார். பக்தியுடன் இறைவனையே முற்றிலும் சார்ந்து, அவனை அடைவதற்கான முயற்சியில் தன் வாழ்நாளின் மீதி நாட்களைக் கழிக்க வேண்டும் என்று உறுதி செய்து கொண்டார். இறைவனின் கருணையையும் காட்சியையும் பெற விழைந்தார் கௌரி.

இவ்வாறு தியானத்திலும் குருதேவரின் தெய்வீக உறவிலும் கௌரி நாட்களை ஆனந்தமாகக் கழித்தார். நாட்கள் மாதங்களாகி மறைந்தன. வீட்டிலிருந்து வந்து வெகுநாட்களாகி விட்டதால் கௌரியின் மனைவி, மகன், உறவினர் ஆகியோர் கடிதங்கள் எழுதி அவரை வீட்டிற்கு வரும்படி அழைத்தனர். தட்சிணேசுவரத்தில் வசிக்கும் ஒரு பைத்திய சாதுவுடன் பழகி கௌரி ஒருவழியாகி விட்டார் என்பது போன்ற செய்திகள் அவர்கள் செவிக்கு எட்டியிருந்தது.

உறவினர்கள் தட்சிணேசுவரம் வந்து மறுபடியும் தன்னை உலகப் பற்றினுள் ஆழ்த்தி விடுவார்களோ என்ற எண்ணம்

கௌரியின் மனத்தில் படிப்படியாக வளர்ந்தது. உறவினரிடமிருந்து கடிதங்கள் தொடர்ந்து வந்தபோது கௌரியால் இதை ஊகிக்க முடிந்தது. நீண்ட யோசனைக்குப் பின் அவர் ஒரு முடிவிற்கு வந்தார். ஒரு சுபநாளில் கண்களில் நீர்மல்க குருதேவரிடம் சென்று அவரது திருவடிகளைப் பணிந்து விடைகேட்டார். அதற்கு குருதேவர், 'என்ன நேர்ந்தது? திடீரென்று நீங்கள் விடைபெறுவதன் காரணம் என்ன? எங்கு செல்லப் போகிறீர்கள்?' என்று கேட்டார்.

கௌரி கைகளைக் கூப்பியபடியே கூறினார்: 'எனது ஆசை நிறைவேற வேண்டும் என்று ஆசி கூறுங்கள். இறையனுபூதி பெறாமல் நான் திரும்ப மாட்டேன்' என்றார். அதன்பின்னர் பலர் முயன்றும் அவரைப் பற்றிய தகவல் எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

இவ்வாறு, வைஷ்ணவ சரண், கௌரி பண்டிதர் ஆகியவர்களைப் பற்றிய பல நிகழ்ச்சிகளை குருதேவர் எங்களிடம் கூறினார். ஏதாவது விவாதங்கள் எழும்போது அந்தப் பண்டிதர்களின் கருத்துக் களைச் சிலவேளைகளில் குருதேவர் எங்களிடம் கூறுவதுண்டு. ஒருநாள் சாதகன் ஒருவனுக்கு அறிவுரைகள் கூறிக் கொண்டிருக்கும்போது குருதேவர் சொன்னார்: 'மனிதனிடம் இஷ்டதெய்வத்தைப் பார்த்தால்தான் இறையனுபூதி பெறமுடியும்.' இறைவன் மனிதனாக அவதரிக்கிறான் என்ற நம்பிக்கை வரும்போதுதான் முழுஞானம் பெற முடியும்' என்று வைஷ்ணவ சரண் கூறுவதுண்டு.

பக்தர் ஒருவர், காளி வேறு, கிருஷ்ணர் வேறு என்று வேற்றுமை பாராட்டுபவராக இருந்தார். அவரிடம் குருதேவர்

37. குருதேவர் வைஷ்ணவ சரணையும் கௌரியையும் மேற்கோளாகக் காட்டுதல்: அவதாரத்தில் நம்பிக்கை

கூறினார்: 'இது என்ன அற்ப புத்தி! உன் இஷ்டதெய்வமே காளியாகவும் கிருஷ்ணராகவும் சைதன்யராகவும் இன்னும் எத்தனையோ வடிவங்களாகவும் உள்ளார் என்பதைத் தெரிந்துகொள். அதற்காக உன் இஷ்டதெய்வத்தை விட்டுவிட்டு சைதன்யரை வழிபடு என்று நான் கூறவில்லை. ஆனால் இந்த வேறுபாட்டுணர்வை விட்டுவிடு. உன் இஷ்டதெய்வமே கிருஷ்ணராகவும் சைதன்யராகவும் உள்ளார் என்ற உண்மை உன்னுள் ஊறட்டும். மாமனார் வீட்டிற்குச் செல்கின்ற புதுமணப் பெண், அங்குள்ள தன் மாமன், மாமி, மைத்துனிகள்,

38. காளிக்கும் கண்ணனுக்கும் வேறுபாடு இல்லை என்பது பற்றி கௌரியின் கருத்து



மைத்துனர்கள் ஆகிய அனைவருக்கும் அன்புடன் சேவை செய்கிறாள். அனைவரிடமும் மரியாதையுடன் நடந்து கொள்கிறாள், ஆனால் கணவனுடன் மட்டுமே தன் எண்ணங்களையும் படுக்கையையும் பகிர்ந்து கொள்கிறாள். கணவன் மூலமாகத்தான் அவர்கள் அனைவரும் தனக்குச் சொந்தமாகிறார்கள் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். அந்தக் கணவனைப் போலவே உன் இஷ்டதெய்வமும். அவருடன் தொடர்பு கொண்டாலே பிற வடிவங்களுடன் தொடர்பு கொண்டதாகிவிடும். எனவே அனைத்து தெய்வங்களிடமும் உனக்கு பக்தியும் மரியாதையும் வேண்டும். இதை உணர்ந்து உன் வெறுப்புணர்வை விட்டுவிடு. “காளியும் சைதன்யரும் ஒன்று என்று நான் உணரும் போதுதான் நான் உண்மையான ஞானத்தைப் பெற்றவன் ஆவேன்” என்று கௌரி கூறுவார்.’

யாரோ ஒருவரிடம் கொண்ட தீவிரப் பற்றின் காரணமாக ஒருவருக்கு மனத்தை ஒருநிலைப்படுத்த முடியவில்லை.

39. அன்புக்குரிய அவருக்கு குருதேவர், பற்றிற்குக் காரணமான வரை இறைவனாகக் கருதி, அவருக்குச் கருதிய இறைவனாகக் கருதி, அவருக்குச் சேவை செய்யும்படியும் அன்பு செலுத்தும் படியும் அறிவுரை வழங்கினார். பக்தை ஒருத்தி, தன் சகோதரனின் மகனிடம் தீவிரமான பற்றுக் கொண்டிருந்தாள். அந்தச் சிறுவனையே பால கோபாலனாகக் கருதி, அன்பு பாராட்டும்படி குருதேவர் அறிவுரை கூறியதையும், அதன்படியே நடந்ததால் அவள் மிகக் குறுகிய காலத்திலேயே பாவ சமாதி நிலையை அடைந்து விட்டாள் என்பதையும் நாம் முன்பே கண்டோம்.’ அன்பிற்குரியவரையே இறைவனாகக் கருதி, நம்பிக்கையுடன் பக்தி செலுத்த வேண்டும் என்று உபதேசிக்கும் போது, குருதேவர் வைஷ்ணவ சரணை மேற்கோள் காட்டுவதுண்டு. ‘வைஷ்ணவ சரணை கூறுவார்: “ஒருவர், தான் அன்பு செலுத்துபவரையே இஷ்டதெய்வமாகக் கருத முடியுமானால் அவரது மனம் விரைவில் இறைவனை நோக்கித் திரும்பும்.”

மேலும் குருதேவர் அதனை விளக்குவார்: ‘தாம் சேர்ந்திருந்த பிரிவிலுள்ள பெண்களிடம் இவ்வாறு செய்யும்படி வைஷ்ணவ சரணை கூறுவார். அவர்கள் விஷயத்தில் இது தேவைதான். ஏனெனில் அவர்கள் இறைவனைக் கள்ளக் காதலனாக எண்ணி சாதனை செய்பவர்கள் ஆயிற்றே. ஒரு

பெண் கள்ளக் காதலனிடம் கொள்கின்ற காதலை அவர்கள் கடவுளிடம் திருப்ப விரும்பினார்கள்.' ஆனால் இதனைச் சாதாரண மக்களுக்கு போதிக்கக் கூடாது என்பதையும் குருதேவர் கூறினார். ஏனெனில் இது தீயொழுக்கத்தை வளர்க்கும் என்பார் அவர். ஆனால் கணவனையோ, மகனையோ, பிற உறவினர் யாரையோ, வழிபடு தெய்வமாகப் பாவித்து அன்பு செலுத்துவதையோ, அவர்களுக்குச் சேவை செய்வதையோ தவறு என்று அவர் கருதவில்லை. அவரது திருவடித் தாமரைகளைச் சரணடைந்த பல பக்தர்களிடம் இவ்வாறு செய்யும்படி அவர் அறிவுரை கூறியதை நாங்கள் அறிவோம்.

ஆராய்ந்து பார்த்தால் இத்தகைய சாதனைமுறை புதியது அல்ல, சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள முறைதான் என்பதை நாம் காணலாம். 'யாஜ்ஞவல்கியர்-மைத்ரேயி உரையாடலில்'<sup>10</sup> உபநிடத ரிஷி கூறுகிறார்: 'கணவனிடம் ஆன்ம வடிவத்தில் இறைவன் உறைவதால்தான் மனைவி கணவனை நேசிக்கிறாள். கணவனின் மனம் மனைவியின்பால் ஈடுபடுவதன் காரணம், மனைவியினுள் இறைவன் இருப்பதே ஆகும்.' இவ்வாறே பிராமணர், க்ஷத்திரியர், செல்வந்தர் என்று அனைவருள்ளும், மனித மனத்தைச் சுண்டி இழுக்கின்ற அனைத்துள்ளும் இருப்பது அன்புமயமான, ஆனந்த வடிவமான, மகிமை பொருந்திய இறைவனின் அம்சமே என்று கண்டு, அவற்றிடம் அன்பு செலுத்த வேண்டும் என்றே பண்டைய நமது உபநிடத ரிஷிகள் போதித்துள்ளனர். காமம், கோபம் போன்ற உணர்ச்சிகளின் வேகத்தை இறைவன்பால் திருப்பிவிட வேண்டும் என்றும், சக்ய, வாட்சல்ய, மதுர பாவனைகளுள் ஏதேனும் ஒன்றைப் பின்பற்றி அவனிடம் அன்புசெய்ய வேண்டும் என்றும் பக்தி ஆசாரியரான தேவரிஷி நாரதர் போன்றோர் கூறியுள்ளனர். அவர்களும் உபநிடத ரிஷிகளையே அடியொற்றியுள்ளது தெளிவாகத் தெரிகிறது. அதனால் குருதேவரின் இந்த நெறி சாஸ்திர சம்மதமானதே.

அவதார புருஷர்கள் புதிய நெறிகளைக் காட்டும்போது, அவை சாஸ்திரங்களுக்கு முரண்படாதிருப்பதில் மிகவும் கவனமாக இருப்பார்கள். எந்த அவதார புருஷர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றைப் படித்தாலும் இது நமக்குப் புரியும்.

40. இது சாஸ்திர சம்மதமானதுதான்: யாஜ்ஞவல்கியர்-மைத்ரேயி உரையாடல்



அண்மைக் காலத்தில் தோன்றிய அவதார புருஷரான ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் சாஸ்திர சம்பந்தமான கருத்துக்களையே

41. அவதாரங்கள்  
சாஸ்திரங்களின் மதிப்  
பைக் காப்பாற்றுகின்  
றனர். எல்லா மதங்  
களையும் மதித்தல்  
பற்றி குருதேவர்

போதித்தார் என்பதை இந்த நூலின் ஆரம்பத்  
திலிருந்து நாங்கள் வலியுறுத்த முயன்று  
கொண்டிருக்கிறோம். வாசகர்களிடம் இந்தக்  
கருத்தை எங்களால் உறுதிப்படுத்த முடிய  
வில்லை என்றால், அது எங்கள் சிற்றறிவின்

குறையேயன்றி குருதேவரின் குறையல்ல; அவர் கண்டு ஆன்மீக  
உலகிற்களித்த உண்மையான 'எத்தனை மதங்களோ அத்தனை  
வழிகள்' என்ற அற்புதக் கோட்பாட்டின் குறையும் அல்ல.  
மேலைநாட்டினர் செய்யும் எதையும் பின்பற்றத் துணிந்து  
நிற்கிறோம் நாம். சாதாரியம் மிக்க அவர்கள், தங்கள்  
செயல்களையும் முறைகளையும் ஓர் அளவுகோலால்  
மதிப்பிடுகின்றனர்; பிறரது வழிமுறைகளை மற்றோர்  
அளவுகோலால் அளந்து அவை சரியில்லை என்று ஒதுக்கி  
விடுகின்றனர். நாமும் அவர்களைப் பின்பற்றி, கர்த்தாபஜா  
போன்ற நெறிகள் எல்லாம் வெறுக்கத் தக்கவை என்று  
ஒதுக்கிவிடுகிறோம். ஆனால் குருதேவர், நாம் இவ்வாறு  
முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்கின்ற கர்த்தாபஜா முதல் அத்வைத  
வேதாந்தம் வரை அனைத்தும் இறைவனை அடைவதற்கான  
பாதைகளே என்று ஒவ்வொன்றுக்கும் உரிய இடம் அளித்தார்.  
ஒவ்வொன்றும் அந்தப் பாதைக்கு ஏற்ற மனப்பாங்கு  
கொண்டவர்களால் பின்பற்றப்படும் போது, அது அவர்களை  
இறைவனில் சேர்க்கிறது என்றார் அவர். ஒருமுறை நாங்கள்  
வெறுப்புடன் அவரிடம், 'ஐயா, மிக உயர்நிலை சாதகியாகிய  
பைரவி பிராம்மணி, ஏன் இந்த பஞ்ச மகார சாதனையை  
மேற்கொள்ள வேண்டும்? சிறந்த பக்தரான வைஷ்ணவ சரண்,  
பெண் துணையுடன் செய்கின்ற சாதனையில் சிலவேளைகளில்  
ஈடுபட்டது தவறில்லையா?' என்று கேட்டோம்.

அதற்கு குருதேவர் கூறினார்: 'இல்லை, இல்லை. அதனால்  
அவர்களுக்கு எவ்விதத் தீங்கும் நேரவில்லை. தங்கள் பாதை  
அதுதான் என்று அவர்கள் முழுமையாக நம்பினார்கள்.  
இறையனுபூதிக்கான பாதை என்று ஒரு பாதையை  
மனப்பூர்வமாக நம்பி, அதன்வழி நடப்பவர்களை நாம்  
குறைகூறலாகாது, நிந்திக்கக் கூடாது. யாருடைய நம்பிக்கை  
யையும் நாம் குலைக்கக் கூடாது. எந்தக் கோட்பாட்டையும்

உறுதியாகப் பற்றிச் சென்றோமானால், அனைத்து கோட்பாடுகள் மற்றும் நம்பிக்கைகளின் இருப்பிடமான இறைவனை நாம் அடைவது உறுதி. யாருக்கு எந்த பாவனையோ, அதேபோல் இறைவனை வழிபடு. பாதையைக் குறைகூறாதே. அதேவேளையில் பிறர் வழியை உனதாகப் பின்பற்றவும் முயலாதே.<sup>1</sup> இவ்வாறு கூறிவிட்டு ஆனந்த வடிவினரான குருதேவர் பாடினார்--

உன்னிடம் நீயிரு. என் மனமே  
அன்னியர் வீட்டில் செல்லாதே  
உன்னுள் இரு. இதயத்துள் தேடு  
என்ன வேண்டுமோ அது கிடைக்கும்  
வரிசையாக நீ கேட்பது கொடுக்கும்  
பரிசுமணி ஒன்று உள்ளே உண்டு.  
பரமனும் அந்தப் பரிசு மணியின்  
நலமிரு வாசல் அதுதனிலே  
மணியும் பொன்னும் வைரங்களும்  
அணியணியாகக் கொட்டிக் கிடக்கிறது.  
புண்ணிய நதிகளில் நீராட விழைந்து  
எண்ணிலா துன்பங்கள் அடையாதே.  
மூலாதார சக்கரத்தில் தவழ்ந்து வரும்  
முக்கூடல்<sup>1</sup> சங்கமம் தனில் நித்தம்  
ஆனந்தமாய் மூழ்கியுன்னை  
சாந்தப் படுத்துவாய் சந்ததமும்  
உலகமே இந்திர ஜாலமன்றோ  
கமலா காந்தனே<sup>2</sup> கண்டிலையோ  
உள்ளே உறையும் ஜாலக்காரனை  
உணர்ந்திடத் தவறி விட்டாயே!

---

1. கீதை, 3.31

2. 3.1

3. சிவபொருமான் துறவியர் தலைவர். துறவியர் நாளைக்கென்று எதையும் சேர்த்து வைப்பதில்லை. அதுபோல் எளிமையாக வாழ்ந்த குடும்பம்.

4. i. உத்தர தந்திரம்

ii. நிகம கல்பதும்மம்

iii. முண்டமாலா தந்திரம், 5

5. அறியப்படாதது, அறிய முடியாதது என்பது பொருள்.

6. தைத்திரீய உபநிடதம், 1.11.2.

7. ஸஹஜ்களில் மிகவும் மேலான நிலையில் உள்ளவர்.

8. பெருவயிறு படைத்த கணபதியின் தாயே, திக்கற்ற நான் வேறு யாரிடம் அடைக்கலம் புகுவேன்?

9. 3.1

10. பிருஹதாரண்யக உபநிடதம், 2.5

11. இடை, பிங்கலை, சுமுமுனை என்ற மூன்று நாடிகள்.

12. பாடலாசிரியர்



## 2. குருநிலையும் பலநெறி சாதுக்களும்

நான் அனைத்துக்கும் பிறப்பிடம். என்னிடமிருந்தே அனைத்தும் தோன்றி இயங்குகிறது என்பதை உணர்ந்து, புத்திமான்கள் என்னை தியானிக்கின்றனர். நான் கருணையினால் அவர்களுக்கு இரங்கி, அவர்கள் மனத்தில் வீற்றிருந்து, அஞ்ஞானத்தால் உதித்த மயக்கம் என்னும் இருளை மெய்ஞ்ஞானச் சுடர் விளக்கால் அகற்றுகிறேன்.<sup>1</sup>

குருதேவர் ஒருமுறை எங்களிடம், 'கேசவசந்திரர் இங்கு வந்ததன் பின்தான் உங்களைப் போன்ற "யெங் பெங்கால்" (Young Bengal)

1 குருதேவர் சாதுக் களைச் சந்தித்த விதம் இளைஞர்கள் வரத் தொடங்கினர். ஆனால் அதற்குமுன் எத்தனையோ சாதுக்கள், சன்னி யாசிகள், வைராகிகள், பாபாஜிகள் இங்கு வந்துசென்றது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? ரயில்பாதை அமைத்தபின் அவர்கள் இந்த வழியாக அவ்வளவாக வருவதில்லை. அதற்கு முன்பு கங்கா சாகரில் நீராடுவதற்காக கங்கைக்கரை வழியாகப் பல சாதுக்கள் இங்கு வருவது வழக்கம். புரி ஜகன்னாதர் திருத்தலத்திற்குச் செல்பவர்களும் வழியில் இங்கு வருவதுண்டு. இங்கே ஓரிரு நாட்கள் தங்கி இளைப்பாறிச் செல்வார்கள். ஒருசிலர் அதிக நாட்கள் தங்குவார்கள். ஏன் தெரியுமா? எளிதில் பிச்சை கிடைக்காத இடத்திலும், ஜன நெரிசலான இடத்திலும் சாதுக்கள் தங்குவதில்லை. அவர்கள் தங்கள் உடலைப் பிச்சைஉணவின் மூலமாகக் காத்துவருகின்றனர். அதனால் எங்கு எளிதாக உணவு கிடைக்குமோ அங்குதான் தங்குவார்கள். ஜனநெரிசலான இடங்களில் இயற்கைக் கடன்களைக் கழிக்க முடியாது. அதற்காக மறைவிட வசதியுள்ள இடத்தைத் தேர்ந்தெடுப்பார்கள்.

‘உணவு கிடைப்பது அரிதாகும் போதும், பயணத்தில் களைப்பு ஏற்படும் பொழுதும் வழியில் ஓரிரு நாட்கள் சாதுக்கள்

2. தண்ணீர் மற்றும் தங்குவர். ஆனால் உத்தம சாதுக்கள் ஜன மறைவிட வசதி உள்ள நடமாட்டமிக்க இடத்திலும் தண்ணீர் தங்குதல் இடங்களில் சாதுக்கள் தட்டுப்பாடுள்ள இடத்திலும் தங்குவதில்லை.

ஜன நடமாட்டம் மிகுந்த இடங்களில் இயற்கைக் கடன்களைக் கழிக்கமாட்டார்கள். அதற்காக அவர்கள் வெகுதொலைவும் செல்வதுண்டு. இதுகுறித்து சாது ஒருவர் கூறிய கதையைக் கேளுங்கள்:

‘ஒருசமயம் உத்தம சாது ஒருவரைக் காண வேண்டுமென்று தேடி அலைந்தான் ஒருவன். “மனித நடமாட்டமே இல்லாத

3. இதைப் பற்றிய ஒதுக்குப் புறத்தில் இயற்றைக் கடன்களைக் ஒரு கதை கழிப்பவனே உத்தம சாது” என்று அவன்

கேள்விப்பட்டான். இதை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டு, மனித நடமாட்டம் அற்ற ஒதுக்குப்புறமான இடங்களில் அத்தகைய சாதுவைத் தேடினான். ஒருநாள் மற்றவர்கள் செல்லாத இடத்திற்கு, இதற்காக சாது ஒருவர் செல்வதை அவன் கண்டான். அவர் அறியாமல் அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான். இதற்கிடையில், உண்மையான யோகி ஒருவரை மணந்தால் நன்மகனைப் பெற இயலும் என்று கேள்விப்பட்ட அந்த நாட்டு இளவரசி மணமகனைத் தேடி, சாதுக்கள் தங்கியிருந்த இடத்திற்கு வந்தாள். யோகிகளின் சேர்க்கையால்தான் நன்மக்கள் பிறப்பர் என்றல்லவா சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன! வந்த இளவரசி மேலே நாம் கண்ட சாதுவைக் கண்டு அவரை மனத்திலும் வரித்துக் கொண்டாள். அரண்மனைக்குத் திரும்பிவந்து, தான் அந்த சாதுவை மணக்க விரும்புவதைத் தன் தந்தையிடம் தெரிவித்தாள். மன்னன் தன் மகளை மிகவும் நேசித்தான். இளவரசி மிகவும் பிடிவாதமாக இருந்ததால் அவன் அந்த சாதுவிடம் வந்து, தன் மகளை மணந்து கொள்ளுமாறும் மணந்தால் நாட்டில் பாதியைக் கொடுப்பதாகவும் கூறினான். அந்த சாது அசைந்து கொடுக்கவில்லை. அது மட்டுமின்றி, யாரும் அறியாமல் அன்றிரவே அந்த இடத்தை விட்டுச் சென்றும் விட்டார். அதேவேளையில், அந்த சாதுவைப் பின் தொடர்ந்து சென்றவன் அவரது நடவடிக்கைகளைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். அவரது பற்றின்மையைக் கண்ட அவன், அவர் ஒரு பிரம்மஞானி என்பதை உணர்ந்து



கொண்டான்; அவரைச் சரணடைந்தான். அவரும் கருணையுடன் அவனுக்கு உபதேசித்தருளினார். அவரது அருளால் அவனுக்கு உண்மையான பக்தி உண்டாயிற்று; வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் நிறைவேறியது.

'ராணி ராசமணியின் தோட்டத்தில் பிச்சை எளிதில் கிடைக்கும். கங்காதேவியின் அருளால் தண்ணீரும் தாராளம்

4. பிச்சையும் மறை விட வசதியும் எளிதில் கிடைத்ததால் சாதுக்கள் தட்சிணைகவரம் வருதல்

தான். துறவியர் விரும்பும் ஜன நடமாட்ட மில்லாத இடங்களும் இருந்தன. இதனால் அந்தக் காலத்தில் சாதுக்கள் இங்கு வந்து தங்குவார்கள். சாதுக்கள் தங்குவதற்கு வேண்டிய யாவும் அங்கு கிடைக்கும் என்ற செய்தி ஒருவர் வாயிலாக மற்றொருவர் என்று எங்கும் பரவிற்று. நாளடைவில் ராசமணியின் தோட்டம் புரி மற்றும் கங்கா சாகர் செல்லும் சாதுக்கள் விரும்பித் தங்கும் இடமாயிற்று.

'ஒவ்வொரு சமயம் ஒவ்வொரு பிரிவைச் சேர்ந்த சாதுக்கள் இங்கு கூடுவர். ஒருசமயம் பரமஹம்ச சாதுக்கள் தொடர்ந்து

5. பல்வேறு நெறி சாதுக்கள் பல்வேறு வேளைகளில் வருதல்

வந்து கொண்டிருப்பார்கள்-- வெறும் வயிற்றுச் சாமிகள் இல்லை, அனைவரும் உத்தம சாதுக்கள். இரவுபகலாக இந்த (தமது அறையைக் காட்டி) அறையில் கூட்டம்தான். பிரம்மம், மாயை ஆகியவற்றின் இயல்பு, அஸ்தி, பாதி, ப்ரியம் போன்ற வேதாந்தக் கருத்துக்களைப் பற்றிய பேச்சு நிகழ்ந்தவண்ணமே இருக்கும்.'

அஸ்தி, பாதி, ப்ரியம் என்ற சொற்களைக் கூறிய குருதேவர் அதற்கு விளக்கம் அளித்தார்: 'அது என்ன தெரியுமா?

6. பரமஹம்சர் களின் வேதாந்த சிந்தனை--'அஸ்தி, பாதி, ப்ரியம்'

பிரம்மத்தின் இயல்பு வேதாந்தத்தில் இவ்வாறு விளக்கப்பட்டுள்ளது. இருப்பது (அஸ்தி) எதுவோ, அது பிரம்மம். ஏது உண்மையில் இருக்கிறதோ, அது வெளிப்படுகிறது (பாதி). வெளிப்படுவது அல்லது தன்னை அறிவித்துக் கொள்வது ஞானத்தின் இயல்பு. எதைப் பற்றிய அறிவு நமக்கு உண்டோ அதுதான் நம்மிடம் வெளிப்படும். எதைப் பற்றிய ஞானம் நமக்கு இல்லையோ அது நம்மிடம் வெளிப்படாது. அப்படித்தானே! அதனால்தான் வேதாந்தம் கூறுகிறது: ஒரு பொருள் இருக்கிறது என்ற அறிவு நமக்கு வந்துவிட்டால், அந்த அறிவின் கூடவே அந்தப் பொருளின் வெளிப்பாட்டினை நாம் அறிந்து கொண்டோம் என்ற உணர்வும் வருகிறது. அதாவது அதன் ஞானத்தை நாம்

பெறுகிறோம். அது நமக்குப் பிரியமானதாகிறது; அதாவது அதனுள்ளிருக்கும் ஆனந்தம் நாம் அதனை நேசிக்கும்படிச் செய்கிறது. இவ்வாறு, ஒரு பொருள் இருக்கிறது என்று நாம் அறிந்தாலே, அதாவது அஸ்தி ஞானம் வந்தாலே அந்தப் பொருள் அறிவுமயமானது (ஞான-ஸ்வரூப ஞானம்), ஆனந்த மயமானது (ஆனந்த-ஸ்வரூப ஞானம்) என்ற ஞானம் எல்லாம் வந்து விடுகின்றது. எனவே எது இருக்கின்றதோ அதுவே வெளிப்படுகின்றது, அதுவே ஆனந்தம். எது வெளிப்படுகின்றதோ அதுவே இருக்கிறது, அதுவே ஆனந்தம். அதுபோல, எது ஆனந்தமோ அதுவே இருப்பது, வெளிப்படுவது. ஏனெனில் எந்த பிரம்மத்தினின்று இந்த உலகமும் உயிர்களும் தோன்றினவோ, அந்த பிரம்மத்தின் இயல்பு அஸ்தி-பாதிப்ரியம் அல்லது சத்-சித்-ஆனந்தம்; அதாவது இருப்பு- அறிவு-ஆனந்தம். ஆகவே உத்தரகீதை, "எங்காவது யாரிடமாவது எந்தப் பொருளிலாவது நீ ஈர்க்கப்படுவாயானால், அங்கே, அவரிடம், அந்தப் பொருளில் பரமாத்மா உறைகிறார், என்பது ஞானம் வரும்போது தெரிய வருகிறது" என்கிறது. யத்ர யத்ர மனோ யாதி தத்ர தத்ர பரம் பதம்-- "எங்கெல்லாம் மனம் செல்கிறதோ அதுவெல்லாம் பரமபதம்". புலனின்றப் பொருட்களிலும் இறைவனின் அம்சம் இருப்பதால்தான் மனம் அவற்றை நோக்கி ஓடுவதாக என்று வேதம் கூறுகிறது.

'இத்தகைய கருத்துக்களை எடுத்துக் கொண்டு அந்த சாதுக்கள் தீவிர விவாதத்தில் ஈடுபடுவார்கள். எனக்கோ தீராத வயிற்றுவலி. கையில் ஈரம் உலராத அளவுக்கு வயிற்றுப் போக்கு. வயிற்றுவலியால் படும் வேதனையினூடே அவர்களின் விவாதங்களையும் கேட்டுக் கொண்டிருப்பேன். ஏதாவது பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாண இயலாமல் அவர்கள் தவிக்கின்ற போது, என்னுள்ளிருந்து அன்னை மிக எளிய தீர்வைக் காட்டுவாள். நான் அதை அவர்களிடம் கூறுவேன். அவர்களின் பிரச்சினைகள் நீங்கிவிடும்.

'ஒருமுறை சாது ஒருவர் வந்தார். அவர் முகத்தில்தான் என்னவோர் ஒளி! அவர் சும்மாவே உட்கார்ந்திருப்பார்; அவ்வப் போது எக்காளமிட்டுச் சிரிப்பார். காலையில் 7. ஆனந்த பரவசம் அடைந்த சாது ஒருவரின் மிகவுயர்ந்த நிலை ஒருமுறை, மாலையில் ஒருமுறை மட்டுமே அறையை விட்டு வெளி வருவார். நெடிய மரங்களையும், நீல வாளையும், நிர்மல கங்கையையும் உற்றுப் பார்த்துக் களிப்பார்.



அந்த ஆனந்தத்திலேயே மூழ்கி, பரவசத்துடன் இரு கைகளையும் தூக்கியவாறே ஆடுவார். சிலசமயம், “ஆகா, ஆகா, என்ன மாயை! என்ன அற்புதப் பிரபஞ்சம்!” என்று வியந்து கூறியவாறே விழுந்துவிழுந்து சிரிப்பார். அதாவது இறைவன் என்ன அற்புத மாயையை வைத்துள்ளான் என்று வியப்படைவார். அதுதான் அவரது உபாசனை. அவர் ஆனந்த அனுபவம் பெற்றிருந்தார்.

‘மற்றொரு சமயம் வேறொரு சாது வந்திருந்தார். அவர் ஞானப் பித்தர். நிர்வாணமாக இருப்பார்; தலை, உடல் எங்கும்

புழுதி, நீண்ட நகங்கள், அடர்ந்த முடி, பிணங்களை மூடும் போர்வை போன்ற ஒரு துணி--  
பார்க்கவே பேயைப் போன்றிருப்பார். அவர் காளி கோயிலின் முன்னால் நின்று அன்னையை தரிசித்தவாறே பாடுவார். அவர் பாடினால் அந்தக் கோயிலே அசைவது போன்றிருக்கும். அன்னை அதைக் கேட்டு ஆனந்தமாகச் சிரித்துக் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றும். ஒருநாள் ஏழைகள் உண்ணும் இடத்திற்குச் சென்று உணவருந்த அமர்ந்தார். பேய் போன்ற அவருடைய உருவத்தைக் கண்ட அவர்கள் அவரை அருகில் அமர அனுமதிக்காமல் விரட்டினர். அதைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல், எச்சில் இலைகள் கிடக்கும் இடத்தில் சென்று நாய்களுடன் சேர்ந்து கொண்டார். ஒரு நாயின் கழுத்தில் கையைப் போட்டுக் கொண்டு ஒரே இலையிலுள்ள எச்சிலை நாயும் உண்டது, அவரும் உண்டார், அதிசயம் என்ன வென்றால், முன்பின் அறியாத ஒருவர் கழுத்தில் கையைப் போட்டபோதும் அந்த நாய் குரைக்கவோ, விலகி ஓடவோ முயற்சி செய்யவில்லை. அவரைப் பார்த்த எனக்கு, கடைசியில் நானும் இவர்போல் ஆகிவிடுவேனோ, இவர் போல் அலைந்து திரிவேனோ என்ற அச்சம் தோன்றிற்று.

‘அதைப் பார்த்து விட்டு வந்து ஹிருதயனிடம், “ஹிருதா, அவர் பைத்தியம் அல்லர்; ஞானப்பித்தர்” என்று சொன்னேன். உடனே அவரைக் காண அவன் ஓடினான். அதற்குள் அவர் தோட்டத்தின் வெளியே சென்று விட்டார். ஹிருதயன் விடாமல் அவரைத் தொடர்ந்து நீண்ட தூரம் சென்றான். அவரிடம், “சுவாமி, இறைவனை அடைவது எப்படி? எனக்கு ஏதேனும் உபதேசித்து அருளுங்கள்” என்று கேட்டான். முதலில் அந்த சாது ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஹிருதயன் விடாமல் தொடர்ந்தான். அதைக் கண்ட அவர் அருகில் ஓடிக்

கொண்டிருந்த சாக்கடையைக் காட்டிக் கூறினார்: "இந்த நீரையும் கங்கை நீரையும் ஒன்றாக என்று நீ காண்பாயோ

9. பிரம்ம ஞான நிலையில் கங்கை நீரும் சாக்கடை நீரும் ஒன்றாகத் தெரிதல். பரமஹம்சர்களை மக்கள் ஒரு குழந்தையாக, பிசாசாக அல்லது பித்தராகப் பார்த்தல்

அன்று இறையனுபூதி பெறுவாய்." அவ்வளவு தான், அதற்குமேல் எதுவும் சொல்லவில்லை. ஹிருதயன் விடாமல் அவரிடம், "சுவாமி, என்னைச் சீடனாக ஏற்று, உங்களுடன் கூட்டிச் செல்லுங்கள்!" என்று கூறினான். அந்த சாது எதுவும் கூறாமல் நடக்கலானார். சிறிதுதூரம்

சென்று திரும்பிப் பார்த்தார். அப்போதும் ஹிருதயன் தொடர்ந்து சென்று கொண்டிருந்தான். அவருக்குச் சினம் மூண்டது. கீழே கிடந்த கல் ஒன்றை எடுத்து அவன் மேலே எறிவதுபோல் அச்சுறுத்தினார். அவன் ஓடி வந்துவிட்டான். அவரும் கல்லைக் கீழே போட்டுவிட்டு வேகமாக நடந்து மறைந்து விட்டார். அதற்குப் பின் ஹிருதயன் அவரைப் பார்க்கவில்லை. மக்களின் தொல்லைகளினின்று விடுபடுவதற்காக இத்தகைய சாதுக்கள் தங்களை மறைத்துக் கொள்வார்கள். இந்த சாது பரமஹம்ச நிலையை அடைந்தவர். இவர்கள் பேய், பித்தர், அல்லது குழந்தை போன்று இவ்வுலகில் வசிப்பார்கள் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. அதனால் பரமஹம்சர்கள் சிறுவர்களைத் தங்களுடன் வைத்துக் கொண்டு அவர்களைப் போல் இருக்கப் பழகுகின்றனர். குழந்தைகளுக்கு எதன்மீதும் பற்று இல்லை; பிடிப்பு இல்லை. அவ்வாறே தாங்களும் இருக்க அவர்கள் முயற்சி செய்கின்றனர். குழந்தைகளைப் பார்த்த தில்லையா? ஒரு புதிய உடையைத் தாய் அணிவிக்கிறாள். அதில்தான் அதற்கு எவ்வளவு ஆனந்தம்! "இந்த உடையை எனக்குத் தருகிறாயா?" என்று அந்தக் குழந்தையிடம் கேட்டால் அது, "மாட்டேன், நான் தரமாட்டேன். அம்மா எனக்குத் தந்தது இது" என்று சொல்லும். அது மட்டுமின்றி, எங்கே நீ அதன் உடையைப் பறித்துக் கொண்டு விடுவாயோ என்று அஞ்சி, அந்த உடையைத் தன் கைகளால் இறுகப்பற்றிக் கொள்ளும். தன் உயிரே அந்த உடையில் இருப்பதைப் போன்று மிரண்டுபோய் உன்னைப் பார்க்கும்! இதெல்லாம் ஒரு வினாடிதான். அரையணா மதிப்புள்ள விளையாட்டுப் பொருள் ஒன்றை உன் கையில் பார்த்தால் போதும், அடுத்த வினாடியே உன்னிடம் வந்து, "அதை எனக்குக் கொடு. நான் என் உடையைத் தருகிறேன்" என்று சொல்லும். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் அந்த



வினையாட்டுப் பொருளையும் தூக்கி எறிந்துவிட்டு ஒரு மலருக்காக ஓடும். துணியாகட்டும், வினையாட்டுப் பொருள் ஆகட்டும், அதற்கு எதிலும் துளிகூடப் பற்றுதல் இல்லை. ஞானியின் நிலையும் இப்படித்தான்!

‘இவ்வாறாகச் சில காலம் கழிந்தபின் பரமஹம்ச சாதுக்கள் வருவது குறைந்தது. அதன்பின் ராமாயத் சாதுக்கள் வரத்

10. ராமாயத் சாது  
தட்சிணேசுவரம்  
வருதல்

தொடங்கினர். அவர்கள் தியாகிகள், வைராகிகள். அவர்களிடம்தான் என்ன பக்தி, என்ன நம்பிக்கை! வழிபாட்டில்ல்தான் என்ன ஈடுபாடு, என்ன நிஷ்டை! அவர்களுள் ஒருவரிடமிருந்துதான் ராம்லாலா என்னிடம் வந்து தங்கிவிட்டான். அது ஒரு பெரிய கதை!

அந்த சாது வெகுநாட்களாக இந்த ராம்லாலாவை வழிபட்டுச் சேவைகள் செய்து வந்தார். எங்கு சென்றாலும்

11. ராம்லாலாவின்  
கதை

ராம்லாலா விக்கிரகத்தை உடன் எடுத்துச் செல்வார். பிச்சையின் மூலம் எது கிடைத்தாலும் அதனைச் சமைத்து அவனுக்குப் படைப்பார். அது மட்டுமல்ல, பாலராமன் அதனை உண்மையில் உண்பதையும் கண்டார். சிலவேளைகளில் குறிப்பிட்ட சிலவற்றை உண்ண வேண்டுமென்றும், உடன் நடந்து செல்ல வேண்டும் என்றும் அடம்பிடிப்பான். அந்த ராம்லாலாவுடன் அவர் ஆனந்த பரவசத்தில் திளைத்திருந்தார். ராம்லாலா இவ்வாறெல்லாம் செய்வதை நானும் கண்டேன். இருபத்துநான்கு மணி நேரமும் அந்த சாதுவுடன் அமர்ந்து ராம்லாலாவைப் பார்த்துக் கொண்டே இருப்பேன்.

‘நாட்கள் நகர்ந்தன. ராம்லாலா என்னிடம் அன்பு கொள்ளலானான். நான் சாதுவுடன் இருக்கும்வரை அவன் களிப்புடன் ஓடியாடி வினையாடுவான். நான் என் அறைக்குப் புறப்பட்டால், கூடவே அவனும் கிளம்பி விடுவான். நான் எவ்வளவு தடுத்தாலும் அந்த சாதுவுடன் இருக்கமாட்டான். இது என் மனமயக்கம் என்றுதான் முதலில் நினைத்தேன். இத்தனை காலமாக அன்பு செலுத்திச் சேவை செய்து வந்த சாதுவை விட்டுவிட்டு என்னை எப்படி அவன் நேசிக்க முடியும்? நான் இப்படி நினைத்ததால் உண்மை பொய்யாகிவிடுமா? நான் உன்னை எப்படிப் பார்க்கிறேனோ அதேபோல ராம்லாலாவைக் கண்டேன், சிலவேளைகளில் என் முன்னாலும், வேறு சிலசமயம் என் பின்னாலும் ஆடிக்கொண்டே வருவான்

அந்த பாலன். தன்னைத் தூக்கி மடியின் வைத்துக் கொள்ளச் சொல்லி என்னை வற்புறுத்துவான். மடியில் அமர்த்திக் கொண்டால் அங்கிருப்பானா, என்ன? நழுவி இறங்கி அங்கும் இங்கும் ஓடுவான். முள் அடர்ந்த காட்டில் நுழைந்து பூப்பறிப்பான். கங்கையில் இறங்கி நீரை வாரியிறைப்பான்! “கண்ணே, அவ்வாறு செய்யாதே! இப்படி வெயிலில் ஓடினால் உன் பாதங்கள் வெந்துவிடும். தண்ணீரில் இருக்காதே, சளி பிடித்துவிடும், காய்ச்சல் வந்துவிடும்” என்று திரும்பத்திரும்பக் கூறுவேன். இதையெல்லாம் யார் கேட்பது? நான் வேறு யாரிடமோ கூறிக் கொண்டிருக்கின்ற பாவனையில் அவன் தன்பாட்டுக்குச் செய்வதைச் செய்து கொண்டே இருப்பான். அது மட்டுமா? தாமரை மொட்டு போன்ற தன் கண்களை இடுக்கிக் கொண்டு, என்னை விஷமமாகப் பார்த்துக் கள்ளச்சிரிப்பு சிரிப்பான், உதடுகளைக் குவித்து அழகு காட்டுவான். குறும்புகளை மட்டும் விடவே மாட்டான். எனக்கோ கோபம் கோபமாக வரும். “அடே, போக்கிரி, இன்று நீ என்னிடம் நன்றாக உதை வாங்கப் போகிறாய்!” என்று கூறிக்கொண்டே அவனைத் தண்ணீரிலிருந்தோ வெயிலிலிருந்தோ பலவந்தமாக இழுத்து வருவேன். எதையாவது கொடுத்து அவனை வழிக்குக் கொண்டுவந்து அறையிலேயே விளையாடும்படிக்கூறுவேன். அப்படியும் அவனது குறும்புத் தொல்லை தீராத சிலவேளைகளில் ஓரிரு அடிகளும் கொடுத்துவிடுவேன். அடி வாங்கியதும் அவனது உதடுகள் விம்மும், கண்களில் நீர் பெருக என்னைப் பார்ப்பான். எனக்கோ மிகுந்த வேதனையாகி விடும். உடனே அவனைத் தூக்கி என் மடிமீது அமர்த்திக் கொண்டு பலவாறு சமாதானப் படுத்துவேன். இவை யாவும் உண்மையிலேயே நிகழ்ந்தன.

‘ஒருநாள் நான் குளிக்கச் சென்றபோது “நானும் வருவேன்” என்று அடம்பிடித்தான். நான் என்ன செய்வேன்? வேறு வழியின்றிக் கூட்டிச் சென்றேன். தண்ணீரில் இறங்கியவன் வெளியே வர மறுத்து விட்டான். என்னென்னவோ சொல்லிப் பார்த்தேன். அவன் எதையும் காதுகளில் வாங்கிக் கொள்ள வில்லை. எனக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. அவனைப் பிடித்து, “நீ விரும்பும்வரை தண்ணீரில் இரு” என்று கூறியபடியே தண்ணீருக்குள் அமிழ்த்திப் பிடித்தேன். நீருக்குள் அவன் மூச்சுத் திணறுவதை நான் உண்மையில் கண்டேன். திடுக்கிட்டுப் போன



நான், “ஐயோ, என்ன செய்து விட்டேன்” என்று என்னையே நொந்துகொண்டு, அவனைத் தோளில் தூக்கி வந்தேன்.

‘மற்றொரு சமயம் அவனுக்காக நான் எவ்வளவு வேதனைப்பட்டேன், எவ்வளவு அழுதேன், தெரியுமா? அன்று அவன் தின்பதற்கு ஏதாவது வேண்டும் என்று தொல்லைப் படுத்திக்கொண்டே இருந்தான். அறையில் சிறிது அவல் மட்டுமே இருந்தது. என்ன செய்வது? நன்றாக உமி களையப் படாத அந்த அவலை அவனிடம் கொடுத்தேன். அவனும் அதனை உண்டான். அந்த உமி அவனது மென்மையான நாக்கைக் கீறிவிட்டது. எனக்கு துக்கம் தாளவில்லை. அவனை மடியில் போட்டுக்கொண்டு ஒவென்று அழுதேன். அவனது முகவாயைத் தடவிக் கொண்டே, “என்ன முட்டாள் நான்! அன்னை கோசலை, வெண்ணெயும் பாலும் தயிரும் உவந்து ஊட்டுகின்ற இந்த மெல்லிய வாயில், உமி போகாத அவலைக் கொடுத்து விட்டேனே!” என்று வேதனையுடன் பொருமினேன்.’ இதைக் கூறும்போது எங்கள் முன்னிலையில் விம்மிவிம்மி வேதனையுடன் அழுதே விட்டார் குருதேவர். பழைய வேதனையை மீண்டும் அவர் அனுபவிப்பது போலிருந்தது. ராம்லாலாவிடம் அவர் கொண்டிருந்த அன்புப் பிணைப்பின் ஒரு துளியைப் பற்றியும் புரிந்து கொள்ளாத எங்களால்கூடக் கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

மாயையில் கட்டுண்ட நாங்கள் ராம்லாலாவைப் பற்றிக் கேட்டுத் திகைத்துப் போனோம். குருதேவர் கண்டதுபோல் ஏதேனும் தெரிகிறதா என்று ராம்லாலா பற்றி குருதேவர் கூறியதைக் கேட்ட போது விக்கிரகத்தை உற்றுஉற்றுப் பார்த்தோம். நாங்கள் நினைத்தது அந்தோ, ஒன்றும் தெரியவில்லை! எப்படித் தெரியும்? குருதேவர் ராம்லாலாவிடம் கொண்ட அன்பின் லவலேசம்கூட எங்களிடம் இல்லை. இல்லையேல் அவரைப் போல் ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியிடம் கொண்ட ஆழ்ந்த அன்பினால் ஞானக்கண்தான் திறக்கப் பெற்று விட்டோமா? எங்களுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் சிறிய விக்கிரகம் தான்! குருதேவர் கூறியபடி நடந்திருக்குமா, நடக்கத்தான் முடியுமா, என்ற சந்தேகமும் விட்டபாடில்லை. இந்த விஷயத்தில் மட்டுமா, ஒவ்வொரு செயலிலும் இப்படித்தான் நம்பிக்கையின்மை என்னும் மூட்டையைச் சுமந்து கொண்டு அல்லவா வாழ் கிறோம்! பாருங்களேன்-- ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம, நேஹ

12. ராம்லாலாவைப் பற்றி குருதேவர் கூறியதைக் கேட்ட போது நாங்கள் நினைத்தது

நானாஸ்தி கிஞ்சன-- 'சச்சிதானந்த பிரம்மத்தைத் தவிர இவ்வுலகில் வேறு எதுவும் இல்லை.' நீங்கள் பொருட்கள், மனிதர்கள் என்று பலவாகக் காணும் எதுவும் உண்மையில் இல்லை' என்று பிரம்ம ஞானிகளான ரிஷிகள் கூறுகிறார்கள். நாங்களும், அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தோம். ஆனால் உலகத்தை உண்மையில் ஆராய்ந்து பார்த்த போது, இரண்டற்ற பிரம்மம் என்ற ஒன்றின் சாயலைக்கூட எங்களால் காண இயலவில்லை; கண்டதெல்லாம் மரம், மண், வீடு, கதவு, மனிதன் என்று பல பொருட்களும் பல உயிர்களும் தான். சற்று அதிகமாகப் போனால், விண்மீன்கள் இறைந்து கிடக்கின்ற நீல நெடுவானம், அதைத் தொட்டுவிடும் ஆர்வத்துடன் முயன்று எழுகின்ற வெண்பனி மணிமுடி தாங்கிய, பச்சைப் பட்டுடுத்திய மலைகள், 'அந்த முயற்சி சரியில்லை' என்று தனது கலகல நாதத்தால் பணிவைக் கற்றுக் கொடுத்தவாறே மலையைவிட்டுக் கீழே இறங்கி ஓடும் ஆறுகள், கண்ணுக்கு எட்டாத தொலைவுவரை பரந்து விரிந்து கொந்தளித்து அனைத்தையும் விழுங்கி விடுவதுபோல ஆர்ப்பரித்து எழும் கடல் என்று இயற்கை வெளிப்படுத்துகின்ற அழகைக் காண்கிறோம். என்ன முயன்றாலும் நம் அறிவின் எல்லை அவ்வளவே. அதற்குமேல் எதையும் நம்மால் காண முடியாது. அனைத்தையும் பிரம்மமாகக் கண்டதாகக் கூறிய முனிவர்கள், ஏதோ ஒரு போதை வயப்பட்டுத்தான் அப்படிக் கூறியிருக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்து விடுகிறோம். ஒருவேளை அதற்கு அந்த ரிஷிகள், 'இல்லை, குழந்தைகளே! மனம், சொல், செயல் இவற்றைக் கட்டுப்படுத்துங்கள். மனத்தைத் தூயதாக்கி ஒருமைப்படுத்துங்கள், அமைதிப்படுத்துங்கள். பின் நாங்கள் கூறியவற்றை நீங்கள் உணர்வீர்கள், அறிவீர்கள். இந்த உலகம் உங்கள் எண்ணங்களின் வெளிப்பாடே என்பதைக் காண்பீர்கள். மனத்துள் பன்மையுணர்வு இருப்பதால்தான் புறத்தில் பலவற்றைக் காண்கிறீர்கள்' என்று கூறக் கூடும். அதற்கு நாம், 'சான்றோர்களே! வயிற்றுப்பாடே பெரும்பாடாக நாங்கள் புலன்களின் பின்னால் ஓட வேண்டியிருக்கிறது. நீங்கள் கூறுவதை எல்லாம் செய்ய எங்கே நேரம் இருக்கின்றது?' என்று கூறிவிடுவோம். அல்லது 'முனிவர் பெருமக்களே, நீங்கள் கூறும் இந்த பிரம்ம அனுபவத்தைப் பெறுவதற்காக என்னென்ன செய்ய வேண்டுமோ, அதற்காக நீங்கள் கொடுத்துள்ள



பட்டியலைப் பார்த்தால், அது ஏதோ ஓரிரு நாட்களில், இல்லை, சில மாதங்களில், இல்லை, ஒரு சில ஆண்டுகளில் முடியக் கூடியதாகத் தெரியவில்லை. அவ்வளவு ஏன், ஒரு பிறவியில்கூட அடைய இயலும் என்று தோன்றவில்லை. உங்கள் பேச்சைக் கேட்டு இந்த முயற்சிகளில் ஈடுபட்டும் பிரம்மானுபூதி கிடைக்கவில்லை என்று வைத்துக் கொள்வோம். அப்போது, எல்லையற்ற ஆனந்தம் அது இது என்பதெல்லாம் ஒரு கற்பனை என்றல்லவா புரிந்து கொள்ள நேரிடும். அப்படி ஒருவேளை நேர்ந்துவிட்டால் இக்கரையுமில்லை, அக்கரையுமில்லை என்று ஆகிவிடுமே! கணத்தில் தோன்றி மறையும் இன்பம்தான் ஆகட்டும், அந்த இக இன்பத்தையும் இழந்து, நீங்கள் கூறுகின்ற எல்லையற்ற ஆனந்தத்தையும் இழக்க அல்லவா நேரிடும்! அப்போது எங்கள் நிலை என்னவாகும்? வேண்டாம் ஐயா, வேண்டாம். உங்கள் ஆனந்தம் உங்களுடன் இருக்கட்டும். உங்களைத் தொடர்ந்து உங்கள் சீடர்களும் அவர்களின் சீடர்களும் அந்தப் பேரின்பத்தைப் பெறட்டும். அது சிலாக்கியமானது. எங்களை விட்டுவிடுங்கள். கைக்கு எட்டுகின்ற புலனின்பங்களை நாங்கள் அனுபவிக்கிறோம். நாங்கள் ஏதோ அனுபவிப்பதையும் உங்கள் வார்த்தை ஜாலங்களால் கெடுத்து விடாதீர்கள்' என்று கூறுவோம்.

இனி, விஞ்ஞானி வந்து, 'இதோ பார், எங்கும் நிறைந்துள்ள ஒரே பொருள், பிராணன்தான். அதுதான் மண்-மரம், பொன்-  
 13. நாம் ககபோக வசதிகளை அதிகரிப்பதால் தான் நவீன விஞ்ஞானத்தைச் சார்ந்திருக்க வேண்டியுள்ளது  
 வெள்ளி, செடி-கொடி, மனிதன்-விலங்கு என்று அனைத்திலும் சமநிலையில் இருந்து கொண்டு பலவகையாக வெளிப்படுகிறது. இதை நான் எந்திரங்களின் துணையுடன் நிரூபித்துக் காட்டுகிறேன்' என்று நம்மிடம் கூறுகிறார். உண்மை தானே, எல்லா உயிர்களிலும் பிராணனின் துடிப்பைக் காண்கிறோமே! 'அடேயப்பா! உங்கள் அறிவே அறிவு! ஆனால் இந்த அறிவினால் மட்டும் என்ன நடந்து விடும்?, சாஸ்திரங்களை இயற்றிய நமது முனிவர்கள் வெகுகாலத்திற்கு முன்பே இதனைக் கூறிவிட்டார்கள்? ஒருவேளை நீங்கள் அதனை இப்போது நிரூபித்துக் காட்டிவிடலாம். அதன் உதவியால் எங்கள் புலனின்பங்கள் அதிகரிக்குமா? அப்படியானால் உங்கள் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறோம்' என்று நாம் கூறுவோம். அதற்கு விஞ்ஞானி, 'ஏன் அதிகரிக்காது? நிச்சயமாக அதிகரிக்கும். பாருங்களேன். மின்

ஆற்றலைக் கண்டு பிடித்ததால் உலகில் எப்பகுதியில் எது நிகழ்ந்தாலும் அதனை உடனே தெரிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு உண்டாகி இருக்கிறது நீராவியின் ஆற்றலால் கப்பல், ரயில், எந்திரங்கள், தொழிற்சாலை முதலியவை இயங்குகின்றன. சுகபோகங்களுக்குத் தேவையான செல்வத்தை ஈட்டுவது எவ்வளவு எளிதாகிவிட்டது! வெடிமருந்தைக் கண்டுபிடித்து, துப்பாக்கியை உருவாக்கியதால் நமது சுகபோகங்களுக்குத் தடையாக உள்ள பகைவர்களை அழித்து விடலாம். எங்கும் நிறைந்துள்ள பிராண சக்தியுடன் இவ்வாறு உன் தொடர்பு வளரவளர, நீ அடையும் பலன்களும் அதிகரிக்கவே செய்யும்' என்று பதிலளிப்பார். அதற்கு நாம், 'சரிதான், ஆனால் சுகங்களை அள்ளித் தரும் ஏதாவது எந்திரத்தைத் தாமதமின்றி உடனடியாகக் கண்டுபிடியுங்கள். அப்போது, நீங்கள் உண்மையிலேயே அறிவாளிகள் என்பதை ஏற்றுக்கொள்கிறோம். வேத புராணங்களைத் தந்த முனிவர்களைப் போன்று நீங்கள் போதையில் உளறவில்லை என்பதை நாங்கள் ஒத்துக்கொள்வோம்' என்று கூறுவோம். விஞ்ஞானிகளும் நமது எண்ண ஓட்டத்தைப் புரிந்து கொண்டு, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று ஆமோதித்து விடுவர்.

ஆனால் ஞானகாண்டத்தைப் போதித்த முனிவர்களால், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று எல்லாவற்றிற்கும் தலையாட்ட முடியவில்லை. பிரச்சினையே அங்குதான். விளைவு? அவர்கள், சுக போகங்கள் வேண்டாம் என்று கூறிய ஓரிருவருடன் காட்டில் வாழ நேர்ந்தது. ஆனால் நம் நாட்டின் சமய வரலாற்றில் இவ்வாறு, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று கூறி போகத்தை ஆமோதிப்பதற்கான முயற்சிகள் ஒருபோதும் நடைபெறவில்லை என்று சொல்லிவிட முடியாது. ஏன், பௌத்த காலத்தின் பிற்பகுதியையே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். தாந்திரிக காபாலிகர்கள் மிகுந்த செல்வாக்குடன் இருந்த காலம் அது. பில்லி, சூன்யம், ஏவல், வசீகரணம் எல்லாம் பிரபலமாகி இருந்தன; உடல் மற்றும் மன நோய்களை குணப்படுத்தவும் நல்ல ஆரோக்கியம் பெறவும், பேய் பிசாசுகளை விரட்டவும், சாந்தி மற்றும் ஸ்வஸ்த்யயனம் போன்ற சடங்குகளே கதியாகி விட்டிருந்தன. சித்து வேலைகளைச் செய்யத் தெரிந்தவரே குரு; தேவதைகளை

14. பௌத்த காலத்தின் பிற்பகுதியில் காபாலிகர்கள் சுக போகங்களுக்காக சமயத்தை போதித்ததன் விளைவு. யோகமும் போகமும் இணைந்திருக்க இயலாது



அடக்கி அவர்கள் உதவியால் சுகபோகங்களைத் தடையின்றி அனுபவிப்பதற்கான வாய்ப்பினைத் தருவதாக பாசாங்கு செய்ய முடியாவிட்டால், மக்கள் உங்களை ஆச்சாரியர்களாக ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒரு காலத்தை எண்ணிப் பாருங்கள். சமய உண்மைகள் அனைத்தும் புலனின்றங்களை அனுபவிப்பதற்கான வழிகளையே கூறுகின்றன என்று பிரசாரம் செய்ய சமய உலகமே கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு நின்றது. ஆனால் ஒளியும் இருளும் ஒன்றாக, ஓரிடத்தில், ஒரே நேரத்தில் எப்படி இருக்க முடியும்? அதன் விளைவாக காபாலிகர்கள் யோகத்தை விரைவில் மறந்துவிட்டு போகத்தை மட்டும் பற்றிக் கொண்டனர். மனிதனைக் கட்டுக்களினின்று விடுவிக்கும் யோகத்தை விட்டுவிட்டு, சமயம் என்ற பெயரில், மேன்மேலும் ஒருவனைத் தளைகளுக்கு உள்ளாக்குகின்ற போகத்தை ரகசியமாகப் பிரசாரம் செய்யத் தொடங்கினர். அதேவேளையில் உண்மையான ஆன்மீக வாதிகள் யோகமும் போகமும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டவை, இரண்டும் சேர்ந்து இருக்க இயலாது என்பதைப் புரிந்து கொண்டு, முனிவர்களால் போதிக்கப்பட்ட ஞான நெறியை மீண்டும் கடைபிடிக்கத் தொடங்கினர்.

நாமும் சாதாரண மக்களின் கருத்துக்களை, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று எவ்வாறு ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்? நாம் யாருடைய வரலாற்றைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோமோ, அவர் அறவே பற்றற்றவர். அவர் இந்த உலகத்தைச் சேர்ந்தவர் என்றே கூற முடியாது. ஆழ்ந்த உறக்கத்திலும்கூட அவரது உடலை உலோகப் பொருட்கள் தீண்டினால்

15. குருதேவரின்  
அசாதாரணமான  
துறவு மற்றும் அவரது  
போதனைகள் குறித்து  
உலகப்பற்றுள்ள  
மக்கள் அஞ்சதல்

அவருக்குத் தாங்கமுடியாத வலியேற்பட்டு அவர் கைகள் சுருங்கி உணர்ச்சியை இழந்துவிடும், மூச்சே நின்றுவிடும். பெண்களில் அன்னை பராசக்தியைப் பார்ப்பவர் அவர், எவ்வளவு ஆசை காட்டினாலும் அந்த உணர்விலிருந்து பிறழாதவர். பல ஆயிரம் ரூபாய் மதிப்புள்ள சொத்தினைத் தம் பெயரில் எழுதி வைப்பதாக மதுர் கூறியபோது மிகுந்த வேதனையும் சினமும் கொண்டு அவரையே அடிக்கப் போனவர். வெகுகாலத்திற்குப் பிறகு இதைப் பற்றி எங்களிடம் கூறும்போதுகூட அவரது சினமும் துயரமும் ஆறியிருக்கவில்லை. 'மதுரும் லட்சுமி நாராயணனும் எனக்குச் சொத்துக்கள் எழுதி வைப்பதாகக்

கூறியபோது, யாரோ என் தலையில் தடியால் அடித்தது போன்றிருந்தது' என்றார் அவர். புலனிற்பங்கள் ஒருபோதும் அவரைக் கவரவோ, சமாதி நிலையிலிருந்து துளியளவேனும் அவரைக் கீழிறக்கவோ செய்ததில்லை. ஓ! சுகபோக அனுபவங்களில் அழுந்திக் கிடக்கின்ற மனிதனே! உலகியல் சாராத தெய்வமனிதரான குருதேவரின் வரலாற்றைக் கூற முயல்கின்ற நாங்கள் உங்கள் வசைகளையும் கேலிகளையும் எவ்வளவோ கேட்க நேரும் என்பது எங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அது மட்டுமல்ல, உங்கள் உற்றார், உறவினர், பிள்ளைகள் இவர்களுள், சற்று தூய மனம் படைத்த யாராவது இந்த அதிசய மனிதரின் பெருவாழ்வினால் உண்மையாகவே கவரப்பட்டு, அதனால் உலகியல் இன்பங்களை விடுத்து உலகத்தைத் துறக்க முயற்சிப்பார்கள். அதற்காக இந்த தெய்வமனிதரை நீ இழிவுபடுத்தத் தயங்க மாட்டாய் என்பதையும் அறிவோம். ஆனால் இதை அறிந்துவிட்டதால் முன்வைத்த காலைப் பின்வைப்போமா? உங்களைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக உண்மையைப் பாதி மறைத்துப் பேசுவோமா? இவை எதுவும் எங்களால் இயலாது. எங்களுக்குத் தெரிந்த அனைத்தையும் சொல்லியே தீர வேண்டும். இல்லையெனில் எங்களுக்கு அமைதியில்லை. இதையெல்லாம் கூறும்படி எங்களை யாரோ கட்டாயப்படுத்துவதுபோல் தோன்றுகிறது. அதனால் எங்களுக்குத் தெரிந்தவரை இந்த அதிசய தெய்வமனிதரைப் பற்றிக் கூறுகிறோம். வாலையும் தலையையும் நீக்கிவிட்டு 'நடுப்பகுதி'யில் கூடியவரையில் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இல்லை, இது முழுவதும் யாரோ குடிகாரன் போதையில் அளந்த கட்டுக்கதை என்று இந்த நூலைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு, தினந்தோறும் புதுப்புது இன்பத் தேன் பருக உலக மலரை நாடி ஓடுங்கள். ஆனால் என்ன செய்வது? துரதிர்ஷ்டவசமாக அல்லது அதிர்ஷ்டவசமாக காமம் முதலான இந்த மலர்களில் உள்ள உலக இன்பத்தேன் துச்சம் என்பதைப் புரிந்து கொள்கின்ற நாள் ஒன்று உங்கள் வாழ்க்கையில் வருமானால், இத்தகைய தெய்வமனிதர்களின் வரலாறுகளைப் படியுங்கள்; அப்போது நீங்களும் அமைதி பெறுவீர்கள், எங்கள் குருதேவரையும் உண்மையாகப் புரிந்து கொள்வீர்கள்.

ராமாலாலாவின் அதிசய நடத்தையைப் பற்றி விவரிக்கும் போது குருதேவர் கூறினார்: 'சிலசமயம் பாபாஜி (அந்த சாது)



உணவைச் சமைத்துவிட்டு ராம்லாலாவிற்குக் கொடுப்பதற்காக அவனைத் தேடுவார். அவன் அகப்பட மாட்டான். மன வேதனையுடன் இங்கு (குருதேவரின் அறைக்கு) ஓடிவருவார். அவன் இங்கு விளையாடிக் கொண்டிருப்பான். நொந்த மனத்துடன் அவனைக் கோபித்துக் கொள்வார். 'உனக்காக எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு சமையல் செய்து, உணவு கொடுக்க உன்னைத் தேடி அலைகிறேன்' நீ என்னடாவென்றால் எதைப் பற்றியும் கவலையின்றி இங்கே சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறாய்! உன் போக்கே இப்படித்தான்! உனக்குத் தோன்றியதைச் செய்வாய். யாரிடம் தான் நீ அன்போ, பற்றோ வைத்தாய்! பெற்றோரை விட்டுவிட்டு காட்டிற்குச் சென்றாய். உன் பிரிவினால் துடித்த உன் தந்தை அழுதுஅழுதே இறந்தார். அப்போதும் நீ திரும்பவில்லை. அவர் உன்னைப் பார்க்க முடியவில்லை' என்றெல்லாம் கூறி ராம்லாலைத் தரதரவென்று இழுத்துச் செல்வார். நாட்கள் கழிந்தன. ராம்லாலா இங்கிருந்து (என்னைவிட்டுப்) பிரிய விரும்பாததால் அந்த சாது இங்கு நெடுநாட்கள் தங்கியிருந்தார். பல காலமாக அன்பு செலுத்தி வந்த ராம்லாலாவைப் பிரிய அவருக்கும் மனமில்லை.

'ஒருநாள் கண்களில் நீர்மல்க அந்த சாது என்னிடம் வந்து, "எத்தகைய காட்சியைப் பெற வேண்டுமென்று இத்தனை நாட்களாக நான் விரும்பினேனோ, அத்தகைய காட்சியை ராம்லாலா எனக்கு அருளிவிட்டான். இங்கிருந்து வர மாட்டேன் என்றும் சொல்லிவிட்டான். உங்களை விட்டு வேறு எங்கும் செல்ல அவன் விரும்பவில்லை. நான் முழுவதும் விளையாடிக் கொண்டும் சிரித்துக் கொண்டும், மிகவும் மகிழ்ச்சியாக அவன் உங்களுடன் வாழ்வதைக் கண்டு, என் மனத்திலிருந்த வேதனையும் துயரமும் நீங்கிவிட்டன. நான் இப்போது ஆனந்த வெள்ளத்தில் மிதந்து கொண்டிருக்கிறேன். இப்போதெல்லாம் அவன் மகிழ்ச்சியில் நான் மகிழ்கிறேன். அதனால் அவனை உங்களிடம் விட்டுவிட்டு நான் வேறெங்காவது போக முடியும். அவன் உங்களிடம் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறான் என்ற சிந்தனையே எனக்கும் ஆனந்தத்தைத் தரும்" என்று கூறிவிட்டு அவர் ராம்லாலாவை என்னிடம் தந்துவிட்டு இங்கிருந்து சென்றுவிட்டார். அன்றிலிருந்து ராம்லாலா இங்குதான் இருக்கிறான்.'

தன்னலம் கருதா அன்பினைச் சுவைக்கும் பேற்றினை, குருதேவரின் கூட்டுறவால் அந்த சாது பெற்றிருந்தார். அதன் 17. குருதேவரின் விளைவாகத்தான் தனது அன்பிற்குரிய தெய்வீகத் தொடர் ராம்லாலாவிடமிருந்து பிரிந்து விடுவோமோ பால் தன்னலமற்ற அன்பை அந்த சாது என்ற தயக்கம் அவரைவிட்டு அகன்றது. தூய அனுபவித்தல் அன்பு வடிவான தமது இஷ்டதெய்வம் என்றென்றும் தன்னுடனே இருப்பார்; விரும்பும் சமயத்தில் அவரைக் காணலாம் என்பதை அவர் புரிந்துகொண்டார். இத்தகைய உள்ளுணர்வு பெற்றதால்தான் அந்த சாது தன் உயிருக்கு உயிரான, ராம்லாலாவை விட்டுச் சென்றார். இதில் சந்தேகமே இல்லை.

குருதேவர் மேலும் கூறினார்: 'மற்றொரு சமயம் வேறொரு சாது இங்கு வந்தார். அவர் இறைநாமத்தின் மீது அளவற்ற நம்பிக்கை வைத்திருந்தார். அவரும் ராமாயத் 18. ராமநாமத் தில் சாது ஒருவரின் நம்பிக்கை சாதுதான். ஒரு கமண்டலம், ஒரு நோட்டுப் புத்தகம்-- இவை தவிர அவரிடம் வேறு எதுவுமே இல்லை. அந்த நோட்டுப் புத்தகத்தை அவர் மிகவும் அருமையாகப் போற்றி வந்தார். நாள்தோறும் அதற்குப் பூ முதலியவற்றைக் கொண்டு பூஜை செய்வார். சிலவேளைகளில் திறந்தும் பார்ப்பார். ஒருநாள் அவரிடம் சிறிதுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு, மிகவும் மன்றாடி அந்த நோட்டுப் புத்தகத்தை வாங்கி அதைத் திறந்து பார்த்தேன். அதில் பெரிய எழுத்தில் சிவப்பு மையால் 'ஓம் ராம:' என்று மட்டும் எழுதப்பட்டிருந்தது. அவர் கூறினார்: "நிறையப் புத்தகங்கள் படிப்பதனால் என்ன பயன்? ஒரே பரம்பொருளிலிருந்துதானே வேதங்களும் புராணங்களும் வந்துள்ளன! அவரும் அவரது திருநாமமும் பிரிக்க இயலாதவை. எனவே நான்கு வேதங்களிலும் பதினெட்டு புராணங்களிலும் பிற சாஸ்திரங்களிலும் உள்ள அனைத்தும் அவரது ஒவ்வொரு நாமத்திலும் உள்ளது! அதனால்தான் அவரது திருநாமத்தைப் பற்றிக்கொண்டு வாழ்கிறேன்." இறைநாமத்தில் அந்த சாதுவுக்கு அத்தகையதொரு நம்பிக்கை இருந்தது!"

இப்படி எத்தனையோ சாதுக்களைப் பற்றி குருதேவர் 19. ராமாயத் பிரி வைச் சார்ந்த சாதுக் களின் பாடல்கள் எங்களுக்குக் கூறுவார். அவர்களிடம் கற்றுக் கொண்ட பாடல்களை அவ்வப்போது எங்களுக்குப் பாடிக் காட்டுவார். எடுத்துக்காட்டாக,



என் ராமனை நீ அறிந்திலை என்றால்  
 எதைத்தான் அறிந்தாய்?  
 உனக்கு என்னதான் தெரியும்?  
 ராம நாமமெனும் ரசம் உண்பவனே உண்மை சாது  
 வெறும் புலனின்பங்களைச் சுவைப்பவனை  
 என்னவென்று சொல்வது?  
 குடும்பத்தைக் காப்பவனே மகன்  
 பிற மகன்களை என்ன சொல்ல?

அல்லது,

சீதாபதி ராமசந்திர ரகுசுவ திலகன்  
 அயோத்தியா நாதன் அவனன்றி யார் கதி?  
 அவனது புன்முறுவல், திருவாய்மொழி, நடை,  
 குறும்பு, திருமுகம், நீண்ட விழிகள்,  
 மூக்கு, சுருக்கங்கள், சந்தனத் திலகம்,  
 அழகு செய்யும் நெற்றி,  
 உதய சூரியன் போன்ற தோற்றம்  
 ஒளிரும் குண்டலங்கள்,  
 முத்துமாலை அணி செய்யும் பரந்த மார்பு,  
 மலைச் சிகரங்களைப் பிளந்து  
 கங்கை பொங்கி வருவதுபோல  
 அந்தப் பச்சை வண்ணமேனியன்  
 சரயு நதிக்கரையில் நண்பர்களுடன் உலவுகிறான்  
 அவனைக் கண்ட துளசிதாசன்  
 ஆனந்தத்தில் மூழ்குகிறான், அவன் தாமரைப்  
 பாததுளியை நாடுகிறான்.

அல்லது,

ராமனை வணங்குபவனே உண்மையில் வாழ்கிறான்  
 ராமனை வழிபடுபவனே உண்மையில் வாழ்கிறான்

அல்லது,

என்னைக் காக்க என் ராமனன்றி யார் உள்ளார்?

இனிதான இந்தக் கடைசிப் பாடலின் இறுதிவரிகள்  
 மறந்துவிட்டன.

சிலசமயங்களில் அவர்களிடமிருந்து கற்றுக் கொண்ட,  
 குறள் பாடங்களையும் கூறுவார்: 'பொய், களவு, பெண்  
 இம்முன்றையும் எப்போதும் தவிர்க்க வேண்டும், என்று அந்த  
 சாதுக்கள் உபதேசிப்பார்கள்' இவ்வாறு கூறிவிட்டு,  
 துளசிதாசரின் பாடலைக் கூறுவார்--

சத்தியம், பணிவு, பிறர் பொருள் விரும்பாமை  
 இவற்றின் வாயிலாக இறைவனை அடையலாம்.  
 இதற்கு துளசிதாசனே பொறுப்பு.

சத்தியம், பணிவு, பிற பெண்களைத் தாயாகக் கருதுவது  
ஆகியவற்றின் வாயிலாக  
இறைவனை அடைய முடியவில்லை என்றால்  
துளசிதாசன் பொய்யன்.

'பணிவு என்றால் என்ன தெரியுமா? ஆணவமின்மை.  
சரியான பணிவு வரும்போது ஆணவம் அழிந்து போகிறது.  
இறையனுபூதி கிடைக்கிறது. கபீரின் பாடலிலும் இதே கருத்து  
உள்ளது--

தொண்டு, வழிபாடு, பணிவு முதலியவற்றால் ஒருவன் ராமரை  
எளிதாக அடையலாம். அதனால் சகோதரா, மகிழ்ச்சியாக,  
விடாது முயற்சி செய்!

மற்றொரு சமயத்தில் குருதேவர் சொன்னார்:

'எல்லா பிரிவையும் சேர்ந்த சாதுக்களின் ஆன்மீக  
சாதனைகளுக்குத் தேவையானவற்றைக் கொடுக்க வேண்டும்  
என்ற ஆசை என் மனத்தில் எழுந்தது. இவற்றைப்  
பெற்று அவர்கள் கவலையின்றி சாதனைகளில்  
ஈடுபடுவர். நான் அதைக் கண்டு களிப்பேன்  
என்ற எண்ணத்தில் இதைப்பற்றி மதுரிடம்  
சொன்னேன். அதற்கு மதுர், "இதில் என்ன  
சிரமம் பாபா, இப்பொழுதே ஏற்பாடு செய்  
கிறேன். யாருக்கு எது வேண்டுமானாலும் உங்கள் விருப்பம்  
போல் கொடுங்கள்" என்று கூறினார். ஏற்கனவே அரிசி, பருப்பு,  
மாவு போன்றவை, வேண்டிய அளவுக்கு சாதுக்களுக்குக்  
கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. இப்போது அவற்றுடன் போர்வை,  
கமண்டலம், செம்பு, ஆசனம் முதலியவையும், ஹுக்கா  
பிடிப்பதற்குத் தேவையானவை, கஞ்ஜா, தாந்திரிக சாதகர்  
களுக்குத் தேவையான மது போன்றவையும் கொடுக்க ஏற்பாடு  
செய்தார் மதுர்பாபு. அப்போது ஏராளம் தாந்திரிக சாதகர்கள்  
அங்கு வருவதுண்டு. அவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து 'ஸ்ரீசக்கரம்'  
எனப்படும் சாதனையில் ஈடுபடுவர். அவர்களின் சாதனைக்குத்  
தேவையான தோல் நீக்கிய இஞ்சி, வெங்காயம், பட்டாணி  
முதலியவற்றை நானே அவர்களுக்குக் கொடுப்பேன். அவர்கள்  
அன்னையை வழிபடுவதைப் பார்ப்பேன். சிலவேளைகளில்  
அவர்கள் என்னையும் தங்கள் சக்கர சாதனையில் சேர்த்துக்  
கொள்வார்கள். என்னையே தலைமை வகிக்கவும் சொல்வ  
துண்டு. நிவேதனம் செய்த மதுவை அருந்தும்படி என்னைக்

20. எல்லா நெறி  
சாதகர்களுடைய  
சாதனைக்குத் தேவை  
யானதை அளிக்க  
வேண்டும் என்ற  
குருதேவரின் ஆவல்.  
ராஜகுமாரின்  
(அசுலானந்தர்) கதை



கேட்டுக் கொள்வார்கள். ஆனால் காரணம் (மது) என்ற பெயரைக் கேட்ட அளவிலேயே எனக்கு இறைபோதை ஏற்பட்டுவிடுவதை அறிந்தபோது என்னைக் கட்டாயப் படுத்துவதை விட்டுவிட்டார்கள்.

அவர்களுடன் அமர்ந்தால் மது அருந்தியே தீர வேண்டும். அந்த வழக்கத்திற்கு மதிப்பு தருவதற்காக, என் விரலினால் மதுவைத் தொட்டு தலையில் ஒரு பொட்டு வைத்துக் கொள்வேன்; அல்லது முகர்ந்து பார்ப்பேன்; அல்லது விரலினால் மதுவைத் தொட்டு அந்தத் துளியை வாயில் இட்டுக் கொள்வேன். மீதியை அவர்களுடைய பாத்திரத்தில் ஊற்றிவிடுவேன். அவர்களுள் ஒருசிலர் அதனை அருந்தியதும் தேவியின் நினைவில் ஆழ்ந்து அவளை தியானித்தார்கள். பலரோ, ஆசைவசப்பட்டு, அதிகமாகக் குடித்து போதையில் கிறங்கிக் கிடப்பார்கள். அந்த மயக்கத்தில் அன்னையை நினைப்பது என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. ஒருநாள் அவர்களின் குடியும்கும்மானமும் எல்லைமீறிப் போய்விட்டது. அதன்பின் அவர்களுக்கு அவற்றையெல்லாம் (மது முதலியவை) கொடுப்பதை நிறுத்தி விட்டேன். ஆனால் ராஜ்குமார் என்ற சாதகன் மட்டும் இந்தப் பிரசாத மதுவை அருந்தியதும், மற்ற எண்ணங்களை விலக்கிவிட்டு ஜபம் செய்ய அமர்ந்து விடுவான். ஆனால் பிற்காலத்தில் அவனும் பெயர் புகழ் ஆசையில் மாட்டிக் கொண்டான். இது இயற்கையே-- பிள்ளைகுட்டிகள் உள்ளவன். வருமானம் குறைவாக இருந்ததால் பணத்தின்மீது நாட்டம் சென்றுவிட்டது. சாதனைக்கு உதவுவதால் மட்டுமே அவன் மது அருந்தினான். போதைக்காக அவன் மது அருந்துவதையோ, தள்ளாடுவதையோ நான் பார்த்ததில்லை.

குருதேவரால் அந்தப் பிரசாத மதுவினைக்கூட ஏற்றுக் கொள்ள இயலவில்லை. அது பற்றிய எத்தனையோ விஷயங்கள்

21. 'சித்தி', 'காரணம்' போன்ற சொற்களைக் கேட்டவுடன், குருதேவர் பரவச நிலை அடைதல். இழி சொற்கள்கூட அவரை சமாதியில் ஆழ்த்தி விடுதல்

மனத்தில் எழுகின்றன. 'சித்தி', 'காரணம்' என்ற வார்த்தையைக் கேட்டால் போதும், அவருக்கு தெய்வீக போதை தலைக்கேறிவிடும். ஏன், சில சமயங்களில் சமாதியில்கூட ஆழ்ந்து விடுவார்! பெண்ணின் அந்தரங்க உறுப்பின் பெயரைக் கேட்டால் போதும், பண்பாட்டுக் காவலர்கள்

என்று பெருமையடித்துக் கொள்கின்ற நமது குரங்கு மனம் கீழே, இன்னும் கீழே உழலத் தொடங்கிவிடும்; சில நல்லவர்கள்

காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டு, அசிங்கம் என்று கூறி ஓடி, தங்களைக் காத்துக் கொள்வார்கள். ஆனால் குருதேவரோ அந்த வார்த்தையைக் கூறியபடியே சமாதியில் ஆழ்ந்துவிடுவார். இதை எத்தனை முறை கண்கூடாக நாங்கள் கண்டிருக்கிறோம். சமதிநிலையினின்றும் இறங்கிச் சிறிது புற நினைவு பெறும் போது பின்வருமாறு கூறுவார்: 'அம்மா, ஐம்பது எழுத்துக்களும்'<sup>3</sup> உன் வடிவமே அல்லவா! வேத வேதாந்தங்கள் ஆகட்டும், அசிங்கமான வார்த்தைகள் ஆகட்டும், எல்லாமே அந்த எழுத்துக்களால்தானே ஆக்கப்பட்டுள்ளன! எனவே வேத வேதாந்தங்களும் அசிங்கமான சொற்களும் எப்படி ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டவை ஆக முடியும்! வேத வேதாந்தங்களும் நீயே, அசிங்கமான சொற்களும் நீயே!' இவ்வாறு கூறிக்கொண்டே மீண்டும் சமாதியில் ஆழ்ந்து விடுவார். ஆ! இதையெல்லாம் யார் புரிந்து கொள்வது? யார் புரிய வைப்பது? நல்லவை-தீயவை பாகுபாடுகள் எல்லாம் அந்த தெய்வ மனிதரின் கண்களில் ஒன்றாகத் தெரிந்ததை நாம் எப்படி விளக்க முடியும்? அதைக் காணும் பொருட்டு அத்தகைய தெய்வீகப் பார்வை யாருக்குக் கிடைக்கும்? வாசகர்களே! கவனமாகக் கேளுங்கள், இதையெல்லாம் ஒருமித்த மனத்துடன் உங்கள் மனத்தில் பதித்துக் கொள்ளுங்கள். அவரது மனத்தூய்மை எவ்வளவு ஆழமானது, அபூர்வமானது என்பதை எண்ணிப் பாருங்கள்!

அன்னை பராசக்தியின் அருள்பெற்ற ராமபிரசாதர் பாடுகிறார்:

நான் மது அருந்தவில்லை.

ஜெய் காளி என்று கூறிக்கொண்டு அமுதத்தை அருந்துகிறேன்.

அதனால் நான் தெய்வீக போதையில் உள்ளேன்.

ஆனால் குடிகாரர்கள்

நான் குடிபோதையில் கிடப்பதாகக் கூறுகிறார்கள்.

போதைப் பொருளையே தீண்டாமல் தெய்வீக ஆனந்தத்தில் ஒருவர் போதையில் தள்ளாடுவது என்பது, குருதேவரைக் காணுமுன் எங்களால் நினைத்துப் பார்க்கக்கூட முடியாத ஒன்றாக இருந்தது. ஹரி என்று கேட்டமாத்திரத்திலேயே சைதன்யர் புறநினைவை இழந்து விடுவார் என்று அந்நாட்களில் படித்தபோது, அது அறிவிற்குப் புறம்பான குருட்டு நம்பிக்கையாளர்களால் எழுதப்பட்டதாகத் தோன்றியது.



எதற்கெடுத்தாலும் சந்தேகமும் அவநம்பிக்கையும் அன்று நகர இளைஞர்களின் மனத்தில் அலைவீசிக் கொண்டிருந்தது. அதன்பின்தான் இந்த அற்புத மகானான குருதேவரைக் காணும் பேறு எங்களுக்கு வாய்த்தது. அவரைக் கண்டோம், இரவு பகலாகக் கண்டோம். ஒ என்னென்ன அற்புதங்களை நாங்கள் காணும் பேறு பெற்றோம். ஆனந்தம் பொங்கும் பாடல்கள், அந்த ஆனந்தத்தில் மூழ்கி அவர் ஆடும் அற்புத நடனம், கணத்திற்குக் கணம் புறவுலக நினைவை இழக்கின்ற அதிசயம், பணத்தைத் தீண்டினால்கூட நினைவை இழப்பது, 'சித்தி', 'காரணம்' என்ற வார்த்தைகளைக் கேட்டாலே தெய்வீகப் பேரானந்தம் ததும்புகின்ற போதையில் ஆழ்வது! இறைவனின் திருப்பெயர் அவரிடம் ஆனந்தப் பேருணர்வுகளை எழுப்புவது இருக்கட்டும், சாதாரண மனிதர்களிடம் காமத்தைத் தூண்டக்கூடிய சொல்கூட, அவரிடம் மூவுலகங்களையும் ஈன்றெடுக்கின்ற அன்னை பராசக்தியின் பிரம்ம யோனியை நினைவுபடுத்தி, அவரைப் புலன் கடந்த சுத்தப் பேரானந்தத்தில் ஆழ்த்திவிடும். இந்த அசாதாரண மனிதரை ஏன் அவதார புருஷர் என்று எங்கள் இதயத்தில் வைத்துப் போற்றுகிறோம் என்பதற்கு இதற்குமேல் வேறு ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமா?

கல்கத்தாவில் உள்ள சிம்லாவில் தமது நெருங்கிய பக்தரான ராமசந்திர தத்தரின் வீட்டிற்கு குருதேவர் பக்தர்களுடன்

22. இதற்கு முதல் எடுத்துக்காட்டு: ராமசந்திரரின் வீட்டில் நிகழ்ந்தது அடிக்கடிச் செல்வதுண்டு. ஒருநாள் அங்குச் சென்றுவிட்டு, தட்சிணேசுவரம் திரும்புவதற் காக வெளியில் வந்தார். தெரு குறுகலாக இருந்த

தால் வண்டியை வீட்டிற்கு முன்னால் நிறுத்த முடியாது, கிழக்கிலோ மேற்கிலோ பெரியதெருவில் நிறுத்திவிட்டு இறங்கி நடந்து வர வேண்டும். அன்று குருதேவரை அழைத்துச் செல்ல மேற்குத் தெருவில் வண்டி நின்று கொண்டிருந்தது. வண்டியை நோக்கி குருதேவர் நடக்கத் தொடங்கினார். பக்தர்கள் அவரைப் பின்தொடர்ந்தனர். அன்று அவரது தெய்வீக போதை அளவுக்கு மறியதாக இருந்தது. தள்ளாடியதில் கால்கள் இடறி, எங்கே விழுந்து விடுவாரோ என்று தோன்றியது. பிறர் உதவியின்றி அவரால் ஓரடிகூட எடுத்து வைக்க முடியவில்லை. இருபுறமும் இரு பக்தர்கள் கைகளைத் தாங்கியவாறு மெதுவாக அழைத்துச் சென்றனர். தெருவில் நின்று கொண்டிருந்தவர்கள் குருதேவரின் நிலையை எவ்வாறு அறிவார்கள்? அவர்கள் தங்களுள், 'சீ

குடிபோதையில் எப்படித் தள்ளாடுகிறான், பார்' என்று பேசிக் கொண்டார்கள். அவர்கள் மெல்லக் கூறினாலும் எங்களுக்குக் கேட்கவே செய்தது. எங்களால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை, 'ஆம் நல்ல போதைதான்!' என்று மனத்துள் கூறிக் கொண்டோம்.

ஒருநாள் குருதேவர் அன்னை பராசக்தியை வணங்கு வதற்காகக் காளி கோயிலுக்குச் சென்றார். போகுமுன், அன்னை

23. இரண்டாம் சாரதாதேவியிடம், வெற்றிலை மடித்து எடுத்துக்காட்டு: வைக்கவும், அறையைப் பெருக்கி, படுக்கையை அன்னை சாரதாதேவி உதறிப் போடும்படியும் கூறிவிட்டுச் சென்றார். தட்சிணேசுவரத்தில் இருந்த போது விரைவாகச் செய்ததால், அன்னையும் அவர் நிகழ்ந்தது

வரும்போது அந்த வேலைகளை ஏறத்தாழ முடித்து விட்டிருந்தார். அப்போது குருதேவர் வந்தார்; முற்றிலும் குடிபோதையில் கிறங்கும் ஒருவரைப்போல் கண்கள் சிவந்திருந்தன, கால்கள் தள்ளாடின, பேச்சு தெளிவற்று ஒரே குழறலாய் வெளிவந்தது. தள்ளாடியபடியே அறைக்குள் நுழைந்து அன்னையின் அருகில் வந்தார். அன்னை ஒருமித்த மனத்துடன் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தார். குருதேவரின் நிலையையோ, அவர் தன் அருகில் வந்ததையோ கவனிக்க வில்லை. குருதேவர் குடிகாரனைப் போலவே அன்னையைத் தொட்டு அழைத்து, 'என்ன, நான் குடித்திருக்கிறேனா?' என்று கேட்டார். சடேரென்று திரும்பிய அன்னை குருதேவரின் நிலை கண்டு திகைத்துப் போய், 'இல்லை, இல்லை, நீங்கள் ஏன் குடிக்க வேண்டும்?' என்று கேட்டார்.

குருதேவர்: பின் ஏன் தள்ளாடுகிறேன்? நாக்கு ஏன் குளறுகிறது? போதை தலைக்கேறி விட்டதா?

அன்னை: இல்லை, இல்லை. நீங்கள் ஏன் மது குடிக்க வேண்டும்? அன்னை காளியின் அன்பு அமுதத்தை அல்லவா நீங்கள் பருகியுள்ளீர்கள்!

குருதேவரும் அதனை ஆமோதித்து 'சரியாகச் சொன்னாய்' என்று தம் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினார்.

பக்தர்கள் தட்சிணேசுவரத்திற்கு வரத் தொடங்கிய பிறகு, குருதேவரும் அவர்களுள் சிலரது வீடுகளுக்கு வாரத்தில் ஓரிருமுறை செல்வார். குறிப்பிட்ட வேளையில் அவர்களைக் காண முடியவில்லை, அவர்களைப் பற்றிய செய்தியும் வரவில்லை என்றால் கருணைக்கடலாகிய குருதேவர் தாமே அவர்களைக் காணச் செல்வார். சிலர் விஷயத்தில், ஓரிரு



நாட்கள் அவர்கள் வரவில்லை என்றாலும் மிகுந்த பரபரப்புக்குள்ளாவார். அவர்களைக் காண கல்கத்தா சென்று

24. மூன்றாம்  
எடுத்துக்காட்டு:  
காசிப்பூரில் குடிகார  
னைப் பார்த்த போது  
நிகழ்ந்தது

விடுவார். அவர் இப்படிச் செல்வதற்கு பக்தரின் நன்மை மட்டுமே நோக்கமாக இருக்கும்; துளியேனும் சொந்த நன்மைக்காக இல்லை.

வராக நகரைச் சேர்ந்த வேணி சாஹாவிடம் நல்ல வண்டி ஒன்று இருந்தது. குருதேவர் கல்கத்தாவுக்கு அடிக்கடி வருவதால், அந்த வண்டி தட்சிணேசுவரம் சென்று குருதேவரை அழைத்து வர வேண்டும் என்று ஏற்பாடு செய்தார்கள். கல்கத்தாவிலிருந்து குருதேவர் எவ்வளவு நேரம் கழித்துத் திரும்பினாலும் எவ்வகை மறுப்பும் தெரிவிக்கலாகாது என்றும் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது. அதற்காகச் சிறிது அதிகமாக வாடகை கொடுப்பதாக ஏற்பாடு. முதலில் மதுர்பாபு, மணிசேன், சம்புமல்லிக், அதன்பின் சிந்தூரியா பட்டியைச் சேர்ந்த ஜெயகோபால் சேன் என்று இவர்கள் ஒருவர்பின் ஒருவராக வண்டி வாடகையைக் கொடுத்து வந்தார்கள். குருதேவர் தேடிச் செல்லும் பக்தர் செல்வந்தராக இருந்தால், அன்று வண்டி வாடகையை அவர் செலுத்தி விடுவார்.

ஒருநாள் இவ்வாறு குருதேவர் யதுமல்லிக்கின் வீட்டிற்குச் செல்ல இருந்தார். யதுமல்லிக்கின் தாய் குருதேவரிடம் பக்தி கொண்டவர். சில நாட்களாக அவர்களைப் பற்றிய தகவல் எதுவும் இல்லை. அதனால் குருதேவர் அங்குச் செல்ல எண்ணினார். உணவு முடிந்துவிட்டது, வண்டியும் வந்தது. அப்போது எங்கள் நண்பரான அ. குருதேவரைப் பார்ப்பதற்காக கல்கத்தாவிலிருந்து படகில் வந்தார். அவரைக் கண்டவுடன் குருதேவர் நலம் விசாரித்துவிட்டு, 'சரி, நீ வந்தது நல்லது. இன்று நான் யதுமல்லிக்கின் வீட்டிற்குப் போகிறேன். வழியில் உன் வீட்டில் இறங்கி கி-யைப் பார்க்க எண்ணியிருந்தேன். வேலைப்பளுவின் காரணமாக அவனால் நீண்ட நாட்களாக இங்கு வர இயலவில்லை. வா. ஒன்றாகப் போகலாம்.' என்று கூறினார். அ- புதிதாக அறிமுகமானவர், ஓரிரு முறைதான் அங்கங்கே குருதேவரைப் பார்த்திருக்கிறார். அதனால் இந்த அற்புத குருதேவர் எந்த இடத்தில், எப்போது பரவச நிலை அடைவார் என்பது அவருக்குத் தெரியாது. வெறுக்கத்தக்க, தரக்குறைவான, தொடுவதற்கோ காண்பதற்கோ தகுதியற்றதாக நாம் கருதும் பொருட்களும் மனிதர்களும் கூட குருதேவரிடம்

பரவச நிலையைத் தோற்றுவித்துவிடும் என்பதை அவர் அறியார்.

குருதேவர் வண்டியில் ஏறிக் கொண்டார். லாட்டுவும் குருதேவரின் பை, துண்டு போன்ற அத்தியாவசியப் பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டு வண்டியில் ஏறினார். அ-வும் ஏறிக் கொண்டார். வண்டியின் ஒருபக்கத்தில் குருதேவர் அமர்ந்தார். எதிர்ப்பக்கத்தில் லாட்டுவும் அ-வும் அமர்ந்து கொண்டனர். வண்டி நகரத் தொடங்கியது. வராக நகரைக் கடந்து, மோதி ஜீல் குளத்தின் அருகில் வந்தது. குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சி எதுவும் வழியில் நடக்கவில்லை. வழிநெடுக வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டே வந்தார் குருதேவர். லாட்டுவை அல்லது அ-வைப் பார்த்து, 'இது என்ன? அது என்ன?' என்று சிறு பையனைப் போன்று கேட்டுக் கொண்டோ எதைப் பற்றியாவது பேசிக் கொண்டோ சிரிப்புகளிப்புமாக வந்தார்.

குளத்தின் தெற்கில் சிறிய கடைத்தெரு இருந்தது. அதற்குத் தெற்கே மதுக் கடைகளும், மருத்துவமனையும், குதிரை லாயமும், சிறுசிறு வீடுகளும் இருந்தன. அவற்றின் அருகில், புகழ் பெற்ற, புராதனமான சர்வமங்களா கோயிலும் சித்தேசுவரி கோயிலும் கங்கைக் கரையோரத்தில் இருந்தன. கல்கத்தாவுக்குச் செல்பவர்கள் அந்தத் தெருவின் இடதுபுறமாகச் செல்ல வேண்டும்.

மதுக்கடையில் குடிகாரர்கள் குடித்துக் கும்மாளமிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் பாடினர், சிலர் ஆடினர். கடையின் சொந்தக்காரன், கடைப்பையன் ஒருவனிடம் வியாபாரத்தைக் கவனிக்கும்படிச் சொல்லிவிட்டு, வாசலில் ஏதோ நினைவாக நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் நெற்றியில் பெரிய குங்குமப் பொட்டு வைத்திருந்தான். குருதேவர் இருந்த வண்டி அந்தக் கடையைக் கடந்தது. கடைக்காரனுக்கு குருதேவரைத் தெரியும் போலும், குருதேவரைப் பார்த்ததும் தன் கைகளைக் கூப்பி வணங்கினான்.

கடையில் எழுந்த ஆரவாரம் குருதேவரின் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. குடிகாரர்கள் போதை மிகுதியால் போட்ட ஆர்ப்பாட்டத்தை குருதேவர் கண்டார். 'காரணத்தை' அருந்தி அவர்கள் களிப்பதைக் கண்டவுடன், படைப்பின் காரணமான அந்த ஆனந்தப் பொருளின் நினைவு அவருள் எழுந்தது. அதைத் தொடர்ந்து அவரும் போதையின் வசப்பட்டார்-- ஆனால்



இது தெய்வீக போதை. அது மட்டுமல்ல, திடீரென்று வண்டியை விட்டு இறங்கவும் எத்தனித்தார். வண்டியின் படியில் ஒரு காலை வைத்துக் கொண்டு குடிகாரனைப் போல் கைகளை ஆட்டித் தம் மகிழ்ச்சியை வெளியிட்டார். உடலை ஆட்டி அசைத்து, 'நல்லது, நல்லது, நன்றாக அனுபவிக்கிறீர்கள்' என்று உரக்கக் கூறினார்.

அ-கூறினார்: 'திடீரென்று குருதேவர் இத்தகைய நிலையை அடைவார் என்று எங்களுக்குத் தெரியாது. மிகவும் இயல்பாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். மது அருந்தியவர்களைப் பார்த்த வுடனே இந்த நிலையை அடைந்துவிட்டார். எனக்கோ உள்ளூர நடுக்கம். விழுந்துவிடாமல் அவரை வண்டிக்குள் இழுக்கக் கைகளை அவசர அவசரமாக நீட்டினேன். அப்போது லாட்டு குறுக்கிட்டு, 'ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம். அவரே தம்மைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வார்; கீழே விழ மாட்டார்' என்றார். நானும் முயற்சியை விட்டுவிட்டேன். ஆனால் நெஞ்சமட்டும் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. "ஓ, இந்தப் பைத்தியத்துடன் வந்தது எவ்வளவு தவறு? இனிமேல் வரக் கூடாது" என்று மனத்துள் நினைத்துக் கொண்டேன். விவரிப்பதற்கு எடுத்துக்கொண்ட நேரத்தைவிட விரைவாக இவையனைத்தும் நடந்து முடிந்துவிட்டன. அதற்குள் வண்டியும் மதுக் கடையைத் தாண்டிவிட்டது. குருதேவர் அமைதியாக வண்டியில் அமர்ந்தார். சர்வமங்களா கோயிலைப் பார்த்துவிட்டுக் கூறினார்: "இங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் சர்வமங்களா மிகவும் விழிப்பான தெய்வம். அவளை வணங்கு" பின்னர் அவர் வணங்கினார். நாங்களும் அங்கிருந்தவாறே வணங்கினோம். அதன்பின் நான் குருதேவரைப் பார்த்தேன். அவரிடம் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. மிகவும் இயல்பான புன்முறுவல் மட்டும் முகத்தில் தவழ்ந்து கொண்டிருந்தது. "ஒருவேளை அவர் கீழே விழுந்து இறக்கவும் நேர்ந்திருக்கலாம்" என்ற எண்ணத்தால் என் மனம் நீண்ட நேரம் படபடத்துக் கொண்டிருந்தது. வீட்டு வாசலில் வண்டி நின்றது. குருதேவர் என்னிடம், "கி- உள்ளே இருக்கிறாரா, பார்த்துவிட்டு வா" என்று கூறினார். நான் உள்ளே சென்று பார்த்துவிட்டு, "இல்லை" என்றேன். "சரி, அதிகமான வண்டி வாடகையை, கி-யிடம் கொடுக்கச் சொல்லலாம் என்று இருந்தேன். அவரைப் பார்க்க முடியவில்லை. அதனால் என்ன? இப்போது நீயும் எனக்குத்

தெரிந்தவனாகி விட்டாய். என்ன, நீ ஒரு ரூபாய் கொடுப்பாயா? யதுமல்லிக் கஞ்சன். எப்போதும் கொடுக்கும் இரண்டேகால் ரூபாய்க்குமேல் ஒரு பைசா அவரிடமிருந்து பெயராது. அவன், இவன் என்று பலரைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்ப இரவு எவ்வளவு நேரம் ஆகுமோ தெரியாது? வண்டிக்காரன்வேறு, போவோம் போவோம் என்று அவசரப்படுத்திக் கொண்டே இருப்பான். அவனுக்குக் கோபமும் வந்துவிடும். எனவே இரவில் தாமதமானால் முன்றேகால் ரூபாய் வாடகை கொடுப்பது என்று ஏற்பாடு செய்துள்ளோம். அவனும் முணுமுணுக்க மாட்டான். யதுமல்லிக் இரண்டேகால் ரூபாய் கொடுத்து விடுவார். அதிக வாடகையான ஒரு ரூபாயை இன்று நீ கொடுத்துவிட்டால் எந்தப் பிரச்சினையும் இருக்காது. அதனால்தான் இவ்வாறு சொல்கிறேன்" என்றார். நானும் லாட்டுவிடம் ஒரு ரூபாயைக் கொடுத்துவிட்டு, குருதேவரை வணங்கி விடைபெற்றேன். அவர் யதுமல்லிக்கைக் காணச் சென்றார்.

வெளிப்பார்வைக்கு குடிகாரனைப் போலத் தோற்றமளிக் கின்ற இத்தகைய பரவச நிலையை நாள்தோறும் நாங்கள் குருதேவரிடம் கண்டதுண்டு. ஒரிரண்டை இங்கு கூறுகிறோம்.

தட்சிணேசுவரக் கோயிலுக்கு வந்த பலவித சாதகர்கள், மற்றும் துறவிகள் பற்றிய விவரங்களை குருதேவர் எங்களுக்கு

25. தட்சிணேசுவரத் திரு வந்த பல நெறி யைச் சேர்ந்த சாதுக் கள் குருதேவரிடம் ஆன்மிக உதவி பெறுதல்

மட்டுமின்றி, மற்றவர்களுக்கும் பலவேளை களில் கூறியுள்ளார். அவர்களுள் பலர் இன்னும் உயிருடன் இருக்கின்றனர். நாங்கள் அப்போது செயின்ட் சேவியர் கல்லூரியில் படித்துக்

கொண்டிருந்தோம். வாரத்தில் வியாழன், ஞாயிறு ஆகிய இரு நாட்கள் எங்களுக்கு விடுமுறை. ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் குருதேவரைக் காண வரும் கூட்டம் அதிகமாக இருக்கும். அதனால் நாங்கள் வியாழக்கிழமை செல்வோம். தமது வாழ்க்கையில் நடந்த பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி அவரே கூறக் கேட்கும் வாய்ப்பு அப்போது எங்களுக்குக் கிடைத்தது. இவற்றிலிருந்து நாங்கள் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது ஒன்று: நாங்கள் குருதேவரிடம் வருமுன் அவரிடம் வந்த பைரவி பிராம்மணி, தோதாபுரி, முஸ்லீம் கோவிந்தர், குருதேவர் தொடர்ந்து ஆறுமாத காலம் நிர்விகல்ப சமாதியில் ஆழ்ந்திருந்த போது கடவுளால் அனுப்பப்பட்டவர்போல் தட்சிணேசுவரக் கோயிலுக்கு வந்து, அவருக்கு உணவு கொடுத்து அவரைக்



காத்த சாது, இன்னும் ஓரிருவர், இவர்களைத் தவிர அங்கு வந்த பல சமயப் பிரிவுகளைச் சார்ந்த பல்வேறு சாதுக்களும், பக்தர்களும், அவரது அற்புதமான தெய்வீக வாழ்வின் துணையால், தங்கள் ஆன்மீக வாழ்வில் புத்துணர்ச்சி பெறுவதற்காகவே வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் நன்மையடைந்ததோடு, தங்கள் நெறியைச் சார்ந்த உண்மையான சாதகர்கள் எவ்வாறு தங்கள் நெறியின் மூலமே முன்னேறி இறையனுபூதி பெற முடியும் என்பதை அவர்களுக்குக் காட்டும் வாய்ப்பையும் பெற்றனர். அவர்கள் கற்றுக் கொள்ளவே வந்தனர், கற்க வேண்டியதைக் கற்றபின் தத்தம் இருப்பிடங்களுக்குத் திரும்பியும் விட்டனர். குருதேவரின் ஆன்மீக வாழ்க்கைக்கு உதவும் பேற்றினை, பைரவி, தோதாபுரி போன்றோர் பெற்றிருந்தார்கள். பலகாலம் அவர்கள் சாதனைகளில் ஈடுபட்டிருந்தபோதிலும் ஆன்மீக வாழ்வின் அதிநுட்ப உண்மையைப் புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றலைப் பெற்றிருக்கவில்லை. குருதேவரின் தொடர்பினாலும் அவரது சக்தியாலும் அந்த உண்மைகளை அறிந்து பெரும்பேறு பெற்றனர்.

இந்த சாதுக்களும் சாதகர்களும் குருதேவரிடம் வந்த காலக்கிரமம், தொடர்பு ஆகியவற்றை ஆராய்ந்தால் மற்றொரு காலக்கிரமம், பேருண்மையை நாம் அறிய முடியும். அந்த குருதேவர் முழுமை ஆராய்ச்சிக்கு உதவியாக இருக்கும் என்பதற்காகவே இந்த அத்தியாயத்தில், சம்பவங்களை குருதேவரிடமிருந்து கேட்டபடியே, முடிந்த வரையில் அவரது சொற்களிலேயே வரிசைப்படுத்தி வாசகர்களுக்கு விவரிக்க முயற்சி செய்வோம். குருதேவர் குறிப்பிட்ட பாவனையில் ஈடுபட்டு சாதனை புரிந்து அந்தந்த பாவனை மூலமாக இறையனுபவம் அடைந்தபின் அந்த நெறியின் பல சிறந்த சாதகர்கள் அவரிடம் வந்து சேர்வார்கள்; அந்த நெறியைப் பற்றி அவர்களுடன் உரையாடுவதில் இரவும்பகலும் கழிந்துவிடும் என்று அவர் கூறினார். ராம மந்திர உபாசனையில் அனுபூதி பெற்றபோது கூட்டங்கூட்டமாக ராமாயத் சாதுக்கள் வந்தனர். கௌடிய வைணவ நெறிப்படி சாந்தம், தாஸ்யம் போன்ற பாவனைகளை ஒவ்வொன்றாகக் கடைப்பிடித்து அனுபூதி பெற்றபோது அந்தந்த சாதகர்கள் வந்தனர். பிராம்மணியின் உதவியுடன் அறுபத்துநான்கு தாந்திரிக சாதனைகளைச் செய்து அனுபூதி பெற்றபோது, சிறந்த தாந்திரிக

26. குறிப்பிட்ட சாதனையில் குருதேவர் முழுமை பெற்றபோது அந்த நெறியைச் சார்ந்த சாதுக்கள் வருதல்

சாதகர்கள் வந்தார்கள். தோதாபுரியின் உதவியுடன் அத்வைத நெறியில் அனுபூதி பெற்ற பிறகு பரமஹம்ச சாதுக்களும் அத்வைத சாதகர்களும் அவரிடம் வந்தார்கள்.

குறிப்பிட்ட சாதகர்கள் குறிப்பிட்ட காலத்தில் குருதேவரின் சத்சங்கத்தை நாடி வந்ததில் ஒரு மறைபொருள் இருந்தது என்பது வெளிப்படை. யுகாவதாரம் தோன்றும் போதெல்லாம் இவ்வாறுதான் நிகழ்ந்துள்ளது; இனியும் நிகழும். ஆன்மீக உலகின் நுட்பமான கோட்பாடுகளுக்கு இணங்க அவர்கள், ஆன்மீகத்தின்மீது படிந்திருக்கும் அழுக்கை நீக்க அல்லது நலிந்து கிடக்கின்ற ஆன்மீகத் திற்குப் புத்துயிருட்ட அவ்வப்போது அவதரிக்கின்றனர். அவர்களுடைய வாழ்க்கையை ஊன்றிக் கவனிக்கும்பொழுது அவர்களிடம் வெளிப்படும் ஆற்றலில் வேறுபாட்டைக் காண்கிறோம். அவர்களுள் சிலர், குறிப்பிட்ட ஒரு நாட்டின் அல்லது ஒருசில சமய மரபுகளின் தேவைக்காக வந்தவர்கள். மற்றும் சிலர் உலகம் முழுவதன் ஆன்மீக நிறைவிற்காக வந்தவர்கள். அவர்கள் தங்களுக்கு முன்பு வந்துசென்ற முனிவர்களும் ஆசாரியர்களும் அவதார புருஷர்களும் கண்டறிந்து போதித்த உண்மைகளை அப்படியே காத்து, தாங்கள் கண்ட உண்மைகளையும் எடுத்துக் கூறினர். முன்பு போதிக்கப்பட்ட உண்மைகளுள் ஒரு தொடர்ச்சியும் பாரம்பரியமும் இருப்பதை, தங்கள் யோக சக்தியினால் கண்டனர். உலகப்பற்றினால் கட்டுண்ட நம் கண்களுக்கு அவை எதுவும் புலப்படுவதில்லை. மகான்களோ இந்த உண்மைகள் யாவும் ஒரு கயிற்றில் கோக்கப்பட்டுள்ள முத்துக்களைப் போன்று இருப்பதைக் காண்கின்றனர். தங்கள் அனுபவத்தின் மூலம் அந்த மாலையைப் பூர்த்தி செய்துவிட்டுச் செல்கின்றனர்.

மற்ற நாட்டுச் சமயங்களின் வரலாற்றைப் படித்தால் இதனை நாம் தெளிவாக அறியலாம். ஏசு கிறிஸ்து யூத சமயக் கொள்கைகள் பழுதுபடாமல், தாம் உணர்ந்த உண்மையைக் கூறினார். சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் முகம்மது நபி வந்தார். அவரும் ஏசு கிறிஸ்து பரப்பிய கொள்கைகளுக்கு ஊறு விளைவிக்காமல், தமது கருத்துக்களைப் போதித்தார். இதன்பொருள், யூத சமயத் தலைவர்களும், ஏசு கிறிஸ்துவும் போதித்த சமயம் குறைபாடுடையது என்பதோ, அவர்கள்

27. எல்லா அவதார புருஷர்களின் சக்தியும் ஒரே அளவில் இருப்பதில்லை. ஒரு நாட்டிற்காகச் சிலரும் மனித சமுதாயம் முழுமைக்குமாகச் சிலரும் பிறக்கின்றனர்



போதித்த மதத்தைப் பின்பற்றி இறையனுபூதி பெற இயலாது என்பதோ அல்ல. கண்டிப்பாக இறையனுபூதி பெற முடியும்.

28. இந்த யூத கிறிஸ்தவ மற்றும் இஸ்லாமிய மதங்களை நிறுவிய அவதார புருஷர்களின் ஆன்மீக சக்தி வெளிப்பாட்டை குருதேவருடன் ஒப்பிட்டுக் கொள்ளுதல்

அதே போல் முகம்மது போதித்த சமயத்தைப் பின்பற்றி, அவர் எவ்வாறு இறைவனைக் கண்டாரோ அதேபோல் காண முடியும். ஆன்மீக உலகில் இதுதான் முறை. இந்தியாவி் லுள்ள வேத ரிஷிகள், புராண முனிவர்கள், தாந்திரிக ஆசாரியர்கள் இவர்கள் எந்தெந்த

நெறிகளைப் போதித்தனரோ, அவற்றுள் ஏதாவது ஒன்றை நீங்கள் உண்மையாகக் கடைப்பிடித்து முன்னேறினால், அவர்கள் கூறிய அதே இறைத் தத்துவத்தை நீங்களும் அடை வீர்கள். குருதேவர் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அனைத்து நெறி சாதனைகளையும் புரிந்து இந்த உண்மையை உணர்ந்தார். இதையே எங்களுக்கும் வழியாகக் காட்டிச் சென்றுள்ளார்.

‘பூ மலரும்போது தேனீக்கள் தாமாகவே வந்து சேர் கின்றன’-- ஆன்மீக உலகிற்கும் இதுதான் நியதி. குருதேவர்

29. அனைத்து நெறி சாதுக்களும் சாதக் களும் குருதேவரிடம் வந்ததற்கான காரணம்

அடிக்கடி இதனை எங்களிடம் கூறுவார். அவதார மகாபுருஷர்கள் ஆன்மீக உலகின் உண்மையை உணர்ந்து ஞான ஒளி பெற்றவுடன்,

அந்த உண்மையை அறிவதற்காக, அருள்தாகம் கொண்ட சாதகர்கள் அவரை நாடி வருகின்றனர். ஏதோ ஒரு நெறியைப் பின்பற்றுகின்ற சாதகர்கள் மட்டும்தான் குருதேவரிடம் வந்தனர் என்பதில்லை, பல நெறியைச் சேர்ந்தோர் கூட்டம்கூட்டமாக அவரிடம் வந்தனர். காரணம் என்னவெனில், அவர் அந்த ஒவ்வொரு நெறிகளின் வழியாகவும் சென்று இறைவனின் பல்வேறு நிலைகளை உணர்ந்தவர், அதனால் அனைவருக்கும் அவரால் உதவ முடிந்தது, என்பதுதான். இந்த சாதகர்கள் எல்லோரும் அவரது உதவியால் அனுபூதி பெற்று விட்டார்கள் என்பதோ, எல்லோரும் அவரை யுகாவதார புருஷராக அறிந்து கொண்டார்கள் என்பதோ இல்லை. அவர்களுள் ஒருசில உயர்ந்த சாதகர்களால் மட்டுமே அது முடிந்தது. ஆனால் குருதேவரின் கூட்டுறவினால் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் வழியில் முன்னேற்றம் கண்டார்கள். அந்த வழியில் தொடர்ந்து சென்றால் உரிய வேளையில் இறையனுபூதி பெறுவோம் என்ற திடநம்பிக்கையைப் பெற்றார்கள். சாதகன் தன் பாதையில் நம்பிக்கையை இழக்கும்போதுதான் ஆன்மீகம் நலிகிறது,

இறையனுபூதி பெற முடியாமல் போகிறது என்பதை நாம் புதிதாகச் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

இந்த சாதுக்களிடமிருந்துதான் குருதேவர் சாதனை முறைகளைப் பயின்று சாதனையில் முழுமூச்சுடன் ஈடுபட்டார்

30. வந்த சாதுக்களின் தொடர்பால் தான் குருதேவரிடம் ஆன்மீகம் விழித்தெழுந்தது என்பது உண்மையல்ல என்றும், தீவிரமான தவத்தின் காரணமாக அவருக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது என்றும், அதனால் உணர்ச்சி வசப்படும் போதெல்லாம் அவர் வெளியுணர்வை இழந்து

விடுவது போன்ற ஒருவகை நோயினால் பீடிக்கப்பட்டு விட்டார் என்றும் இப்போது ஒரு வதந்தி கிளம்பியுள்ளது. அடக்கடவுளே! எத்தகைய படித்த முட்டாள்களின் கூட்டம் நம்முடையது! முழுமையான மன ஒருமைப்பாட்டின் வாயிலாக சமாதானிலை தோன்றும்போது, புற உணர்வு மறைந்து விடுகிறது என்பதை நமது முனிவர்கள் வேதம், புராணம், தந்திரம் ஆகியவற்றின் மூலம் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் காலந்தோறும் விளக்கி வந்துள்ளனர்; வாழ்ந்தும் காட்டியுள்ளனர். வேறு எந்த நாட்டிலும், எந்த இனத்திலும் இல்லாத பொக்கிஷங்களான, சமாதியைப் பற்றி விவரிக்கின்ற சாஸ்திரங்களை அவர்கள் நமக்காக விட்டுச் சென்றுள்ளனர். எல்லோராலும் எப்போதும் மதிக்கப் பெற்றுள்ள அவதார புருஷர்கள் இந்த நிலையை அனுபவித்ததுடன், இவ்வாறு புறவுலக உணர்வை இழப்பது என்பது ஆன்மீக முன்னேற்றத்தின் ஓர் இன்றியமையாத அறிகுறி என்பதைத் திரும்பத் திரும்ப நமக்கு உபதேசித்தும் சென்றுள்ளனர். அப்படியிருந்தும் நாம் மேற்கூறியவாறு நினைத்தோ பேசியோ வந்தால் நம் நிலை எவ்வளவு தாழ்வானது என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். வாசகர்களே! இன்னும் நீங்கள் இந்தப் பொருளற்ற சொற்களைப் பேசிக் கொண்டும், கேட்டுக் கொண்டும், நம்பிக் கொண்டும் இருந்தால் கடவுள்தான் உங்களைக் காக்க வேண்டும்! ஆனால் இந்த வினோதப் பைத்தியத்தின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து கிடக்கும் உரிமையை மட்டும் அன்புகூர்ந்து எங்களுக்குத் தந்து விடுங்கள்! இதுவே எங்கள் தாழ்மையான விண்ணப்பம், நாங்கள் உங்களிடம் கேட்கும் பிச்சை. ஆனால் ஒரு முடிவுக்கு வருமுன் நீங்களும் மற்றொரு முறை ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பார்ப்பது நல்லது. உபநிடதம் கூறுவது போல்,

குருடனை மற்றொரு குருடன் வழிநடத்திச் சென்றால் இருவரும் அழிவையே தேடிக்கொள்ள நேரும். அதுபோல்,



தங்களை அறிவாளி என்றும் பண்டிதர் என்றும் கருதிக் கொண்டிருக்கும் விவேகமற்ற முட்டாள்கள் அஞ்ஞானத்தில் உழல்கின்றனர்; பிறப்பு இறப்பு என்னும் சக்கரத்தில் சிக்கிச் சுழல்கின்றனர்.<sup>4</sup>

உங்கள் நிலையும் ஆகிவிடக்கூடாது, கவனமாக இருங்கள்!

குருதேவரின் பாவ சமாதியை நோய் என்று இன்று கூறுவது புதிய விஷயம் அல்ல. மேலைநாட்டுக் கல்வி பயின்ற பலர் அவர் காலத்திலேயே இவ்வாறு கூறியுள்ளனர். ஆனால் நாட்கள் செல்லச்செல்ல இந்த தெய்வீகப் பித்தரின் பேச்சும், எதிர்காலத்தைப் பற்றிய அவரது கணிப்பும் முற்றிலும் சரியாக இருந்தபோது, அவரைக் குறைகூறுவது குறைந்தது. சந்திரனை நோக்கி மண்ணை வீசினால் என்ன நடக்கும்? அதுதான் இங்கும் நடக்கும். இந்த இசுழ்மொழிகள் எதுவும் குருதேவரை எந்தவகையிலும் பாதிக்கவில்லை. அது மட்டுமல்ல, இந்தப் பித்தரின் கருத்துக்களைப் பற்றி நன்றாக அறிந்தபின், அவர் கூறுவதே உண்மை என்று மக்கள் ஏற்றுக் கொண்டனர். இன்றும் அதுதான் நிகழும், எதிர்காலத்திலும் நிகழும். நெருப்பைத் துணியால் மூடிவைக்க முடியாததுபோல் உண்மையையும் திரையிட்டு மறைக்க முடியாது. அதனால் இந்த விஷயத்தை மேலும் விவரிக்கத் தேவையில்லை. இதைப் பற்றி குருதேவர் கூறிய சிலவற்றை மட்டும் கூறிவிட்டு மேற்செல்வோம்.

சாதாரண பிரம்ம சமாஜத்தின் ஆசாரியர்களுள் ஒருவர் சிவநாத் சாஸ்திரி. அவர் குருதேவர் காலத்திலேயே எங்களுள்

31. குருதேவர் சமதி நிலையில் புற உணர்வை இழப்பது ஒரு நோய் அல்ல; குருதேவர்-சிவநாத் சாஸ்திரி உரையாடல் இதை நிரூபிக்கும்

சிலரிடம், அவரது பாவ சமாதி, வலிப்பு போன்ற (Hysteria or Epileptic fits) ஒருவகை நோய் என்றுதான் கூறினார். இந்த நோயால் பீடிக்கப்படும் பிறரைப்போல் குருதேவரும் மயக்கம் அடைகிறார் என்பதே அவரது கருத்தாக இருந்தது. மெள்ளமெள்ள இந்தப் பேச்சு குருதேவரின் காதுகளை எட்டியது. சாஸ்திரி நீண்ட நாட்களாகவே குருதேவரிடம் வந்து கொண்டிருந்தார். வழக்கம்போல் ஒருநாள் அவர் தட்சிணேசுவரம் வந்திருந்தபோது, குருதேவர் அவரிடம், 'இதோ பாருங்கள் சிவநாத்! எனது சமாதி நிலை ஒரு நோய், அந்த வேளையில் நான் மயக்கம் அடைகிறேன் என்றெல்லாம் கூறுகிறீர்களாமே! அப்படியா? ஜடப்பொருட்களான மரம், மண், வீடு, பணம் போன்றவற்றில் இரவுபகலாக உங்கள்

மனத்தை வைத்து வாழ்கின்ற நீங்கள் உணர்வுடன் இருக்கிறீர்கள், ஆனால் எந்தப் பேருணர்வின் பெருமையால் இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதும் உணர்வுற்று விளங்குகிறதோ, அந்த முழுமுதற் பொருளை இரவுபகலாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் நான் உணர்வற்று விடுகிறேன்! மயக்கம் அடைந்துவிடுகிறேன்! என்ன அற்புதமான அறிவு உங்களுடையது!" என்று சொன்னார். சிவநாத் எதுவும் பேச முடியாமல் வாயடைத்துப் போனார்.

'தெய்வீகப்பித்து', 'ஞானப்பித்து' போன்ற சொற்களை தினமும் குருதேவர் எங்களிடம் கூறுவார். பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் இறையன்பு என்ற பெரும்புயல் தம் உள்ளத்தில் வீசியதாக அவர் அடிக்கடி கூறுவார்: 'சூறாவளிக் காற்று அடித்து புழுதிப் படலம் எழும்போது எல்லாம் ஒரேமாதிரி

தெரியும். இது மாமரம், இது பலாமரம் என்றெல்லாம் தனித்தனியாக அப்போது பார்க்க இயலாது. அந்த நிலையில், அவற்றிடையே உள்ள வேறுபாடுகளை அறிவது எங்ஙனம்? அதுபோன்ற நிலையில் இருந்தேன் நான். நல்லது-கெட்டது, புகழ்ச்சி-இகழ்ச்சி, சுத்தம்-அசுத்தம் போன்ற வேற்றுமைகளே எனக்குப் புலப்படவில்லை. என் மனத்தில் இருந்த எண்ணம் ஒன்றே ஒன்றுதான்-- இறைவனை எப்படி அடைவது? இதுதான் எப்போதும் ஒரே சிந்தனை, ஒரே எண்ணம். உலகமோ என்னைப் பைத்தியம் என்றது!"

இது இருக்கட்டும். மறுபடியும் பழைய விஷயத்திற்கு வருவோம்.

ஆரம்ப காலத்தில் குருதேவரிடம் வந்த சாதக பண்டிதர்களுள் சிலர் சிறந்த பக்தர்களாக விளங்கினர். சிலர்

33. தட்சிணேசுவரத் திற்கு வந்த சாதுக்கள் சிலருக்கு குருதேவர் தீட்சை அளித்தல். எடுத்துக்காட்டு. நாராயண சாஸ்திரி அவரிடமிருந்து மந்திர தீட்சையும் சன்னியாச தீட்சையும் பெற்றனர். அவர்களுள் ஒருவர் பண்டித நாராயண சாஸ்திரி. அவரைப் பற்றி குருதேவரே கூறினார். பண்டைய பிரம்மசாரிகளைப் போன்று நாராயணர் குருகுலத்தில் இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் வாழ்ந்து சாஸ்திரங்களைக் கற்றறிந்தார். ஆறு தரிசனங்களிலும் நன்கு தேர்ச்சி பெற வேண்டும் என்று விரும்பினார். காசி போன்ற வடமேற்குத் தலங்கள் பலவற்றில் பல்வேறு ஆசாரியர்களுடன் தங்கி ஐந்து தரிசனங்களைக் கற்றறிந்தார். ஆறாவதாகிய நியாய தரிசனத்தை வங்க நாட்டிலுள்ள



நவத்வீபத்தின் சிறந்த ஆசாரியர்களிடம் கற்றுத் தேறாத யாரையும், நியாய தரிசனத்தில் தேர்ச்சி பெற்றதாக நியாய தரிசன ஆசாரியர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். எனவே அதைக் கற்க அவர் அந்தப் பகுதிக்கு சுமார் எட்டு வருடங்களுக்குமுன் வந்தார். நவத்வீபத்தில் ஏழு வருடங்கள் தங்கி நியாய தத்துவத்தைப் பயின்றார். அதன்பின் வீட்டிற்குச் செல்ல வேண்டிய சமயம் வந்தது. மீண்டும் இந்தப் பக்கம் வர இயலுமா என்ற ஐயம் அவருக்குத் தோன்றியிருக்க வேண்டும். எனவே கல்கத்தாவையும் அதனை அடுத்துள்ள தட்சிணேசுவரத்தையும் பார்க்கச் சென்றார். அங்கு குருதேவரைக் காணும் பேறு பெற்றார்.

நியாய சாஸ்திரத்தைக் கற்க நாராயண சாஸ்திரி வங்காளத் திற்கு வருமுன்பே தமது நாட்டில் ஒரு சிறந்த பண்டிதர் என்று பேர்பெற்றிருந்தார். நாராயண சாஸ்திரியின் புகழைக் கேள்வியுற்ற ஜெய்பூர் மன்னர் தமது அரசவைப் பண்டிதராக அமர்த்த எண்ணி அவரை அழைத்தார். அதிக ஊதியம் அளிக்கவும் தயாராக இருந்தார். ஆனால் சாஸ்திரியின் அறிவுப்பசி அப்போது தணிந்திருக்கவில்லை, ஆறு தரிசனங்களிலும் வல்லமை பெற வேண்டும் என்ற ஆவல் காரணமாக அவர் மன்னரின் அழைப்பை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. சாஸ்திரியின் ஊர் ராஜபுதன பிரதேசத்திற்கு அருகே இருந்திருக்கும் என்று ஊகிக்கிறோம்.

நாராயண சாஸ்திரி சாதாரண பண்டிதர்களைப் போன்றவர் அல்லர். அவரிடம் புலமையுடன் வைராக்கியமும் வளர்ந்திருந்தது. வேதாந்தம் போன்ற சாஸ்திரங்களை வெறுமனே படிப்பதால் மட்டுமே அவற்றில் உண்மையான புலமை பெற்றுவிட முடியாது. அவை கூறும் சாதனைகளைக் கடைப்பிடிப்பது இன்றியமையாதது என்பதை அவர் தெளிவாக அறிந்திருந்தார். அதனால், படிக்கின்ற வேளையிலேயே அவரது உள்ளத்தில், 'இந்த வழியில் சரியான ஞானத்தைப் பெற முடியாது. சிறிது காலம் சாதனை புரிய வேண்டும். சாஸ்திரத்தில் கூறியிருப்பதை அனுபவ அடிப்படையில் உணர வேண்டும்' என்ற எண்ணம் அவ்வப்போது தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. படிப்பைப் பாதியில் நிறுத்திவிட்டு, சாதனையில் இறங்கினால் இரண்டும் முற்றுப்

34. நாராயண சாஸ்திரியின் இளமைக் காலம்

35. நாராயண சாஸ்திரியின் கல்வி நிறைவும் குருதேவரைச் சந்தித்தலும்

பெறாமல் போய்விடுமோ என்ற எண்ணம் எழவே, சாதனை ஆசையை அடக்கிக் கொண்டு மனத்தைப் படிப்பில் திருப்பினார். கடைசியாக ஆறு தரிசனங்களிலும் வல்லமை பெற்றார். அவரது நீண்டநாள் ஆசை நிறைவேறியது. அதன்பின் வீட்டிற்குத் திரும்ப எண்ணினார். அங்குச் சென்று தாம் சரி என்று உணர்ந்ததைச் செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தார். இந்த நேரத்தில்தான் அவர் குருதேவரைச் சந்தித்தார். குருதேவரைக் கண்டவுடன் எவ்வாறோ அவரால் ஈர்க்கப் பெற்றார்.

சாது, சன்னியாசி, பக்கிரி, பண்டிதர் போன்றோர் தங்க தட்சிணைகவரக் கோயிலில் வசதிகள் செய்யப்பட்டிருந்தன என்பதை முன்பே கண்டோம். நாராயண சாஸ்திரி ஒரு பிராமண பிரம்மசாரி, அத்துடன் சிறந்த பண்டிதர். எனவே விரும்பிய நாட்கள்வரை அவர் அங்கே தங்க முடியும் என்பது நிச்சயம். மற்ற தேவைகளுக்குச் சிரமம் இல்லை. மனோரம்மியமான இடம். அத்துடன் தெய்வ மனிதரின் கூட்டுறவு. அங்கே சில நாட்கள் தங்கிச் செல்ல முடிவு செய்தார் சாஸ்திரி. வேறு என்னதான் செய்வார்? பழகப்பழக குருதேவரிடம் சாஸ்திரிக்கு அன்பு பெருகியது. இன்னும் அவருடன் நெருங்கி, அவரது பல பரிமாணங்களை அறிந்துகொள்ள விழைந்தார். எளிய உள்ளமும் ஆழ்ந்த புலமையும் பெற்ற சாஸ்திரியுடன் பழகுவதில் குருதேவரும் மகிழ்ச்சி கொண்டார். இறைவனைப் பற்றிப் பேசுவதில் அவருடன் நீண்ட நேரம் செலவிட்டார் குருதேவர்.

வேதாந்தம் கூறுகின்ற ஏழு ஞானபூமிகளைப் பற்றி சாஸ்திரி படித்திருந்தார். மனம் படிப்படியாக ஒவ்வொரு பூமிக்குச் செல்லும்போது அரிய அனுபவங்கள் களும் காட்சிகளும் கிடைக்கின்றன. இறுதியில் நிர்விகல்ப சமாதி கைகூடுகிறது. நிர்விகல்ப சமாதி நிலையில் மனிதன் சச்சிதானந்த பிரம்மத்துடன் இரண்டறக் கலக்கிறான். காலம்காலமாக அவன் கொண்டிருந்த உலக மயக்கம் விலகிவிடுகிறது. தான் நூல்களில் படித்து, மனப்பாடம் செய்த அவற்றை குருதேவர் அனுபவபூர்வமாக அறிந்திருப்பது சாஸ்திரிக்குத் தெரிந்தது. 'சமாதி', 'இறையனுபூதி' என்றெல்லாம் தாம் உதட்டளவில் ஒதிக்கொண்டிருக்கையில், குருதேவர் இரவுபகலாக அவற்றை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பதை சாஸ்திரி கண்டார். 'இது என்ன விந்தை! சாஸ்திரங்களின்

36. குருதேவரின் தொடர்பும் சாஸ்திரி எடுத்த முடிவும்



உட்பொருளை விளக்கக் கூடிய இத்தகைய மனிதரை நான் வேறு எங்குச் சந்திக்க இயலும்? இந்த அரிய வாய்ப்பை வீணாக்கிவிடக் கூடாது. எப்படியாவது பிரம்ம ஞானத்தை அடையும் வழியை இவரிடமிருந்து தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். வாழ்க்கை நிலையானதல்ல. இந்த உயிர் எப்போது போகும் என்று யாரால் கூற இயலும்? உண்மை ஞானத்தை அடையும் முன்பே நான் இறந்து விடுவேனோ? அது கூடாது. மனப்பூர்வமாக ஒருமுறை முயற்சியாவது செய்ய வேண்டும். வீடு திரும்பும் எண்ணத்தைச் சற்று ஒத்திப் போடத்தான் வேண்டும்' என்று எண்ணினார் அவர்.

குருதேவரின் தொடர்பினால் சாஸ்திரியின் வைராக்கிய மும் இறை ஏக்கமும் நாளுக்குநாள் வளர்ந்தன. சாஸ்திர ஞானத் தால் அனைவரையும் திகைப்புறச் செய்ய வைராக்கியம் வேண்டும், பெரிய பண்டிதனாகி மற்றவர்களை விடப் பெயர், புகழ், பணம் ஆகியவை பெற வேண்டும் என்ற ஆசைகள் துச்சமானவை என்பதை உணர்ந்தார் அவர். அந்த ஆசைகள் படிப்படியாக அவரைவிட்டு அகன்றன. பணிவுடன் ஒரு சீடனைப் போன்று குருதேவருடன் வசிக்கலானார். குருதேவரின் அமுதமொழிகளில் சித்தத்தைப் பதித்து, 'இனி கடவுளைத் தவிர வேறு எதிலும் மனத்தைச் செலுத்த மாட்டேன்' என்று உறுதி செய்து கொண்டார். 'எப்போது எப்படி மரணம் நேரும் என்பது தெரியாது. வாய்ப்பு இருக்கும்போதே இறைவனை அடைய முயல வேண்டும்' என்றெல்லாம் அவரது நெஞ்சம் நினைத்தது. குருதேவரைக் கண்டு அவர் எண்ணினார்: 'ஆ, எதை அறிய வேண்டுமோ, புரிந்து கொள்ள வேண்டுமோ, அதை அறிந்து, புரிந்துகொண்டு, மனிதப் பிறவியின் பயனை இவர் அடைந்துவிட்டார். அதனால் எவ்வளவு ஆனந்தமாகக் கவலையற்று இருக்கிறார்! இவர் மரணத்தையே வென்றுவிட்டார். அழிவு என்னும் கோர இருள் தன் பயங்கர நிழலை இவர்முன் காட்ட இயலாது. இத்தகைய உயர்ந்த மகான்கள் நினைப்பது நிறைவேறும், இவர்களின் அருளை ஒருவர் பெற்றுவிட்டால் உலகியல் ஆசைகள் அவரிடமிருந்து மறைந்து பிரம்மஞானம் கிடைக்கிறது, என்றல்லவா உபநிடதம்<sup>5</sup> கூறுகிறது. நான் ஏன் இவரைப் பற்றிக்கொள்ளக் கூடாது? இவரிடம் சரணடையக் கூடாது?' ஒருவேளை தனக்குத் தகுதியில்லை என்று கூறி அடைக்கலம்

தர மறுத்துவிடுவாரோ என்ற அச்சத்தில் அவரிடம் எதுவும் கேட்காமல் தயங்கியபடி நாட்களைக் கழித்தார் சாஸ்திரி.

நாளாகநாளாக, சாஸ்திரியின் மனத்தில் வைராக்கியம் கொழுந்துவிட்டு எரியலாயிற்று. கீழ்க்காணும் நிகழ்ச்சியிலிருந்து

38. சாஸ்திரி மைக் நாம் இதனை அறியலாம். வங்காளத்தில் புகழ்  
கேல் மதுகுதனரின் பெற்ற கவிஞரான மைக்கேல் மதுகுதன தத்தர்,  
பேச்சைக் கேட்டுக் ராணி ராசமணியின் வழக்கு ஒன்றை அப்போது  
கோபம் கொள்தல் நடத்திக் கொண்டிருந்தார்.

அந்த வழக்கு தொடர்பாக அவர் ஒருமுறை காளி கோயிலுக்கு ராணியின் உறவினர் ஒருவருடன் வந்தார். வந்த வேலை முடிந்தபின், அங்கே குருதேவர் வசிப்பதைக் கேள்வியுற்று, அவரைக் காண வேண்டும் என்ற தம் ஆவலை வெளியிட்டார். இதனை குருதேவருக்குத் தெரிவித்தனர். குருதேவர் முதலில் மதுகுதனரிடம் பேசும்படி சாஸ்திரியை அனுப்பினார். சிறிதுநேரம் கழித்துத் தாமும் சென்றார். பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது சாஸ்திரி அவரிடம், அவர் ஏன் தன் முன்னோர்களின் சமயத்தை விட்டுக் கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவினார் என்று கேட்டார். எல்லாம் வயிற்றுப்பாடு தான் காரணம் என்று மைக்கேல் பதிலளித்தார். முன்பின் தெரியாத ஒருவரிடம் உண்மையைக் கூறத் தயங்கி மைக்கேல் இவ்வாறு விடை கூறினாரா என்பது தெரியவில்லை. ஆனால் குருதேவருக்கும் அங்குக் கூடியிருந்தவர்களுக்கும் அவர் கூறுவது உண்மை என்றுதான் தோன்றியது. அது எப்படியிருப்பினும் இந்த விடை சாஸ்திரிக்குக் கடும்கோபத்தை மூட்டிவிட்டது. 'என்ன! கணம் தோன்றி மறையும் இந்த உலகில் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக ஒருவன் தன் மதத்தைத் துறப்பதா? என்ன அற்பத்தனம்! எப்படியும் ஒருநாள் இறக்கத்தான் வேண்டும். இப்படி மதம் மாறுவதைவிட இறந்து போவதல்லவா மேல்' என்று ஆத்திரத்துடன் கூறினார். 'இவரையா மக்கள் பெரிய மனிதர் என்கின்றனர். இவருடைய நூலையா போற்றிப் படிக்கின்றனர்' என்று எண்ணிய சாஸ்திரிக்கு மைக்கேல்மீது வெறுப்பாகிவிட்டது. எனவே பேசுவதை நிறுத்திவிட்டார்.

குருதேவரிடமிருந்து அறிவுரை பெற மதுகுதனர் விரும்பினார். பிற்காலத்தில் குருதேவர் எங்களிடம், 'ஆனால் (என்)

39. குருதேவருக் வாயை யாரோ கட்டிப் போட்டது போல்  
கும் மைக்கேலுக்கும் இருந்தது. என்னால் எதுவும் பேச முடிய  
இடையே உரையாடல் வில்லை' என்று கூறினார். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் அந்த



மனநிலை குருதேவரை விட்டு அகன்றுவிட்டதாக ஹிருதயரும் வேறு சிலரும் கூறினர். ராமபிரசாதர், கமலாகாந்தர் போன்றவர்களின் பாடலைத் தம் இனிய குரலில் பாடி மதுகுதனரை குருதேவர் மகிழ்வித்தார். வாழ்க்கையின் ஒரே நோக்கம் பக்திதான் என்பதை இந்தப் பாடல்களின் வாயிலாக குருதேவர் மதுகுதனருக்குப் போதித்தார்.

மைக்கேல் மதம் மாறியதைச் சகிக்க முடியாத சாஸ்திரி அவர் சென்ற பின்பும் அவரைத் தூற்றிக் கொண்டே இருந்தார்.

40. தம் கருத்தை அத்துடன் நில்லாமல், குருதேவரின் அறைக்குக்  
சாஸ்திரி கவரில் கிழக்குப் பக்கத்தில் உள்ள தாழ்வாரச் சுவரில்  
எழுதுதல் கரியினால் இதனைப் பெரிதாக வங்கமொழியில்  
எழுதியும் வைத்துவிட்டார். அது எங்கள் கவனத்தை ஈர்த்தது.  
ஆவலினால் தூண்டப் பெற்ற நாங்கள் விசாரித்து எல்லா  
வற்றையும் விவரமாக அறிந்து கொண்டோம். வங்காளத்தில்  
நீண்ட நாட்கள் வசித்ததனால் சாஸ்திரி வங்கமொழியில் தேர்ச்சி  
பெற்றிருந்தார்.

சாஸ்திரியின் இறுதி நாட்களைப் பற்றி இனி காண்போம்.  
ஒருநாள் அவர் குருதேவரைத் தனியிடத்தில் சந்திக்க நேர்ந்தது.

41. சாஸ்திரி சன்னி அப்போது சன்னியாசம் பெற வேண்டும் என்ற  
யாச தீட்சை பெறத் தமது ஆவலை வெளிப்படுத்தி, குருதேவரை  
லும் தவவாழ்க்கையும் வற்புறுத்தினார். அவரது ஆர்வத்தைக் கண்ட  
குருதேவர் நல்லநாள் ஒன்றில் அவருக்கு தீட்சை அளித்தார்.  
அதன்பின் சாஸ்திரி காளி கோயிலில் வசிக்கவில்லை.  
வசிஷ்டாசிரமத்தில் தங்கி பிரம்மானுபூதி பெறும்வரை தீவிர  
சாதனை செய்ய வேண்டும் என்ற தம் ஆவலை குருதேவரிடம்  
வெளியிட்டார். கண்களில் நீர்மல்க, குருதேவரின் திருவடிகளை  
வணங்கி, அவரது அருளைப் பிரார்த்தித்து, தட்சிணேசுவரத்தை  
விட்டு அகன்றார். அதன்பிறகு அவரைப் பற்றிய தகவல் எதுவும்  
கிடைக்கவில்லை. வசிஷ்டாசிரமத்தில் கடுந்தவம் செய்ததால்  
அவர் நோய்வாய்ப்பட்டு, அதனாலேயே உயிர்நீத்ததாகக்  
கேள்விப்பட்டோம்.

உண்மையான சாதுக்கள், சாதகர்கள், பக்தர்கள் போன்  
றோர் எங்கிருந்தாலும் அவர்கள் எந்த நெறியைப் பின்பற்றினா  
லும் அவர்களைச் சந்திக்க விழைவார் குருதேவர். அவர்கள்  
அழைக்காவிடினும், தாமாகவே அவர்களிடம் சென்று  
சிறிதுநேரம் இறைவனைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்து

விட்டுத் திரும்புவார். இதைப் பற்றி மக்கள் என்ன நினைப்பார்கள்? இவ்வாறு செய்வதால் அந்த சாது மகிழ்ச்சியடை

42. சாதுக்களையும் வாரா, மாட்டாரா? தம்மை அவர்கள் மரியாதை சாதர்களையும் யுடன் நடத்துவார்களா, இந்த விஷயங்களைப் சென்று காண்பது பற்றியெல்லாம் அவர் கவலைப்பட்டதே குருதேவரின் இயல்பு இல்லை. எப்படியாவது சென்று, அந்த சாது எத்தகையவர், எந்த அளவு சாதனையில் முன்னேறி இருக்கிறார் என்பதைப் பற்றி நிச்சயமாகத் தெரிந்து கொள்வார், அவ்வளவுதான். சாதக பண்டிதர்கள் விஷயத்திலும் இவ்வாறுதான் நடந்து கொள்வார். பண்டிதர் பத்மலோசனர், சுவாமி தயானந்த சரஸ்வதி போன்றவர்களை குருதேவர் தாமே சென்று பார்த்தார். அவர்களைப் பற்றி எங்களிடம் அவ்வப்போது கூறவும் செய்வார். அவர்களுள் முதலில் நாம் பத்மலோசனரைப் பற்றிப் பார்ப்போம்.

குருதேவர் அவதரிப்பதற்கு முன்பு வங்காளத்தில் வேதாந்த சிந்தனை அனேகமாக இல்லை என்றே கூறலாம். பல

43. நியாயத்திலும் நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு, அங்கே ஆதிசங்கரர் வங்கத்தில் புகுந்ததற் தாந்திரீகர்களை வாதத்தில் வென்றிருந்தார். கான காரணம் எனினும் பொதுமக்களிடையே தமது நெறியை அவரால் நிலைநிறுத்த முடியவில்லை. இதன் பலனாக தாந்திரீகர்கள் அத்வைத வேதாந்தத்தில் உள்ள மிக உயர்ந்த கருத்துக்களைத் தங்கள் தியான முறையில் சிறிது புகுத்தினர். வழிபாட்டு முறைகளையும் சடங்குகளையும் அப்படியே பின்பற்றினர். வங்காளத்தின் பண்டிதர்களோ நியாய தத்துவத்தைப் படிப்பதிலேயே தங்கள் அறிவு முழுவதையும் செலவு செய்தனர். அதன்பயனாக, நவ்ய நியாயம் என்ற புதிய சாஸ்திரம் உருவாக்கியது. இந்த நவ்ய நியாயம் ஓர் அசாதாரணப் புரட்சி யாக அமைந்துவிட்டது. சங்கரரிடம் தோற்ற அவமானத்தினால் தான் வங்க மக்கள் தர்க்கத்தில் மிகவும் தீவிரம் காட்டினார் களோ? யாருக்குத் தெரியும்? ஒருநாடு எந்தத் துறையிலாவது தோல்வியுற்று அவமானப்பட்டால், அந்தத் துறையில் பிற நாடுகளை விஞ்சி இருக்க வேண்டும் என்ற ஆவலும் அதற்கான முயற்சியும் அந்த நாட்டிற்கு ஏற்படுவதை உலகம் பலமுறை கண்டுள்ளது.

நியாயம், தாந்திரிகம் ஆகியவற்றின் பீடமான வங்க நாட்டில், குருதேவர் பிறப்பதற்குமுன் வேதாந்த சிந்தனைகள்



அவ்வளவு பரவலாக இருந்ததில்லை. எனினும் மிகப் பரந்த அந்த வேதாந்தக் கருத்துக்களால் ஒருவரும் கவரப்படவில்லை

44. வேதாந்த பண்டிதர் பத்மலோசனர் என்றும் கூறிவிட முடியாது. இவ்வாறு வேதாந்தத்தினால் ஈர்க்கப்பட்டவர்களுள் பத்மலோசனர் ஒருவர். நியாய தத்துவத்தில் புலமை பெற்றபின் வேதாந்தத்தைப் படிக்கும் ஆவல் அவரிடம் தோன்றியது. எனவே காசிக்குச் சென்று, குருகுலவாசம் செய்து, சிறந்த பண்டிதர்களிடம் நீண்டகாலம் வேதாந்தத்தைப் பயின்றார். சில ஆண்டுகளில், வேதாந்தி என்று புகழ் பெற்றார். ஊருக்குத் திரும்பிய பின்னர் பர்த்வான் அரசரின் அழைப்பின்பேரில் அரசவைப் பண்டிதரானார். நாட்கள் செல்லச்செல்ல அவரது அற்புதமான அறிவுத்திறனை மேன்மேலும் கண்ணுற்ற மன்னன், படிப்படியாக அவரைத் தலைமைப் பண்டிதராக உயர்த்தினான். அவரது புகழ் வங்காளம் முழுதும் பரவியது.

பண்டிதரின் அற்புதமான அறிவுத்திறனை எடுத்துக் காட்டும் நிகழ்ச்சி ஒன்றை இங்குக் குறிப்பிடுவது பொருத்தமாக இருக்கும். குறுகிய ஆன்மீகக் கருத்துக்களுக்குக் காரணம் குறுகிய மனப்பான்மை. இதனை விளக்கும்போது குருதேவர் சிலவேளைகளில் பத்மலோசனரின் கருத்தைப் பற்றிக் கூறுவதுண்டு, சத்திய நிஷ்டரான குருதேவர் பரந்த நோக்குடைய கருத்துக்களையார் கூறினாலும் அதை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு வாய்ப்பு நேரும்பொழுது எடுத்துக் கூறுவதுடன் அவர் பெயரையும் தவறாமல் கூறுவார்.

குருதேவர் கூறினார்: 'பர்த்வான் சமஸ்தானத்தில் ஒருசமயம், சிவன் பெரியவரா திருமால் பெரியவரா என்று பண்டிதர்களிடையே விவாதம் எழுந்தது. 45. சிவன். விஷ்ணு -- யார் பெரியவர்? அப்போது பத்மலோசனர் அங்கு இல்லை. அங்கிருந்த பண்டிதர்கள் ஒவ்வொருவரும் சாஸ்திரத்தில் தாங்கள் படித்ததை வைத்துக்கொண்டு விவாதித்தனர். சைவம், வைணவம் இரு பக்கங்களிலும் வாதம் தீவிரமடைந்தது. ஆனால் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண அவர்களால் இயலவில்லை. தலைமைப் பண்டிதரான பத்மலோசனர் வரவழைக்கப்பட்டார். அவைக்கு வந்த பத்மலோசனர் விவரத்தை அறிந்ததும், 'என் பதினான்கு தலைமுறையினருள் யாரும் சிவனையோ திருமாலையோ கண்டதில்லை. நான் எவ்வாறு சிவன்

பெரியவரா திருமால் பெரியவரா என்று கூற இயலும்? சாஸ்திரங்களைப் பொறுத்தவரை, சைவ நூல்கள் சிவன் பெரியவர் என்றும், வைணவ நூல்கள் திருமால் பெரியவர் என்றும் கூறுகின்றன. ஆனால் அவரவருடைய இஷ்டதெய்வமே மற்ற தெய்வங்களைவிட உயர்ந்தவர்' என்று கூறினார். பின்னர் சிவன் மற்றும் விஷ்ணுவைப் பற்றிய சுலோகங்களை எடுத்துக் கூறி இருவருமே உயர்ந்தவர்கள்தாம் என்று நிறுவினார். விவாதம் ஒரு முடிவுக்கு வந்தது. எல்லோரும் பண்டிதருக்கு நன்றி கூறினர். புலமையை எளிய முறையில் வெளிப்படுத்துவதும் பேசுவதும் தான் அவரது பெயரும்புகழும் ஒங்கியதற்கான காரணம் என்பதை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

பல நூல்களைக் கற்றறிந்தவர் என்பதால்தான் அவரது புகழ் ஒங்கிற்று என்பதல்ல. அவரிடம் காணப்பட்ட நல்லொழுக்கம், இஷ்ட நிஷ்டை, தவம், பரந்த 47. பண்டிதரின் பக்தி மனம், பற்றின்மை போன்ற உயர்ந்த பண்புகளின் காரணமாக அவரை ஒரு சிறந்த சாதகர், பக்தர் என்று மக்கள் போற்றிப் புகழ்ந்தனர். உண்மைப் புலமை, ஆழ்ந்த பக்தி இரண்டும் சேர்ந்து காணப்படுவது மிகவும் அரிது. அதனால் அத்தகையவரைக் காணும்போது மக்கள் அவர்பால் ஈர்க்கப்படுகின்றனர். குருதேவரும் இந்த நல்ல மனிதரைக் காண வேண்டும் என்ற ஆவல் கொண்டதில் வியப்பேதும் இல்லை. குருதேவர் அவரைக் காண விரும்பிய காலத்தில் அவர் பர்த்வான் அரசவைப் பண்டிதராகப் பலகாலம் பணியாற்றி முதிய வயதினராகி இருந்தார்.

ஒன்றைச் செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணிவிட்டால், அதனை நிறைவேற்ற ஒரு சிறுவனைப்போல் பரபரப்பு அடைவார் குருதேவர். சிறுவயதிலிருந்தே 48. குருதேவரின் மன இயல்பும் பண்டிதர் கல்கத்தா வருதலும் 'வாழ்க்கை நிலையற்றது, செய்ய வேண்டிய வற்றை உடனே செய்துவிடு' என்ற கருத்தை மனத்தில் பதியவைத்து வாழ்ந்ததுதான் இத்தகைய பரபரப் பிற்குக் காரணமோ, என்னவோ? ஒரே லட்சியத்தின்பால் ஒருமுகப்பட்டுச் செல்கின்ற மனம் இவ்வாறுதான் செயல்படும் என்பது, சற்று ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் புரியும். எப்படியோ, குருதேவரின் ஆர்வத்தைக் கண்ட மதுர்பாபு, அவரை பர்த்வானுக்கு அனுப்ப எண்ணினார். ஆனால் அந்த சமயத்தில், நீண்ட நாட்களாக உடல்நிலை சரியில்லாத பத்மலோசனர்



இடமாற்றத்தின் பொருட்டு, கங்கைக்கரையில் தட்சிணேவரத்தின் அருகிலுள்ள அரியதாஹாவில் ஒரு தோட்டத்திற்கு அழைத்து வரப்பட்டுள்ளார் என்று தெரியவந்தது. அந்த இடத்தில் வீசிய கங்கையின் தூய காற்றினால் அவர் உடல் நிலையும் சிறிது தேறியிருந்தது. இந்தச் செய்தி உண்மைதானா என்பதை விசாரித்து வர ஹிருதயர் சென்றார்.

ஹிருதயர் வந்து அந்தச் செய்தி உண்மைதான் என்று கூறினார். பண்டிதரும் குருதேவரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு அவரைக் காண வேண்டும் என்று ஆவல் கொண்டார். ஹிருதயர் குருதேவரின் உறவினர் என்று கேள்விப்பட்டு அவரிடம் மிகுந்த மரியாதை காட்டினார் பத்மலோசனர். அவரைக் காண நாள் குறிக்கப்பட்டது. அன்று குருதேவர் ஹிருதயருடன் சென்றார்.

ஹிருதயர் கூறினார்: குருதேவரும் பண்டிதரும் சந்தித்ததில் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தனர். பண்டிதர் பழக இனியவர், பரந்த

49. பண்டிதர் குருதேவரை முதன் முதலில் சந்தித்தல்

மனம் கொண்டவர், சிறந்த சாதகர், புலமை மிக்கவர் என்பதை குருதேவர் கண்டு கொண்டார். அதேபோன்று மிக உயர்ந்த ஆன்மீக நிலையில் இருக்கும் ஒரு பெரிய மகான் குருதேவர் என்பதைப் பண்டிதரும் அறிந்து கொண்டார். தம் இனிய குரலால் அன்னையைப் பற்றி குருதேவர் பாடியபோது, பண்டிதரால் கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அடிக்கடி சமாத்ரி நிலையில் புறவுணர்வை இழந்து குருதேவர் பரவச நிலையை அடைவதைக் கண்டும், அந்த நிலையில் குருதேவருக்குத் தோன்றும் காட்சிகளைப் பற்றிக் கேட்டும் பண்டிதர் பெருவியப் புற்றார். சாஸ்திரங்களை குருதேவரின் நிலையுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்திருப்பார் என்பதை நம்மால் ஊகிக்க முடிகிறது. ஆனால் எவ்வளவோ முயன்றும் அவரால் அன்று எந்த முடிவுக்கும் வர இயலவில்லை என்பதில் ஐயமில்லை. ஏனெனில் குருதேவரின் இறுதி நிலை அனுபவங்கள் சாஸ்திரங்களில் குறிப்பிடப்படாத காரணத்தால், குருதேவரின் நிலை சரியா, சாஸ்திரங்கள் கூறுவது சரியா என்று அவர் குழம்பியிருக்கவே செய்வார். சாஸ்திர ஞானமும், அறிவுக் கூர்மையும் மிக்க அவர் பொதுவாக அனைத்து ஆன்மீக விஷயங்களிலும் சட்டென்று சரியான முடிவுக்கு வந்து விடுவார். ஆனால் அன்று எந்த முடிவுக்கும் வர இயலாமல் போனபோது, ஒளியில் படரும் கருநிழல்போல், மகிழ்ச்சியின் இடையே சற்று அமைதியின்மையை உணர்ந்தார்.

முதல் சந்திப்பிலேயே இருவருக்கும் இடையே தோன்றிய அன்பினாலும் ஈரப்பினாலும் தொடர்ந்து இருவரும் 50. பண்டிதரின் ஓரிருமுறை சந்தித்தனர். அதன்விளைவாக பத்தியும் நம்பிக்கையும் வளர்ந்ததன் குருதேவரின் ஆன்மீக நிலையின் ஆழத்தைப் பற்றி பண்டிதரால் அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. எனவே அவர் குருதேவரைப் பற்றிச் சிறந்த முடிவுக்கு வந்துவிட்டார். அத்தகைய உறுதியான முடிவிற்குப் பண்டிதர் வர ஒரு முக்கியமான காரணம் உண்டு என்று குருதேவரிடமிருந்து கேள்விப்பட்டோம்.

வேதாந்தம் கூறும் ஞான விசாரத்தில் ஈடுபட்டதுடன், நீண்டகாலமாக தாந்திரிக சாதனைகளையும் பண்டிதர் செய்து வந்தார். இந்த சாதனைகளின் பயனாக சில அனுபவங்களை அவர் பெற்றிருந்தார். சாதனையின் வாயிலாக அவர் பெற்றிருந்த ஆற்றலை அன்னை தமக்குக் கர்ட்டியருளியதாக குருதேவர் கூறினார். பண்டிதரின் இஷ்டதெய்வமாகிய தேவி, அவருடைய சாதனையில் மகிழ்ந்து அவருக்கு வரம் ஒன்றை அருளியிருந்தாள். அதன் பலனாகத்தான் அவரால் எண்ணற்ற பண்டிதர் கூட்டத்தை வெல்ல முடிந்தது, முதலிடத்தைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள முடிந்தது. துண்டு ஒன்றையும் தண்ணீர் நிரம்பிய கமண்டலம் ஒன்றையும் பண்டிதர் எப்போதும் தம்முடன் வைத்திருப்பார். அவரிடம் எந்தக் கேள்வி கேட்டாலும் முதலில் அந்தத் துண்டையும் கமண்டலத்தையும் கையில் எடுத்துக் கொண்டு ஓரிருமுறை அங்கும் இங்கும் நடப்பார். பின்னர் வந்து அந்தக் கமண்டல நீரால் வாயைக் கொப்பளித்துவிட்டுத் தலையிலும் சிறிது நீரைத் தெளித்துக் கொள்வார். அதன்பின்னர் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல ஆரம்பிப்பார். இதுதான் அவரது வழக்கமாக இருந்தது. விந்தையான இந்தப் பழக்கத்தை யாரும் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. இதைப் பற்றி அவரிடம் யாரும் எதுவும் கேட்டதும் இல்லை. இதற்கு உள்நோக்கம் ஒன்று இருக்கும் என்று யாரும் எண்ணியதும் இல்லை. தேவியின் அருளாணைப்படியே அவர் அவ்வாறு செய்தார். அப்படிச் செய்யும்போது அவரது புலமை, அறிவு, கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லும் திறமை இவையெல்லாம் புத்துணர்ச்சி பெற்று எழும். அதன்பின் யாராலும் அவரை வெல்ல முடியாது. பண்டிதர் இதனை யாருக்கும் தெரிவிக்கவில்லை. அவரது மனைவிக்குக்கூட இதைப்பற்றி எதுவும் தெரியாது. அன்னை



அவருள் உறைந்து, கூறியதன்படியே பண்டிதர் நடந்து வந்தார். யாரும் அறியாமல் இவ்வாறு வெற்றிகளையும் ஈட்டி வந்தார்.

அன்னையின் கருணையினால் குருதேவர் இவற்றையெல்லாம் அறிந்து கொண்டார். ஒருநாள் அவர் பண்டிதர் அறியாமல்

51. பண்டிதரின் அவரது துண்டையும் கமண்டலத்தையும் ஆற்றலை குருதேவர் ஒளித்து வைத்துவிட்டார். அவை இல்லாவிடில் அறிந்தது கேள்விகளுக்குச் சரியான பதில் கூற இயலாது

என்பதால் பண்டிதர் பரபரப்புடன் அவற்றைத் தேடினார். தம் ரகசியத்தைத் தெரிந்து, குருதேவர்தான் இவ்வாறு செய்தார் என்று அறிந்தபோது அவர் அடைந்த வியப்பிற்கு எல்லையே இல்லை. குருதேவரைத் தம் இஷ்டதெய்வமாகவே கருதி அவரைப் போற்றித் துதிக்கலானார் பண்டிதர். அப்பொழுதி லிருந்து குருதேவரை அவதார புருஷராக எண்ணி பக்தி செலுத்தினார். குருதேவர் கூறினார்: 'பத்மலோசனர் மிகப் பெரிய பண்டிதராக இருந்தும் இதனிடம் (தம்மிடம்) மிகுந்த பக்தியும் நம்பிக்கையும் கொண்டிருந்தார். "நான் ஒரு சபை கூட்டி நீங்கள் அவதார புருஷர் என்பதை எடுத்துரைக்கப் போகிறேன். யார் மறுப்பார்கள் என்று பார்த்து விடுகிறேன்" என்பார். மதுர்பாபு (ஒருசமயம் வேறொரு காரணத்திற்காக) தட்சிணேசுவரத்தில் பண்டித சபை ஒன்றைக் கூட்ட எண்ணினார். வைதீக அந்தணராகிய பத்மலோசனர், ஒருவேளை தாம் அழைத்தால் வர மாட்டாரோ என்று தயங்கி, அவரை அழைக்கும்படி என்னிடம் வேண்டினார். மதுரின் வேண்டு கோளுக்கு இணங்கி நானும் பத்மலோசனரிடம் அன்புடன், "நீங்கள் தட்சிணேசுவரத்திற்கு வருவீர்கள் அல்லவா!" என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர், "உங்களுடன் வருவதானால் தோட்டி யின் வீட்டுக்குக்கூடச் சென்று சாப்பிட நான் தயார். ஒரு மீனவனின் அழைப்பையா மறுப்பேன்?" என்று பதில் அளித்தார்.

ஆனால் மதுர்பாபு கூட்டிய சபைக்கு பண்டிதரால் வர இயலவில்லை. சபை கூடுவதற்குப் பல நாட்கள் முன்பாக

52. காசியில் பண்டிதர் உயிர் துறந்தது அவரது உடல்நிலை மிகவும் மோசமடைந்தது. அவர் கண்களில் நீர்மல்க குருதேவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு காசிக்குச் சென்றார். அங்கே சில நாட்களில் உயிர் துறந்ததாகச் செய்தி வந்தது.

இதற்கு நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னரே கல்கத்தா பக்தர்கள் குருதேவரின் திருவடிகளைச் சரணடைந்தனர். சிலர் குருதேவரை

அவதார புருஷர் என்று கூறவும் தொடங்கினர். அதனை விரும்பாத குருதேவர் அதைத் தடுத்தார். குருதேவர் தடுத்த பின்னரும் பக்தி மிகுதியால் அவர்கள் அவ்வாறு கூறுவதை நிறுத்தவில்லை. இதனால் வெறுப்புற்ற குருதேவர் எங்களிடம் கூறினார்: 'ஒருவன் டாக்டர், மற்றவன் தியேட்டர் மானேஜர். இவர்கள் எல்லாம் வந்து என்னை அவதார புருஷன் என்று கூறுகிறார்கள். இவ்வாறு கூறிவிட்டதால் ஏதோ, எனக்குப் பெருமை தேடித் தருவதாகவும் என்னைப் பெரிய ஆளாக்கி விட்டதாகவும் நினைத்துக் கொள்கிறார்கள்! ஆனால் அவதார புருஷர் என்பவர் யார், அப்படிச் சொல்வதன் பொருள் என்ன, இதைப் பற்றி இவர்களுக்குத் துளியாவது தெரியுமா? இவர்கள் இங்கு வருமுன்பே, தன் வாழ்நாள் முழுவதையும் சாஸ்திர ஆராய்ச்சியிலும் ஆறு தரிசனங்களின் படிப்பிலும் செலவிட்ட பத்மலோசனர் போன்ற பண்டிதர்கள் இங்கு வந்து என்னை அவதார புருஷர் என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். அதையே துச்சம் என்று எண்ணியவன் நான். இப்போது இவர்கள் இவ்வாறு சொல்லி புதிதாக என்ன பெருமையைச் சேர்க்கப் போகிறார்கள், சொல்?'

பத்மலோசனரைத் தவிர, பிரபலமான வேறு சில பண்டிதர்களையும் குருதேவர் சந்தித்துள்ளார். அவர்களிடம் தாம் கண்ட உயர்ந்த குணங்களைப் பற்றிப் பேச்சின் நடுவே எங்களிடம் கூறுவார். அத்தகைய சிறந்த மனிதர்களுள் சிலரைப் பற்றி இங்குக் குறிப்பிடுவது மிகவும் பொருந்தும்.

ஆரிய சமாஜத்தை நிறுவிய சுவாமி தயானந்த சரகவதி ஒருமுறை வங்காளத்திற்கு வந்திருந்தார். அங்கு அவர் வராக 53. தயானந்தரைப் நகரில், சித்தி கிராமத்தில், ஓர் அன்பரின் பற்றி குருதேவர் தோட்ட வீட்டில் சிலநாட்கள் தங்கினார். பெரிய பண்டிதர் என்ற புகழ் அப்போது அவருக்கு இருந்தாலும், சொந்தக் கொள்கைகளைப் பரப்ப தன்னுடைய சமாஜத்தைத் தொடங்காத காலம் அது. அவரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட குருதேவர் ஒருநாள் அவரைக் காணச் சென்றார். அதைப் பற்றி எங்களிடம் கூறினார்: 'நான் அவரைக் காண சித்திக்குச் சென்றேன். அவரிடம் சிறிது ஆற்றல் இருந்தது. அவரது மார்பு எப்போதும் சிவந்திருந்திருந்தது. அவர் வைகரீ நிலையில் இருந்தார், அதாவது இரவுபகலாக சாஸ்திரத்தைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருப்பார். இலக்கண உதவியால் சொற்களின்



பொருளை இஷ்டப்படி மாற்றிவிடுவார். தான் எதையாவது ஒன்றைச் சாதிக்க வேண்டும், புதிய கொள்கை ஒன்றை நிறுவ வேண்டும் என்ற அசங்காரம் அவரிடம் இருந்தது.'

ஜெய நாராயணர் என்ற பண்டிதரைப் பற்றி குருதேவர் கூறுவார்: 'பெரிய பண்டிதராக இருந்தும் அவரிடம் 54. பண்டித ஜெய ஆணவம் இல்லை. தமது மரணவேளையை நாராயணர் அறிந்து, தாம் காகியில் சென்று உயிர்துறப்ப தாகக் கூறியிருந்தார். அவ்வாறே நிகழவும் செய்தது.'

ஆரியதாஹாவில் வாழ்ந்து வந்த கிருஷ்ணகிஷோர் பட்டாசாரியாரின் ராமபக்தியைப் பற்றி குருதேவர் அடிக்கடி 55. ராம பக்தரான எங்களிடம் கூறுவார். குருதேவர் அவரது கிருஷ்ணகிஷோர் வீட்டிற்குச் செல்வார். அவருடைய மனைவியும் குருதேவரிடம் மிகுந்த பக்தி பூண்டிருந்தார். 'மரா' என்ற சொல்லைக்கூட, முனிவர்கள் கண்ட மகாமந்திரம் என்ற கருதி கிருஷ்ணகிஷோர் அதில் மிகுந்த பக்தி கொண்டிருந்தார் என்றால், அவர் ராமநாமத்தில் கொண்டிருந்த பக்தியையும் நம்பிக்கையையும் அளவிட முடியுமா? இதற்கு விளக்கம் புராணத்தில் உள்ளது. 'மரா' என்று சொல்லைத்தான், கொள்ளைக்காரனாக இருந்த வால்மீகிக்கு நாரத மகரிஷி மந்திரமாக அளித்திருந்தார். இதனை பக்தியுடன் தொடர்ந்து சொன்னதால்தான் ஸ்ரீராமபிரானின் திருவிளையாடல்கள் வால்மீகியின் மனத்தின் தோன்றின; அவரை ராமாயணம் என்ற காவியத்தை இயற்றிய மகாகவியாக்கின. வாழ்க்கையில் பல துன்பங்களுக்கு உள்ளானவர் கிருஷ்ண கிஷோர். வயது வந்த இரு புதல்வர்கள் இறந்தனர். புத்திர சோகத்தால் தோன்றும் வேதனை மிகவும் கொடியது. பெரிய பக்தரான கிருஷ்ண கிஷோரும்கூட அதனைத் தாங்க இயலாமல் தவித்தார் என்று குருதேவர் கூறுவார்.

மேற்கூறிய சாதகர்களைத் தவிர, மகரிஷி தேவேந்திரநாத் தாகூர், பண்டித ஈசுவர சந்திர வித்யாசாகர் போன்றவர்களையும் குருதேவர் சந்தித்துள்ளார். மகரிஷியின் பரந்த பக்தியைப் பற்றியும், ஈசுவர சந்திரருக்கு கர்மயோகத்தில் இருந்த ஈடுபாட்டைப் பற்றியும் குருதேவர் அடிக்கடி எங்களிடம் கூறுவார். □

1. கீதை, 8.10.11

2. அந்தஸ் ஸஜ்ஞா பவந்த்யேதே ஸுகதுக்க ஸமன்விதா:--

மரம், மண் போன்ற ஜடப்பொருள்களுக்கும் உணர்வு உள்ளது; சக துக்க உணர்ச்சிகளும் உள்ளன.

--மனு

3. வடமொழி எழுத்துக்கள் 50
4. சுடோபநிடதம் 1.2.5
5. முண்டக உபநிடதம் 3.1.10 & 3.2.1



### 3. குருநிலையில் தீர்த்த யாத்திரையும் சாதுக்களின் தொடர்பும்

மகிமையும் அழகும் வலிவும் உடையவை அனைத்தும் என் சக்தியின்  
அம்சத்தில் தோன்றியவை என்று அறிக.<sup>1</sup>

**யா**வமுகத்தில் நிலைத்திருந்த குருதேவர், குருநிலையின்  
தூண்டுதலால் எங்கெங்கு, யார் யாருடன், எப்படியெல்லாம்  
பழகினார், அவர்களுக்கு அருள் புரிந்தார் என்பது பற்றிய முழு  
விவரத்தையும் குறித்துவைப்பது என்பது யாராலும் ஆகக்கூடிய  
செயல் அல்ல. அவற்றுள் சிலவற்றைப் பற்றி முன்பே  
வாசகர்களுக்குக் கூறியுள்ளோம். குருநிலையில்தான் குருதேவர்  
தீர்த்த யாத்திரை சென்றார். அதைப் பற்றி இப்போது கூற  
முயற்சிப்போம்.

நாங்கள் அறிந்தவரையில் குருதேவரின் எந்தச் செயலும்  
காரணம் அற்றதாகவோ பொருளற்றதாகவோ இருந்ததில்லை.

1. பிற ஆசாரியர் அவரது வாழ்வின் மிகச் சாதாரணமான  
களுடன் ஒப்பிடும் அன்றாட செயல்களைக் கூர்ந்து கவனித்தால்,  
போது குருதேவரின் அவற்றில்கூட ஆழமான பொருள் பொதிந்திருப்  
வாழ்க்கையின் பதைக் காண முடியும். சாதாரணச் செயலே

இப்படி என்றால், சிறப்பான நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிச் சொல்லவே  
வேண்டாம். இத்தகைய அசாதாரணமான நிகழ்ச்சிகள் நிறைந்த  
இன்னொரு வாழ்க்கையைத் தற்காலத்தில் காண முடியாது.  
வாழ்நாள் முழுவதும் இடைவிடாது சாதனைகள் செய்து  
முயன்றாலும், இறைவனின் எண்ணற்ற நிலைகளில் ஒரு  
நிலையின் அனுபவத்தைக்கூடப் பெற சாதாரண மனிதனால்

முடிவதில்லை. இறைவனுடைய பல நிலைகளைப் பற்றிய காட்சியும் அனுபவமும் பெறுவதும், சாதனையின் உதவியால் எல்லா மதங்களும் உண்மை என்று உணர்வதும், அனைத்து நெறி சாதகர்களும் தத்தம் வழியில் முன்னேற உதவுவதும் நம்மால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியாத ஒன்று! ஆன்மீக உலகில் இத்தகைய ஒருவரைப் பார்ப்பது இருக்கட்டும்; எந்தக் காலத்திலாவது இத்தகைய ஒருவரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதாவது உண்டா? முன்னைய முனிவர்களும் ஆசாரியர்களும் அவதார புருஷர்களும் தனிப்பட்ட வழி ஒன்றைக் கடைப்பிடித்து, அதன்மூலம் அனுபூதி பெற்று, அது ஒன்றே இறையனுபூதி பெறுவதற்குரிய வழி என்று போதித்தனர். பல்வேறு பாவனைகளின் வாயிலாக இறைவனை அறியும் வாய்ப்பை அவர்கள் பெறாமல் இருந்திருக்கலாம், அல்லது அறிந்திருந்தும் அதனை வெளிப்படையாகக் கூறாமல் இருந்திருக்கலாம். கூறினால் மக்களின் இஷ்டதெய்வ நம்பிக்கையும் பக்தியும் குறைந்து, அவர்கள் அனுபூதி பெறுவதில் தடங்கல் ஏற்படக்கூடும் என்றும் கருதியிருக்கலாம். காரணம் எதுவாயினும், முற்காலத்தில் அவர்கள் குறுகிய கொள்கையைத் தான் போதித்தார்கள். காலப்போக்கில் அது பொறாமை, வெறுப்பு முதலியவற்றிற்கு வித்திட்டு ரத்தம் சிந்தும்படியும் நேரிட்டது என்பதைத் தெளிவாக வரலாறு காட்டுகிறது.

அது மட்டுமல்ல, இத்தகைய குறுகிய மனப்பான்மையின் காரணமாக, முரண்பட்ட பல கருத்துக்கள் தோன்றின. இந்தச் சிக்கலிலிருந்து விடுபட்டு, உண்மை வடிவினான இறைவனை அடைய முடியாது என்று சாதாரண மனிதன் எண்ணும்படி ஆகிவிட்டது. அந்தச் சூழ்நிலை உலகாயதர்களான மேலை நாட்டினருக்குச் சாதகமாக அமைந்தது. குருதேவரின் திருஅவதாரத்திற்குச் சிலகாலம் முன்பு அவர்கள் அளப்பரிய ஆற்றலுடன் இந்தியாவில் நுழைந்தனர். அவர்களின் பிரசாரம் இளம் உள்ளங்களில் நாத்திகத்தையும், சுகபோக லட்சியங்களையும் விதைத்து மாசுபடுத்தியது. புனிதமும் தியாகமும் பக்தியும் ஓர் உருக்கொண்டு தோன்றிய குருதேவர் தர்மத்தை நிலைநாட்டியிராவிடில், அந்தப் பாதகமான நிலை எவ்வளவு தூரம் பரவியிருக்கும் என்று யாரால் கூற முடியும்?

குருதேவர் எல்லா மதங்களையும் பின்பற்றி சில உண்மைகளை நமக்குக் காட்டியுள்ளார்-- நம் நாட்டிலும்



வெளிநாட்டிலும் தோன்றிய முனிவர்களும் ஆசாரியர்களும் அவதார புருஷர்களும் எத்தனைவிதமாக இறைவனின் வேறுபட்ட நிலைகளை உணர்ந்திருந்தனரோ, இறையனுபூதி பெற எத்தனை வழிகளைக் காட்டிச் சென்றுள்ளனரோ, அவைகளுள் எதுவும் பொய் அல்ல, ஒவ்வொன்றும் முழுக்க முழுக்க உண்மை. நம்பிக்கையுடன் இந்த வழிகளைக் கடைப்பிடித்தால், அவர்களைப் போல எல்லோரும் இறையனுபூதி பெற முடியும். சமூகப் பழக்கவழக்கங்கள், நீதி நியதிகள் போன்றவை காரணமாக இந்துக்களுக்கும் முஸ்லீம்களுக்கும் இடையே மலைபோன்ற பிளவு இருந்தாலும் இரண்டு நெறிகளும் உண்மை; ஒரே இறைவனைத்தான் இருவரும் வெவ்வேறு வகையாக வழிபட்டு, வெவ்வேறு வழிகளில் முன்னேறி, நாளடைவில் அன்புமயமான இறைவனிடம் அன்பில் கலந்து விடுவர்; இந்த உண்மையாகிய அடித்தளத்தின்மீது ஒன்றுகூடி, அன்பினால் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் தழுவிக்கொள்வர்; நீண்ட நாட்களாக இருந்துவந்த வேற்றுமையை மறந்து அமைதி அடைவர். சுகபோகங்களில் மூழ்கிக் கிடக்கும் மேலைநாடுகளும் நாளடைவில் தியாகத்தினால்தான் அமைதி கிட்டும் என்பதை உணர்வர்; ஏசு போதித்த மதத்துடன், பாரதநாடு மற்றும்மின்றி, மற்ற நாட்டின் முனிவர்கள் மற்றும் அவதார புருஷர்கள் போதித்த சமயங்களின் உண்மையை உணர்ந்து, தங்கள் போக வாழ்க்கையுடன் யோகத்தையும் இணைத்து முன்னேறுவர். இந்த அற்புத குருதேவரின் வாழ்க்கையை ஆழ்ந்து படிக்கும் போது அவர் ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டையோ ஜாதியையோ மரபையோ சமயத்தையோ சார்ந்தவர் அல்லர் என்பதைத் தெளிவாக அறியலாம். மன அமைதி பெற வேண்டுமானால், உலகம் என்றாவது ஒருநாள் அவரது பரந்த கொள்கையில் சரணடைவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. பாவமுகத்தில் நிலைபெற்று இருக்கின்ற குருதேவர், தமது பரந்த கொள்கை வழியாக ஒவ்வொரு சமயப் பிரிவினுள்ளும் நுழைவார், குறுகிய மனப்பான்மையால் ஏற்பட்ட தடைகளை உடைத் தெறிவார், தமது புதிய அச்சில் அவற்றை வார்த்து இதுவரை உலகம் கண்டிராத ஒற்றுமைக் கயிற்றினால் ஒன்றாகக் கட்டுவார்.

2. குருதேவர் நிருபித்தவை, அவர் காட்டிய பரந்த நெறி எதிர்காலத்தில் எந்த அளவிற்குப் பரவும்?

ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான, எப்போதும் பூசலில் ஈடுபட்டுள்ள மதங்களைச் சார்ந்த சாதகர்கள்கூட குருதேவ

3. அதற்கான ரிடம் வந்தனர். அவர்களும் தத்தம் மதத்தின் நிரூபணம் நிறைவான லட்சியத்தை குருதேவரிடம் கண்டனர். அவர் தங்கள் நெறியைப் பின்பற்றுகின்ற சாதகர் என்ற திடநம்பிக்கை அவர்களிடம் தோன்றிற்று. இது அவரது மேலான குருநிலைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். குருதேவரின் குருநிலை பாரதத்திலுள்ள பல சமயத்தினரிடையே ஒற்றுமையை உண்டாக்குவதற்காகத் தோன்றியது. மதச் சச்சரவுகளை நீக்கி ஒற்றுமையை உண்டாக்கிவிட்டு இந்த நிலை மறைந்து விடும் என்பதல்ல. ஆசியாவின் மதச்சண்டை, ஐரோப்பாவின் நாத்திகம், மதத் தகராறு இவற்றை அமைதியாக, ஆனால் உறுதியாகப் போக்கி, உலகம் முழுவதும் இதற்குமுன் கண்டிராத ஓர் அமைதியான சூழ்நிலை உண்டாக இந்த நிலை அடிகோலும். குருதேவரின் மறைவுக்குப்பின் இந்தப் பணி எவ்வளவு வேகமாக நிறைவேறி வருகிறது என்பதை நீங்கள் பார்க்கவில்லையா? சுவாமி விவேகானந்தரின் மூலமாக குருதேவரின் கருத்துக்கள் அமெரிக்காவிலும் ஐரோப்பாவிலும் ஊடுருவியுள்ளதை நீங்கள் கவனிக்கவில்லையா? இவ்வளவு குறுகிய காலத்திற்குள் அது உலக மக்களின் எண்ணத்தில் ஒரு புரட்சியை உண்டாக்கி விட்டது. நாட்கள், மாதங்கள், ஆண்டுகள் செல்லச்செல்ல அது எல்லா இனம், மதம் மற்றும் சமூகத்தினரிடமும் தனது சிந்தனைகளைப் பரப்பி ஓர் அதிசய மாற்றத்தை உண்டாக்கத் தான் போகிறது. அதை யாரால் தடுத்து நிறுத்த முடியும்? அசாதாரணமான புனிதமும் தவமும் உருக்கொண்ட இவரது கருத்துக்களின் ஆற்றலை யாராலும் மறுக்க முடியாது. எந்தக் கருவிகளின் உதவியால் இந்தக் கருத்துக்கள் இப்போது பரப்பப்படுகிறதோ, அவை அழிந்து போகலாம். முதன் முதலாக இந்தக் கருத்துக்கள் எங்கிருந்து வந்தன என்பதைக் கூட காலப்போக்கில் பலர் அறிந்து கொள்ள இயலாமல் போகலாம். ஆனால் உலக மக்கள் அனைவரும், எல்லையற்ற பெருமை பொருந்திய கருத்துக்களின் உறைவிடமான குருதேவரின் இந்தச் சிந்தனைகளை மனத்தில் பதித்து, தங்கள் வாழ்க்கையை அவரது அச்சில் வார்த்துக் கொண்டு, என்றாவது ஒருநாள் கண்டிப்பாக லட்சியத்தை அடைந்தே தீரவேண்டும்.



வாசகர்களே! வேறுபட்ட பல சமய மரபுகளைச் சார்ந்த சாதகர்கள் குருதேவரிடம் வந்து அவரது அருளினால் ஆன்மீக

4. குருதேவரின் கருத்துக்கள் பரவியதை எவ்வாறு அறிவது?

அனுபூதி பெற்ற விவரங்களை எல்லாம் கூறினோம். அவற்றை மேலோட்டமாக, ஏதோ கதை படிப்பதுபோல் படிப்பதுடன் நிறுத்தி

விடாதீர்கள். பாவமுகத்தில் நிலைபெற்றிருந்த குருதேவரின் சிந்தனைகளை முதலில் முடிந்தவரை புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள். பின்னர் ஆழமாக ஆராய்ந்து அவற்றின் தொடக்கம் எவ்வாறு உண்டாயிற்று என்று பாருங்கள். பிறகு, எவ்வாறு அந்தக் கருத்துக்கள் முதலில் பழமைக்குப் பழமையாகவும் பின்னர் புதுமைக்குப் புதுமையாகவும் வளர்ந்து, படித்தவர்களிடையே ஆதிக்கம் செலுத்தியது என்பதைச் சிந்தியுங்கள்; பின்னர், அவை எவ்வாறு நம் நாட்டிலிருந்து வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று சிந்தனையுலகில் ஒரு மாறுதலை உண்டாக்கியது என்று பாருங்கள்.

முதன்முதலாக குருதேவரின் சிந்தனைகள் நமது நாட்டின் பல மரபுகளைச் சார்ந்த சாதகர்களிடையே பரவிற்று. முன்பு

5. குருதேவரின் சிந்தனைகள் முதலில் தட்சிணேசுவரத்திலும் பின்னர் தீர்த்த யாத்திரையின் போதும் போதிக்கப்பட்டது

கூறியதுபோல், குருதேவர் எந்த பாவனை சாதனையில் முழுமை பெற்றிருந்தாரோ, அந்த மரபு சாதகர்கள் அவரிடம் வந்து, அவரிடம் தங்கள் பாவனையின் நிறைவைக் கண்டு, அவரது உதவி பெற்று, பிறகு தங்கள் ஆன்மப்

பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர். மதுர்பாபு, அவரது மனைவி ஆகியோரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி குருதேவர் பிருந்தாவனம் வரை தீர்த்த யாத்திரை சென்றார். காசி, பிருந்தாவனம் போன்ற புனிதத் தலங்களில் பக்தர்களுக்கும் துறவிகளுக்கும் பஞ்சமில்லை. அதனால் இவருடைய யாத்திரையால், அங்குள்ள பல சாதகர்கள் இவரைச் சந்தித்து இவரின் குருநிலையால் உதவி பெற்று உயர்ந்தார்கள். இது ஏதோ, எங்கள் ஊகம் என்று எண்ணி விடாதீர்கள். இதைப் பற்றி குருதேவரே எங்களிடம் மறைமுகமாகக் கூறியிருக்கிறார். அவர் கூறியதில் சிலவற்றை இங்கு எடுத்துரைப்பது இன்றியமையாதது.

குருதேவர் சொன்னார்: 'தாயக்காய் பழுப்பதற்கு முன் எல்லா கட்டங்களிலும் நகர வேண்டும். தோட்டி முதல் தொண்டைமான் வரை அனைத்து நிலையிலுள்ள அனுபவங்

களையும் பெற்று, அவற்றில் ஒன்றுமில்லை என்று உறுதி  
தோன்றும்போதுதான் ஒருவன் பரமஹம்ச நிலையை அடைய

6. பல்வேறு ஆன்  
மீகத் தளங்களில்  
நின்றுபெற்ற பல்வேறு  
அனுபவங்களின்  
வாயிலாக குருதேவ  
ரிடம் அசாதாரண  
குருநிலை ஆற்றல்  
பரிணமித்தது

முடியும். அப்போதுதான் அவன் உண்மையான  
ஞானி ஆகிறான்.' இதுதான் சாதகர்கள்  
அடையும் இறுதிநிலையைப் பற்றிய விவர  
மாகும். மனித குலத்திற்குத் தகுதியுள்ள  
ஆசாரியராக வரப்போகிறவர்கள் எப்படி  
இருக்க வேண்டும் என்று அவர் கூறுவார்:

'தற்கொலை செய்துகொள்ள ஒரு சிறு ஊசி போதும். ஆனால்  
மற்றவர்களைக் கொல்வதற்கு வாளும் கவசமும் தேவை.'  
உண்மையான குருவாவதற்கு எல்லா வகையான அனுபவங்  
களையும் பெற்று, சாதாரண சாதகர்களைவிட மிகுந்த  
ஆற்றலைப் பெற்றாக வேண்டும். 'அவதார புருஷர்களுக்கும்,  
சித்தர்களுக்கும், சாதாரண மனிதனுக்கும் உள்ள வேறுபாடு  
அவர்கள் பெற்றுள்ள ஆற்றலில்தான் உள்ளது' என்று குருதேவர்  
அடிக்கடி கூறுவதுண்டு.

அரசியல் உலகத்தையே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். பிரபல  
மேதைகளான பிஸ்மார்க், க்லாட்ஸ்டோன் போன்றோர்,  
நாட்டின் கடந்தகால, நிகழ்கால வரலாற்றையும் நிகழ்ச்சி  
களையும் பற்றி அறிந்து, சாதாரண மனிதர்களைவிட ஆற்றல்  
மிக்கவர்களாகத் திகழ வேண்டியிருந்தது. இப்படி, அதிக ஆற்றல்  
பெற்றிருந்ததால்தான் அவர்கள் எதிர்காலத்தில் ஐம்பதோ,  
அதற்கும் அதிகமான ஆண்டுகளுக்குப் பின்போ, இந்த  
எண்ணங்களுள் எது, எவ்வாறு, எத்தகைய வடிவம் பெற்று  
மக்களுக்குத் துன்பம் விளைவிக்கக் கூடும் என்பதை அறிய  
முடிந்தது; அதன் வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காக  
இப்போதிருந்தே பல முயற்சிகளைச் செய்யவும் முடிந்தது.  
இதன்மூலம் எதிர்காலத்தில் விபரீத விளைவுகள் எதுவும்  
நேராமல் அவர்கள் தடுத்து விடுகின்றனர். ஆன்மீக உலகிலும்  
இப்படித்தான். நமது முன்னைய முனிவர்களும், அவதார  
புருஷர்கள், மற்றும் ஆசாரியர்கள் போதித்தவற்றை முதலில்  
நன்கு ஆராய்கின்றனர். பின்னர், இவ்வளவு காலத்திற்குப் பின்  
அந்த கருத்துக்கள் சாதாரண மக்களுக்கு எத்தகைய நன்மை  
அல்லது தீமையைப் புரிந்துள்ளன, புரிந்து கொண்டிருக்  
கின்றன, எதிர்காலத்தில் புரியக் கூடும், அதற்கான காரணங்  
கள் என்ன, தற்போது நிலவுகின்ற கருத்துக்களும் ஒரிரு



நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் எவ்வளவு திரிவுபடப் போகின்றன, தாங்கள் புகுத்த நினைக்கும் புதிய கருத்துக்கள் பழைய கருத்துக்களைவிட மக்களுக்குத் தீமை விளைவிக்கக் கூடியவையா என்று எல்லாவற்றையும் பல கோணங்களில் ஆராய்ந்து, அதன் பின்னரே புதிய கருத்துக்களைப் போதிக்கின்றனர். இவற்றையெல்லாம் சரியாக ஊகிக்க இயலவில்லை எனில் அவர்களால் எவ்வாறு மக்களின் தற்போதைய நிலையை அறிய முடியும்? நோய் என்ன என்று சரியாக அறிய முடியவில்லை என்றால், எப்படி மருந்து கொடுக்க முடியும்? அதற்காகத்தான் தவம் போன்ற கடினமான சாதனைகள் செய்து, மருந்தைப் பற்றிக் கூறும் ஆற்றலைப் பெற வேண்டும். அதுமட்டுமா, ஆசாரியர்கள் பல்வேறு சூழ்நிலைகளில் வாழ்ந்து, பயிற்சி பெற்று, சாதாரண மக்களைவிட அதிக அனுபவம் பெறவேண்டியுள்ளது. சாதாரண சாதகர்களுக்கு இவ்வளவு சிரமங்கள் தேவையில்லை.

பாருங்களேன், குருதேவர்தான் என்னென்ன அனுபவங்களை எல்லாம் பெற வேண்டியிருந்தது. ஏழ்மை மிகுந்த குடிசையில் பிறந்து சிறுவயதிலேயே வறுமை அனுபவம், காளி கோயில் அர்ச்சகராகி வாலிபத்தில் பிறருக்கு ஏவல் செய்யும் நிலை, சாதனை வேளையில் இறையன்பில் தோய்ந்து தன்னை மறந்து கிடந்ததனால் உறவினர் மற்றும் குடும்பத்தினரின் கேலிக்கும் வெறுப்புக்கும் ஆளான நிலை, பலரால் பைத்தியம் என்று பழிக்கப்பட்ட அனுபவம்; இனி மறுபுறம், மதுர்பாபுவின் பக்தியையும் நம்பிக்கையையும் பெற்று அவர் உவந்தளித்த ராஜபோக அனுபவம், பல சாதகர்கள் அவதார புருஷராக ஏற்றுக் கொண்டு அவரது பாதங்களை நெஞ்சில் வைத்துப் போற்றியதால், இறைவனைப் போன்ற மகிமையோடு வாழும் நிலை-- இப்படி எத்தனையெத்தனை அனுபவங்களுடன் அவர் தொடர்புகொள்ள வேண்டியிருந்தது! ஆனாலும் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் அவர் சமநிலை பிறழவில்லை. இந்த மரூபட்ட அனுபவங்கள் எல்லாவற்றிலும் தமது மனத்தைச் சமநிலையில் நிறுத்தி வைக்கும் சோதனைக்கு அவர் ஆளாக வேண்டியிருந்தது. இறைவனிடம் அவர் கொண்டிருந்த மாறாத அன்பு, ஒருபுறம் அவரைக் கடுந்தவங்களில் ஈடுபடச் செய்து புலன்கடந்த யோகக் காட்சிகளைப் பெறச் செய்தது; மறுபுறம் விதவிதமான நிலைகளில் வாழச் செய்து உலக அனுபவங்களைப்

பெற வைத்து, சமூகத்தின் பல்வேறு தரப்பட்ட மக்களின் சிந்தனைகளையும் குணநலன்களையும் சரியாகப் புரிந்து கொண்டு, அவர்களின் வேதனைகளையும் துன்பங்களையும் அனுதாபத்துடன் பார்க்கும்படிச் செய்தது. இவ்வாறு புற, அக நிலைகள் இரண்டின் வாயிலாகவும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் குருநிலை மலர்ந்து வெளிப்பட்டு நாளுக்குநாள் அதிக மணம் பரப்பியது.

தீர்த்த யாத்திரையும் குருதேவரிடம் இத்தகையதொரு விளைவினை ஏற்படுத்தியிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. நாட்டு மக்களின் ஆன்மீக நிலையினை, யுகாசாரியரான குருதேவர் அறிய வேண்டியிருந்தது. இந்தத் தேவையின் பெரும்பகுதி குருதேவர் மதுர்பாபுவுடன் மேற்கொண்ட தீர்த்த யாத்திரையின் மூலம் நிறைவேறியது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. உள்ளுலகைப் பொறுத்த வரையில், மாயையின் திரைகளைக் கிழித்து ஒவ்வொருவரின் உள்ளேயும் உறைகின்ற இரண்டற்ற ஒன்றான, பிரிக்க முடியாத, சச்சிதானந்தப் பொருளை எப்போதும் காண குருதேவரால் முடிந்தது. புறவுலகைப் பொறுத்தவரையிலும், ஒருவர் சாதாரணமாக ஓரிரு வார்த்தைகள் அவரிடம் பேசினால் போதும், அவரைப் பற்றிய முழுவதையும் அறிந்துவிடுவார். ஒருசில நிகழ்ச்சிகள் போதும், அவற்றைப் பார்த்து அவற்றிலிருந்தே சமுதாயத்தின், நாட்டின் நிலையைக் கணித்துவிடும் ஆற்றல் அவரிடம் இருந்தது. இவையெல்லாம் அவர் சாதாரண உணர்வு நிலையில் இருக்கும்போதுதான். ஆனால் யோக வலிமையின் காரணமாக, உயர்ந்த ஞான பூமிகளில் அவர் திளைக்கும்போது காண்பது, கேட்பது, ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது போன்ற சாதாரண வழிமுறைகள் அவருக்குத் தேவையாக இருக்கவில்லை. அந்த நிலையில் தனிமனிதர், சமுதாயம், நாடு என்று ஒவ்வொன்றின் நிலையையும் அவர் ஞானக் காட்சியில் காண்கிறார். அவற்றின் கேடு என்ன, அதை எப்படிப் போக்குவது என்பது அவருக்குத் தெளிவாகி விடுகிறது. தெய்வ மனிதரான குருதேவர் இவ்வாறு அனைத்தின் உண்மையையும் சாதாரணப் புறக் கண்களைக் கொண்டும், அசாதாரண யோகக் காட்சியின் மூலமும் அறிந்து கொள்வதை நாங்கள் கண்டிருக்கிறோம். அவரது தெய்வ நிலை, மனித நிலை இரண்டின் வெளிப்பாட்டையும் பற்றிக்

7. தீர்த்த யாத்திரையிலிருந்து குருதேவர் கற்றுக் கொண்டது. தெய்வ, மனித இயல்புகள் அவரிடம் இருந்தன



கூறாவிட்டால், இந்த அற்புத வாழ்க்கையின் ஒரு பக்கம் மட்டுமே வாசகர்களின் மனத்தில் பதிய நேரும். அதனால் இந்த இரு நிலைகளையும் விளக்க முயல்வோம்.

சாஸ்திரங்களின் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும்போது குருதேவர் தீர்த்த யாத்திரை மேற்கொண்டதற்கு மற்றொரு காரணமும் தெரிகிறது. இறையனுபூதி பெற்ற மகான்கள் சென்றால், தீர்த்தத் தலங்களின் புனிதம் அதிகரிப்பதாக சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. அவர்கள் தீர்த்தத் தலங்களுக்குச் சென்று, கடவுளின் விசேஷக் காட்சியைப் பெற வேண்டும் என்று ஆழ்ந்த மனத்துடன் பாடுபடுகின்றனர். அதனால் அங்கு இறைவனின் சான்னித்தியம் சிறந்து வெளிப்பட்டுத் தோன்றுகிறது, முன்பைவிடப் பொலிந்து துலங்குகிறது. அதன்விளைவாக, சாதாரண மக்கள் அங்கு வரும்போது அந்த சான்னித்தியத்தைச் சிறிதளவாவது உணர முடிகிறது. மகான்களைப் பற்றியே சாஸ்திரங்கள் இவ்வளவு கூறுமானால் அவர்களைவிட சக்திமிக்க குருதேவரைப் போன்ற அவதார புருஷர்கள் தீர்த்தத் தலங்களுக்குச் சென்றால் விளையும் நன்மை எவ்வளவு பெரிதாக இருக்கும்! இதைப் பற்றி குருதேவர் சிலவேளைகளில் தமது எளிய மொழியில் கூறுவார்: 'எங்கு மக்கள் இறைக் காட்சிக்காக நீண்ட காலம் தவம், ஜபம், தியானம், பிரார்த்தனை, பூஜை முதலியவை செய்கிறார்களோ, அங்கு இறைவனுடைய சான்னித்தியம் கண்டிப்பாக இருக்கும். அவர்களது பக்தியின் காரணமாக அந்த இடத்தில் தெய்வ சிந்தனை திரள்கிறது. அதனால் அங்கு ஆன்மீக விழிப்பும் இறைக் காட்சியும் எளிதாகக் கிடைக்கின்றன. இறையனுபூதி பெறும் எண்ணத்துடன் காலங்காலமாக எண்ணற்ற சாதுக்களும் பக்தர்களும் மகான்களும் இந்தத் தலங்களுக்கு வந்து, தங்கள் ஆசைகளைத் துறந்து உள்ளம் உருகி அவனிடம் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே இறைவன் எல்லா இடங்களிலும் நீக்கமற நிறைந்திருந்தாலும், அவனது சான்னித்தியம் தீர்த்தத் தலங்களில் அதிகமாக உள்ளது. பூமியில் எங்கே தோண்டினாலும் நீர் கிடைக்கும். ஆனால் கிணறு, குளம், ஏரி போன்ற இடங்களில் வெகு சுலபமாகப் பெற முடியும் அல்லவா? அது போல்தான்.'

தீர்த்தத் தலங்களுக்குச் சென்று வந்தபின், அந்த நினைவுகளை 'அசைபோட' வேண்டும் என்று குருதேவர் கூறுவார்: 'வயிறு நிறைய மேய்ந்துவிட்டு, பசு அமைதியாக ஓர் இடத்தில் படுத்து, மேய்ந்த வற்றை அசைபோடுகிறது. அதே போன்று, தீர்த்தத் தலங்களுக்குச் சென்று வந்தபின் தனிமையான ஓரிடத்தில் அமர்ந்து, அந்தத் தலங்களில் பெற்ற தெய்வீக எண்ணங்களை மீண்டும் சிந்தித்து அதில் மூழ்க வேண்டும். சென்று வந்ததுமே மனத்தை உலகியல் விஷயங்களிலும் சுகபோகங்களிலும் செலுத்தலாகாது. செலுத்தினால், அந்த தெய்வீக எண்ணங்கள் மனத்தில் நிலைபெறாமல் மறைந்து விடும்.'

ஒருசமயம் சிலர் குருதேவருடன் காளிகட்டத்திலுள்ள காளி கோயிலுக்குச் சென்றனர். அங்கு அன்னையின் அற்புத சான்றித்தியத்துடன், குருதேவரிடம் அன்னையின் வெளிப் பாடும் சேர்ந்து பக்தர்களின் உள்ளத்தில் ஆனந்த பரவசத்தை ஏற்படுத்தியது. திரும்பும்போது எங்களுள் ஒருவருக்குத் தன் மாமனார் வீட்டிற்குப் போக வேண்டியிருந்தது. மாமனாரின் அழைப்புக்கு இணங்கி அவர் அங்குச் சென்று இரவைக் கழித்து விட்டு, மறுநாள் காலை குருதேவரிடம் வந்தார். மாமனார் வீட்டில் இரவைக் கழித்ததைக் கேள்விப்பட்ட குருதேவர் கூறினார்: 'ஆ, என்னப்பா இது? அன்னையை தரிசித்துவிட்டுத் திரும்பினாய். அவளின் தரிசனத்தை அசைபோடுவதை விட்டுவிட்டு, உலகியல் மக்களைப் போன்று மாமனார் வீட்டுக்குச் சென்று இரவைக் கழித்துவிட்டு வந்திருக்கிறாய். கோயில்களுக்கும் தீர்த்தத் தலங்களுக்கும் சென்று வந்தபின் தனிமையில் அமர்ந்து அந்த எண்ணங்களைச் சிந்திக்க வேண்டும், அவற்றை அசைபோட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவை எப்படி மனத்தில் பதியும்?'

தீர்த்தத் தலங்களுக்குச் செல்லுமுன் இதயத்தில் பக்தியுணர்வை நிரப்பிக் கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிடில் தீர்த்த யாத்திரையால் பெரிய பலன் ஒன்றும் கிட்டாது. இதுபற்றி குருதேவர் அடிக்கடி எங்களிடம் கூறியுள்ளார். எங்களுள் பலர் அவரிடம் தீர்த்த யாத்திரை செல்லும் ஆவலை வெளியிட்டிருக்கிறோம். அப்போது அவர் கூறுவார்: 'அப்பா,

9. தீர்த்தத் தலங்  
களுக்குச் சென்று  
வந்தபின் அந்தநினை  
வுகளை 'அசைபோட'  
வேண்டும் என்று  
குருதேவர் கூறியது

10. தீர்த்தத் தலங்  
களுக்குச் செல்லு  
முன் மனத்தில் பக்தி  
உணர்வு கொள்ள  
வேண்டும்



யாருக்கு இங்கு உள்ளதோ, அவனுக்கு அங்கும் உள்ளது. யாருக்கு இங்கு இல்லையோ, அவனுக்கு அங்கும் இல்லை.' மேலும் கூறுவார்: 'யாருடைய இதயத்தில் பக்திஉணர்வு உள்ளதோ, அவர்கள் தீர்த்தத் தலங்களுக்குச் சென்றால் அவர்களுடைய பக்தி அதிகரிக்கிறது. அது இல்லாதவர்களுக்குத் தீர்த்த யாத்திரையால் என்ன பலன்? இன்னாரின் மகன் காசிக்கோ வேறு எங்கேயோ ஓடிவிட்டான் என்று திடீரென்று கேள்விப்படுகிறோம். சிலநாட்களுள் அவன் அங்கே வேலை தேடிக் கொண்டிருப்பதாகச் செய்தி வருகிறது. பின்னர், தனக்கு வேலை கிடைத்து விட்டதாக அவனே கடிதம் எழுதி, வீட்டிற்குப் பணமும் அனுப்புகிறான். இன்னும் எத்தனையோ பேர் தீர்த்தத் தலங்களில் வசிக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டு போகிறார்கள். அங்கே போன பின்னரோ, கடை கண்ணி என்று வியாபாரத்தில் ஈடுபடுகின்றனர். மதுருடன் நான் மேற்குப் பகுதிகளுக்குத் தீர்த்த யாத்திரை சென்றேன். இங்கு உள்ளது போல்தான் அங்கேயும் உள்ளது. மாமரம், புளியமரம், மூங்கில் எல்லாம் இங்கு போல்தான். எல்லாவற்றையும் பார்த்துவிட்டு ஹிருதயனிடம் நான் சொன்னேன்: 'அப்பா, ஹிருதா, எதைப் பார்க்க நான் இங்கு வந்து விட்டேன்! அங்கு என்ன இருந்ததோ, அதேதான் இங்கும் உள்ளது. ஆனால் ஒன்று, வயல்வெளியில் கிடக்கும் மலத்தைப் பார்த்தால் அங்குள்ள மக்களைவிட இங்குள்ள மக்களுக்கு ஜீரணசக்தி அதிகம் என்பது மட்டும் வேறுபாடாகத் தெரிகிறது.'

இறுதிக் காலத்தில் குருதேவருக்குத் தொண்டைப்புண் ஏற்பட்டபோது, சிகிச்சைக்காக முதலில் அவரை சியாம்புகூரி லும் பிறகு காசிப்பூரிலும் அழைத்துச் சென்றது பற்றி ஏற்கனவே கூறினோம். குருதேவர் காசிப்பூர் வந்த சில நாட்களுக்குப் பின், சுவாமி விவேகானந்தர் யாருக்கும் தெரியாமல் சகோதர சீடர்கள் இருவருடன் புத்தகையைக்குச் சென்று விட்டார். புத்தரின் இணையற்ற வாழ்க்கை, வைராக்கியம், தியாகம், தவம் போன்றவை பற்றி நாங்கள் தீவிரமாகச் சிந்தித்திருந்த நாட்கள் அவை. காசிப்பூர் தோட்ட வீட்டின் கீழ்த்தளத்தின் தெற்குப் புறத்தில் இருந்த சிறிய அறையை நாங்கள் பயன்படுத்தி வந்தோம். அந்த அறையின் சுவரில் 'லலித விஸ்தாரம்' என்ற நூலிலிருந்து கீழ்வரும் பொருள் கொண்ட

11. சுவாமி விவேகானந்தர் புத்தகையைக்குச் சென்றபோது அங்கு போக விரும்பிய பத்தர் ஒருவருக்கு குருதேவர் கூறியது

புத்தரின் பாடல் ஒன்றை எழுதி வைத்திருந்தோம். 'ஞானம் பெறும்வரை ஒரே இடத்தில் அமர்ந்து தியானம் செய்வேன். இந்த முயற்சியில் உடல் அழிந்து போகும் என்றால் போகட்டும்.' இரவுபகலாக இந்த வரிகள் எங்கள் லட்சியத்தை நினைவூட்டிய படி கண்முன் ஒளிவிட்டுக் கொண்டிருந்தன. இறையனுபூதி பெறுவதற்காக நாங்களும் எங்கள் உயிரைத் தியாகம் செய்ய ஆயத்தமாக இருக்க வேண்டும் என்று எங்களை வலியுறுத்தின. நாங்களும்,

இந்த ஆசனத்திலேயே என் உடல் உலர்ந்து போகட்டும்; தோல், எலும்பு, சதை எல்லாம் அழிந்து போகட்டும்; காலங்காலமாக முயன்று அடைய வேண்டிய ஞானம் எனக்குக் கிட்டாமல் இந்த இடத்திலிருந்து அசைய மாட்டேன்<sup>2</sup>

என்று வாழ்த்தான் வேண்டும்.

இவ்வாறு இடையறாது வைராக்கியத்தைப் பற்றி எண்ணிக் கொண்டிருந்த சுவாமிஜி திடீரென்று ஒருநாள் புத்தகையைக்குச் சென்றுவிட்டார். எங்கே போகிறார், எப்போது திரும்புவார் என்று யாரிடமும் கூறவில்லை. எனவே அவர் திரும்பி வர மாட்டார், இனி அவரைப் பார்க்க முடியாது என்றே பலரும் எண்ணினோம். அவர் காவியணிந்து புத்தகையைக்குச் சென்றுள்ளார் என்று பின்னால் செய்தி வந்தது. அந்த நாட்களிலேயே சுவாமிஜி எங்களை மிகவும் கவர்ந்திருந்தார். அரைவினாடிகூட அவரைப் பிரிந்திருப்பது எங்களுக்கு வேதனை தரும். எங்களுள் பலர் அமைதியிழந்து, அவரிடம் போய்ச் சேர விரும்பினர். இது குருதேவரின் காதுகளுக்கு எட்டியது. ஒருவர் புத்தகையை செல்வதென்று முடிவே செய்துவிட்டார். அதை சுவாமி பிரம்மானந்தர் குருதேவரிடம் தெரிவித்தார். அதற்கு குருதேவர், 'கவலை எதற்கு? அவன்(சுவாமிஜி) எங்கே போய்விடுவான்? எத்தனை நாட்கள்தான் வெளியே தங்குவான்? விரைவில் வந்து சேர்வான்' என்று கூறினார். பின்னர் சிரித்துக் கொண்டே, 'நாலு திசையிலும் சுற்றி வாருங்கள். எங்கேயும் எதையும் (உண்மை ஆன்மீகத்தை) உங்களால் காண முடியாது. இருப்பதெல்லாம் இங்கே (தம்மைச் சுட்டிக் காட்டி) இருக்கிறது' என்றார். 'இங்கே' என்ற சொல்லை குருதேவர் இரண்டு பொருளில் பயன்படுத்தி இருக்க வேண்டும். ஒன்று, அவரிடம் உள்ள ஆன்மீக



நிலைகளையும் இறை உணர்வுகளையும்போல வேறு எங்கும் காண முடியாது; இரண்டாவதாக, அனைவரிடமும் கடவுள் இருக்கிறார்; தன்னுள் இருக்கும் இறைவனிடம் அன்பும் பக்தியும் கொள்ள முடியவில்லை என்றால், நான்கு திசைகள் சுற்றினாலும் பலன் எதுவும் இல்லை. குருதேவர் சொல்கின்ற பலவற்றிற்கு இதுபோல் இரண்டு மூன்று பொருட்கள் கொள்ள முடியும். ஏன், அவதார புருஷர்கள் அனைவருக்கும் இது பொருந்தும். அவர்கள் அனைவரின் உபதேசங்களும் இவ்வாறு பல பொருள் தருபவையாகவே இருக்கும். மனிதன் தனது மனநிலைக்கேற்ப, தனது விருப்பத்திற்கேற்ப மனிதன் அதைப் புரிந்து கொள்கிறான். மேற்கண்டவாறு குருதேவர் யாரிடம் கூறினாரோ, அவர் முதற்பொருளில் தான் புரிந்து கொண்டார். குருதேவரிடம் வெளிப்படுவதைப் போன்ற ஆன்மீகத்தை வேறெங்கும் காண முடியாது என்ற திடநம்பிக்கையுடன் அவர் கவலை நீங்கி குருதேவருடன் வாழலானார். சுவாமி விவேகானந்தரும் ஓரிரு நாட்களுள் காசிப்பூருக்குத் திரும்பிவிட்டார்.

குருதேவரின் மறைவிற்குச் சில நாட்களுக்கு முன், பக்தை ஒருத்தி பிருந்தாவனம் சென்று, சிறிது காலம் தங்கி சாதனை செய்ய வேண்டும் என்ற தன் ஆவலை அவரிடம் இருக்கிறதோ அவ வெளியிட்டார். குருதேவர் சைகையால் ருக்கு அங்கேயும் அவளிடம், 'ஏன், எதற்காகப் போக வேண்டும்? அங்கு போய் என்னதான் செய்துவிடுவாய்? யாருக்கு இங்கே இருக்கிறதோ அவருக்கு அங்கேயும் இருக்கும். யாருக்கு இங்கே இல்லையோ அவருக்கு அங்கேயும் இல்லை' என்றார். ஆனால் அந்த பக்தை, பிருந்தாவனத்தின்மீது கொண்டிருந்த ஈடுபாடு காரணமாக, குருதேவர் கூறியதை ஏற்காமல், அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்று விட்டார். ஆனால் அங்கு சென்றதில் பெரிதாக எந்த பலனும் கிடைக்கவில்லை என்று பின்னாளில் அவர் எங்களிடம் கூறினார். அவர் சென்ற சில நாட்களுள் குருதேவர் தமது பூதவுடலை நீத்துவிட்டதால், இறுதிக் காலத்தில் அவருடன் இருக்கும் பேற்றையும் இழந்தார்.

தீர்த்த யாத்திரையின்போது தமக்கு ஏற்பட்ட விசேஷ நிலைகளையும் உணர்வுகளையும் பற்றி குருதேவர் எங்களிடம் பலமுறை கூறியிருக்கிறார். அவர் கூறினார்: 'காசியில் இருப்பவர்கள் அனைவரும் இருபத்துநான்கு மணி நேரமும் சிவ தியானத்தில் ஆழ்ந்து சமாதியில் ஒன்றியிருப்பார்கள்,

12 யாருக்கு இங்கே இருக்கிறதோ அவருக்கு அங்கேயும் இருக்கும்

பிருந்தாவனத்தில் அனைவரும் கிருஷ்ணனின் பக்திவெள்ளத்தில் மிதப்பார்கள் என்றெல்லாம் எண்ணியிருந்தேன். ஆனால்

13. தீர்த்தத் தலங்களில்தம் பார்க்கப்போவன எவை என்பது பற்றி குருதேவரின் கற்பனை

சென்று பார்த்தபோதோ எல்லாம் நேர்மாறாக இருந்தது. கள்ளமற்ற பிள்ளை மனம் கொண்ட குருதேவர் எல்லாவற்றையும் எளிதாக நம்பிவிடுவார். அனைத்தையும் ஐயத்துடன் பார்ப்பதற்குத்

தான் இளமைப் பருவம்முதலே நாம் கற்றிருக்கிறோம். குறுக்குபுத்தியுடைய நம்மிடம் அதுபோன்ற தூய நம்பிக்கை எவ்வாறு தோன்ற முடியும்? எதையும் நேரடியாக ஒருவன் நம்பிவிட்டால் அவனுக்கு முட்டாளப்பட்டம் கட்டிவிடுகிறோம். 'தீவிர தவமும் சாதனையும் செய்வதன் விளைவாகத்தான் ஒருவன் வெள்ளை மனம் பெறுகிறான். அத்தகைய எளிய மனம் பெறாமல் இறைவனை அடைய முடியாது. எளிய நம்பிக்கை கொண்டவர்களிடம்தான் இறைவன் தன் உண்மை இயல்பை வெளிப்படுத்துகிறார்' என்பதை குருதேவரிடமிருந்து தான் முதன்முறையாகக் கேட்டோம். எளிய நம்பிக்கை உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக முட்டாளாக இருக்க வேண்டும் என்று பொருளில்லை. 'பக்தனாக இரு. அதற்காக முட்டாளாக இருக்க வேண்டுமா, என்ன?' என்பார் குருதேவர். மேலும் கூறுவார்: 'எது உண்மை, எது உண்மையற்றது; எது நிலையானது, எது நிலையற்றது என்று எப்போதும் உன் மனத்துள் விசாரம் செய். நிலையற்றதை விட்டுவிட்டு நிலையானதில் உன் மனத்தைத் திருப்பு.'

இந்த இரண்டையும் வேறுபடுத்திக் காண முடியாத எங்களுள் பலரை குருதேவர் அடிக்கடி கடிந்து கொள்வதுண்டு.

14. 'பக்தனாக இரு. அதற்காக ஏன் முட்டாளாக இருக்க வேண்டும்? என்று யோகானந்தருக்கு குருதேவர் அறிவுறுத்தியது

சுவாமி யோகானந்தர் உலகைத் துறக்குமுன் நடந்த நிகழ்ச்சி ஒன்று: வீட்டிற்கு வாணலி வாங்குவதற்காக அவர் ஒருமுறை கடைக்குச் சென்றார். கடைக்காரனுக்கு அறவாழ்வின் பெருமைகளைப் பற்றி எடுத்துக் கூறினார்.

பின்னர் அவனிடம், 'சரியான விலை பெற்றுக் கொள். ஒட்டையில்லாத நல்ல வாணலியாகப் பார்த்துக் கொடு' என்றார். அதற்குக் கடைக்காரன், 'ஐயா, கவலை வேண்டாம். நல்ல பொருளைக் கொடுக்கத்தானே நான் இங்கிருக்கிறேன்' என்று கூறிவிட்டு இங்குமங்கும் தேடி, தேர்ந்தெடுத்து வாணலி ஒன்றை அவரிடம் கொடுத்தான். யோகின், கடைக்காரனின்



பேச்சை அப்படியே நம்பி, அதைச் சோதித்துப் பார்க்காமல் எடுத்து வந்தார். தட்சிணேசுவரம் வந்து பார்த்தால் அந்த வாணலியில் விரிசல். இதனைக் கேள்விப்பட்ட குருதேவர், 'இது எப்படி? விலை கொடுத்துள்ளாய், ஆனால் சோதித்துப் பார்க்காமல் கொண்டுவந்து விட்டாய். கடைக்காரன் அங்கிருப்பது வியாபாரம் செய்வதற்கே அன்றி அறநெறியைக் கடைப்பிடிப்பதற்காக அல்லவே! அவனை நம்பி ஏமாந்து வந்திருக்கிறாய் நீ. பக்தனாக இரு, அதற்காக முட்டாளாக இருக்காதே. முதலில் பொருளை நன்றாகச் சோதித்துப் பார்த்துவிட்டுப் பணம் கொடு. வாங்கும்போது எடை சரியாக இருக்கிறதா என்று பார். கொசுறு இருந்தால் அதையும் விடாதே' என்று கூறினார். இப்படிப் பல எடுத்துக்காட்டுகளைக் கூறலாம். ஆனால் இது அதற்குரிய இடமல்ல. குருதேவரிடம் எளிமையுடன் அசாதாரணமான அறிவுக் கூர்மையும் இணைந்து இருந்தது என்று கூறுவது மட்டும் இங்கே போதுமானது.

தீர்த்த யாத்திரைக்காக மதுர்பாபு ஒரு லட்சத்திற்கும் மேல் பணம் செலவழித்ததாக குருதேவர் கூறினார். காசிக்கு வந்ததும் முதலில் பிராமண பண்டிதர்களுக்கு மதுர் உணவளித்தார். பிறகு ஒருநாள் அவர் களைக் குடும்பத்துடன் அழைத்து பெரிய விருந்து கொடுத்தார். அதில் ஒவ்வொருவருக்கும் அன்பளிப்பாக ஒரு துணியும் ஒரு ரூபாயும் கொடுக்கப்பட்டது. பிருந்தாவனம் சென்று விட்டு மீண்டும் காசிக்குத் திரும்பியபோது குருதேவர் விரும் பியபடி அவர் 'கல்பதரு'வைப் போன்று நடந்து கொண்டார். அதாவது பாத்திரங்கள், துணிமணி, போர்வை, செருப்பு என்று யார் எதைக் கேட்டாலும் கொடுத்தார். விருந்தளித்த அன்று பிராமணர்கள் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொண்டு அடிதடிவரை சென்று விட்டனர். அதைக் கண்ட குருதேவருக்கு ஒரே வெறுப்பாகிவிட்டது. மற்ற இடங்களைப் போலவே காசியிலும் மக்கள் பெண் மற்றும் பொன்னாசைகளில் உழல்வதைக் கண்ட அவர் அன்னை பராசக்தியிடம், 'அம்மா, என்னை ஏன் இங்குக் கூட்டி வந்தாய்? நான் தட்சிணேசுவரத்தில் இதைவிட மகிழ்ச்சியாக இருந்தேனே' என்று முறையிட்டார். காசியில் வசிக்கும் மக்கள்கூட உலகியலில் உழல்வது கண்டு குருதேவர் வேதனை கொண்டாலும், அங்கு பெற்ற

15. காசிவாசிகள் உலகியல் விஷயங்களில் உழல்வதைக் கண்ட குருதேவர், 'அம்மா, என்னை எதற்காக இங்கு அழைத்து வந்தாய்? என்று கேட்டல்

அசாதாரணமான தெய்வீகக் காட்சிகளும் அனுபவங்களும், சிவபெருமானின் மகிமையையும் காசியின் பெருமையையும்

16. குரு தேவர் அவர் உள்ளத்தில் ஆழப் பதித்தன. படகில் காசியைப் பொன்மய வந்து இறங்கியதிலிருந்தே சிவபுரியாகிய காசி, மாக்கக் காணல் பொன்னால் ஆக்கப்பட்டுள்ளதைத் தமது

அகக்காட்சியில் கண்டார் குருதேவர். அங்கு கல்லோ மண்ணோ எதுவும் இல்லை, எல்லாமே பொன்மயம். காலங்காலமாக இந்த நகரத்திற்கு வந்து கொண்டிருக்கின்ற கணக்கற்ற பக்தர்களின் பொன்னிகர் தெய்வீகப் பேருணர்வுகள் செறிந்து, திரண்டு, ஒருங்கிணைந்து அப்படியே இறுகி அந்த நகரமாகிவிட்டதுபோல் தோன்றியது. அந்தப் பொன்னிறப் பேரொளி வடிவமே வாராணசியின் உண்மையான தோற்றம். புறக் கண்களால் நாம் காண்பது அதன் நிழல் மட்டுமே.

வாராணசி ஏன் பொன்-நகர் என்று அழைக்கப்படுகிறது என்பதை சாதாரண நிலையில்கூட நாம் எளிதாகப் புரிந்து

17. வாராணசி கொள்ளலாம். கங்கைக் கரையில் இரண்டு பொன்னால் நிர்மா மைலுக்கு மேல் நீண்ட பரப்பு, எண்ணற்ற ணிக்கப்பட்டதாக ஏன் கோயில்கள், பெரிய மாளிகைகள், அகலமான கூறப்படுகிறது?

கல்லால் கட்டப்பட்ட கங்கைப் படித்துறைகள், அலங்கரிக்கப் பட்ட வீதிகள், தோட்ட வீடுகள், மாளிகைகள், குளிர்நீர்த் தடாகங்கள், பெரிய குளங்கள், மடங்கள், அனைத்திற்கும் மேலாக பிராமணர்கள், மாணவர்கள், சாதுக்கள், ஏழைகள், ஆகியோருக்கு உணவளித்துக் காக்கும் அன்ன சத்திரங்கள், இத்தகைய அற்புதங்கள் செறிந்த இந்த சிவபுரி, இந்தியா முழுவதிலிருந்தும் பொழிந்த பொன் மழையால்தான் கட்டப்பட்டது என்பதை யாரால் மறுக்க முடியும்? பாரதத்தின் முப்பது கோடி இதயங்களில் எழுந்த பக்திப் பேருணர்வுகளின் சங்கமம்தான் இந்த நகரின் புறப்பொலிவிற்குக் காரணம் என்பதை அறியும்போது எந்த உள்ளம்தான் திகைத்து நிற்காது? இங்கே பொங்கிப் பெருகுகின்ற ஆன்மீகப் பேருணர்வுப் பிரவாகத்தின் வேகத்தைக் காண்கின்ற யார்தான் அதன் பிறப்பிடத்தை அறிவதற்கான முயற்சியில் தன்னை இழக்க மாட்டார்கள்? இதன் பெருமையை அறிகின்ற யார்தான் உள்ளம் குழைந்து, 'ஆ, இது ஈடிணையற்றது. இது மனிதனால் உருவாக்கப்பட்டதே அல்ல. எளியோர்க்குப் புகலிடமும் வாடுவோர்க்கு வள்ளலும் ஆகிய ஸ்ரீவிசுவநாதரின் அளப்பற்ற





காசி விகவநாதர் கோயில்

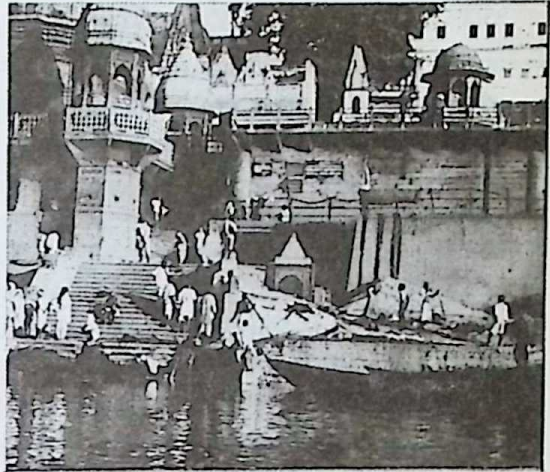
பொன்மயமான உணர்வுப் பேரலைகள் இந்த சிவபுரி முழுவதும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பதைக் கண்டார் என்பதிலும், அந்த உணர்வுப் பேரலைகள் திரண்டு இந்த நகரத்தைப் பொன்மயப் பேரொளியில் குழைத்திருப்பதைக் கண்டார் என்பதிலும் என்ன வியப்பு இருக்க முடியும்?

இந்துக்களைப் பொறுத்தவரை ஒளிபொருந்திய அனைத்தும் சத்வ குணத்தினின்று தோன்றியவை, புனிதமானவை. ஒளிதான் பொருட்களைத் துலக்குகிறது. அதனால்தான் ஒளி, ஜோதி எல்லாம் நமக்குப் புனிதமானது. தெய்வத்திற்கு முன்பாக தீபம் ஏற்ற வேண்டும், அது அனைந்து விடலாகாது என்றெல்லாம் சாஸ்திரங்கள் கூறுவதிலிருந்து நாம் இதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். இந்தக் கருத்தை ஒட்டியே நாம் பொன்போன்று ஒளிக்கின்ற பொருட்களைப் புனிதமானவையாகக் கருதுகிறோம்; இடுப்புக்குக் கீழே பொன் நகைகள் அணியக் கூடாது என்று தடை செய்யப்பட்டுள்ளது.

18. காசியைப்  
பொன்மயமாகக்  
கண்ட குருதேவர்  
அதனை அகத்தப்  
படுத்த அஞ்சதல்

கருணையினால் மட்டும் உருவா  
கியது' என்று எண்ணாமல்  
இருக்க முடியும்? அந்தப் பூரண  
னின் சக்தி அல்லவா அன்ன  
பூரணி என்ற பெயரில் நிரந்தர  
மாக அங்கே உறைகிறாள்!  
உணவளிப்பதன் மூலம் உயிர்  
களின் அன்னமய, பிராணமய  
சரீரங்களையும், ஆன்மீகப்  
பேருணர்வுகளை அள்ளி வழங்  
குவதன் மூலம் அவர்களின்  
மனோமய, விஞ்ஞானமய,  
ஆனந்தமய சரீரங்களையும்  
வளர்த்து அவர்களை விரை  
வாக முக்திப் பாதையில் கூட்டிச்  
சென்று, ஸ்ரீவிகவநாதருடன்  
ஒன்றுபடுகின்ற நிலையை  
வழங்குகிறாள்! பாவமுகத்தில்  
திளைக்கும் குருதேவர் இங்கு  
வந்தவுடனேயே, தெய்வீகமான,

காசியைப் பொன்மய  
மாகக் கண்டதால், அங்கு  
இயற்கைக் கடன்களைக்  
கழித்தால் அதன் புனிதம்  
கெட்டுவிடும் என்று  
மிகுந்த கவலை கொண்  
டார் குழந்தையுள்ளம்  
கொண்ட குருதேவர்.  
எனவே மதுர்பாபு  
விடம் கூறி ஒரு பல்லக்கு  
ஏற்பாடு செய்து, அந்தப்  
பல்லக்கில் அசி ஆற்றைக்  
கடந்து (காசியின் எல்லை  
யைத் தாண்டி) சென்று  
தான் இயற்கைக் கடன்  
களைக் கழித்தார். இந்த  
விவரங்களை குருதேவர்  
எங்களிடம் கூறினார். சில  
நாட்களுள் குருதேவரின்



மணிகர்ணிகை

இந்த மனநிலை மாறிவிட்டது. அதன்பின் அவர் அவ்வாறு  
காசியை விட்டுச் செல்ல வேண்டியிருக்கவில்லை.

காசியில் தாம் கண்ட மற்றோர் அற்புதமான காட்சியைப்  
பற்றியும் குருதேவர் எங்களிடம் கூறினார். கங்கைக் கரையில்

19. காசியில் உயிர்  
தூறப்பவர் முக்தி பெறு  
வது பற்றி குருதேவர்  
மணிகர்ணிகையில்  
கண்ட காட்சி

அமைந்துள்ள மணிகர்ணிகை முதலான ஐந்து  
புனித இடங்களைப் படகில் சென்று தரிசிப்பது  
வழக்கம். மதுர்பாபுவும் படகு ஒன்றை  
அமர்த்திக் கொண்டு குருதேவருடன் சென்றார்.

மணிகர்ணிகையின் அருகில்தான் காசியின் முக்கியச் சுடுகாடு  
உள்ளது. குருதேவர் சென்ற படகு மணிகர்ணிகைக்கு அருகே  
சென்றபோது அந்தச் சுடுகாடு, சிதைகளிலிருந்து எழுந்த  
புகையால் மூடப்பட்டது போலிருந்தது. உணர்வுமயமாக  
இருந்த குருதேவர் அந்தப் பக்கம் பார்த்ததுமே ஆனந்த பரவச  
நிலையை அடைந்தார். அவருக்கு மயிர்க் கூச்செறிந்தது.  
திடீரென எழுந்து படகின் ஓரத்திற்கு ஓடினார். ஓடியவர்  
அங்கேயே அசைவற்று நின்று சமாதியில் மூழ்கிவிட்டார்.  
எங்கே அவர் கங்கையில் விழுந்து விடுவாரோ என்று அஞ்சிய



படகோட்டியும் மதுரின் சேவகனும் அவரைப் பிடித்து கொள்வதற்காக ஓடினர். ஆனால் யாரும் குருதேவரைப் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டிய தேவை ஏற்படவில்லை. குருதேவர் அப்படியே சிறிதும் அசைவின்றி நின்று கொண்டிருந்தார். அவரது திருமுகத்தில் அரும்பிய தெய்வீகப் புன்னகையும், அற்புதப் பேரொளியும் அந்த இடம் முழுவதையுமே ஒளி வெள்ளத்தில் ஆழ்த்துவது போலிருந்தது. ஹிருதயரும் மதுரும் அவர் அருகில் சென்று எச்சரிக்கையாக நின்றனர். படகோட்டிகளும் சிறிது தூரத்தில் நின்றவாறே குருதேவரின் இந்த அற்புத நிலையை வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். சிறிது நேரத்தில் குருதேவர் சாதாரண நிலைக்கு வந்தார். பின்னர் அனைவரும் மணிகர்ணிகைத் துறையில் இறங்கி, குளித்து, தாங்கள் செய்ய வந்த சடங்குகளைச் செய்துவிட்டு படகில் ஏறி வேறு இடத்திற்குச் சென்றனர்.

குருதேவர் தாம் கண்ட அற்புதக் காட்சியைப் பற்றி மதுரிடமும், பிறரிடமும் அப்போது பின்வருமாறு கூறினார். 'உயரமான ஒரு வெண்ணிற மனிதர் மஞ்சள் நிற சடைமுடியுடன் கம்பீரமாக நடந்து, அங்கே எரிந்து கொண்டிருந்த சிதைகள் ஒவ்வொன்றின் அருகிலும் சென்றார், அந்த உயிரை எழுப்பினார், அதன் செவியில் தாரக பிரம்ம மந்திரத்தை ஒதினார்! சர்வ வல்லமை பொருந்திய மகாசக்தி, மகாகாளியின் உருவத்தில் சிதையின் மறுபக்கத்தில் அமர்ந்து, அந்த உயிர்களைப் பிணைத்திருக்கும் தூல, சூட்சும, காரண சம்ஸ்கார வடிவ பந்தங்களை எல்லாம் நீக்கினாள்; தன் கைகளினாலேயே முக்தியின் வாசலைத் திறந்து, அந்த உயிர்களை அகண்ட சத்திதானந்தப் பொருளில் ஒன்றச் செய்தாள். காலங்காலமாக யோகமும் தவமும் செய்து அடையக் கூடிய அத்வைத அனுபவத்தின் பேரானந்தத்தை ஸ்ரீவிசுவநாதர் இவ்வாறு அந்த உயிர்களுக்கு அங்கேயே அப்போதே வழங்கியதை நான் கண்டேன்'.

மதுர்பாபுவுடன் இருந்த பண்டிதர்கள் குருதேவரின் தெய்வீகக் காட்சியைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு கூறினர்: 'இங்கே இறப்பவர்களுக்கு ஸ்ரீவிசுவநாதர் முக்தி அளிப்பதாக காசிகண்டத்தில்<sup>1</sup> பொதுவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அவர் எவ்வாறு இதனைச் செய்கிறார் என்பது விளக்கமாகக் கூறப்படவில்லை. உங்கள் காட்சியிலிருந்து அதைத் தெளிவாகப்

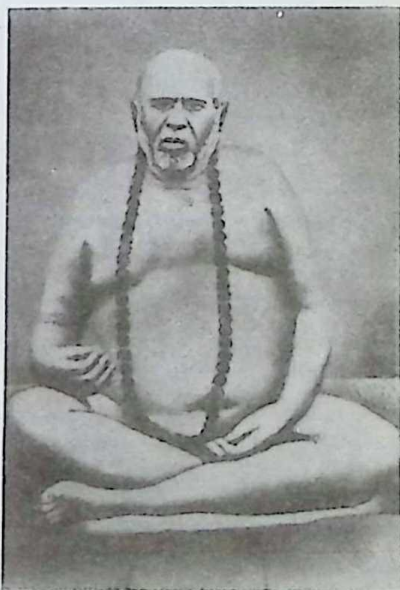
புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. உங்கள் காட்சி சாஸ்திரங்கள் கூறியவற்றையும் மிஞ்சி விட்டது' என்றனர்.

குருதேவர் காசியில் தங்கியிருந்தபோது அங்குள்ள புகழ்பெற்ற சாதுக்கள் பலரைச் சந்தித்தார். அவர்களுள் ஒருவர்

20. குருதேவர் திரைலங்க சுவாமிகள். அவரைக் கண்டதில் குருதேவர் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

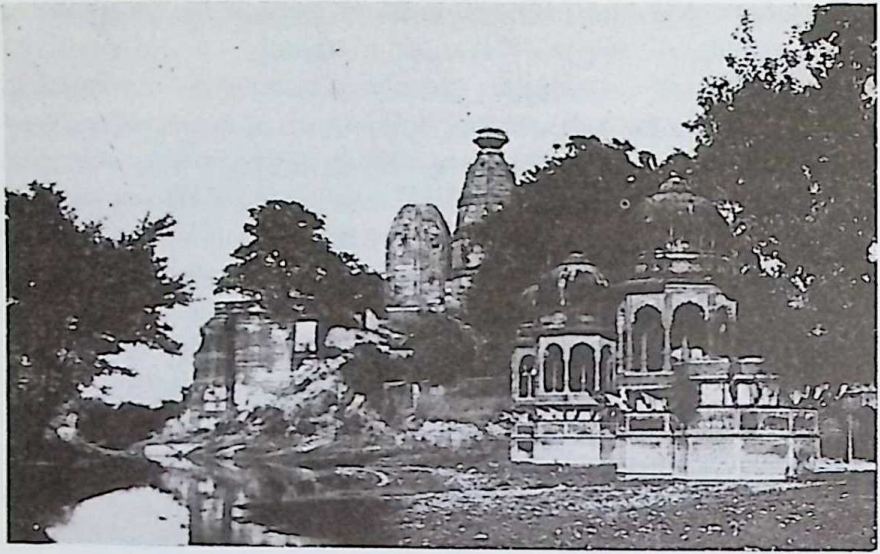
சுவாமிகளைப் பற்றி அவ்வப்போது பல விஷயங்களை குருதேவர் எங்களிடம் கூறுவதுண்டு. அவர் கூறினார்: 'சாட்சாத் விசுவநாதரே அவரது உடலில் உறைந்து பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தார். சுவாமிகள் இருப்பதால் காசி நகரமே உயிர்த்துடிப்புடன் மிளிர்ந்தது. மிக உயர்ந்த ஞான நிலையில் உள்ளவர் அவர். உடல்உணர்வு என்பது சிறிதும் இருக்கவில்லை. கால் வைக்கவே முடியாதபடி வெயிலில் சூடேறிக் கொதிக்கின்ற மணலில் அவர் சுகமாகப் படுத்திருப்பார். ஒருநாள் நான் பாயசம் செய்து கொண்டுபோய் அவருக்குக் கொடுத்தேன். அந்த நாட்களில் அவர் பேசுவதில்லை, மௌன விரதம் பூண்டிருந்தார். நான் சைகையின் மூலம், "கடவுள் ஒருவரா அல்லது பலரா?" என்று அவரிடம் கேட்டேன். அவரும் சைகை மூலம், "சமாதி நிலையில் ஒருவராகக் காண்கிறோம்; நான், நீ, உயிர், உலகம் போன்ற பலவாகக் காணும்போது கடவுளும் பலரே" என்றார். அவரைக் காட்டி ஹிருதய னிடம், "இதுதான் உண்மையான பரமஹம்ச நிலை" என்றேன்.'

சில நாட்கள் காசியில் தங்கியபின் குருதேவர் மதுர் பாபுவுடன் பிருந்தாவனத் திற்குச் சென்றார். அங்கு, பாங்கிவிஹாரியின்<sup>5</sup> திருவுருவைக் கண்டவுடன் குருதேவருக்குப் பரவச நிலை உண்டாயிற்று.



திரைலங்க சுவாமிகள்





பிருந்தாவனம்: ஒரு பகுதி

தம்மை மறந்து அவரைத் தழுவித் கொள்வதற்காக ஓடினார்! மாடு மேய்க்கும் சிறுவர்கள் பசுக் கூட்டங்களை மேய்த்துவிட்டு அந்திசாயும் நேரத்தில் வீட்டிற்குத் திரும்பினர். யமுனையில் இறங்கி அதனைக் கடந்து வந்து கொண்டிருந்த அவர்களின் நடுவில் அந்த மாயக் கண்ணனைக் கண்டார். வண்ண மயில்பீலி குடி நின்றிருந்த அந்த நீலமேக சியாமளனான கண்ணனைக் கண்டதும் அன்புப் பெருக்கில் ஆழ்ந்தார். விரஜ பூமியிலுள்ள நிதுவனம், கோவர்த்தன கிரி போன்ற இடங்களுக்கும் சென்றார். பிருந்தாவனத்தைவிட இந்த இடங்கள் அவருக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தன. ராதையையும் கண்ணனையும் எத்தனையோ விதங்களில் கண்டு தெய்வீக அன்பில் மூழ்கினார். கோவர்த்தன கிரி போன்ற இடங்களுக்கு குருதேவர் செல்வதற்காக மதுர் பல்லக்கு ஏற்பாடு செய்தார். கோயில்களிலும் ஏழைகளுக்கும் குருதேவர் கொடுப்பதற்காக பல்லக்கின் ஒருபுறத்தில் துணி ஒன்றை விரித்து, அதில் ஒரு ரூபாய், அரை ரூபாய், கால் ரூபாய், இரண்டணா நாணயங்களை அடுக்கி வைத்தார். ஆனால் இந்த இடங்களில் எல்லாம் குருதேவர் இறையன்பில் மூழ்கி பரவச நிலையில் ஆழ்ந்து விட்டதால், அவர் அவற்றைக் கையில்

21. பிருந்தாவனத் தில் பாங்கிவிஹாரி யின் திருவுருவத்தை யும் விரஜ பூமியையும் கண்ட குருதேவரின் பரவச நிலை

எடுத்து வழங்கும் நிலையில் இருக்கவில்லை. துணியை ஒரு மூலையில் பிடித்திழுத்து அப்படியே கொட்டி ஏழைகள் காசுகளை எடுத்துக் கொள்ளும்படி மட்டும் செய்தார்.

விரஜ பூமியின் பல இடங்களில், உலகைத் துறந்த சாதுக்கள் பலரைக் கண்டார் குருதேவர். அவர்கள் தங்கள் கூபங்களில்<sup>6</sup>

22 குருதேவருக்கு புறத்தே முதுகு தெரியும்படி அமர்ந்து, அதனால்  
பிருந்தாவனத்தின் கண்களை உலகப் பொருட்களிலிருந்து பிரித்து,  
மீதிருந்த விசேஷப் ஜப தியானங்களில் மூழ்கி இருந்தனர். விரஜ  
புறம்

பூமியின் இயற்கை அழகு, பூக்களும் செடிகொடிகளும் அடர்ந்த கோவர்த்தன கிரி, மான்களும் மயில்களும் அச்சமின்றித் திரிந்த வனங்கள், இரவுபகலாகத் தவத்தில் மூழ்கிக் கிடந்த சாதுக்கள், எளிய விரஜவாசிகளின் கள்ளங்கபடமற்ற இயல்பு இவையெல்லாம் குருதேவரின் மனத்தை மிகவும் ஈர்த்தன. எல்லாவற்றையும்விட நிதுவனத்தின் முதிய தபஸ்வினியான கங்காமாதாவைக் கண்டது அவரைக் களிப்புறச் செய்தது. அவரை விட்டுவிட்டு, விரஜ பூமியிலிருந்து வேறெங்கும் செல்லாமல், தம் வாழ்நாளின் எஞ்சிய நாட்களை அங்கேயே கழித்து விடலாம் என்று எண்ணும் அளவுக்கு அவரிடம் ஈர்க்கப்பட்டார் குருதேவர்.

அப்போது கங்காமாதாவிற்கு வயது அறுபது இருக்கலாம். ராதையிடமும் கண்ணனிடமும் அவர் கொண்டிருந்த பக்தியைக்

23. நிதுவனத்தின் கண்ட மக்கள் அவரை ராதையின் நெருங்கிய  
கங்காமாதா; தோழியான லலிதா என்றே எண்ணினார்.  
அங்கேயே தங்கிவிட பிறேமபக்தி என்றால் என்ன என்பதைப்  
குருதேவர் புகட்டுவதற்காக லலிதாவே உடல் தரித்து  
எண்ணியது. முதிய இவ்வுலகிற்கு வந்திருக்கிறாள் என்பது ஜனங்  
தன் தாய்க்காக கல் களின் திடநம்பிக்கையாக இருந்தது. குருதேவரிடம் ராதையின்  
கந்தா திரும்பியது

உடலின் தோன்றிய மகாபாவனையின் அதே அறிகுறிகளைக் கண்ட கங்காமாதா, அவரை ராதையின் அவதாரமாகக் கருதினார்; துலாலி<sup>7</sup> என்றே அழைக்கவும் செய்தார். எதிர்பாராமல் இவ்வாறு 'துலாலி'யைச் சந்தித்தது தனக்கு வாய்த்த பெரும்பேறு, தான் கொண்ட பிரேமையும் பக்தியும் பலித்துவிட்டன என்று மட்டற்ற மகிழ்ச்சி கொண்டார் அந்த முதாட்டி. குருதேவரும் அவரைப் பார்த்ததும் எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டார். ஏதோ நெடுங்காலமாக பழகியவரைப் போன்று கங்காமாதாவின் குடிலில் சில காலம் தங்கினார்.



இருவருக்கிடையில் வளர்ந்துவிட்ட நேசத்தைக் கண்ட மதுருக்கும் பிறருக்கும் எங்கே குருதேவர் தங்களுடன் தட்சிணேசுவரம் திரும்ப மறுத்துவிடுவாரோ என்று அச்சமே தோன்றி விட்டதாம். குருதேவரிடம் ஆழ்ந்த அன்பு கொண்ட மதுருக்கு அந்த எண்ணம் எத்தகைய சுவலையைக் கொடுத்திருக்கும் என்பதை நம்மால் ஊகிக்க முடிகிறது. ஆனால் குருதேவரின் தாயன்பின் காரணமாக, விரஜ பூமியில் தங்க வேண்டும் என்ற அவரது முடிவு மாறியது. குருதேவர் கூறினார்: 'விரஜ பூமிக்குப் போனதும் எல்லாம் மறந்து விட்டேன். அங்கிருந்து திரும்ப மாட்டேன் என்றுதான் எண்ணினேன். ஆனால் சில நாட்களுக்குள் என் தாயின் நினைவு வந்துவிட்டது. வயதான காலத்தில் அவளுக்கு எவ்வளவு கஷ்டம் ஏற்படும், அவளை யார் கவனித்துக் கொள்வார்கள், வேண்டியதை யார் செய்வார்கள். என்றெல்லாம் எண்ணம் எழுந்தது. அதன்பின் பிருந்தாவனத்தில் தங்க முடியவில்லை.'

யோசித்துப் பார்த்தால், இந்த அலௌகிகமான மனிதரின் ஒவ்வொரு சொல்லும் செயலுமே அற்புதமாகத் தோன்றுகிறது.

24. முரண்பட்ட உணர்ச்சிகளும் குணங்களும் குருதேவரின் வாழ்க்கையில் இணைந்திருந்தது. துறவியாக இருந்தும் அவர் நாய்க்குச் சேவை செய்தல்

வெளிப்பார்வைக்கு முரண்பட்டதுபோல் தோன்றும் குணங்கள் இவரிடம்தான் எவ்வளவு அரிய முறையில் இணைந்திருந்தன. அன்னையின் தாமரைத் திருவடிகளில் உடல், மனம் அனைத்தையும் அர்ப்பணித்தாலும், அவரால் சத்தியத்தை அர்ப்பணிக்க முடியவில்லை.

உலகியல் உறவு என்பதைத் துறந்து விட்டாலும், தாய்ப் பாசத்தையும் அவளுக்கு ஆற்ற வேண்டிய கடமையையும் விட முடியவில்லை. மனைவியுடன் உடல் சம்பந்தமான எந்த உறவையும் எண்ணிக்கூடப் பார்க்க முடியவில்லை, என்றாலும் குரு என்ற நிலையில் காலம் முழுவதும் அவளுடன் அன்பான உறவினை வைத்திருந்தார். அவரது அற்புதச் செயல்களுக்கு எத்தனையோ எடுத்துக்காட்டுகள் உள்ளன! முரண்பட்ட செயல்களின் இத்தகையதோர் இசைவான சங்கமத்தை முந்தைய ஆசாரியர்கள், அவதார புருஷர்கள் யாருடைய வாழ்விலாது கண்டது உண்டா? இல்லை என்பதை யார்தான் ஒத்துக் கொள்ளாமல் இருக்க இயலும்? அவரைக் கடவுளின் அவதாரம் என்று ஒப்புக் கொள்ளட்டும், கொள்ளாமல் இருக்கட்டும்; ஆனால் இத்தகைய இன்னோர் ஆன்மீக வாழ்க்கையைக் காட்ட

யாராலாவது முடியுமா? குருதேவரின் முதிய தாய் தன் இறுதிக் காலத்தில் தட்சிணேசுவரத்தில் வசித்து வந்தார். அப்போது குருதேவரே அவருக்கு வேண்டிய அனைத்து சேவைகளையும் தன் கைகளாலேயே செய்தார். அதைப் பெரும்பேறாகவும் கருதினார். இதனை குருதேவரே பலமுறை எங்களிடம் கூறியுள்ளார். தாய் இறந்தபோது அவர் பட்ட துயரத்தைப் போல், அவர் வடித்த கண்ணீரைப் போல் உலகியல் மக்கள்கூடத் துயர பட்டிருப்பார்களோ, கண்ணீர் வடித்திருப்பார்களோ என்னவோ! தாயின் மறைவுக்காக வருந்தினாலும், தான் ஒரு சன்னியாசி, சிராத்தச் சடங்குகளைச் செய்யக் கூடாது என்பதால், தன் அண்ணன் மகன் ராம்லாலைக் கொண்டு அவற்றைச் செய்வித்தார். ஆனால் தனிமையில் அமர்ந்து அவளை எண்ணி அழுது உருகி, அதன்மூலம் தாய்க்குரிய கடனைத் தீர்க்க அவர் மறக்கவில்லை.

இது தொடர்பாக குருதேவர் எங்களிடம் எத்தனையோ முறை கூறியுள்ளார்: 'உலகில் தந்தையும், தாயும் பரமகுரு. அவர்கள் உயிரோடு இருக்கும்வரை முடிந்தமட்டும் அவர்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும். ஈமச் சடங்குகள் செய்ய பணவசதி அற்றவர்கள்கூட காட்டிற்குச் சென்று, அவர்களை எண்ணி அழ வேண்டும். அப்போதுதான் நாம் அவர்களுக்குப் பட்டுள்ள கடனைப் பூர்த்தி செய்தவர்களாவோம். இறைவனுக்காக என்று வந்தால் மட்டுமே, ஒருவன் தன் பெற்றோரை மீறலாம்; 'தந்தை தடுத்தும் பிரகலாதன் நாராயண நாமத்தை விடாதிருந்தானே, அதுபோல. தாய் தடுத்தும் தவம் செய்ய கானகம் சென்றானே துருவன், அது போல. இதனால் அவர்களுக்குப் பாவம் எதுவும் இல்லை.' இவ்வாறு குருதேவர் காட்டிய தாயன்பில்கூட குருநிலையின் அற்புத வெளிப்பாடும், உலகிற்கு ஒரு படிப்பினையும் காணப்பட்டது. இதையெல்லாம் காணும் பேறுபெற்ற நாங்கள் புண்ணியவான்கள்!

கங்காமாதாவிடம் பிரியாவிடை பெற்று குருதேவர் மதுருடன் காசிக்குத் திரும்பினார். அங்குச் சில நாட்கள் தங்கியிருந்தார். தீபாவளியன்று அமாவாசை இரவில் அன்னபூரணியின் தங்க விக்கிரகத்தை தரிசித்து குருதேவர் பக்திப் பரவசத்தில் திளைத்தார். காசியிலிருந்து கயைக்குச் செல்ல மதுர் எண்ணினார். குருதேவர் அதனை விரும்பாததால்



மதுர் அந்தத் திட்டத்தைக் கைவிட்டார். தம் தந்தை கயைக்குச் சென்றபோது, கயையில் எழுந்தருளியிருக்கும் கதாதரர்

25. சமாதியிலை  
யில் உடலை உருக்க  
நேரிடும் என்பதால்  
குருதேவர் கயைக்குச்  
செல்ல மறுத்தல்

அவருக்கு மகனாகப் பிறக்கப் போவதாகக் கனவில் கூறியதாகவும் அதனால்தான் குருதேவருக்கு கதாதரன் என்று பெயரிட்டதாகவும் அவர் எங்களிடம் கூறினார். கதாதரரின் தாமரைத்

திருவடிகளை தரிசித்தால், அன்பில் ஆட்பட்டு அவருடன் ஒன்றிவிட நேரும், அதனால் இந்த உடலை முற்றிலுமாக விட்டுவிட நேரும் என்ற அச்சத்தினால்தான் தாம் கயைக்குச் செல்வதைத் தவிர்த்ததாகவும் கூறினார். யார் முன்பு ராமர், கிருஷ்ணர், சைதன்யர் போன்றவர்களாக அவதரித்தாரோ, அவரே மீண்டும் இவ்வுலகிற்கு வந்து தன் உடலில் வாசம் செய்கிறார் என்பது குருதேவரின் அசைக்க முடியாத முடிவாக இருந்தது. ஆகவே தமது தந்தை கண்ட கனவு பற்றியோ, தமது உடல் மற்றும் மனத்தின் தோற்றத்திற்குக் காரணமாயிருந்த கயைக்குச் செல்வதைப் பற்றியோ பேச்சு எழுந்தால், குருதேவர் உள்ளத்தில் விவரிக்க இயலாத உணர்வு தோன்றும். மற்ற அவதார புருஷர்கள் தங்கள் திருவிளையாடலை முடித்துக் கொண்ட தலங்களுக்குச் செல்வதைப் பற்றியும் இவ்வாறே எண்ணினார் அவர். அந்த இடங்களுக்குச் சென்றால் தம் உடல் நிலைக்காது, மீண்டும் உலக நிலைக்குத் திரும்ப முடியாத உன்னதமான உணர்வுகளில் மனம் ஆழ்ந்து சமாதியில் மூழ்கிவிடும் என்பார் அவர். சைதன்யர் மகாசமாதி அடைந்த நீலாசலம் அல்லது புரி ஐகன்னாதம் போன்ற இடங்களுக்குச் செல்வது பற்றிய பேச்சு எழுந்தபோது குருதேவருக்கு இதைப் போன்ற உணர்வே ஏற்பட்டது. இது அவர் விஷயத்தில் மட்டும் அல்ல, பக்தர்களில்கூட யாராவது ஒருவர், குறிப்பிட்ட ஒரு தெய்வத்தின் அம்சம் என்பதை அவர் உணர்ந்திருந்தால் அந்த தெய்வம் தொடர்பான இடங்களுக்கு அந்த பக்தர் செல்வதையும் இவ்வாறே அவர் தடுப்பார். குருதேவரின் அந்த உணர்வினை வாசகர்களுக்கு விளக்குவது கடினம். இதனை 'பயம்' என்று குறிப்பிடுவது பொருந்தாது. ஏனென்றால், சமாதி அனுபவம் பெற்றுள்ள சாதாரண சாதகர்களே, உயிர் உடலை விட்டு நீங்குவதான மரணம் என்ற அனுபவத்தைத் தங்கள் வாழ்நாளில் பெற்று விடுகிறார்கள். எவ்வாறு இளமையினின்று வாலிபம் என்ற புறமாற்றம் நிகழ்கிறதோ அவ்வாறே மரணமும் ஒருவித

மாற்றம்தான் என்பதை அவர்கள் அறிந்து, மரண'பயம்' நீங்கப் பெற்று விடுகிறார்கள். நினைத்த மாத்திரத்தில் சமாதியில் மூழ்கவல்ல அவதார புருஷர்களிடம் 'பயம்' என்பதே இல்லை என்பதில் என்ன வியப்பு? வாழ வேண்டும் என்ற ஆவலோ, உடலைக் காக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமோ சாதாரண மனிதர்களைப் போன்று அவர்களிடம் இருப்பதாகவும் சொல்ல முடியாது. இன்பம் அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற ஆவலும் தன்னலமும் உடையவர்கள்தான் பொதுவாக இத்தகைய ஆசைகளைக் கொள்வார்கள். ஆனால் தன்னலத்தை அடியோடு வேரறுத்தவர்களுக்கு இந்த விளக்கம் பொருந்தாது. அப்படியென்றால், குருதேவரின் உணர்வை எவ்வாறு விளக்குவது? சொற்கள்தாம் நம்மிடம் இருக்கும் கருவி. நம் மனத்தில் தோன்றும் உணர்வுகளைச் சொற்களால்தான் வெளியிட முடியும். குருதேவரைப் போன்ற மிக உயர்ந்த மகான்களின் உணர்வுகளை எல்லாம் விளக்குகின்ற ஆற்றல் நம் சொற்களுக்கு எங்கே? அதனால் வாசகர்களே, நாம் வீண்வாதம் செய்வதைவிட்டு, இந்த விவரங்களைப் பற்றி குருதேவர் என்ன கூறியுள்ளாரோ, அதை அப்படியே நம்பிக்கையுடன் கேட்போம். கற்பனை சக்தியின் துணையுடன் முடிந்த அளவு நம் மனத்தில் சித்திரமாக அவற்றைத் தீட்டிக் கொள்வதைத் தவிர நாம் வேறொன்றும் செய்வதற்கில்லை.

குறிப்பிட்ட ஓர் இடம், ஒரு பொருள், அல்லது ஒரு மனிதரிடமிருந்து வெளிப்படுகின்ற பிரகாசம், மீண்டும் அந்த இடம், பொருள் அல்லது மனிதரின் அருகில் வரும்போது அதிலே ஒன்றி விடுவதாக குருதேவர் கூறுவார். சாஸ்திரங்களிலும் இதற்குப் பல எடுத்துக்காட்டுகள் உள்ளன. பிரம்மத்திலிருந்து உயிர்கள் தோன்றுகின்றன; அதே உயிர் பிரம்மஞானத்தின் வாயிலாக பிரம்மத்தை அணுகும்போது, அதில் ஒன்றிவிடுகிறது. எல்லையற்ற பிரபஞ்ச மனத்திலிருந்து, எல்லைக்கு உட்பட்ட உனது, எனது என்று அனைவரின் மனமும் தோன்றியுள்ளது. நம்முள் யாருடைய இந்தச் சிறிய மனத்திலாவது பற்றின்மை, கருணை, புனிதம் போன்ற நற்பண்புகள் வளர்ந்து, அந்தப் பிரபஞ்ச மனத்தை நெருங்குமானால் அல்லது அதைப் போலாகுமானால், அந்தச் சிறிய மனம் பிரபஞ்ச மனத்தில் ஒன்றிவிடுகிறது. புறஉலகுக்கும் இந்த நியதி பொருந்தும்.



சூரியனிடமிருந்து இந்த உலகம் தோன்றியது. மீண்டும் அது சூரியனை நெருங்க நேர்ந்தால் உடனே அதில் ஒன்றிவிடும். ஆகவே குருதேவரின் இத்தகைய முடிவுக்கு ஆதாரமாக நமக்குப் புரியாத ஏதோ ஒரு தனிஉணர்வு இருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். சாதாரன் என்று உண்மையாகவே ஒரு பொருளோ அல்லது ஒரு நபரோ இருந்து, குருதேவரின் உடல் மற்றும் மனம் அந்தப் பொருள் அல்லது அந்த நபரிடமிருந்து தோன்றியிருக்குமானால், இரண்டும் மீண்டும் அருகில் வரும்போது அன்பின் கவர்ச்சியால் ஒன்றிவிடும் என்று கூறுவது அறிவுக்குப் பொருத்தமானதுதான்.

அவதார புருஷர்களின் வாழ்க்கை சாதாரண மனிதர்களைப் போன்றதன்று என்பதைத் தர்க்க வாதங்களின் மூலம் நிலைநாட்ட வேண்டியதில்லை. சிந்தனைக்கோ, கற்பனைக்கோ எட்டாத அவர்களின் ஆற்றலைக் கண்டு மக்கள் தலைவணங்கி, இதயபூர்வமாக அவர்களின் தாள் பணிகின்றனர். கபிலர் போன்ற கூர்த்த மதி படைத்த இந்திய தத்துவ

27. அவதார புருஷர்களின் வாழ்க்கை ரகசியத்தைக் கர்ம நியதிகளால் விளக்க முடியாது: இதன் காரணம்

ஞானிகள், இத்தகைய அசாதாரணமான ஆற்றல் படைத்தவர்களின் வாழ்க்கை ரகசியத்தை ஊடுருவி ஆராயப் பெருமுயற்சி செய்துள்ளார்கள். சாதாரண மக்களைவிட இவர்களிடம் அதிக ஆற்றல் இருப்பதன் காரணம் என்ன என்பதை ஆராயப் புகுந்த இவர்கள், எல்லோருக்கும் பொதுவான கர்மநியதி இந்தப் புதிரை விடுவிக்கப் போதுமானதல்ல என்று தொடக்கத்திலேயே கண்டு கொண்டனர். சாதாரண மக்கள் தங்கள் இன்பத்திற்காக நல்ல, தீய செயல்களைச் செய்கிறார்கள். அவதார புருஷர்களின் வாழ்க்கையை ஆராய்ந்தால், இத்தகைய நோக்கத்தை அடியோடு காண முடியாது. பிறர் துன்பம் துடைக்க வேண்டும் என்ற பேரார்வமே இவர்களைச் செயல்படத் தூண்டுகிறது. இந்தப் பெரு நோக்கத்திற்காக அவர்கள் தங்கள் இன்பம் என்பதையே முழுமையாகத் தியாகம் செய்துவிடுகின்றனர். அந்த சுகபோகங்களுக்கு அடிப்படையான பெயர், புகழ், பதவி நாட்டமும் அவர்களிடம் இல்லை. ஏனெனில் மறுவுலக ஆசைகளையும் பதவி, புகழ் போன்ற இவ்வுலக ஆசைகளையும் அவர்கள் உதறித் தள்ளி விடுகின்றனர். உலக நன்மை ஒன்றை மட்டுமே நோக்கமாகக் கொண்டு நர-நாராயண ரிஷிகள் பத்ரிகாசிரமத்தில் வாழ்நாள் முழுவதும் தவம் செய்தது நீங்கள்

அறியாததா? தன் உயிருக்கு உயிரான சீதையைக்கூட ஸ்ரீராமசந்திரர் நாட்டை விட்டு அனுப்பியது குடிமக்களின் மகிழ்ச்சிக்காக. ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் ஒவ்வொரு செயலும் சத்தியத்தையும் தர்மத்தையும் நிலைநிறுத்துவதற்காக. புத்தர் தமது அரசையும் செல்வத்தையும் துறந்தது பிறப்பு, மூப்பு, பிணி ஆகியவற்றின் பிடியிலிருந்து மக்களை விடுப்பதற்காக. ஏசு சிலுவையில் மாண்டது துயரமும் வேதனையும் சூழ்ந்த இவ்வுலகில் அன்பு வடிவான பரமபிதாவின் அன்புப் பேரரசை நிறுவுவதற்காக. முகம்மது வாள் எடுத்தது அதர்மத்தை எதிர்ப்பதற்காக. சங்கரர் தம் ஆற்றல் முழுவதையும் செலவிட்டது அத்வைத ஞானத்தின் வாயிலாகவே மனிதன் உண்மையான அமைதி பெற முடியும் என்பதை மக்களுக்கு உணர்த்துவதற்காக. உலக சுகபோகங்களைத் துறந்து, ஹரி நாமத்தைப் பரப்புவதற்காகத் தம் வாழ்க்கையை சைதன்யர் அர்ப்பணித்தது, ஹரிநாமத்தில்தான் மக்களின் நன்மைக்கான அனைத்தும் அடங்கியுள்ளது என்பதை அறிவிக்கத்தான். எந்த சுயநலத்திற்காக இவர்கள் இத்தகைய செயல்களில் ஈடுபட்டார்கள்? எந்த இன்பத்தைப் பெற இவர்கள் இவ்வளவு துன்பத்தை அனுபவித்தனர்?

மனத்தின் அசாதாரண அனுபவங்களின் காரணமாக, முக்த புருஷர்களிடம் காணப்படுவதாக சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்ற அறிகுறிகள் அனைத்தும் இவர்களிடம் தென்படுவதைத் தத்துவ ஞானியர் காண்கின்றனர். அதனால் இவர்களை ஒரு தனிப் பிரிவைச் சார்ந்தவர்களாகக் கருத வேண்டியுள்ளது. மக்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டும் என்ற பேராவல் கொள்ளும் பரந்த கருணை மனம் இவர்களிடம் உள்ளதாக சாங்கிய தத்துவத்தை இயற்றிய சுபிலர் கூறியுள்ளார். முற்பிறவிகளில் புரிந்த கடும் தவத்தின் வலிமையினால் அவர்கள் முக்தி பெற்றுவிட்டாலும்கூட அந்த முக்தி நிலையிலேயே அவர்கள் இருந்து விடுவதில்லை; பிரகிருதியில் ஒன்றியிருக்கின்றனர். அதாவது பிரகிருதியில் நிறைந்துள்ள ஆற்றல் முழுவதையும் தங்களுடையது என்ற உணர்வுடன் ஒரு கல்ப காலத்தைக் கழிக்கின்றனர். ஒரு குறிப்பிட்ட கல்பத்தில் இந்த முக்த புருஷர்களுள் யார் இத்தகைய ஆற்றலைத் தனதாக

28. முக்த புருஷர்களின் அடையாளங்களாக சாஸ்திரங்கள் கூறியுள்ள அனைத்தையும் அவதார புருஷர்களிடம் கண்ட இந்திய தத்துவ ஞானிகளின் முடிவு, சாங்கிய தத்துவத்தின்படி அவர்கள் பிரகிருதிவீன புருஷர்கள்



உணர்கிறாரோ, அவரே அந்தக் கல்பத்திற்கான ஈசுவரன். பிரகிருதியின் ஆற்றல் அனைத்தையும் தனதாக உணர்கின்றவர் அந்த ஆற்றலைத் தம் விருப்பம்போல் வெளிப்படுத்தவோ, அல்லது தன்னுள் இழுத்துக் கொள்ளவோ முடியும். நாமும் நமது சிறிய மனம், உடல் இவற்றில் பிரகிருதியின் எவ்வளவு ஆற்றல் உள்ளதோ, அதனை நம்முடையது என்று உணர்வதால் தான் நம் விருப்பப்படி அதைப் பயன்படுத்த முடிகின்றது. முக்த புருஷர்கள் பிரகிருதியின் ஆற்றல் முழுவதையும் தங்களுடையதாக உணர்வதால், அவர்கள் விருப்பப்படி அவற்றையெல்லாம் பயன்படுத்த முடிகிறது. என்றென்றும் நிலையான இறைவன் ஒருவனை கபிலர் ஏற்காவிட்டாலும், இவ்வாறு ஒரு கல்பத்தில் ஆற்றல் மிகுந்து விளங்குபவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறார்; அவர்களை பிரகிருதிலீன புருஷர்கள் என்று அழைக்கவும் செய்கிறார்.

வேதாந்தத்தைப் பொறுத்தவரை, என்றென்றும் நிலையான ஒரே இறைவனைத்தான் அது ஏற்றுக் கொள்கிறது. அவரே

29. வேதாந்தம் இவர்களை ஆதிகாரிக புருஷர்கள் என்று அழைக்கிறது. அவர்களுள் அவதார புருஷர்கள், ஈசுவர கோடிகள் என்று இரு பிரிவுகள்

தன்னை உயிர்களாகவும் உலகமாகவும் வெளிப்படுத்துகிறார். மேற்கண்ட விசேஷ ஆற்றல் பெற்றவர்கள், நித்ய-சுத்த-புத்த-முக்த-ஸ்வபாவ ஈசுவரனின் விசேஷ அம்சமாகத் தோன்றியவர்கள் என்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை. உலக நன்மைக்காக, தேவைக்கேற்ற ஒவ்வொரு

விசேஷ நோக்கத்துடனும், அந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்குரிய ஆற்றலுடனும் அவர்கள் தோன்றுகின்றனர். அவர்களை வேதாந்தம் 'ஆதிகாரிக புருஷர்கள்' என்று அழைக்கிறது. ஆதிகாரிக புருஷர் என்பவர் ஒரு பணியைச் செய்து முடிப்பதற்கான அதிகாரம் பெற்றவர், அந்தப் பணிக்கான பொறுப்பை ஏற்பவர். இவர்களின் ஆற்றலில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் உள்ளன. சிலரது பணி உலகம் முழுவதற்கும் நிரந்தரமான நன்மைக்காக அமைகிறது. சிலரது பணி உலகத்தின் ஒரு பகுதியிலுள்ள மக்களின் நன்மைக்காகவோ, அல்லது ஒரு நாட்டுடனோ நின்றுவிடுகிறது. இதன்படி, சிலரை அவதார புருஷர்கள் என்றும், மற்றவர்களை நித்ய முக்தர்களான, ஆனால் சாதாரண அதிகாரம் பெற்ற ஈசுவர கோடிகள் என்றும் வேதாந்தம் பகுத்தது. வேதாந்திகளின் இந்தக் கொள்கையின் அடிப்படையில் பிற்கால புராண ஆசிரியர்கள் தங்கள் கற்பனை

வளத்தையும் சேர்த்து ஒவ்வோர் அவதாரமும் இறைவனின் எவ்வளவு அம்சத்தைக் கொண்டிருக்கின்றனர் என்றெல்லாம் கணக்கிடத் தொடங்கினர்; சிறிது மிகைப்படுத்தவும் செய்தனர். பாகவத புராணத்தில் நாம் காணும், ஏதே சாம்ச கலா: பும்ஸ: க்ருஷ்ணஸ்து பகவான் ஸ்வயம் -- 'இவர்கள் பரம்பொருளின் பதினாறில் ஒரு பகுதி அல்லது அதற்கும் குறைவானவர்கள். கிருஷ்ணனோ, அந்தப் பரம்பொருளே ஆவார்' என்பதெல்லாம் இதன் விளைவுதான்.

குருநிலை என்பது இறைவனின் ஆற்றலின் வெளிப்பாடு என்று முன்பே நாம் கூறியுள்ளோம். உயிர்கள் அறியாமை மோகத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதையும் சொந்த முயற்சியால் தங்களை விடுவித்துக் கொள்ள முடியாததையும் கண்டு, இறைவன் அவர்களை உய்விக்க அளப்பரிய கருணையுடன் வருகிறார். இறைவனின் அந்தக் கருணைப் பேரார்வமும் அதற்கான செயல்களுமே குருவும் குருஉணர்வும். சாதாரண மனிதன் அறிந்து கொள்வதற்காக, புரிந்து கொள்வதற்காக அந்த குருவுணர்வு சிறப்பான மனித வடிவம் தாங்கி, அவ்வப்போது இந்த உலகில் தோன்றுகிறது. அத்தகையோரையே உலகம் அவதார புருஷர்களாக வழிபடுகிறது. அவதார புருஷர்களே மனித குலத்தின் உண்மை குரு என்பது இதனால் தெளிவாகிறது.

ஆதிகாரிக புருஷர்களின் உடல் மற்றும் மனங்கள் வேறுபட்டவை. உயர் உணர்வுகள், அன்புப் பெருக்கு, உயர்நிலை சக்திவெளிப்பாடு போன்றவற்றைத் தாங்கிக் கொள்வதற்கேற்ற வகையில், அவைவிசேஷமாக ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இம்மியளவு ஆன்மீக சக்தியோ, புகழோ வந்தால்போதும், சாதாரண மனிதன் பூரித்துப் போய் அவனது ஆணவம் தலைக்கேறி விடுகிறது. ஆனால் இதைப்போல் ஆயிரமாயிரம் மடங்கு சக்தி பெற்றாலும் ஆதிகாரிக புருஷர்கள் சிறிதுகூட நிலைகுலை வதில்லை; அறிவு தடுமாறுவதில்லை; ஆணவம்

30. ஆதிகாரிக புருஷர்களின் உடலும் மனமும் சாதாரண மக்களின் உடல் மற்றும் மனங்களிலிருந்து வேறுபட்டவை. அதன் காரணமாக அவர்களின் எண்ணங்களும் செயல்களும் வேறுபட்டவையாக, வியப்பிற்குரியவையாக உள்ளன.

கொள்வதில்லை. சாதாரண மனிதன் எல்லா தளைகளிலிருந்தும் விடுபட்டு, சமாதான நிலையில் ஆத்மானுபவத்தின் பேரானந்தத்தை எப்படியாவது ஒருமுறை சுவைத்து விட்டால், மறுபடி இவ்வுலகிற்கு வர ஒருபோதும் விரும்புவதில்லை. ஆனால் ஆதிகாரிக புருஷர்கள் இந்த ஆனந்தத்தைச் சுவைக்கும்போதே



மற்றவர்களையும் இதனை எவ்வாறு அனுபவிக்கச் செய்வது என்று சிந்திக்கிறார்கள். சாதாரண மனிதனைப் பொறுத்தவரை இறைக்காட்சி பெற்றபின் அவனுக்கு எந்தவிதக் கடமையும் இல்லை. ஆதிகாரிக புருஷர்களுக்கோ இறையனுபூதி பெற்றபின்தான் கடமை தொடங்குகிறது. எந்த நோக்கத் திற்காகப் பிறந்திருக்கிறோம் என்பதை அவர்கள் இறையனுபூதிக்குப் பின்தான் தெரிந்து கொள்கிறார்கள்; அதன்பின்னரே அதைச் செய்யவும் தொடங்குகிறார்கள். தாங்கள் பிறவி எடுத்ததன் நோக்கம் நிறைவேறும்வரை ஆதிகாரிக புருஷர்கள் சாதாரண முக்த புருஷர்களைப் போன்று 'இந்த உடல் இப்போதே அழியட்டும், பரவாயில்லை' என்றெல்லாம் ஒருபோதும் நினைப்பதில்லை. மாறாக, இந்த உலகில் வாழும் ஆசையே அவர்களிடம் மிகுந்து காணப்படும். ஆனால் அவர்களின் ஆசைக்கும், சாதாரண மனிதன் தான் இன்னும் வாழ வேண்டும் என்று விரும்புவதற்கும் இடையில், மலைக்கும் மடுவுக்கும் உள்ள வேறுபாடு உள்ளது. ஆதிகாரிக புருஷர்கள் தங்கள் பணி நிறைவுற்றால், அதை அறிந்தபின் ஒரு கணம் கூட அதிகமாக இவ்வுலகில் இருப்பதில்லை. அக்கணமே எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியுடன் தங்கள் உடலை சமாதியில் உகுத்து விடுகின்றனர். சாதாரண மனிதனைப் பொறுத்தவரை, தன் கடமை முடிந்து விட்டதா என்பதே தெரியாமல் இருக்கையில், உடலை சமாதியில் உகுப்பது போன்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. உண்மையில், இந்தப் பிறவியில் இன்னும் எத்தனையோ ஆசைகள் நிறைவேறவில்லை என்ற ஆதங்கம்தான் அவனிடம் குறையாமல் இருக்கிறது. இவ்வாறு பிற பல விஷயங்களிலும் வேறுபாடுகள் உள்ளன. இதனால் அவதார புருஷர்கள் மற்றும் ஆதிகாரிக புருஷர்களின் வாழ்க்கை, பணி இவற்றின் நோக்கத்தை நமது அளவுகோலால் அளவிட முயன்றால், நாம் மிகப்பெரிய தவறு செய்தவர்கள் ஆவோம்.

'கயைக்குச் சென்றால் இந்த உடல் வீழ்ந்து விடும்', 'புரி ஜகன்னாதத்திற்குச் சென்றால் மகாசமாதி ஏற்பட்டுவிடும்' என்றெல்லாம் குருதேவர் கூறியதன் உட்பொருளைச் சிறிதாவது புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், சாஸ்திர அறிவு சிறிதாவது வேண்டும். அதற்காகத்தான் மேலே அதைச் சுருக்கமாக விளக்கினோம். குருதேவரின் எந்தக் கருத்தும் உணர்வும் சாஸ்திர

விரோதமானது அல்ல என்பதை இதிலிருந்து வாசகர்கள் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

கயைக்குச் செல்ல குருதேவர் மறுத்து விட்டதைப் பற்றி முன்பே கூறினோம். அதனால் அப்போது யாரும் கயைக்குச் செல்லவில்லை. அனைவரும் வைத்தியநாதம் வழியாக கல்கத்தாவுக்குத் திரும்பினார்கள். காசிக்குச் செல்லும் வழியில் இந்த வைத்தியநாதத்திற்கு அருகிலுள்ள ஏதோ கிராமத்தில்தான், குருதேவர் ஏழைகளைக் கண்டு, இரக்கம் கொண்டு, அவர்களுக்குத் துணிமணிகள் கொடுத்து உணவும் அளிக்கும் படி மதுரிடம் கூறினார். இந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றி விரிவாக முன்பே கூறியிருக்கிறோம்.<sup>31</sup>

காசி, பிருந்தாவனத்தைத் தவிர, சைதன்யர் பிறந்த இடமான நவத்வீபத்திற்கு ஒருமுறை சென்றார் குருதேவர். மதுர்தான் அப்போதும் குருதேவரை அழைத்துச் சென்றார். சைதன்யரைப் பற்றி குருதேவர் ஒருமுறை கூறியதிலிருந்து, அனைத்து உண்மைகளும் அவதார புருஷர்கள் மனத்தில்கூட எல்லா நேரத்திலும் வெளிப்படாது என்பது தெரியவருகிறது. ஆனால் ஆன்மீக உலகின் எந்த உண்மைகளை அவர்கள் அறிய விரும்புகிறார்கள்னோ, அது மிகவும் சுலபமாக அவர்கள் மனத்திற்கும் அறிவிற்கும் விளங்கிவிடும்.

சைதன்யர் உண்மையிலேயே அவதார புருஷர்தானா என்று எங்களுள் பலருக்கும் சந்தேகம் இருந்தது. வைணவர்

என்றால் கீழானவர் என்றுதான் பொதுவாக நாங்கள் கருதியிருந்தோம். எங்கள் ஐயத்தைப் போக்கிக் கொள்ளப் பலமுறை குருதேவரிடம் இதுபற்றிக் கேட்டோம். அதற்கு விடையாக குருதேவர் ஒருநாள் கூறினார்: 'எனக்கும் அவ்வப்போது அந்த எண்ணம் தோன்றிய

துண்டு. பாகவதமோ மற்ற புராணங்களோ இதைப்பற்றிக் குறிப்பிடவேயில்லை. இந்த சைதன்யர் எங்கிருந்து முளைத்தார்? வைணவமொட்டைகள் சேர்ந்து, கை, கால், மூக்கு சேர்த்து, இப்படி ஒரு கதைகட்டியுள்ளன-- வேறு என்ன? என்றுதான் எண்ணினேன். என்னால் அதை நம்பவே முடியவில்லை. பின்னர் மதுருடன் நவத்வீபம் சென்றிருந்தேன். அவர் அவதார புருஷராக இருந்தால் அங்கு ஏதாவது சான்றித்தியம்

31. குருதேவர் நவத்வீபத்திற்குச் செல்லுதல்

32. நவத்வீபத்திற்குச் செல்லுமுன் சைதன்யரைப் பற்றி குருதேவர் எண்ணியதும், அங்குச் சென்ற பின் அவர் எண்ணத்தில் தோன்றிய மாற்றமும்



தெரியத்தான் செய்யும், பார்க்கும்போது புரிந்துவிடும் என்று கருதினேன். பெரிய கோசாயியின் வீடு, சின்ன கோசாயியின் வீடு,<sup>9</sup> பல கோயில்கள் என்று அங்குமிங்கும் அலைந்தேன். ஆனால் எதையும் எங்கேயும் உணரவில்லை. எங்கு பார்த்தாலும் கைகளை மேலே தூக்கியபடி நிற்கும் மரவுருவம்<sup>10</sup> ஒன்று, அவ்வளவுதான் நான் கண்டது. ஒரே வெறுப்பாக இருந்தது. ஏன்தான் இங்கு வந்தோம் என்றாகிவிட்டது. பின்னர், திரும்பி வருவதற்காகப் படகில் ஏறினேன். அப்போது ஓர் அற்புத தெய்வீகக் காட்சியைப் பெற்றேன். இரண்டு அழகிய சிறுவர்கள் தோன்றினர். அவர்களின் அழகைப் போன்று நான் வேறெங்கும் கண்டதில்லை. உருக்கிய பொன்னைப் போன்ற நிறம், இளவயது; அவர்களின் தலையைச் சுற்றி ஓர் ஒளிவட்டம் திகழ்ந்தது. வான் வழியாக வந்த அவர்கள் என்னைப் பார்த்து புன்முறுவல் பூத்தபடி கைகளை உயர்த்திக் கொண்டு ஓடி வந்தார்கள். "இதோ வருகிறார்கள், இதோ வருகிறார்கள்" என்று உரக்கக் கூவினேன். ஆனால் அதற்குள், இதனுள் (தமது உடலைக் காட்டி) புகுந்து விட்டார்கள். நான் புறவுணர்வை இழந்து வீழ்ந்தேன். அருகில் இருந்த ஹிருதயன் என்னைப் பிடித்துக் கொள்ளாதிருந்தால் ஆற்றில் விழுந்திருப்பேன். இப்படி ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எத்தனையோ காட்சிகள்! அதன்பின்தான் அவர்கள் உண்மையில் அவதார புருஷர்கள், தெய்வீக சக்தியின் வெளிப்பாடுதான் என்பது எனக்கு உறுதியாகியது. 'எத்தனையோ காட்சிகள்' என்று இங்கு குருதேவர் கூறுகிறார். ஏனெனில் சைதன்யர் பாடல்களைப் பாடிக் கொண்டு வீதியில் சென்ற காட்சியைப் பற்றி ஏற்கனவே எங்களிடம் கூறியிருந்தார். அவற்றை ஏற்கனவே<sup>11</sup> விவரித்திருப்பதால் இங்கு கூறவில்லை.

மேற்கூறிய தலங்களைத் தவிர கால்னாவிற்கும் மதுர்பாபுவுடன் குருதேவர் ஒருமுறை சென்றார். சைதன்யரின் திருப்பாதங்கள் பட்டதால் வங்காளத்தின் கங்கைக் கரையில் உள்ள பல கிராமங்கள் தீர்த்த தலங்களாகி விட்டன. அவற்றுள் ஒன்று கால்னா. பர்த்வான் மன்னர் கட்டிய நூற்றெட்டு சிவன் கோவில் போன்ற பல சிறப்புகள் அதன் கிரீர்த்தியை மேலும் ஓங்கச் செய்தது. கால்னாவின் மகிமை, அங்குச் சென்று நேராகக் காண்பவர்கள் மட்டுமே உணரக் கூடியது. குருதேவர் அங்குச் சென்றதன் காரணம் வேறு. புகழ்பெற்ற பகவான்தாஸ்

33. குருதேவர்  
கால்னாவுக்குச்  
செல்லுதல்

பாபாஜியைச் சந்திப்பதே அவரது யாத்திரைக்கான நோக்கமாக இருந்தது.

அப்போது பகவான்தாஸ் பாபாஜிக்கு எண்பது வயதுக்கு மேலிருக்கும். அவர் எந்தக் குடும்பத்தில் பிறந்தார் என்பது தெரியவில்லை. அவரது துறவு, வைராக்கியம் இவைபற்றி வங்கத்தின் மக்கள் பெரும்பாலோர் அறிந்திருந்தனர். இரவுபகலாக ஓரிடத்தில், ஒரே ஆசனத்தில் அமர்ந்து ஜபம், தியானம், தவம் என்று செய்ததால் இறுதிக் காலத்தில் அவரது கால்கள் செயலிழந்து விட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. வயது எண்பதைக் கடந்திருந்தும், கால் ஊனமுற்றிருந்தும் ஹரிநாமத்தை ஒதுவதில் உற்சாகமும், பக்திப் பெருக்கினால் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிப்பதும் அவரிடம் குறையவில்லை. மாறாக, நாளுக்குநாள் அதிகரித்துக் கொண்டே சென்றன. அவர் அங்கு வசித்துவந்தது, அந்தப் பகுதி வைணவ சமூகத்திற்கு ஒரு புத்துணர்ச்சியைச் கொடுத்தது. அவரது மேலான வாழ்க்கையையும் உபதேசங்களையும் பின்பற்றி வைணவத் துறவிகள் பலர் தங்கள் வாழ்க்கையைச் சிறந்ததாக அமைத்துக் கொண்டனர். அவரிடம் செல்பவர்கள் அவரிடம் கொழுந்துவிட்டெரிந்த துறவு, தவம், புனிதம், பக்தி இவற்றை உணர்ந்து அற்புத ஆனந்தத்தை அனுபவித்தனர். சைதன்யரின் பக்தி நெறி பற்றிய விஷயங்களில் பாபாஜியின் கருத்தே அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. அதையே அனைவரும் பின்பற்றினர். தமது சாதனை வாழ்வினை மட்டும் கவனித்துக் கொள்வதோடு பாபாஜி நின்றுவிடவில்லை. வைணவ சமூகத்தை இன்னும் உயர்த்துவது எப்படி, வைணவத் துறவியரின் வாழ்க்கையை எவ்வாறு சரியான துறவு நெறியில் ஈடுபடுத்துவது, எவ்வாறு சாதாரண மக்களும் சைதன்யரின் பக்தி நெறியைப் பின்பற்றி அமைதி காணச் செய்வது என்பது பற்றிக் கலந்தாலோசிப்பதிலும் அதிக நேரத்தைச் செலவிட்டார் அவர். வைணவ சமூகத்தில எங்கே என்ன நடக்கிறது, எங்கே சாதுக்கள் உயர் நெறியில் செல்கிறார்கள், எந்த சாது நெறிதவறுகிறார் போன்ற விஷயங்கள் எல்லாம் அவரது கவனத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டுவிடும். அவற்றைக் கேட்டு, சிந்தித்து, மேற்கொண்டு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை அவர் கூறுவார். தியாகம், தவம், அன்பு இவை ஒன்றுக்கொன்று பின்னிப் பிணைந்தவை. பாபாஜியின் சொற்களுக்கு மக்கள்

34. பகவான்தாஸின் துறவும் பக்தியும் புகழும்



மிகவும் கட்டுப்பட்டார்கள், அவற்றின்படி நடந்தார்கள். அவரிடம் ஒற்றர்கள் இல்லை. எனினும் வைணவ சமூகத்தில் எங்கு என்ன நடந்தாலும் அவரது கூரிய பார்வையினின்று தப்ப முடியாது. வைணவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள்மீது அவரது ஆதிக்கத்தை உணர்ந்தனர். அவரது அரவணைக்கும் பண்பும் ஆதிக்கமும் ஒருபுறம், ஆர்வம் உள்ளவர்களின் நம்பிக்கையையும் உற்சாகத்தையும் நாளுக்குநாள் அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தன; மற்றொருபுறம், கபடர்களிடம் அச்சத்தைத் தோற்றுவித்து அவர்கள் தங்களை மாற்றிக் கொள்ளும்படிச் செய்தன.<sup>12</sup>

இறையனுபூதி பெறுவதற்காகப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் குருதேவர் தீவிர சாதனைகளில் ஈடுபட்டு, குருநிலையின் அற்புத

35. குருதேவரின்  
சாதனைக் காலத்தில்  
இந்தியாவில் தோன்  
றிய சமயப் புரட்சி

வெளிப்பாடு அவரிடம் பரிணமித்த காலத்தில்  
இந்தியாவில் நிலவிய சமயப் புரட்சி பற்றி  
ஏற்கனவே கூறினோம். கல்கத்தாவிலும்

அருகிலுள்ள பல இடங்களிலும் ஹரிசபை, பிரம்ம சமாஜம் போன்ற இயக்கங்கள் தோன்றின. பஞ்சாபிலும் வடமேற்கு இந்தியாவிலும் சுவாமி தயானந்தரின் வேதமத இயக்கம் உருவாகியது. தற்போது அது ஆரிய சமாஜம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. வங்காளத்தின் விசுத்த வேதாந்த இயக்கம், கர்த்தாபஜா சம்பிரதாயம், ராதாசுவாமி இயக்கம், குஜராத்ரில் சுவாமி நாராயண் இயக்கம் என்றெல்லாம் பல இயக்கங்கள் இந்தக் காலத்திற்குச் சிறிது முன்பும் பின்பும் தோன்றிய சமயப் புரட்சிக்கு வித்திட்டன. இந்தப் புரட்சியைப் பற்றி விவரமாக விளக்குவது நமது நோக்கமல்ல. கல்கத்தாவை அடுத்த கலுடோலா என்ற இடத்தில் இருந்த ஒரு ஹரிசபைக்கு குருதேவர் சென்றபோது நடந்த நிகழ்ச்சியை மட்டும் வாசகர்களுக்கு இங்கு விளக்கப் போகிறோம்.

ஹரிசபையிலிருந்து வந்த அழைப்பின்பேரில் ஒருநாள் குருதேவர் ஹிருதயருடன் அங்குச் சென்றார். அன்று அங்கு

36. கலுடோலாவி  
லுள்ள ஹரிசபைக்கு  
குருதேவர் செல்லுதல்

வைஷ்ணவ சரண் பாகவத விரிவுரை நிகழ்த்திய  
தாகவும் அதைக் கேட்கத்தான் குருதேவர்  
சென்றதாகவும் சிலர் கூறினர். குருதேவர்

அவ்வாறு கூறியதாக எங்களுக்கு நினைவில்லை. குருதேவர் சென்றபோது அங்கே பாகவத விரிவுரை நடந்து கொண்டிருந்தது. அனைவரும் தங்களை மறந்து அதில் மூழ்கியிருந்தனர். குருதேவரும் அமர்ந்து கேட்கலானார்.

கலுடோலா ஹரிசபை உறுப்பினர்கள் தங்களை சைதன்யரின் திருவடிகளில் சரணடைந்தவர்களாகக் கருதி, அதனை ஒரு கணமும் மறக்காதிருக்க, அங்கு 37. அந்தச் சபை யில் பாகவத விரிவுரை ஓர் பீடத்தை அமைத்து, அதில் சைதன்யர் எழுந்தருளியிருப்பதாக பாவித்து, பூஜை, பிரசங்கம் போன்ற அனைத்தையும் அந்த பீடத்தின் முன்னிலையிலேயே செய்துவந்தனர். அந்த ஆசனத்தை 'ஸ்ரீசைதன்ய பீடம்' என்று அழைத்தனர். அதனை அனைவரும் பக்தியுடன் வணங்கி வந்தனர். அதில் அமர்வதற்கு யாரையும் அனுமதிப்பதில்லை. அன்றும் வழக்கம்போல் அந்தப் பீடத்தின் முன்புதான் பாகவத விரிவுரை நடைபெற்றது. சைதன்யருக்காக பாகவத விளக்கம் செய்வதாக எண்ணி சொற்பொழிவாளர் பேசினார்; பக்தர்களும் சைதன்யரின் திருமுன்னிலையில் அமர்ந்து ஹரிகதை கேட்பதாக எண்ணி மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்திருந்தனர். படிப்பவர், கேட்பவர் அனைவரது மகிழ்ச்சியும் பக்தியுணர்வும் குருதேவரின் வரவினால் பன்மடங்கு பெருகின என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

பாகவத அமுதைப் பருகிப்பருகி குருதேவர் தம்மை மறந்து விட்டார். பரவச நிலையை அடைந்த அவர் திடீரென்று 38. ஸ்ரீசைதன்ய பீடத்தில் குருதேவர் அமர்தல் எழுந்து சைதன்ய பீடத்தை நோக்கி ஓடி, அதன்மீது ஏறி நின்று, மிகவும் ஆழ்ந்த சமாதியில் மூழ்கிவிட்டார். அவரது சுவாசம் நின்று விட்டது போல் தோன்றிற்று. ஒளி வீசும் அந்தத் திருமுகத்தில் அதே அன்புப் புன்னகை தவழ்ந்தது. பொதுவாக சைதன்யரின் திருவுருவங்களில் காண்பதைப் போன்று, நீட்டிய விரலுடன் கைகளை மேலே தூக்கியபடி குருதேவர் நின்றிருந்தார். அந்தக் காட்சி, அவர் பாவ சமாதியில் முழுமையாக சைதன்யருடன் ஒன்றிவிட்டார் என்பதை, மேலான சில பக்தர்களுக்கு உணர்த்திற்று. மிக உயர்ந்த ஞான பூமியான பாவமுகத்தில் தாமும் சைதன்யரும் வேறல்ல என்ற உணர்வில் ஆழ்ந்திருந்ததால் குருதேவரிடம் சாதாரண மனிதர்கள் உணர்கின்ற கால, இட வேறுபாட்டு உணர்வு சிறிதும் இல்லை. பாகவதத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்தவர் படிப்பதை நிறுத்திவிட்டு குருதேவரைப் பார்த்தபடி அசையாமல் இருந்தார். பாவ சமாதியைப் பற்றிப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை என்றாலும் விரிவுரை கேட்டுக்



கொண்டிருந்தவர்களும் விளக்க முடியாத, அச்சம் கலந்த ஆனந்த உணர்வில் ஆழ்ந்து அமைதியாக இருந்தனர். நல்லதோ, கெட்டதோ யாராலும் எதையும் பேச இயலவில்லை. குருதேவரின் உணர்வுப் பிரவாகம் எல்லோரையும் கண்காணாத ஏதோ ஒரு பிரதேசத்திற்கு அடித்துச் செல்வதைப் போலிருந்தது- அப்படியொரு விவரிக்கவொண்ணா ஆனந்தத்தை அனைவரும் பெற்றனர். அந்தப் பெருமகிழ்ச்சியில் முதலில் அவர்களுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. பின்னர் ஏதோவோர் உணர்வினால் தூண்டப்பட்டு, எல்லோரும் சேர்ந்து உரக்க ஹரி ஹரி என்று முழங்கினர். தொடர்ந்து ஹரிநாம சங்கீர்த்தனம் செய்யத் தொடங்கினர். இறைவனின் எந்த நாமம் உயர் உணர்வுகளைக் குவித்து மனத்தை சமாதியில் ஆழ்த்துகிறதோ, அந்த நாமத்தை மீண்டும் ஒதும்போது மனம் சாதாரண நிலைக்கு வருகிறது. சமாதியைப் பற்றி விளக்கும்போது இதனை முன்பே கூறியுள்ளோம்.<sup>13</sup> குருதேவரின் வாழ்விலும் இதனைப் பலமுறை நாங்கள் கண்டுள்ளோம். இப்போதும் அப்படித்தான் நிகழ்ந்தது. ஹரியின் திருப்பெயரைக் கேட்டதும் குருதேவருக்குச் சிறிதுசிறிதாக உடலுணர்வு வரத் தொடங்கியது. பக்தி பொங்கப் பாடிக் கொண்டிருந்தவர்களுடன் அவரும் சேர்ந்து கொண்டார்-- சில சமயம் ஆனந்தம் பொங்க ஆடினார், சிலவேளைகளில் அளவுக்கு மீறிய பரவசத்தினால் சமாதியில் ஆழ்ந்து அசைவற்று நின்றார். குருதேவரின் நிலையைக் கண்ட அங்கிருந்தோரின் உற்சாகம் கரை கடந்தது. எல்லோரும் பித்தர்களைப்போல் நாம சங்கீர்த்தனத்தில் தங்களை மறந்தனர். இந்த நிலைமையில் சைதன்ய பீடத்தில் குருதேவர் நின்றது சரியா, தவறா என்பதை எல்லாம் ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பது யார்? இவ்வாறு நீண்ட நேரம் ஹரிநாமமும் சைதன்யரின் பெருமையும் புகழும் பாடி, இறுதியாக 'ஜெய ஜெய' என முழங்கி அன்றைய நிகழ்ச்சியை முடித்துக் கொண்டார்கள். சிறிதுநேரம் கழித்து குருதேவர் தட்சிணேசுவரத்திற்குத் திரும்பினார்.

குருதேவரின் தெய்வீகப் பொலிவில், ஹரிநாம சங்கீர்த்

39. இதைப்பற்றி வைணவ சமூகத்தில் கருத்து வேற்றுமை

தனத்தில், ஆனந்த நடனத்தில் மெய்மறந்திருந்த அனைவரும் சிறிதுநேரத்திற்குப் பிறர் குறை காணும் குணத்தை மறந்திருந்தனர். குருதேவர்

அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றதும் பழைய கதைதான்.

ஞானத்தை விலக்கிவிட்டு பக்தியை மட்டுமே பற்றிக்கொண்டு இறைநெறியில் முன்னேறுமாறு போதிக்கின்ற மதங்களின் குறைபாடே அதுதான். அந்த நெறியைப் பின்பற்றுபவர்கள் ஹரிநாமத்தைப் பாடுவது போன்ற பக்தி சாதனைகளின்மூலம் மிக எளிதில் பேரானந்த உணர்வைப் பெற்று விடுகின்றனர். ஆனால் சிறிதுநேரத்திற்கு மட்டும் நிலைக்கின்ற அந்த உணர்வு அதே வேகத்தில் கீழ்நிலைக்கும் வந்துவிடுகின்றது. அது அவர்களின் குற்றம் அல்ல. ஒரு கிளர்ச்சிக்குப் பின் பலவீனமாவது பிரகிருதியின் கூறுகளாகிய உடல் மற்றும் மனங்களின் இயற்கையே. உயர்ந்தெழுந்த அலை வீழ்ந்தே தீரும். அதுபோல, கிளர்ந்தெழுந்த மனமும் மந்தமடைவது இயற்கையின் நியதி. ஹரிசபையின் உறுப்பினர்களும் மிக உயர்ந்த உணர்வுப் பிரவாகம் கீழ்நிலைக்கு வந்ததும் தங்கள் சம்ஸ்காரங்களின் வசப்பட்டு, குருதேவரின் செயலை விமர்சிக்கத் தொடங்கினர். ஒருசாரார் குறை கூறினர், பிறர் அதனைக் கண்டித்தனர். இரண்டு சாராரும் தீவிரமாக வாக்குவாதத்தில் ஈடுபட்டனர். ஆனால் ஒரு முடிவிற்கும் வரவில்லை.

மெள்ளமெள்ள விஷயம் வைணவ சமூகம் எங்கும் பரவியது. பாபாஜியின் காதுகளுக்கும் எட்டியது. அது மட்டுமல்ல. எதிர்காலத்தில்கூட, பெயரையும் புகழையும் நாடுகின்ற போலிகள் யாராவது, இதுபோல பரவச நிலை, அது இது என்று பாசாங்கு செய்து, அந்தப் பீடத்தில் ஏறிவிடக் கூடும் என்று அஞ்சிய ஹரிசபை உறுப்பினர்களுள் சிலர் பாபாஜியிடம் சென்று அதைத் தடுக்கும் வழியும் கேட்டனர்.

சைதன்யரிடம் சரணடைந்திருந்த மகானாகிய பாபாஜி தன் இஷ்டதெய்வத்தின் பீடத்தில் யாரோ ஒரு ராமகிருஷ்ணர்

40. பூதசைதன்ய பீடத்தில் ஒருவர் அமர்ந்ததைப்பற்றி அறிந்த பாபாஜியின் கோபம்

அமர்ந்தார் என்று கேட்டபோது மிகவும் சினம் கொண்டார். மிகுந்த கோபத்துடன் குருதேவரைத் திட்டினார். ஏமாற்றுப் பேர்வழி என்று ஏசுவும் தயங்கவில்லை. ஹரிசபையின்

உறுப்பினர்களைக் கண்டபோதோ அவரது சினமும் எரிச்சலும் இருமடங்காகியது. இப்படி ஒரு முறையற்ற செயல் அவர்கள் முன்னிலையில் நடந்துள்ளது, அதற்கு இடம் கொடுத்தது அவர்களது கையாலாகாத்தனம் என்று கடிந்துகொண்டார். இதை நம்மால் ஊகிக்க முடிகிறது. சினம் சற்று தணிந்ததும்,



இனி அவ்வாறு நடக்காமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் அதற்குரிய ஏற்பாடுகளைத் தாமதிக்காமல் செய்யு மாறும் மிகவும் கண்டிப்பாக ஆணையிட்டார். இந்தப் பரபரப்புக்குக் காரணமான குருதேவருக்கு இதுபற்றி ஒன்றும் தெரியாது.

இந்த நிகழ்ச்சி நடந்து சில நாட்கள் கழிந்த பின்னர் குருதேவர் மதுர்பாபுவுடனும் ஹிருதயருடனும் கால்னாவுக்குத் தாமாகவே சென்றார். காலைநேரத்தில் படகு கரையை அடைந்தது. தங்குவதற்கும் உணவுக் கும் தேவையான ஆயத்தங்களை மும்முரமாக மதுர் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். குருதேவர் ஹிருதயருடன் ஊரைச் சுற்றிப் பார்க்கச் சென்றார். வழியில் ஒருவரிடமிருந்து ஆசிரமத்தின் முகவரியைத் தெரிந்துகொண்டு அவரது ஆசிரமத்தை அடைந்தார்.

அறிமுகமில்லாத ஒருவரைச் சந்திக்கப் போகும்போது குழந்தையுள்ளம் படைத்த குருதேவருக்கு முதலில் விவரிக்க வொண்ணா அச்சமும் கூச்சமும் ஏற்படும். அவர் இவ்வாறு நடப்பதை நாங்கள் அடிக்கடிப் பார்த்திருக்கிறோம். பாபாஜியைச் சந்திக்கச் சென்றபோதும் அவ்வாறே நடந்தது. தலைமுதல் கால்வரை ஏறக்குறைய உடம்பு முழுவதையும் துணியால் போர்த்திக் கொண்டு, ஹிருதயரை முன்னால் போகவிட்டு, அவர் பின்னால் நடந்து ஆசிரமத்துள் நுழைந்தார். ஹிருதயர் பாபாஜியிடம் சென்று அவரை வணங்கி, 'என் மாமா உங்களைப் பார்க்க வந்துள்ளார். அவர் இறைவனின் நாமத்தில் தம்மை மறந்து விடுபவர். நீண்ட காலமாகவே இந்த அனுபவத்தைப் பெற்று வருகிறார்' என்று கூறினார்.

பாபாஜியை நெருங்கியபோது தவவாழ்வின் விளைவாக அவர் பெற்றிருந்த ஆன்மீக ஆற்றலை உணர முடிந்ததாக ஹிருதயர் கூறினார். ஏனெனில் மேற்கண்டவாறு ஹிருதயர் கூறுமுன்பே, பாபாஜி, 'ஆசிரமத்தில் யாரோ மகான் ஒருவர் வந்திருப்பதுபோல் உணர்கிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டார். சொல்லிவிட்டுச் சுற்றும்முற்றும் பார்த்தார். அங்கு ஹிருதயரைத் தவிர வேறு யாரையும் காணவில்லை. எனவே தாம் பேசிக் கொண்டிருந்ததைத் தொடர்ந்தார். சாது ஒருவர் தவறு செய்து விட்டார்.

41. பாபாஜியின் ஆசிரமத்திற்கு குருதேவர் சென்றது

42. குருதேவரைப் பற்றி ஹிருதயர் பாபாஜியிடம் கூறுதல்

43. சாது ஒருவரின் நடத்தையால் பாபாஜி சினமடைதல்

அவரை என்ன செய்வது என்பது பற்றி அங்கே பேச்சு நடந்து கொண்டிருந்தது. அந்த சாதுவின் தகாத செயலைக் குறித்துச் சினமுற்ற பாபாஜி, அவரிடமிருந்து ஜபமாலையைப் பிடுங்கிக் கொண்டு அவரை வைணவ சமூகத்திலிருந்து விலக்கிவிடப் போவதாகத் திட்டிக் கொண்டிருந்தார். அந்த வேளையில்தான் குருதேவர் அங்கு வந்து பாபாஜியை வணங்கிவிட்டு, ஓர் ஓரத்தில் பணிவாக அமர்ந்தார். உடம்பு முழுவதையும் போர்த்திக் கொண்டிருந்ததால் அவரது முகம் யாருக்கும் சரியாகத் தெரியவில்லை. குருதேவர் வந்து அமர்ந்தபோதுதான் ஹிருதயர் கூறியதைக் கேட்ட பாபாஜி பேச்சை நிறுத்திவிட்டு குருதேவரையும் ஹிருதயரையும் வணங்கி, அவர்களைப் பற்றி விசாரித்தார்.

பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது இடைவெளியில் பாபாஜி ஜபமாலையைச் சுழற்றிக் கொண்டிருந்தார். அதைக் கண்ட ஹிருதயர், 'ஐயா, நீங்கள் இன்னும் ஏன் மாலை 44. மக்களுக்குப் போதிக்க வேண்டும் என்று பாபாஜியின் அகங்காரம் யை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் பூரண நிலையை அடைந்து வீட்டீர்கள். ஜபம் செய்வது உங்களுக்கு அவசியமில்லையே' என்று கேட்டார். குருதேவரின் கருத்திற்கிணங்க ஹிருதயர் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டாரா அல்லது தாமாகவே கேட்டாரா என்பது தெரிய வில்லை. ஆனால் தாமாகக் கேட்டதாகத்தான் தெரிகிறது. குருதேவருக்குச் சேவை செய்து வந்ததாலும், பலதரப்பட்ட மக் களுடன் பழகியதாலும் ஹிருதயரும் இடம், பொருள், ஏவல் அறிந்து பேசவும், திறமுடன் செயல்படவும் நன்றாகக் கற்றி ருந்தார். ஹிருதயரின் கேள்வியால் பாபாஜி முதலில் சற்று பணிவு காண்பித்து பின்னர் கூறினார்: 'சொந்தத் தேவைக்காக இல்லாவிடினும் மக்களுக்குப் பாடம் புகட்ட இவற்றை நான் செய்ய வேண்டியது அவசியமாகும். இல்லையென்றால் என்னைப் பார்த்து அவர்களும் இதையெல்லாம் விட்டு விடுவார்கள்.'

சிறு குழந்தைபோல் எல்லா விஷயங்களிலும் அன்னை பராசக்தியை முழுமையாகச் சார்ந்திருப்பது குருதேவரின் இயல்பு. அகங்கார வசப்பட்டு அவரால் எதுவும் செய்ய முடியாது என்பது ஒருபுறமிருக்க, அப்படி யாராவது செய்வதைப் பார்த்தாலோ அல்லது செய்வதாகச் சொன்னாலோ அவருக்கு அது மிகவும் வேதனையை அளிக்கும். அதனால் குருதேவர் 'நான்' என்ற சொல்லை எப்போதாவது பயன்படுத்தும் போது



கூட இறைவனின் தொண்டன் என்ற பொருளில்தான் சொல்வார். நாம் உபயோகிப்பதுபோல அந்தச் சொல்லை உபயோகிக்க

45. பாபாஜியின் கோபத்தையும் அகங்காரத்தையும் பாவ சமாதியில் இருந்த குருதேவர் எதிர்த்தல்

மாட்டார். ஏதோ சிறிது நேரம் குருதேவரைக் காணும் வாய்ப்பு பெற்றவர்களுக்குக்கூட இந்த மேலான குணம் வியப்பையும் திகைப்பையும் அளிக்கும். யாராவது ஏதாவது ஒரு வேலையைப் பற்றிக் கூறும்போது 'நான் செய்வேன்' என்று சொன்னால் கூட அவர் அடையும் வெறுப்பைக் கண்டால், 'இவன் அப்படி என்னதான் தீயசெயலைச் செய்துவிட்டான், இவர் இப்படிக்கோபம் கொள்கிறாரே' என்றுதான் தோன்றும். குருதேவர் வந்தபோது பாபாஜி முதலில், ஒருவரை ஜபமாலை யைப் பறித்துக் கொண்டு வைணவ சமூகத்திலிருந்து விலக்கி விடுவதாகக் கூறினார். சிறிதுநேரத்திற்குள் தான் ஜபம் செய்வதை நிறுத்தாததும், திலகம் போன்றவை இடுவதும் மற்றவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக இருப்பதற்குத்தான் என்றார். 'நான் விலக்கி விடுவேன், நான் மக்களுக்குப் போதிப்பேன், நான் ஜபம் செய்வதையும் திலகம் இடுவதையும் விட்டுவிடவில்லை' என்றெல்லாம் திரும்பத்திரும்ப பாபாஜி கூறியதைக் கேட்டபோது களங்கமற்ற குருதேவரால் நம்மைப்போல் தமது கோபத்தை மறைத்துக் கொண்டு செயற்கை நாகரீகத்துடன் இருக்க இயலவில்லை. திடீரென்று எழுந்த அவர், பாபாஜியிடம் 'என்ன? இன்னும் இவ்வளவு அகங்காரமா? நீங்கள் மக்களுக்கு போதிக்கப் போகிறீர்களா? நீங்கள் விலக்கப் போகிறீர்களா? நீங்கள்தான் விலக்கவும் ஏற்கவும் செய்கிறீர்களா? மக்களுக்குப் போதிக்க நீங்கள் யார்? இவ்வுலகம் யாருடையதோ அவன் போதிக்கவில்லை என்றால் உங்களால் போதிக்க முடியுமா?' என்றெல்லாம் அடுக்கடுக்காகக் கேட்டார். அப்போது அவர் போர்த்தியிருந்த போர்வை விலகி விழுந்தது. இடுப்பில் சுட்டியிருந்த வேட்டியும் நழுவி விட்டது. அவரது முகம் தெய்வீக ஒளியினால் பிரகாசித்தது. முற்றிலுமாகத் தம்மை மறந்த நிலையில் இருந்ததால் யாரிடம் என்ன பேசுகிறோம் என்ற உணர்வே அவரிடம் இல்லை. இவ்வாறு கூறியபின் பரவச நிலை வசப்பட்டு பாவ சமாதியில் ஆழ்ந்து அப்படியே ஆடாது அசையாது நின்றுவிட்டார்.

பாபாஜியிடம் எப்போதும் அனைவரும் மரியாதையுடனும் பக்தியுடனுமே நடந்து கொண்டனர். அவரை

எதிர்த்துப் பேசுவோ குறையைச் சுட்டிக்காட்டவோ இதுவரை யாரும் துணிந்ததில்லை. எனவே குருதேவரின் செயலைக் கண்டு

46. குருதேவர் கூறி யதை பாபாஜி ஏற்றுக் கொள்ளல்

முதலில் அவர் வியப்புற்றார். ஆனால் இத்தகைய சூழ்நிலையில் சாதாரண மனிதர்களைப்போல் அவர் கோபம் கொள்ளவோ, பழி உணர்ச்சி

கொள்ளவோ இல்லை. தவ வலிமையாலும் அது தந்த எளிமையாலும் அவர் குருதேவரின் சொற்களில் இருந்த உண்மையைப் புரிந்து கொண்டார். இவ்வுலகில் செயல்புரிபவர் இறைவனைத் தவிர, வேறு ஒருவருமில்லை என்பது அவருக்குப் புரிந்தது. அனைத்துச் செயல்களையும் தான் செய்வதாக ஆணவத்தின் காரணமாக மனிதன் எண்ணலாம். உண்மையில் அவன் சூழ்நிலையின் கைதி. எந்த அளவிற்கு அதிகாரம் அளிக்கப் பட்டுள்ளதோ அதற்கு உட்பட்டே அவனால் எதையும் செய்ய இயலும். உலகியல் மக்கள் தங்கள் விருப்பப்படி எண்ணிக் கொள்ளட்டும். ஆனால் பக்தனோ, சாதகனோ இந்த உண்மையை ஒரு கணம்கூட மறக்கலாகாது. மறந்தால் அவன் நெறி தவறியவன் ஆகிவிடுகிறான். குருதேவரின் ஆற்றல்மிக்க சொற்கள் பாபாஜியின் அகப்பார்வையைத் தூண்டி, அவரது தவறை உணர்த்தி, பணிவுடையவராக ஆக்கியது. அது மட்டு மின்றி, குருதேவரிடம் வெளிப்பட்ட அபூர்வமான உணர்வுப் பெருக்கினைக் கண்ட பாபாஜி, அவர் சாதாரண மனிதர் அல்லர் என்பதை உணர்ந்தார்.

அதன்பின்னர் இருவரும் பகவானின் பெருமையையும் புகழையும் பற்றிப் பேசி அங்கே ஓர் ஆனந்தக் கடலையே உருவாக்கியிருப்பர் என்பதை நாம் ஊகிக்கலாம்.

47. குருதேவருக் கும் பாபாஜிக்கும் இடையே நடந்த இனிய உரையாடல். ஆசிரமவாசிகளுக்கு மதுர்பாபுவின் சேவை

பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே குருதேவர் திடீரென்று பரவச நிலையில் ஆழ்ந்துவிடு வதும், பேரானந்தத்தை அனுபவிப்பதும் பாபாஜியை வியப்பில் ஆழ்த்தின. எந்த

மகாபாவனையைப் புரிந்து கொள்வதற்காக பாபாஜி சாஸ்திரங் களைப் படிப்பதிலும் ஆராய்வதிலும் இத்தனை காலத்தைச் செலவிழித்தாரோ, அந்த மகாபாவனை குருதேவரிடம் எப்போதும் வெளிப்படுவதை ஆனந்தம் பொங்கப் பார்த்தார். அவருக்கு குருதேவரிடம் பக்தியும் மதிப்பும் ஏற்பட்டன. அதன் பின்பே தட்சிணேசுவரத்தில் வசிக்கும் பரமஹம்சர் இவர்தான், இவரே ஹரிசபையில் பரவச நிலையில் ஸ்ரீசைதன்ய



பீடத்தின்மீது ஏறியவர், அறியாமல் அன்று இவரைத்தான் திட்டிவிட்டோம் என்பதையெல்லாம் அறிந்து பாபாஜி கொண்ட வருத்தமும் வேதனையும் அளவில் அடங்காது. பணிவுடன் அவர் குருதேவரை வணங்கி மன்னிப்புக் கோரினார். இவ்வாறு குருதேவரும் பாபாஜியும் சந்தித்த ஆனந்த நிகழ்ச்சி அத்துடன் நிறைவுற்றது. சிறிதுநேரத்தில் ஹிருதயருடன் குருதேவர் மதுர்பாபுவிடம் வந்தார். அவரிடம் குருதேவர் எல்லாவற்றையும் விவரித்தார். பாபாஜியின் மிக உயர்ந்த ஆன்மீக நிலையை மதுர்பாபுவிடம் புகழ்ந்து பேசினார். அதைக் கேட்ட மதுர்பாபுவும் பாபாஜியைக் காணச் சென்றார். ஆசிரமத்தில் உள்ள தேவ விக்கிரகங்களுக்கு ஒருநாள் விசேஷ பூஜைக்கான ஏற்பாடுகளும் செய்து திரும்பினார். □

1. கீதை, 10.41.

2. இஹாஸனே சுஷ்யது மே சரீரம்

த்வகஸ்தி மாம்ஸம் ப்ரலயம் ச யாது |

அப்ராப்ய போதிம் பஹுகல்ப துர்லபாம்

நைவாஸனாத் காயம் அதச்சலிஷ்யதே ||

--இது புத்தர் போதி மரத்தடியில் அமர்ந்து கூறியது.

3. அன்றைய பாரதத்தின் மக்கள் தொகை

4. காசியின் பெருமை கூறும் நூல்.

5. பாங்கி விஹாரி கண்ணனின் பெயர்களுள் ஒன்று. 'வளைந்த உடலை உடையவன்' என்பது பொருள். கையில் குழலேந்தி, காலையும் மாற்றிப் போட்டுக் கொண்டு நிற்கின்ற உருவமே இவ்வாறு குறிப்பிடப்படுகிறது.

6. கூபம் என்பது வைக்கோல் மற்றும் முங்கில் போன்றவற்றால் கட்டப்படும் சிறிய குடிசை. வாழைப்பூவை நடுவில் குறுக்காக வெட்டி, தலைகீழாக வைத்ததுபோல், அதாவது, கோண வடிவில் அமைந்தது இதன் வடிவம். இதில் ஒருவர் மட்டுமே தங்க முடியும்.

7. நெருங்கிய தோழி

8. 3.7

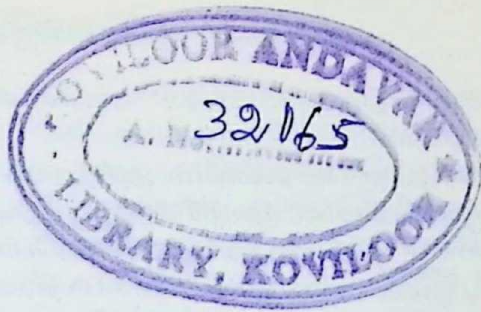
9. சைதன்யரின் வாழ்வுடன் தொடர்புடைய பக்தர்கள்

10. சைதன்யர் கைகளைத் தூக்கியபடி பரவசத்தில் ஆழ்ந்து நிற்கும் உருவத்தைத்தான் குருதேவர் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்.

11. 3.7.

12. 4.5.

13. 3.7.



#### 4. குருநிலை: இறுதிப் பகுதி

நான் பிறப்பற்றவன்; அழிவற்றவன்; அனைத்திற்கும் ஈசன். எனினும் என் பிரகிருதியை வசப்படுத்திக் கொண்டு, என் மாயையினால் தோன்றுகிறேன். பரதகுலத் தோன்றலே! எப்போடுதல்லாம் அறம் அழிந்து, மறம் ஓங்குகிறதோ அப்போடுதல்லாம் நான் உடல் தரிக்கிறேன். நல்லோரைக் காப்பதற்கும் தீயோரை அழிப்பதற்கும் அறத்தை நிலைநாட்டுவதற்கும் யுகந்தோறும் நான் அவதரிக்கிறேன்.<sup>1</sup>

**பிரம்மஞானி** எல்லாம் அறிந்தவர் என்று வேதம் முதலான சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. சாதாரண மனிதர்களைப் போன்று அவர்கள் மனத்தில் உண்மைக்குப் புறம்பான எண்ணங்கள் ஒருபோதும் தோன்றுவதில்லை. எதைப்பற்றியாவது தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று அவர்கள் எண்ணினால் உடனே அகக் காட்சியில் அது அவர்களுக்குத் தெரிந்துவிடுகிறது, அதை அவர்கள் அறிந்து கொள்கிறார்கள். ஆரம்பத்தில் இவற்றை யெல்லாம் புரிந்து கொள்ளாமல் சாஸ்திரங்களை மறுத்து எவ்வளவு வீண்வாதம் செய்தோம்! 'இது உண்மை என்றால் பாரதத்தின் முற்கால பிரம்மஞானியர் அறிவியலைப் பற்றி ஏன் அறியாதவர்களாக இருந்தார்கள்? ஹைட்ரஜனும் ஆக்சிஜனும் சேர்ந்துதான் தண்ணீர் உண்டாகிறது என்பதை அவர்களுள் யாராவது கூறியிருக்கிறார்களா? ஆறுமாத பயண தூரத்திலிருக்கும் அமெரிக்காவிற்கு இங்கே அமர்ந்துகொண்டு, மின்சாரத் தின் உதவியால் நான்கைந்து மணி நேரத்திற்குள் செய்திகளை அனுப்பலாம் என்பதை அவர்கள் ஏன் கூறவில்லை? எந்திரத்தின் உதவியுடன் மனிதன் பறவைகளைப்போல் பறக்கலாம் என்று

1. பிரம்மஞானி எல்லாம் அறிந்தவர் என்று வேதம் கூறுவதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் வீண்வாதம் செய்தல்



ஏன் அறிந்திருக்கவில்லை?' என்றெல்லாம் கேள்விகளை எழுப்பினோம்.

பிரம்மஞானி எல்லாம் அறிந்தவர் என்பதை அப்படியே பொருள் கொள்ள முயற்சித்தால் எதுவும் புரியாது என்பதை 2. மேற்கூறியவை குருதேவரிடம் வந்தபோது நாங்கள் தெரிந்து விளக்கியது: 'ஒரு பாணைச் சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம்' கொண்டோம். சாஸ்திரங்கள் எந்த நோக்கத்தில் அவற்றைக் கூறுகின்றனவோ, அந்த நோக்கில் படித்தால் இந்த உண்மையை நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும். கிராம வாழ்க்கையிலிருந்து ஓரிரு சாதாரண உதாரணங்களைக் கொண்டு குருதேவர் எங்களுக்கு அதை விளக்கினார்: 'பாணையில் சோறு வேகும்போது அது வெந்துவிட்டதா என்பதை அறிய ஒரு பருக்கையை நசுக்கிப் பார்த்தால் போதும், சோறு முழுவதும் வெந்துவிட்டதா என்பது தெரிந்துவிடும். எப்படி? நீ ஒவ்வொரு பருக்கையாக எடுத்துச் சோதிக்கவில்லை. இருந்தாலும் எவ்வாறு அந்த முடிவிற்கு வந்தாய்? அதேபோன்று, உலகிலுள்ள ஓரிரு விஷயங்களை மட்டும் ஆராய்ந்து பார்த்துவிட்டு, பிரபஞ்சம் நிலையானதா நிலையற்றதா, உண்மையா பொய்யா என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம். மனிதன் பிறக்கிறான், சில காலம் வாழ்கிறான், பின்பு இறந்து விடுகிறான். பசுவும் அப்படித்தான், மரத்திற்கும் இதே நிலைதான். இவ்வாறு ஆராய்ந்து கொண்டே போனால், நாமருபம் உள்ள அனைத்தும் இந்த நியதிக்கு உட்பட்டவை என்ற முடிவிற்கு வருகிறாய். பூமி, சூரியலோகம், சந்திரலோகம் அனைத்திற்கும் நாமருபம் உள்ளது. அதனால் அவையும் அதே முடிவிற்கு வந்தேதீரும். எனவே உலகின் இயல்பு இதுதான் என்பதை அறிந்து கொள்கிறாய். அதாவது நீ உலகிலுள்ள எல்லா பொருட்களின் தன்மையையும் அறிந்தவனாகிறாய், அப்படித்தானே? இந்த உலகம் நிலையற்றது, உண்மையற்றது என்று உண்மையாக அறிந்து கொண்டால் அதன் மீது பற்று வைக்கமாட்டாய், மனத்தினின்று அகற்றிவிடுவாய்; அதாவது ஆசைகளினின்று விடுபடுகிறாய். உலகை மனத்தினின்று அகற்றிய உடனே உலகின் காரணகர்த்தாவான இறைவனைக் காணப் பெறுவாய். இவ்வாறு, இறையனுபூதி பெற்றவன் அனைத்தையும் அறிந்தவன் ஆகிவிடுகிறானா இல்லையா, சொல் பார்க்கலாம்.'

இவ்வாறு குருதேவர் கூறியதைக் கேட்ட பின்னர், இது உண்மைதானே, பிரம்மஞானி ஒருவகையில் அனைத்தையும்

அறிந்தவர்தான் என்பதை உணர்ந்தோம். ஒரு பொருளைப் பற்றிய அறிவு என்பது அதன் ஆரம்பம், நடு, முடிவு என்பவற்றை அறிவதும், அது எதிலிருந்து தோன்றியதோ அதை அறிவதும் தான். அப்படியென்றால் இந்த உலகை மேற்கூறியவாறு அறிந்து கொள்வதையும் அறிவு என்றே கூற வேண்டும். இந்த அறிவு உலகப் பொருட்கள் அனைத்தைப் பொறுத்த வரையிலும் உண்மையாகும். ஆகவே உலகைப் பற்றிய அறிவை உலகப் பொருட்கள் அனைத்தையும் பற்றிய அறிவு என்றே கூற வேண்டும். யாருக்கு இந்த அறிவு உதயமாகிவிட்டதோ, அவர் உண்மையிலேயே எல்லாம் அறிந்தவராகி விடுகிறார். ஆகவே சாஸ்திரங்களின் கூற்று முற்றிலும் உண்மையே.

பிரம்மஞானி நினைப்பவை உண்மையாகும், நினைப்பவை நிறைவேறும் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றனவே, அதற்கு ஏறக்குறைய சரியான பொருளை அப்போது தான் தேடிக் கண்டுபிடித்தோம். மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி ஒரு பொருளைப் பற்றி ஆராயும்போதுதான் அதைப் பற்றிய அறிவு நமக்கு உண்டாகிறது. இது அன்றாட அனுபவம். பிரம்மஞானி மனத்தை முழுமையாகக் கட்டி ஆள்பவர். அவர் எதையேனும் அறிய விழையும் போது மனத்தின் முழு ஆற்றலையும் ஒருமுகப் படுத்துகிறார். எனவே மிக எளிதாக அந்த அறிவைப் பெற்று விடுகிறார். இதில் வியப்பு ஒன்றுமில்லை. ஆனால் ஒன்று: உலகம் நிலையற்றது என்பதை முழுமையாக உணர்ந்த ஒருவரிடம், இந்த உலகின் காரண கர்த்தாவும், அனைத்து ஆற்றல்களின் இருப்பிடமுமான இறைவனுடன் ஓர் அன்புறவை ஏற்படுத்திக் கொண்ட ஒருவரிடம், ரயிலைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும், அழிவை உண்டாக்குகின்ற கருவிகளை உருவாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றுமா? அந்த முயற்சியில் அவர் ஈடுபடத்தான் செய்வாரா? அத்தகைய எண்ணம் அவர் மனத்தில் தோன்றாததால்தான் அந்தக் கருவிகளை அவர் கண்டுபிடிக்க வில்லை. குருதேவரின் தெய்வீகக் கூட்டுறவினால் இந்த உண்மை எங்களுக்குத் தெளிவாயிற்று. உண்மையாகவே அந்த மனங்களில் இவ்வகையான எண்ணங்கள் தோன்ற முடியாது. குருதேவர்

3. ஒரு பொருளின் ஆரம்பத்தையும் முடிவையும் அறிவது அதைப் பற்றிய அனைத்தையும் அறிவதாகும். பிரம்மஞானி உலகைப் பற்றிய எல்லா அறிவையும் பெறுவதும் அப்படியே

4. பிரம்மஞானியர் நினைப்பது நடக்கும்; குருதேவரின் வாழ்க்கை இதற்குத் தரும் தெளிவு. 'எலும்பாலும் தசையாலும் ஆன இந்தக் கண்டுக் குள் என் மனத்தைக் கொண்டுவர முடிய வில்லை'



காசிப்பூரில் தொண்டைப் புற்றுநோயினால் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அப்போது சுவாமி விவேகானந்தர் முதலான நாங்கள் கண்ணீருடன் அவரை அணுகி, எங்கள் நன்மைக் காகவாவது அவர் தமது மனசக்தியால் அந்த நோயை குணப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று மன்றாடினோம். ஆனால் அவரால் அவ்வாறு செய்ய முடியவில்லை. அது மட்டுமல்ல, அப்படி நினைக்கவே முடியவில்லை. அவ்வாறு மனத்தைத் திருப்ப முயன்றாலும் அந்த எண்ணம் உறுதி வாய்ந்ததாக அமையவில்லை என்றார் அவர். மேலும், 'சச்சிதானந்தமாகிய பிரம்மத்திலிருந்து மனத்தைத் திருப்பி இந்த எலும்பு மற்றும் தசையாலான கூட்டில் கொண்டு வர முடியவில்லை. உடலை அற்பமாகக் கருதி என்றென்றைக்குமாக அன்னை பராசக்தியின் தாமரைத் திருவடிகளில் அர்ப்பணித்துவிட்டேன். இப்போது அதை அவனிடமிருந்து பிரித்து இந்த உடலுக்குக் கொண்டு வர முடியுமா?' என்று கேட்டார் அவர்.

மற்றொரு நிகழ்ச்சியை இங்குக் கூறினால் இதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஒருநாள் பலராமப்பாவின் வீட்டிற்கு குருதேவர் வந்தார். அப்பொழுது பத்து மணி. அன்று பலராமின் வீட்டிற்குச் செல்வதாக முன்பே ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. நரேந்திரர் மற்றும் சில இளைஞர்கள் குருதேவரைக் காண அங்கு வந்திருந்தனர். அவர்கள் சிலசமயம் குருதேவருடனும், சிலசமயம் தங்களுக்குள்ளும் பல்வேறு விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். பேச்சின் நடுவே, புலன்களுக்கு எட்டாத பொருளைப் பார்ப்பது பற்றிய விஷயம் வந்தபோது, மைக்ராஸ்கோப்பைப் பற்றிய பேச்சு வந்தது. கண்ணுக்குப் புலப்படாத பொருட்களைக்கூட அதன் வழியாகப் பார்க்கலாம், முடி ஒன்றை அதன் வழியாகப் பார்க்கும்போது அது பெரிய தடியைப் போன்று தோற்றம் அளிக்கும், ஒவ்வொரு முடியும் பப்பாளி இலையின் காம்பினைப் போன்று உள்பக்கம் காலியாகக் காட்சியளிக்கும் என்றெல்லாம் அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்டு, அந்தக் கருவியின் வழியாகத் தாமும் பார்க்க வேண்டும் என்று குருதேவர் குழந்தைபோலத் தமது ஆவலை வெளியிட்டார். யாரிடமிருந்தாவது அந்தக் கருவியை வாங்கி அன்று பிற்பகலிலேயே குருதேவருக்குக் காட்ட வேண்டும் என்று பக்தர்கள் முடிவு செய்தனர்.

5. மற்றொரு நிகழ்ச்சி 'மனம் உயர் நிலையில் உள்ளது: அதைக் கீழே கொண்டு வர இயலாது'

விசாரித்ததில் சுவாமி பிரேமானந்தரின் சகோதரர் டாக்டர் பிபின் பிகாரி கோஷிடம் மைக்ராஸ்கோப் இருப்பது தெரிய வந்தது. அவர் சமீப காலத்தில் மருத்துவத் தேர்வில் தேறியதற்காக மருத்துவக் கல்லூரியிலிருந்து அளித்த பரிசு அது. அதனை வாங்கிவர அன்பர் ஒருவரை அனுப்பினோம். மாலை நான்கு மணி வேளையில் டாக்டர் அதனைக் கொண்டு வந்தார். தயார்ப் படுத்தி விட்டு, வந்து பார்க்கும்படி குருதேவரை அழைத்தார்.

குருதேவர் எழுந்து முன்னால் சென்றார். ஆனால் பார்க்காமல் திரும்பி விட்டார். காரணம் கேட்டபோது, 'மனம் இப்போது மிக உயர்ந்த நிலையில் இருக்கிறது. எவ்வளவு முயன்றும் அதைக் கீழே கொண்டு வர முடியவில்லை' என்று கூறினார். குருதேவரின் மனம் கீழே இறங்கும் என்று நாங்கள் நீண்ட நேரம் காத்திருந்தோம். ஆனால் அன்று அது நடைபெறவே இல்லை. எனவே அவர் மைக்ராஸ்கோப்பின் வழியாக எதையும் பார்க்கவில்லை. வேறு வழியின்றி, எங்களுள் சிலருக்கு அதைக் காண்பித்துவிட்டுச் சென்றார் டாக்டர்.

குருதேவரின் மனம், உடல் உணர்வைக் கடந்து மிக உயர்ந்த உணர்வு உலகங்களில் சஞ்சரிக்கும்போது அந்தந்த நிலைகளுக்கு 6. குருதேவர் ஏற்ற அசாதாரணமான தெய்வீகக் காட்சி அனைத்தையும் களைப் பெறுவார். முற்றிலுமாக உடல் இரண்டு உணர்வுத் தளங்களிலிருந்து உணர்வை இழந்து, மிக உயர்ந்த அத்வைத இரண்டு விதமாகக் கணம் உணர்வை அடையும்போது, இதயத்துடிப்பு முதலானவைகூடச் சிறிது நேரத்திற்கு நின்றுவிடும். உடம்பு பிணத்தைப் போன்று விழுந்து கிடக்கும், மனத்தின் செயல்களான எண்ணம், கற்பனை போன்றவை முற்றிலுமாக நின்று விடும், பிரிக்க முடியாத சத்திதானந்தத்தில் அவர் ஒன்றிக் கலந்திருப்பார்.

பின்பு மெதுவாக மிக உயர்ந்த தளத்தினின்று தாழ்ந்த தளத்திற்குப் படிப்படியாக இறங்கி வரும்போது மற்றவர்

7. அத்வைத களைப் போல குருதேவருக்கும் 'இந்த உடல் உணர்வு நிலையில் புலன்கடந்த காட்சி, என்னுடையது' என்ற உணர்வு தோன்றும். சாதாரண உணர்வு அதற்குப் பின்னரே அவர் நம்மைப்போல் நிலையில் புலன்கள்மூலம் காட்சி கண்களால் காணவும், காதுகளால் கேட்கவும், மனத்தால் சிந்திக்கவும் செய்வார்.

மேலைநாட்டின் சிறந்த தத்துவ அறிஞர் ஒருவர் சாதாரண மனிதனின் உணர்வு கூட எப்போதும் ஒரே நிலையில்



இருப்பதில்லை என்று கூறியுள்ளார்.<sup>2</sup> மனம் சமாதி நிலையில் மிக உயர்ந்த நிலைக்கும் தாழ்ந்த நிலைக்குமாகச் சென்று

8. சாதாரண மனிதர்கள் இரண்டாவது நிலையிலிருந்தே அனைத்தையும் காண்கின்றனர்

வருவதை அவர் சிறிது அறிந்திருப்பார் என்று தோன்றுகிறது. இது அறிவிற்குப் பொருந்துவதாக உள்ளது. பாரதத்தின் பண்டைய ரிஷிகளும்

இதனை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தனர். உயர்ந்த அத்வைத உணர்வு நிலையை அனுபவிக்காததால் சாதாரண மனிதன் அதனை நீண்ட காலமாக மறந்துவிட்டான்; புலன்களின் வாயிலாக மட்டுமே அறிவைப் பெற முடியும் என்று உறுதியாக நம்பிக் கொண்டிருக்கிறான். அதனால் தன் நங்கூரத்தை உலகம் என்ற கடலில் நாட்டிவிட்டுக் கவலையற்று வாழ்கிறான். இதற்கு எதிராக வாழ்ந்துகாட்டி, மனிதனின் இந்த அறியாமையை போக்கவே குருதேவரைப் போன்ற அவதார புருஷர்கள், ஆசாரிய புருஷர்கள், ஆதிகாரிக புருஷர்கள் எல்லாம் அவ்வப்போது தோன்றுகிறார்கள். இதைத்தான் வேதம் முதலான சாஸ்திரங்கள் நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

பொருட்கள் ஆகட்டும், மனிதர்கள் ஆகட்டும், நாம் பார்ப்பதுபோல் குருதேவர் அவற்றை ஓர் உணர்வுத்

9. குருதேவரின் இருவிதமான காட்சிகளுக்கு எடுத்துக் காட்டு

தளத்திலிருந்து மட்டும் பார்க்கவில்லை என்பது தெளிவு. மிக உயர்ந்த உணர்வுத் தளங்கள் ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் அவை எவ்வாறு காட்சி

அளிக்கின்றன என்பதை அவரால் பார்க்க முடிந்தது. அதனால்தான் அவரால் எந்த ஒருதலைப்பட்சமான கருத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை; அதனால்தான் நமது எண்ணத்தையும் உணர்ச்சிகளையும் அவரால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தும் அவரது சொற்களையும் கருத்துக்களையும் நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. மனிதனை மனிதனாக, பசுவைப் பசுவாக, மலையை மலையாக மட்டுமே நாம் காண்கிறோம். அவரும் அவற்றை அவ்வாறே காண்கிறார்; ஆனால் அத்துடன் அதே மனிதனுள்ளும், பசுவினுள்ளும், மலையினுள்ளும் இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் காரணமான பகுக்கவொண்ணா சத்திதானந்தப் பொருள் உறைவதையும் காண்கிறார்; மனிதன், பசு, மலை என்ற திரைகளின் உள்ளிருந்து அந்த சத்திதானந்தப் பொருள் எட்டிப் பார்ப்பதுபோல் அவர் காண்கிறார். அந்தத் திரைகளின் தன்மைக்கேற்ப சத்திதானந்தப் பொருளின் வெளிப்பாட்டில் வேறுபாடு உள்ளது. சிலவற்றில் அந்த வெளிப்பாட்டை

அதிகமாகவும், சிலவற்றில் குறைவாகவும் அவர் காண்கிறார். இதுதான் வித்தியாசம்.

குருதேவர் இவ்வாறு சொல்வதை நாங்கள் கேட்டிருக்கிறோம்: 'மரம், மனிதன், செடி, பசு, புல், நீர் ஆகிய அனைத்தும்

10. இதைப் பற்றி குருதேவர் சொன்ன வையும் அவர் பெற்ற காட்சியும் வெவ்வேறு உறைகளின் உள்ளிருந்து அன்னையே எட்டிப் பார்க்கிறான்!

உறைகள் -- தலையணை உறைகள் உள்ளனவே, அதுபோல. சில கதர்த் துணியால் செய்யப் பட்டவை, சில சில்க், இன்னும் சில வேறு துணிகளால் ஆனவை. சில செவ்வக வடிவமுள்ளவை, வட்டமானவை சில. பிரபஞ்சமும் அவ்வாறு

தான். தலையணை உறைகள் அனைத்தின் உள்ளே இருப்பது ஒரே பொருள்-- பஞ்சு. அதேபோன்று மனிதன், பசு, நீர், மலை, புல் என்ற பல்வேறுவித உறைகளின் உள்ளும் உறைவது பகுக்கவொண்ணா சத்திதானந்தப் பொருள்தான். அன்னை பராசக்தியே பல்வேறு விதமான போர்வைகளைப் போர்த்திக் கொண்டு, பல்வேறு உருவங்களுக்குள் ஒளிந்துகொண்டு, எட்டிப் பார்ப்பதை நான் தெளிவாகக் காண்கிறேன். முன்பு ஒரு நிலையில் இந்தக் காட்சியை எப்போதும் நான் கண்டேன். இந்த நிலையை மக்கள் புரிந்து கொள்ளாமல் எனக்கு ஆறுதல் கூற வந்தனர். ராம்லாலின் அன்னையும் பிறரும் என்னென்னமோ சொல்லி அழத் தொடங்கி விட்டனர். நான் அவர்களைப் பார்த்தபோது (காளி கோயிலைக் காட்டி) அங்கே உறைகின்ற அன்னை பராசக்தியே பலவகையாக அலங்கரித்துக் கொண்டு, பல உருவங்களில் வந்து இவ்வாறெல்லாம் செய்வதாகக் கண்டேன். எனக்குச் சிரிப்புத் தாளவில்லை. 'நல்ல வேடம் அம்மா, உன் வேடம்' என்று கூறியபடி விழுந்துவிழுந்து சிரித்தேன். ஒருநாள் காளி கோயிலில் அமர்ந்து அன்னையை தியானிக்கலானேன். எவ்வளவோ முயன்றும் அன்னையின் திருவுருவத்தை மனத்தில் கொண்டு வர முடியவில்லை. அப்போது என்ன கண்டேன் தெரியுமா? ரமணி என்றொரு விலைமகள் கங்கையில் குளிக்க வருவாள், அன்னை அவளைப் போன்று பூஜாகலசத்தின் அருகில் தோன்றினாள். அதைக் கண்டு சிரித்துக் கொண்டே, "அம்மா, இன்று ரமணியாக வர வேண்டும் என்று விரும்பினாயா? நல்லது, நல்லது. இன்று இந்த உருவிலேயே என் பூஜையை ஏற்றுக் கொள்" என்று கூறினேன். இதன்மூலம் "விலைமகளாக இருப்பதும் நானே. என்னைத்தவிர எதுவும் இல்லை" என்று அன்னை எனக்குத்



தெளிவாகப் புரியவைத்தாள். மற்றொரு நாள் நான் வண்டியில் மேசோ பஜார் வழியாக வந்து கொண்டிருந்தேன். அந்த வீட்டு வராந்தாக்களில் விலைமகளிர் பலர் ஆடை, ஆபரணம் முதலியவற்றால் தங்களைச் சிங்காரித்துக் கொண்டு, நெற்றியில் பொட்டிட்டு, வெற்றிலையிட்டுச் சிவந்த வாயுடன் மக்களைக் கவர்ந்து கொண்டிருந்தனர். நான் வியப்புடன், “அம்மா! இங்கு நீ இப்படி விளையாடுகிறாயா?” என்று சொல்லி அவர்களை வணங்கினேன். இவ்வாறு உயர்ந்த உணர்வுத் தளத்தினின்று மனிதர்களையும் பொருட்களையும் பார்க்கலாம் என்பதையே நாம் மறந்துவிட்டோம். நாம் எங்கே குருதேவரின் அனுபவங்களைப் புரிந்து கொள்வது?

உடல் நினைவுடன் நம்மைப் போன்று சாதாரண உணர்வு நிலையில் இருக்கும்போதுகூட, சுயநல சுகபோக ஆசை சிறு துளியும் குருதேவரின் மனத்தில் இல்லை. அதனால் அவரது புத்தியும் பார்வையும் நம்மை விட எவ்வளவு ஆழமாக கருத்துக்களை அறிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தன! உண்ணும் போதும், உறங்கும்போதும், பார்க்கும்போதும், கேட்கும்போதும், நடக்கும்போதும், அமரும் போதும், அனைத்து செயல்களின்போதும் தீவிர சுகபோகங்களைத் தூண்டக்கூடிய பொருட்களே நம் கண்முன் பிரகாசிக்கின்றன. நம் மனமும் அவற்றால் கவர்ந்து இழுக்கப்படுகின்றது, சுகபோகங்களுக்கு எதிராக உள்ளவற்றை ஒதுக்கி விடுகின்றது. இதன் காரணமாக, அவ்வாறு ஒதுக்கிய மனிதர்களின் இயல்பினையும், பொருட்களின் தன்மையையும் நாம் அறியும் வாய்ப்பும் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. இவ்வாறு எத்தனையோ பொருட்களையும் மனிதர்களையும் நம்முடையதாக ஆக்கிக் கொள்வதற்கான முயற்சியிலே நாம் நம் வாழ்நாள் முழுவதையும் கழிக்கிறோம். ஞானத்தைப் பெறுவதற்கான ஆற்றலில் மக்களிடம் ஏற்றத்தாழ்வு இருக்கின்றது. நம் அனைவருக்கும் கண், காது போன்ற புலன்கள் இருந்தாலும் அனைவரும் புலன்களை ஒரேவகையாக எல்லா விஷயங்களிலும் பயன்படுத்தி, ஒரே அளவு அறிவைப் பெற முடிகிறதா, என்ன? தன்னலமும் இன்ப நாட்டமும் குறைவாக உள்ளவர்கள் மற்றவர்களைவிட எளிதில் எல்லா விஷயங்களையும் அறிந்து கொள்கின்றனர்.

11. குருதேவரின் புலன்களும் மனமும் புத்தியும் கூர்மையானவை. சுகபோகங்களில் பற்றின்மையே இதற்குக் காரணம். பற்றுடைய மற்றும் பற்றற்ற மனங்களின் வேறுபாடு

சாதாரண மனநிலையில் இருக்கும்போது கூட குருதேவரின் பார்வை எவ்வளவு கூர்மையாக இருந்தது என்பதை விளக்க

12. குருதேவரின் ஓரிரு உதாரணங்களைப் பார்ப்போம். உவ அறிவுக் கூர்மைக்கு மாணம், எடுத்துக்காட்டுகள் முதலியவற்றைப் பயன்படுத்தி, சிக்கலான தத்துவங்களை அவர் விளக்குவதை ஊன்றிக் கவனித்தால், அவரது கூர்த்த அறிவுத் திறனை அறியலாம். தாம் கூற விரும்புவதை அவற்றின் உதவியால், கேட்பவர்கள் மனத்தில் ஒரு சித்திரம்போல் தீட்டிவிடுவார் அவர்.

சிக்கலான சாங்கிய தத்துவத்தைப் பற்றி ஒருநாள் பேச்சு நடந்தது. புருஷனும் பிரகிருதியும் சேர்ந்து பிரபஞ்சம் எவ்வாறு

i. சாங்கிய தத்து உருவெடுத்தது என்று குருதேவர் கூறிக் வத்தை சுலபமாக கொண்டிருந்தார். அப்போது சொன்னார்: விளக்கியது -- திரு 'புருஷன் கார்த்தா அல்லர், புருஷன் எதுவும் மண வீட்டில் தலைவ னும் தலைவியும் செய்வதில்லை என்று சாங்கியம் கூறுகிறது.

பிரகிருதிதான் அனைத்தையும் செய்கிறது. பிரகிருதியின் செயல்களைப் புருஷன் சாட்சியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். பிரகிருதி தன்னிச்சையாக எதையும் புருஷனின் துணையின்றி செய்ய முடியாது. கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்கள் பெரிய பண்டிதர்கள் அல்ல; எழுத்தர், கணக்கர், பள்ளி, கல்லூரி மாணவர்கள், அதிகமாக இருந்தால் மருத்துவர், உபநீதிபதி களாக இருக்கலாம். குருதேவர் கூறியது புரியாததால் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். அதனைக் கவனித்த குருதேவர் கூறினார்: 'நீங்கள் திருமண வீட்டில் பார்த்த தில்லையா? வீட்டுத் தலைவர் அமர்ந்து ஹுக்கா பிடித்தவாறே கட்டளை மட்டும் இட்டுக் கொண்டிருப்பார். வீட்டுத் தலைவி சேலையிலெல்லாம் மஞ்சள்பொடி அப்பிக்கிடக்க, வீடு முழுவதும் ஓடி இந்த வேலை முடிந்துவிட்டதா, அந்த வேலை தொடங்கிவிட்டதா என்று கவனிப்பாள்; இதற்கிடையில், வாய்நிறையப் பேசியபடியே விருந்தினர்களை வரவேற்பாள். அவ்வப்போது கணவனிடம் வந்து, கைகளை ஆட்டியபடி, இதை இப்படிச் செய்தேன், அதை அப்படிச் செய்தேன், இதை இனிதான் செய்ய வேண்டும், அதைச் செய்ய வேண்டியதில்லை, என்றெல்லாமும் கூறுவாள். வீட்டுத் தலைவர் ஹுக்கா பிடித்த படியே அவள் கூறுவதையெல்லாம் கேட்டுவிட்டு, ம், ம் என்று தலையசைத்து தன் ஒப்புதலைத் தருவார். அது போன்றதுதான்



இது.' அனைவரும் சிரித்துவிட்டனர். சாங்கிய தத்துவம் சிரமமின்றி அவர்களுக்குப் புரிந்து விட்டது.

அதன்பிறகு வேதாந்தத்தைப் பற்றிய பேச்சு எழுந்தது. குருதேவர் கூறினார்: 'பிரம்மமும் பிரம்ம சக்தியும் ஒன்றே.

ii. பிரம்மமும் புருஷனும் பிரகிருதியும் வேறுபட்டதல்ல, மாயையும் ஒன்றே— அதாவது அவை தனியான இரண்டு அல்ல, அசையாமல் கிடக்கும் பாம்பு. ஊர்ந்து ஒன்றுதான். ஒன்றே சிலசமயத்தில் புருஷனாக செல்லும் பாம்பு வும் சிலசமயத்தில் பிரகிருதியாகவும் இருக்கிறது என்று வேதாந்தத்தில் காணப்படுகிறது.'

எங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை என்பதைக் கண்ட குருதேவர் அதை விளக்கினார்: 'எப்படித் தெரியுமா? பாம்பு சிலவேளைகளில் ஊர்வதையும், சிலவேளைகளில் அசையாமல் படுத்திருப்பதையும் போன்றது அது. அசையாது இருப்பது புருஷ நிலை. அந்த நிலையில் பிரகிருதி புருஷனில் ஒடுங்கி, ஒன்றாகி விடுகிறது. பாம்பு ஊர்வது பிரகிருதி நிலை. அப்போது பிரகிருதி புருஷனிலிருந்து பிரிந்து செயல்படுகிறது.' அவரது உதாரணத்தைக் கேட்டபின் அந்தக் கருத்தை சுலபமாக புரிந்து கொண்டோம். இந்தச் சிறிய விஷயத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் போயிற்றே என்று எண்ணினோம்.

மற்றொரு சமயம், 'மாயை இறைவனின் சக்தி, இறைவனிடமே உள்ளது. அப்படியானால் நம்மைப் போன்று

iii. இறைவன் அவரும் மாயையினால் கட்டுப்பட்டவரா?' என்ற கேள்வி எழுந்தது. இதைக் கேட்ட குருதேவர் கூறினார்: 'இல்லை. மாயை ஈசுவரனுக்கு உரியது என்றாலும், அவரிடமே இருந்தாலும் அவர் ஒருபோதும் மாயைக்குக் கட்டுப்படுவதில்லை. ஓர் உதாரணத்தைக் கேளுங்கள்--பாம்பால் கடியுண்டவர்கள் இறந்து விடுகிறார்கள். பாம்பின் வாயில் நஞ்சு உள்ளது. பாம்பு அந்த வாய்வழியாகவே உண்கிறது. ஆனால் அது சாவதில்லை. அதுபோல்தான்.' இதைக் கேட்டபிறகு அந்தக் கருத்தை அனைவரும் புரிந்து கொண்டோம்.

சாதாரண மனநிலையில் இருக்கும்போது குருதேவரின் கூறிய பார்வையிலிருந்து எந்தப் பொருளின் உண்மைத் தன்மையும் தப்ப இயலாது என்பது மேற்கூறிய உதாரணங்களிலிருந்து தெளிவாகிறது. சாதாரண பொருட்களின் புற மாற்றங்களே அவர் பார்வையிலிருந்து தப்ப முடியாது, மனித இயல்பின்

சாதாரண மனநிலையில் இருக்கும்போது குருதேவரின் கூறிய பார்வையிலிருந்து எந்தப் பொருளின் உண்மைத் தன்மையும் தப்ப இயலாது என்பது மேற்கூறிய உதாரணங்களிலிருந்து தெளிவாகிறது. சாதாரண பொருட்களின் புற மாற்றங்களே அவர் பார்வையிலிருந்து தப்ப முடியாது, மனித இயல்பின்

மாற்றங்களைப் பற்றிச் சொல்லவே வேண்டியதில்லை. எந்திரங்களின் உதவியால் அறியப்படும் புற மாற்றங்களை நாம் இங்கு குறிப்பிடவில்லை.

ஆச்சரியத்துக்குரிய இன்னொரு விஷயம்: பொதுவாக யாருடைய கவனத்தையும் கவராத புற மாற்றங்கள், குருதேவர் சாதாரண மனநிலையில் இருக்கும்போது அவரது கண்களில் தவறாமல் பட்டுவிடும். புறவுலகில் காண்கின்ற எல்லா மாற்றங்களும் இறைவனின் திருவுளத்தால்தான் நடைபெறுகின்றன; உலகின் பொருட்கள், மனிதர்கள் அனைத்தின் விதி என்னும் சக்கரத்தைச் சுழற்றுபவன் அவனே என்பதை குருதேவர் இதயபூர்வமாக உணர வேண்டும் என்பதற்காகத்தானோ என்னவோ, அன்னை பராசக்தி விதிவிலக்கான பல மாற்றங்களை அவர் கண்முன் காட்டினாள்! 'விதி செய்தவன் விரும்பினால் அதனை மாற்றலாம், அல்லது வேறு விதி செய்யலாம்' என்று குருதேவர் கூறுவதன் விளக்கத்தை அவரது இளமைப் பருவம் முதற்கொண்டே நடந்த இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து அறியலாம். அத்தகைய சிலவற்றை இங்கு பார்ப்போம்.

பௌதீக விஞ்ஞானத்தின் தற்போதைய கண்டுபிடிப்பான மின் ஆற்றலைப் பற்றிய செய்திகள் கல்லூரி நாட்களில் எங்களுக்கு மிகுந்த ஆச்சரியத்தை அளித்திருந்தது. ஒருநாள் குருதேவரின் முன்னிலையில் குழந்தைத்தனமாக அதைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். 'எலக்ட்ரிசிட்' (மின்சாரம்) என்ற வார்த்தையை அடிக்கொருதரம் பயன்படுத்துவதைக் கேட்ட குருதேவர் மிகவும் ஆர்வத்துடன், 'என்னப்பா, என்ன பேசுகிறீர்கள்? அந்த 'எலக்டிக்டிக்' என்றால் என்ன?' என்று கேட்டார். அவரது ஆங்கில உச்சரிப்பைக் கேட்டு வேண்டிய மட்டும் சிரித்தோம். பின்னர் மின்சாரத்தைப் பற்றிய பொது விதிகளைக் கூறி, இடிதாங்கியின் பயன், உயரமானதையே இடிதாக்கும், எனவே வீட்டின் உயரத்தைவிட இடிதாங்கியின் உயரம் சற்று அதிகமாக இருக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் விளக்கினோம். எல்லாவற்றையும் அவர் மிகவும் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டார். பிறகு கூறினார்: 'ஆனால் நான் கண்ட போது என்னவோ வேறுவிதமாக அல்லவா இருந்தது!

13. இயற்கையின் அசாதாரண மாற்றங்களை குருதேவர் காணலும், கடவுள்தாம் ஏற்படுத்திய நியதியைத் தாமே மாற்றியுள்ளார் என்று அறிதலும்

14. இடிதாங்கியைப் பற்றிப் பேசியபோது குருதேவர்தமது அனுபவத்தைக் கூறியது



மூன்றடுக்கு மாடி, அதனருகில் சிறிய வீடு ஒன்று; பாழாய்ப் போன அந்த இடி மாடிவீட்டை விட்டுவிட்டு, சிறிய வீட்டின் மீதல்லவா விழுந்து தொலைத்தது. இதற்கு நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்? வெட்டு ஒன்று, துண்டு இரண்டு என்று எல்லாவற்றிற்கும் விளக்கம் கொடுத்துவிட முடியாதப்பா! அன்னை பராசக்தியின் திருவுளத்தால்தான் நியதி தோன்றி யுள்ளது. அவளது விருப்பத்தினால் மாறி அமையவும் வாய்ப்பு உண்டு. இயற்கையின் நியதிகளைப் பற்றி குருதேவருக்கு விளக்க முயன்ற மதுர்பாபுவைப் போல் எங்களுக்கும் அந்தச் சமயத்தில் குருதேவரின் கேள்விக்குரிய சரியான விடை கிடைக்கவில்லை. மூன்றடுக்கு மாடியில்தான் இடி விழுந்திருக்க வேண்டும். ஏதோ காரணத்தினால் திசைமாறி, சிறிய வீட்டைத் தாக்கி விட்டது. ஓரிரு விதிவிலக்கு இருக்கத்தான் செய்யும், வேறு ஆயிரக் கணக்கான இடங்களில் உயரமானவற்றையே இடி தாக்கி இருக்கிறது, என்றெல்லாம் கூறி அவருக்கு விளக்கினோம். ஆனாலும் இயற்கையின் நியதிகளை மீறி எதுவும் நடக்க முடியாது என்பதை குருதேவர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. 'ஆயிரம் இடங்களில் நீங்கள் சொல்வது போல்தான் நடந்தது, சரி, ஒத்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் ஓரிரு இடங்களில் அதற்கு மாறாக நடந்துள்ளதே. எனவே இயற்கை நியதிகளை மீறி சில நிகழ்ச்சிகள் நடக்க முடியும்' என்று கூறினார்.

மிகவும் அபூர்வமாக சிவப்புப்பூ பூக்கின்ற செடியில் வெள்ளைப் பூவும், வெள்ளைப் பூ பூக்கின்ற செடியில் சிவப்புப் பூவும் பூக்க வாய்ப்பு உண்டு என்பது தாவரவியல் செய்வில் வெள்ளைப் பூ வல்லுனர் கூற்று. மிகவும் அசாதாரணமாகத் தான் அப்படி நடக்குமாதலால் அதனை நாம் கண்டதில்லை. ஆனால் குருதேவரின் வாழ்க்கையைப் பாருங்கள். இயற்கையின் நியதியைப் பற்றிய கருத்துவேறுபாடு குருதேவருக்கும் மதுர்பாபுவுக்கும் தோன்றிய மறுநாளே, குருதேவருக்குச் சாதகமான எடுத்துக்காட்டை மதுர்பாபுவுக்கு குருதேவர் காட்ட முடிந்தது.

இவ்வாறே குருதேவர் ஒரு கல்லை உயிருள்ளதாகக் கண்டார். மனிதனின் முதுகெலும்பின் அடிப்பகுதி சிறிது நீள்வதையும் பின்னர் சுருங்குவதையும் பார்த்தார். பெண்பாவனையின் தீவிர வேகத்தில், ஆணுடலில் பெண்ணுடலுக்கான மாதவிலக்கு போன்ற மாறுதல்கள் ஏற்படுவதையும், அந்த

15. சிவப்புப்பூச்  
செடியில் வெள்ளைப்  
பூ பூத்ததைக் காணல்

பாவனையின் வேகம் தணிந்ததும் அந்த மாற்றங்கள் மறைந்துவிட்டதையும் கண்டார். தேவதேவியரைக் கண்டார்;

16. இயற்கையின் அசாதாரண நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு இந்தப் பிரபஞ்சம் அன்னை பராசக்தியின் திருவிளையாடல் என்று குருதேவர் உறுதி கொள்ளல்

பேய்களைக் கண்டார். அவரது வாழ்வில் இப்படி எத்தனையோ அசாதாரணமான விஷயங்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். மேலைநாட்டினர் சொன்னார்கள் என்பதற்காக, நாமும் அவர்களைப் போன்று இயற்கை என்பது அறிவற்றது, உணர்வற்றது என்று முடிவு செய்துவிட்டோம். அதனால் நியதிகளை மீறி நடக்கின்ற நிகழ்ச்சிகளை, இயற்கையின் முரணான இயல்பு என்று கூறி விளக்கம் கொடுத்துவிட்டு, மனநிறைவு அடைந்து வருகிறோம். நியதிப்படி நடக்கின்ற அனைத்தையும் புரிந்து கொண்டிருப்பதாகவும் நினைத்துக் கொள்கிறோம். ஆனால் குருதேவரின் முடிவுகளோ வேறு. புற, அக இயற்கை அனைத்தும் அன்னை பராசக்தியின் திருவிளையாடலைத் தவிர வேறெதுவும் இல்லை என்பதை அவர் கண்டார். எனவே நியதிகளை மீறிய சம்பவங்கள் அன்னையின் திருவுளத்தால்தான் நடைபெறுகின்றன என்று உறுதிபெற்றது. வேறெதுவும் இல்லாமல் போனாலும், இத்தகைய முடிவினால் குருதேவரின் மனத்தில் நம்மைவிடப் பல மடங்கு அமைதியும் மகிழ்ச்சியும் குடிகொண்டிருந்தன என்பதில் ஐயமில்லை. இத்தகைய சில நிகழ்ச்சிகளை நாம் முன்பே கூறியிருக்கிறோம். இனியும் கூறுவோம். இப்போது கூறியதிலிருந்தே வாசகர்கள் கருத்தைப் புரிந்து கொண்டிருப்பார்கள். எனவே முக்கியக் கருத்தைத் தொடர்வோம்.

மேலே கூறியதுபோல, குருதேவர் அனைத்துப் பொருட்களையும் மக்களையும் இரு உணர்வுத் தளங்களிலிருந்து பார்த்து

17. குறிப்பிட்ட ஓர் இடத்தில் வெளிப்பட்டுத் திரண்டிருந்த ஆற்றலின் அளவை குருதேவர் உயர்ந்த உணர்வுத் தளத்தில் இருந்த போது அறிந்தது

ஒரு முடிவுக்கு வருவார். நம்மைப்போல் சாதாரண உணர்வுத் தளத்திலிருந்து பார்த்து விட்டு எந்த முடிவிற்கும் வந்து விடமாட்டார். தீர்த்தத் தல தரிசனத்தின் போதும், சாதுக்களின் தரிசனத்திலும் அவரது முடிவு இவ்வாறே இருந்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை. தீர்த்தத் தலங்களுக்குச் செல்லும் போது, அந்த இடங்களில் எந்த அளவிற்கு உயர் உணர்வு நிலைகள் திரண்டுள்ளன, சாதாரண மனிதனின் மனத்தை அந்த நிலைகளுக்கு உயர்த்துவதற்கான



ஆற்றல் அந்த இடத்தில் எந்த அளவிற்கு உள்ளது என்பதை யெல்லாம் உயர்ந்த உணர்வுத் தளத்திலிருந்து பார்த்தே அவர் முடிவு செய்வார். புலனின்ப நாட்டம் லவலேசமும் அற்ற, தெய்வத்தை நிகர்த்த புனிதம் வாய்ந்த குருதேவரின் மனம், நுண்ணிய விஷயங்களைத் துல்லியமாகக் கணிப்பதற்கான ஓர் அற்புதக் கருவியாக இருந்தது. தீர்த்தத் தலங்களுக்கோ கோயில் களுக்கோ செல்லும்போது அந்த அற்புத மனம் உயர்ந்த உணர்வு நிலைக்குச் சென்று, அந்த இடத்தின் தெய்வீக சான்றித்தியத்தின் அளவை அவருக்குத் தெளிவாகக் காட்டிவிடும். அத்தகைய உயர்ந்த உணர்வுத் தளத்தினின்றுதான் அவர் காசியைப் பொன் மயமாகக் கண்டார், காசியில் மரணமடையும் உயிர்கள் எவ்வாறு எல்லா தளைகளினின்றும் விடுபடுகின்றன என்பதைப் புரிந்து கொண்டார், பிருந்தாவனத்தில் சிறப்பான தெய்வீக சான்றித்தியத்தை உணர்ந்தார், இன்றளவும் நவதீபத்தில் வெளிப்பட்டுத் துலங்கும் சைதன்யரின் சான்றித்தியத்தை அறிந்தார்.

பிருந்தாவனத்தின் தெய்வீக சான்றித்தியத்தை முதன் முதலில் உணர்ந்தவர் சைதன்யரே என்று கூறப்படுகிறது. அவர் பிறக்குமுன் விரஜ பூமியிலுள்ள தீர்த்தத்தலங் களை யாரும் அறிந்திருக்கவில்லை. அவர் அங்கே பயணம் செய்து கொண்டிருந்தபோது அவரது மனம் உயர்ந்த உணர்வுத் தளத்திற்குச் சென்று, வெகுகாலத்திற்கு முன்பு எந்த இடத் தில் கண்ணன் எந்தத் திருவிளையாடலைப் புரிந்திருந்தானோ, அந்தத் திருவிளையாடலை அவருக்கு உணர்த்தியது. இதனை அவர் ரூபர், சனாதனர் போன்ற தமது சீடர்களிடம் தெரிவித்தார். அவர்கள் அதனைத் தங்கள் சீடர் பரம்பரைக்கு விட்டுச் சென்றனர். இவ்வாறு இந்தியா முழுவதும் இது தெரிய வந்தது. இப்படி சைதன்யர் பிருந்தாவனத்தைக் கண்டுபிடித்ததை நாங்கள் சிறிதும் புரிந்து கொள்ளவில்லை. ஏன், அதை நம்பவே இல்லை. குருதேவர் உயர்ந்த தளத்தினின்று மனிதர்களையும் பொருட்களையும் கணிப்பதைக் கண்ட பிறகுதான் எங்களுக்கு இதனை ஓரளவு ஏற்றுக் கொள்ளவாவது முடிந்தது. குருதேவரின் வாழ்க்கையிலிருந்து ஓரிரு நிகழ்ச்சிகளைக் கூறினால் இதை அறியமுடியும்.

18. பிருந்தாவனத் தில் கண்ணன் திரு விளையாடல்கள் புரிந்த இடங்களை சைதன்யர் கண்டு பிடித்தார் என்பது நாம் அளவரு ம் அறிந்ததே

காமார்புகூருக்கு அருகில் உள்ள சிகோர் ஹிருதயரின் ஊர். எப்போதாவது குருதேவர் அங்குச் சென்று சில நாட்களைக்

19. சில எடுத்துக்  
காட்டுகள்: வன  
விஷ்ணுபூரி  
மிருண்மயின் முந்  
தைய உருவத்தைக்  
காணல்

கழிப்பதுண்டு என்று முன்பே கூறியுள்ளோம்.

ஒருமுறை குருதேவர் அங்கே தங்கியிருந்தபோது ஹிருதயரின் இளைய சகோதரனான ராஜா ராமிற்கும் அந்த கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஒருவருக் கும் பணவிஷயத்தில் பூசல் ஏற்பட்டது; வாய்ச்சண்டையில் தொடங்கி கைகலக்கும் நிலைக்குச் சென்றது. அருகிலிருந்த ஹுக்காவை எடுத்து மற்றவரின் தலையில் அடித்துவிட்டார் ராஜாராம். அடிபட்டவன், ராஜாராமின்மீது வழக்குத் தொடர்ந்தான். அடிதடி குருதேவரின் கண்முன் நடந்தது. குருதேவர் மிகவும் நேர்மையானவர், உண்மையைப் பேசுவார் என்பதை அறிந்த அவன் குருதேவரைச் சாட்சி சொல்ல அழைத் தான். வனவிஷ்ணுபூரில் நடந்த இந்த வழக்கில் சாட்சி சொல்ல அவர் செல்ல வேண்டியிருந்தது. போவதற்குமுன் அவர் ராஜாராமை மிகவும் கடிந்து கொண்டார். வனவிஷ்ணுபூர் வந்தபின் அவனிடம், 'பணம் கொடுத்து இந்த வழக்கை முடித்துவிடு. இல்லையென்றால் உனக்குத்தான் நஷ்டம். என்னால் பொய் பேச முடியாது. என்னிடம் கேட்டால் உனக்குத் தெரிந்ததையும் நான் பார்த்ததையும் ஒளிக்காமல் சொல்லி விடுவேன்' என்று கூறினார். ராஜாராம் பயந்துபோய் பணம் கொடுத்து வழக்கை வாபஸ் பெற்றுக்கொள்ள முன்வந்தார்.

குருதேவர் வனவிஷ்ணுபூரைச் சுற்றிப்பார்க்கச் சென்றார்.

ஒருகாலத்தில் அந்த நகரம் மிகவும் சீரும்சிறப்புமாக விளங்கியது. லால்பாந்த், கிருஷ்ணபாந்த் போன்ற பெரிய குளங்

20 வனவிஷ்ணு  
பூரின் நிலை

கள், பல கோயில்கள், யாத்திரிகர்களின் வசதிக் காக அமைக்கப்பட்ட விசாலமான சுத்தமான

பாதைகள், ஏராளமான கடைகள் நிறைந்த தெருக்கள், பாழடைந்த கோவில்கள், வீடுகள், மற்றும் வியாபார சம்பந்தமாக கூட்டம்கூட்டமாக வந்து செல்கின்ற மக்கள்-- இவையெல்லாம் அதற்குச் சான்று கூறி நிற்கின்றன. விஷ்ணுபூரின் அரசர்கள் ஒரு காலத்தில் மிகவும் செல்வாக்கு நிறைந்தவர்களாக, அறநெறியாளர்களாக இருந்தனர். கல்வியை ஆதரித்து வந்தனர். இசையிலும் அந்த நகரம் புகழ்பெற்று விளங்கியது. சைதன்யரின் சீடர்களான ரூபர், சனாதனர் போன்றவர்களின் மறைவுக்குச் சிறிது காலத்திற்குப்பின் அரச பரம்பரையினர் வைணவ மரபைப் பின்பற்றினர்.



கல்கத்தா பாக்பஜாரில் உள்ள மதன்மோகன் இந்த விஷ்ணுபூர் அரசர்களின் குலதெய்வம். ஒருசமயம் விஷ்ணுபூர் அரசர்களுக்கு கோகுல்சந்திர மித்ரர் ஏராளமான பணம் கடன் கொடுத்தார். பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டிய காலம் வந்தபோது அவர் பணத்திற்குப் பதிலாக மதன்மோகன் விக்கிரகத்தைக் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டார்.

விஷ்ணுபூரில் மதன்மோகன் கோவிலைத் தவிர மிகவும் பிரசித்தி பெற்ற மிருண்மயி தேவியின் கோயில் ஒன்றும் இருந்தது. அரசர்களே அதையும் நிறுவியிருந்தனர். மிருண்மயி மிகவும் விழிப்புற்ற தெய்வம் என்று அனைவரும் கூறினர். இந்த அரச பரம்பரைக்குப் போதாத காலம் வந்தபோது பைத்தியக்காரப் பெண் ஒருத்தி அந்த விக்கிரகத்தை உடைத்துவிட்டாள். அதற்குப் பதிலாக அவர்கள் புதிய விக்கிரகம் ஒன்றை நிறுவினர்.

குருதேவர் மற்ற கோயில்களுக்குச் சென்றுவிட்டு மிருண்மயி கோயிலுக்குச் சென்றார். வழியில் பரவச நிலையில் அவர் மிருண்மயியின் திருமுக தரிசனம் பெற்றார். பின்னர், கோயிலுக்குச் சென்று புதிய விக்கிரகத்தைப் பார்த்தபோது, அது அவர் தெய்வீகக் காட்சியில் கண்ட உருவத்தைப் போலில்லை. இந்த வேறுபாட்டிற்கான காரணம் அவருக்கு விளங்கவில்லை. விசாரித்தபோது புதிய விக்கிரகம் பழைய விக்கிரகத்தை ஒத்திருக்கவில்லை என்பது தெரியவந்தது. புதிய விக்கிரகத்தை உருவாக்கியவர் தனது திறமையைக் காட்டுவதற்காக முகத்தை வேறுவிதமாக அமைத்திருந்தார். பழைய விக்கிரகத்தின் உடைந்த முகத்தை அந்தணர் ஒருவர் தன் வீட்டில் பாதுகாத்து வைத்திருந்தார். சில காலத்திற்குப் பின்பு பக்திமிக்க அந்த அந்தணர் அந்தத் தலையைப் பொருத்தி, புதிய விக்கிரகம் ஒன்றை உருவாக்கச் செய்தார். அதனை லால்பாந்த் குளத்தின் அருகே அழகிய இடம் ஒன்றில் நிறுவி, நித்திய பூஜை முதலானவை செய்துவந்தார்.

தம்மிடம் வருபவர்களின் நோக்கம், மனநிலை முதலிய வற்றை குருதேவர் எளிதில் கண்டுபிடித்துவிடுவார். சில உதாரணங்களைக் காண்போம். சுவாமி பிரம்மானந்தரைத் தமது மகனாகவே குருதேவர் அன்புபாராட்டியது பற்றி முன்பே கூறியுள்ளோம். ஒருநாள் அவர் குருதேவரின் அறைக்குக் கிழக்கே

உள்ள நீண்ட தாழ்வாரத்தின் வடக்குப் பகுதியில் நின்று குருதேவருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது தோட்ட வாசலின் அருகே இரட்டைக் குதிரை பூட்டிய வண்டி ஒன்று வந்து நின்றது. அதனுள் ஓரிரு கனவான்கள் அமர்ந்திருந்தனர். பார்த்ததுமே அது கல்கத்தாவில் உள்ள செல்வந்தர் ஒருவரின் வண்டி என்று சுவாமி பிரம்மானந்தர் அறிந்து கொண்டார். அப்போதெல்லாம் கல்கத்தா மக்கள் பலர் குருதேவரைப் பார்க்க வருவதுண்டு. இவர்களும் அவ்வாறே வந்திருக்கிறார்கள் என்று எண்ணி பேசாமல் நின்றார்.

குருதேவரின் பார்வை வண்டியின்மீது பட்டதுதான் தாமதம், ஒருவித அச்சத்துடன், பரபரப்பாக அவர்கள் கண்களில் படாமல் அறைக்குள் வந்து அமர்ந்துவிட்டார். வியப்புற்ற சுவாமி பிரம்மானந்தர் அவர் பின்னாலேயே அறைக்குள் சென்றார். அவரைக் கண்டதும் குருதேவர், 'போ, போ. அவர்கள் இங்கு வர விரும்பினால், இப்போது என்னைப் பார்க்க முடியாது என்று சொல்' என்று விரட்டினார். சுவாமி பிரம்மானந்தர் அறைக்கு வெளியே வந்தார். இதற்குள் அவர்களும் அங்கே வந்துவிட்டனர். அவர்கள் பிரம்மானந்தரை அணுகி, 'இங்கு சாது ஒருவர் வசிக்கிறார் அல்லவா?' என்று வினவினர். அதற்கு பிரம்மானந்தர் குருதேவர் பெயரைக் கூறி, 'ஆம், அவர் இங்கே வசிக்கிறார். ஆமாம், நீங்கள் அவரை எதற்காகப் பார்க்க வேண்டும்?' என்று கேட்டார். அவர்களுள் ஒருவர், 'எங்கள் உறவினர் ஒருவருக்குத் தீராத வியாதி. எவ்வளவோ முயன்றும் பயனில்லை. இந்த சாது ஏதாவது மருந்து தருவார் என்று இங்கே வந்துள்ளோம்' என்று பதிலளித்தார். அப்போது பிரம்மானந்தர், 'யாரோ தவறாக உங்களுக்குக் கூறியுள்ளார்கள். இவர் மருந்து எதுவும் கொடுப்பதில்லை. ஒருவேளை, நீங்கள் பிரம்மசாரி துர்க்கானந்தரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். மருந்து கொடுப்பது அவர்தான். பஞ்சவடியில் உள்ள குடிலில் அவர் இருக்கிறார். அங்கே போனால் பார்க்கலாம்' என்று கூறினார்.

அவர்கள் சென்றதும் குருதேவர் பிரம்மானந்தரிடம், 'அப்பப்பா, அவர்களிடம்தான் என்ன ஆழ்ந்த தமோகுணம்! அவர்களை என்னால் பார்க்கவே முடியவில்லை, பேசுவது எப்படி! பயந்துபோய் ஓடி வந்து விட்டேன்' என்றார்.



இவ்வாறு குருதேவர் உயர்ந்த உணர்வு நிலையிலிருந்து ஒவ்வொரு மனிதன், பொருள், இடம் என்று அனைத்தின் உயர்ந்த, தாழ்ந்த உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்வதை நாங்கள் தினமும் காண்பதுண்டு. அவரது கணிப்பு ஒருபோதும் தவறாக இருக்கவில்லை என்று கண்ட பின்னரே அவரது சொற்களை நம்பத் தொடங்கினோம். இதுபற்றி இன்னும் ஒரிரு உதாரணங்களைக் கூறிவிட்டு, பின்பு சாதாரண உணர்வு நிலையில் புனிதத் தலங்களில் அவருக்குக் கிடைத்த அனுபவங்களைச் சொல்லப் போகிறோம்.

சுவாமி விவேகானந்தரின் மனம் இளமைப் பருவம் முதலே பிறர் துன்பம் கண்டால் துடிக்கும். எனவே எதன்மூலம் அல்லது

24. இரண்டாம் யார்மூலம் அவர் நன்மை பெற்றாரோ, எடுத்துக்காட்டு: கவாமி விவேகானந்தரின் நண்பர்கள் களிடமும் கூறி, அவர்களையும் அதனை அல்லது அவரை நாடச் செய்வார். அல்லது, தனக்கு உதவி செய்தவர்களிடம் அவர்களையும் அணுகச் செய்வார். படிப்பு மற்றும் ஆன்மீக விஷயங்களிலும்கூட சுவாமிஜி இவ்வாறுதான் நடந்துகொள்வார். கல்லூரி நாட்களில் நண்பர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு பல இடங்களில் பிரார்த்தனை, தியானம் போன்ற பயிற்சிகளுக்கான சபைகளை நிறுவினார். மகரிஷி தேவேந்திர நாதருடனும் கேசவருடனும் தனக்குத் தொடர்பு ஏற்பட்ட பிறகு, நண்பர்கள் பலரை அவர்களிடம் தொடர்பு கொள்ளும்படிச் செய்தார். இவ்வாறு இளமையிலிருந்தே அவரது செயல்களைக் கண்ட பின்தான் மேற்கண்ட முடிவிற்கு வந்தோம்.

சுவாமிஜி குருதேவரைச் சந்தித்து, அவரது தியாகம், வைராக்கியம், பக்தி போன்ற மேலான பண்புகளைக் கண்டதும், தனது நண்பர்களும் குருதேவரைக் காண வேண்டும் என்பதில் பேரார்வம் கொண்டார். பலரை அழைத்தும் வந்தார். ஆனால் எந்தப் பாகுபாடின்றி, ஒருநாள் பழக்கமுடைய நண்பர்களையும் அழைத்து வந்தார் என எண்ணி விடலாகாது. பலநாள் தொடர்பின்மூலம் நல்லவர்கள், ஆன்மீக நாட்டம் உள்ளவர்கள் என்று அறிந்தவர்களை மட்டுமே அவர் அழைத்துவந்தார்.

அத்தகைய நல்ல நண்பர்களை சுவாமிஜி குருதேவரிடம் அழைத்துச் சென்றாலும் குருதேவரே அவர்களின் அக இயல்பினைத் தமது தெய்வீக நோக்கால் ஊடுருவிப் பார்த்து,

வேறுவகையான முடிவிற்கு வந்தார். இதனை சுவாமிஜியும் குருதேவரும் அடிக்கடி எங்களிடம் கூறியிருக்கின்றனர்.

25. 'முயற்சி செய் தாலும், விரும்பிய வண்ணம் திகழ்வது இயலாது' சுவாமிஜி கூறினார்: 'குருதேவர் என்னைப்போல் அவர்களையும் ஏற்றுக் கொண்டு, அவர்களுக்கு ஆன்மீகவழி காட்டாததைக் கண்ட நான், அவ்வாறு செய்யும்படி அவரை வற்புறுத்தினேன். குழந்தைத் தனமான பிடிவாதத்துடன் வரிந்துகட்டிக் கொண்டு தர்க்கம் செய்தேன். "இறைவன் பாரபட்சம் அற்றவன். அவன் சிலரிடம் கருணை பொழிவதும் சிலருக்கு மறுப்பதும் இல்லை. நீங்கள் மட்டும் என்னை ஏற்றுக் கொண்டதுபோல் ஏன் அவர்களையும் ஏற்கக் கூடாது? உரிய முயற்சியினால் ஒருவன் பண்டிதனாக, அறிஞனாக ஆவதைப் போன்று, ஏன் ஆன்மீக அனுபூதியையோ, இறைக் காட்சியையோ விரும்பினால் ஒருவர் அடைய முடியாது!" என்றல்லாம் கேட்டேன். அதற்கு அவர் கூறினார்: "என்ன செய்வதப்பா, அவர்களிடம் மிகவும் கீழான விலங்கியல்பு இருப்பதாக அன்னை எனக்குக் காட்டுகிறாள். இந்தப் பிறவியில் அவர்களுக்கு ஆன்மீக அனுபூதி கிடைக்காது. நான் என்ன செய்யட்டும்? அதுசரி, நீ என்ன சொன்னாய்? விருப்பமும் உரிய முயற்சியும் இருந்தால், ஒருவர் நினைத்ததை இந்த வாழ்க்கையில் சாதித்துவிட முடியும், என்றா?" அவர் முதலில் கூறிய எதையும் பொருட்படுத்தாமல் நான் சொன்னேன்: "ஆம். அப்படித்தான். ஏன்? உண்மையான முயற்சி செய்தால் விரும்புவதை ஒருவர் அடைய முடியாதா? கண்டிப்பாக முடியும். நீங்கள் சொல்வதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை." அதற்கு குருதேவர் கூறினார்: "நீ நம்பினாலும், நம்பாவிட்டாலும் அன்னை எனக்கு அவ்வாறுதான் காட்டினாள்." இருந்தாலும் நான் அவர் கூறியதைச் சிறிதும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் நாட்கள் செல்லச்செல்ல அனுபவத்தின் வாயிலாக, குருதேவர் கூறியது உண்மை என்பதும், நான் எண்ணியது தவறு என்பதும் எனக்குப் புரிந்தது.'

இவ்வாறு குருதேவரைச் சோதித்துப் பார்த்தபின், மெள்ளமெள்ள குருதேவரின் சொற்களைத் தாம் நம்பத் தொடங்கியதாக சுவாமிஜி கூறினார். இது தொடர்பாக சுவாமிஜி எங்களிடம் கூறிய இன்னொரு நிகழ்ச்சியையும் இங்கே கூற வேண்டும். பண்டித சசதரைப் பற்றி சுவாமிஜியின் மூலமாகக் கேள்வியுற்று அவரைப் பார்க்க 1885-ஆம் ஆண்டு ரத யாத்திரைத்



திருநாளன்று குருதேவர் சென்றார்<sup>3</sup> அவருடன், 'அன்னை பராசக்தியின் அருளாணை பெற்றவர்களே ஆன்மீக உபதேசம் செய்யத் தகுதி வாய்ந்தவர்கள். மற்றவர்கள், பெயருக்கு ஆசாரியர்கள், அவ்வளவுதான்' என்றெல்லாம் பல்வேறு விஷயங்களைப் பற்றிய உரையாடல் நடைபெற்றது. பின்னர் குருதேவர் குடிக்கத் தண்ணீர் கேட்டார். தாகத்திற்குக் கேட்டாரா அல்லது வேறு ஏதேனும் காரணமாகக் கேட்டாரா என்பது எங்களுக்குத் தெரியாது. சாதுவோ, சன்னியாசியோ, பக்கிரியோ, விருந்தாளியோ, ஒருவர் வீட்டிற்குச் சென்று அங்கு எதுவும் உண்ணாமல் திரும்பினால் அது அந்த இல்லறத் தானுக்குத் தீங்கு செய்யும் என்று குருதேவர் வேறொரு சமயம் எங்களிடம் கூறியிருந்தார். அவர் யார் வீட்டிற்குச் சென்றாலும் அவர்களாக ஏதேனும் கொடுக்கா விட்டாலோ, அல்லது கொடுப்பதற்கு மறந்து விட்டாலோ, தாமாகவே கேட்டுவாங்கி உண்டுவிட்டே வருவார்.

சசதரின் வீட்டில் குருதேவர் தண்ணீர் கேட்ட உடனே, நெற்றியில் திலகம் மற்றும் மாலை போன்ற சமயச் சின்னங்கள் அணிந்திருந்த ஒருவர் தண்ணீர் கொண்டுவந்து மரியாதையுடன் குருதேவரிடம் கொடுத்தார். அதைக் குடிக்கப் போனார் குருதேவர். ஆனால் குடிக்கவில்லை. பக்கத்தில் இருந்தவர் இதைக் கவனித்தார். உடனே அவர் அந்தத் தண்ணீரைக் கொட்டிவிட்டு, வேறு தண்ணீர் கொண்டுவந்து கொடுத்தார். குருதேவர் அதில் சிறிது குடித்துவிட்டு, சசதரிடமும் விடைபெற்று தட்சிணேசுவரம் திரும்பினார். முதலில் கொண்டுவந்த தண்ணீரில் ஏதோ தூசி விழுந்திருக்கும், அதனால்தான் குருதேவரால் அந்த தண்ணீரைக் குடிக்க முடியவில்லை என்றுதான் எல்லோரும் எண்ணினர். அப்போது குருதேவருக்கு மிக அருகில் அமர்ந்திருந்தார் சுவாமிஜி. தண்ணீரில் தூசி எதுவும் இல்லை என்பதை அவர் கவனித்திருந்தார். இருந்தாலும் குருதேவர் அந்தத் தண்ணீரைக் குடிக்க மறுத்ததை எண்ணிய சுவாமிஜி ஆழ்ந்து சிந்தித்தார். தொடக் கூடாதவர்கள் தொட்ட குற்றம்தான், குருதேவர் மறுத்ததன் காரணமாக இருக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தார். புலனீன்பங்களில் தீவிர நாட்டம் கொண்டவர்கள், ஏமாற்றி, திருடி, பணம் சேர்த்தவர்கள், மற்றவர்களுக்குத் தீங்கு விளைவித்துப் பணம்

26. மூன்றாம்  
எடுத்துக்காட்டு:  
பண்டித சசதரைக்  
காணச் சென்றபோது  
குருதேவர் அங்கு  
தண்ணீர் அருந்தியது

சேர்த்தவர்கள், பெண்ணாசை, பொன்னாசைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ள ஆன்மீக வேடமிட்டு நியாயமற்ற வழியில் பொருள் ஈட்டுபவர்கள் போன்றோர் கொண்டுவரும் உணவையோ பணத்தையோ பெற்றுக் கொள்ளத் தம் கையை நீட்டினால், கை சற்று நீண்டுவிட்டுத் தாமாக்கவே சுருங்கிவிடும் என்றும் அதிலிருந்து அத்தகையோரை தாம் இனம்கண்டு கொள்வதாகவும் குருதேவர் சுவாமிஜியிடம் கூறியதுண்டு.

இந்த எண்ணம் தோன்றியதும் இதிலுள்ள உண்மையை அறிய வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார் சுவாமிஜி. எனவே தம்முடன் திரும்பும்படி குருதேவர் அழைத்தபோதிலும், ஏதோ வேலை இருப்பதாகச் சாக்குச் சொல்லி, குருதேவரை வண்டியில் ஏற்றி அனுப்பிவிட்டார். முதலில் தண்ணீர் கொடுத்தவரின் இளைய சகோதரர் சுவாமிஜிக்குத் தெரிந்தவர். அதனால் குருதேவர் சென்றதும் அவரைத் தனியிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று தமையனின் குணநலன்களைப் பற்றி விசாரித்தார். முதலில் அவர் சற்று தயங்கினார். பின்னர், 'அண்ணனின் கெட்ட குணங்களைப் பற்றி நான் எப்படிச் சொல்வேன்' என்று சொன்னார். சுவாமிஜி எங்களிடம் கூறினார்: 'அதிலிருந்து நான் உண்மையை அறிந்து கொண்டேன். பிறகு அந்த வீட்டிலுள்ள எனக்குத் தெரிந்த வேறு ஒருவரிடமும் விசாரித்து எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொண்டேன். என் சந்தேகம் விலகியது. பிறர் மனத்தை குருதேவர் எவ்வாறு அறிந்து கொள்கிறார் என்று திகைத்தேன்.'

சாதாரண மனநிலையில் இருக்கும்போது குருதேவர் எவ்வாறு பொருட்கள் மற்றும் மனிதர்களின் அக இயல்புகளைக்

27. குருதேவரின் மன அமைப்பின் இயல்பு. பொருட்கள் மற்றும் மக்களின் தகுதியை அவர் எவ்வாறு நிர்ணயம் செய்தார்

கண்டுபிடிக்க முடிந்தது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், முதலில் அவரது மன அமைப்பை அறிய வேண்டும். பின்னர், இதனைச் சாதிக்க அவர் எந்த நிரந்தரமான அளவுகோலைப் பயன்படுத்தி மற்ற பொருட்

களின் தரத்தை நிர்ணயித்தார் என்பதை அறிய வேண்டும். இதைப் பற்றி நாம் ஏற்கனவே கூறியுள்ளோம். இங்கு அதைச் சுருக்கமாகக் கூறினால் போதுமானது. குருதேவரின் மனத்தில் உலகப் பொருட்கள் எதன்மீதும் பற்று இருக்கவில்லை. அதனால் அவர் ஏதேனும் ஒன்றை ஏற்றுக் கொள்ள விரும்பினால் அவரது மனம் உடனே அதனுடன் தன்னை இணைத்துக் கொள்ளும்;



ஒன்று வேண்டாம் என்று நினைத்தால் உடனடியாக அதனின்று தன்னை விலக்கிக் கொள்ளவும் செய்யும்; அப்படி விலக்கிக் கொண்ட ஒன்றை வாழ்நாள் முழுவதும் திரும்பிப் பார்ப்பதும் இல்லை. அவரது வியக்கத்தக்க உறுதிப்பாடு, அற்புதமான பகுத்தறிவு, ஒருமுகப்பட்ட மனம் ஆகியவை, மனத்தின்மீது அவருக்கு முழு ஆதிக்கத்தை அளித்தது. அதனால் எந்தப் பொருளின்மீதும் எவ்வளவு காலம் வேண்டுமானாலும், மனத்தை நிலைநிறுத்த அவரால் முடிந்தது. ஒரு கணம்கூட மனம் அப்படிஇப்படி அசைவதில்லை. மனத்தின் ஒரு பகுதி ஏதாவது ஒன்றை ஏற்க அல்லது மறுக்க நினைத்தால், மற்ற பகுதி, 'ஏன் இப்படிச் செய்கிறாய்?' என்று கேட்கும். இந்தக் கேள்விக்குச் சரியான விடை கிடைத்தால் உடனே, 'நல்லது, அப்படியே செய்' என்று அந்தப் பகுதி கூறும். அவ்வாறு முடிவு எடுத்தவுடன் மனத்தின் வேறொரு பகுதி, 'அப்படியானால் அதை இறுகப் பற்றிக்கொள். ஊண், உறக்கம், ஓய்வு, விழிப்பு என்று எந்த நிலையிலும் அதற்கு மாறாக நீ எதையும் செய்யக் கூடாது' என்று கூறும். அதன்பின் மனத்தின் அனைத்துப் பகுதிகளும் ஒருமுகமாக அதனை ஏற்றுக்கொண்டு அதன்படிச் செயல்படும். மனம் அவ்வாறு நடந்து கொள்கிறதா என்பதை அவரது உறுதிப்பாடு கவனித்துக் கொண்டிருக்கும். எதேச்சையாக அவர் தமது முடிவிற்கு மாறாக ஏதாவது செய்ய எத்தனித்தால்கூட, உள்ளிருந்து யாரோ ஒருவர் அவ்வாறு தம்மைச் செயல்படாது தடுத்து புலன்களைக் கட்டி வைப்பதுபோல் குருதேவர் உணர்வார். வாழ்நாள் முழுவதும் குருதேவர் மற்றவர்களிடம் நடந்து கொண்ட விதத்தினை நன்கு கவனித்தோமானால், இதனை நாம் புரிந்து கொள்ளலாம்.

குருதேவரின் பள்ளி நாட்களைச் சற்று எண்ணிப் பாருங்கள். சிறுவன் கதாதரன் சில நாட்கள் பள்ளிக்குச் சென்ற 28. முதல் எடுத்தக்காட்டு: 'அரிசியும் வாழைக்காயும் மூட்டைகட்ட உதவும் கல்வி எனக்குத் தேவையில்லை' உடனேயே, 'அரிசியும் வாழைக்காயும் மூட்டை கட்டும் கல்வி எனக்கு வேண்டாம். இதனை நான் கற்க மாட்டேன்' என்று கூறிவிட்டான். தம்பி வழிதவறிச் செல்வதாகத்தான் தமையன் ராம்குமார் எண்ணினார். சிலகாலத்திற்குப் பிறகு கல்கத்தாவில் தனது பாடசாலையில் சொந்தக் கண்காணிப்பிலேயே அவரை வைத்து, மீண்டும் அதே கல்வியைக் கற்குமாறு வற்புறுத்தினார். ஆனாலும் அவரால் தம்பியின் கருத்தை மாற்ற இயலவில்லை.

பாடசாலையிலிருந்து கிடைத்த வருவாய் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றப் போதுமானதாக இல்லை. தன் தமையன் வேறு வேலை தேடியாக வேண்டும் என்பது குருதேவருக்குத் தெரியும். எனினும் செல்வந்தர்களைப் புகழ்ந்து அவர்களின் நிழலில் வாழ்வதைவிட ராணிராசமணியின் கோயிலில் அர்ச்சகராக வேலைபார்ப்பது நல்லது என்றுதான் குருதேவர் எண்ணினார்.

சாதனைக் காலத்தில் குருதேவர் தியானம் செய்ய அமரும்போது, அவரது மூட்டுக்கள் எல்லாம் கடகட என்ற ஒலியுடன் தானே பூட்டிக் கொள்ளும். அவர் நீண்ட நேரம் அசையாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக, யாரோ ஒருவர் உள்ளிருந்து பூட்டுபோட்டு பூட்டுவது போலிருக்கும். பூட்டுபவர் மீண்டும் திறக்கும்வரை எவ்வளவு முயன்றாலும் அவரால் நகரவோ, திரும்பவோ, கை, கால், கழுத்து, இடுப்பு எதையும் அசைக்கவோ முடியாது! சிலவேளைகளில் திரிகுலம் ஏந்திய ஒருவர் அவர் அருகில் அமர்ந்து கொண்டு, 'கடவுளைத் தவிர வேறு எதையாவது நீ நினைத்தால், இந்தத் திரிகுலத்தால் உன் மார்பைப் பிளந்து விடுவேன்' என்று சொல்வதை குருதேவர் காண்பார்!

பூஜை வேளையில் தன்னை குருதேவர் அன்னை பராசக்தியுடன் ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்ததும், அவரது மனம் அப் படியே செய்தது. வில்வஇலைகளையும் செம்பருத்தி போன்ற மலர்களையும் அன்னையின் திருப்பாதங்களில் அர்ப்பிக்கச் சென்றபொழுது, கை அப்படியே சுழல்வதுபோல் திரும்பி, அவருடைய தலையிலேயே மலர்களை வைத்துவிடும்!

சன்னியாச தீட்சை பெற்றுக் கொண்டதும், அனைத்திலும் இரண்டற்ற பிரம்ம அனுபவம் பெற்றார் குருதேவர். அதன்பின்னர் நீத்தார் கடன் செய்வதற்காகத் தண்ணீரைக் கைகளில் எடுக்க முயன்றார். ஆனால் கைகளைக் குவித்து தண்ணீரை அள்ளவே முடியாமல் போய்விட்டது. துறவறம் ஏற்றுக் கொண்டபின் தாம் சடங்குகளினின்று விடுபட்டு விட்டதை அவர் புரிந்து கொண்டார்.

29. இரண்டாம் எடுத்துக்காட்டு: குருதேவர் தியானம் செய்ய அமர்ந்ததும் உடலின் மூட்டுக்களை யாரோ பூட்டுவதும் கையில் திரிகுலத்துடன் ஒருவர் தோன்றுவதும்

30. மூன்றாம் எடுத்துக்காட்டு: பூஜை முறை

31. பித்ரு தர்ப்பணம் செய்ய இயலாதது



பற்றின்மை, பகுத்தறிவு, மன ஒருமைப்பாடு, உறுதிப்பாடு இவையெல்லாம் குருதேவரிடம் எவ்வளவு இயல்பாக இருந்தன என்பதைக் காட்ட இப்படி எத்தனையோ உதாரணங்களைச் சொல்லலாம். குருதேவரின் அனுபவங்கள் அனைத்தும் சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டவையாக இருப்பதால் சாஸ்திரங்களின் உண்மை நிரூபணமாகிறது. சுவாமி விவேகானந்தர் கூறியுள்ளார்: 'இந்தக் காரணத்தால்தான் இம்முறை இறைவன் ஏட்டுக் கல்வி இல்லாதவராக அவதரித்துள்ளார். இந்துக்களின் வேதம், வேதாந்தம் முதல், மற்ற மதங்களின் சாஸ்திரங்களுள் கூறப்பட்ட ஆன்மீக நிலைகள் அனைத்தும் உண்மை என்பதையும், அந்த நெறிகளைப் பின்பற்றி அவற்றில் கூறப்பட்டுள்ள நிலைகளை மனிதன் அனுபவ வாயிலாக உணர முடியும் என்பதையும் உலகிற்கு எடுத்துக் காட்டுவதற்காகவே தம் வாழ்நாள் முழுவதும் குருதேவர் படிக்காதவராகவே இருந்துவிட்டார்.'

நிர்விகல்ப நிலையை எய்தி, அத்வைத நிலையில் இறைவனை அடைவதுதான் வாழ்க்கையின் இறுதி லட்சியம் என்பதை, குருதேவரின் மனப்பாங்கை ஆராயும் போது நாம் அறிய முடிகிறது. அந்த அனுபவத்தைப் பற்றி குருதேவர் கூறுவார்: 'அங்கு எல்லா நரிகளும் ஒரே மாதிரிதான் ஊளையிடுகின்றன' அதாவது நிர்விகல்ப சமாதி நிலையை அடைந்தவர்கள் அனைவரும் அந்த நிலையிலிருந்து இந்தப் படைப்பின் காரணமான இறைவனைக் கண்டு, அவரைப் பற்றி ஒரேவகையான கருத்தையே கூறியுள்ளனர். அன்பின் அவதாரமான சைதன்யரைப் பற்றி குருதேவர் கூறுவார்: 'யானையின் தந்தங்கள் பகைவர்களைத் தாக்க அமைந்துள்ளன, உள்ளே உள்ள பற்கள் உணவை மெல்லுவதற்காக உள்ளன. அதுபோல சைதன்யரிடம் வெளியில் துவைதமும் உள்ளே அத்வைதமும் இருந்தன.' அத்வைத ஞானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் அவர் எப்போதும் எல்லாவற்றையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்தார். ஒரு தனிமனிதனையோ, மனிதர்களின் மொத்தமான சமுதாயத்தையோ எந்தக் கருத்து அல்லது பயிற்சி இந்த அத்வைத நிலையை நோக்கி அழைத்துச் செல்கிறதோ, அந்தக் கருத்து

32. சுற்றறிவற்ற குருதேவரின் ஆன்மீக அனுபவங்களால் வேதங்கள் மற்றும் சாஸ்திரங்களின் உண்மைகள் நிரூபிக்கப் பெற்றது

33. அத்வைத ஞானம் பெறாதே வாழ்க்கையின் குறிக் கோள் தனிமனிதனின் அல்லது சமூகத்தின் நிலையை நிர்ணயிக்க அத்வைத ஞானத்தின் அடிப்படையில் குருதேவர் அணுகுதல்

அல்லது பயிற்சிதான் மற்றக் கருத்துக்களைவிடச் சிறந்தது என்று குருதேவர் கருதினார்.

குருதேவரின் ஆன்மீகக் காட்சிகளை ஆராய்ந்தால் அவற்றுள் சில அவரால் மட்டுமே அறியக் கூடியவை, வேறு

34. தான் மட்டுமே அறியக்கூடிய காட்சிகளும் பிறருக்குத் தெரிவிக்கக் கூடிய காட்சிகளும்

சில, பிறராலும் உணரக் கூடியவை என்பது விளங்கும். அதாவது உறுதிப்பாட்டுடன் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்த சாதனைகளின் காரணமாக, அவரது எண்ணங்கள் திரண்டு

ஒரு வடிவெடுத்து, அந்த உருவம் அவர்முன் தோன்றியது; அதனை அவரால் மட்டும் தான் காண முடிந்தது. அது அவரது சொந்த அனுபவம். அவரது மனம் மேலேமேலே உயர்ந்து நிர்விகல்ப நிலையை நெருங்கும்போது அல்லது பாவமுகத்தில் இருக்கும்போது சில காட்சிகள் கிடைத்தன. அந்தக் காட்சிகள் உணர்த்திய உண்மைகளைப் பிறர் புரிந்து கொள்ளா விட்டாலும், அவரைப் பொறுத்தவரை அவை நிதரிசனமான உண்மை. எனவே நிகழ்காலத்தில் இவ்வாறு இருக்கிறது என்றோ, எதிர்காலத்தில் இவ்வாறு நடக்கப் போகிறது என்றோ, அவற்றைக் கூறிவிடுவார். அவர் கூறியதுபோல் நடக்கவும் செய்தது. முதல்வகையான காட்சிகள் உண்மை என்று உணர்ந்து கொள்ள குருதேவரைப் போன்ற திடநம்பிக்கை, விடாமுயற்சி போன்ற பண்புகள் வேண்டும்; அல்லது குருதேவர் எந்த நிலையினின்று அந்தக் காட்சிகளைப் பெற்றாரோ, அந்த உயர்ந்த நிலைக்குச் செல்ல வேண்டும். இரண்டாம் வகையான காட்சிகள் உண்மை என்று அறிய நம்பிக்கையோ சாதனைகளோ மற்ற எதுவுமோ தேவையில்லை. ஏனெனில் அந்தக் காட்சிகள் உண்மையென நிரூபணமாகும் போது, யாரும் அவற்றை நம்பித்தான் தீர வேண்டும்.

குருதேவரது மனத்தின் இயல்பைப் பற்றி முன்பு கூறியதிலிருந்தும், மேலே கூறியவற்றிலிருந்தும் அவர் சாதாரண

35. எதைப்பற்றியும் ஒரு தெளிவான முடிவுக்கு வரும்வரை குருதேவரின் மனம் அமைதியுறாது

உணர்விலிருக்கும்போதுகூட அவரது மனம் செயலற்று இருப்பதில்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். பொருட்கள் மற்றும் மனிதர்களுடன் சிறிதுநேரமே தொடர்பு கொண்

டாலும் அவற்றின் தன்மையையும், நடத்தை முதலியவற்றையும் ஆராய்ந்து, ஒரு தெளிவான முடிவிற்கு வரும்வரை அவரது மனம் அமைதி அடையாது. பணம் சம்பாதிக்கத்தான்



பண்டிதர்கள் சாஸ்திரங்களைப் படிக்கிறார்கள் என்பதை இளமையிலேயே அறிந்த அவரது மனம் 'அரிசியும் வாழைக்காயும் மூட்டை கட்டுவதற்கான' அந்தக் கல்வியை அவர் கற்காதவாறு செய்துவிட்டது. வயது ஏற ஏற, அவர் பல இடங்களில் பல நிலைகளிலுள்ள மக்களைச் சந்தித்தார். அவர்களைப் பற்றியும் அந்த மனம் பல்வேறு முடிவுகளுக்கு வந்தது. அத்தகைய முடிவுகளைப் பற்றியே நாம் இப்போது சிந்திக்க வேண்டும்.

சைதன்யர் உடலை உகுத்தபின், வங்காளத்தில் சாக்தர் களுக்கும் வைணவர்களுக்கும் இடையே விரோத மனப்பான்மை

36. சாதாரண உணர்வுத் தளத்தில் இருந்த போது குருதேவர்கடவை சாக்தர்களுக்கும் வைணவர்களுக்கும் இடையே இருந்த வெறுப்புணர்ச்சி

வளர்ந்தது. ராமபிரசாதர் போன்ற அரிய சாதகர்கள் தங்கள் சாதனையின் மூலம் காளியும் கிருஷ்ணனும் ஒன்றே என்று உணர்ந்து, இந்த விரோதமும் வெறுப்பும் தவறானது என்று கூறியும், சாதாரண மக்கள் அதைப் பொருட் படுத்தவில்லை. ஒரு சாரார் மற்றொரு சாராரைப்

பழிப்பதும் கேலிப்பேச்சு பேசுவதும் நிந்திப்பதுமாக பகைமை உணர்வை விடாமல் வளர்த்து வந்தனர். இதைப் பற்றிய கேலிகலந்த தெய்வ நிந்தனைகளே இதற்குச் சான்று. இந்த விரோதத்தைப் பற்றி குருதேவர் இளமையிலேயே அறிந்திருந்தார். பின்னர், அவர் இரு நெறிகளையும் பின்பற்றி சாதனைகள் புரிந்து, இரண்டின் மூலமும் அனுபூதி பெற்று இரண்டு நெறிகளுமே உண்மை என்பதை உணர்ந்தார். எனவே சாக்தர்களுக்கும் வைணவர்களுக்கும் இடையில் நிலவுகின்ற வெறுப்புணர்ச்சிக்குக் காரணம் அவர்களிடம் ஆன்மீக உணர்வு இல்லாததும், அதனால் தோன்றிய அகங்காரமுமே என்பதைப் புரிந்துகொண்டார்.

குருதேவரின் தந்தை ஸ்ரீராம உபசாகர். தெய்வ அருளால் பெற்ற ஸ்ரீரகுவீரர் சாளகிராமத்தை வீட்டில் வைத்துப் பூஜை

37. தம் குடும்பத்தில் இந்த வெறுப்புணர்ச்சியை நீக்க அவர்கள் அனைவரும் சக்தி மந்திரீட்சை பெறும் படிச் செய்தல்

செய்து வந்தார். வைணவக் குடும்பத்தில் பிறந்திருந்தாலும் குருதேவர் இளமைப் பருவம் முதலே சிவன், விஷ்ணு இருவரிடமுமே சமமாக பக்தி செலுத்தியதை நாம் அறிய முடிகிறது. இளமையில் சிவவேடம் தரித்து சிவ

மணிநேரம் சிவ உணர்வில் தோய்ந்திருந்தது பற்றி காமார்புகூர் வாசிகள் கூறி, இன்றும் அந்த நிகழ்ச்சி நடந்த இடத்தைக்

காண்பிக்கிறார்கள். மேலும், குருதேவர் ஒருமுறை தம் குடும்பத்தில் உள்ள அனைவரையும் விஷ்ணு மற்றும் சக்தி மந்திர தீட்சை பெறச் செய்தார். அவர்கள் மனத்திலுள்ள வெறுப்புணர்ச்சியை நீக்கவே குருதேவர் இவ்வாறு செய்திருப்பார் என்பதை நாம் ஊகிக்கலாம்.

பாமர மக்களின் நன்மைக்காகக் கல்வி, மதம் ஆகியவற்றைப் பரப்ப அசோக மன்னர் முடிவு செய்தது எல்லோரும்

38. சாதுக்கள் மருந்துகளை சிப்பாரிசு செய்யவும், சிகிச்சை அளிக்கவும் ஆரம்பித்தது அவர்களை ஆன்மீகப் பாதையிலிருந்து பிறழச் செய்தது

அறிந்ததுதான். இந்தியாவில் பல இடங்களில் மனிதர்களுக்கும் விலங்குகளுக்கும் அவர் மருத்துவமனைகள் கட்டினார். மருந்துகளைச் சேகரித்தும், பல இடங்களில் மூலிகைகளைப் பயிரிட்டும் மக்களுக்கு அவை எளிதாகக்

கிடைக்கச் செய்தார். புத்த பிட்சுக்கள் மூலமாக மருந்துகளையும் மூலிகைகளையும் வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பி, அவற்றின் பெருமைகளைப் பரப்பினார். இதன் பிறகுதான் சாதுக்களிடம் மருந்துகளை வைத்திருக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். தாந்திரிக காலத்தில் அந்தப் பழக்கம் மேலும் வளர்ந்தது. தொடர்ந்த காலத்தில் இந்தப் பழக்கம் சாதுக்களை ஆன்மீகப் பாதையிலிருந்து பிறழச் செய்தது. எவ்வளவோ கண்டித்தும் பழமையில் ஊறிய இந்தியாவில் இன்னும் அந்தப் பழக்கம் அழியவில்லை. இவ்வாறு ஒரேயடியாக ஆன்மீகத்திலிருந்து நழுவி, சுகபோக வாழ்க்கையில் மூழ்கிவிட்ட பல சாதுக்களை குருதேவர் தட்சிணேசுவரத்திலும் தீர்த்த யாத்திரைகளின் போதும் காண நேர்ந்தது. 'மருந்து, மூலிகைகள் கொடுக்கின்ற, மாந்திரிக வேலைகள் செய்கின்ற, பணம் பெற்றுக் கொள்கின்ற, விபூதி திலகம் போன்ற புறச் சின்னங்களை அணிகின்ற, 'ஸைன் போர்ட்' (Sign Board) வைப்பதுபோல், கால்களில் மரத்தாலான பாதரட்சை அணிந்து தான் பெரிய துறவி என்று விளம்பரப் படுத்திக் கொள்கின்ற துறவிகளை நம்பாதே' என்று அவர் அடிக்கடி எங்களிடம் கூறுவார்.

போலித் துறவிகளையும், நெறி தவறிய துறவிகளையும் பற்றி குருதேவர் கூறியதிலிருந்து, பாமர மேலைநாட்டினர்

39. போலித் துறவிகளைப் பற்றி குருதேவரின் கருத்து

கூறுவதுபோல, அவரும் துறவி சமூகத்தினரையே வேரறுக்க வேண்டும் என்று எண்ணியதாகக் கருதிவிடக் கூடாது. ஏனெனில், வயிற்றுப் பாட்டுக்காக வேடமணிந்த போலித் துறவிகூட நல்ல



இல்லறத்தானைவிட உயர்ந்தவன் என்று குருதேவர் கூறுவார். யோகமோ யாகமோ எதுவும் செய்யவில்லை என்றாலும் நற்பண்பு படைத்தவனாக, பிச்சையேற்று வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தால்கூட, அந்தத் துறவி சாதாரண இல்லறத்தானைவிட தியாகத்தின் பாதையில் எவ்வளவு முன்னேறியவன் ஆகிவிடுகிறான்! கடவுளுக்காக அனைத்தையும் துறப்பது என்பதே, குருதேவரைப் பொறுத்தவரை ஒரு மனிதனின் குணநலன்களைச் சீர்தூக்கும் அளவுகோலாக இருந்தது. அவரது மேற்கூறிய கூற்றே அதற்கு உதாரணமாகும்.

உண்மையான பக்தனோ ஞானியோ, எந்த நெறியைச் சேர்ந்தவர் ஆனாலும் அவர்களை குருதேவர் மிகவும் மதித்தார் என்பதனை முன்பே பல இடங்களில் கூறியுள்ளோம். அவர்களின் அனுபூதியினால்தான் பாரதப் பெருநாட்டில் சனாதன தர்மம் இன்றும் தழைத்து நிற்கிறது. அவர்களுள் இறையனுபூதி பெற்று தங்களை மாயை என்னும் கட்டினின்று எல்லாவிதத்திலும் விடுவித்துக் கொண்டு முக்தி பெற்றவர்களின் வாயிலாகத்தான் வேதம் முதலான சாஸ்திரங்கள் உண்மை என்பது நிரூபிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆப்த புருஷர்களே வேதங்களின் விளக்கம் என்பதை வைசேஷிகர்கள் உட்பட பாரதத்தின் தரிசன ஆசாரியர்கள் அனைவரும் ஒருமனதாகக் கூறியுள்ளனர். எனவே உள்ளொளி படைத்த குருதேவர் இதனை அறிந்து, அத்தகையோரைப் போற்றியதில் வியப்பொன்று மில்லை.

தத்தம் நெறியில் உறுதியான பக்தியுடன் முன்னேறிச் செல்கின்ற உண்மையான சாதுக்களை குருதேவர் மிகவும் மதித்துப் போற்றினார். அவர்களுடைய உறவை மிகவும் விரும்பினார். ஆயினும் சிலவேளைகளில் அவர்களிடமிருந்த ஒரு குறைபாட்டைக் கண்டு மிகவும் வருந்தினார்-- எல்லா நெறியினருடனும் தாம் அன்புடன் பழகுவதுபோல் அவர்களால் பழக முடியவில்லை என்பதைக் கண்டார் அவர். அத்வைத நெறியில் செல்கின்ற உயர்ந்த சாதகர்களிடம்கூட இந்தக் குறை இருந்ததெனில், பக்தி சாதகர்களைப் பற்றிக் கூறவே வேண்டாம். அத்வைத நிலையின் பரந்த மனப்பான்மையை அடைவதற்கு மிக முன்பே, மற்ற நெறிகள் அனைத்தும் தாழ்வானதென்று சமமான அளவில்

40. உண்மையான சாதுக்களின் வாழ்க்கையால்தான் சாஸ்திரங்கள் வாழ்கின்றன

41. உண்மையான சாதுக்களிடமும் குறுகிய மனப்பான்மை இருப்பதைக் கண்டால்

வெறுக்கக் கற்றுக் கொள்கின்றனர்; அல்லது தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்ற எண்ணத்தில் பிற நெறியினரை அகங்காரம் நிறைந்த கருணையுடன் பார்க்கின்றனர். ஒரே குறிக்கோளை நோக்கிச் செல்பவர்களிடையே இத்தகைய வெறுப்புணர்ச்சி இருப்பது குருதேவருக்கு மிகுந்த வருத்தத்தை அளித்தது. குறுகிய மனப்பான்மையின் காரணம், உண்மையான ஆன்மீகம் என்பது என்ன என்பதைப் புரிந்துகொள்ளாததே என்பதை அவர் தெளிவாகக் கண்டார்.

தட்சிணேசுவரக் காளி கோயிலில் வாழ்ந்தபோது இல்லறத்தார், துறவறத்தார் இரு சாராரிடமும் எந்தக் குறுகிய மனப்பான்மையையும் ஆன்மீக உணர்வின்மையையும் கண்டாரோ, அதையே தீர்த்த யாத்திரையின்போதும் குருதேவர் கண்டார். அங்கெல்லாம் அதிகமாக இருந்ததே தவிர குறைவில்லை. மதுர்பாபு தானம் செய்தபோது, அதைப் பெற பிராமணர்கள் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டது, காசியில், அழைப்பின் பேரில் தாந்திரிக சாதகர்களின் சக்தி பூஜையைக் காணச் சென்றபோது, அவர்கள் பூஜை என்ற பெயரில் மிதமிஞ்சிக் குடித்துக் கும்மாளமிட்டது, தண்டிசாதுக்கள் பெயர்புகழுக்காக உயிரைவிட்டு பெருமுயற்சிகளில் ஈடுபட்டது, பிருந்தாவனத்திலுள்ள வைணவ பாபாக்கள் சாதனை என்ற போர்வையில் பெண்களுடன் பொழுது போக்கியது இவைபோன்ற நிகழ்ச்சிகள், சமூகம் மற்றும் நாட்டின் உண்மை நிலையை குருதேவருக்கு வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டின. அதேவேளையில், குருதேவர் அத்வைத நிலையை உணர்ந்து நிர்விகல்ப நிலையில் நிலைபெற்றிராவிட்டால், இந்தப் புற நிகழ்ச்சிகள் அவருக்குப் பெரிதாக உதவியிருக்க முடியாது. உயர்நிலையை அவர் உணர்ந்திருந்ததால் தான், தனிமனிதன் மற்றும் சமூகத்தின் இறுதி லட்சியம் என்ன என்பது அவருக்கு உறுதியாகத் தெரிந்தது. அந்த அடிப்படையில் அனைத்தையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்து, புரிந்து கொள்வது எளிதாயிற்று. பண்பாடு, ஒழுக்கம், தர்மம், ஞானம், பக்தி, உறுதிப்பாடு, யோகம், கர்மம் முதலிய பண்புகள் மனிதனை எந்த லட்சியத்தை நோக்கிச் செலுத்துகிறது, இவற்றைப் பின்பற்றுபவன் எதை அடைவான் என்பதைச் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி அறிந்து கொள்ளத்தான், தனிமனிதன்

42. ஆன்மீகப் பண்பு இல்லாததைத் தீர்த்த தலங்களில் குருதேவர் காணல். அனுபவத்திற்கும் குருதேவரின் அனுபவத்திற்கும் உள்ள பெரிய வேறுபாடு



மற்றும் சமூகத்தின் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியையும் குருதேவர் சாதாரண மனநிலையில் இருக்கும்போது கூர்ந்து கவனித்தார். இதன் மூலம்தான் அவரால் எல்லா விஷயங்களிலும் உண்மை எது, பொய் எது என்பதைச் சரியாக உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது. உண்மையான துறவு என்றால் என்ன என்று தெரியாமல் இருந்தால், அவரால் எவ்வாறு துறவிகளின் முன்னேற்றத்தை நிர்ணயிக்க முடியும்? பலருடைய ஆழ்ந்த எண்ணங்களின் ஆற்றலால் புனிதத் தலங்களிலும் விக்கிரகங்களிலும் ஆன்மீகம் உறைந்துள்ளது என்பதைச் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றித் தெரிந்திராவிட்டால், உண்மையே வடிவான அவர் எவ்வாறு மற்றவர்களைத் தீர்த்த யாத்திரைகளுக்கும் விக்கிரக வழிபாட்டிற்கும் ஊக்குவிக்க முடியும்? ஒவ்வொரு மதமும் காட்டும் பாதை என்ன, லட்சியம் எது என்பதை அறிந்திராவிட்டால், எந்த மதமானாலும் குறுகிய மனப்பான்மை தவறு என்பதை அவர் எவ்வாறு அறிந்திருக்க முடியும்?

நாமும் சாதுக்களையும் புண்ணியத் தலங்களையும் விக்கிரகங்களையும் தினமும் காண்கிறோம். பல்வேறு மதங்களும் சாஸ்திரங்களும் எழுப்பும் ஆரவாரத்தைக் கேட்கிறோம். வீணவாதங்களை முழக்கும் அறிவுப் போர்களைக் கண்டு இதுதான் சரி, அதுதான் சரி என்று மயங்குகிறோம். அன்றாட நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டு வாழ்க்கையின் லட்சியத்தை முடிவு செய்ய முயன்று, ஒரு கணம் இதுதான் சிறந்த குறிக்கோள், மறுகணம் அதுதான் சிறந்த குறிக்கோள் என்று தடுமாறுகிறோம். மனம் இவ்வாறு அலைக்கழிக்கப் படுவதால் எதிலும் ஒரு நிலையான முடிவிற்கு வர முடியாமல், இறுதியாக நாத்திகர்களாகி வாழ்க்கையின் ஒரே குறிக்கோள் சுகபோக அனுபவங்கள்தாம் என்ற முடிவுடன் கவலையின்றிக் காலம் கழிக்கத் தொடங்கி விடுகிறோம். ஊசலாடுகின்ற இத்தகைய குறிக்கோள்களும் முயற்சிகளும் நமக்கு என்ன நன்மையைத் தர முடியும்? நாம் முன்பே கண்டதுபோல், அற்புத மனம் படைத்திருந்தார் குருதேவர். அதனால் எதனையும் ஒரு பார்வையிலே புரிந்து கொண்டுவிடுவார். விலங்கியல்பு கொண்ட நமது மனமோ, பெரிய மகான்கள், ஆசாரிய புருஷர்கள் இவர்களின் உதவியின்றி நூறுமுறை பிறந்தாலும் அவ்வாறு புரிந்து கொள்ளுமா என்பது சந்தேகம்தான். இரண்டுமே மனம்தான் என்றாலும் நம் மனத்திற்கும் அவரது

மனத்திற்கும்தான் எத்தனை பெரிய வேறுபாடு! அவரது ஒவ்வொரு செயலும் இதனை நமக்கு உணர்த்திவிடும். சாதாரண மனித மனத்திற்கு மாறாக அவதார புருஷர்களின் மனம், ரஜோ, தமோ குணங்களின் நிழல்கூட இல்லாத தூய சத்வ குணத்தினால் ஆக்கப்பட்டிருப்பதாக பக்தி சாஸ்திரங்களும் கூறுகின்றன.

இவ்வாறு, சாதாரண உணர்வு நிலையிலிருந்தும் தெய்வீக உணர்வு நிலையிலிருந்தும் கவனித்தால்தான் நாட்டில்

43. தமது பரந்த கொள்கையைப் பற்றி குருதேவர் அறிந்து கொள்ளல்

ஆன்மீகம் குன்றிவருவது, எல்லா மதங்களிலும் காணப்படும் குறுகிய மனப்பான்மை ஆகிய வற்றைத் தீர்த்த யாத்திரையின்போது ப்லருடன்

பழகியதால் அவரால் காண முடிந்தது. அது மட்டுமின்றி, எல்லா மதங்களும் உண்மையாதலால், அவை ஒவ்வொன்றும் பல்வேறு மனப்பாங்கு கொண்ட மக்களைப் பல்வேறு வழிகளில் ஒரே லட்சியத்தை நோக்கி அழைத்துச் செல்வது உண்மை என்றாலும், முந்தைய ஆசாரியர்கள் இந்த உண்மையைப் போதிக்கவில்லை என்பது அவருக்குத் தெரிந்தது. அதற்குக் காரணம் அவர்கள் இதை அறிந்திராததாக இருக்கலாம்; அல்லது இடம், காலம், தகுந்த மக்கள் முதலியவை பொருந்தி வராததால், போதிப்பதைத் தவிர்த்திருக்கலாம். குறுகிய நோக்கும் வெறுப்பும் அறவே இல்லாத இந்தக் கோட்பாடு உலகிற்குப் புதியது என்பதையும், தாமே அதனை உலகிற்கு வழங்க வேண்டும் என்பதையும் கண்டார் அவர்.

எல்லா மதங்களும் உண்மை; 'எத்தனை மதங்களோ அத்தனை வழிகள்' என்ற மிகப் பரந்த கொள்கையை

44. எல்லா மதங்களும் உண்மை; 'எத்தனை மதங்களோ அத்தனை வழிகள்' என்ற உண்மையை முதன்முதலில் உணர்ந்தவர், தாமே என்பதை குருதேவர் புரிந்து கொள்தல்

முதன்முதலாக உலகம் குருதேவரிடமிருந்துதான் கேட்டது என்று பலர் இப்போது அறிந்திருக்கிறார்கள். முனிவர்களிடமும் ஆசாரியர்களிடமும் இதில் ஓர் அம்சமாவது இருந்திருக்க வேண்டும் என்று சிலர் எண்ணலாம். ஆனால் சிறிது ஆழ்ந்து பார்த்தால்,

அவர்கள், ஒவ்வொரு கோட்பாட்டிலிருந்தும் அதன் சாரம் என்று தாங்கள் கருதிய பகுதியை எடுத்து அவற்றை மிகுந்த சிரமத்துடன் ஒருங்கிணைத்து ஒற்றுமையை ஏற்படுத்த முயன்றுள்ளதைக் காணலாம். ஆனால் குருதேவர் எந்தக் கோட்பாட்டினுடையவும் எந்தப் பகுதியையும்



புறக்கணிக்காமல், ஒவ்வொன்றையும் சமமான ஈடுபாட்டுடன் தம் வாழ்க்கையில் பின்பற்றினார். அதன்மூலம் லட்சியத்தை அடைந்தார்; உண்மையை உணர்ந்தார். இதுபோல் எந்த ஆசாரியரும் உண்மையை உணரவில்லை. இதை ஆராய்வது இங்கு நமது நோக்கமன்று. இளமைப் பருவத்திலிருந்தே இந்தப் பரந்த மனப்பான்மை குருதேவரிடம் இருந்தது என்பதை மட்டும் இங்கே சொல்ல விரும்புகிறோம். தீர்த்தத் தலங்களுக்குச் சென்று வரும் முன், இவ்வாறு ஒரு பரந்த கோட்பாட்டை தாம் ஒருவரே அடைந்துள்ளது அவருக்கு உறுதியாகத் தெரிய வில்லை. பண்டைய முனிவர்களும் ஆசாரியர்களும் ஒரு குறிப்பிட்ட நெறியின் வாயிலாகக் குறிக்கோளை அடைவது என்பதை மக்களுக்குப் போதித்தனர். ஆனால் எல்லா நெறிகளும் ஒரே லட்சியத்திடம்தான் இட்டுச் செல்கிறது. என்பதை ஒருவர்கூட போதிக்கவில்லை. சாதனைக் காலத்தில், இதயபூர்வமாக அவர் தமது ஆசைகள் அனைத்தையும் அன்னையின் கமலத் திருவடிகளில் அர்ப்பணித்துவிட்டார்; மாயையின் பிடிக்குள், உலகியல் வாழ்க்கையில் அகப்பட லாகாது என்று முடிவு செய்தார்; அத்வைத உணர்வு நிலையிலேயே வாழ்ந்தார். ஆனால் அன்னை அதை அனுமதிக்கவில்லை. நினைத்துப் பார்க்க முடியாத பல வழிகளால் அவரது உடலை அன்னை காப்பாற்றியது, குறுகிய மனப்பான்மை என்பதை முடிந்த அளவுக்கு உலகினின்று நீக்கத்தான் என்பதையும், உலகிற்கு நன்மை செய்வதான இந்த உண்மைக்காக உலகம் ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதையும் குருதேவர் அறிந்தார். இத்தகைய முடிவிற்கு எங்களால் எவ்வாறு வர முடிந்தது என்பதை இப்போது சொல்ல முயற்சிக்கிறோம்.

இறையனுபூதி என்பது வெறும் பேச்சினால் அடையக் கூடியது அல்ல, அதற்கு சாதனைகள் தேவை என்பதை இளம் வயதிலிருந்தே குருதேவர் அறிந்திருந்தார். நீண்ட நாட்கள் சாதனை செய்து, ஒருவர் பெற்ற சக்தியை மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்க முடியும் என்பதையும் சாதனைக் காலத்தில் அவ்வப் போதும், பூரண நிலையடைந்தபின் அடிக் கடியும் உணர்ந்தார். இதைப் பற்றி அங்கங்கே ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளோம்.<sup>4</sup> அன்னை பராசக்தி தன் கருணையினால் அளப்பரிய ஆற்றலைத் தம்மிடம் சேர்த்துள்ளாள்,

45. உலகிற்கு ஆன் மீகத்தை வழங்கவே அன்னை தனக்கு அசாதாரண ஆற்றலை அருளியிருக்கிறாள் என்பதை குருதேவர் உணர்ந்தது

சிலவேளைகளில் தாமே அறியாமல் அந்த ஆற்றலை மதுர் போன்ற ஒரு சிலரிடம் அவள் பயன்படுத்தியிருக்கிறாள், என்பதற்கான நிரூபணங்களை அவர் பலமுறை உணர்ந்தார். அவள் தன்னைக் கருவியாகக் கொண்டு நற்பேறு பெற்ற சிலருக்கு அருள் பொழிவாள் என்பதை மட்டும் தான் அறிந்திருந்தார். ஆனால் எவ்வாறு, எப்போது அதைச் செய்வாள் என்பது அவருக்குத் தெரியாது. ஒரு சிறு குழந்தைபோல் அன்னையை முற்றிலுமாகச் சார்ந்திருந்த அவர் அதைப் புரிந்துகொள்ள முயலவும் இல்லை. இந்தியாவுக்கு ஆன்மீகத்தை அளிக்க வேண்டும், உலகில் வேகம் மிக்கதோர் ஆன்மீக அலையைப் பாய்ச்ச வேண்டும் என்பதுபற்றி அவர் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. ஆனால் இப்போது தன்னைக் கருவியாகக் கொண்டு அன்னை இந்தப் புதுவிதத் திருவிளையாட்டை தொடங்கிவிட்டாள் என்பதை குருதேவர் உணரத் தொடங்கினார். ஆனால் உணர்ந்தால் மட்டும் என்ன நடந்து விடும்? அவள் என்ன செய்யப் போகிறாள், எந்தப் பாதை வழியாக அழைத்துச் செல்வாள் என்பது தெரியாமல் அவர் என்ன செய்ய முடியும்? எனவே, 'அன்னை என்னுடையவள், நான் அவளுடையவன்' என்பதை எப்போதும் சொல்லிச் சொல்லி, அவர் உண்மையிலேயே அன்னையின் குழந்தையாக ஆகிவிட்டார். அன்னையின் விருப்பத்தைத் தவிர அவர் மனத்தில் எந்த ஆசையும் எழவில்லை. அவ்வப்போது ஓர் ஆசைமட்டும் தோன்றும்-- அது பல்வேறு வழிகளில் பலவிதமாக அன்னையைக் காண வேண்டும் என்பதுதான். அந்த ஆசையை அவர் உள்ளத்தில் தோற்றுவித்ததும், தானே என்பதையும் அவருக்கு உணர்த்தியிருந்தாள் அன்னை. எனவே இப்போது இந்தப் புதிய அனுபவம் ஏற்பட்டபோது அவர் அன்னையின் குழந்தையாக, அவளை ஆனந்தமாகச் சார்ந்திருந்தார். அவளும் முன்போலவே இப்போது அவருடன் விளையாடலானாள்.

தீர்த்த யாத்திரை சென்றபோது, தவத்தில் சிறந்த கங்காமாதாவுடன் பிருந்தாவனத்தில் தம் வாழ்க்கையின் மீதி நாட்களைக் கழிக்க குருதேவர் ஆவலுற்றார் என்பதை முன்பே பார்த்தோம். நம்மைப்போல் அகங்கார வசப்பட்டு அவர் குரு பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பதை இதிலிருந்து அறிய முடிகிறது. 'அன்னை தன் பணியை, தானே செய்கிறாள்.



உலகத்திற்குப் பணி செய்யவோ, மக்களுக்குப் போதிக்கவோ நான் யார்?" என்ற மனநிலையே அவரிடம் வேருன்றி இருந்தது

46. குருதேவர், நம் மைப் போல் அகங்கார வசப்பட்டு குரு பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை

என்பதைக் கற்பனையில் கூட நம்மால் புரிந்து கொள்ள இயலாது. ஆனால் இத்தகைய மனப்பாங்கின் காரணமாகத்தான் அவரால் அன்னையின் பணிக்கு உண்மையான கருவியாக

இருக்க முடிந்தது. இத்தகைய மனப்பாங்கினால்தான் தொடர்ந்து பாவமுகத்தில் இருக்க முடிந்தது. இத்தகைய மனப்பாங்கினால்தான் அவரிடம் குருநிலை வெளிப்பட முடிந்தது. இத்தகைய மனப்பாங்கினால்தான் அவரிடம் குருவுணர்வு திரண்டு ஓர் அற்புதமான புதிய உருவம் பெற்று மேற்கண்டவாறு வெளிப்பட முடிந்தது. இதுநாள்வரை அவரிடம் குருவுணர்வு மேலெழும்போது, அவர் தம்மை மறந்து விடுவார்; அவரால் என்ன நடைபெற வேண்டுமோ, அது நடைபெற்ற பின்னரே அவர் அதைத் தெரிந்துகொள்வார். இப்போதோ, அவர் மனமும் உடலும் அந்த உணர்வின் வெளிப்பாட்டைத் தாங்கிக்கொள்ளப் பழக்கப்பட்டு விட்டது; அதுவே அவரது இயல்பாகவும் ஆகிவிட்டிருந்தது. அவர் விரும்பாவிடினும், குருநிலையிலேயே அவர் இருக்குமாறு செய்யப்பட்டார். முன்பு கள்ளமற்ற ஒரு பாலனின் நிலை அல்லது எளிய சாதகனின் நிலைதான் அவரது மனத்தின் இயல்பான நிலையாக இருந்தது. அந்த நிலையில்தான் அவர் நீண்டநேரம் இருக்கவும் செய்வார்; அப்போது குருவுணர்வு எப்போதாவது வெளிப்பட்டது. ஆனால் இப்போது, அதற்கு மாறாக, குருநிலையில் நீண்டநேரமும், பால அல்லது சாதக நிலையில் குறைந்த நேரமும் இருந்தார்.

குரு என்ற அகங்காரம் அவரிடம் ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. பலவேளைகளில் அவர் பாவமுகத்தில்

இருக்கும்போது, அன்னை பராசக்தியுடன் சிறுவனைப் போன்று சண்டையிடுவதே அதற்குச் சான்றாகும். தாமரை மலர்ந்தால் அதனை நாடி வரும் வண்டினம்போல, குருதேவரிடம் வெளிப்பட்ட ஆன்மீகத்தால்

47. அதற்கான நிருபணம்-- பாவமுகத்தில் இருந்தபோது குருதேவர் அன்னை பராசக்தியிடம் போய் கொண்டது

கவரப்பட்டு மக்கள் கூட்டம்கூட்டமாக தட்சிணைகவரத்திற்கு வந்தனர். அப்போது ஒருநாள் நாங்கள் அங்குச் சென்றபோது அவர் பாவமுகத்தில் அன்னையுடன் பேசிக் கொண்டிருந்ததைக்

கண்டோம். அவர் பேசியதாவது: 'நீ என்ன செய்கிறாய்? இவ்வளவு கும்பலைக் கூட்டி வர வேண்டுமா, என்ன? குளிக்கவும், சாப்பிடவும்கூட (எனக்கு) நேரம் கிடைக்கவில்லை! (அப்போது குருதேவர் தொண்டைப் புண்ணால் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்.) தமது (தேகத்தைக் காட்டி) இது பழுதான முரசு. இப்படிப் போட்டு அடித்தால் ஒருநாள் உடைந்துவிடும். அப்போது என்ன செய்வாய்?'

மற்றொரு சமயம் நாங்கள் தட்சிணேசுவரத்தில் அவர் முன் அமர்ந்திருந்தோம். 1884, அக்டோபர் மாதம். பிரதாப் 48. இரண்டாம் ஹாஸ்ராவின தாய்க்கு உடல்நலக் குறைவு என்ற எடுத்துக்காட்டு

செய்தி வந்திருந்தது. பெற்றவளுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும் என்று எவ்வளவோ எடுத்துக் கூறி அவரை வீட்டிற்கு அனுப்பியிருந்தார் குருதேவர். அன்றுதான் நாங்கள் தட்சிணேசுவரம் சென்றிருந்தோம். அப்போது ஹாஸ்ரா, வீட்டிற்குச் செல்லாமல் வைத்தியநாதம் சென்றுவிட்டதாகச் செய்தி வந்தது. இந்தச் செய்தி குருதேவருக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கியது. சற்று பேசிக் கொண்டிருந்தபின் அவர் எங்களைப் பாடும்படிக் கூறினார். சிறிதுநேரத்தில் பரவச நிலையை அடைந்தார். அன்றும் அவர் ஒரு சிறுவனைப்போன்று அகிலாண்ட நாயகியிடம் சண்டையிட்டார். 'நீ ஏன் ஒன்றுக்கும் உதவாதவர்களைக் கூட்டி வருகிறாய்? (சிறிதுநேர மௌனத் திற்குப் பின்னர்) என்னால் அவ்வளவு செய்ய முடியாது. ஒருபடி பாலில் கால்படி தண்ணீர் கலந்திருந்தால் பரவாயில்லை, இங்கோ ஒருபடி பாலில், ஐந்துபடி தண்ணீர்! அடுப்பை ஊதிஊதி, புகையினால் கண்கள் எரிகின்றன! விரும்பினால் நீ போய்ச் செய். என்னால் இவ்வாறு ஊத முடியாது. இப்படிப்பட்டவர்களை இனிமேல் கூட்டி வராதே' என்றார் அவர். அவர் எந்த துரதிர்ஷ்டசாலியை இவ்வாறு குறிப்பிட்டார் என்பது எங்களுக்குப் புரியவில்லை. நாங்கள் மௌனளாக அவரையே பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தோம். இப்படி அன்னையுடன் நாள்தோறும் சண்டை நடைபெறும். மற்றவர்கள் ஏங்குகின்ற பதவியிலிருந்து விடுபட அன்னையைக் கேட்டதிலிருந்தே, அவர் அந்தப் பொறுப்பை எவ்வளவு துச்சமாகக் கருதினார் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

இவ்வாறு அன்னை தன் திருவுளத்தால் குருதேவரின் வாழ்வில் அசாதாரணமான அனுபவங்களை அளித்து,



இத்தகைய பரந்த கோட்பாடு ஒன்றை அவர்மூலம் வெளிப்படுத்தினாள். இத்தகைய பரந்த கொள்கையை வேறு எந்த ஆசாரியர் மூலமும் அவள் வெளிப்படுத்தியதில்லை. குருதேவருக்கு இதைப் புரிய வைத்ததுடன், இந்தக் கோட்பாட்டை அவர் பிறருக்கு அறிவிப்பதற்காக அளப்பரிய ஆன்மீக ஆற்றலையும் அவரிடம் நிறைத்தாள். அந்த ஆற்றலைப் பிறருக்கு வழங்கக் கூடிய உகந்த கருவியாக அவரை உருவாக்கினாள்-- இந்த விஷயங்களையும் அன்னை இப்போது அவருக்குக் காட்டினாள். நாலா பக்கமும் ஆன்மீகம் என்பதே சிறிதும் இல்லாததையும், அதே வேளையில் அந்த இல்லாமையை நிறைவு செய்வதற்கான அசாதாரணமான ஆற்றல் தன்னுள் நிறைக்கப் பட்டிருப்பதையும் குருதேவர் கண்டு திகைப்புற்றார். அஞ்ஞானத்தால் உருவான மயக்கமாகிய ரக்தபீஜ அரக்கனை மாய்க்க, அன்னை இந்த யுகத்திலும் களம் ஒன்றைத் தயார்ப்படுத்தி விட்டாள் என்பதையும் அவர் புரிந்து கொண்டார். அன்னையின் இந்தக் கருணைத் திருவிளையாடலைக் காணும் பேற்றை மீண்டும் உலகம் பெறப் போகிறது, அந்த அகிலாண்டகோடி பிரம்மாண்டநாயகியும் அனந்த குணமயியுமான அன்னையைப் போற்றிப் பாட வார்த்தைகளின்றி மக்கள் திகைத்து நிற்கப் போகிறார்கள்! அதிக வெப்பம் மேகத்தை உருவாக்குவதைப் போல, தேய்வைத் தொடர்ந்து வளர்ச்சி வருவதைப்போல, கெட்ட காலத்தின் இறுதியில் நல்ல காலம் வருவதைப் போல, எண்ணற்ற மக்களின் நீண்ட கால இதயபூர்வமான தேவையைத் தொடர்ந்து, அன்னை பராசக்தியின் அளப்பரிய கருணை திரண்டு இந்த வடிவம் தாங்கி, குருஉணர்வின் ஓர் உருவாய் அவதரிக்கிறது. அன்னை தன் கருணையினால் இதனை குருதேவருக்குக் காட்டியருளினாள். அது மட்டுமின்றி, அன்னையின் இந்தத் திருவிளையாடல் குருதேவர் மூலமாக முற்காலத்திலும் பலமுறை நிகழ்ந்துள்ளது, வருங்காலத்திலும் பலமுறை நிகழப் போகிறது என்பதையும் அவருக்கு உணர்த்தினாள். சாதாரண ஜீவனுக்கு முக்தி கிடைப்பதைப்போல அவருக்கு முக்தி கிடைப்பது. 'அன்னையின் ஜமீனில் நிர்வாக அதிகாரியான தாம் குழப்பம் நேரும் இடங்களில் எல்லாம் அமைதியை நிலைநாட்ட

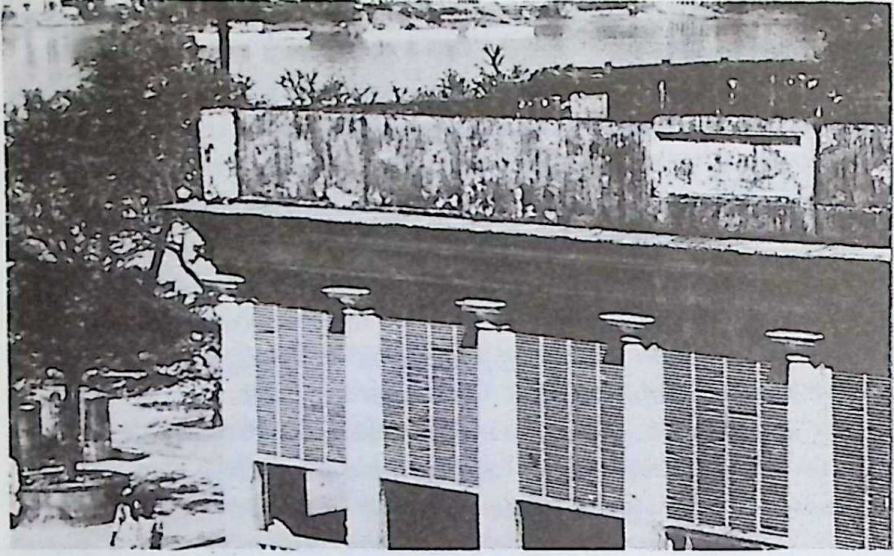
49. குருதேவரின் அனுபவம்: 'அன்னை பராசக்தியின் ஜமீனில் நிர்வாக அதிகாரியான நான், குழப்பம் நேரும் இடங்களில் எல்லாம் சென்று அமைதியை நிலைநாட்ட வேண்டியுள்ளது'

வேண்டியுள்ளது' என்பது குருதேவருக்கு இப்போதிலிருந்து தான் தெரியவந்தது.

உலக நன்மையின் பொருட்டு அன்னை பராசக்தியே தம் உள்ளத்தில் 'எத்தனை மதங்களோ அத்தனை வழிகள்' என்ற பரந்த கொள்கையை உருவாக்கியுள்ளாள் என்பதை அறிந்ததிலிருந்து, குருதேவரின் ஆராய்ச்சி நோக்கு கொண்ட மனம் வேறொன்றையும் சிந்திக்கத் தொடங்கியது. அன்னை அறிவித்த இந்தப் புதிய பரந்த கருத்தினை ஏற்றுக்கொள்ளும் பேறு பெற்றோர் யார், யார் அன்னையிடமிருந்து ஆற்றல் பெற்று பிறர் இந்தக் கொள்கையை ஏற்கும்படிச் செய்வதன் மூலம், தமது இந்தப் புதிய பணிக்கு உதவப் போகிறார்கள் அன்னை பராசக்தி இந்தப் பெரும்பணிக்காக யார்யாரைக் குறியிட்டு ஒதுக்கி வைத்துள்ளாள்-- இந்த விஷயங்களை எல்லாம் அறிய அவர் மனம் ஆர்வம் கொண்டது. குருதேவருக்கும் மதுர்பாபுவுக்கும் இடையே இருந்த அன்பான உறவினைப் பற்றி விளக்கிய முந்தைய அத்தியாயத்தில் குருதேவர் தமது பக்தர்களைப் பற்றிக் கண்ட காட்சிகள் பற்றிக் கூறியுள்ளோம்.<sup>5</sup> இதுநாள்வரை உலகில் ஒட்டாதிருந்த குருதேவரின் மனத்தில் இப்போது, அறிவுக் கெட்டாத அன்னையின் திருவிளையாடலால், அந்தக் காட்சியில் கண்ட அவர்களின் முகங்கள் உயிருணர்வுடன் துலங்கத் தொடங்கின. அவர்கள் எத்தனை பேர், எப்போது எத்தனை நாட்களுள் அன்னை அவர்களை இங்கே கூட்டி வருவாள், அவர்களுள் யார்மூலம் எந்தப் பணியைச் செய்வாள், அவர்களையும் தம்மைப்போல் உலகைத் துறக்கும்படிச் செய்வாளா, அல்லது உலக வாழ்க்கையிலேயே வைப்பாளா, இதுவரை ஓரிருவர்தாம் தம்மிடம் வந்து இந்த அற்புதத் திருவிளையாடலை ஏதோ சிறிது அறிந்துள்ளனர், வருபவர்களுள் யாராவது அன்னையின் திருவிளையாடலை முழுவதுமாக அறிந்து கொள்வார்களா அல்லது ஓரளவே புரிந்து கொண்டு சென்றுவிடுவார்களா-- என்பவை போன்ற விஷயங்களைப் பற்றி நாள் முழுவதும் எண்ணியபடி அந்த அசாதாரணத் துறவியின் நாட்கள் கழியலாயின. இதனை அவர் பிற்காலத்தில் எங்களிடம் கூறினார்: 'உங்களுையெல்லாம் பார்க்க வேண்டும் என்று எப்படி ஏங்கித் தவித்தேன் தெரியுமா? ஈரத்துண்டை முறுக்கிப் பிழிவது போன்று என் மனம்

50. தம்பக்தர்களைக் காண குருதேவரின் மனம் தீவிர ஆவல் கொள்தல்





மேல்தளம்

வேதனையில் துடிக்கும். நிலைகுலைந்து போவேன். வாய்விட்டு அழவேண்டும்போல் இருக்கும். பிறர் என்ன நினைப்பார்களோ என்றெண்ணி அழுகையை அடக்கிக் கொண்டு, எப்படியோ என்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வேன். பகல்போய் இரவு நெருங்கும்போது, காளி கோயிலிலும் விஷ்ணு கோயிலிலும் மாலை ஆரதியின் நாதம் கேட்கும்போது, “இன்னும் ஒருநாள் கழிந்து விட்டதே. அவர்கள் இன்னும் வரவில்லையே” என்ற ஏக்கம் எல்லை மீறிவிடும். வீட்டின் மேல்தளத்தில் ஏறி நின்றுகொண்டு, “குழந்தைகளே, எங்கிருக்கிறீர்கள்? வாருங்கள்” என்று உரத்த குரலில் கூவுவேன். அதையும் மீறிக் கொண்டு அழுவேன். பைத்தியம் பிடித்துவிடும் போலிருந்தது! கடைசியாக, நீங்கள் ஒவ்வொருவராக வரத் தொடங்கிய பிறகுதான் அமைதி ஏற்பட்டது. உங்களுையெல்லாம் முன்பே தெய்வீகக் காட்சியில் கண்டிருந்ததால், நீங்கள் வந்தபோது ஒவ்வொருவரையும் அடையாளம் காண முடிந்தது. பூர்ணன் வந்ததும், “பூர்ணனின் வரவுடன் நீ கண்ட அனைவரின் வரவும் பூர்த்தியாகிவிட்டது. இந்தப் படியைச் சார்ந்தவர்களுள் இனி வர வேண்டியவர்கள் யாருமில்லை” என்று அன்னை கூறினாள். உங்களைக் காண்பித்து “இவர்கள் உன் அந்தரங்க பக்தர்கள்”

என்று தெரிவித்தாள்.' அற்புதமான காட்சிகள்! அவை நிறைவேறியது அதனினும் அற்புதமான விஷயம்! குருதேவர் கூறியவற்றை முழுமையாக அறிய யாரால் முடியும்? இதுவரை நாங்கள் கூறியது வெறும் கற்பனை அல்ல என்பதைக் காட்டத்தான் குருதேவரின் சொற்களையே மேற்கோள் காட்டினோம்.

இவ்வாறு குருதேவரின் பரந்த கொள்கையைப் புரிந்து, ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியவர்கள் யார் என்பதை உறுதி செய்து கொண்டிருக்கும்போது குருதேவருக்கு மற்றொரு திட நம்பிக்கை உண்டாயிற்று. அதனையும் அவ்வப்போது அவர் எங்களிடம் கூறியுள்ளார்: 'யாருக்கு இது கடைசிப் பிறவியோ அவர்கள் இங்கு வருவார்கள். யார் இறைவனிடம் ஒருமுறையேனும் உண்மையாகப் பிரார்த்தனை செய்தார்களோ அவர்களும் இங்கு வந்தே தீர வேண்டும்' பிரார்த்தனை செய்தார்களோ அவர்களும் இங்கே வந்தே தீர வேண்டும்.' இதனைக் கேட்டவர்கள் எப்படியெல்லாம் நினைத்தார்கள் என்பதைப் பார்ப்போம். சிலர் இது சற்றும் அறிவிற்குப் பொருந்தாதது என்று முடிவு செய்தனர்; சிலர் பக்தியும் நம்பிக்கையும் முற்றிப்போய், நடக்கமுடியாத ஒன்றை உளறிவிட்டார் என்றனர்; அவருக்கு புத்தி பேதலித்து விட்டதாகக் கூறினர் சிலர்; சிலர் இது ஆணவத்தின் அடையாளம் என்றனர்; சிலர் இதன் பொருள் தங்களுக்குப் புரியவில்லை என்றாலும், குருதேவர் சொல்லியிருப்பதால் அது உண்மையாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணினர்; அதைப் பற்றி ஆராய்வதும் விவாதிப்பதும் தங்கள் நம்பிக்கைக்கு ஊறுவிளைவிக்கும் என்று காதுகளையும் கண்களையும் பொத்திக் கொண்டனர். சிலர் குருதேவர் அதனைத் தெளிவாக்கினாலன்றித் தங்களால் புரிந்து கொள்ள இயலாது என்று கருதி, அதைத் திடமாக நம்பவும் இல்லை, நம்பாமலும் இருக்கவில்லை; இதனையொட்டி அல்லது எதிர்த்து மற்றவர்கள் பேசும்போது இவர்கள் எந்தப் பக்கமும் சாராமல் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் அன்னை பராசக்திதான் தன் பரந்த கொள்கையை, அகங்காரம் துளியும் அற்ற குருதேவரிடம் உருவாக்கினாள், அவர் எளிதில் புரிந்து கொள்ளும்படிச் செய்தாள், அவளே அவரை குருநிலையிலும் அமர்த்தினாள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டால்



குருதேவருடைய சொற்களின் பொருளைப் புரிந்துகொள்வதில் சிரமம் இருக்காது. அது மட்டுமல்ல, சிறிது ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் குருதேவரின் இதே சொற்கள் அவர் அடைந்துள்ள இயல்பான உயர்ந்த ஆன்மீக நிலையினைக் காட்டி நிற்பதை அறியலாம்.

அன்னை பராசக்தியின் குழந்தையாகத் தம்மைக் கருதிய குருதேவர், தம்மிடம் சேர்ந்துள்ள அசாதாரண ஆன்மீக

52. குருதேவர் அன்னையெழுந்தருளாகச் சரணடைந்த தாஸ்தான் இந்த உறுதியான முடிவு வந்தது

சக்தியும், அதனை வழங்கும் ஆற்றலும், தமது சுயமுற்சியின் விளைவு என்பதாக ஒரு கணம் கூட எண்ணவில்லை. அனைத்தையும் அன்னை பராசக்தியின் கற்பனைக்கெட்டாத திருவிளையாடலாகவே கண்டார் அவர். காணக்காண அவரிடம் வியப்பும் திகைப்பும் நிறைந்தன. நிகழ முடியாதவற்றையும் நிகழ்த்திக் காட்டுகின்ற அன்னை, கற்றறிவு சிறிதும் அற்ற ஒருவரைக் கருவியாக்கிக் கொண்டு, அற்புதத் திருவிளையாடல் புரியத் தொடங்கிவிட்டாள். ஊமையைப் பேச வைத்தது, முடவனை மலை தாண்டச் செய்தது போன்ற அவளது திருவிளையாடல் களைக் கண்டு மகிழ்ந்து மக்கள் அவளது புகழ் பாடினர். இன்று அவள் புரிகின்ற திருவிளையாடல் அவற்றை விட நூறு மடங்கு, ஆயிரம் மடங்கு சிறந்தது. அவளது இந்தத் திருவிளையாடலால் வேதங்கள், பைபிள், குரான், புராணங்கள் முதலிய சாஸ்திரங்கள் அனைத்தும் உண்மை என்று நிரூபிக்கப்பட்டன. ஆன்மீகம் புத்துயிர் பெற்றது. இதுவரை எந்தக் குறையை யாராலும் நீக்க முடியவில்லையோ அவை எல்லாம் இன்று நிறைவேறிவிட்டன. போற்றி! அன்னையே, திருவிளையாடல் புரியும் பிரம்ம சக்தியே போற்றி, போற்றி! அந்தக் காட்சியின் விளைவாக குருதேவரின் மனத்தில் இத்தகைய எண்ணங்கள் தோன்றின. அன்னையின் சொற்களில், எல்லையற்ற கருணையில், சிந்தனைக்கெட்டாத ஆற்றலில் அவர் கொண்ட முழுநம்பிக்கையால்தான், அந்தக் காட்சி உண்மை என்று குருதேவரின் மனம் முற்றிலுமாக ஏற்றுக் கொண்டது. அதனால்தான் அந்தத் திருவிளையாடலின் நோக்கம் என்ன, அதற்கு யார் உதவி செய்வார்கள், எத்தகைய மனம் உடையவர்களிடம், அந்த ஆற்றலின் விதை விதைக்கப்பட வேண்டும் என்பது பற்றியெல்லாம் குருதேவர் அன்னையிடம் மீண்டும்மீண்டும் கேட்டார். அவரது கேள்விக்கு விடையாகத் தான் அவர் தமது அந்தரங்க பக்தர்களைக் காட்சியில் கண்டார்;

யாருக்கு கடைசிப் பிறவியோ, யார் இறைவனை அடைய வேண்டும் என்று உள்ளன்புடன் ஒருமுறையாவது பிரார்த்தனை செய்திருக்கிறார்களோ, அவர்களே அன்னையின் இந்தப் புதிய பரந்த கொள்கையை ஏற்கத் தகுதி வாய்ந்தவர்கள் என்ற முடிவிற்கு வந்தார். அதாவது அன்னையை முற்றிலுமாக நம்பியிருந்ததால்தான் அவரிடம் இந்த முடிவு உண்டாயிற்று. அன்னையைச் சார்ந்திருக்கும் பாலகனான அவர் வேறு எந்த முடிவிற்கும் வர முடியாது. எனவே ஆணவம் சிறிதும் அற்றவராகவே அவர் எப்போதும் விளங்கினார்.

‘யாருக்கு இது கடைசிப் பிறவியோ அவர்கள் இங்கு வருவார்கள், யார் இறைவனிடம் ஒருமுறையேனும் உண்மை யாகப் பிரார்த்தனை செய்தார்களோ, அவர் களும் இங்கு வந்தே தீர வேண்டும்’ என்பதில் உள்ள ‘இங்கு’ என்ற வார்த்தைக்கு, ‘அன்னையின் இந்தப் புதிய பரந்த கொள்கையில்’ என்று பொருள் கொண்டால், அது அறிவுக்குப் பொருந்தியதாகவும், யாரும் மறுக்கமுடியாதபடியும் இருக்கும். ஆனால் இந்தப் பொருளை ஏற்றுக் கொண்டால் இன்னொரு கேள்வி எழும்-- அவர்கள் தாங்களாகவே வருவார்களா? அல்லது யாரைக் கருவியாகக் கொண்டு, அன்னை இந்தப் பரந்த கொள்கையை முதன் முதலாகப் பரப்பினாளோ, அவரது உதவி அவர்களுக்குத் தேவைப்படுமா? எங்களைப் பொறுத்தவரை, இந்தக் கேள்வியை எழுப்புவவர், இந்தப் பரந்த கொள்கையை எவ்வளவு தூரம் புரிந்துகொண்டிருக்கிறாரோ, அதை வைத்துத்தான் விடை கூற முடியும். புரிந்து கொள்ளும்வரை மௌனம்தான் விடை. எங்கள் முடிவு என்ன என்று கேட்டால், இந்தக் கொள்கையைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளும் போதே, இந்தக் கொள்கையின் உருவமாக அன்னை இந்த உலகிற்குக் கொண்டு வந்தவரின் காட்சியும் கிடைக்கும்; அந்தக் காட்சியைப் பெற்றவர்கள் தாங்களாகவே, மாயையும் ஆணவமும் அறவே இல்லாத அந்த திவ்விய மூர்த்தியிடம் தங்கள் இதயம் கனிந்த பக்தியையும் நம்பிக்கையையும் செலுத்துவார்கள். குருதேவரோ வேறு யாரோ இதனை அவர்களிடம் கேட்டுப் பெற வேண்டியிருக்காது. அன்னையிடம் கொண்ட அன்பின் காரணமாக அவர்கள் தாங்களாகவே அதைச் செய்துவிடுவார்கள். இந்த விஷயத்தைப் பற்றி இதற்குமேல் சொல்ல வேண்டிய தேவையில்லை.

53. குருதேவரின் இந்தச் சொற்களின் பொருள்



அன்னையின் அருளால் ஒருவரிடம் குருநிலை சிறிதாவது இயற்கையாகவும் சாதாரணமாகவும் ஆகிவிட்டால், அதாவது

54. குருவுணர்வு திரண்ட நிலையையே திவ்ய நிலை என்று தந்திரிக நூல்கள் கூறுகின்றன. திவ்யநிலையில் நிலை பெற்ற குருமார்கள் சீடர்களுக்கு எவ்வாறு தீட்சை அளிக்கிறார்கள்

அவர் குருவுணர்வின் வடிவாக ஆகிவிட்டால் அவரது செயல்கள், நடத்தை, மற்றவர்களிடம் காட்டும் தன்னலமற்ற கருணை எல்லாமே, சாதாரண அறிவுக்கெட்டாத வடிவெடுக்கிறது என்று தாந்திரிக ஆசாரியர்கள் ஆணித்தரமாகக் கூறுகின்றனர். அவர்கள் அந்த நிலையை திவ்ய

நிலை என்று கூறுகிறார்கள். அந்த திவ்ய நிலையில் ஆழ்ந்தவர்களின் போதனை முறைகள், தீட்சை முறைகள் போன்றவை சாஸ்திர விதிகளை மீறியதாகவும், அறிவுக்கு எட்டாததாகவும் இருக்கும் என்று அந்த சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. கருணை காரணமாக அவர்கள் யாரிடம் வேண்டுமானாலும் ஆன்மீக சக்தியை விழிப்புறச் செய்ய முடியும். சங்கல்பத்தினால் அல்லது ஸ்பரிசத்தினால் ஒருவருக்கு சமாதி நிலையை அருள முடியும்; அல்லது சிறிதளவு சக்தியை விழித்தெழச் செய்து, சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு இந்தப் பிறவியிலேயே முழுமையாக விழித்தெழச் செய்யலாம். குருவுணர்வு சற்று திரண்ட நிலையில் குரு சீடனுக்கு 'சாக்தி' தீட்சை அளிக்கிறார், இன்னும் சற்று உயர்ந்த நிலையில் 'சாம்பவீ' தீட்சை அளிக்கிறார் என்று தந்திர சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. சாதாரண குரு சீடனுக்கு 'மாந்த்ரீ' அல்லது 'ஆணவீ' தீட்சையையே அளிக்க முடியும். 'சாக்தி' மற்றும் 'சாம்பவீ' தீட்சையைப் பற்றி 'ருத்திர யாமனம்', 'ஷடன்வய மஹாரத்னம்', 'வாயவீய சம்ஹிதை', 'சாரதா', 'விசுவசாரம்' போன்ற தந்திரங்கள் அனைத்தும் ஒரேவிதமாகத்தான் கூறியுள்ளன.

வாயவீய சம்ஹிதை கூறுவதை இங்கே தருகிறோம்--

பரமாத்மாவாகிய சிவபெருமான் ஆகம சாஸ்திரத்தில் சாம்பவீ, சாக்தி, மாந்த்ரீ என்று மூன்றுவிதமான தீட்சைகளைப்

55. பலவித தீட்சைகள்

பற்றிக் கூறியுள்ளார். சாம்பவீ தீட்சையில், குரு சீடனைப் பார்த்தாலோ, தொட்டாலோ, சீடனிடம் பேசினாலோ போதும் (அல்லது சீடன் வணங்கும் போதோ) அவனுக்கு ஞானம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. சாக்தி தீட்சையில், ஞான குரு தனது ஞானத்தின் உதவியால் தனது சக்தியைச் சீடனிடம் பாய்ச்சி, அவனது இதயத்துள் ஆன்மீக உணர்வை விழித்தெழச் செய்கிறார். மாந்த்ரீ தீட்சையில்,

மண்டலங்கள் வரைந்து, கலச பூஜை முதலியவை செய்து, தேவியைப் பூஜித்து, குரு சீடனின் காதுகளில் மந்திரத்தை ஓத வேண்டும்.

சாக்தீ, சாம்பவீ தீட்சைகள் உடனேயே முக்தியை நல்குகின்றன என்று 'ருத்திர யாமன்' தந்திரம் கூறுகிறது--

மகான்கள் எவ்வகையான புறஉதவியும் இன்றி, தங்கள் ஆன்மீக சக்தியின் உதவியால் சீடனிடம் ஞானத்தை விழித்தெழுச் செய்வது சாக்தீ தீட்சை ஆகும். சாம்பவீ தீட்சையில், குரு சீடர் இருவர் மனத்திலும் தீட்சை பற்றிய எண்ணமே இருப்பதில்லை. ஒருவரை ஒருவர் கண்ட மாத்திரத்திலேயே குருவின் மனத்தில் திடீரென்று கருணை பிறந்து, சீடனுக்கு அருள்புரியும் ஆவல் எழுகிறது. அந்த சங்கல்பமே சீடனிடம் அத்வைத ஞானத்தை எழுப்புகிறது. பின்னர் அவர் அவனைச் சீடனாக ஏற்றுக் கொள்கிறார்.

இத்தகைய தீட்சையில் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்ற நல்லநேரம், கெட்டநேரம் என்றெல்லாம் கவலைப்படத் தேவையில்லை என்று 'புரச்சரண உல்லாச' தந்திரம் கூறுகிறது--

ஓ அசைகின்ற கயல் விழிகளைக் கொண்ட பார்வதி! வீர நிலை மற்றும் திவ்ய நிலையிலுள்ள குருவிடமிருந்து தீட்சை பெற, தகுந்த நேரம் தகாத நேரம் என்றெல்லாம் பார்க்கத் தேவையில்லை. உத்தராயண காலத்தில் உண்மை குரு ஒருவரைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு கிடைத்து, அந்த குருவும் அவனுக்கு தீட்சை அளிக்க முன்வந்தால் அவன் நாளும் கிழமையும் பார்க்காமலே தீட்சை பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

திவ்ய நிலையிலுள்ள சாதாரண குருவே சம்பிரதாயத்திற்கு உட்பட வேண்டியதில்லை என்று சாஸ்திரங்கள் கூறும்போது,

எப்போதும் அன்னையின் கைக்கருவியாக இருக்கின்ற குருதேவர், கருணை வசப்பட்டு, மற்றவர்களுக்கு எவ்வாறு தீட்சை அளிப்பார், எவ்வாறு ஆன்மீக ஆற்றலை அளிப்பார் என்பதை நாம் எப்படி அறிய முடியும்? ஏனெனில் தந்திர சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்ற திவ்ய நிலையை மட்டும் மனித குலத்திற்கு விளக்குவதற்காக அன்னை பராசக்தி குருதேவரின் உடலில் உறைந்து ஆடல் புரியவில்லை; இதுவரை திவ்ய

56. இத்தகைய தீட்சையில் நல்ல நேரம், கெட்ட நேரம் என்றெல்லாம் கவலைப்படத் தேவையில்லை

57. திவ்ய நிலை குருமார்களுள் குருதேவர் மிகவும் உயர்ந்தவர். அதற்கான காரணம்



நிலையிலுள்ள எந்த குருவும் கூறாத 'எத்தனை மதங்களோ அத்தனை வழிகள்' என்ற மிகப் பரந்த கொள்கையை அவர்மூலம் உலகிற்கு அளித்து நன்மை பயப்பதற்காகவே அவர் வாயிலாக அருள்புரிகிறாள்! அதனால்தான் இதன்பிறகு குருதேவரின் வாழ்க்கையில் ஒரு புதிய அத்தியாயம் தொடங்கிற்று என்று சொல்கிறோம்.

எங்களது இந்தக் கூற்றைக் கேட்கின்ற குருதேவரின் பக்தர்கள் எங்களை அவநம்பிக்கையுடன் நோக்கலாம்; 'என்ன

58. அவதார புருஷர் கனிடம் அனைத்து ஆற்றல் கடனும் எல்லா காலங்களிலும் வெளிப்படுவ தில்லை. அதற்கான நிருபணம்

இது, குருதேவரை அவதார புருஷர் என்று கருதினால், மேலே கூறிய தன்மை அல்லது அந்த ஆற்றல் அவரிடம் எப்போதும் இருப்ப தில்லை என்று எப்படி நீங்கள் கூறுவீர்கள்?' என்று கேட்கலாம். அதற்கு எங்கள் பதில்:

'சகோதரர்களே, குருதேவர் சொன்னதை ஆதாரமாகக் கொண்டே நாங்கள் இவ்வாறு கூறுகிறோம். உடல் எடுத்து விட்டால் அவதார புருஷர்களே ஆயினும், அவர்களிடம் எல்லா வகையான தெய்வீக நிலைகளும், ஆற்றலும் எப்போதும் வெளிப்படாது. எப்போது எதன் தேவையோ அப்போது அது வெளிப்படும். காசிப்பூர் தோட்டத்தில், நோயின் காரணமாக எலும்பும் தோலுமாகிக் கிடந்தபோது அவர் தமது நிலையையும் ஆற்றலையும் பற்றி எங்களிடம் கூறினார்:

'(தன் தேகத்தைக் காட்டி) இந்த உடலில் அபரிமிதமான சக்தி உள்ளது என்பதை அன்னை எனக்குக் காட்டியுள்ளாள். நான் யாரையும் தொடக்கூட வேண்டியதில்லை. உங்களுள் யாரிடமாவது மற்றவர்களைத் தொடும்படி நான் கூறி, நீங்கள் அவர்களைத் தொட்டால்போதும், அவர் ஆன்மீக விழிப்பு பெற்றுவிடுவார். அன்னை இம்முறை இந்த உடலைக் காப்பாற்றி விட்டால், உங்களால் சமாளிக்க இயலாத அளவிற்கு மக்கள் கூட்டம் இந்த வாசலில் அலைமோதும். அதைச் சமாளிப்பதால் வரும் உடல் வலியை, மருந்து சாப்பிட்டு குணப்படுத்த நேரும்.'

குருதேவரே கூறியதிலிருந்து அவர் இதுவரை உணராத சக்தியை இப்போது உணர்ந்துள்ளது தெரியவருகிறது. இத்தகைய பல உதாரணங்களைக் கொடுக்கலாம்.

திவ்ய நிலையின் வேகத்தினால் உந்தப்பட்டு சீடர்களை மேற்கண்டதுபோல் கூவியழைத்ததுடன் குருதேவர் அமைதியடைந்து விடவில்லை. அவர் தட்சிணேசுவரத்தில் இருப்பதைப்

பற்றிய செய்தி எங்கு போய்ச் சேர்ந்தால் எல்லா பக்தர்களையும் சென்றடையுமோ, அதை அன்னை பராசக்தி அவருக்குத் தெரிவித்து, அவரை பெல்கேரியா தோட்டத்திற்குக் கூட்டிச் சென்று, சிறந்த பக்தரான கேசவ சந்திர சேனரை அறிமுகப்படுத்தினாள். இந்த நிகழ்ச்சி நடந்த சில நாட்களுக்குப் பிறகு குருதேவரின் விசேஷ அருளுக்குப் பாத்திரமானவர்களும் அவர் தெய்வீகக் காட்சியில் கண்டவர்களுமான விவேகானந்தர், பிரம்மானந்தர் போன்ற பக்தர்கள் ஒவ்வொருவராக வரத் தொடங்கினர். திவ்ய நிலையில் அவர் அவர்களுடன் நடத்திய திருவிளையாடல் பற்றிக் கூறுவதற்கு, குருதேவர் அருள்புரிந்தால், இன்னொரு சமயத்தில் கூற முயற்சிப்போம். உதாரணமாக திவ்ய நிலையில் அவர் 1885-ஆம் ஆண்டு தேர்த் திருவிழாவின்போது சில நாட்களைத் தமது பக்தர்களுடன் எவ்வாறு கழித்தார் என்பதை எடுத்துக் கூறி இந்த குருநிலைப் பகுதியை நிறைவு செய்வோம். □

---

1. சீதை 4, 6-8.

2. 'Consciousness ever moves along a graded plane' — Ralph Waldo Emerson

3. 4.5

4. 3.6 & 7

5. 3.7.33



## 5. பக்தர்களுடன் குருதேவர்

1885-ஆம் ஆண்டின் நவயாத்திரை

லிரைலில் அவன் அறவோன் ஆகிறான், நிலைத்த அமைதியைப் பெறுகிறான். குந்திமைந்தா, என் பக்தன் என்றும் அழிவதில்லை என்று பறைசாற்று.<sup>1</sup>

பாவமுகத்தில் திளைத்திருந்த குருதேவரின் அற்புதமான வாழ்க்கையில் ஒரு சிறிதாவது அறிய வேண்டுமானால், அவரை பக்தர்களுடன் காண வேண்டும். அவர் பலவகையான பக்தர்களுடன் பழகிய விதம்; நிற்பது, அமர்வது, பேசுவது, வேடிக்கை வினோதங்கள் போன்ற அன்றாடச் செயல்கள்; பரவச நிலையிலும், சமாதி நிலையிலும் ஆழ்ந்திருந்த விதம்-- இவற்றை ஆராய்ந்து பார்த்தால்தான் அவரது வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சிறிதாவது அறிய முடியும். ஆகவே அவர் பக்தர்களுடன் ஒரு சில நாட்கள் பழகியதைப்பற்றி பார்ப்போம்.

எங்களுக்குத் தெரிந்தவரை, இந்த அசாதாரண மனிதரின் சாதாரணச் செயல்கூடக் குறிக்கோள் இல்லாததாகவோ, பொருளற்றதாகவோ இருந்ததில்லை. தெய்வ மனித இயல்புகள் அற்புதமாக இவரிடம் இணைந்திருப்பதைபோல் வேறெங்கும் காண்பது அரிது. இருபத்தைந்து வருடங்களாக நாங்களும் தேடிப்பார்த்து விட்டோம், ஒருவர்கூட எங்கள் கண்ணில் படவில்லை. 'பல் இருக்கும்போது அதன் மதிப்பு தெரிவதில்லை' என்பார்களே, அது எங்களுள் பலருக்குப் பொருந்தும். இறுதிக் காலத்தில் தொண்டைப்புண் சிகிச்சைக்காக குருதேவரை

1. குருதேவரிடம் தெய்வ மனித இயல்புகள் இணைந்திருந்தது

சியாம்புகூருக்கு அழைத்து வந்திருந்தபோது, ஒருநாள் அவரைப் பார்க்க வந்த விஜய கிருஷ்ண கோசுவாமி பின்வரும் விஷயங்களை எங்களிடம் கூறினார்.

சிலநாட்களுக்கு முன்பு விஜயர் டாக்காவில் தங்கியிருந்தார். ஒருநாள் அவர் தம் அறையை உள்ளிருந்து தாழிட்டுக் கொண்டு, அமர்ந்து தியானம் செய்து கொண்டிருந்தார். 2 விஜய கிருஷ்ண கோசுவாமி பெற்ற காட்சி அப்போது அவருக்கு குருதேவரின் காட்சி கிடைத்தது. முதலில், இது ஏதோ மனப்பிரமை என்று எண்ணி, சோதிப்பதற்காக அந்த உருவத்தின் உடலை, அங்கம்அங்கமாக வெகுநேரம் அழுத்திப் பார்த்தார். இதைப் பற்றி குருதேவரிடமும் எங்களிடமும் கூறினார்.

விஜயர்: நாடு, காடு, மலை என்று எவ்வளவோ பயணம் செய்துள்ளேன். எத்தனையோ சாதுக்களையும் மகான்களையும் சந்தித்துள்ளேன். ஆனால் இவரைப் (குருதேவரை) போன்ற ஒருவரை வேறெங்கும் பார்த்ததில்லை. இவரிடம் முழுமையாக வெளிப்படுகின்ற நிலையானது, சிலரிடம் இரண்டு அணா, சிலரிடம் ஓர் அணா, சிலரிடம் ஒரு பைசா, சிலரிடம் அரைப் பைசா என்ற அளவே உள்ளது. நான்கு அணா வெளிப் பாட்டைக்கூட காண முடிய வில்லை.



விஜய கிருஷ்ண கோசுவாமி

குருதேவர் (புன்முறுவ லுடன்): என்ன சொல்கிறார்!

விஜயர் (குருதேவரிடம்): அன்று நான் டாக்காவில் உங்கள் தரிசனம் பெற்றேன். நீங்கள் மறுத்தாலும் அது உண்மைதான். பார்வைக்கு மிகவும் எளிமையாக இருந்து கொண்டு, நீங்கள் எல்லோரையும் குழப்பி விடுகிறீர்கள். தட்சிணேசுவரம் கல்கத்தாவிற்கு அருகில் உள்ளது. விரும்பினால் உங்களை வந்து சந்தித்து விடலாம். வருவதிலும் எந்தக் கஷ்டமும் இல்லை. வேண்டிய



அளவு படகுகளும் வண்டிகளும் உள்ளன. இவ்வாறு மிக எளிதில் அடைய முடிவதால்தான் உங்களை நாங்கள் புரிந்து கொள்ளவில்லை. இதே நீங்கள், ஒரு மலை உச்சியில் வாழ்ந்து, உங்களைக் காண வேண்டுமானால் அன்ன ஆகாரமின்றி நடந்து, மரத்தின் வேர்களைப் பிடித்துத் தொங்கி, மிகுந்த சிரமப்பட்டு வர வேண்டியிருந்தால், உங்களை மதித்துக் கொண்டாடியிருப்போம். இப்போதோ, வீட்டிற்கு அருகில் இப்படி ஒருவர் இருப்பாரானால், தொலைவிலுள்ள இடங்களில் இன்னும் எவ்வளவு உயர்ந்த மகான்கள் இருப்பார்கள் என்ற எண்ணம் தோன்றிவிடுகிறது. அதனால்தான் உங்களை விட்டுவிட்டு அங்கும் இங்கும் ஓடி அலைந்து முடிவில்லா துன்பத்தை அனுபவிக்கிறோம்.

ஆம், உண்மைதான். கருணைக்கடலான குருதேவர் தம்மிடம் வருபவர்களுள் அனேகமாக எல்லோரையும் ஏற்றுக் கொள்வார். அதன்பின் அவர்கள் விலக எண்ணினாலும் விடமாட்டார். மென்மையாக அணைத்தும், சிலவேளைகளில் கண்டித்தும் அவர்களின் முற்பிறவி சம்ஸ்காரங்களை மீண்டும் முளைக்காதபடி அழித்து விடுவார். பின்னர், இதுவரை உலகம் காணாத தமது உணர்வுகளை அவர்களுள் பதித்து, அமுதமயமான அச்சில் அவர்களைப் புதியவர்களாக உருவாக்கி, நிலைத்த அமைதியை நல்குவார். ஓரிரு பக்தர்களின் வாழ்க்கையில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கூறினால் இது சந்தேகத்திற்கு இடமின்றிப் புரிந்துவிடும்.

நரேந்திரர் ஒருமுறை குடும்பப் பிரச்சினையால் மிகுந்த கவலைக்கு உள்ளாகியிருந்தார். இத்தனை காலமாக இறைவனையே சரணடைந்து வாழ்ந்தும் இறையனுபூதி கிட்டவில்லையே என்ற துயரமும் அவரை வாட்டியது. இதற்கெல்லாம் குருதேவர் எந்தப் பரிகாரமும் செய்யவில்லையே என்ற ஆதங்கமும் சேர்ந்து கொண்டது. எனவே யாருமறியாமல் உலகைத் துறக்க முடிவுசெய்தார். குருதேவர் அதற்கு அனுமதி அளிக்கவில்லை. தெய்வீக சக்தியினால் நரேந்திரரின் நோக்கத்தை அறிந்துகொண்ட குருதேவர், அவரைக் கட்டாயப்படுத்தி தட்சிணேசுவரத்திற்கு அழைத்து வந்து விட்டார். பின்பு அவரைத் தொட்டபடியே பரவச நிலையில், 'பகர்ந்திட யானும் பயப்படுகின்றேன்! பகராதிருக்கவும்

3. குருதேவர் பக்தர்களிடம் அசாதாரணமாக நடந்து கொள்ளும்போது அவர்கள் மனத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதல்கள்

பயப்படுகின்றேன்! எங்கே உன்னை இழந்திடுவேனோ என்று அஞ்சுகிறேன்...' என்ற பாடலைப் பாடினார். பின்னர் அவரைத் தேற்றி ஆறுதல் கூறி, தம்முடன் வைத்துக் கொண்டார்.

மற்றுமொரு நிகழ்ச்சியைக் காண்போம். கிரீஷ் குருதேவரிடம் வக்காலத்து கொடுத்துவிட்டாலும், முற்பிறவி சம்ஸ்காரங்களின் வேகத்தின் காரணமாக, அவரால் அச்சமும் கவலையும் நீங்கி வாழ முடியவில்லை. அப்போது அவருக்கு அபயமளித்து குருதேவர் கூறினார்: 'முட்டாளே, உன்னைப் பிடித்திருப்பது தண்ணீர்ப் பாம்பா, என்ன? நல்ல ஜாதிப் பாம்பின் பிடியில் நீ மாட்டியுள்ளாய். வளைக்குள் ஓடி ஒளிந்தாலும் உன் மரணம் உறுதி. தண்ணீர்ப் பாம்பினால் பிடிபட்ட தவளைகள் ஆயிரம்முறை கத்தியபின்பே அமைதியடையும் (சாகும்). ஒரிரு தவளைகள் தப்பி விடுவதும் உண்டு. ஆனால் நல்லபாம்பு போன்ற விஷப் பாம்புகளிடம் அவை பிடிபட்டால் மூன்று கத்தல்தான், அதற்குப்பின் எல்லாம் அமைதி. அபூர்வமாக ஏதாவது ஒன்று தப்பி வளைக்குள் ஓடினாலும் அங்கு அது இறந்தே தீரும். இங்கும் அதுபோல் தான்.' குருதேவரின் சொல் மற்றும் செயல்களின் உட்பொருளை யார் புரிந்து கொண்டார்கள்? அவரைப் போன்ற மகான்கள் எல்லா இடங்களிலும் இருப்பார்கள் என்றுதான் அப்போது எல்லோரும் எண்ணினார்கள். அவர் எல்லோருடைய குறைகளையும் பொறுத்துக் கொண்டு, அழைக்காமலேயே அவர்களின் வீடுகளுக்குச் சென்று வரமும் அபயமும் அளித்ததால், எங்கும் இப்படித்தான் என்று எண்ணிவிட்டார்கள். கருணைக்கடலான அவரது பாதுகாப்பில் உள்ள தைரியத்தால் அவரிடம் அவர்கள் என்ன வெல்லாம் வற்புறுத்தினார்கள், எப்படியெல்லாம் பிடிவாதம் பிடித்தார்கள்! அவர்களின் ஆணவம்தான் என்ன! ஆன்மீகம், தர்மம் என்றால் மிகவும் எளிய விஷயம்; எந்தவிதக் காட்சிகளோ, பரவசமோ, தாங்கள் விரும்பினால் உடனே பெற்றுவிடலாம்; குருதேவரைச் சிறிது வற்புறுத்தினால் போதுமானது, அவர் தொட்டோ, வார்த்தை மூலமோ, சங்கல்பத்தினாலோ எளிதாக அந்த அனுபவத்தை அளித்து விடுவார் என்பது அவர்கள் எண்ணம். இதற்கு எத்தனை உதாரணங்களைக் காட்டுவது! எழுத்தில் எவ்வளவைத்தான் கொண்டுவர முடியும்!



அது 1884-ஆம் ஆண்டு. பாபுராமிற்கு பாவ சமாதி அனுபவம் வேண்டும் என்ற ஆவல் தோன்றிற்று. அவர் குருதேவரிடம், 'நீங்கள் அதற்கு அருள் புரியுங்கள்' என்று அழுது அடம்பிடித்தார். அதற்கு குருதேவர், 'நான் அன்னையிடம் கேட்கிறேன். என் விருப்பப்படி ஏதாவது நடக்க முடியுமா?' என்று கூறி பாபுராமை அமைதிப்படுத்தினார். அதற்குச் செவிசாய்ப்பது யார்? 'எனக்கு நீங்கள் அருள் புரியத்தான் வேண்டும்' என்று விடாமல் நச்சரித்தார் பாபுராம். சில நாட்களுக்குப் பின் பாபுராம் சொந்த கிராமமாகிய ஆன்ட்பூருக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. பாபுராமைப் பற்றியே என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தார் குருதேவர். பார்ப்பவர்களிடம் எல்லாம், 'பாபுராம் மிகவும் அழுதான். பாவ சமாதி அனுபவம் வேண்டும் என்று கேட்டான். என்ன நடக்கும்? அவனுக்கு அந்த அனுபவம் கிடைக்காவிட்டால் இந்த இடத்தின் (என்) சொற்களை மதிக்கமாட்டான்' என்று சொன்னார். பின்பு அன்னை பராசக்தியிடம், 'அம்மா! அருள்கூர்ந்து பாபுராமிற்குச் சிறிது பாவ சமாதி அனுபவத்தை அளிப்பாய்' என்று வேண்டினார். அதற்கு அன்னை, 'அவனுக்கு பாவ சமாதி அனுபவம் கிடைக்காது. ஞானம்தான் கிடைக்கும்' என்று கூறிவிட்டாள். அன்னையின் சொற்கள் குருதேவருக்குக் கவலையை அளித்தது. வருத்தத்துடன் எங்களிடம் கூறினார்: 'இதோ பார், நான் அன்னையிடம் பாபுராமைப் பற்றிக் கூறினேன். ஆனால் அவளோ, அவனுக்கு பாவ சமாதி ஏற்படாது, ஞானம்தான் கிட்டும் என்று கூறிவிட்டாள். போகட்டும், ஏதாவது கிடைத்து அவன் அமைதி அடைந்தால் சரி. என் மனம் என்னவோ போலிருக்கிறது. பாவம் மிகவும் அழுதுவிட்டுச் சென்றான்'. பாபுராமிற்கு ஏதாவது அனுபூதி கிடைக்க வேண்டும் என்று அவருக்குத்தான் எவ்வளவு கவலை! 'அவனுக்கு அந்த அனுபவம் கிடைக்காவிட்டால் இந்த இடத்தின் சொற்களை மதிக்கமாட்டான்' என்று இவர் கூறுவதைப் பார்த்தால் பாபுராம் மதிப்பதிலும், மதிக்காத திலும்தான் இவரது வாழ்க்கை முழுவதும் அடங்கியிருப்பதைப் போல் அல்லவா உள்ளது!

குருதேவர் அவ்வப்போது கூறுவார்: 'சரி, இவர் களுக்காக (பக்த இளைஞர்களுக்காக) நான் ஏன் இவ்வளவு

கவலைப்படுகிறேன்? சொல் பார்க்கலாம். இவனுக்கு என்ன அனுபவம் கிடைத்தது, அவனுக்கு எது கிடைக்கவில்லை,

5. பக்தர்களின் பொருட்டு தாம் கவலையுறுவதற்கான காரணத்தை குருதேவர் விளக்குதல். ஹாஸ்ரா எச் ச ரி த் த ல் . குருதேவரின் காட்சி

என்றெல்லாம் நான் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்? இவர்களோ வெறும் 'ஸ்கூல் பாய்ஸ்' (School Boys, பள்ளிச் சிறுவர்கள்)! எதுவும் இல்லாதவர்கள். அவர்களால் ஒரு காகுக்கு இனிப்புக்கூட வாங்கித் தர முடியாது. பின் ஏன்

நான் இவ்வளவு கவலைப்பட வேண்டும்? யாராவது இரண்டு நாள் வராமலிருந்தால் போதும், அவன் என்ன ஆனான் என்பதை அறிய என் மனம் தவிக்கும் தவிப்பு இருக்கிறதே, அதைச் சொல்லி முடியாது. ஏன்? ஓர் இளைஞனிடம் குருதேவர் இவ்வாறு கேட்டபோது அவன் கூறினான்: 'ஏன் என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவர்களின் நன்மைக்காக என்பது உறுதி.'

பின்னர் குருதேவரே விளக்கினார்: 'ஏன் தெரியுமா? இவர்கள் மிகவும் தூயவர்கள். இன்னும் காமமும் பணத்தாசையும் இவர்களைத் தீண்டவில்லை. இப்போது மனத்தைக் கடவுளிடம் திருப்புவார்களானால், இறையனுபூதி பெற முடியும். அதனால்தான் இவர்களுக்காக இவ்வளவு பரபரப்படைகிறேன். கஞ்ஜா பிடிப்பவனைப் போன்றது இவ்விடத்தின் (என்) மனநிலை. தனியாகப் பிடிப்பதில் அவனுக்குத் திருப்தியில்லை. ஓர் இழுப்பு இழுத்துவிட்டு அடுத்தவனிடம் குழாயை நீட்டுகிறான். அப்போதுதான் ஒரு கிள்கிளப்பு. நானும் அப்படித்தான். ஆனால் ஆரம்ப காலங்களில் நரேந்தருக்காகத் துடித்தேனே, அதுபோல வேறு யாருக்காகவும் துடித்ததில்லை. அவன் வர இரண்டு நாட்கள் தாமதித்தால், ஈரத் துணியை முறுக்கிப் பிழிவதைப் போன்று என் இதயம் வேதனையில் துடிக்கும். மற்றவர்கள் ஏதாவது சொல்வார்களோ என்று, சவுக்கு மரத்தோப்பிற்குச் சென்று வாய்விட்டு அழுவேன். (ஒருமுறை) ஹாஸ்ரா, "இது என்ன விந்தை? பரமஹம்ச நிலையில் இருக்கிறீர்கள். நியாயமாக நீங்கள் அவரிடம் (இறைவனிடம்) மனத்தைச் செலுத்தி, சமாதியில் அவருடன் ஒன்றியிருக்க வேண்டும். அதை விட்டுவிட்டு, நரேன் ஏன் வரவில்லை, பவநாத்திற்கு என்ன ஆயிற்று, இந்தக் கவலையெல்லாம் எதற்கு?" என்று கேட்டார். நானும், 'உண்மைதான், இனி அவ்வாறு கவலைப்படக் கூடாது' என்று எண்ணினேன். பின்னர் சவுக்குத்



தோப்பிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்தபோது அன்னை பராசக்தி ஒரு காட்சியைக் காட்டினாள். அதில் கல்கத்தாவாசிகள் இரவுபகலாக காமத்திலும் பணத்தாசையிலும் மூழ்கித் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதுபோல் தோன்றியது. அதைப் பார்த்து என் மனம் கருணைவசப்பட்டது. இவர்களுக்கு நன்மை உண்டாகுமானால், இதைப்போல் லட்சம் மடங்கு வேதனையையும் நான் அனுபவிக்கலாம் என்று மனத்தில் தோன்றியது. உடனே ஹாஸ்ராவிடம் சென்று, “ஆம், நான் அவர்களைப் பற்றித்தான் நினைத்தேன். அதனால் உனக்கென்னடா, முட்டாளே” என்று கேட்டேன்.

குருதேவர் கூறினார்: ‘நரேந்தர் ஒருமுறை, “நீங்கள் ஏன் நரேந்தர், நரேந்தர் என்று அடித்துக் கொள்கிறீர்கள்? இப்படியே போனால் நீங்கள் நரேந்தனாகிவிட நேரும். பரதமன்னன் மானையே நினைத்துநினைத்து மானாகி விட்டான்” என்று சொன்னான். நரேந்தரின் சொற்களை நான் அப்படியே நம்பிவிடுவேன் அல்லவா? அவன் இப்படிச் சொன்னபோது எனக்கு அச்சம் உண்டாயிற்று. நான் அன்னையிடம் முறையிட்டேன். அதற்கு அன்னை, “அவன் சிறுவன். அவனது வார்த்தைகளைப் போய் ஏன் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்கிறாய்? அவனிடம் நாராயணனைக் காண்பதால்தான் அவனிடம் உனக்கு இத்தனை கவர்ச்சி” என்று கூறினாள். அதன்பின்னரே எனக்கு நிம்மதி வந்தது. உடனே போய் நரேந்தரிடம் சொன்னேன்: “போக்கிரிப்பயலே, உன் வார்த்தைகளை நான் மதிக்க மாட்டேன். உன்னில் நாராயணனைக் காண்பதால்தான் உன்னிடம் எனக்குக் கவர்ச்சி உண்டாவதாக அன்னை சொன்னாள். நாராயணனை உன்னில் நான் காண முடியா விட்டால் உன் முகத்தை ஏறிட்டுக் கூடப் பார்க்க மாட்டேன்” என்று சொன்னேன்’.

இவ்வாறு அற்புத குருதேவரின் ஒவ்வொரு செயலும் பொருள் பொதிந்ததாக இருந்தது. அவற்றைத் தவறாக எண்ணித் துன்பத்திற்கு உள்ளாகக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் அவர் இவ்வாறெல்லாம் எங்களுக்கு விளக்குவார்.

மதிக்க வேண்டியவர்களை குருதேவர் எப்போதும் மதித்து நடத்துவார். அவர் சொல்வார்: ‘அவர்களுக்குரிய மரியாதையைக் கொடுக்கவில்லை என்றால் கடவுள் கோபப்படுவார்’.

அவருடைய ஆற்றலால் அல்லவா அவர்கள் உயர்ந்த நிலையை அடைந்துள்ளார்கள். அவர்தாம் அவர்களை உயர்ந்த நிலையில் வைத்துள்ளார். அவர்களை அவமதித்தால், கடவுளையே அவமதிப்பது போலாகும்.

7. நற்குணம்படைத் தவர்களை குருதேவர் மதித்தது. அதன் காரணம்

அதனால்தான் உயர்ந்த பண்புகள் யாரிடமாவது இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டால் அவர்களை எவ்வாறேனும் சந்திக்கத் துடிப்பார். அந்த மனிதரே குருதேவரிடம் வந்தால் பிரச்சினையில்லை. இல்லாவிடில் அழைப்பின்றியே குருதேவர் அவரிடம் சென்று அவரை வணங்கி, உரையாடித் திரும்புவார். பர்த்வான் சமஸ்தான வித்வான் பத்மலோசனர், பண்டித ஈசுவரசந்திர வித்யாசாகர், காசியின் பிரபல வீணை வித்வான் மகேஷ், ராதையின் தோழியாகத் தன்னைக் கருதி பிருந்தாவனத்தில் வாழ்ந்த கங்காமாதா, சிறந்த பக்தரான கேசவசந்திர சேன் போன்ற எத்தனையோ பேருடைய சிறந்த குணங்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு, அவர்களைத் தேடிச் சென்று சந்தித்தார்.

அழைக்காமலேயே அவர் இப்படி மற்றவர்களின் வீட்டிற்குச் சென்றதில் வியப்பு ஒன்றுமில்லை. ஏனெனில்,

8. ஆணவத்தி லிருந்து தம்மை விடு வித்துக் கொள்ள குருதேவர் எந்த அளவுக்கு முயன்றார்?

‘நான் பெரியவன், எல்லார் வீட்டிற்கும் நான் சென்றால் என் மதிப்பு என்னாவது? என் மரியாதை போய்விடும்’ என்பது போன்ற ஆணவச் சிந்தனைகள் அவர் மனத்தில் ஒருபோதும் தோன்றியதில்லை. ஆணவம், கர்வம் எல்லாவற்றையும் தான் ஒரேயடியாகச் சாம்பலாக்கி கங்கையில் கரைத்து விட்டாரே! காளி கோயிலில், ஏழைகளின் எச்சில் இலைகளைத் தலையில் சுமந்து வெளியில் போட்டார். அவர்கள் சாப்பிட்ட இடத்தை தம் கையால் கழுவிச் சுத்தம் செய்தார். அவர்களை நாராயணனாகக் கருதி, அவர்கள் உண்டது போக மீதியை உண்டார். கோயில் ஊழியர்கள், இயற்கைக் கடன்களைக் கழிக்கின்ற இடத்தைக்கூட ஒருமுறை தம் கைகளால் சுத்தம் செய்து தம் முடியினால் துடைத்தார்<sup>2</sup> அன்னை பராசக்தியிடம், ‘அம்மா, நான் இவர்களைவிட உயர்ந்தவன் என்ற எண்ணத்தை எனக்குக் கொடுத்துவிடாதே’ என்று இதயபூர்வமாக வேண்டிக் கொண்டார். அதனால்தான் அவரிடம் ஆணவம் என்பது இல்லாததில் வியப்பு ஏற்படுவதில்லை. அவர் இந்த உலகத்தைச் சேர்ந்தவரே அல்லர். ஆனால் சாதாரண மனிதர் ஒருவரிடம்



அகங்காரம் சற்று குறைவாக இருப்பதைக் கண்டால் 'என்ன ஆச்சரியம்!' என்று வியந்து நிற்கிறோம்.

கட்டியிருந்த வேட்டியின் முன்மடிப்பு நுனியைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு, காளி கோயில் தோட்டத்தில் குருதேவர்

9. குருதேவரிடம் ஆணவமே இல்லை; எடுத்துக் காட்டு: டாக்டர் கைலாஸ், திரைலோக்ய பாபு தொடர்பான நிகழ்ச்சிகள்

ஒருமுறை உலவிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அங்கு வந்த கனவான் ஒருவர் அவரைத் தோட்டக்காரன் என்று எண்ணி, 'ஏய், அதோ அந்தப் பூக்களைக் கொஞ்சம் பறித்துக் கொடு' என்று கேட்டார். மிகவும் சாதாரணமாக,

பூக்களைப் பறித்துக் கொடுத்துவிட்டு அந்த இடத்திலிருந்து அகன்றார் குருதேவர்.

ஒருமுறை மதுர்பாபுவின் மகனான காலம்சென்ற திரைலோக்ய பாபு ஹிருதயரிடம் சினம் கொண்டு, காளிகோயிலைவிட்டு வெளியேறும்படி அவருக்கு உத்தர விட்டார். கோபத்தின் வேகத்தில், குருதேவரும் இனிமேல் கோயிலில் தங்க வேண்டாம் என்று மற்றவர்களிடம் கூறிவிட்டார். இது குருதேவரின் காதில் விழுந்தவுடன் தோளில் துண்டை உதறிப்போட்டுக் கொண்டு சிரித்தபடியே அங்கிருந்து புறப்பட்டு, வாசல்வரை சென்றும் விட்டார். அப்போது, குருதேவர் அகன்றால் தனக்குத் துன்பம் வரும் என்ற எண்ணம் திரைலோக்யரிடம் எழுந்தது. உடனே அவர் குருதேவரிடம் ஓடிச்சென்று, 'நீங்கள் போகவேண்டும் என்று நான் சொல்லவில்லையே, நீங்கள் ஏன் போகிறீர்கள்' என்றெல்லாம் கூறி, திரும்பும்படிக் கேட்டுக் கொண்டார். குருதேவரும் எதுவுமே நடக்காதது போல முன்போலவே சிரித்துக் கொண்டு, திரும்பி தமது அறைக்கு வந்து அமர்ந்தார்.

இவ்வாறு பல நிகழ்ச்சிகளைச் சொல்லலாம். குருதேவரின் இத்தகைய செய்கைகளைக் கண்டு நாம் வியப்படைவதில்லை.

10. உலகியல் மக்களின் நேர்மாறான நடத்தை

வேறு யாராவது ஒருசிறிது செய்தால் அவரை ஓயாமல் புகழ்கிறோம். ஏனெனில் நாம் வெளியே சொன்னாலும் சொல்லாவிட்டாலும்

நம்மைப் பொறுத்தவரை, இவ்வுலகில் வாழ வேண்டும் என்றால், நம்மை மட்டும் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும், வழியில் வரும் எளியோரை நமது வலிய கரங்களால் விலக்கி, நமது வழியை நாமே சரிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும், இயன்றவரை நம் பலவீனங்களைப் பிறர் கண்களிலிருந்து மறைந்துவிட

வேண்டும், யாராவது தப்பித்தவறி கடவுளையோ, எந்த மனிதனையோ முற்றிலுமாய் நம்பிவிட்டால், அவனை 'ஒன்றுக்கும் உதவாதவன்' என்று பட்டம் கட்டி ஒதுக்கிவிட வேண்டும் என்பதையெல்லாம் ஏற்கனவே திடமாக முடிவு செய்து மனத்தில் பதிய வைத்துவிட்டோம். அட, பாழாய்ப் போன உலகமே, உனது அயல்நாட்டுக் கொள்கை, அரசியல், சமுதாய நீதி, தனிமனித நீதி எல்லாவற்றிலும் இப்படியேதானே இருக்கிறாய்! உனது 'டில்லி லட்டு'வைத்<sup>3</sup> தின்றவனும் பச்சாதாபப் படுகிறான், தின்னாதவனும் படுகிறான்.

1885-ஆம் ஆண்டு, குருதேவரின் ஆன்மீக வெளிப்பாடு அதிகமாக இருந்த வேளை. அவரால் கவரப்பட்டு நாள்தோறும்

11. குருதேவர் காலத்தில் ஆன்மீகப் புரட்சி அதற்கான காரணம்

பல புதிய பக்தர்கள் தட்சிணேசுவரத்திற்கு வந்து அவரைக் காணும் பேறுபெற்றனர். கல்கத்தாவில் உள்ள பெரியவர்களும் சிறியவர்களும் எல்

லோரும் 'தட்சிணேசுவரத்து பரமஹம்ச'ரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருந்தனர். பலர் அவரைப் பார்த்தும் இருந்தனர். அந்த நாட்களில் கல்கத்தா மக்களின் மனத்தில் ஆன்மீக அலை தொடர்ந்து வீசிக் கொண்டிருப்பதுபோல் தோன்றியது.<sup>4</sup> அப்போது கல்கத்தாவில், இங்கே ஹரிசபை, அங்கே பிரம்ம சமாஜம், இங்கே நாம சங்கீர்த்தனம், அங்கே மதச் சொற்பொழிவு என்று நகர் முழுவதும் பரவியிருந்தது. இதன் காரணத்தைப் பிறர் அறியவில்லை என்றாலும் குருதேவர் தெளிவாக அறிந்திருந்தார். அதனை எங்களிடம் மட்டுமின்றி, மற்ற ஆண், பெண் பக்தர்களிடமும் பலமுறை கூறினார். அவர் தம்மிடம் சொன்னதைப் பற்றி ஒரு பக்தை எங்களிடம் கூறினார்: 'நீ இப்போது காண்கிறாயே, இந்த ஹரிசபைகளும், எல்லா சபைகளும் இதனால்தான் (தம்மைக் காட்டி) தோன்றியுள்ளன. முன்பு இவை எல்லாம் இருந்ததா, என்ன? எல்லாம் ஒரேபோல் உயிரிழந்து கிடந்தன. (மீண்டும் தம்மைக் காட்டி) இது வந்த பின்னரே எல்லாம் உயிர் பெற்றுள்ளன. இப்போதுதான் அடித்தளத்தில் ஏதோ ஆன்மீக அலை வீசுவதுபோல் உள்ளது.' மற்றொரு சமயத்தில் குருதேவர் எங்களிடம் சொன்னார்: 'இந்த "யெங் பெங்கால்"களிடம் பக்தி, அதுஇது என்று ஏதாவது இருந்ததா, என்ன? தலைகுனிந்து வணங்கக்கூடத் தெரியாது. ஆரம்பத்தில் நான் செய்வதை எத்தனையோமுறை கண்ட பிறகுதான் அதைக் கற்றுக் கொண்டார்கள். கேசவரைப் பார்க்கச்



சென்றிருந்தேன். நாற்காலியில் அமர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருந்தார். நான் தலைகுனிந்து அவரை வணங்கினேன். அவர் சற்றே தலையை அசைத்துவைத்தார். திரும்பும்பொழுது நான் தலை தரையைத்-தொடும்படிக் குனிந்து வணங்கினேன். அப்போது அவர் இரு கைகளையும் கூப்பி, தலைவரை தூக்கி வணங்கினார். அதன் பின்னர் எங்களுக்குள் போக்குவரவு, பேச்சுவார்த்தை எல்லாம் அதிகரித்தது. பிறகு, நான் உடலை வளைத்து தலைகுனிந்து வணங்கியபோதுதான் அவர் மெல்லமெல்ல தலைகுனிந்து வணங்கத் தொடங்கினார். ஆரம்பத்தில் இவர்களுக்கு பக்தி என்று ஏதாவது தெரியுமா, இல்லை, அதைப்பற்றிக் கவலைதான் பட்டார்களா?"

குருதேவருக்கு நவவிதான் பிரம்ம சமாஜத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்த நாட்களில்தான் பண்டித 12. பண்டித சசதர் சசதர் இந்து சமயச் சொற்பொழிவிற் காகக் கல்கத்தாவிற்கு வரு கல்கத்தா வந்தார். மேலைநாட்டு விஞ்ஞானத் தல் அவரது சொற் தின் அடிப்படையில் இந்து சமயச் சடங்குகள் பொழிவு தின் அடிப்படையில் இந்து சமயச் சடங்குகள் பற்றி விளக்குவதற்கான ஒரு முயற்சி அது. 'எத்தனை முனிவர்களோ அத்தனை கருத்துக்கள்' என்பது எப்போதும் எல்லா விஷயங்களிலும் உண்மையான ஒன்று. பண்டிதரின் அறிவியல் அடிப்படையிலான அணுகுமுறையும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. அவரது சொற்பொழிவைக் கேட்க நல்ல கூட்டம் கூடியது. அலுவலர், மாணவர், கனவான் என்று எல்லா தரப்பினரும் வந்தனர். ஆல்பர்ட் ஹால் நிரம்பி, வெளியிலும் மக்கள் நெருக்கியடித்துக் கொண்டு நின்றவாறு, அவர் கூறுகின்ற அருமையான விளக்கத்தைச் சிறிதளவாவது கேட்க வேண்டும் என்று அமைதியாக ஆடாமல் அசையாமல் காத்திருப்பார்கள். நாங்கள்கூட இவ்வாறு முண்டியடித்துக் கொண்டு அவரது சொற்பொழிவைக் கேட்டதாக ஞாபகம். தலையை உள்ளே நீட்டிப் பார்த்ததில், வயதான அவரது கறுத்த தாடியும், வெள்ளை ருத்திராட்ச மாலை அணிந்த மார்பும் தெரிந்தது. அப்போதெல்லாம் கல்கத்தாவின் பல இடங்களிலும் பரவலாக இருந்த விஷயம் -- பண்டித சசதரின் சொற்பொழிவு.

'செய்தி காதால் பரவுகிறது' என்பார்கள். அதனால்தானோ என்னவோ, தட்சிணேசுவர மகானைப் பற்றிய செய்தி பண்டிதரின் காதுகளுக்கும், பண்டிதரின் புகழ் குருதேவருக்கும்

வெகுவிரைவாக எட்டி விட்டது. சில பக்தர்கள் கூட குருதேவரிடம் வந்து, 'சிறந்த பண்டிதர். நன்றாகப் பேசுகிறார்.

13. சசுதரைக் காண அன்றொரு நாள் ஹரியைப் பற்றிய பாடல் குருதேவர் விரும் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு, அதனை தேவியைப் பற்றிய பாடலாகப் பொருள்தரும்படி விளக்கம் கொடுத்தார். கேட்ட அனைவருமே "அருமை, அருமை" என்று பாராட்டினார்கள்' என்று தெரிவித்தனர். குருதேவர் இதனைக் கேட்டுவிட்டு, 'அப்படியா? ஒருமுறை நானும் கேட்க வேண்டுமே' என்று தமது ஆவலை வெளிப்படுத்தி, அவரைத் தாம் காண விரும்புவதாகக் கூறினார்.

குருதேவரின் தூய உள்ளத்தில் எந்த ஆசை தோன்றினாலும், அது நிறைவேறிவிடும். வழியில் உள்ள தடைகளை எல்லாம் யாரோ நீக்கி, அந்த ஆசைகளை நிறைவேற்றி வைப்பது போலிருக்கும். தூய 14. குருதேவரின் தூய உள்ளத்தில் எழு கின்ற ஆவல் நிறை வேறும் வாழ்க்கை வாழ்ந்து, உடல், மனம், வாக்கு இவற்றால் முற்றிலுமாக சத்தியத்தைக் கடைப்பிடிப்பவன் உயர்ந்த நிலையை அடைகிறான். அவன் முயன்றாலும் எந்தப் பொய்யான எண்ணமும் அவனை அணுகாது; அவன் மனத்தில் தோன்றும் சங்கல்பங்கள் யாவும் உண்மையாகிவிடும் என்று கேட்டிருக்கிறோம். ஆனால் உண்மையில் மனித உடம்பில் இவ்வாறு நடக்க முடியும் என்பதை எங்களால் நம்ப முடியவில்லை. குருதேவரின் சங்கல்பங்கள் ஐயத்திற்கு இடமின்றி நிறைவேறுவதைப் பலமுறை கண்ட பின்புதான் நாங்கள் படிப்படியாக அதை ஏற்றுக்கொள்ள ஆரம்பித்தோம். இருப்பினும் அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் இதனை முழுமையாக நம்பினோமா, என்ன? 'கேசவரிடமும், விஜயரிடமும் (ஞானம்) விளக்கின் ஒளியைப் போன்றுள்ளது. ஆனால் நரேந்தரிடம் ஞான சூரியனே பிரகாசிப்பதைக் காண்கிறேன். கேசவர் ஒரே ஓர் ஆற்றலை வைத்துக்கொண்டு உலகைக் கலக்குகிறார். நரேந்தரிடம் அதைப் போன்று பதினெட்டு மடங்கு ஆற்றல் உள்ளது' என்று அவர் சொன்னார். இவை வெறும் சுற்பனையல்ல, அவர் தமது பரவச நிலையில் கண்ட, கேட்ட விஷயங்கள். அப்படியிருந்தும் அதனை முழுமையாக நம்பிவிட்டோமா, என்ன? சிலவேளைகளில், 'உண்மைதான், குருதேவரால் மக்களின் உள்ளத்தைப் பார்க்க முடியும். எனவே அவர் சொல்லும்போது அதில் ஓர் உட்பொருள் இருக்கவே



செய்யும்' என்று தோன்றும். வேறு சிலவேளைகளிலோ 'பேச்சாற்றலும் பக்தியும் உள்ள உலகப் புகழ் பெற்ற கேசவசந்திர சேன் எங்கே, வெறும் மாணவனான நரேந்திரன் எங்கே! இவர் சொல்வது எப்போதாவது உண்மையாக இருக்க முடியுமா?' என்று தோன்றும். குருதேவரின் காட்சிகளைப் பற்றி இத்தகைய ஐயங்கள் எங்களிடம் இருக்கவே செய்தன. எனவே அவர் தம் ஆசைகளை வெளியிடும்போது அந்த ஆசைகள் நிறைவேறுமா என்பதில் நாங்கள் சந்தேகப்படாமல் இருந்திருக்க முடியுமா?

பண்டித சசதரைப் பற்றி குருதேவர் கூறிய சில நாட்களுக்குப்பின் தேர்த்திருவிழா வந்தது. ஒன்பது நாட்கள் 15. 1885-ஆம் நடைபெறுதால் அதனை நவ யாத்திரை ஆண்டு நவயாத்திரை (ஒன்பதுநாள் விழா) என்று அழைத்தனர். 1885-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற நவ யாத்திரையில் குருதேவர் தொடர்பான பல விஷயங்கள் எங்கள் நினைவுக்கு வருகின்றன. அந்த ஆண்டு ஈசான் சந்திர முகோபாத்யாயரின் அழைப்பினை ஏற்று, அவரது வீட்டிற்கு தேர்த்திருவிழா தினத்தில் குருதேவர் சென்றார். அங்கிருந்து பிற்பகலில் பண்டித சசதரைப் பார்க்கப் போனார். மாலையில் பலராம் பாபுவின் வீட்டு தேர்த் திருவிழாவில் கலந்துகொண்டார். இரவு அவர் வீட்டில் தங்கி, மறுநாள் சில பக்தர்களுடன் படகில் தட்சிணேசுவரத்திற்குத் திரும்பினார். இதற்கும் சில நாட்களுக்குப் பிறகுதான் சசதர் சொற்பொழிவிற்காக ஆலம்பஜார் அல்லது வடக்கு வராக நகர்ப் பகுதிக்கு வந்தார். அங்கிருந்து தட்சிணேசுவரத்திற்கு குருதேவரை தரிசிக்க வந்தார். பின்னர் தேர் நிலைக்குத் திரும்பும் நாளன்று காலை குருதேவர் மீண்டும் பலராமின் வீட்டிற்கு வந்தார். அன்றும் மறுநாளும் அவர் அங்கு பக்தர்கள் பலருடன் தங்கினார். மூன்றாம் நாள் காலை கோபாலனின் தாய் மற்றும் சில பக்தர்களுடன் படகில் தட்சிணேசுவரம் திரும்பினார். தேர் நிலைக்குத்திரும்பும் நாளன்று பண்டிதர், குருதேவரைக் காண பலராம் பாபுவின் வீட்டிற்கு வந்தார். கண்களில் நீர்பெருக, கைகள் கூப்பி குருதேவரிடம், 'தத்துவங்களைப் பேசிப்பேசி என் இதயம் வறண்டுவிட்டது. ஒரு துளி பக்தியைத் தந்தருளுங்கள்' என்று பிரார்த்தித்தார். குருதேவர் பரவச நிலையை அடைந்து பண்டிதரின் மார்பைத் தொட்டார். அந்த நிகழ்ச்சிகளை இங்கு விரிவாகக் கூறுவது மிகவும் பொருந்தும்.

தேர்த் திருவிழா. அன்று காலை குருதேவர் ஈசானின் வீட்டிற்கு வந்தார் என்று முன்பே கூறினோம். அவருடன் <sup>16. ஈசான் படிப்பைப்</sup> யோகின், ஹாஸ்ரா முதலிய சில பக்தர்களும் பற்றி சென்றனர். ஈசானைப் போன்ற அன்பான, தாராள மனப்பான்மை கொண்ட, கடவுள் நம்பிக்கை உள்ள பக்தர்களை காண்பது அரிது. அவருக்கு எட்டு புதல்வர்கள். அனைவரும் கல்வியில் தேர்ந்தவர்கள். மூன்றாவது மகனான சதீஷ், நரேந்திரருடன் படித்தவர். சதீஷ் நன்றாக பக்வாஜ் வாசிப்பார் என்பதால், அவரது வாத்தியத்துடன் நரேந்திரர் தமது இனிமையான குரலில் பாடுவது அடிக்கடி அந்த வீட்டில் கேட்கும். ஈசானின் கருணையுள்ளத்தைப் பற்றி ஒருநாள் சுவாமி விவேகானந்தர் எங்களிடம், 'இவரது கருணை வித்யாசாகரின் உள்ளத்திற்கு எவ்வகையிலும் குறைந்ததல்ல' என்று கூறினார். வீட்டில் வேறெதுவும் இல்லாதபோது, பல நாட்கள் தன் சாப்பாட்டையே பிச்சைக்காரர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, ஈசான் வேறெதையோ உண்டதை சுவாமிஜி நேரிலேயே கண்டுள்ளார். பிறரது துன்பம்கண்டு அவர் வேதனைப் படுவதையும், அந்தத் துன்பங்களைப் போக்கத் தனக்குச் சக்தியில்லையே என்று கண்ணீர் உகுப்பதையும் சுவாமிஜி பார்த்திருக்கிறார். ஈசான் அன்புள்ளம் கொண்டவர் மட்டுமன்றி ஜபதவங்களிலும் மிகுந்த ஈடுபாடுடையவர். தட்சிணேசுவரத்தில் அவர் அடிக்கடி சூரிய உதயம் முதல் அஸ்தமனம்வரை ஜபம் செய்வார். குருதேவரின் அன்பையும் அருளையும் பெற்றிருந்தார் அவர். ஒருநாள் மாலை ஜபம் முடிந்தபின் அவர் குருதேவரை வணங்க வந்தார். அப்போது குருதேவர் பரவச நிலையில் ஆழ்ந்து, தமது பாதத்தை அவரது தலையில் வைத்தார். பின்னர் சாதாரண நிலைக்குத் திரும்பியதும், 'ஓ பிராமணா, ஆழ்ந்து மூழ்கு, ஆழ்ந்து மூழ்கு', என்று அழுத்தமாகக் கூறினார் (அதாவது வெறும் எந்திரத்தனமாக ஜபம் செய்யாமல், இறைவனின் திருநாமத்துடன் ஒன்றிவிடு). அந்த நாட்களில் ஈசானின் காலைபூஜையும் ஜபமும், மாலை நான்கு மணிவரை தொடரும். பின்னர் சிறிது மிதஉணவு கொண்டுவிட்டு, சூரிய அஸ்தமனம் வரை மற்றவர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பார். பின்னர் மாலை ஜபத்திற்கு அமர்வார். அது பலமணி நேரம் தொடரும். அவரது வீட்டு விவகாரங்களைப் புதல்வர்கள் கவனித்துக் கொண்டனர். குருதேவர் அவ்வப்போது ஈசான் வீட்டிற்குச்



செல்வதுண்டு. ஈசானும் கல்கத்தாவில் இருக்கும்போது அடிக்கடி தட்சிணேசுவரத்திற்கு வருவார்; இல்லையென்றால் கோயில்களுக்கோ, தீர்த்தத் தலங்களுக்கோ சென்று தவத்தில் ஈடுபடுவார்.

1885-ஆம் ஆண்டு தேர்த் திருவிழாவின் போது ஒருநாள் குருதேவர் ஈசானின் வீட்டிற்கு வந்து சில பண்டிதர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். பண்டித சசதர் அருகில் தங்கி இருப்பதாக சுவாமி விவேகானந்தரிடமிருந்து கேள்வியுற்ற குருதேவர் அவரைப் பார்க்கச் சென்றார். சொற்பொழிவிற்காக, பண்டிதரை அழைத்தவர்களை சுவாமிஜி அறிவார். அவர்களின் வீட்டிற்கு அவர் அடிக்கடிச் செல்வதுண்டு. சசதரின் விளக்கங்களில் பல தவறுகள் இருப்பதை சுவாமிஜி கவனித்திருந்தார். இதைப் பண்டிதருக்கு தர்க்கரீதியாக எடுத்துக் கூறி, அவருக்குப் புரியவைக்கும் நோக்கத்துடன் சுவாமிஜி அடிக்கடி அங்கு வருவார். பண்டிதரைப் பற்றிய பல விஷயங்களை சுவாமிஜி அறிந்திருந்ததாகவும், குருதேவரிடம் அவற்றைப் பற்றி சுவாமிஜி சொல்வதுண்டு என்றும், சுவாமிஜி குருதேவரை அங்கு வரும்படி அழைத்ததாகவும் சுவாமி பிரம்மானந்தர் கூறினார். குருதேவரும் அன்று சுவாமிஜியுடன் சென்று பண்டிதருக்குப் பல கருத்துக்களைக் கூறினார். உலகநாயகியான அன்னையிடமிருந்து 'முத்திரை'யோ அனுமதியோ பெறாமல் மதபோதனை வீண். அது ஆணவத்தை வளர்த்து, ஒருவனை அழிவுப் பாதையிலேயே அழைத்துச் செல்லும் என்பதையெல்லாம், முதன்முறை பண்டிதரைச் சந்தித்தபோதே குருதேவர் கூறியிருந்தார். அவரது ஆற்றல்மிக்க சொற்களின் காரணமாகச் சிலகாலத்திற்குப் பிறகு பண்டிதர் மதபோதனை செய்வதைவிட்டு, காமாக்யா சென்று தவ வாழ்வில் ஈடுபட்டார்.

அன்று மாலையில் பண்டிதரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, குருதேவர் யோகினுடன் பலராம் பாபுவின் வீட்டிற்குத் திரும்பினார். அந்த நாட்களில் யோகின் ஆசார முதலியவற்றில் தீவிர ஆசார நிஷ்டையுடன் இருந்தார். பிறர் வீட்டில் தண்ணீர்கூடப் பருகமாட்டார். அதனால் தன் வீட்டிலேயே சிறிது மிதஉணவு சாப்பிட்டுவிட்டு குருதேவருடன் வந்திருந்தார். அவரது ஆசாரத்தைப்பற்றி அறிந்திருந்த குருதேவரும் அவரை

17. கவாமி யோகா  
னந்தரின் ஆசார  
நிஷ்டை

எங்கேயும் சாப்பிடச் சொல்லமாட்டார். பலரம்பாபுவின் பக்தி, சிரத்தை மற்றும் குருதேவரிடம் அவர் கொண்டிருந்த அன்பு, நம்பிக்கை இவற்றின் காரணமாக அவரது வீட்டில் மட்டும் பழம், பால் போன்றவற்றை யோகின் அருந்துவார். இதனையும் குருதேவர் அறிவார். எனவே பலராமின் வீட்டை அடைந்ததும் குருதேவர் பலராமிடமும், மற்றவர்களிடமும் (யோகினைக் காண்பித்து), 'இவன் இன்று எதுவும் உண்ணவில்லை. ஏதாவது கொடுங்கள்' என்று கூறினார். பலரம்பாபு அன்புடன் யோகினை உள்ளே அழைத்துச் சென்று மிதஉணவுக்கான ஏற்பாடு செய்தார். பாவ சமாதியில் தன்னை மறந்து வாழ்கின்ற குருதேவர் பக்தர்களின் மனம் மற்றும் உடல்நிலையை எவ்வளவு தூரம் கவனித்துக் கொண்டார் என்பதைக் காட்டவே இதனை இங்குக் கூறினோம்.

பலராம் வீட்டின் தேர்த்திருவிழாவில் குருதேவர் கலந்து கொண்டதால் அங்கு ஆனந்தப் பெருவெள்ளம் பொங்கியது. அன்று மாலையில்தான் ஜகன்னாதரின் விக்கிரகம் மாலை, சந்தனம் முதலியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டு பூஜையறையிலிருந்து வெளியே கொண்டு வரப்பட்டது. பின்னர் துணி, தோரணங்கள் போன்றவற்றால் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்ட தேரில் வைத்து பூஜை செய்தனர். பலராம் பாபுவின் புரோகிதர் வம்சத்தில் தோன்றிய ஸ்ரீபக்சிர்தான் பூஜை செய்தார். அவர் குருதேவரிடம் பக்தி பூண்டவர்.

பக்கீர் பலராம் பாபுவின் பராமரிப்பில் வாழ்ந்தார். பலராம் பாபுவின் ஒரே மகனான ராமகிருஷ்ணனின் படிப்பை கவனித்துக் கொண்டார். அவர் பாடும் ஸ்தோத்திரங்கள் முதலியவற்றைக் கேட்பதற்கு குருதேவர் விரும்புவார். அது மட்டுமின்றி, ஸ்ரீசங்கரர் அருளிய காளி ஸ்தோத்திரத்தை எவ்வாறு ஒவ்வோர் எழுத்தையும் தெளிவாக உச்சரித்துப் பாட வேண்டும் என்றும் ஒருநாள் பக்கீருக்குக் கற்றுக் கொடுத்தார். அன்று மாலையில், தாம் தங்கியிருந்த அறையின் வடக்கு வராந்தாவிற்கு அழைத்துச் சென்று பரவச நிலையில் அவரைத் தொட்டு, தியானம் செய்யும்படியும் கூறினார். அதன் காரணமாக பக்கீருக்குப் பல அனுபவங்களும் காட்சிகளும் கிடைத்தன.

சங்கீர்த்தனங்களைப் பாடிக்கொண்டே தேரை இழுக்கத் தொடங்கினார். குருதேவரும் சிறிதுநேரம் இழுத்தார். பின்னர் தாளத்திற்கு ஏற்ப, பரவச நிலையில் நடனமாடத் தொடங்கினார்.



பாவ நிலை பாடலாலும் அவரது அழகிய நடனம் ஏற்படுத்திய ஆனந்த உணர்வாலும், அனைவரும் தங்களை மறந்து இறையன்பில் மூழ்கி பித்துப் பிடித்தவராகி விட்டனர். பாடிக்கொண்டும் ஆடிக்கொண்டும் முதல் மாடி வராந்தாவைச் சுற்றிச்சுற்றித் தேரைப் பல மணிநேரம் இழுத்தனர். பின்னர் ஸ்ரீஜகன்னாதர், ஸ்ரீகோவிந்தர், ராதை, சைதன்யர் மற்றும் அவரது பக்தர்கள் அனைவரையும் 'ஜெய்' கோஷத்துடன் நமஸ்கரித்து, கீர்த்தனை நிறைவுற்றது. அதன்பின் தேரிலிருந்து ஜகன்னாதரின் விக்கிரகத்தை இறக்கி இரண்டாம் மாடியிலிருந்த ஓர் அறையில் வைத்தனர். ஏழு நாட்களுக்கு விக்கிரகம் அங்குதான் வைக்கப்பட்டிருக்கும். இந்த ஏழு நாட்களும் அந்தத் தேரில் ஜகன்னாதர் மற்ற இடங்களுக்குச் சென்று திரும்புவதாக ஐதிகம். ஏழு நாட்களுக்குப் பின்னர் மீண்டும் தேரில் கொண்டு சென்று பழைய இடத்தில் வைத்துவிடுவார்கள். நைவேத்தியம் ஆனதும் முதலில் குருதேவருக்கும் பின்னர் மற்றவர்களுக்கும் பிரசாதம் வழங்கப்பட்டது. குருதேவரும் யோகினும் பலராம் பாபுவின் வீட்டில் அன்று தங்கினர். பிற பக்தர்கள் தங்கள் வீட்டிற்குச் சென்று விட்டனர்.

மறுநாள் காலை எட்டு ஒன்பது மணி அளவில் குருதேவர் தட்சிணேசுவரம் திரும்புவதற்காகப் படகு அமர்த்தப் பெற்றது.

19. குருதேவரிடம் பக்தைகளினாடுபாடு தரை வழிபட்டுவந்தார். குடும்பத்தினரும் பக்தர்களும் குருதேவரை வணங்கினர். அதன்பின் அவர் வெளியே வந்தார். பக்தைகள் உள்ளேயே சிறிது தூரம் அவருடன் வந்துவிட்டு, கனத்த மனத்துடன் திரும்பினர். கண்களுக்குத் தெரிகின்ற கடவுளைப் பிரிய யார்தான் விரும்புவார்கள்? ஒரு பக்தை மட்டும் தன்னை மறந்தவளாக அறிமுகமில்லாத ஆண்கள் இருப்பதைக்கூட மறந்து குருதேவரைத் தொடர்ந்து சிறிதுதூரம் வெளியே வந்தாள்.

பக்தைகளிடம் விடைபெற்று வந்தபோது குருதேவரின் மனம் அகமுகமாகிவிட்டது. அதனால் அவர்கள் சிறிதுதூரம் தம்மைப் பின்தொடர்ந்து திரும்பியதையோ, ஒருத்தி இன்னும் தம்மைத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருப்பதையோ அறியவில்லை. குருதேவர் இப்படி அகமுக மனத்துடன் நடப்பதைக் கண்டவர்களே, அந்த அசாதாரண நிலையைப்

புரிந்துகொள்ள முடியும். அதனைப் பிறருக்கு எடுத்துச் சொல்வது கடினம். பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் ஏன், பிறவியி

20. அகமுகப்பட்ட மனத்துடன் குருதேவர் நடந்து சென்றபோது. ஒரு பக்தை தன்னை மறந்து அவரின் செல்லுதல்

லிருந்தே மனத்தை ஒருமுகப்படுத்திப் பழகிய தால் மனம் அவர் எங்கு நிறுத்துகிறாரோ அங்கு நிற்கும், வேறு எங்கும் எட்டிப் பார்க்காது. உடலும் புலன்களும் அவரது மனத்தில் தோன்றும் உணர்வுகளை மட்டுமே வெளிக்

காட்டும், சிறிதும் தவறுவதில்லை. இதனை விளக்குவது கடினம். நம் மனத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தால், அது பல்வேறு முரண்பட்ட எண்ணங்களின் போர்க்களமாக இருப்பது தெரியும். பழக்கம், சம்ஸ்காரம் ஆகியவற்றின் தீவிரத்தால் தூண்டப்பட்டு, நம் உடலும் புலன்களும் எந்தக் கட்டுப்பாட்டிற்கும் அடங்காமல் அவற்றின் போக்கிலேயே போகக் கூடியவை. நம் மனத்தினின்று குருதேவரின் மனம்தான் எவ்வளவு வேறுபட்டது!

இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக பல நிகழ்ச்சிகளைக் கூறலாம். ஒருநாள் தட்சிணேசுவரத்தில் அன்னை காளியை வணங்குவதற்

21. குருதேவர் இவ்வாறு செல்வது பற்றிய மேலும் சில உதாரணங்கள். அதற்கான காரணம்

காக குருதேவர் தமது அறையிலிருந்து புறப்பட்டார். கிழக்கு வராந்தாவிற்கு வந்து, படியில் இறங்கி நேராகக் காளி கோயிலுக்குச் சென்றார். வழியில் ராதாகாந்தரின் கோயில்

உள்ளது. விரும்பினால் முதலில் ராதாகாந்தரின் கோயிலுக்குச் சென்று வணங்கிவிட்டுப் பின் காளி கோயிலுக்குச் செல்லலாம். ஆனால் குருதேவரால் ஒருபோதும் அவ்வாறு செய்ய முடிந்ததில்லை. நேராகக் காளி கோயிலுக்குச் சென்று வணங்கிவிட்டுத் திரும்பி வரும்போதுதான் ராதாகாந்தரின் கோயிலுக்குச் செல்வார். காளியிடம் மிகவும் பக்தி கொண்டிருந்ததால், அவர் இவ்வாறு செய்கிறார் என்று நாங்கள் நினைத்திருந்தோம். பின்னர் குருதேவரே இதுபற்றிக் கூறினார்.

'இது ஏன் தெரியுமா? காளி கோயிலுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று எண்ணிவிட்டால், நேராக அங்குச் சென்றே தீரவேண்டும். இங்கும் அங்குமாக அலைந்துவிட்டு, ராதாகாந்தரைச் சென்று வணங்கிவிட்டு, பின்பு காளி கோயிலுக்குச் செல்லலாம் என்றால், அது முடியாது. யாரோ என் கால்களைப் பிடித்துக் காளி கோயிலை நோக்கி இழுத்துச் செல்வது போலிருக்கும். சிறிதுகூட அங்கும் இங்கும் விலக முடிவதில்லை. அன்னையை வணங்கியபின் நான் விரும்பிய இடத்திற்குச்



செல்ல முடியும். ஏன் இப்படி, சொல் பார்க்கலாம்?" நாங்கள், 'எங்களுக்கு என்ன தெரியும்?' என்று உதட்டளவில் கூறிவிட்டோம். ஆனால் மனத்துள், 'இப்படியும் இருக்க முடியுமா, என்ன? அவர் விரும்பினால் முதலில் ராதாகோவிந்தரைக் கண்டிப்பாக வணங்கிவிட்டுச் செல்லலாம். காளியை தரிசிக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் அதிகமாக இருப்பதால்தான் இப்படி நடக்கிறது' என்று எண்ணிக் கொண்டோம். வெளிப்படையாக இதைச் சொல்லவில்லை. ஆனால் குருதேவரே சிலவேளைகளில் அதனை விளக்குவார்: 'ஏன் தெரியுமா? எதையாவது செய்ய வேண்டும் என்று நான் நினைத்தால், அதை அப்போதே செய்துவிட வேண்டும். சிறிது தாமதத்தைக்கூட என்னால் பொறுக்க முடியாது.' ஒருமுகப்பட்ட மனம் அவ்வாறுதான் செயல்படும், அதிலும் காலம்காலமாக ஒருமுகமாகச் செயல்பட்ட குருதேவரின் மனம், அந்தப்பக்கம் இந்தப்பக்கம் சிறிதும் விலக முடியாமல், ஒன்றை மட்டுமே பற்றிக்கொண்டிருக்கும் என்பதையெல்லாம் அப்போது யார் அறிந்தது? மேலும் சிலவேளைகளில் அவர் கூறுவார்: 'நிர்விகல்ப சமாதி நிலையில் நான்-நீ, பார்ப்பது-கேட்பது, பேசுவது போன்ற எதுவுமே இல்லை. அதிலிருந்து ஓரிரு படிகள் கீழே இறங்கி வந்த பின்பும், மனத்தைப் பலரிடமும் பல பொருட்களிலும் செலுத்த முடியாது. அந்த நிலையில் நான் சாப்பிட அமர்ந்தால் ஐம்பது கறிகள் பரிமாறப் பட்டிருந்தாலும், என் கை எல்லா இடங்களுக்கும் செல்லாது, ஒரே ஓர் இடத்தில் இருந்துதான் உணவை எடுத்து வாய்க்குக்கொண்டு செல்லும். அப்போது சோறு, பருப்பு, கறி, பாயசம் எல்லாவற்றையும் சேர்த்துப் பிசைந்துதான் உண்ண வேண்டியிருக்கும்.' அற்புத சமநிலையிலிருந்து ஓரிரு படிகள் கீழேயுள்ள அந்த நிலையைக் கேட்டு நாங்கள் திகைத்து விட்டோம். அவர் மேலும் சொன்னார்: 'யாரையும் தொட முடியாத மற்றொரு நிலையும் எனக்கு வருவதுண்டு. (பக்தர்களைக் காட்டி) இவர்களுள் யாராவது என்னைத் தொட்டால் வேதனை தாங்காமல் நான் அலறிவிடுவேன்.' இதன் உட்பொருளை யார் கண்டார்கள்? அப்போது குருதேவரின் மனத்தில் சுத்த சத்வகுணம் மிகுந்திருந்ததால், சிறிது அசுத்தமான ஒன்றின் தொடுதலைக்கூட அவரால் தாங்க முடியவில்லை என்பது யாருக்குத் தெரிந்திருந்தது? அவர்

மேலும் கூறினார்: 'பரவச நிலையில் சிலவேளைகளில் (பாபுராமைக் காட்டி) இவனை மட்டும் தொட முடியும். அவன் என்னைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டால்<sup>5</sup> கஷ்டம் இருப்பதில்லை. அவன் ஊட்டினால் உண்ணவும் முடியும்.' இந்த விஷயம் இதோடு நிற்கட்டும். முன்பு கூறியதைத் தொடர்வோம்.

மனம் அகமுகப்பட்ட நிலையில் குருதேவர், முதல்நாள் தேர் இழுக்கப்பட்ட வராந்தாவிற்கு வந்தார். பக்தை ஒருத்தி,

22. பக்தையை தட்சிணேசுவரத்திற்கு குருதேவர் அழைத்தல் பதைக் கண்டதும் நின்றுவிட்டார். 'அம்மா, ஆனந்தமயீ, அம்மா ஆனந்தமயீ' என்று கூறிக்கொண்டே அவளை மீண்டும்மீண்டும் வணங்கினார்.

பக்தையும் தனது தலையை அவரது திருவடியில் வைத்து வணங்கினார். குருதேவர் அவளிடம், 'நீ என்னுடன் வாயேன் அம்மா, நீ ஏன் வரக் கூடாது' என்று கேட்டார். குருதேவர் கூறியவிதம் அவளை அப்படியே சுண்டி இழுத்தது. அவ்வளவுதான், அங்கும் இங்கும் எதையும் பார்க்காமல் அவர் பின்னால் நடக்கத் தொடங்கிவிட்டாள். (அப்போது அவளுக்கு முப்பது வயதிருக்கும். வண்டியோ, பல்லக்கோ இன்றி அவள் எங்கேயும் செல்வது இல்லை.) புறப்படுமுன் விரைவாக உள்ளே ஓடி, பலராமபாபுவின் மனைவியிடம், 'நான் குருதேவருடன் தட்சிணேசுவரம் செல்கிறேன்' என்றுமட்டும் கூறினாள். அதைக்கேட்ட இன்னொரு பக்தையும் தன் வேலைகளை அப்படியே விட்டுவிட்டு அவளுடன் சென்றாள். பக்தையிடம் தொடர்ந்து வரும்படி கூறிவிட்டு, குருதேவர் பரவச நிலையிலேயே படகை அடைந்தார். அவருடன் யோகின், இளைய நரேன் முதலிய பக்தர்களும் படகில் அமர்ந்தனர். பக்தைகளும் அவசரஅவசரமாக ஓடிவந்து படகில் ஏறி, முகப்பில் ஓர் ஓரமாக அமர்ந்து கொண்டார்கள். படகு புறப்பட்டது.

படகு போய்க் கொண்டிருக்கும்போது அந்த பக்தை குருதேவரிடம், 'இடையறாது ஆண்டவனைப் பிரார்த்திக்க வேண்டும், முழுமனத்தையும் அவரிடம் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்றெல்லாம் விரும்புகிறேன். ஆனால் மனம், சொன்னபடி கேட்கமாட்டேன் என்கிறது. நான் என்ன செய்யட்டும்?' என்று கேட்டாள்.



அதற்கு குருதேவர், 'அவன் (இறைவன்)மீது பாரத்தைப் போட்டு இருக்க வேண்டும், அம்மா. காற்றில்பட்ட எச்சில்

23. பக்தையின் இலைபோல் வாழ வேண்டும். அது எப்படித்  
கேள்விக்கு குருதேவரின் பதில்: தெரியுமா? இலை ஒரு மூலையில் வீழ்ந்து  
'காற்றில் சிக்கிய கிடக்கிறது. காற்று அதை எங்கு அடித்துச்  
எச்சில் இலையைப் செல்கிறதோ அங்கு செல்கிறது. அதுபோல  
போன்று இரு' செல்கிறதோ அங்கு செல்கிறது. அதுபோல  
இறைவனிடம் பாரத்தைப் போட்டுவிட்டு, வீழ்ந்து கிடக்க  
வேண்டும். இறையுணர்வாகிய காற்று எச்சில் இலையாகிய  
மனத்தை எவ்வாறெல்லாம் சுழற்றுமோ, அவ்வாறு அது  
சுழலட்டும். வேறென்ன?' என்று பதில் கூறினார்.

இதற்குள் படகு தட்சிணேசுவரத்தை அடைந்திருந்தது. படகிலிருந்து இறங்கியதும் குருதேவர் காளி கோயிலுக்குச் சென்றார். பக்தைகள் அன்னை சாரதாதேவியைக் காண, கோயிலின் வடக்குப் பக்கம் இருந்த நகபத்திற்குச் சென்றனர். அவரை வணங்கிவிட்டு காளி கோயிலுக்குச் சென்றனர். குருதேவர் பக்த இளைஞர்களுடன் காளி கோயிலுக்கு வந்து அன்னையை வணங்கினார். பரவச நிலையில் கோயில் மண்டபத்தில் அமர்ந்து தம் தேனினும் இனிய குரலில் பாடத் தொடங்கினார்--

சிவனின் நாயகியே அம்மா, உலகை மயக்குபவளே  
மூலாதாரத்தின் பெருந்தாமரையில் வீணையை மீட்டுபவளே  
உடலென்னும் வீணையில் சுழுமுனை முதலாம் மூன்று  
தந்திகளில் முக்குணங்களாகிய சுருதியை எழுப்புவளே  
மந்திர வடிவினளே, மூலாதாரத்தில் பைரவராகம், சுவாதிஷ்டானத்தில் ஸ்ரீராகம்  
மணிபூரகத்தில் மல்லார ராகம், அனாஹதத்தில் வஸந்த ராகம்  
விசுத்தியில் இந்தோளம், ஆஜ்ஞையில் கர்நாடகம்  
தான, மான, வய சுவரங்களில் இருபத்து ஒன்றானவளே  
'உண்மையை அறிய முடியாது' என்கிறான் நந்தகுமார்'  
ஏனெனில் முக்குணங்கள் மனிதனை மறைத்துள்ளன!

மண்டபத்தின் வடக்குப் பகுதியில் அமர்ந்து காளியைப் பார்த்தவாறு குருதேவர் பாடிக் கொண்டிருந்தார். பக்தர்களுள் சிலர் நின்றனார்களும், சிலர் அமர்ந்து கொண்டு மெய்மறந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். பாடிக் கொண்டே பரவச நிலையை அடைந்து, திடீரென்று எழுந்து நின்றார். பாடல் நின்றது. அவர் உதடுகளில் தவழ்ந்த தெய்வீகப் புன்னகை அந்த இடத்தை ஆனந்தத்தில் முழுக்காட்டுவது போலிருந்தது. பக்தர்கள் கண்கொட்டாமல் அவரையே பார்த்தனர். குருதேவரின் உடல்

சிறிது சாய்வதைக் கண்ட இளைய நரேன், அவர் விழுந்துவிடக் கூடாதே என்று அவரைப் பிடித்துக்கொள்ளப் போனான்.

24. பரவச நிலையில் குருதேவர். உடம்பில் புண்ணுள்ள யாரும் விக்ரிகங்களைத் தீண்டக் கூடாது என்பதை பக்தர்கள் அறிந்து கொண்டது

அவன் தொட்டதுதான் தாமதம், குருதேவர் வலி தாங்காமல் அலறினார். தான் தொடுவது சரியல்ல என்பதைக் கண்ட இளைய நரேன் விலகி நின்றான். குருதேவரின் அலறலைக் கேட்டு ராம்மலால் காளி கோயிலிலிருந்து வேகமாக ஓடிவந்து, குருதேவரைத் தாங்கிப்

பிடித்துக் கொண்டார். அந்த நிலையிலே குருதேவர் சிறிதுநேரம் இருந்தார். இறைவனின் நாமங்களைச் சிறிதுநேரம் கேட்டபின் அவருக்குப் புறவுணர்வு திரும்பியது. ஆனால் அவரால் சாதாரணமாக நிற்க இயலவில்லை. போதையில் தள்ளாடுவதைப் போன்று அவரது கால்கள் தடுமாறின.

இந்த நிலையிலேயே மண்டபத்தின் வடக்குப் படிகளில் மெதுவாகத் தவழ்ந்து முற்றத்தில் இறங்கியபடியே, 'அம்மா, விழுந்துவிட மாட்டேனே, விழமாட்டேன் அல்லவா?' என்று ஒரு குழந்தையைப்போல் கேட்டார். உண்மையிலேயே அப்போது குருதேவரைப் பார்க்கும்போது மூன்று நான்கு வயதுக் குழந்தையைப் போலவே இருந்தது. அன்னை காளியைப் பார்த்துக்கொண்டே பேசினார். அன்னையின் கண்களைப் பார்த்தவாறு அவளையே முற்றிலுமாகச் சார்ந்தவராய், மெதுவாகப் படிகளில் இறங்கினார். இவ்வாறு சிறிய விஷயங்களுக்கும் இறைவனையே சார்ந்திருக்கும் இப்படிப்பட்ட ஒருவரை வேறு எங்காவது காண முடியுமா?

முற்றத்தைக் கடந்து மெதுவாகத் தம் அறைக்கு வந்த குருதேவர் மேற்கிலுள்ள அரைவட்ட வரர்ந்தாவில் சென்று

25. பரவச நிலையில் குண்டலினியின் காட்சியும் குருதேவர் கூறியதும்

அமர்ந்தார். அப்போதும் பரவசநிலையிலேயே இருந்தார். அந்த நிலை தணிவதாகவும் இல்லை.

சற்றுத் தணிந்தாலும் சிறிதுநேரத்தில் அதிகரித்து புறவுணர்வை இழந்துவிடுவார். இவ்வாறு சிறிதுநேரம் இருந்தபிறகு அதே நிலையில் பக்தர்களிடம், 'நீங்கள் பாம்பைப் பார்த்தீர்களா? மிகவும் தொல்லை கொடுக்கிறது' என்றார். மீண்டும், பக்தர்களை அறவே மறந்துவிட்டு பாம்பு வடிவ குண்டலினி சக்தியிடம் (பரவச நிலையில் அந்த சக்தியையே அவர் கண்டிருந்தார்) 'இப்போது போய்விடு. தேவீ, போய்விடு. நான் புகைபிடிக்க வேண்டும். வாய் கழுவு



வேண்டும். பற்களைக்கூடத் துலக்கவில்லை' என்று கூறினார். இவ்வாறு சிலவேளைகளில் பக்தர்களுடனும், சிலவேளைகளில் பரவச நிலையில் கண்ட மூர்த்தியுடனும் பேசியபடியே சிறிதுசிறிதாக சாதாரண உணர்வு நிலைக்குத் திரும்பினார்.

சாதாரண உணர்வு நிலை திரும்பியதும் குருதேவரின் கவலையெல்லாம் பக்தர்களைப் பற்றியதாகியது. அன்னை

26. பரவச நிலை கலந்ததும், வந்த பக்தர்கள் என்ன உணர்வுகள் என்பது பற்றி குருதேவரின் கவலை; பக்தை களைக் கடைக்கு அனுப்பதல்

சாரதாதேவியிடம் ஒருவரை அனுப்பி, சமைக்கக் காய்கறி ஏதாவது இருக்கிறதா என்று கேட்டு வரும்படிச் கூறினார். எதுவும் இல்லை என்று அன்னை கூறினார். இப்போது குருதேவருக்கு, யார் கடைக்குப் போவார்கள் என்ற சிந்தனை வந்துவிட்டது. காய்கறி வாங்கி வராவிட்டால்

வந்திருக்கும் பக்தர்கள் எதை உண்பார்கள்? சிறிதுநேரம் ஆலோசித்தபின் அந்த இரண்டு பக்தைகளைப் பார்த்து, 'நீங்கள் வாங்கி வர முடியுமா?' என்று கேட்டார். அவர்கள் 'சரி' என்று கூறி, கடைக்குச் சென்று கீரை, உருளைக்கிழங்கு, கத்தரிக்காய் முதலியவற்றை வாங்கி வந்தார்கள். அன்னை சமைத்தார். கோயிலிலிருந்து வழக்கம்போல் காலையில் ஒருதட்டு பிரசாதம் வந்தது. குருதேவர் உணவு அருந்தியபின் பக்தர்கள் பிரசாதம் பெற்றுக் கொண்டனர்.

அதன்பின்னர், குருதேவரின் பரவச நிலையில் இளைய நரேன் அவரைத் தொட்டபோது வலி ஏற்பட்டதன் காரணம் பற்றிய பேச்சு எழுந்தது. அவனது தலையில் இடப்பக்கத்தில் கட்டி ஒன்று தோன்றி பெரிதாகியிருந்தது. மேலும் வளர்ந்து வலி மிகாமல் இருப்பதற்காக, டாக்டர் மருந்துபோட்டு அதைப் பழுக்க வைத்திருந்தார். உடலில் புண் இருக்கும்போது விக்கிரகங்களைத் தொடக் கூடாது என்று நாங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அது எங்கள் கண்முன் நிரூபணமாகும் என்பதை யார் எண்ணிப் பார்த்தார்கள்? தெய்வ உணர்வுடன் ஒன்றி, புறநினைவை அடியோடு இழந்து விட்டிருந்தாலும், தம்முள் இருந்த தெய்வீக சக்தியின் தூண்டுதலால்தான் குருதேவர் இப்படி நடந்து கொண்டாரா என்பது எங்களுக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவர் மிகுந்த வேதனைக்கு உள்ளானது உண்மை. இளைய நரேன் மிகவும் தூயவன் என்று குருதேவர் சொல்வது எங்களுக்குத் தெரியும். சாதாரண உணர்வில் இருந்தபோது இளைய நரேனுக்குப் புண்

இருந்தும் மற்றவர்களைப் போலவே அவனையும் குருதேவர் தொட்டார். தம் கால்களைத் தொட அனுமதித்தார். அவனுடன் பேசினார், அமர்ந்தார், எல்லாம் செய்தார். எனவே பரவச நிலையில் தான் தொடுவதை அவரால் தாங்க முடியாது என்பதை அவன் எவ்வாறு அறிந்திருக்க முடியும்? எப்படியோ, பின்னர் அந்தப் புண் ஆறும்வரை இளைய நரேன் குருதேவர் பரவச நிலையில் இருக்கும்போது அவரைத் தொடவில்லை.

குருதேவரின் கூட்டுறவில், அறிவுரைகளில் எப்படி அந்த நாள் கழிந்தது என்பதே தெரியவில்லை. மாலை வந்ததும் பக்தர்கள் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார்கள். இரண்டு பக்தைகளும் குருதேவரிடமும் அன்னை சாரதாதேவியிடமும் விடைபெற்று கல்கத்தாவிற்குத் திரும்பினர்.

மேற்கூறிய நிகழ்ச்சி நடந்து இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு பண்டித சசதர் குருதேவரைக் காண பிற்பகலில்

27. குழந்தை இயல்பு  
கொண்ட குருதேவர்  
அச்சமடைதல்

தட்சிணேசுவரம் வருவதாக இருந்தது. குழந்தை இயல்பு கொண்டவர் குருதேவர். சிலவேளைகளில் குழந்தைகளிடம் காணப்படும் அச்சத்தை

அவரிடம் காண முடியும். அதிலும், பிரபலமான யாராவது தம்மைக் காண வருவது தெரிந்தால் மிகவும் பயப்படுவார். தனக்குக் கல்வியறிவு இல்லை, எப்போது பரவச நிலை வரும் என்று சொல்ல முடியாது, அப்போது உடல்நினைவே இருப்பதில்லை, சிலவேளைகளில் ஆடை நழுவுவதுகூடத் தெரிவதில்லை. இதையெல்லாம் கண்டால், வருபவர் என்ன நினைப்பார், என்ன சொல்வார், என்றெல்லாம் எண்ணி பயப்படுவார் அவர். வருபவர் என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லட்டும், அதனால் இவருக்கு என்ன வந்தது என்று நாங்கள் எண்ணுவோம். குருதேவரே பலமுறை பலரிடம், 'மக்களைப் புழுக்கள் என்று நினை. நாணம், வெறுப்பு, அச்சம் மூன்றும் கூடாது' என்று கூறுவார். அப்படியென்றால் இவர் பெயருக்கும் புகழுக்கும் ஆசைப்பட்டாரா? இருக்காது. அது ஒரு குழந்தையின் மனநிலை, அவ்வளவுதான். புதியவர்களைக் கண்டால் அஞ்சி ஒதுங்குவதும், கொஞ்சம் பழகிவிட்டால் அவர்கள் முதுகிலே அமர்ந்து சவாரி செய்து, முடியைப் பிடித்து இழுத்து, தாராளமாகப் பழகுவதும் குழந்தைகளின் இயல்பு. குருதேவரும் அவ்வாறே இருந்தார். பெயரிலும் புகழிலும் ஆசை இருந்திருந்தால், மகாராஜா யதீந்திர



மோகனுடனும் புகழ்பெற்ற கிருஷ்ணதாஸ் பாலுடனும் அவரால் அப்படிப் பேசியிருக்க முடியாது அல்லவா?<sup>7</sup>

சிலவேளைகளிலோ, வருபவருக்கு ஏதேனும் தீங்கு நேரிடுமோ என்றும் குருதேவர் அஞ்சுவார். புதிதாக வருபவர் தம்மை ஏற்றுக் கொள்கிறாரா, இல்லையா என்பது பற்றி குருதேவர் கவலைப்படுவதில்லை, ஆனால் அவர் தம்மைப் புரிந்து கொள்ளாமல் இகழ்ந்து பேசிவிட்டால், அவருக்குக் கட்டாயமாகத் தீங்கு நேரும் என்பது தெரிந்திருந்ததால் அவர் கவனமாக இருப்பார். ஒருமுறை கிரீஷ், மனவேதனையினால் குருதேவரை அவர் எதிரிலேயே திட்டினார். அப்போது குருதேவர், 'இங்கே பார், அவன் என்னை என்ன வேண்டுமானாலும் ஏசட்டும். ஆனால் என் அன்னையைப் பற்றி இழிவாகப் பேசாமல் இருந்தால் சரி' என்று கூறினார்.

சசதர் தம்மைப் பார்ப்பதற்கு வரப் போவதைக் கேட்ட குருதேவர் கொண்ட அச்சத்திற்கு எல்லையில்லாமல் போயிற்று.

யோகின், இளைய நரேன் மற்றும் அங்கிருந்த வர்களிடம், 'பண்டிதர் வரும்போது' நீங்களும் இருங்கள்' என்று கூறினார். அதாவது அவர் வெறும் பாமரன், பண்டிதருக்குச் சமமாக அவரால் பேச முடியாது, அதனால் நாங்கள் எல்லோரும் உடனிருந்து பண்டிதருடன் பேசித் தவறு நேராமல் அவரைக் காக்க வேண்டும் என்பதே அவர் கூறியதன் பொருள். ஆகா, அவரது குழந்தைத்தனமான அச்சத்தைப் பற்றி எப்படி விளக்குவது! ஆனால் சசதர் வந்தபோது முற்றிலும் மாறுபட்ட மனிதராக இருந்தார். உதடுகளில் புன்சிரிப்பு தவழ்ந்தது. பண்டிதரைக் கூர்ந்து நோக்கியவாறே அவர் புறவுலக நினைவைப் பாதி இழந்துவிட்டார். பண்டிதரைப் பார்த்து, 'நீங்கள் ஒரு பண்டிதர். ஏதாவது சொல்லுங்கள்' என்றார்.

சசதர்: ஐயா, தரிசனங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் படித்து என் உள்ளம் வறண்டுவிட்டது. உங்களிடமிருந்து சிறிது பக்திரசம் பெற்றுச் செல்லவே நான் வந்துள்ளேன். அதனால் நீங்கள் பேசுங்கள், நான் கேட்கிறேன்.

குருதேவர்: நான் என்ன சொல்வேன் அப்பா, சச்சிதானந்தம் என்பது என்ன என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. அதனால் தான் அவன் முதலில் அர்த்த நாரீசுவரன்<sup>8</sup> ஆனான். ஏன்? தானே புருஷன், பிரகிருதி ஆகிய இரண்டும் என்பதைக்

28. பண்டித சசதர்  
இரண்டாம் முறையாக  
குருதேவரைக் காணல்

காண்பிக்கத்தான். பின்னர் ஒருபடி கீழே இறங்கி புருஷனாகவும் பிரகிருதியாகவும் தனித்தனியாக ஆனான்.

இவ்வாறு துவங்கி, உயர்ந்த ஆன்மீக உண்மைகளைப் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது குருதேவர் ஒரு வேகத்துடன் எழுந்து நின்று பண்டிதரைப் பார்த்துக் கூறினார்: 'சச்சிதானந்தத்துடன் மனம் ஒன்றுபடும் வரைதான் பிரார்த்தனை, கடமைகள் எல்லாம். ஒன்றிவிட்டால், செயல்புரிய வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. உதாரணமாக "என் நிதாய், ஒரு மதயானை" என்ற பாடலை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். பாட்டைத் தொடங்கும்போது, வார்த்தைகள், சுருதி, தாளம், காலம், லயம் எல்லாம் சரியாக இருக்கிறது. பாடலில் ஈடுபட்டு மனம் உணர்ச்சிவசப் படும்போது "மதயானை, மதயானை" என்ற சொற்கள் மட்டுமே திரும்பத்திரும்ப வருகின்றன. மனம் இன்னும் ஆழ்ந்து போகும்போது "யானை, யானை" என்ற வார்த்தை மட்டுமே வெளிவரும். இன்னும் மூழ்கும்போது வெறும் "யா..." என்று சொல்லியபடியே குருதேவர் அசையாமல் நின்றுவிட்டார்.

உணர்வை இழந்த இந்த நிலையிலேயே ஏறத்தாழ பதினைந்து நிமிடங்கள் அப்படியே நின்றார். முகத்தில் ஒளி வீசியது. பரவச நிலை முடிவுற்றதும் பண்டிதருடன் மீண்டும் பேசத் தொடங்கினார்:

'பண்டிதரே, உங்களைப் பார்த்தேன்.' நீங்கள் நல்லவர். சமையலை முடித்து அனைவருக்கும் உணவளித்த பின்னர் குடும்பத் தலைவி, தோளில் துண்டைப் போட்டுக் கொண்டு குளிக்கப் போவாள். அதற்குப்பின் அவள் சமையல் அறைக்குள் வருவதில்லை. அதேபோன்று நீங்களும் மற்றவர்களுக்கு இறைவனைப் பற்றிச் சொல்லிவிட்டுப் போய்விடுவீர்கள். மீண்டும் திரும்பமாட்டீர்கள்!'

குருதேவரின் இந்தச் சொற்களைக் கேட்ட பண்டிதர், 'எல்லாம் உங்களைப் போன்றோரின் அருளால்தான்' என்று கூறிவிட்டு, குருதேவரின் பாத தூளியைத் திரும்பத்திரும்ப எடுத்துத் தன் சிரசில் தரித்துக் கொண்டார். குருதேவரின் சொற்களை வியப்புடன் கேட்டபின்னர், இன்னமும் இறையனுபூதி பெற முடியவில்லையே என்று எண்ணி பண்டிதர் கண்ணீர் உகுத்தார். பண்டிதர் தட்சிணேசுவரத்திற்கு வந்த மறுநாள் எங்கள் நண்பர் ஒருவர் தட்சிணேசுவரம் சென்றார்.



பண்டிதர் வந்ததைப் பற்றி குருதேவர் அவரிடம் கூறியதை இப்போது சொல்வோம்.

‘அப்பா, இங்கே படிப்பு கிடிப்பு என்று ஒன்றும் இல்லை என்பது உனக்குத் தெரியும். வெறும் பாமரன் நான். பண்டிதர்

29. இந்த நிகழ்ச்சியை குருதேவர் தாமே ஒரு பத்திரம் கூறியது வரப் போகிறார் என்று கேள்விப்பட்டதும் ஆடிப்போய் விட்டேன். உடையைப் பற்றிய உணர்வுகூட என்னிடம் இல்லாததைத்தான் நீ

பார்க்கிறாயே! முன்னுக்குப் பின்னாக எதையாவது உளறி விடுவேனோ என்று அஞ்சி நடுங்கினேன். “அம்மா, உனக்குத் தெரியும். உன்னைத் தவிர எனக்கு எந்த சாஸ்திரமோ மாஸ்திரமோ தெரியாது. உனக்கு எல்லாம் தெரியும்” என்று அன்னையிடம் முறையிட்டேன். பின்பு பார்த்தவர்களிடம் எல்லாம், “அப்போது நீ என்னுடனிரு, நீயும் இரு. என்னுடன் உங்களை எல்லாம் பார்த்தால் நான் நிம்மதியாக இருப்பேன்” என்று சொன்னேன். பண்டிதர் வந்து அமர்ந்த பின்பும் எனக்கு அச்சமாக இருந்தது. நான் அமைதியாக அவரையே பார்த்தவாறு அவரது பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது என் உள்ளிருந்து அன்னை, “சாஸ்திரம், அது இது எல்லாம் படித்து என்ன வந்துவிட்டது? விவேகமும் வைராக்கியமும் இல்லை என்றால் அதனால் எந்த பயனும் இல்லை” என்று எனக்கு அன்னை காட்டுவது போலிருந்தது. அப்போது (தமது தேகத்தைக் காட்டி) தலையை நோக்கி ஏதோ விரர்ரென்று சென்றது. அவ்வளவுதான், அச்சம் கிச்சம் எல்லாம் பறந்துவிட்டது. நான் திகைத்துப் போனேன். என் முகம் சிறிது உலர்ந்தது. என் வாயிலிருந்து சொற்கள் கொட்டியது போலிருந்தது. சொற்கள் வெளிவர வெளிவர உள்ளே இருந்து யாரோ தள்ளிக் கொடுப்பது போலிருந்தது. கிராமப் பகுதிகளில் நெல்லை அளக்கும்போது ஒருவன், “ஒன்றோ ஒன்று, இரண்டோ இரண்டு” என்று கூறியபடியே அளப்பான். இன்னொருவன் குவியலைத் தள்ளிக் கொடுப்பானே, அதுபோல. ஆனால் என்ன பேசினேன் என்பது எனக்குச் சிறிதும் தெரியாது. சிறிது உணர்வு திரும்பியபோது பார்த்தேன், பண்டிதர் அழுது கொண்டிருந்தார்; முற்றிலுமாக மாறி விட்டிருந்தார். இத்தகைய நிலை அவ்வப்போது வருவதுண்டு. ஒருமுறை கேசவசந்திர சேன் ஓர் ஆங்கிலேயரை, (பாரதத்தில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த பாதிரியான ‘குக்’) அழைத்துக்

கொண்டு கப்பலில் கங்கையில் அழைத்துச் செல்லப் போவதாகச் செய்தி அனுப்பினார். அப்போதும் அப்படித்தான். பயத்தினால் எனக்கு வயிற்றுப் போக்கே உண்டாயிற்று. சவுக்குத் தோப்பிற்கும் அறைக்குமாக நடந்தேன். அவர்களுடன் சென்று கப்பலில் ஏறியபிறகு இத்தகைய அச்சமற்ற நிலை வந்துவிட்டது. என்னென்னவோ பேசினேன். பின்னர் அனைவரும், “அற்புதமான உபதேசங்கள்” என்றார்கள். ஆனால், அப்பா, எனக்கு எதுவும் தெரியாது.

அற்புத குருதேவரின் அற்புத நிலையைப் பற்றி, எவ்வாறு புரிந்து கொள்ள முடியும்? ‘ஆம்’ என்று கூறி திகைப்புடன் அதைக் கேட்போம், அவ்வளவுதான். ஏதோ ஓர் அற்புத சக்தி அவரில் உறைந்து, இதுவரை காணாத, திருவிளையாடல்களைப் புரிகிறது! விரும்பிய மாத்திரத்தில் விரும்பியவர்களை தட்சிணேசுவரத்திற்குக் கவர்ந்திழுத்தது,

அவர்கள் ஆன்மீகத்தில் உயர்நிலைகளுக்குச் செல்லும் ஆற்றலை அளித்தது. கண்டவர்களும் அதனை விளக்க முடியாது. ஆனால் அதன் விளைவுகளைக் கொண்டு, ஆம், உண்மையிலேயே இத்தகைய விந்தை நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன, என்றுமட்டும் அறியலாம். ஆ! தீயவர்கள் பகைமை உணர்வுடன் குருதேவரிடம் வருவதையும், தெய்வீக சக்தியின் வசப்பட்டு அவர் பரவச நிலையில் அவர்களைத் தொடுவதையும், உடனே அவர்கள் முற்றிலுமாக மாறி, புதிய வாழ்க்கையைத் தொடங்குவதையும் நாங்கள் எத்தனை முறை கண்டிருக்கிறோம்! விலைமகளான மேரிக்கு, தொட்ட மாத்திரத்தில் ஏகநாதர் புதிய வாழ்க்கையைக் கொடுத்தார். சைதன்யர், பரவச நிலையில் ஒருவரின் தோளில் ஏறி அமர்ந்தார். அந்த மனிதரின் சந்தேகம், அவநம்பிக்கை எல்லாம் அடியோடு ஒழிந்து அவர் புதுவாழ்வு பெற்றார். அவதார புருஷர்களின் வாழ்க்கையில் இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளைப் படிக்கும்போது அவை அவர்களின் சீடர்கள், மற்றும் பக்தர்களின் கற்பனை, கூட்டம் சேர்க்க வேண்டும் என்ற துச்சமான ஆசைக்காக இப்படி கதைகட்டி, உண்மையான ஆன்மீகப் பாதையில் தடைகளை ஏற்படுத்திவிட்டார்கள் என்றெல்லாம் எண்ணினோம். ஹரிநாமத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே சைதன்யர் உணர்வை இழந்துவிடுவார் என்று, நவவிதான் பிரம்ம சமாஜம் வெளியிட்ட ‘பக்தி சைதன்ய

30. குருதேவரின் அசாதாரணமான நடத்தை. பிற அவதாரங்களின் இத்தகைய செயல்களில் நம்பிக்கை அளித்தல்



சந்திரிகா' என்ற நூலில் எழுதியிருந்தது. அதைப் படித்துவிட்டு நாங்கள் அந்த நூலின் ஆசிரியருக்கு மூளைக்கோளாறு என்று கேலிசெய்தோம். அன்று வெறும் கிணற்றுத் தவளையாக அல்லவா இருந்துவிட்டோம்! குருதேவரை மட்டும் நாங்கள் பார்த்திராவிட்டால் எத்தகைய துரதிர்ஷ்டசாலிகளாக இருந்திருப்போம்! குருதேவரைச் சந்திக்கும் பேறு கிடைத்ததால், இப்போது 'கூரை வேயத் தெரியாவிட்டாலும் அதிலுள்ள குறைபாடு தெரிகிறது' என்பதுபோல, எங்கள் குறைகளை உணரும் வாய்ப்பாவது கிடைத்துள்ளது. எல்லாவற்றையும் ஆன்மீகம் என்று ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலையிலிருந்து இப்போது நாங்கள் காக்கப்பட்டுவிட்டோம். பக்தி, நம்பிக்கை போன்றவற்றை, பிற பொருட்களைப் போலவே ஒருவர் மற்றவருக்கு வழங்க முடியும் என்பதை இப்போது புரிந்து கொண்டுள்ளோம். அதனால் எங்கள் மனத்தில் நம்பிக்கைவிதை விதைக்கப்பட்டு விட்டது. கருணைக் கடலான குருதேவரின் அருளால் நாங்கள் மரணமில்லாப் பெருவாழ்வை அடைவோம் என்ற திடநம்பிக்கை எங்களுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. □

1. கீதை, 9.31

2. சாதனை நாட்களில் குருதேவர் தமது உடலைச் சரிவரப் பேணாததால் முடி நீளமாக வளர்ந்து, அழுக்கும் தூசியும் சேர்ந்து ஜடை போல் மாறிவிட்டிருந்தது.

3. இது இந்தி மொழியிலுள்ள வழக்குச் சொல். சாதாரணமான இனிப்பு ஒன்று மிகவும் பிரமாதமானதாக விளம்பரப் படுத்தப்பட்டு விடுகிறது. அதைத் தின்னாதவன் இன்னும் கிடைக்கவில்லையே என்ற வருந்துகிறான்; தின்றவன், அதில் ஒன்றும் இல்லை என்று கண்டு பச்சாதாபப் படுகிறான். இங்கு இது உலகியல் இன்பங்களுக்கு உவமையாகக் கூறப்படுகிறது.

4. 4.4

5. பரவச நிலையில் குருதேவருக்கு உடல்நினைவு இருப்பதில்லை. அவரது (கை, கழுத்து, வாய் போன்ற) அங்கங்கள் வளைந்து விடும். சிலவேளைகளில் உடலே ஒருபுறமாகச் சாய்ந்துவிடும். அப்போது அருகிலிருக்கும் பக்தர்கள் அந்த அங்கங்களைப் பிடித்து மென்மென்எனச் சரி செய்வார்கள்; அவர் கீழே விழுந்து காயம் படாமலிருக்க அவரை பிடித்துக் கொள்வார்கள். அந்த தெய்வத்தின் நினைவில் அவர் பரவச நிலையில் ஆழ்ந்தாரோ, அந்த தெய்வத்தின் திருநாமத்தை அவரது காதுகளில், காளி-காளி, ராம்-ராம், ஓம்-ஓம், ஓம் ஸத்-சத் என்றெல்லாம் ஒதுவார்கள், இதன்பிறகே மெதுவாக அவருக்கு உலக நினைவு திரும்பும். எந்த தெய்வத்தின் நினைவில் பரவச நிலையில் ஆழ்ந்தாரோ, அந்தத் தெய்வத்தின் பெயரைத் தவிர வேறு பெயர்களை ஒதினால் அவர் மிகவும் துன்பப்படுவார்.

6. பாடலாசிரியர்

7. குருதேவர், மகாராஜா யதிந்திர மோகனிடம், 'அப்பா, என்னால் உன்னை ராஜா என்றெல்லாம் அழைக்க முடியாது. நான் எப்படிப் பொய் சொல்ல

‘முடியும்?’ என்று கேட்டார். மற்றொருமுறை அவர் தன்னை தர்மபுத்திரருடன் ஒப்பிட்டுப் பேசியபோது குருதேவர் மிகவும் வெறுப்புற்று, அவரைக் கண்டித்தார்.

‘உலகிற்கு நன்மை செய்வதைத் தவிர வேறு எந்த தர்மமும் இல்லை’ என்றெல்லாம் கிருஷ்ணதாஸ் பால் வாதிட்டபோதும் அதனைக் கண்டித்து அதிலுள்ள குறைகளை எடுத்துக் கூறினார்.

8. பாதி ஆண், பாதி பெண் வடிவம்.

9. அதாவது சமாதியில் ஆழ்ந்து, உயர் உணர்வு நிலையிலிருந்து உள்ளே எத்தகைய பூர்வ சம்ஸ்காரங்கள் உள்ளன என்பதைப் பார்த்தேன்.



## 6. பக்தர்களுடன் குருதேவர் 1

கோபாலனின் தாயின் வரலாறு: முதற்பகுதி

புதிய மேகம்போல் கறுத்தவனும், நீலத் தாமரை மொட்டுக்களைப் போன்ற கண்களை உடையவனும், கருமையான சுருண்ட கேசத்தை உடையவனும், தலையில் மயிற்சீலை சூடியவனும், ஆயர்குலப் பெண்ணின் மகனும் ஆகிய கண்ணனை வணங்குகிறேன். ஆயர்குலப் பெண்ணின் முகத் தாமரையில் ஊறும் தேனை அருந்திக் கொண்டிருக்கும் கருவண்டினை வணங்குகிறேன்.<sup>1</sup>

எந்த பக்தன், எனது எந்த வடிவத்தை சிரத்தையுடன் வழிபட விரும்புகிறானோ, அவனது அந்த சிரத்தையை நான் உறுதிப்படுத்துகிறேன்.<sup>2</sup>

யார் அப்படிப்பட்ட சிறிய குழந்தையை என் பெயரில் ஏற்றுக் கொள்கிறார்களோ, அவர்கள் என்னை அடைகிறார்கள்.<sup>3</sup>

யாவ்முகத்தில் நிலைத்திருந்து பல பக்தர்களுடன் குருதேவர் நிகழ்த்திய அற்புதத் திருவிளையாடலைக் கண்டோம். இப்போது நாம் கூறப்போவது அவரது பக்தைகளுள் ஒருவரான கோபாலனின் தாயின் வாழ்க்கையையும் அவரது காட்சிகளைப் பற்றியுமாகும்.

இதில் உண்மைகளுடன் கற்பனையையும் கலந்து நாங்கள் சற்று ஏற்றிக் கூறியுள்ளதாகச் சிலர் ஐயுறலாம். ஆனால் எழுத்தாளரின் திறமையைக் காட்டாமல் குருதேவரின் பக்தைகள் கூறியவற்றை, மொழிகூட மாற்றாமல் அப்படியே தந்துள்ளோம் என்பதுதான் உண்மை. உண்மையை மட்டுமே பேச வேண்டும் என்று வாழ்ந்து, அதில் ஏதாவது சிறு தவறு நேர்ந்தால்கூடத் துடிப்பவர்களான சாதகியரிடமிருந்துதான் இந்தச் செய்திகளைச் சேகரித்துள்ளோம். இவர்களுள் யாரும்

அந்த 'காமார்ஹாட்டி பிராம்மணி'யின் துதிபாடத் துடிப்பவர்கள் அல்ல. மாறாக, அவரது சில செயல்களை இவர்கள் வன்மையாகக் கண்டித்தும் இருக்கிறார்கள்.

கோபாலனின் தாய் குருதேவரை முதன்முறையாக எப்போது சந்தித்தார் என்பது சரியாகத் தெரியாது. 1885, மார்ச்- ஏப்ரல் மாதத்தில் நாங்கள் அவரை தட்சிணேசுவரத்தில் சந்தித்தோம். அப்போது அவர் குருதேவரிடம் வரத்தொடங்கி ஆறு மாதங்களாகியிருந்தது. பால கோபாலனாக இறைவன் அவருடன் மிக அற்புதமான திருவிளையாடல் புரிந்து கொண்டிருந்தார். நாங்கள் அவரைக் கண்ட நாள், அவர் குருதேவரின் அறையில் வடமேற்கு மூலையில் கங்கைநீர் ஐடிக்கு அருகில் தென்கிழக்குத் திசையை நோக்கி, அதாவது குருதேவரை நோக்கி அமர்ந்திருந்தது நன்றாக நினைவில் உள்ளது. வயது அறுபது இருக்கலாம், ஆனால் அவ்வாறு சொல்ல முடியாது, ஏனெனில் வயதான அவர் முகத்தில் ஒரு சிறுமியின் மகிழ்ச்சி மலர்ந்திருந்தது. எங்களை அறிமுகப் படுத்தியதும், 'ஓ, நீ கி-யின் மகனா? அப்படியானால், நீ எங்களுடையவன்தான். என்ன ஆச்சரியம்! கி-யின் மகனும் பக்தனாகி விட்டான். இந்தமுறை கோபாலன் யாரையும் விடப்போவதில்லை, ஒவ்வொருவரையும் இழுக்கப் போகிறான். நல்லது. முன்பு, உலக வழக்குப்படி நான் உனக்கு உறவினன். இப்போதோ இன்னொரு முறையில் அதைவிட நெருக்கமான உறவினன் ஆகிவிட்டேன்' என்று கூறினார்.

அப்போது 1884, டிசம்பர். வானம் தெளிவாக இருந்தது. நவம்பர் மாதத் தொடக்கத்திலிருந்தே குளிர்காலம் மெள்ள

1. கோபாலனின் தாய் குருதேவரை முதன்முறையாகக் காணல்

மெள்ள நெருங்கியது. குளிரோ, வெயிலோ அதிகமாக இல்லாத இந்தப் பருவத்தில்தான் கோபாலனின் தாய் குருதேவரை முதன்முறையாகச் சந்திக்கும் பேறு பெற்றாள். காமார்ஹாட்டியில் கங்கைக் கரையில் உள்ள தோட்டம் சூழ்ந்த கோயில் ஒன்றில் அவர் வசித்துவந்தார். அந்தக் கோயிலும் தோட்டமும் படல்பங்கா வைச் சேர்ந்த கோவிந்தசந்திர தத்தருக்கு உரியது. குருதேவரைக் காண அவர்கள் படகில் வந்தார்கள். அவர்கள் என்று கூறுவதன் காரணம், அன்று கோபாலனின் தாய் தனியாக வரவில்லை. காமார்ஹாட்டி தோட்டத்தின் சொந்தக்காரியான பெண்மணியும், அவரது தூரத்து உறவினனான காமினியும் கோபாலனின்





கோபாலனின் தாய்

வற்றையும் நேரடியாகக் கவனித்து வந்தார். தட்சிணேசுவரம் அங்கிருந்து இரண்டு மூன்று மைல்கள்தான். எனவே போகவர எளிதாக இருந்தது. கோவிந்தபாபுவின் மனைவியும் கோபாலனின் தாயும் இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அப்போது வந்தார்கள்.

குருதேவர் அன்று அவர்களைத் தமது அறையில் அன்புடன் அமரச் செய்து பக்தி பற்றிய பல விஷயங்களைக் கூறினார். பாடல்கள் பாடி அவர்களைக் கேட்கச் செய்தார். பின்னர், மீண்டும் வருமாறு கூறி விடை கொடுத்து அனுப்பினார். விடைபெறும்போது கோவிந்தபாபுவின் மனைவி, தங்கள் கோயிலுக்கு வர வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டார். குருதேவரும் ஒருநாள் வருவதாக ஒப்புக் கொண்டார். அன்று எஜமானியையும் கோபாலனின் தாயையும் குருதேவர் மிகவும் புகழ்ந்தார். அவர் கூறினார்: 'ஆகா, அவர்களின் முகமும் கண்களும் என்ன பொலிவுடன் விளங்கின. பக்திக் கடலில் மிதப்பதுபோல் தோன்றின. கனிவான கண்கள்! நெற்றித் திலகம்கூட அழகாக இருந்தது.' அதாவது அவர்கள்

தாயுடன் வந்தனர். கல்கத்தாவில் பலரும் அப்போது குருதேவரை அறிந்திருந்தனர். அவரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதிலிருந்தே அந்த அசாதாரண சாதுவைக் காண அவர்கள் ஆவல் கொண்டனர். ஆண்டு தோறும் நவம்பர் மாதத்தில் அந்தக் கோயிலில் சிறப்பு வழிபாடு நடைபெறும். எஜமானி என்று அழைக்கப்படுகின்ற கோவிந்த தத்தரின் விதவை மனைவி அந்த வேளையில் காமார்ஹாட்டிக்குச் சென்று தங்கி, எல்லா

தோற்றத்திலும் செயல்பாடுகளிலும்கூட பக்தியே வெளிப் பட்டது; வெளி ஆடம்பரத்திற்காக எதையும் செய்யவில்லை.

கோவிந்த பாபு கல்கத்தாவில் இருந்த ஓர் ஆங்கிலேயக் கம்பெனியில் தரகராக இருந்தார். தன் விடாமுயற்சியாலும் திறமையாலும் பெரிய செல்வந்தரானார்.

2. பட்டங்காவைச் சேர்ந்த கோவிந்த சந்திர தந்தர் சிலகாலத்திற்குப் பின் வாதநோயால் பாதிக்கப் பட்டு செயலிழந்தார். அவரது ஒரே மகன்

அவருக்கு முன்னால் இறந்துவிட்டான். அவருக்கு யஜ்ஞேசுவரி, நாராயணி என்று இரண்டு பெண்கள் இருந்தார்கள். அவரிடம் ஏராளமான செல்வம் இருந்ததால் கடைசிக் காலத்தை சாஸ்திரம் படிப்பதிலும், புண்ணியச் செயல்களிலும் செலவிட முடிந்தது. வீட்டில் ராமாயண, மகாபாரத காலட்சேபம், காமார்ஹாட்டி தோட்டத்தில் வெகுவிமரிசையாக ராதாகிருஷ்ணர் பிரதிஷ்டை, பாகவத பாராயண நிகழ்ச்சிகள், எடைக்குஎடை ஏழைகளுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் தானம் என்று பலவித நற்செயல்களைப் புரிந்தார் அவர். கோயில் விழாக்களுக்கும் குறைவில்லை. 'பன்னிரண்டு மாதங்களில் பதின்மூன்று விழாக்கள்'தான். ராதாகிருஷ்ணரின் பூஜையை யொட்டி ஏழைகள் மற்றும் அனைவருக்கும் அங்கே தாராளமாகப் பிரசாதம் வழங்கப்படும்.

கோவிந்தபாபுவின் மறைவிற்குப் பின்னர் அவரது மனைவி வெகுகாலம் ராதாகிருஷ்ணரின் சேவையைச் சிறப்பாக

3. பக்தையான நடத்திவந்தார். பிறகு பல காரணங்களால் அவரது மனைவி அவரது சொத்தின் பெரும்பகுதி கரைந்து

விட்டது. இருப்பினும் ராதாகிருஷ்ணரின் பூஜைக்கு எவ்வகையிலும் குறைவு ஏற்படலாகாது என்பதற்காகத்தான், அப்போது அவர் தாமே வந்து பூஜையை நடத்தி வந்தார். அவர் பழமையில் ஊறியவர். வாழ்க்கையில் மிகவும் துன்பப்பட்டவர். அதனால் ஆன்மீகத்தில்தான் அமைதி என்ற நம்பிக்கை அவருள் ஊறியிருந்தது. பாழாய்ப்போன மாயை அவ்வளவு எளிதில் விட்டுவிடுமா, என்ன? பெண்கள், மாப்பிள்ளைகள், சமுதாயம், பதவி, புகழ் என்றெல்லாம் சிந்தித்தே செயல்பட வேண்டியிருந்தது. கணவன் இறந்த நாளிலிருந்து கடுமையான பிரம்மசரிய விரதத்தைக் கடைப்பிடித்தார். தரையில்ல்தான் படுப்பார். மூன்று சந்தியா வேளைகளிலும் குளிப்பார். ஒருமுறைதான் உண்பார். விரதம், நியமம், உண்ணாநோன்பு,



ராதாகிருஷ்ணரின் சேவை, ஜபம், தியானம் என்று நாட்களைக் கழித்தார்.

கோவிந்த பாபுவின் குடும்பப் புரோகிதரான நீலமாதவ பந்த்யோபாத்யாயர் கோவிலுக்கு அருகே வசித்து வந்தார்.

4. அவனது புரோகிதரின் குடும்பம். பால விதவை யான அகோரமணி அவர் மிகவும் மரியாதைக்கு உரியவர். கோபாலனின் தாய் எனப்படும் அகோரமணி தேவி அவரது சகோதரி. குழந்தைப் பருவத்திலேயே விதவையாகிவிட்ட அவர் தன் தந்தையின் வீட்டில் வசித்து வந்தார். எஜமானியுடன் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டபின் அகோரமணி, கோயிலிலுள்ள தேவதேவியருக்குச் சேவை செய்வதில் நேரத்தைச் செலவிட்டார். அவரது பக்தி அதிகரித்த போது கங்கைக் கரையிலுள்ள அந்தக் கோயிலிலேயே வசிக்க விரும்பினார். எனவே எஜமானியின் அனுமதிபெற்று கோயிலிலுள்ள ஓர் அறையில் வசித்து வந்தார். தினமும் ஒருமுறை தந்தையின் வீட்டிற்குச் சென்று அவரைக் கவனித்து வருவார்.

எஜமானியைப் போலவே அகோரமணியும் பிரம்மசரிய விரதம், தவ வாழ்வில் ஈடுபாடு என்று தீவிரமாக இருந்தார். ஆதலால் அவர்களின் எண்ணங்களும் கருத்துக்களும் பல விஷயங்களில் ஒத்திருந்தன. எஜமானி பணம் படைத்தவர். அதனால் வெளி உலகத்திற்காகவாவது தன் சமூக அந்தஸ்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அகோரமணி அப்படியில்லை, சுதந்திரமாக இருந்தார். குழந்தைகள் இல்லாததால் குடும்பப் பொறுப்புகளும் இல்லை. இருந்ததெல்லாம் அவரது நகைகளை விற்ற பணமான அறுநூறோ ஏழுநூறோ ரூபாய் மட்டுமே. அதுவும் எஜமானியிடம்தான் இருந்தது. இந்த பணத்திலிருந்து கிடைக்கும் வட்டியைக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தி வந்தார். அதிகத்தேவை ஏற்படும்போது மூலத் தொகையிலிருந்து சிறிது எடுத்துக் கொள்வார். தவிர அகோரமணிக்கும் அவரது சகோதரர் குடும்பத்திற்கும் எஜமானி எல்லா வகைகளிலும் உதவி செய்தார்.

அகோரமணி குழந்தைப் பருவத்திலேயே விதவையாகி விட்டதால் கணவனுடன் வாழ்க்கை நடத்துவதன் அனுபவம்

5. அகோரமணி பற்றிச் சிறிதும் அறிந்திருக்கவில்லை, 'பாலயின் ஆளர நிஷ்டை விதவைகள் ஆசாரம் மிக்கவர்கள். உப்பைக் கூடக் கழுவிதான் பயன்படுத்துவார்கள்' என்று சொல்வதுண்டு. அகோரமணியும் வயதுக்கு வந்தபின் இவ்வாறுதான் இருந்தார்.

ஒருநாள் அகோரமணி சாதம் சமைத்து குருதேவரின் இலையில் பரிமாறிக் கொண்டிருந்தார். எதேச்சையாக குருதேவர் அகப்பையைத் தொட்டுவிட்டார். அவ்வளவுதான், அகோரமணி அன்று எதையும் உண்ணவில்லை, அகப்பையையும் கங்கையில் எறிந்துவிட்டார். குருதேவரிடம் அவர் வரத் தொடங்கியிருந்த காலம் அது.

நகபத்தில் இரண்டு, மூன்று அடுப்புகள் இருந்தன. அனேக நாட்களில் காளி கோயில் நைவேத்தியம் முடிய தாமதமாகிவிடும். சிலவேளைகளில் மதியம் ஒன்றரை மணிகூட ஆகும். குருதேவருக்கு வயிற்றுக் கோளாறு வருவது சாதாரணம். அப்படி அவருக்கு உடல்நலமில்லாத நாட்களில் அன்னை சாரதாதேவி நகபத்திலேயே சிறிது சாதமும் காய்கறிகளும் காலையில் சமைத்துவிடுவார். அவ்வப்போது இரவில் தங்கும் பக்தர்களுக்கு அதே அடுப்பில் சப்பாத்தியும் பருப்பும் தயார் செய்வதுண்டு. கல்கத்தா முதலான இடங்களிலிருந்து குருதேவரைக் காண வரும் பக்தைகள் பகலில் நகபத்தில்தான் தங்குவர். இரவு தங்க நேர்ந்தால் அவர்களுக்கும் அன்னை அதே அடுப்பில் உணவு சமைப்பார். அகோரமணியை குருதேவர் 'காமார்ஹாட்டி பிராம்மணி' என்று அழைப்பார். அன்னை குருதேவருக்காகச் சமைத்தபின் அடுப்பைச் சாணத்தினாலும் கங்கை நீராலும் சுத்தம் செய்து மூன்றுமுறை மெழுக வேண்டும். அப்போதுதான் அகோரமணி அதன்மீது பாணையை வைப்பார்! அப்படியோர் ஆசாரம்!

குழந்தைப் பருவம் முதலே அகோரமணி மிகவும் தன்மான உணர்வுமிக்கவராக விளங்கினார். யாராவது கடுமையாக ஒரு வார்த்தை சொல்வதைக்கூட அவரால் பொறுக்க முடியாது. பொருளுதவிக்காக மற்றொருவரிடம் கையேந்துவது பற்றிக் கேள்வியே இல்லை. யாராவது ஏதாவது தவறு செய்தால் அவர்கள் எதிரிலேயே நறுக்கென்று கூறிவிடுவார். அதனால் அவருக்கு ஏதோ ஒரிருவருடன்தான் நெருக்கமான பழக்கம் இருந்தது. தோட்டத்தின் தெற்கு ஓரத்தில் அவரது அறை இருந்தது. அந்த அறையில் வடக்கிலும் மேற்கிலும் ஒவ்வொரு கதவுகள் இருந்தன. தெற்கில் மூன்று ஜன்னல்கள் இருந்தன. அவற்றின் வழியாக கங்கையை நன்றாகப் பார்க்க முடியும். அந்த அறையில் அமர்ந்துதான் அகோரமணி கங்கையை தரிசிப்பார், இரவு

6. கோவிந்தபாபு  
வின் கோயிலில் வசித்  
ததும், தவமும்



பகலாக ஜபம் செய்வார். முப்பது வருடங்களுக்கும் மேலாக இந்த அறையில் தனது சுக, துக்கங்களுடன் வாழ்ந்த பின்னரே அவர் குருதேவரைச் சந்தித்தார்.

அகோரமணியின் தந்தை வழியினர் சாக்தர்கள். மாமனார் குடும்பத்தினர் எந்த நெறியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது தெரியவில்லை. அகோரமணி வைணவ நெறியைப் பின்பற்றினார்; குருவிடமிருந்து கோபால மந்திர தீட்சையும் பெற்றிருந்தார். எஜமானியிடம் கொண்டிருந்த நெருங்கிய தொடர்பும் இந்த தீட்சை விஷயத்தில் உதவியிருக்கலாம். ஏனெனில் மால்பராவைச் சேர்ந்த கோசவாமி பரம்பரையினரே கோவிந்தரின் குரு வம்சத்தினர். அவர்களுள் ஓரிருவர் காமார்ஹாட்டியில் கோவில் கட்டிய காலத்திலிருந்து அங்கேயே வசித்து வந்தனர். தனக்கென ஒரு குழந்தை இல்லாத போதிலும், அகோரமணிக்கு எவ்வாறு வாத்தல்ய பாவனையில் ஈடுபாடு ஏற்பட்டது, இறைவனைத் தன் பிள்ளையாகக் கருதி வழிபட வேண்டும் என்ற ஆவல் எவ்வாறு உண்டாயிற்று என்பதை அறிவது கடினம். முற்பிறவி சம்ஸ்காரங்கள்தான் காரணம் என்று கூறலாம். எப்படியோ நிகழ்ச்சி உண்மை.

இங்கிலாந்து அல்லது அமெரிக்கப் பெண்களுக்கு துன்பங்களாலோ வேறு ஏதாவது காரணத்தாலோ ஆன்மீக உணர்வுகள் எழுமானால் அவர்கள் அதனை தானம், பரோபகாரம், ஏழைகளுக்கும் நோயாளிகளுக்கும் உதவுதல் போன்ற சேவைகள் மூலம் வெளிப்படுத்துவர். இரவுபகலாக நற்பணிகள் புரிவது அவர்களது குறிக்கோளாகிவிடும். நம் நாட்டில் அது நேர்மாறாக உருவெடுக்கிறது. கடுமையான பிரம்மசரிய விரதம், தவ வாழ்க்கை, ஆசாரநிஷ்டை, ஜபம் செய்தல் என்று நமது பெண்களின் ஆன்மீக உணர்வு ஆரம்பமாகிறது. நாட்கள் செல்லச் செல்ல துறவும் அகமுகமாதலும் அவர்களின் குறிக்கோளாகிறது. இந்தப் பிறவியிலேயே இறையனுபூதி பெறுவதுதான் வாழ்க்கையின் லட்சியம், அதில்தான் உண்மையான அமைதிகிடைக்கும் என்ற கருத்து பாரதத்தில் வீசும் காற்றிலும், ஓடும் நீரிலும் கலந்திருக்கிறது; ஆண் பெண் அனைவரின் நாடிநரம்புகளில் ஊடுருவிப் பாய்ந்துள்ளது. அதனால் காமார்ஹாட்டி பிராம்மணி தனியாக வசித்து, தீவிரமான தவ வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டது மேலைநாட்டினருக்கு

7. கீழே. மேலை நாட்டுப் பெண்களின் ஆன்மீக உணர்வு வெளிப்பாட்டில் வேறுபாடுகள்

வியப்பாக இருக்கலாம். இந்தியாவில் அது சர்வ சாதாரணமான விஷயம்.

குருதேவரைச் சந்தித்ததிலிருந்தே அகோரமணிக்கு அவரிடம் விசேஷமான ஈடுபாடு ஏற்பட்டது. இது ஏன், எவ்வாறு, எவ்வளவு தூரம் செல்லும் என்பதைப் பற்றி அவருக்கு எதுவும் தெரியாது. ஆனால், 'இவர் நல்லவர், உண்மையான சாது, பக்தர். நேரம் கிடைத்தவுடன் மீண்டும் இவரிடம் வர வேண்டும்' என்று இனம்புரியாத ஒரு கவர்ச்சிமட்டும் ஏற்பட்டது. எஜமானிக்கும் இந்த அனுபவம்தான் ஏற்பட்டது. ஆனால் சமுதாயம் என்ன சொல்லும் என்ற பயம் காரணமாக, அவர் அதன்பின் வரவில்லை என்று தோன்றுகிறது. அதுமட்டுமின்றி, அவர் தன் மகன்கள், மருமகன்கள் ஆகியவர்களுடன் படல்டங்கா வீட்டில் வாழ்ந்துவந்தார். தட்சிணேசுவரம் படல்டங்காவிலிருந்து வெகுதொலைவில் இருந்தது. வர வேண்டும் என்றால் எல்லோரிடமும் தெரிவித்துவிட்டு, பல்வேறு ஏற்பாடுகள் செய்து விட்டுத்தான் வர முடியும். அதனாலும் அவர் வராமல் இருந்திருக்கலாம்.

அகோரமணிக்கு இந்த விதமான தொல்லைகள் ஏதும் இல்லை. குருதேவரை முதன்முறை சந்தித்த சில நாட்கள்

8. குருதேவரை  
அகோரமணி இரண்டாம் முறையாகக் காணல்

கழித்து, ஒருநாள் அவர் ஜபம் செய்து கொண்டிருக்கும்போது குருதேவரிடம் போக வேண்டும் என்ற ஆவல் எழுந்தது. உடனே மூன்று

பைசாவிற்கு சந்தேஷ் என்ற இனிப்பு வாங்கிக் கொண்டு தட்சிணேசுவரம் சென்றார். இது அவர் செல்லும் இரண்டாம் முறையாகும். அவரைக் கண்டவுடனே குருதேவர், 'ஓ, வந்து விட்டாயா? எனக்காகக் கொண்டு வந்திருப்பதைத் தா' என்று கேட்டார். இதைப் பற்றிப் பின்னாளில் கோபாலனின் தாய், 'அவர் இப்படிச் கேட்டதும் எனக்கு வெட்கமாகிவிட்டது. ஒவ்வொருவரும் விலையுயர்ந்த இனிப்பும் தின்பண்டங்களும் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறார்கள். இவரோ என்னைக் கண்டதும், நான் கொண்டு சென்றதைக் கேட்கிறார். நான் எப்படி அந்த மிகச் சாதாரணமான சந்தேஷை வெளியில் எடுப்பது என்று கூனிக்குறுகி நின்றேன்' என்று கூறினார். மற்றவர்களுக்கு எதிரே எதுவும் சொல்ல முடியாத நிலையில், தயங்கியபடியே அந்த சந்தேஷை எடுத்து குருதேவரிடம் கொடுத்தார். குருதேவரும் அதை மகிழ்வுடன் உண்டபடியே, 'நீ



ஏன் பணம் செலவுசெய்து சந்தேஷ் வாங்கி வருகிறாய்? தேங்காய் உருண்டை செய்து வைத்துக் கொள். வரும்போது ஒன்றோ, இரண்டோ கொண்டு வா. அல்லது உன் கையால் சமைத்த சாதம், கறி, கத்தரிக்காய், உருளைக்கிழங்கு சேர்த்த பொரியல் எதையாவது கொண்டு வா. நீ சமைத்ததைச் சாப்பிட நான் மிகவும் ஆசைப்படுகிறேன்' என்றார். பின்னாளில் கோபாலனின் தாய் கூறினார்: 'ஆன்மீகம், தர்மம் இவைபற்றி பேச்சே இல்லை. எப்போது பார்த்தாலும் சாப்பாட்டைப் பற்றியே பேச்சு. நான் எனக்குள், "நல்ல சாது ஒருவரைப் பார்க்க வந்தேன். இங்கோ சாப்பாடு, சாப்பாடு, இதுதான் பேச்சு. நான் ஓர் ஏழை, என்னால் எப்படி இவ்வளவு கொடுக்க முடியும்? போய்த் தொலையட்டும். இனி இங்கு வரக் கூடாது" என்று எண்ணினேன். ஆனால் திரும்பும் வேளையில், தட்சிணேசுவர தோட்ட வாசலைத் தாண்டியிருக்க மாட்டேன், பின்னாலிருந்து அவர் என்னை இழுப்பது போன்றதோர் உணர்வு. மேலே செல்லவே முடியவில்லை. எப்படியோ என்னை இழுத்துக் கொண்டு காமார்ஹாட்டி திரும்பினேன்.' சிலநாட்கள் கழித்து, தான் சமைத்த கறியைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு மூன்று மைல்கள் நடந்து தட்சிணேசுவரத்திற்கு வந்தார் அகோரமணி. அன்றும் அதே கதைதான். குருதேவர் அவர் கொண்டு வந்ததைக் கேட்டு வாங்கி உண்டபடியே, 'ஆகா என்ன சாப்பாடு, அமுதம் போல் அல்லவா உள்ளது' என்று மகிழ்வுடன் கூறினார். குருதேவரின் மகிழ்ச்சியைக் கண்ட கோபாலனின் தாய்க்குக் கண்களில் நீர் திரண்டது. தான் ஓர் ஏழை என்பதால்தான் தனது இந்தச் சாதாரண உணவில், குருதேவர் இவ்வளவு ஆர்வம் காட்டுகிறார் என்று எண்ணினார் அவர்.

இவ்வாறாக இரண்டு மூன்று மாதங்களுள் அகோரமணி அடிக்கடி குருதேவரிடம் வரத் தொடங்கினார். பின்னர், தான் சமைத்ததில் ஏதாவது நல்ல ருசியாக இருந்தால், உடனே அதை தட்சிணேசுவரத்திற்கு எடுத்து வந்துவிடுவார். குருதேவரும் அதைச் சுவைத்து உண்பார். சிலவேளைகளில் கீரை போன்ற சாதாரணமான சிலவற்றைச் சமைத்துக் கொண்டு வரும்படி கூறுவார். 'இதைக் கொண்டு வா, அதைக் கொண்டு வா, சாப்பாடு, சாப்பாடு' என்ற இதையே கேட்டுக்கேட்டு வெறுப் பின் உச்சத்திற்குப் போன கோபாலனின் தாய், 'கோபாலா, உன்னைக் கும்பிட்டதன் பலன் இதுதானா? சாப்பாட்டு

ராமனான ஒரு சாதுவிடம் என்னைக் கூட்டி வந்துவிட்டாயே, அப்பா. இனிமேல் இங்கு வரமாட்டேன்' என்று எண்ணிக் கொள்வார். ஆனால் அந்த ஈர்ப்பு, கவர்ச்சி-- அதை என்ன செய்வது! அவரிடமிருந்து விலகிய மறுகணமே எப்போது, எவ்வளவு விரைவாக அங்குச் செல்ல முடியும், என்ற எண்ணமே கோபாலனின் தாயிடம் எழும்.

இந்தச் சமயத்தில் ஒருமுறை குருதேவர் காமார்ஹாட்டி கோயிலுக்கு வந்தார். அங்கு நடைபெறும் பூஜை, சேவை முதலானவற்றைக் கண்டு மிகவும் மகிழ்ச்சி யடைந்தார். ராதாகிருஷ்ணரின் திருமுன்னர் பாடினார். பின்பு பிரசாதம் உண்டு, திரும்பினார். பாடும்போது அவரது அற்புத பரவச நிலையைக் கண்டு எஜமானியும் பிறரும் மிகவும் மகிழ்ந்தனர். ஆனால் கோசுவாமிகள் தங்கள் அதிகாரம் குறைந்துவிடுமோ என்று சற்று பொறாமை அடைந்தனரா என்பது தெரியவில்லை; அடைந்தனர் என்று பின்னர் கேள்விப்பட்டோம்.

கோபாலனின் தாய் தினமும் இரவு இரண்டு மணிக்கு எழுந்து காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு மூன்று மணிக்கு ஜபம் செய்ய அமர்வார். எட்டு, ஒன்பது மணிவரை ஜபம் செய்வார். பிறகு குளித்துவிட்டு கோயிலுக்குச் சென்று ராதாகிருஷ்ணரை வழிபட்டு, தன்னால் இயன்ற சேவைகளைச் செய்வார். பூஜை முடிந்தபின் பன்னிரண்டு மணி அளவில் வந்து, சமைத்து உண்டுவிட்டுச் சிறிது ஓய்வெடுப்பார். பிறகு மீண்டும் ஜபம் செய்ய அமர்வார். மாலை ஆரதிக்குச் சென்றுவிட்டு இரவு வெகுநேரம்வரை ஜபம் செய்வார். பின்னர் சிறிது பால் அருந்திவிட்டு சில மணிநேரம் தூங்குவார். வாய்வுத் தொல்லை இருந்ததால் இயல்பாகவே அவருக்குத் தூக்கம் குறைவாகத்தான் இருந்தது. சிலவேளைகளில் அவரது இதயம் படபடக்கும். ஒருவிதமான அசௌகரிய உணர்வு தோன்றுவதுண்டு. அதைக் கேள்விப்பட்ட குருதேவர், 'அதன் காரணம் உன் கோபாலனைப் பற்றிய தியானம்தான். இந்த வாய்வுத் தொல்லையையும் விட்டுவிட்டால், உன் வாழ்க்கைக்கு எது ஆதாரமாக இருக்க முடியும்? தொந்தரவு மிகும்போது எதையாவது சிறிது சாப்பிடு' என்று கூறினார்.

1884-ஆம் ஆண்டு குளிர்காலம் முடிந்து வசந்தகாலம் வந்தது. இலைகளும் தளிர்களும் பூக்களுமாக இயற்கையன்னை



ஒரு புத்துணர்ச்சியில் மயங்கியது போலிருந்தது. சம்ஸ்காரங்களின் காரணமாக மனிதனிடம் காண்கிறோமே அந்த நல்லது-

10. கண்ணின்  
காட்சி பெற்ற அகோர  
மணியின் நிலை

கெட்டது வேறுபாடு இயற்கையில் இல்லை.

இயற்கையின் சன்னிதியில் எல்லாம் ஒன்றுதான்.

ஆனால் பொதுவாக, நல்லவர்களால் இயற்கையில் உள்ள நல்லவற்றை அறிய முடிகிறது, கெட்டவர்கள் அதில் உள்ள கெட்டதைத்தான் எடுத்துக் கொள்கிறார்கள் என்கிறோம். இதுதான் வித்தியாசம்.

இத்தகைய காலத்தில் ஒருநாள் காலை மூன்றுமணி வேளையில் அகோரமணி ஜபம் செய்ய அமர்ந்தார். ஜபம் நிறைவுற்றது. ஜபத்தை இஷ்டதெய்வத்திற்கு அர்ப்பணிக்கு முன்னர் பிராணாயாமம் செய்யத் தொடங்கினார். அப்போது ஓர் அற்புதக் காட்சி அவருக்குக் கிடைத்தது-- குருதேவர் அகோரமணியின் இடது பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அவரது வலது கை சற்றே மூடியிருந்தது போல் தோன்றியது. தட்சிணேசுவரத்தில் காண்பதைப் போன்று உயிருணர்வுடன் கூடிய உருவம்! 'இது என்ன? இவர் எப்படி இந்த நேரத்தில் இங்கு வந்தார்?' என்று வியந்தார் கோபாலனின் தாய். பின்னாளில் இந்தக் காட்சியைப் பற்றி அவர் இவ்வாறு கூறினார். 'நான் திகைத்துப் போய் கோபாலனைப் (அகோரமணி குருதேவரையும் கோபாலன் என்றுதான் அழைப்பார்) பார்த்தபடியே இருந்தேன். அப்போது கோபாலன் மெள்ளச் சிரித்தான். பின்னர் தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு கோபாலனின் இடக்கையை என் இடக்கையால் பிடித்தேன். உடனே அந்த உருவம் எங்கோ மறைந்துவிட்டது, அதிலிருந்து பத்துமாதக் குழந்தையான உண்மை கோபாலன் தோன்றினான். (தம் கையால் காட்டி) அவன் இவ்வளவு பெரியவனாக இருந்தான். ஒரு கையைத் தூக்கிக்கொண்டு என்னை நோக்கித் தவழ்ந்து வந்தான். அவன் அழகை என்னவென்று சொல்வேன்! என் முகத்தைப் பார்த்து, "எனக்கு வெண்ணெய் தா" என்றான். எனக்கு ஆச்சரியம் தாளவில்லை. அது ஓர் அற்புத அனுபவம். என்னை மீறி உரக்கக் கத்தி விட்டேன். கத்தல் என்றால் சாதாரணக் கத்தல் இல்லை. நல்லவேளையாக வீட்டில் யாரும் இல்லை, இருந்திருந்தால் எல்லாரும் ஓடி வந்திருப்பார்கள். நான் அழுதுகொண்டே அவனிடம், "கண்ணா, நானோ ஆதரவற்ற ஏழை. உனக்கு ஊட்ட நான் என்ன தரமுடியும்? வெண்ணெய்க்கும் பாலுக்கும் நான்

எங்கே போவேனப்பா?" என்று கேட்டேன். ஆனால் அவன் இதையெல்லாம் கேட்டானா? "தின்பதற்கு ஏதாவது கொடு" என்று விடாமல் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தான். என்ன செய்வேன்? அழுது கொண்டே எழுந்து, உறியிலுள்ள பாணையில் இருந்த காய்ந்துபோன, தேங்காய் உருண்டையைப் பிய்த்து அவன் கையில் கொடுத்து, "கோபாலா, என் கண்ணே, நான் இந்த அற்பப் பொருளைத் தந்துவிட்டேன் என்பதற்காக, நீயும் இத்தகைய எதையும் நான் உண்ணத் தந்துவிடாதே" என்றேன்.

'அதன்பின் அன்று யார் ஜபம் செய்வது? கோபாலன் வந்தான், மடியில் அமர்ந்து கொண்டான், ஜபமாலையைப் பிடுங்கினான், தோள்மீது ஏறினான், அறை முழுவதும் தவழ்ந்தான்.

11. அந்த நிலையில் பொழுது புலர்ந்ததும் நான் பைத்தியம் அவர் தட்சிணைக வரத்திற்கு குருதேவரிடம் வருதல் பிடித்தவளைப்போல் தட்சிணைகவரத்திற்கு ஓடினேன். கோபாலனை இடுப்பில் ஏந்தி அவன் தலையைத் தோளில் சாய்த்துக் கொண்டேன். ஒரு கையால் அவனைத் தாங்கிக்கொண்டு, மறு கையை அவன் முதுகில் அணைத்துப் பிடித்தபடி நடந்தேன். அவனது சிவந்த இரு பாதங்களும் என் மார்பின்மீது அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்தன.'

இஷ்டதெய்வத்தின் காட்சி பெற்றதால் பிரேமைப்பித்து பிடித்து அகோரமணி தட்சிணைகவரம் வந்து சேர்ந்தபோது எங்களுக்குத் தெரிந்த ஒரு பக்தை அங்கிருந்தாள். அவளிடமிருந்து கேட்டதை இப்போது நாங்கள் கூறுகிறோம்.

'நான் காலையில் குருதேவரின் அறையைப் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தேன். மணி ஏழு, ஏழரை இருக்கும். அப்போது யாரோ, கோபாலா, கோபாலா என்று அழைத்தவாறே குருதேவரின் அறையை நோக்கிவரும் ஓசை கேட்டது. தெரிந்த குரலாகத் தோன்றியது. மெள்ளமெள்ளக் குரல் நெருங்கியது. அருகில் வந்தவுடன் பார்த்தேன், அது கோபாலனின் தாய்! பார்க்கப் பைத்தியம் போலிருந்தாள். இரண்டு கண்களும் தலைக்குள் செருகிவிட்டதோ என்று தோன்றியது, புடவை தரையில் இழுத்துக் கொண்டே வந்தது, சுற்றுப்புறத்தையே அவள் மறந்துவிட்டது போலிருந்தது. அப்படி ஒருநிலையில் கிழக்கு வாசல் வழியாக குருதேவரின் அறைக்குள் நுழைந்தாள். அப்போது குருதேவர் சிறிய கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தார்.

'கோபாலனின் தாயை அந்த நிலையில் கண்டு நான் அதிர்ந்துவிட்டேன். அவளைக் கண்டதும் குருதேவர் பரவச



நிலையில் ஆழ்ந்தார். கோபாலனின் தாய் அவர் அருகில் சென்று அமர்ந்தார். குருதேவர் ஒரு சிறுவனைப்போல் அவர் மடியில் சென்று அமர்ந்து கொண்டார். கோபாலனின் தாயின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது. தான் கொண்டு வந்திருந்த பாலாடை, வெண்ணெய் ஆகியவற்றை அவள் குருதேவரின் வாயில் ஊட்டினாள். எனக்கு வியப்பு தாளவில்லை. பரவச நிலைகளின்போது அவர் பக்தைகளைத் தொட்டதை நான் இதுவரை பார்த்ததில்லை. தம் குருவான பைரவி யசோதை பாவனையில் இருக்கும்போது, குருதேவர் கோபாலனின் பாவனையில் அவர் மடியில் அமர்வார் என்று கேள்விப்பட்டதுண்டு. எதுவாயினும், கோபாலனின் தாய், குருதேவர் இருவரின் நிலையையும் கண்டு நான் பிரமித்துப் போய்விட்டேன். சிறிதுநேரத்தில் குருதேவரின் மனநிலை மாறியது. அவர் எழுந்து கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டார். கோபாலனின் தாயின் மனநிலை அப்படியே இருந்தது. ஆனந்தத்தால் எழுந்து, 'பிரம்மா ஆடுகிறார், விஷ்ணு ஆடுகிறார்' என்று பாடியபடியே பைத்தியக்காரியைப் போல், அந்த அறை முழுவதும் ஆடிக்கொண்டே சுற்றினாள். குருதேவர் சிரித்துக்கொண்டே என்னிடம், "பார், ஆனந்தம் நிரம்பி வழிகிறது. அவளது மனம் இப்போது கோபாலனின் உலகத் திற்குச் சென்றுவிட்டது" என்று கூறினார். உண்மையிலேயே பரவச நிலையில் கோபாலனின் தாய்க்கு இத்தகைய காட்சிகள் கிடைத்திருந்தன. அந்தவேளையில் அவள் முற்றிலும் வேறுபட்டவளாகவே தோன்றுவாள். இன்னொரு சமயத்தில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது அவளுக்குப் பரவச நிலை ஏற்பட்டு, எங்கள் அனைவரையும் கோபாலனாகக் கருதி, தன் கைகளினாலேயே எங்களுக்கு உணவு ஊட்டினாள். என் மகளை எங்கள் அந்தஸ்திற்கு ஏற்ற ஒருவனுக்கு நான் மணம்முடித்துக் கொடுக்கவில்லை என்பதில் அவளுக்கு என்னிடம் சிறிது மனக்கசப்பு இருந்தது. அதற்காக, அன்று அந்தப் பரவச நிலையில் மிகவும் பணிவுடன் என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டாள் "உன்னிடம் இவ்வளவு பக்தியும் நம்பிக்கையும் இருப்பது எனக்கு முன்பு தெரியாமல் போய்விட்டது. பரவச நிலையில் இருக்கும்போது யாரையும் கோபாலனால் தொடக் கூட முடியாது. இன்று அவன் உன் தோளில் அமர்ந்துவிட்

டானே, நீ என்ன சாதாரணமானவளா!” என்றெல்லாம் அன்று என்னிடம் சொன்னாள் அவள்’.

அன்று கோபாலனின் தாயைப் பார்த்ததும் குருதேவருக்கு கோபால பாவனை தோன்றி, முதலில் அவர் இந்த பக்தையின் தோளில் அமர்ந்தார். பின்புதான் கோபாலனின் தாயின் மடியில் சிறிதுநேரம் அமர்ந்தார்.

இவ்வாறு அன்று அகோரமணி பரவச நிலையில், கண்ணீர் சொரிந்தவாறே குருதேவரிடம் பல விஷயங்களைக் கூறினாள்: ‘இதோ கோபாலன் என் மடியில்’, ‘இதோ உன் (குருதேவரின்) உடலில் நுழைந்துவிட்டான்’, ‘இதோ, மீண்டும் வெளியே வருகிறான்’, ‘வா, கோபாலா வா, இந்த ஏழைத்தாயிடம் வா’-- என்றெல்லாம் சொல்லியபடியே இருந்தாள். அந்தத் துடுக்கான பாலன் சிலவேளைகளில் குருதேவரின் உடலில் புகுவதையும், சிலவேளைகளில் பேரொளியுடன் தன்னிடம் வந்து மழலைக் குறும்புகளில் ஈடுபடுவதையும் கண்டாள். அவனது குறும்பு களும் திருவிளையாடல்களும் அவளிடம் ஏற்படுத்திய உணர்ச்சிப் புயல் ஆசாரம், சடங்கு, சம்பிரதாயம் எல்லாவற்றையும் அடித்துச் சென்றுவிட்டது. பரவச உணர்வு என்ற பேரலை அடித்துப் புரளும்போது யாரால் தாக்குப்பிடிக்க முடியும்?

அன்றுமுதல் அகோரமணி ‘கோபாலனின் தாய்’ ஆனாள். குருதேவரும் அவ்வாறு அழைக்க ஆரம்பித்தார். கோபாலனின்

தாயின் இந்த அபூர்வ நிலை கண்டு குருதேவர் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார். அவரை அமைதிப்படுத்துவதற்காக அவரது நெஞ்சைத் தம் கையால் தடவிக் கொடுத்தார். அறையில்

இருந்த தின்பண்டங்களைக் கொடுத்து உண்ணும்படிச் செய்தார். சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது பரவச நிலை அடைந்த கோபாலனின் தாய், ‘கோபாலா, என் கண்ணே, உனது இந்த ஏழைத்தாய் வாழ்நாள் முழுவதும் வேதனை அனுபவித்தவள். ராட்டையில் நூல்நூற்று, பூணூல் செய்து அதனை விற்றுவரும் பணத்தில் ஏதோ வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறாள். அதனால்தான் இன்று நீ அவளை இவ்வாறு கவனித்துக் கொள்கிறாயா?’ என்றெல்லாம் கூறினார்.

அன்று முழுவதும் குருதேவர் அவரைத் தம்முடன் இருக்கும்படிச் செய்தார். குளியல், உணவு எல்லாம் முடித்து, அமைதிப்படுத்தி மாலையில் காமார்ஹாட்டிக்கு அனுப்பி

12. அவரது நிலை அபூர்வமானது என்று குருதேவர் புகழ்தல்; அவரை குருதேவர் அமைதிப்படுத்தல்



வைத்தார். பரவச நிலையில் கண்ட கோபாலனை முன்பு போலவே இப்போது தோளில் தூக்கிக்கொண்டு திரும்பினார் கோபாலனின் தாய். வீட்டிற்குத் திரும்பிய பின்னர் வழக்கம் போல் ஜபம் செய்ய அமர்ந்தார். ஆனால் முடிந்ததா? யாருக்காக இரவுபகலாக ஜபம் செய்தாரோ, இவ்வளவு காலமாக யாரை எண்ணியெண்ணி வாழ்ந்தாரோ, அந்த கோபாலன் அவர் முன்னால் ஆடி ஓடி குறும்புகள் செய்து கொண்டிருந்தான். அவனையும் பக்கத்தில் போட்டுக்கொண்டு படுத்தார். கிடைத்த இடத்தில் படுக்கின்ற அவரிடம் தலையணை எதுவும் இல்லை. மிருதுவான தலையணை எதுவும் இல்லாததால் கோபாலன் தொல்லைதரத் தொடங்கினான். வேறு வழியில்லாமல் கோபாலனின் தலையைத் தன் இடது கையில் சாய்த்துக் கொண்டு, மார்புடன் அணைத்தவாறே, 'என் கண்ணா, இன்று இப்படித் தூங்கு. பொழுது விடிந்தவுடன் கல்கத்தா சென்று யஜ்ஞேசுவரியிடம் சொல்லி உனக்கு மென்மையான பஞ்சுத்தலையணை செய்து தரச் சொல்கிறேன்' என்றெல்லாம் சொல்லி அவனை அமைதிப்படுத்தினார்.

கோபாலனின் தாய் தன் உணவைத் தானே சமைத்து, அதனை கேர்பாலனுக்கு நிவேதித்துவிட்டு பின்னர்தான் உணவு கொள்வார் என்று முன்பே கூறினோம். இந்த நிகழ்ச்சிக்கு மறு நாள், காலையில் சமையல் செய்து உண்மையாகவே கோபாலனுக்கு ஊட்டுவதற்காக, விறகு சேகரிக்கத் தோட்டத்திற்குச் சென்றார். கோபாலனும் உடன் சென்றான், சுள்ளிகளைப் பொறுக்கிச் சேகரித்தான், சமையல் அறையில் அவற்றை அடுக்கினான். இவ்வாறு தாயும் மகனும் விறகு சேகரித்தபின் சமையல் தொடங்கிற்று. சமையல் நடந்து கொண்டிருந்தபோதும் அந்தப் பொல்லாத பிள்ளை சும்மா இருக்கவில்லை. எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டே சிலசமயத்தில் அவர் பக்கத்தில் இருப்பான், சிலசமயம் முதுகில் ஏறி அமர்ந்து கொள்வான். அவனது குறும்புகள்தான் எத்தனை! பேச்சுக்கள்தான் எத்தனை! சில வேளைகளில் மென்மையாகச் சொல்லியும் சிலவேளைகளில் அதட்டியும் அவனை அமைதிப்படுத்தினார் கோபாலனின் தாய்.

இந்த நிகழ்ச்சி நடந்த சில நாட்களுக்குப் பின் கோபாலனின் தாய் ஒருநாள் தட்சிணேசுவரத்திற்கு வந்தார். குருதேவரைப் பார்த்துவிட்டு, அன்னை சாரதாதேவி வசித்து வந்த நகபத்திற்குச் சென்று ஜபம் செய்ய அமர்ந்தார். வழக்கமான

எண்ணிக்கை ஜபம் செய்தபின் வணங்கிவிட்டு எழுந்திருக்கப் போனார். அப்போது குருதேவர் பஞ்சவடியிலிருந்து அங்கு வந்தார். கோபாலனின் தாயிடம், 'நீ ஏன் இன்னும் ஜபம் செய்கிறாய்? உனக்குத்தான் என்னு கூறுதல் (காட்சிகள் போன்றவை) ஏராளம் கிடைத் தாயிற்றே' என்று கேட்டார்.

கோபாலனின் தாய்: ஜபம் செய்ய வேண்டாமா? எல்லாம் பெற்றுவிட்டேனா?

குருதேவர்: நீ எல்லாம் பெற்றுவிட்டாய்.

கோபாலனின் தாய்: எல்லாமா?

குருதேவர்: ஆம், எல்லாம்.

கோபாலனின் தாய்: என்ன சொல்கிறாய்? நான் எல்லாம் பெற்றுவிட்டேனா?

குருதேவர்: ஆம், நீ உனக்காகச் செய்ய வேண்டிய ஜபம், தவம் எல்லாம் முடித்துவிட்டாய். வேண்டுமானால் இந்த (தமது உடலைக்காட்டி) உடம்பு ஆரோக்கியமாக இருப்பதற்காக அவற்றைச் செய்யலாம்.

கோபாலனின் தாய்: அப்படியானால் இப்போதுமுதல் நான் செய்பவை யாவும் உனக்காக, உனக்காக, உனக்காகத்தான்.

இந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றிப் பின்னாளில் கோபாலனின் தாய் எங்களிடம் கூறினார்: 'அன்று கோபாலன் சொன்னதைக் கேட்டபின், ஜபமாலை, பை எல்லாவற்றையும் கங்கையில் வீசி விட்டேன். அதன்பின் கோபாலனின் நன்மைக்காக விரல்களினால் ஜபம் செய்தேன். நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் மறுபடியும் ஜபமாலை பயன்படுத்தத் தொடங்கினேன். ஏதாவது செய்ய வேண்டாமா? இருபத்துநான்கு மணிநேரமும் என்ன செய்வது? அதனால் கோபாலனின் நன்மைக்காக ஜபம் செய்யலாம் என்று எண்ணினேன்.'

அப்போதிலிருந்து கோபாலனின் தாயின் ஜபம், தவம் ஆகிய அனைத்தும் நிறைவுற்றன. தட்சிணேசுவரத்திற்கு வந்து குருதேவரை தரிசிப்பது அதிகரித்தது. அவரது உணவுப் பழக்கம், ஆசாரங்கள் போன்ற எல்லாவற்றையும் இந்த மகாபாவனையின் பேரலைகள் அடித்துத் தள்ளிவிட்டன. அவரது மனத்தையும் வாழ்க்கையையும் கோபாலன் முழுவதுமாக ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு, என்னென்ன வழிமுறைகளில் எல்லாம் பயிற்று வித்தான் என்பதற்கு எல்லையே இல்லை. அந்த நியமங்களை



இனி எப்படி அவரால் பின்பற்ற முடியும்? கண்டநேரத்தில் கோபாலன் உண்பான், தான் உண்டபடியே தாயின் வாயிலும் ஊட்டுவான். அதனை மறுக்க முடியுமா? அப்படி மறுத்தால் அழுவான். அந்தப் பரவச நிலையிலேயே ஊறிய கோபாலனின் தாய்க்கு இவையனைத்தும் குருதேவரின் விளையாட்டு என்பதும் 'புதிய மேகம்போல் கறுத்தவனும், நீலத்தாமரை மொட்டுக்களைப் போன்ற கண்களை உடையவனும்,' ஆன தன் கோபாலன் குருதேவரே என்பதும் தெளிவாகத் தெரிந்தது. அதனால்தான் குருதேவருக்காகச் சமைப்பதிலோ, உணவு ஊட்டுவதிலோ, பிரசாதத்தை உண்பதிலோ, கோபாலனின் தாயிடம் எந்தவிதமான தயக்கமும் ஏற்படவில்லை.

இவ்வாறு கோபாலனின் தாய், தொடர்ந்து இரண்டு மாதங்கள் கண்ணனுடனேயே வாழ்ந்தார். அவனை முதுகில் சுமந்தார், மார்பில் தாங்கினார். நீண்ட காலம் பரவச உணர்வில் திளைத்து 'அவனது திருநாமம் உணர்வுமயம், உறைவிடம் உணர்வுமயம், அவனும் உணர்வுமயம்' என்று வாழ்வதும் அனுபவிப்பதும் புண்ணியசாலிகள் மட்டுமே அடையக்கூடிய பெரும்பேறு. இறைவனிடம் தாய்மை உணர்வு கொள்வது எளிதல்ல. இறைவனின் எல்லையற்ற ஆற்றலைப் பற்றிய உணர்வு லவலேசம் இருந்தால்கூட, அது தோன்றாது. அப்படிப்பட்ட அன்பினால் அவன் உறைந்து குழந்தையாகக் காட்சி அளிப்பது அரிதிலும் அரிது.

கலெள ஜாகர்தி கோபாலன்; கலெள ஜாகர்தி காளிகா-- 'கலியுகத்தில் கோபாலன் விழித்திருக்கிறான். கலியுகத்தில் காளி விழித்திருக்கிறாள்' என்பது வழக்கு. அதனால்தான் இறைவன் இந்த இரண்டு வடிவங்களிலும் இன்றும் கூட அவ்வப்போது பலருக்குக் காட்சி அளிக்கிறார் போலும்.

குருதேவர் கோபாலனின் தாயிடம், 'நீ நிறைய சாதித்து விட்டாய். இந்தக் கலியுகத்தில் நீண்டகாலம் இந்த நிலை தொடர்ந்தால் உடல் தாங்காது' என்று கூறியிருந்தார். 'வாத்சல்ய நிலையின் ஓர் உன்னத உதாரணமாக, பரவச உணர்வுகளின் திரண்ட உருவமான கோபாலனின் தாயின் உடல், உலக நன்மையின் பொருட்டு இன்னும் சிலகாலம் இருக்க வேண்டும்' என்பது குருதேவரின் திருவுள்ளம் போலும்! இரண்டு மாதங்களுக்குப் பின்பு கோபாலனின் தொடர்ந்த காட்சிகள் குறைந்துவிட்டன. ஆயினும் சிறிதுநேரம் அமைதியாக அமர்ந்து

அவனை தியானித்த மாத்திரத்தில் முன்புபோல் காட்சிகள்  
கிடைத்தன.□

- 
1. கோபால ஸ்தோத்திரம்
  2. சிதை, 7,21.
  3. மத்தேயு அதிகாரம், 18.6.



## 7. பக்தர்களுடன் குருதேவர் 2

1885-ஆம் ஆண்டின் தேர் நிலைக்குவரும் விழா  
& கோபாலனின் தாயின் வரலாறு: இறுதிப்பகுதி

வேறெந்த நாட்டும் இன்றி என்னையே நினைத்து என்னையே  
உபாசிப்பவர்களின் பொறுப்பை நான் தாங்குகிறேன்.<sup>1</sup>

கோபாலனின் தாய்க்கு, பால கோபாலனின் காட்சி கிடைத்த சிறிது நாட்களுக்குப் பின் தேர்த் திருவிழாவிிற்காக குருதேவர் பாக்கப்ஜாரில் உள்ள பலராம் பாபுவின் வீட்டிற்கு வந்தார். பக்தர்கள் பலர் அங்கே கூடியிருந்தனர். பலராம் பாபு ஆனந்தமாக அனைவரையும் வரவேற்றார். பலராம் பாபுவின் குடும்பம் தலைமுறைதலைமுறையாக பக்தி மிக்கது. அவருக்கும் அவர் குடும்பத்தினருக்கும் குருதேவரின் அருள் பேரளவில் இருந்தது.

ஒருமுறை குருதேவருக்கு சைதன்யர் சங்கீர்த்தனம் செய்தபடியே நகர்வலம் வருவதைக் காண வேண்டும் என்ற ஆவல் எழுந்தது. சிறிது நாட்களில் அவருக்கு அந்தக் காட்சி கிடைத்தது. அற்புதக் காட்சி அது-- எண்ணற்ற மக்கள், ஹரிநாமத்தில் போதை ஏறி பித்தான கூட்டம்! அந்தப் பரவசப் பேரலைகளின் நடுவில் அற்புதப் பித்தரான சைதன்யர் அழகொளிர நின்று கொண்டிருந்தார். கடல்போன்ற அந்த மக்கள் கூட்டம் பஞ்சவடியின் அருகிலிருந்து நகரத் தொடங்கி, மெள்ளமெள்ள குருதேவரின் அறைப் பக்கமாக வந்தது. அந்தக் கூட்டத்தில் வந்த சில முகங்கள் குருதேவரின் மனத்தில்

1. பலராம் பாபுவின் வீட்டில் தேர்நிலைக்கு வரும் விழா

2. சைதன்யரின் சங்கீர்த்தனத்தைக் கேட்க குருதேவர் ஆவல் கொள்ளல். அந்தக் காட்சி பெறல்

நிரந்தரமாகப் பதிந்தன. பலராம் பாபுவின் பக்திப் பேரொளி வீசிய அமைதியான முகம் அவற்றுள் ஒன்று. முதன்முறை பலராம் பாபு காளி கோயிலுக்கு வந்ததுமே, குருதேவர் அவரை அடையாளம் கண்டு கொண்டார். இதை குருதேவர் எங்களிடம் கூறினார்.

பலராம் பாபுவிற்கு ஒரிசாவிலுள்ள கோட்டாரில் சொத்து இருந்தது. அங்கு சியாம சுந்தரருக்காக கோவில் கட்டியிருந்தார்.

3. பல இடங்களில் பலராம் பாபுவின் திருப்பணி; அவர் அளிக்கும் உணவு தூய்மையானது

பிருந்தாவனத்தில் வீடும், சியாம சுந்தரர் கோவிலும் இருந்தது. அவரது கல்கத்தா வீட்டில் ஜகன்னாதருக்கு நித்திய வழிபாடு நடந்து வந்தது. 'பலராமின் வீட்டு உணவு மிகவும்

தூய்மையானது. பரம்பரைபரம்பரையாக அவரது குடும்பத்தினர் இறைவன், விருந்தினர், சாதுக்கள்--என்று அனைவருக்கும் சேவை செய்து வருகின்றனர். பலராமின் தந்தை அனைத்தையும் துறந்துவிட்டு பிருந்தாவனத்தில் தங்கி, ஹரிநாம ஜபத்தில் வாழ்நாளாகக் கழிக்கிறார். பலராம் வீட்டு உணவை நான் நன்றாகச் சாப்பிட முடியும். வாயில் போட்டால் போதும். அது தானாகவே உள்ளே போவது போலிருக்கும்' என்று குருதேவர் கூறுவார். பல பக்தர்களுள், பலராம் வீட்டு உணவை குருதேவர் மகிழ்ச்சியுடன் உண்பதை நாங்கள் கண்டிருக்கிறோம். அவர் காலையில் கல்கத்தாவிற்கு வந்தால் பகலுணவு பலராம் வீட்டில்தான். பிராமண பக்தர்களைத் தவிர பிறர் வீட்டில் குருதேவர் சோறு உண்டாரா என்பது சந்தேகம்தான். ஆனால் கடவுளுக்கு நைவேத்தியம் செய்யப்பட்டதானால் அவர் எதையும் விலக்கியதில்லை.

மகான்களின் மிகச் சாதாரண செயல்களும், தெய்வீக உட்பொருள் நிறைந்ததாக இருக்கும். குருதேவருடன் ஒருநாள்

4. குருதேவரின் பொறுப்பாளர் நால்வர்; குருதேவருக்குப் பணிபுரிதல் பலராமிற்குத் தனிச் சலுகை

இருந்தால் இதன் உண்மையைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். பலராம் பாபு கொடுக்கும் உணவை குருதேவரால் உண்ண முடியும் என்ற எளிய விஷயத்தை ஆராய்ந்தால்கூட, இந்த

உண்மை புலனாகிவிடும். சாதனைக் காலத்தில் குருதேவர் ஒருமுறை அன்னை பராசக்தியிடம், 'அம்மா! என்னை வறட்டு சாதுவாக்கி விடாதே! உணர்ச்சிகளுக்கு இடையில் என்னை வைத்தருள்வாய்' என்று பிரார்த்தனை செய்திருந்தார். அன்னை, அவரது தேவைகளைக் கவனித்துக் கொள்வதற்காக நான்குபேர்





சுரேந்திரநாத் மித்ரா

வந்து சேர்வார்கள் என்று அவருக்குக் காண்பித்தாள். அவர்களுள் மதுர்பாபு முதலாமவர், சம்பு மல்லிக் இரண்டாமவர்; சிம்லாவைச் சேர்ந்தவரும், சுரேஷ் அல்லது சுரேந்தர் என்று குருதேவரால் அழைக்கப்பட்டவருமான சுரேந்திரநாத் மித்ரரை குருதேவர் 'அரைப் பொறுப்பாளன்' என்பார்; அதாவது முழுப் பொறுப்பாளர் அல்ல. மதுர்பாபுவும் சம்புமல்லிக்கும் மறைந்தபின் தான் நாங்கள் குருதேவரிடம் வந்தோம். அதனால் அவர்கள் குருதேவருக்குச் செய்த சேவையைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு எங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அவர்களின் சேவை அளப்பரியது,

உன்னதமானது என்று குருதேவர் கூறக் கேட்டிருக்கிறோம். பொறுப்பாளர்களுள் ஒருவராக பலராம் பாபுவை குருதேவர் குறிப்பிட்டதில்லை. ஆயினும் அவரது சேவையைப் பார்த்துள்ளோம். அது அசாதாரணமானது; மதுர்பாபுவின் சேவையைத் தவிர, மற்ற மூவரின் சேவைக்கு எந்த வகையிலும் குறையாதது. இதனை வேறு ஓரிடத்தில் விளக்கமாகக் காண்போம். குருதேவரை முதன்முறையாகக் கண்டதிலிருந்து அவர் காலமாகும்வரை அரிசி, கற்கண்டு, ரவை, பார்லி, ஜவ்வரிசி போன்ற அனைத்தையும் பலராம்தான் கொடுத்துவந்தார் என்பதை மட்டும் இங்கே கூற விரும்புகிறோம். சுரேந்திரர், குருதேவரைப் பார்த்த சில நாட்களுக்குப் பின்னர் தொடங்கி, தட்சிணேசுவரத்தில் இரவு நேரத்தில் தங்கி குருதேவருக்குச் சேவை செய்கின்ற பக்தர்களுக்கு வேண்டிய சப்பாத்தி, பருப்பு போன்ற இரவு உணவு மற்றும் படுக்கை, தலையணை போன்ற தேவைகளைக் கவனித்துக் கொண்டார்.

இவர்கள் குருதேவரிடம் கொண்டிருந்த அதிநுட்பமான உறவினைப் பற்றி யாரால் கூற முடியும்? அவர்களுக்கு மட்டும்

ஏன் அத்தகைய உரிமை கிடைத்தது என்பது யாருக்குத் தெரியும்? ஆனால் இவர்கள் பெரும்பேறு பெற்றவர்கள், அன்னை பராசக்தியால் இதற்கென்று குறிக்கப்பட்டவர்கள் என்பது உண்மை. இல்லையென்றால் உலக நன்மைக்காக வந்த குருதேவருக்கு, இவ்வாறு விசேஷ சேவை செய்கின்ற பேறு பெற்றிருக்க முடியாது; அவர்களைக் கண்டவுடன் அடையாளம் கண்டு, 'இவர்கள் இதனைச் (தன்னை) சார்ந்தவர்கள், விசேஷ சேவைக்காகப் பிறந்தவர்கள்' என்று கூறுகின்ற அளவுக்கு அவர்களுடைய முகங்கள், தூய்மையான, பேருணர்வு மயமான, முக்த நிலையிலுள்ள குருதேவரின் மனத்தில் ஆழப் பதிந்திருக்க முடியாது.

'இவர்கள் என்னுடையவர்கள்' என்று கூறாமல், 'இவர்கள் இதனைச் சார்ந்தவர்கள்' என்றுதான் குருதேவர் கூறுவார்.<sup>2</sup>

5. 'நான், எனது' என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக குருதேவர் 'இங்கே, இந்த இடத்திற்கு' என்று சொல்லுதல், அதன் காரணம் அவரது களங்கமற்ற மனத்தில் 'நான்' என்ற எண்ணத்திற்குச் சிறிதும் இடம் கிடையாது. அதனால் 'நான், எனது' என்ற சொற்களைக் கூறுவது அவருக்கு மிகவும் கடினமாக இருந்தது. கடினம் என்று ஏன் சொல்ல வேண்டும்? அந்த இரு சொற்களையும் அவரால் சொல்லவே முடியாது. அப்படி அந்தச் சொற்களைச் சொல்லியே தீரவேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டால், 'நான் அன்னையின் சேவகன் அல்லது குழந்தை' என்ற பொருளில்தான் பயன்படுத்துவார். பேச்சின் நடுவே 'எனது' என்று சொல்ல வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டால் தம் உடலைக் காட்டி 'இந்த இடத்திற்கு' என்பார். பக்தர்களும் புரிந்துகொள்வார்கள். 'அவன் இந்த இடத்தைச் சார்ந்தவன்' என்றோ, 'இது இந்த இடத்தின் கருத்து அல்ல' என்றோ கூறினால் அதற்குப் பொருள், அவன் அவரைச் சார்ந்தவன், இது அவரது கருத்தல்ல என்று நாங்கள் புரிந்து கொள்வோம்.

குருதேவரின் பொறுப்பாளர்களைப் பற்றி இப்போது சிறிது காண்போம். முதலாமவரான மதுர்பாபு, குருதேவர்

6. பொறுப்பாளர்கள் எவ்வளவு காலம், எந்த விதத்தில் குருதேவருக்குச் சேவை செய்தார்கள்?

கல்கத்தாவிற்கு வந்ததிலிருந்து சாதனை நாட்கள் முடிந்த பின்னர் சில நாட்கள்வரை பதினான்கு ஆண்டுகள் சேவை செய்தார். மதுர்பாபு காலமான பிறகு கேசவ சேன் போன்ற பக்தர்கள் வருவதற்குச் சில காலம் முன்புவரை இரண்டாமவரான சம்புமல்லிக் கவனித்துக் கொண்டார். குருதேவரின் பூதவுடல் மறைவதற்கு ஆறேழு ஆண்டுகள் முன்பிருந்து அவருடைய



தேவைகளையும், பின்னர் நான்கைந்து ஆண்டுகள்வரை அவரது துறவிச் சீடர்கள் மற்றும் பக்தர்களின் தேவைகளையும் அரைப் பொறுப்பாளரான சுரேஷ்பாபு கவனித்துக் கொண்டார். இன்று பேலூர் மடமாகப் பரிணமித்துள்ள மடம், வராக நகரில் முன்சி பாபுக்களின் பழைய பாழடைந்த வீடு ஒன்றில், 1886-ஆம் ஆண்டு இறுதியில், சுரேஷ்பாபுவின் தூண்டுதலாலும் பொருளுதவியுடனும் தான் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. கணக்குப்படி இன்னும் ஒன்றரைப் பேர் உள்ளனர். யார் அவர்கள்? பலராம் பாபுவும், பேலூர் மடம் நிறுவ சுவாமி விவேகானந்தருக்குப் பொருளுதவி செய்த அமெரிக்கரான திருமதி. சாராபுல்லும்தான் அந்த ஒன்றரைப் பேர்களா? குருதேவரும் சுவாமி விவேகானந்தரும் இல்லாத நிலையில் அதுபற்றி யாரால் முடிவு செய்ய இயலும்?

பலராம் பாபு தட்சிணேசுவரத்திற்குப் போகத் தொடங்கிய பின்னர் ஒவ்வோர் ஆண்டும் தேர்த் திருவிழாவிிற்கு குருதேவரைத் தம் வீட்டிற்கு அழைத்து வருவார். பாக்கஜாரில் ராம்காந்த போஸ் தெருவில் உள்ள வீட்டில் அவர் வசித்து வந்தார். அது அவரது சகோதரர் ஹரிவல்லப போஸ் என்பவருடையது. அவர் கட்டடத்தில் ஒரு புகழ்பெற்ற வக்கீலாக இருந்தார். அந்த வீட்டின் எண் 57. அந்த வீட்டில் குருதேவர் எத்தனை முறை வந்தார், எத்தனைபேர் அங்கு வந்து குருதேவரைச் சந்திக்கும் பேறு பெற்றார்கள் என்பதையெல்லாம் யாரால் கூற முடியும்? தட்சிணேசுவரக் காளி கோவிலை 'அன்னை காளியின் கோட்டை' என்று குருதேவர் கூறுவார். இந்த வீட்டை 'காளியின் இரண்டாவது கோட்டை' என்று கூறினால் அது மிகையாகாது. 'பலராம் பாபுவின் குடும்பத்தினர் அனைவரும் ஒரே சுருதியில் உள்ளவர்கள்' என்று குருதேவர் கூறுவார். குடும்பத் தலைவி மற்றும் தலைவன் முதல் சிறிய குழந்தைகள்வரை அனைவரும் குருதேவரின் பக்தர்கள். இறைநாமம் சொல்லாமல் யாரும் தண்ணீர்கூடக் குடிக்க மாட்டார்கள். பூஜை, பாராயணம், சாதுசேவை போன்றவற்றில் அனைவரும் ஒத்த ஈடுபாட்டுடன் இருந்தார்கள். பொதுவாக, ஒரு குடும்பத்தில் ஒருவரோ இருவரோ ஆன்மீக நாட்டம் உடையவர்களாக இருப்பார்கள், மற்றவர்கள் அதற்கு நேர்மாறாக இருப்பார்கள். பலராமின் குடும்பத்தினர்

7. பலராம் குடும்பத்தினர் அனைவரும் ஒரே சுருதி உடையவர்கள்

அப்படி அல்ல, அனைவரும் ஒத்த மனப்பான்மையுடன் விளங்கினர். தன்னலமற்ற, தெய்வ நம்பிக்கையுள்ள குடும்பங்களைக் காண்பது அரிது. அதிலும் குடும்பத்திலுள்ள அனைவருக்கும் ஒரேவகையான ஈடுபாடு இருப்பதும், அந்த விஷயத்தில் ஒருவருக்கொருவர் துணையாக இருப்பதும் மிகவும் அரிது. அதனால் பலராமபாபுவின் குடும்பம் குருதேவரின் இரண்டாவது கோட்டைதான். அங்கு வருவதில் குருதேவர் மகிழ்ச்சி அடைந்ததிலும் வியப்பொன்றுமில்லை.

பலராம பாபுவின் வீட்டில் ஜகன்னாதரின் பூஜை நடந்து வந்ததுபற்றி முன்பே கூறினோம். எனவே தேர்த்திருவிழாவும்

8. பலராமபாபுவின் வீட்டின் தேர்த் திருவிழா ஆடம்பரமற்ற பக்தியைக் காட்டுவதாக இருந்தது

அங்கே நடைபெறும். ஆனால் எல்லாமே பக்தியை வெளிப்படுத்தும் நிகழ்ச்சிகளாக இருக்கும் தவிர ஆடம்பரம் சிறிதும் இருக்காது. சிறிய தேர் ஒன்று, மாடியில் நான்குபுற வராத்

தாக்கள் வழியாகவும் இழுக்கப்படும். ஒருபுறம் கீர்த்தனைகளைப் பாடிக்கொண்டு வருவார்கள். குருதேவரும் பக்தர்களும் அதில் கலந்து கொள்வர். அந்த ஆனந்தம், அந்த உச்சநிலை பக்தி, அந்தப் பரவச வெறிநிலை, குருதேவரின் இனிய நடனம்--

இவற்றை வேறு எங்கே காண முடியும்? அந்த சாத்வீகக் குடும்பத்தினரின் பக்தியில் மகிழ்ந்த சாட்சாத் ஜகன்னாதர் தேரினுள்ளுள்ள விக் கிரகத்திலும், குருதேவரிடமும் வெளிப்பட்டுப் பிரகாசிக்கின்ற அற்புதத்தை வேறெங்கு காணமுடியும்? அங்கே பெருகுகின்ற பக்திப் பிரவாகத்தில் பட்டால், நாத்திகர்கள்கூட உள்ளமுருகி விடுவார்கள்; பக்தர்களைப் பற்றிச் சொல்லவே வேண்டியதில்லை. கீர்த்தனைக்குப் பிறகு ஜகன்னாதருக்கு நைவேத்தியம் படைக்கப்பட்டது. குருதேவர் சாப்பிட்டபின் பிறர் உண்டனர். வெகுநேரத்திற்குப் பிறகு அந்த



பலராம பாபு



ஆனந்தச் சந்தை கலைந்தது. ஓரிருவரைத் தவிர மற்றவர்கள் வீடு திரும்பினர். இந்த நூலின் ஆசிரியருக்குத் தம் வாழ்நாளில் ஒரே ஒருமுறை தான் ஆனந்தப் பெருவிழாவில் கலந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. இந்த முறைதான் குருதேவர் கூறியதற்கு இணங்க கோபாலனின் தாயும் அந்த விழாவிற்கு அழைக்கப் பட்டிருந்தார். இங்கே நாம் கூறுவது 1885-ஆம் ஆண்டின் தேர் நிலைக்குவரும் விழாவைப் பற்றியதாகும். அந்த முறை குருதேவர் பலராம் பாபுவின் வீட்டில் இரண்டு நாட்கள் தங்கி மூன்றாம் நாள் காலை எட்டு ஒன்பது மணி அளவில் படகில் தட்சிணேசுவரம் திரும்பினார்.

குருதேவர் காலையில் அந்த வீட்டிற்கு வந்தார். வெளியறையில் சிறிதுநேரம் அமர்ந்திருந்தபின் அவரை உள்ளே அழைத்துச் சென்று சிற்றுண்டி கொடுத்தனர். வெளியறையில் ஒவ்வொருவராக பல பக்தர்கள் கூடினர். அருகில் வசித்த குருதேவரின் பக்தைகளும் வீட்டின் உட்புறத்தில் கூடினர். அவர்களுள் பலர் பலராம் பாபுவின் உறவினர்களும் தெரிந்தவர்களும் ஆவர். குருதேவர் இங்கே வந்தால், பலராம் பாபு அவர்களை அழைத்துவரச் செய்வார், தாம் தட்சிணேசுவரம் சென்றால் அவர்களை அழைத்துச் செல்வார். பாவினி, அஸீமின் தாய், கனுவின் தாய், இவருடைய பாட்டி, இவருடைய தாய், அவருடைய நாத்தனார், மற்றொருவருடைய அத்தை என்று எல்லோரும் அன்று வந்திருந்தார்கள்.

காமம் சிறிதும் கலவா குருதேவருக்கும், தூய அந்த பக்தைகளுக்கும் இடையில் இருந்த இனிய தொடர்பு விவரிக்க

9. பக்தைகளிடம் இயலாத ஒன்று. அவர்களுள் பலர் குருதேவ குருதேவரின் அந் ரைத் தங்கள் இஷ்டதெய்வமாகவே கருதினர், புத்த தெடர்பு

அப்படியொரு நம்பிக்கை! கோபாலனின் தாய் போன்ற பேறுபெற்ற சிலர் இதனை தெய்வீகக் காட்சிகள் மூலமாக அறிந்திருந்தனர். குருதேவர் தங்களைவிடத் தங்களுக்கு நெருக்கமானவர் என்று உணர்ந்திருந்ததால், அவர் முன்னிலையில் அவர்கள் பயமோ, வெட்கமோ கொள்வதில்லை. வீட்டில் ருசியான பண்டங்களைச் சமைத்தால், கணவனுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் கொடுக்கும் முன்பு குருதேவருக்காகச் சிறிது எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, யார் மூலமாவது அனுப்புவார்கள், அல்லது தாங்களே எடுத்துச் செல்வார்கள். குருதேவர் வாழ்ந்திருந்த போது இந்த பக்தைகள் எத்தனை முறை தட்சிணேசுவரத்திற்கும்,

கல்கத்தாவில் தங்கள் வீடுகளுக்குமாக நடந்திருப்பார்கள்! சில நாட்களில் சூரியன் மறைந்த பின்னர், சில நாட்களில் இரவு பத்து மணி, இன்னும் சிலநாட்களில் கீர்த்தனம் எல்லாம் முடிந்து வீடு திரும்பும்போது இரவு இரண்டாம் யாமம்கூடக் கழிந்துவிடும். குருதேவர் குழந்தையைப் போன்று அவர்களிடம் தன் வயிற்றுவலி போன்ற நோய்களுக்கு மருந்து கேட்பார். அதற்கு யாராவது சிரித்தால், 'உனக்கு என்ன தெரியும், அவள் எவ்வளவு பெரிய டாக்டரின் மனைவி, இரண்டு மூன்று மருந்துகள் அவளுக்கு நிச்சயம் தெரிந்தே இருக்கும்' என்பார். சிலரது பரவச நிலையைக் கண்டு, 'இவள் இறைவனின் அருளால் நிறைநிலை பெற்ற கோபிகை' என்று கூறுவார். சிலர் சமைத்த உணவை உண்டுவிட்டு, 'இவள் வைகுண்டத்தின் சமையல்காரி. ரசம் செய்வதில் கைதேர்ந்தவள்' என்பார்.

குருதேவர் சிற்றுண்டி சாப்பிட்டவாறே பக்தைகளிடம் கோபாலனின் தாயின் உயர்ந்த பேற்றினைப் பற்றிக் கூறினார்: 'காமார்ஹாட்டியிலிருந்து வருகிறாளே, அந்த பிராம்மணிக்கு கோபாலனின் பலவகைக் காட்சிகள் கிடைத்துள்ளன. அவளிடமிருந்து உணவைத் தன் கையில் வாங்கி உண்ண விரும்புவானாம் கோபாலன்! பல அனுபவங்களைப் பெற்ற பக்திப் பரவசநிலையில் பைத்தியம்போல் வந்து சேர்ந்தாள். சிறிது சாப்பிடச் செய்து, பேசிய பின்தான் அமைதியுற்றாள். தங்கும்படிக் கூறினேன், ஆனால் மறுத்துவிட்டாள். வீடு திரும்பும்போதும் அதே பரவச நிலைதான். ஆடைகள் கலைந்து தளர்ந்து, தரையில் இழுத்துக்கொண்டே சென்றன. அவளுக்கு அதைப் பற்றிய உணர்வே இல்லை. நான் அவள் துணியைச் சரிப்படுத்தி, நெஞ்சையும் தலையையும் தடவிக் கொடுத்தேன். என்ன ஆழ்ந்த பக்தி, என்ன நம்பிக்கை! அவளுக்குச் சொல்லி அனுப்புங்களேன்.' பலராம் பாபு இதை அறிந்ததும் கோபாலனின் தாயைக் கூட்டி வருமாறு ஒருவரை அனுப்பினார். குருதேவர் அன்றும் மறுநாளும் அங்கே தங்குவதாக இருந்தது. சிற்றுண்டி முடிந்ததும் அவர் வெளியில் வந்து பக்தர்களுடன் பேசலானார்.

பின்னர் குருதேவர் பகலுணவு உட்கொண்டார். பக்தர்களும் உண்டனர். சிறிது நேர ஓய்விற்குப்பின், முன்பக்க அறையில் அமர்ந்து பக்தர்களுடன் பேசத் தொடங்கினார்.

10. கோபாலனின் தாய் பெற்ற காட்சியைப் பற்றி பக்தர்களுக்கு குருதேவர் கூறத் தலைகோபாலனின் தாயை அழைத்து வரச் செய்தல்



மாலை வேளையானபோது அவருக்குப் பரவச நிலை தோன்றியது. வெண்ணெய்க்காகக் கை நீட்டித் தவழும் பால

11. பிற்பகலில் குருதேவர் திடீரென்று கோபால பாவனையில் ஆழ்தல். கோபாலனின் தாய் அங்கு வருதல்

கோபாலனின் படத்தை நாம் அனைவரும் பார்த்திருக்கிறோம்-- இரண்டு கால்முட்டிகளும் ஒரு கையும் தரையில் தவழும், ஒரு கை உயர்ந்து யாரிடமோ எதையோ கேட்பது போலிருக்கும். முகம் சற்றே உயர்ந்து ஆனந்தத்தை வெளிப்படுத்தும். கண்களில் ஆவல் பொங்கும், துருதுரு என்று மகிழ்ச்சியில் அலைபாயும். பரவச நிலையில் குருதேவரின் உடம்பும் அதே போலாகி விட்டன, கண்கள் மட்டும் சற்றே மூடி, வெளியில் உள்ளவற்றைப் பார்க்காததுபோல் தோன்றின. குருதேவரிடம் இந்த நிலை தோன்றிய சிறிது நேரத்திற்குள் கோபாலனின் தாய் வந்த வண்டி வந்து சேர்ந்தது. அவர் வந்து குருதேவரைத் தன் இஷ்ட தெய்வத்தின் வடிவத்தில் கண்டு வணங்கினார். அவரது பக்தி வேகம்தான் குருதேவரிடம் கோபால உணர்வைத் தூண்டியுள்ளது என்ற புரிந்து கொண்ட பக்தர்கள், கோபாலனின் தாயின் பேற்றை எண்ணி அவரிடம் மிகுந்த அன்பும், மரியாதையும் காட்டினர். 'என்ன பக்தி, இவரது பக்தி வேகத்தால் அல்லவா குருதேவர் கோபாலனைப் போலாகியுள்ளார்!' என்று பேசிக் கொண்டனர். கோபாலனின் தாயோ, 'பரவச நிலையில் மரக்கட்டைபோல் கிடப்பதை நான் விரும்பவில்லை. என் கோபாலன் சிரிப்பான், விளையாடுவான், நடப்பான், ஓடுவான். ஓ கடவுளே, இதென்ன ஜடம்போல! இப்படிப்பட்ட கோபாலனைப் பார்க்க எனக்குப் பிடிக்கவில்லை' என்று கூறி விட்டார். உண்மையிலேயே பரவச நிலையில் குருதேவர் தம் சாதாரண உணர்வை இழப்பதை முதன்முறையாகக் கண்ட போது கோபாலனின் தாய் பயந்துவிட்டார். குருதேவரின் உடம்பை இங்குமங்குமாக உலுக்கி, 'ஓ, கோபாலா, நீ ஏன் இப்படி ஆகிவிட்டாய்?' என்று அலறினார். இது குருதேவர் முதன்முறையாக காமார்ஹாட்டிக்குச் சென்றிருந்தபோது நிகழ்ந்தது.

நாங்கள் முதன்முறையாக குருதேவரிடம் சென்றபோது அவருக்கு நாற்பத்தொன்பது வயது நிறைவடைய ஐந்தாறு மாதங்கள் இருந்தன. கோபாலனின் தாயும் அப்போதுதான் குருதேவரிடம் வரத் தொடங்கியிருந்தார். ஒரு குழந்தை ஆடினால், வேடிக்கைகள் செய்தால் ரசிக்கலாம். அதையே

திடகாத்திரமான கிழவன் செய்தால் எரிச்சல் வரும், அது கேலிக் கூத்தாகத்தான் இருக்கும் என்றே நாங்கள் குருதேவரைக்

12. பரவச நிலை யில் குருதேவர் எப் போது என்ன செய்தாலும் அது நன்றாக இருக்கும்; அதற்கான காரணம்

காணுமுன் எண்ணியிருந்தோம். 'காண்டா மிருகம் நாட்டியம் ஆடினால், ரசிக்கவா முடியும்?' என்பார் சுவாமி விவேகானந்தர். ஆனால் குருதேவரிடம் வந்தபின் எல்லாம்

தலைகீழ்! வயது முதிர்ந்த அவர் ஆடுவார், பாடுவார், வேடிக்கை வினோதங்கள் செய்வார். ஆனாலும் அவை எவ்வளவு நன்றாயிருந்தன! 'பருத்த ஒரு கிழவர் ஆடினால், இவ்வளவு நன்றாக இருக்க முடியும் என்று நாங்கள் கனவில்கூட நினைத்ததில்லை' என்று கிரீஷ் கூறுவார். இன்று கோபால உணர்வில் பால கோபாலனைப்போல் அவரது தோற்றம்தான் எவ்வளவு அழகாக இருந்தது! எதனால் இவ்வளவு அழகாக விளங்கியது என்பது எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. அழகாக இருந்தது, அவ்வளவுதான். காரணம் இப்போது தெரிகிறது-- அவரிடம் ஏதாவது உணர்வு தோன்றும்போது அது முழுமையாக இருக்கும். அதில் வேறு எந்த உணர்வும் சிறிது கூட இருப்பதில்லை. அதில் 'உணர்வு வீட்டில் திருட்டோ', பிறருக்குக் காட்ட வேண்டும் என்ற எண்ணமோ இருக்காது. அந்த உணர்வில் அவர் முற்றிலுமாக மூழ்கிக் கலந்துவிடுவார். அல்லது (அவரே வேடிக்கையாகக் கூறுவதுபோல) 'டைல்யூட்டட் (Diluted)' ஆகிவிடுவார். அதனால்தான் வயதான அவர், குழந்தையைப் போலவோ அல்லது ஆணான அவர், பெண்ணைப் போலவோ நடத்தால் அது யாருக்கும் விபரீதமாகத் தோன்றுவதில்லை. உள்ளிருந்து பெருகிவரும் அந்த உணர்வின் அலைகள், உடல் வழியாக வெளியே வந்து அந்த நேரத்திற்கு, அவரது உடலையே மாற்றி வேறு வடிவம் கொடுப்பது போலிருக்கும்!

பலரம்பாபுவின் வீட்டில் பக்தர்களுடன் இரண்டு நாட்கள் மகிழ்ச்சியாக குருதேவர் கழித்தார். மூன்றாம் நாள்

13. தேர் நிலைக் குத் திரும்பிய பின் குரு தேவர் தட்சிணேசுவரம் செல்லுதல்

தட்சிணேசுவரம் திரும்ப வேண்டும். காலை எட்டு ஒன்பது மணிக்கு குருதேவரை ஏற்றிச் செல்லப் படகு ஆயத்தமாக இருந்தது. கோபாலனின் தாயும், கோலாபுன்னையும் அந்தப்

படகில் குருதேவருடன் தட்சிணேசுவரம் செல்வதாக ஏற்பாடு. அவர்களுடன் குருதேவருக்குச் சேவை செய்ய வந்திருந்த ஓரிரு





கோலாப்துன்னை

பக்த இளைஞர்களும் செல்வதாக இருந்தது. சுவாமி அபேதானந்தர் அவர்களுள் ஒருவர்.

குருதேவர் உள்ளே சென்று ஜகன்னாதரை வணங்கினார். பக்தர்கள் அவரை வணங்கினார்கள். அதன்பின்னர் வெளியே வந்து படகில் ஏறிக் கொண்டார். கோபாலனின் தாயும் மற்றவர்களும் அவர் பின்னால் சென்றார்கள். கோபாலனின் தாய் ஏழை என்பதால், பலராமபாபுவின் குடும்பத்தினர், துணிமணிகள், சமையலுக்கான அகப்பை, இடுக்கி போன்றவற்றை அவருக்குக் கொடுத்தனர். அவை மூட்டையாகக் கட்டி படகில் ஏற்றப்

பட்டது. படகு நகரத் தொடங்கியது.

படகில் சென்று கொண்டிருக்கும்போது குருதேவர் அந்த மூட்டையைக் கண்டார். விசாரித்ததில் அது கோபாலனின் தாயுடையது என்று தெரிந்து கொண்டார். பலராமபாபுவின் வீட்டினர் கொடுத்த பொருட்களின் மூட்டை அது என்று கேள்விப்பட்டவுடன் அவரது முகம் கடுமையாகியது. அதன்பின்னர் கோபாலனின் தாயின் பக்கமே திரும்பாமல், கோலாப்துன்னையைப் பார்த்தபடியே தியாகத்தின் பெருமைகளைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கினார்: 'தியாக மனப்பான்மை உடையவனே இறைவனை அடைகிறான். மற்றவர்களின் வீட்டில் போய்ச் சாப்பிட்டுவிட்டு, வெறும் கையுடன் திரும்புவன் நேராக இறைவனை அடைகிறான்' என்றெல்லாம் சொன்னார். கோபாலனின் தாயிடம் ஒருமுறை கூடப் பேசவில்லை. அவ்வப்போது அந்த மூட்டையை மட்டும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இதைக் கண்ட கோபாலனின் தாய் மூட்டையை கங்கையில் எறிந்துவிட எண்ணினார்.

14. கோபாலனின் தாய் கொண்டு வந்த மூட்டையைக் கண்ட குருதேவரின் வெறுப்பு. பக்தர்களிடம் அவர் அன்பு காட்டுவதன் கட்டுப் பாட்டையும் விதிப் பார்.

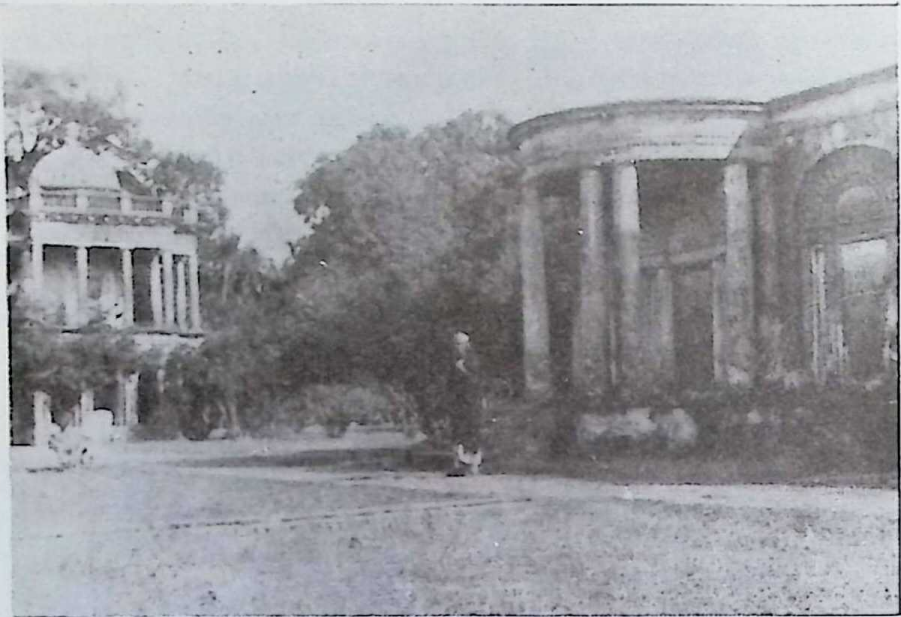
ஒருபுறம் குருதேவர் ஐந்து வயது பாலகனைப் போன்று பக்தர்களுடன் விளையாடுவார், சிரிப்பார், வேடிக்கை செய்வார். ஆனால் அவசியம் ஏற்பட்டால், அவர்களிடம் மிகக் கடுமையாகவும் நடந்து கொள்வார். சிறு தவறுகளையும் சகித்துக் கொள்ள மாட்டார். அவரது கூரிய பார்வையினின்று சிறு விஷயம்கூடத் தப்பாது. யாராவது சற்று தடம் மாறினாலும் குருதேவரின் பார்வை அவர்மீது விழுந்துவிடும். தவறு செய்பவரும் தம்மால் இயன்றவரை தவறைத் திருத்திக் கொள்ள முயல்வார். குருதேவர் சிரமப்பட வேண்டிய அவசியம் ஏற்படாது. அவரிடம் அவர் சிறிதுநேரம் பேசாமல் இருந்தாலே போதும், தவறு செய்தவர் வேதனையடைந்து தம் தவற்றுக்கு வருந்துவார். அப்படியும் சரியாகவில்லை என்றால், ஓரிரு கடுஞ் சொற்கள் மூலம் திருத்திவிடுவார். இவ்வாறு அற்புத குருதேவர் ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொரு விதமாக அணைத்தும் கண்டித்தும் வழிநடத்தினார். முதலில், மனித சிந்தனைக்கு எட்டாத அன்பைப் பொழிந்து, அவர்கள் உள்ளத்தை முழுமையாக வசப்படுத்திக் கொள்வார். அதன்பின் சொல்ல வேண்டியது, திருத்த வேண்டியது எல்லாவற்றையும் ஓரிரு சொற்களில் நிறைவேற்றிவிடுவார்.

தட்சிணேசுவரத்தை அடைந்ததும் கோபாலனின் தாய் நகபத்திற்கு விரைந்து, அன்னை சாரதாதேவியிடம் சென்று, 15. குருதேவர் பாரா முகம் காட்டியது பற்றி கோபாலனின் தாயின் வருத்தம்: அன்னை சாரதாதேவி அவரை ஆறுதல்படுத்தல்

ஓ! மருமகளே, இந்த மூட்டையைப் பார்த்து கோபாலனுக்கு மிகவும் கோபம். என்ன செய்வது? இதை நான் எடுத்துச் செல்ல மாட்டேன். இங்கேயே யாருக்காவது பகிர்ந்து கொடுத்துவிட வேண்டும்' என்று தன் மன வருத்தத்தைக் கொட்டினார்.

அன்னையின் கருணை அளப்பரியது. மூதாட்டியின் சோகத்தைக் கண்டு அவரை ஆறுதல்படுத்தும் நோக்கத்துடன், 'அவர் சொல்லட்டுமே, இதையெல்லாம் தர உங்களுக்கு வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? நீங்கள்தாம் என்ன செய்ய முடியும்? தேவையிருந்ததால்தானே கொண்டு வந்தீர்கள்?' என்றார். எனினும் கோபாலனின் தாய் அந்த மூட்டையிலிருந்து சில வற்றைப் பிறருக்குக் கொடுத்துவிட்டார். பின்னர் தன் கையினால் இரண்டு மூன்றுவகை கறிகள் சமைத்து, தயக்கத்துடன் குருதேவரிடம் எடுத்துச் சென்றார். அனைவரின் உள்ளுறைந்து





நகபத்தம் குருதேவரின் அறையும்

அவர்களின் உணர்ச்சிகளைப் புரிந்து கொள்பவரான குருதேவர், கோபாலனின் தாயின் பச்சாதாபத்தைக் கண்டு, வேறெதுவும் சொல்லவில்லை. அது மட்டுமின்றி, சிரித்துப் பேசி முன்புபோலவே நடந்து கொண்டார். கோபாலனின் தாயும் மனச்சுமை நீங்கி, குருதேவருக்கு உணவளித்துவிட்டு, மாலையில் வீடு திரும்பினார்.

முதற்காட்சிக்குப் பின் கோபாலனின் தாய்க்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு கோபாலனின் காட்சி தொடர்ந்து கிடைத்தது, அதன்பின் அது தொடரவில்லை என்பதை முன்பே கூறினோம். இதன் பொருள், ஏதோ அபூர்வமாகத்தான் அந்தக் காட்சி கிடைத்தது என்பதல்ல. ஒவ்வொரு நாளும் பலமுறை கோபாலன் அவர்முன் வந்தான். அவர் எப்போதெல்லாம் அவனைப் பார்க்க ஆர்வமுற்றரோ, அப்போதெல்லாம் அவருக்கு கோபாலனின் காட்சி கிடைத்தது. அவருக்கு ஏதாவது தெரிவிக்க வேண்டியிருந்தால் அந்தக் கண்ணனே அவர்முன் தோன்றுவான், தெரிவிக்க வேண்டியதைச் சொல்வான், அல்லது அதனைச் செய்து காட்டுவான். குருதேவரின் திருமேனியில் மறைந்து மீண்டும்மீண்டும் ஒன்றுகலந்ததன் மூலம், தானும் அவரும் வேறல்ல என்பதைத் தெரிவித்தான். உண்ணவும்

உறங்கவும், இது வேண்டும் அது வேண்டும் என்று கேட்டதன் மூலம் தனக்கு எவ்வாறு சேவை செய்ய வேண்டும் என்பதைக் கற்பித்தான். குருதேவரின் முக்கியமான சில பக்தர்களுடன் நெருங்கிக் களித்ததன் மூலம் தானும் அவர்களும் ஒன்றே, அதாவது பகவானும் பக்தனும் ஒன்றே என்பதைத் தன் தாயான அவருக்கு அறிவித்தான். அதனால்தான் அவர்கள் தொட்ட உணவை உண்பதில் கோபாலனின் தாய் காட்டிய தயக்கம் சிறிதுசிறிதாக மறைந்தது.

குருதேவர் தன் இஷ்டதெய்வம் என்ற உறுதி ஏற்பட்டபின் கோபாலனின் தாய்க்கு கோபாலனின் காட்சி அடிக்கடி

16. குருதேவரே தம் இஷ்டதெய்வம் என்று உறுதி ஏற்பட்ட பின் கோபாலனின் தாய்க்குக் கிடைத்த காட்சிகள்

கிடைக்கவில்லை. ஆனால் குருதேவரின் காட்சி கிடைத்தது. அந்த உருவத்தின் மூலமாக கோபாலன் வந்து வேண்டியதைப் புகட்டினான்.

ஆரம்பத்தில் இது கோபாலனின் தாய்க்கு மிகுந்த மன வருத்தத்தைக் கொடுத்தது. ஒருநாள் அவர் குருதேவரிடம் சென்று, 'கோபாலா, நீ என்னை என்ன செய்துவிட்டாய்? நான் என்ன குற்றம் செய்தேன்? முன்பு நீ வந்த உருவில் ஏன் இப்போது வருவதில்லை?' என்றெல்லாம் கூறி அழுதுதீர்த்தார். அதற்கு குருதேவர், 'இந்தக் கலியுகத்தில் இத்தகைய காட்சிகள் தொடர்ந்து கிடைத்துக் கொண்டிருந்தால் உடல் நிலைக்காது. இருபத்தொரு நாட்களுக்குப் பின் சருகைப் போல் வீழ்ந்துவிடும்' என்று பதிலளித்தார். உண்மையிலேயே முதல் காட்சிக்குப் பின், இரண்டு மாதங்களுக்கு எப்போதும் கோபாலனின் தாய் பரவசநிலையின் வேகத்திலேயே இருந்தார். சமையல், சாப்பாடு, குளியல், ஜபம், தியானம் எல்லாவற்றையுமே நீண்டகாலப் பழக்கத்தின் காரணமாகவும், செய்ய வேண்டும் என்ற கட்டாயத்தின் பேரிலும்தான் செய்துவந்தார். உடல், பழக்கவசப்பட்டு தானாகவே இவற்றையெல்லாம் செய்தது; ஆனால் அவரோ வேறேதோ போதையில் மூழ்கிக் கிடந்தார். இப்படியே போனால் எத்தனை நாட்களுக்குத்தன் உடல் தாக்குப்பிடிக்கும்? இரண்டு மாதங்கள் நிலைத்ததே பெரிய விஷயம். அதன்பின்னர் இந்த போதை சிறிதுசிறிதாகத் தெளிய ஆரம்பித்தது. ஆனால் முன்போலக் கண்ணனைக் காண முடியாததால் மனஏக்கம் தோன்றியது. விளைவு-- வாய்வுத் தொல்லை, தாங்கமுடியாத நெஞ்ச வலி, 'இந்த வாய்வுத் தொல்லை காரணமாக என் நெஞ்சை வாளால் அறுப்பது



போன்ற வலியை அனுபவிக்கிறேன்' என்று அவர் குருதேவரிடமே முறையிட நேர்ந்தது. அதற்காகத்தான் குருதேவர், 'இது வாய்வுத் தொல்லை அல்ல, ஹரியின் தொல்லை. அவன் போய்விட்டால் நீ எதை ஆதாரமாக வைத்து வாழ்வாய்? அந்த வலி இருப்பது நல்லது. தாங்கமுடியாமல் போனால் ஏதேனும் சாப்பிடு' என்று அறிவுரை கூறினார். பின்னர் நல்ல தின்பண்டங்களையும் கொடுத்தார்.

கல்கத்தாவிலிருந்து ஆண்களும் பெண்களுமாக நாங்கள் குருதேவரிடம் போவதைப்போல மார்வாரிகளும் குருதேவரிடம் வருவதுண்டு. அவர்கள் பல வண்டிகளில் வருவார்கள். கங்கையில் குளித்தபின், மலர்களைப் பறித்து சிவன் மற்றும் பிற தெய்வங்களின் பூஜைகளைச் செய்துவிட்டு, பஞ்சவடியில் கூடுவார்கள். பின்னர் மரநிழலில் அடுப்பு மூட்டி, பலவகையான உணவு வகைகளைச் சமைத்து தெய்வத்திற்குப் படைப்பார்கள். பின்னர் குருதேவருக்குக் கொடுத்து, பிரசாதத்தை உண்பார்கள். அவர்களுள், பலரும் குருதேவருக்காக பாதாம், கிஸ்மிஸ், பிஸ்தா, பேரீச்சை, பனைவெல்லம், திராட்சை, கொய்யா, வெற்றிலை போன்றவற்றை எடுத்து வந்து கொடுத்து வணங்குவார்கள். அவர்கள் நம்முள் பலரைப் போலில்லை. கோவிலுக்கோ ஆசிரமங்களுக்கோ வெறும் கையுடன் போகக் கூடாது என்பதை அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். கட்டாயம் ஏதேனும் கொண்டுதான் வருவார்கள். குருதேவர் அவர்களுள் ஓரிருவரைத் தவிர பிறர் கொடுப்பதை உண்பதில்லை. 'வெற்றிலைச் சுருளுடன் பதினாறு ஆசைகளையும் இணைத்துத்தான் அவர்கள் தருவார்கள்-- "நான் இந்த வழக்கில் வெற்றி பெற வேண்டும். எனது நோய் குணமாக வேண்டும். வியாபாரம் லாபம் தர வேண்டும்" என்றெல்லாம் எத்தனையோ ஆசைகள்' என்பார் குருதேவர்.

மார்வாரிகள் கொண்டு வருவதை குருதேவர் உண்பதில்லை. பக்தர்களுக்கும் கொடுப்பதில்லை. ஆனால் சப்பாத்தி, பருப்பு, முதலியவற்றைத் தயாரித்து தெய்வத்திற்கு நைவேத்தியம் செய்து கொண்டு வந்தால், அது பிரசாதம் என்பதால், சிறிது உண்பார், எங்களுக்கும் தருவார். அவர்கள் கொடுக்கும் கற்கண்டு போன்றவற்றை உண்ணத் தகுதி வாய்ந்தவராகக் கருதப்பட்டவர் நரேந்திரர் ஒருவரே. 'அவனிடம் ஞானம் என்னும் வான்

இருக்கிறது. உறையிலிருந்து உருவப்பட்டதுபோல் அது தயாராக உள்ளது. இவற்றை உண்டால் அவனுக்குத் தீங்கு எதுவும் உண்டாகாது, அறிவும் பாதிக்கப் படாது' என்று குருதேவர் கூறுவார். இத்தகைய உணவுப் பொருட்களை பக்தர்கள்மூலம் நரேந்திரரின் வீட்டிற்கு அனுப்புவார். பக்தர்கள் யாரும் இல்லாத அன்று ராம்லாலிடம் கொடுத்தனுப்புவார். இப்படி தினமும் கல்கத்தாவிற்கு அனுப்புவதற்காக, ராம்லால் கோபித்துக் கொள்ளக் கூடாதே என்று அவரிடம் மென்மையாக விஷயத்தைத் தெரிவிப்பார்--

குருதேவர்: ராம்லால், ஆமாம், உனக்கு கல்கத்தா போக வேண்டிய வேலை எதுவும் இல்லையா?

ராம்லால்: இல்லை. நீங்கள் சொன்னால் போய் வருகிறேன்.

குருதேவர்: இல்லை, இல்லை. நான் சும்மாதான் கேட்டேன். நீ போய் பல நாட்களாகிவிட்டதே, உனக்கும் போக ஆசை இருக்குமே என்பதற்காகச் சொன்னேன். ஒருமுறை போய் வாயேன். போவதானால் அந்தப் பெட்டியில் பணம் உள்ளது. எடுத்துக்கொள். வராக நகரிலிருந்து 'ஷேர்' வண்டி<sup>3</sup> அமர்த்திக் கொள். இல்லாவிடில் வெயிலில் உடம்பு கெட்டுவிடும். போகும்போது இந்தக் கற்கண்டு, பாதாம் முதலியவற்றை நரேந்திரனிடம் கொடுத்துவிட்டு, அவனது நலத்தையும் விசாரித்து வா. அவன் வந்து பல நாட்களாகிவிட்டது. அவனைப் பற்றி அறிய என் மனம் துடிக்கிறது.

'நான் கோபம் கொள்வேனோ என்று அவருக்குத் தயக்கம்!' என்று பின்னாளில் ராம்லால் கூறினார். ராம்லால் கல்கத்தாவுக்கு வருவார், அதனால் பக்தர்களும் மகிழ்வார்கள்.

ஒருநாள் மார்வாரி பக்தர்கள் பலர் தட்சிணேசுவரம் வந்தனர். வழக்கம்போல் கற்கண்டு, பழம் போன்றவை குருதேவரின் அறையில் குவிந்துவிட்டன. அப்போது கோபாலனின் தாயும் இன்னும் சில பக்தைகளும் குருதேவரைப் பார்க்க வந்தனர். குருதேவர் கோபாலனின் தாயைப் பார்த்தவுடன் அவர் அருகில் வந்து, தம் கையினால் அவரது உச்சிமுதல் பாதம்வரை தடவிக் கொடுத்தார். தாயைக் கண்ட குழந்தை எவ்வாறு தன் அன்பைத் தெரிவிக்குமோ, அதுபோன்று கோபாலனின் தாயிடம் நடந்து கொண்டார். கோபாலனின் தாயின் உடலைக் காண்பித்து எங்களிடம், 'இந்த உறையினுள்





ராமலால்

இருப்பது ஹரி மட்டுமே. ஹரிமய சரீரம் இது' என்றார். கோபாலனின் தாயும் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தார். குருதேவர் தன் பாதங்களைத் தொடுகிறாரே என்ற கூச்சமே அவரிடம் இல்லை. பின்பு குருதேவர் அறையிலிருந்த நல்ல தின்பண்டங்கள் அனைத்தையும் கொண்டு வந்து அந்த முதியவளுக்கு அளித்தார். கோபாலனின் தாய் தட்சிணேசுவரம் வரும்போதெல்லாம் குருதேவர் இவ்வாறுதான் நடந்துகொள்வார்; அவருக்கு உணவு ஊட்டுவார். ஒருநாள் கோபாலனின் தாய் குருதேவரிடம், 'கோபாலா, நீ ஏன் எனக்கு இவ்வாறு உணவு ஊட்ட

விரும்புகிறாய்?' என்று கேட்டார்.

குருதேவர்: முன்பு நீ எனக்கு எவ்வளவோ உணவு படைத்துள்ளாய்.

கோபாலனின் தாய்: முன்பா? எப்போது நான் உணவு அளித்தேன்?

குருதேவர்: முற்பிறவியில்.

அன்று முழுவதும் கோபாலனின் தாய் அங்கே இருந்தார். மாலையில் வீடு திரும்பும்போது குருதேவரிடம் விடைபெறச் சென்றார். அப்போது குருதேவர், மார்வாரி பக்தர்கள் கொண்டு வந்திருந்த தின்பண்டங்களை அவரிடம் கொடுத்து, வீட்டிற்கு எடுத்துப் போகும்படிக் கூறினார். அதற்கு கோபாலனின் தாய், 'ஏன் இவ்வளவு கற்கண்டு தருகிறாய்?' என்று கேட்டார். குருதேவர், அதற்கு அன்புடன் அவரது முகவாயைத் தொட்டுக் கொண்டே, 'முதலில் நீ கரும்புச் சாறாக இருந்தாய். பின்பு சர்க்கரை ஆனாய். இப்போது கற்கண்டாகி விட்டாய். கற்கண்டைச் சாப்பிடு, களித்திரு' என்றார்.

19. மார்வாரிகள் கொடுத்த கற்கண்டை குருதேவர் கோபாலனின் தாய்க்குக் கொடுத்தல்

மார்வாரிகள் கொடுத்தவற்றை குருதேவர் கோபாலனின் தாயிடம் கொடுத்ததைக் கண்ட அனைவரும் வியப்புற்றனர். குருதேவரின் அருளால், கோபாலனின் தாயின் மனம், எதனாலும் பாதிக்கப்படாத நிலையை அடைந்துவிட்டதை அவர்கள் உணர்ந்தனர். கோபாலனின் தாய் வேறென்ன செய்வாள்? எல்லாவற்றையும் எடுத்துச் சென்றாள். மறுத்தால் கோபாலன் (குருதேவர்) விட்டுவிடுவானா, என்ன? உடல் இருக்கும்வரை இவை தேவைதானே! சிலவேளைகளில் கோபாலனின் தாய் எங்களிடம், 'உடல் இருக்கும்வரை ஜீரகம், வெந்தயம் எல்லாம் தேவைதான். என்ன ஆச்சரியம்!' என்று கூறுவார்.

ஐப, தியான வேளைகளில் தான் பெறுகின்ற தெய்வீகக் காட்சிகள் போன்ற அனுபவங்கள் அனைத்தையும், குருதேவரிடம் சொல்வது கோபாலனின் தாயின் நீண்ட விக்கக் காட்சிகளைப் பற்றி பிறரிடம் கூறக் கூடாது. 'அவற்றைப் பிறரிடம் கூறக் கூடாது. கூறினால் அதன்பின் காட்சிகள் கிடைக்கா' என்று கூறுவார். அதற்கு, கோபாலனின் தாய் ஒருநாள் அவரிடம், 'ஏன்? அந்தக் காட்சிகள் அனைத்தும் உன் தொடர்புடைய காட்சிகள்தாமே. உன்னிடம்கூட அவற்றைச் சொல்லக் கூடாதா?' என்று கேட்டார். அதற்கு குருதேவர், 'ஆம். இந்த இடத்தைப் பற்றியவை ஆயினும் இங்கே கூறக் கூடாது' என்றார். 'அப்படியா?' என்று வியந்தார் கோபாலனின் தாய். அதன்பின் அவர் தன் காட்சிகளைப் பற்றி, பொதுவாக யாரிடமும் கூறுவதைத் தவிர்த்தார். எனினும் மிக அரிதாக அவற்றைப் பற்றிப் பேசியிருக்கிறார். மிகவும் சரளமான இயல்பு கொண்டவரான கோபாலனின் தாய் குருதேவரின் சொற்களில் முழு நம்பிக்கை வைத்திருந்தார். ஆனால் சந்தேகப் பிராணிகளான நாம்? அவரது சொற்களைச் சோதிப்பதிலேயே வாழ்நாளைச் செலவிடுகிறோம். அவற்றைச் செயல்படுத்தி, அதனால் கிடைக்கும் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்க வகையில்லை!

ஒருநாள் கோபாலனின் தாயும் நரேந்திரரும் தட்சிணேசுவரத்தில் இருந்தனர். அப்போது நரேந்திரர் பிரம்ம சமாஜத்தின், உருவமற்ற இறைக்கொள்கையில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். தெய்வம், தேவதை, உருவ வழிபாடு போன்றவற்றை வெறுத்தார். இன்று உருவ வழிபாடு



செய்தாலும், காலப்போக்கில் மக்கள், அனைத்திலும் உறையும் உருவமற்ற இறைவனிடம் வந்துவிடுவார்கள் என்று நம்பினார்.

21. கோபாலனின் தாயை குருதேவர், நரேந்திரருக்கு அறிமுகப் படுத்துதல் நகைச்சுவை உணர்வுமிக்கவர் குருதேவர். ஒரு புறம், மிகவும் படித்த, அறிவுக் கூர்மைமிக்க, நற்பண்புகள் நிறைந்த, வாதத்தில் ஆர்வம் மிக்க, பக்தனான நரேந்திரர்; மறுபுறம், எளிமையான, நாமஜபத்தின் மூலமாக இறைவனுடைய அருளையும் காட்சியையும் பெற்ற திடநம்பிக்கை உடைய, படிக்காத, வாதம் என்றால் என்ன என்றே அறியாத ஏழை முதாட்டியான கோபாலனின் தாய். இருவரையும் தூண்டிவிட்டு வேடிக்கை பார்க்க எண்ணினார் அவர். முதலில் கோபாலனின் தாயிடம் அவருக்கு எவ்வாறு இறைக்காட்சி கிடைத்தது, தொடர்ந்து கோபாலன் அவருடன் எப்படியெல்லாம் லீலைகள் புரிந்தான் என்பதை நரேந்திரரிடம் சொல்லும்படிக் கூறினார். அதற்கு கோபாலனின் தாய், 'அதனால் எதுவும் தீங்கு நேராதா, கோபாலா?' என்று கேட்டார். ஒன்றும் நேராது என்று குருதேவர் நம்பிக்கை தெரிவித்ததும் கூறத் தொடங்கினார். கோபாலனைத் தோளில் தூக்கிக் கொண்டு காமார்ஹாட்டியிலிருந்து நடந்தே வந்தது, அவனது சிவந்த மென்பாதங்கள் தன் நெஞ்சில் ஊஞ்சலாடியதைக் கண்டது, அவன் குருதேவரின் உடலில் சென்று மறைந்தது, மீண்டும் வெளிவந்தது, தூங்குவதற்குத் தலையணை வேண்டும் என்று அடம்பிடித்தது, அடுப்பெரிக்க சுள்ளி பொறுக்கியது, உணவுக்காக வம்பு செய்தது, என்று ஒன்றுவிடாமல், உணர்ச்சிப் பெருக்கால் வாய் குழற, கண்களில் நீர் பெருக, கோபாலன் தன்னுடன் இரண்டு மாதங்கள் நடத்திய திருவிளையாடலை விவரித்தார். சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே அந்த முதாட்டி, பரவச நிலையை அடைந்து கோபாலனின் தரிசனத்தை மீண்டும் பெற்றுக் களித்தார். நரேந்திரர், வெளிப் பார்வைக்குத்தான் ஆராய்ச்சி, வாதம் என்று சற்று கடினமாகக் காணப்பட்டார். ஆனால் அது வெறும் போர்வைதான்; அவருள்ளே வற்றாத அன்புவெள்ளம் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. கோபாலனின் தாயின் பரவச நிலையையும் காட்சி களையும் கேட்டுக்கொண்டே வந்த அவரால் கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்த இயலவில்லை. நிகழ்ச்சிகளைச் சொல்லிக் கொண்டே வரும்போது கோபாலனின் தாய் திரும்பத்திரும்ப நரேந்திரரிடம், 'குழந்தாய், நீ படித்தவன், புத்திசாலி. நானோ

ஆதரவற்ற ஏழை. எனக்கு எதுவும் தெரியாது. எதுவும் புரியாது. இவையெல்லாம் உண்மைதானே? நீயே சொல்லப்பா' என்று கேட்பார். நரேந்திரரும் ஒவ்வொரு முறையும், 'உண்மைதான் அம்மா, நீங்கள் கண்ட அத்தனையும் உண்மை' என்று கூறி ஆறுதல் அளிப்பார். முன்னைப்போல் தொடர்ந்து காட்சிகள் கிடைக்காததால் மனம் வருந்தி, கோபாலனின் தாய் நரேந்திரரிடம் இவ்வாறு கேட்டிருக்கலாம்.

இந்தச் சமயத்தில் ஒருநாள் குருதேவர் ராக்காலுடன் கோபாலனின் தாயின் வீட்டிற்குச் சென்றார். காலை பத்துமணி இருக்கும். தானே சுவையான உணவைச் சமைத்து குருதேவருக்கு அளிக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் அவருக்கு இருந்தது. அதனால்தான் அன்று குருதேவர் சென்றிருந்தார். குருதேவர் சென்றதால் அந்த முதாட்டி அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. அவரால் என்னென்ன முடியுமோ அவற்றையெல்லாம் சேகரித்து அவர்களுக்குச் சிற்றுண்டி அளித்தார். பின்னர் வரவேற்பறையில் சுத்தமான படுக்கை ஒன்றை விரித்து, அவர்களை அங்கு ஓய்வெடுத்துக்கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு, சமையலில் ஈடுபட்டார். எங்கெல்லாமோ சென்று, யாரையெல்லாமோ கேட்டு, வேண்டியவற்றைச் சேகரித்து சுவையுள்ள பல உணவுவகைகளைச் சமைத்தார். மனமார குருதேவருக்குப் பரிமாறினார். உணவு முடிந்ததும் முதல் மாடியில் தெற்கு அறையில், தானே துவைத்து வைத்திருந்த போர்வையை விரித்து குருதேவரை ஓய்வெடுக்கும்படி வேண்டினார். ராக்காலும் குருதேவரின் அருகே படுத்துக் கொண்டார். ராக்காலைத் தன் சொந்த மகனாகக் கருதி, அதற்கேற்பவே அவரிடம் பழகினார் குருதேவர். அப்போது விந்தையான ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது. இதனை குருதேவரே எங்களிடம் கூறியதால்தான் இங்கு கூறுகிறோம். இல்லையென்றால் அதற்குத் துணிந்திருக்க மாட்டோம். பகலானாலும் இரவானாலும் குருதேவர் தூங்கும் நேரம் மிகக் குறைவு. அன்றும் அவர் படுத்திருந்தார். ராக்கால் தூங்கிவிட்டார்.

குருதேவர் கூறினார்: 'திடீரென்று அங்கு ஒரு துர்நாற்றம் எழுந்தது. அப்போது அந்த அறையின் மூலையில் இரண்டு உருவங்களை நான் கண்டேன். கொடூரமான முகம். வயிற்றிலிருந்து நாடி நரம்புகள், குடல் எல்லாம் தொங்கிக்



கொண்டிருந்தன. முகம், கை, கால் போன்றவை, நான் சில நாட்களுக்கு முன் மெடிகல் காலேஜில் கண்டேனே, அதைப் (எலும்புக்கூட்டைப்) போலவே இருந்தன. அந்தப் பேய்கள் என்னிடம், “நீங்கள் ஏன் இங்கு வந்தீர்கள்? தயவுசெய்து இங்கிருந்து போய்விடுங்கள். உங்களைக் கண்டால் (எங்கள் இழிநிலையை எண்ணி) எங்களுக்கு மிகுந்த வேதனை உண்டாகிறது” என்று கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டன. ராக்கால் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். நான் எழுந்து பையையும் துண்டையும் எடுத்துக் கொண்டு கிளம்ப ஆயத்தமானேன். அப்போது ராக்காலும் எழுந்து, “எங்கே கிளம்பி விட்டீர்கள்?” என்று கேட்டான். “எல்லாம் பிறகு சொல்கிறேன்” என்று கூறி, அவனது கையைப் பிடித்துக் கீழே கூட்டிவந்தேன். அப்போதுதான் கோபாலனின் தாய் சாப்பிட்டு முடித்திருந்தாள். அவளிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டோம். படகில் அமர்ந்த பின்னர் ராக்காலிடம், “அங்கு இரண்டு பேய்கள் இருக்கின்றன. தோட்டத்தின் அருகில் மில் உள்ளது, அல்லவா? அங்கே வசிக்கின்ற வெள்ளையர் உண்டபின் எலும்பு, மாமிசத்துண்டு போன்றவற்றை வெளியில் போடுகின்றனர். அவற்றின் மணம்பிடிக்கவே அவை அந்த அறையில் வாழ்கின்றன (ஏனெனில் பேய்கள் மணம்பிடிப்பதன் மூலம்தான் உணவு கொள்கின்றன). கோபாலனின் தாய் அந்த அறையிலேயே நாள் பூராவும் தனியாகத் தங்க வேண்டியிருக்கிறது. அவள் பயந்து விடுவாள் என்பதால் நான் அவளிடம் எதுவும் சொல்லவில்லை.”

கல்கத்தாவிலிருந்து கங்கைக்கரை வழியாக பாலத்தைக் கடந்து, வடக்கு நோக்கி வராக நகரம் செல்லும் பாதையில் மதிஜில்<sup>4</sup> உள்ளது. காலமான மதிலால் சீல் என்ற செல்வந்தருக்குச் சொந்தமான தோட்டத்திற்கு எதிராக அது உள்ளது. மதிஜில்லின் வடபகுதி, சாலையுடன் இணையும் இடத்திற்குக் கிழக்கில், சாலைக்கு மறுபுறம், ராணி காத்யாயனியின் மருமகனான கிருஷ்ணகோபால் கோஷின் தோட்ட வீடு உள்ளது. அந்தத் தோட்ட வீட்டில்தான் குருதேவர் தமது இறுதி நாட்களில் எட்டு மாதங்கள் (1885, டிசம்பர் நடுவிலிருந்து 1886 ஆகஸ்டுவரை) தங்கினார். பக்தர்கள் ‘காசிப்பூர் தோட்டம்’ என்று அதனை அழைத்தனர். அவர்கள் உள்ளத்தில் எவ்வளவோ ஆனந்த உணர்ச்சிகளையும், துக்க உணர்ச்சிகளையும்

23. காசிப்பூர் தோட்டத்தில் குருதேவர்; கோபாலனின் தாய்க்கு பாலைக் கொடுத்து, கோபாலன் அவர் மூலம் உண்பதாகச் சொன்னது

அந்தப் பெயர் எழுப்புகிறது. குருதேவர் நோய்வாய்ப் பட்டிருந்ததால் பக்தர்களின் துக்க உணர்ச்சியைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. எதனால் அவர்கள் ஆனந்தம் கொண்டார்கள் என்று கேட்கலாம். உண்மைதான். குருதேவர் நோயில் வீழ்ந்து கிடந்தார். ஆனால் அவரது அந்த தேவசரீரத்தில் தோன்றிய நோய் பக்தர்களை ஒன்றுசேர்த்து, அன்பு என்னும் வலுவான கயிற்றினால் பிணைத்தது. அவர்களைத் தரம்பிரித்து, சொல்லொணாத ஓர் உறவில் ஒருங்கிணைத்தது. அந்தரங்க பக்தர்கள், சாதாரண பக்தர்கள், துறவிகள், இல்லற பக்தர்கள், ஞானி பக்தர்கள் என்ற பிரிவுகள் எல்லாம் தெளிவாகியது இங்குதான். இங்குதான் அவர்கள் அனைவரும் ஒரே ஆன்மீகக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற திடநம்பிக்கை உருவாவதற்குரிய அஸ்திவாரம் இடப்பட்டது. இங்கு வந்துதான் எண்ணற்றோர் ஆன்மீக ஒளி பெற்றனர். இங்குதான் நரேந்திரர் முதன்முறையாக நிர்விகல்ப சமாதி அனுபவம் பெற்றார். இங்குதான் குருதேவர், நரேந்திரர் உட்பட பன்னிரண்டு இளைஞர்களுக்கு காவியுடை அளித்தார். இங்குதான் குருதேவர் 1886, ஜனவரி முதல் தேதியன்று கடைசி முறையாக உலவச் சென்றதும், பக்தர்களைக் கண்டு பரவச நிலையில், 'இன்னும் நான் என்ன சொல்வேன்? உங்களுக்கு ஆன்மீக விழிப்பு உண்டா கட்டும்' என்று கூறி அவர்களின் நெஞ்சைத் தடவி ஆன்மீக சக்தியைச் செலுத்தினார். தட்சிணேசுவரத்தைப் போன்று இங்கும் மக்கள் தினசரி வந்தனர். இங்கும் குருதேவருக்கான உணவை அன்னை சாரதாதேவி சமைத்தார். கோபாலனின் தாயும் பிற பக்தைகளும் வந்து குருதேவருக்கும் பக்தர்களுக்கும் சேவை செய்தார்கள்; சிலர் ஓரிரு நாட்கள் தங்கவும் செய்தார்கள். காசிப்பூரில் கூடிய பக்தர்களின் கூட்டத்தைக் காணும்போது, ஏதோ நோக்கத்துடன் தான் அன்னை பராசக்தி குருதேவரின் திருமேனியில் நோயைக் கொடுத்தாளோ என்று தோன்றுகிறது. இங்கு நாஸ்தோறும் அவரது புதிய தெய்வீகத் திருவிளையாடல்கள், புதியபுதிய பக்தர்கள், அவரது குறைவிலா ஆனந்தம், அற்புத ஆற்றலின் வெளிப்பாடு இதையெல்லாம் கண்ட பக்தர்கள் பலரும், மக்களின் நன்மைக்காக குருதேவர் இந்த நோயைத் தாமாக வரவழைத்துக் கொண்டிருக்கிறார், அவர் விரும்பும்போது நோய் நீங்கி முன்பு போலாகிவிடுவார் என்று நம்பினார்கள்.



காசிப்பூர் தோட்டத்தில் இருக்கும்போது குருதேவர், பார்லி, ஜவ்வரிசி, ரவை போன்றவற்றைக் கஞ்சியாக்கி அதை மட்டுமே அருந்தினார். பொதுவாக கல்கத்தாவில் விருந்தினருக்குக் கொடுக்கின்ற, சுண்டவைத்த பாலில் ரவை சேர்த்து தயாரித்த பண்டம் சாப்பிட வேண்டும் என்று ஒருநாள் குருதேவர் ஆவல் கொண்டார். அதற்கு யாரும் மறுப்பு தெரிவிக்கவில்லை. ஏற்கனவே பார்லிக் கஞ்சி குடிக்கிறார், இதில் பால்மட்டும் அதிகம். அதனால் எந்தக் கெடுதலும் வராது என்று எல்லோரும் எண்ணினர். டாக்டர்களும் மறுக்கவில்லை. யோகின் கல்கத்தா சென்று வாங்கிவர ஏற்பாடு செய்தனர்.

மறுநாள் யோகின் சென்றார். வழியில் 'கடையில் வாங்கும் இந்தப் பண்டம் சுத்தமாக இருக்குமா? கலப்படமாகத்தான் இருக்கும். பாலும் சுத்தமாக இருக்காது. அதைச் சாப்பிட்டால் அவரது நோய் அதிகரிக்காதா?' என்ற எண்ணம் அவருக்குத் தோன்றியது. எல்லாரும் குருதேவரைத் தங்கள் உயிருக்கு உயிராக எண்ணினர். அவர் குணமடைய வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஒவ்வொருவரிடமும் நிறைந்திருந்தது. அதனால்தான் யோகினுடைய மனத்திலும் இத்தகைய எண்ணம் தோன்றியது. அதேவேளையில், 'ஆனால் நான் குருதேவரிடம் இதுபற்றிக் கேட்கவில்லையே. பக்தரின் வீட்டில் தயாரித்து எடுத்துச் சென்றால் அவருக்குப் பிடிக்குமோ, பிடிக்காதோ?' என்ற எண்ணமும் அவருள் எழுந்தது. இப்படியெல்லாம் எண்ணியவாறே பாக்பஜாரில் பலராம் பாபுவின் வீட்டை அடைந்தார். அவர் வந்ததன் காரணத்தை அறிந்த பக்தர்கள், 'ஏன் கடையில் வாங்க வேண்டும்? நாங்கள் தயார் செய்து தருகிறோம். ஆனால் உடனே எடுத்துப் போக முடியாது. தயார் செய்யச் சிறிது நேரமாகும். நீ சாப்பிடு, அதற்குள் தயாராகிவிடும். பிற்பகல் மூன்றுமணி வேளையில் எடுத்துப் போகலாம்' என்று கூறினர். யோகினும் சம்மதித்தார். அதுபோலவே, அந்தப் பண்டத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஏறத்தாழ நான்கு மணிக்கு காசிப்பூர் தோட்டத்திற்கு வந்துசேர்ந்தார்.

குருதேவர் மதியம் அந்த ரவைப் பண்டத்திற்காக நீண்ட நேரம் காத்திருந்தார். யோகின் வராததால் வழக்கமான உணவை உண்டார். மாலையில் யோகினைப் பார்த்தபின் எல்லா விவரங்களையும் தெரிந்து கொண்டார். 'உன்னைக்

கடையிலிருந்துதானே வாங்கி வருமாறு அனுப்பினார்கள். அதை உண்ணத்தான் நானும் விரும்பினேன். நீ ஏன் பக்தர்கள் வீட்டிற்குச் சென்று அவர்களுக்குத் தொல்லை கொடுத்தாய்? மேலும், இது மிகவும் கெட்டியாக இருக்கிறது. ஜீரணிப்பது கடினம். இதை நான் சாப்பிட மாட்டேன்' என்று வெறுப்பாகக் கூறிவிட்டார். அதைத் தொடவும் இல்லை. பின்னர் அன்னை சாரதாதேவியிடம் கொடுத்து கோபாலனின் தாய்க்கு அளிக்கும்படிச் சொல்லி, 'இது பக்தர்களால் கொடுக்கப்பட்டது. கோபாலனின் தாயின் உள்ளத்தில் கோபாலன் இருக்கிறான். அவள் உண்டால் நான் உண்டது போல்தான்' என்றார்.

குருதேவர் மகாசமாதி அடைந்தபோது கோபாலனின் தாய்க்கு ஏற்பட்ட சோகத்திற்கு அளவே இல்லை. நீண்ட காலத்திற்கு அவர் காமார்ஹாட்டியை விட்டு எங்கேயும் போகவில்லை. தனிமையிலே வாழ்ந்தார். பின்பு, முன்போலவே அவருக்கு குருதேவரின் காட்சிகள் கிடைக்கப்பெற்று அமைதியுற்றார். குருதேவரின் மகாசமாதிக்குப் பின்னரும் கோபாலனின் தாய் பெற்ற காட்சிகளைப் பற்றி நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அவற்றுள் ஒன்று: கங்கைக்கு மறுகரையில் உள்ள மகேஷ் என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற தேர்த் திருவிழாவைக் காண ஒருமுறை அவர் சென்றிருந்தார். அப்போது அவருக்கு எல்லா உயிர்களிலும் கண்ணனின் காட்சி, அதாவது விசுவரூப தரிசனம் பெற்று, பேரானந்தம் கொண்டார். தேர், தேரில் இருந்த ஜகன்னாதர், தேரை இழுப்பவர்கள், மக்கள் கூட்டம் அனை வரும் கோபாலனாகவே தெரிந்தது. ஒரே பரம்பொருள்தான் பல உருவங்களில் காட்சி அளித்தது என்றார் அவர். இந்த விசுவரூப தரிசனத்தின் காரணமாக, பரவச நிலையில் அவர் தன் நினைவை இழந்துவிட்டார். இதைப்பற்றி பின்னாளில் அவர் ஒரு பக்தையிடம், 'அப்போது நான் நானாக இல்லை. ஆடிப் பாடி அங்கே ஒரு குருக்ஷேத்திரத்தையே உருவாக்கி விட்டேன்' என்றார்.

இந்த நாட்களுக்குப் பின் கோபாலனின் தாய், மனம் சற்று அமைதியிழக்கும் போதெல்லாம் குருதேவரின் துறவிச் சீடர்கள் வாழ்கின்ற வராக நகர் மடத்திற்குச் சென்று விடுவார். அங்குச் சென்றதும் அவர் மனம் சரியாகிவிடும். மடத்துத் துறவிகள் அவரையே குருதேவருக்கு

24. கோபாலனின் தாய் விசுவரூப தரிசனம் பெறல்

25. வராக நகர் மடத்தில் கோபாலனின் தாய்



நைவேத்தியம் செய்யுமாறு கேட்டுக் கொள்வார்கள். தாமும் அப்போது ஓரிகு கறிகள் சமைத்து குருதேவருக்குப் படைப்பார். பின்னாளில் மடம் ஆலம்பஜாருக்கும் அதன்பின் கங்கையின் அக்கரையிலுள்ள நீலாம்பர் பாபுவின் வீட்டிற்கும் மாறியது. அங்கும் கோபாலனின் தாய் செல்வார். சிலவேளைகளில் இரவிலும் அங்கே தங்குவதுண்டு.

சுவாமி விவேகானந்தர் மேலைநாட்டினின்று திரும்பிய போது அவருடன் சாரா (திருமதி சாரா புல்), ஜெயா (மிஸ். மெக்லியாட்),<sup>26</sup> சகோதரி நிவேதிதை ஆகியோரும் வந்தனர். அவர்கள் ஒருமுறை காமார் ஹாட்டி சென்று கோபாலனின் தாயைச் சந்தித்தனர். அவரது அன்பையும் ஆதரவையும் கண்டு மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். கோபாலனின் தாய், அவர்களிடமும் தன் கோபாலன் உறைவதைக் கண்டார். அவர்களின் முகவாயைத் தொட்டு அன்புடன் முத்தமிட்டார். தன் படுக்கையில் அவர்களை அமரச் செய்தார். தேங்காய் உருண்டை, பொரி முதலியவற்றைக் கொடுத்து உண்ணச் செய்தார். அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க, தான் பெற்ற காட்சிகளுள் சிலவற்றை அவர்களிடம் கூறினார். அந்த மேலைநாட்டுப் பெண்கள் அவர் அளித்த உணவிலும், அவரது பேச்சிலும் மிகவும் மகிழ்ந்தனர். அமெரிக்காவிற்கு எடுத்துச் செல்வதற்காக சிறிது பொரியைக் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டனர்!

கோபாலனின் தாயின் வியத்தகு வாழ்க்கையால் சகோதரி நிவேதிதை மிகவும் கவரப்பட்டார். 1904-ஆம் ஆண்டு கோபாலனின் தாய் நோய்வாய்ப்பட்டார். முதலில் அவரை பலராம் பாபுவின் வீட்டிற்குக் கூட்டி வந்தார்கள். பின்னர் சகோதரி நிவேதிதை தன் வீட்டில் (17, போஸ்பாரா தெரு) அழைத்து வந்து சேவை செய்ய ஆவல் கொண்டார். நிவேதிதையின் ஆர்வத்திற்கு கோபாலனின் தாயும் தயங்காமல் இசைந்தார். வேறுபாடுகளை அறவே அவரது உள்ளத்தினின்று கோபாலன் நீக்கிவிட்டான் என்பதை முன்பே கூறினோம். இதுபற்றிய ஒரு நிகழ்ச்சி நினைவிற்கு வருகிறது: தட்சிணேசுவரத்தில் ஒருநாள் அன்னை காளிக்கு நிவேதனம் செய்த மாமிசத்தை நரேந்திரர் உண்டுவிட்டு கையலம்பச் சென்றார். அந்த இடத்தைச் சுத்தம் செய்யும்படி ஒரு பக்கையிடம் குருதேவர் கூறினார். அப்போது கோபாலனின்

26. சகோதரி நிவேதிதையின் வீட்டில் கோபாலனின் தாய்

தாய் அங்கு நின்றுகொண்டிருந்தார். குருதேவரின் சொற்களைக் கேட்டவுடனேயே அவர் கீழே கிடந்த எச்சில் மாமிசத்தை எடுத்துவிட்டு, அந்த இடத்தைச் சுத்தம் செய்தார். குருதேவர் மகிழ்ந்து அங்கிருந்த பக்தையிடம், 'பார் பார், நாளுக்குநாள் அவள் எவ்வளவு பரந்த மனப்பான்மை படைத்தவளாக மாறிவருகிறாள்' என்று கூறினார்.

சுவாமி விவேகானந்தரின் ஆன்மீக மகளான சகோதரி நிவேதிதையுடன் கோபாலனின் தாய் வசித்தார். நிவேதிதையும்,

28. கோபாலனின் தாய் காலமாதல் பெற்ற தாய்க்குச் செய்வதுபோல், கோபாலனின் தாய்க்குச் சேவை செய்துவந்தார். அருகிலிருந்த

அந்தணர் ஒருவரின் வீட்டில் உணவிற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப் பட்டன. பகலுணவுவேளை

யின்போது கோபாலனின் தாய் அங்குச் சென்று சாப்பிடுவார்.

இரவிற்கான பூரி முதலிய வற்றை அங்கிருந்து யாராவது

கொண்டுவந்து கொடுப்பார் கள். இவ்வாறு சுமார் இரண்டு

ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார். இறுதிக் காலம் நெருங்கியபோது

அவரை கங்கைக் கரைக்கு எடுத்துச் சென்றனர். அவரை

எடுத்துச் சென்ற படுக்கையை மலர்களாலும் சந்தனத்தாலும்

நிவேதிதை அலங்கரித்தார். கீர்த்தனங்கள் பாட ஏற்பாடு

செய்தார். பக்தர்கள் கீர்த்தனங்கள் பாடிவர, கோபால

னின் தாய் கங்கைக்கரைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டார்.

சகோதரி நிவேதிதை கண்களில் நீர்மல்க வெறும் காலுடன்

உடன் சென்றார். அதன்பின் இரண்டு நாட்கள் மட்டுமே

கோபாலனின் தாய் உயிரோ டிருந்தார். அந்த இரண்டு



சகோதரி நிவேதிதை



நாட்களும் இரவுபகலாக நிவேதிதையும் அவருடனேயே இருந்தார். 1906, ஜூலை 8-ஆம் நாள் பிரம்ம முகூர்த்தவேளை, கதிரவன் தன் செந்நிறக் கதிர்களை நீட்டி கிழக்கு வானில் எழுந்தான். ஒளிமங்கிய ஒரிரு நட்சத்திரங்கள் தங்கள் ஒளியிழந்த கண்களால் பூமியை நோக்கிக் கொண்டிருந்தன. மலைமகளான கங்கை அலைவீசி இரண்டு கரைகளையும் அடித்துப்புரண்டு இனிமையான நாதமிசைத்தபடி பாய்ந்து கொண்டிருந்தாள். அந்த இனிமையான காலை வேளையில் கோபாலனின் தாயின் உயிர்ப்பறவை கூட்டைவிட்டுப் பிரிந்து, பறந்து கோபாலனின் அபயத் திருவடிகளை அடைந்தது. கங்கையின் அலைக்கரங்களில் அவரது உடல் விடப்பட்டது.

கோபாலனின் தாயின் உறவினர் யாரும் அப்போது அங்கு இல்லாததால், பேலூர் மடத்து பிரம்மசாரி ஒருவர் இறுதிச் சடங்குகளைச் செய்து உரிய விரதங்களையும் கடைப்பிடித்தார்.

பன்னிரண்டு நாட்கள் முடிந்ததும் கோபாலனின் தாய்க்குத்  
 29. கோபாலனின் தெரிந்த கிராமவாசிகள் பலரை நிவேதிதை தன் தாயின் வரலாறு பள்ளிக்கு அழைத்து, அங்குக் கீர்த்தனை, நிறைவு வழிபாடு முதலியவற்றிற்கு ஏற்பாடு செய்தார்.

இறப்பதற்கு முன் கோபாலனின் தாய், தான் நீண்ட நாட்களாக வழிபட்டுவந்த குருதேவரின் படத்தை பேலூர் மடத்தில் ஒப்புவித்து, கோயிலில் வைக்கும்படிக் கூறியிருந்தார். குருதேவரின் பூஜைக்காக இருநூறு ரூபாயும் கொடுத்தார்.

கடைசி பத்து பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் அவர் தன்னை சன்னியாசினியாகக் கருதி காவியுடை அணிந்து வந்தார். □

## குருநிலை 2 முற்றும்

1. கீதை 9.22.

2. தமிழில் மிகப்பல இடங்களில் மொழியின் எளிமைக்காக 'நான்', 'எனது' என்ற சொற்களையே உபயோகித்துள்ளோம். மூலநூலில் 'இது' 'இந்த இடம்' போன்ற பதங்களே பெரும்பாலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

3. Carriage on share -- வாடகையைப் பலர் பகிர்ந்து கொள்ளக் கூடிய வண்டி.

4. ஜில் என்றால் பெரிய குளம் என்பது பொருள்.

5. அன்னை சாரதாதேவி அவர்களை இந்தப் பெயரில் அழைத்தார்.

## பிற்சேர்க்கை

### குருதேவரின் மனித இயல்பு<sup>1</sup>

குருதேவரின் தெய்வீக இயல்பைக் குறித்து பலர் பலவாறு பேசுகின்றனர். பலர் அவரிடம் வைத்துள்ள நம்பிக்கை, பக்தி, சிரத்தையெல்லாம் அவரது மனித இயல்பிற்கு அப்பாற்பட்ட யோகசக்தியையே ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கிறது. 'நீங்கள் ஏன் அவரை மதிக்கிறீர்கள்' என்ற கேள்விக்கு பொதுவாக எல்லோரின் பதிலும் ஒரேவிதமாகத்தான் உள்ளது-- அவர் கங்கைக் கரையில் தட்சிணேசுவரக் கோயிலில் அமர்ந்தவாறே, வெகுதொலைவில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் காண்கிறார், தொடுவதன் மூலமே தீராத வியாதிகளைக் குணமாக்குகிறார், தேவதேவியருடன் எப்போதும் பேசுகிறார், அவரது வார்த்தைகள் அப்படியே பலிக்கின்றன, நடக்க முடியாத எதையாவது அவர் சொல்லிவிட்டால்கூட, இயற்கையின் நிகழ்ச்சிகள் அவர் சொன்னதற்கேற்ப மாறியமைந்து அவர் சொன்னது நடந்தே தீரும். எடுத்துக்காட்டாக, நீதி மன்றத்தில் தூக்குத்தண்டனை விதிக்கப்பட்ட ஒருவர் குருதேவரின் ஆசி பெற்றதால் மரணத்திலிருந்து பிழைத்தது மட்டுமின்றி, மதிப்பும் மரியாதையும் பெற்றார்; பொதுவாக சிவப்புப் பூ பூக்கும் செடியில் வெள்ளைப் பூ பூத்தது போன்ற நிகழ்ச்சிகள்.

வேறு சிலரின் பதில் இப்படி இருக்கும்-- குருதேவரால் மற்றவர்களின் எண்ணங்களைப் புரிந்து கொள்ள இயலும்.



அவரது கூர்மையான பார்வை மனிதனின் உடலையும் ஊடுருவிப் பார்த்து அவனது எண்ணங்கள், மன அமைப்பு, ஆகியவற்றைக் கண்டுகொள்ள வல்லது. அவரது மென்மையான கைபட்ட அளவிலேயே சஞ்சல மனத்தையுடைய பக்தர் களுக்குக்கூட இஷ்டதெய்வக் காட்சி, ஆழ்ந்த தியானம், ஏன், தகுதி வாய்ந்த சிலர், நிர்விகல்ப சமாதி நிலைகூட அடையப் பெற்றார்கள்.

மேலும் சிலரின் கூற்று-- அவரை நாங்கள் ஏன் மதிக்கிறோம் என்பது தெரியாது. ஆனால் ஒன்று. அவரிடம் கண்ட இத்தகைய அற்புத ஞானம், பிரேம பக்தியின் நிறைநிலை முதலியவற்றை வேதங்கள், புராணங்கள், சாஸ்திரங்கள் போன்றவை உயர்வாகப் பேசுகின்ற ஆசாரிய புருஷர்களிடம் கூடக் கண்டதில்லை. இன்றைய மனிதகுலத்தில் இப்படி மற்றொருவர் இல்லை. குருதேவருடன் ஒப்பிடும்போது அவர்கள் ஒளியற்றுத் தோன்றுகிறார்கள். இது ஒருவேளை எங்கள் பிரமையாக இருக்கலாம், ஆனால் அந்தப் பேரொளி எங்கள் கண்களைக் கூசச் செய்கிறது; எங்கள் மனம் அந்தப் பிரேம பக்தியில் என்றென்றைக்குமாக ஆழ்ந்துவிட்டது. முயன்றாலும் அந்த மனம் திரும்பி வராது, எவ்வளவு எடுத்துக் கூறினாலும் பயனில்லை; புத்தி, யுக்தி, அறிவு ஆகிய அனைத்தும் எங்கோ மறைந்துவிட்டதுபோல் தோன்றுகிறது. இதுதான் எங்களால் கூற முடியும். நாங்கள் கூற முடிந்ததெல்லாம் இதோ, இதுமட்டுமே--

பிறவிதோறும் நான் உனக்கு அடிமை

ஓ கருணைக் கடலே! உன் நோக்கம் எனக்குத் தெரியாது;

அதைத் தெரிந்து கொள்ளவும் நான் விரும்பவில்லை!

போகம், முக்தி, பக்தி, ஐயம், தவம் சாதனை போன்ற

அனைத்தையும் உன் ஆணைப்படி விட்டுவிட்டேன்

உன்னை அறிய வேண்டும் என்ற ஆசைமட்டுமே எஞ்சியுள்ளது.

என் ஐயா, என்னை அப்பால் கூட்டிச் செல்வாயாக!?

இறுதியாகக் கூறப்பட்ட கருத்துடைய சிலரை நீக்கினால், மற்றவர்கள் குருதேவரிடம் காணப்பட்ட சில அமானுஷ்ய ஆற்றல்கள், அதிமன ஆற்றல் இவற்றின் காரணமாகவே அவரிடம் பக்தியும் நம்பிக்கையும் வைத்திருந்தது தெளிவாகிறது. குருதேவரை நம்பினால் நோய் குணமாகும்; ஆபத்தோ துன்பமோ வந்தாலும் புற நிகழ்ச்சிகள் சாதகமாக அமைந்து தங்களைக் காத்துவிடும் என்று சாதாரண மனிதர்கள்

எண்ணினார்கள். தங்கள் தன்னல நோக்கத்தை அவர்கள் வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லை; என்றாலும், அதனைப் புரிந்துகொள்வது கடினமல்ல.

ஆழ்ந்த அறிவு பெற்றவர்கள் குருதேவரின் அருளினால் தொலைநோக்கு ஆற்றல் பெறலாம், அவரது நெருங்கிய பக்தர் என்ற நிலையில் சுவர்க்கம் போன்ற உலகங்களில் வசிக்கலாம் என்று எண்ணினார்கள். இன்னும் சற்று அறிவுக்கூர்மை உடையவர்கள் சமாதாநிலையைப் பெற்று பிறப்பு, மூப்பு ஆகிய தளைகளிலிருந்து விடுபட்டு முக்தி பெறலாம் என்பதற்காக அவரை அணுகினார்கள். சுய ஆசைகளை நிறைவேற்றுவதுதான் இவர்களின் நம்பிக்கைக்கும் அடிப்படையாக இருந்தது.

குருதேவரின் தெய்வீக ஆற்றலை உணர்த்துகின்ற பல நிகழ்ச்சிகள் உள்ளன. ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக அவரிடம் கொள்கின்ற தன்னல பக்தியும் இறுதியில் நன்மையை விளைவிக்கும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. இங்கு நாம் அவற்றை விவாதிக்கப் போவதில்லை. இங்கே அவரது மனித இயல்பைப் பற்றிச் சிறிது விளக்க முயல்வோம்.

ஆசைகளுடன் கூடிய பக்தி, அதாவது தன் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்வதற்காகச் செலுத்தப்படும் பக்தி,

2. இவையனைத் தும் உண்மையாயினும் அதைப் பற்றி விவாதிப்பது நமது நோக்கமல்ல; தன்னல பக்தி ஆன்மீக முன்னேற்றத்துக்கு ஊறு விளைவிக்கும்

உண்மையின் உச்சிக்கு நம்மைச் செல்ல விடுவதில்லை. தன்னலம் அச்சத்தைத் தோற்றுவிக்கிறது. அச்சம் மனிதனை பலவீனமாக மாற்றுகிறது. தன்னல ஆசைகள் பூர்த்தியாகும் போது ஆணவம் வளர்கிறது; சிலவேளைகளில் சோம்பலை நிறைத்து அவனது பார்வையை

மறைக்கிறது. குருதேவர் தன் பக்தர்களிடம் இந்தக் குறைபாடு தோன்றாமல் இருப்பதில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தினார். தியானம் போன்ற சாதனைகளின் மூலம் யாரிடமாவது தொலைநோக்கு போன்ற மன ஆற்றல்கள் வெளிப்படுமானால், அதன் காரணமாக ஆணவம் தோன்றி இறையனுபூதி என்ற குறிக்கோளை அவர்கள் இழந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக, அவர்களைச் சிறிதுகாலம் அந்த சாதனையைச் செய்ய வேண்டாம் என்று தடுத்துவிடுவார். இதைப் பலமுறை நாங்கள் கண்டுள்ளோம். சித்திகளை அடைவது மனித வாழ்வின் குறிக்கோள் அல்ல என்று அவர் அடிக்கடி கூறுவார். ஆனால் பலவீன மனிதன் தன் லாப நஷ்டங்களைக் கணக்கிடாமல்



எதையும் செய்யவோ, யாரையும் ஏற்றுக் கொள்ளவோ மாட்டான். துறவே வடிவெடுத்த குருதேவரின் வாழ்க்கையிலிருந்து துறவு என்ற பாடத்தைக் கற்காமல், தனது போக வாழ்க்கைக்காகவே மக்கள் அவரை நாடுகின்றனர். சித்திகளை அடைவதற்காகத்தான் அளப்பரிய தவம், துறவு, சத்தியத்தின் மீது இணையற்ற ஈடுபாடு, குழந்தை போன்ற எளிமை, சரணாகதி இவற்றையெல்லாம் அவர் கடைப்பிடித்தார் என்றே எண்ணுகின்றனர். நம்மிடம் மனித இயல்பு இல்லாததால்தான் இப்படி எண்ணத் தலைப்படுகிறோம். எனவே குருதேவரின் மனித இயல்பை அறிந்து கொள்வது நமக்கு மிகுந்த நன்மை பயக்கும்.

சிறிது பக்தியானாலும், அதைச் சரியாக ஒருவன் செலுத்தினால் அது அவனை வழிபடுபொருளைப் போலவே 3. உண்மை பக்தி ஆக்குகிறது என்பது எல்லா சமய நூல்களிலும் வழிபடுபவனை வழிபடுபொருளைப் சொல்லப்பட்டுள்ளது. சிலுவையில் அறையப் போன்றே ஆக்கும் பட்ட ஏகநாதரிடம் மனத்தைச் செலுத்தி ஒருவர் சமாதானிலையை அடைந்தபோது அவரது கை கால்களிலும் ரத்தம் கசிந்தது. ராதையின் விரகதாப பாவனையில் மூழ்கிய சைதன்யரின் உடலில் எரிச்சல் ஏற்பட்டது; சிலவேளைகளில் அவர் சுவத்தைப் போன்றே கிடந்தார். தியானத்தில் அமர்ந்திருக்கும் புத்தர் சிலையின் திருமுன்னர் பக்தர்கள் ஆடாது அசையாது அவர் போலவே இருந்தனர். இவைபோன்று பல எடுத்துக்காட்டுகள் மூலம் நாம் அதனை உணரலாம். ஒருவர் இன்னொருவரை ஆழ்ந்து நேசிக்கும்போது அன்பு கொள்பவன், தான் அறியாமலே அன்புக்கு இலக்கானவனைப் போன்று மாறி அமைவதை நாம் அன்றாட வாழ்வில் காண்கிறோம். அவனது நடை, உடை, பாவனை, செயல்பாடுகள், சிந்தனைப் போக்கு ஆகிய அனைத்தும் மாறிவிடுகின்றன. குருதேவரிடம் நாம் கொள்கின்ற அன்பும் பக்தியும் நம் வாழ்க்கையைச் சிறிதளவாவது அவருடையதைப் போன்று மாற்றி அமைக்கவில்லை என்றால் அதை நாம் அன்பு என்றோ, பக்தி என்றோ கூற முடியாது.

அப்படியானால் நாம் ஒவ்வொருவரும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்சராகிவிட முடியுமா, அப்படி யாராவது ஒருவர் இன்னொருவரைப் போன்று முழுமையாக மாறி அமைந்துள்ளதை இந்த உலகம் கண்டுள்ளதா என்ற கேள்வி எழலாம். ஒரேயடியாக மாறாவிட்டாலும் ஒரே அச்சில் வார்த்தவர்கள்

போன்ற ஒற்றுமை கண்டிப்பாக இருந்தேதீரும் என்பதுதான் எங்கள் பதில். ஒவ்வொரு மகான்களின் வாழ்க்கையும் ஓர் அச்சினைப் போன்றது. அவர்களின் சீடர் பரம்பரையினர் அந்த வேறுபட்ட அச்சுக்களில் வார்க்கப்பட்டு, இன்றுவரை அந்த அச்சுக்களைக் காத்து வந்திருக்கின்றனர். மனித ஆற்றல் சிறியது. வாழ்க்கை முழுவதும் முயன்றாலும் தன்னை ஓர் அச்சில்கூட முழுமையாக வார்த்துக்கொள்ள அவனால் இயலாது. நற்பேற்றின் காரணமாக யாரோ ஒருவர் அப்படி ஏதாவதோர் அச்சின் முழுமையான சாயலைப் பெற்றுவிட்டால், அவரை சித்தர் என்று அழைக்கிறோம். அந்த சித்தரின் சிந்தனைப்போக்கு, பேச்சு போன்ற புறச் செயல்பாடுகள் அனைத்தும் மூல அச்சாகிய மகானைப் போன்று மாறி அமைந்துவிடுகிறது. அந்த மகானின் எந்த சக்தியைக் கண்டு உலகம் வியந்து நின்றதோ, அந்த சக்தியின் ஒரு சிறுபகுதி சித்தரில் சேமிக்கப்படுகிறது; அதனைப் பிறருக்கு வழங்க அவர் ஒரு தகுதி வாய்ந்த கருவியாக அமைகிறார். இவ்வாறு பல்வேறு மகான்களின் ஆற்றலைப் பல்வேறு சித்தர்கள் சேமித்து உலகிற்கு வழங்கி வந்திருக்கின்றனர்.

இப்படி, எந்த மகான்கள் ஆன்மீக உலகிற்குத் தங்கள் வாழ்க்கை என்கின்ற புதியதோர் அச்சினை விட்டுச் செல்கிறார் களோ, அவர்களை உலகம் இறைவனின் அவதாரமாக வழிபடுகிறது. அவதார புருஷர்கள் புதிய கொள்கைகள் மற்றும் புதிய வழியைக் கண்டுபிடிக்கின்றனர்; தொடர் மாத்திரத்திலேயே ஆன்மீக சக்தியைப் பிறருக்கு அளிக்கின்றனர். நிலையற்ற உலகின் காமம், பொன்னாசையில் அவர்களின் பார்வை ஒருபோதும் செல்வ தில்லை. பிறருக்கு வழிகாட்டவே அவர்கள் பிறக்கிறார்கள் என்பதை, அவர்களின் வாழ்க்கையை ஆராய்ந்தால் நாம் புரிந்து கொள்ளலாம். சுகபோகமோ, சொந்த முக்தியோ அவர்களின் குறிக்கோளில்லை. பிறர் துன்பம் கண்டு தோன்றுகின்ற இரக்க மும், ஆழ்ந்த அன்புமே இவர்களைச் செயல்படும்படித் தூண்டி, அந்தத் துன்பத்தைத் துடைப்பதற்குரிய வழி காண்பதற்கு உதவுகின்றன.

குருதேவரைக் காண்பதுவரை, கிருஷ்ணர், புத்தர், ஏசுநாதர், சங்கரர், சைதன்யர் போன்ற அவதார புருஷர்களின் வாழ்க்கை யின் உட்பொருளை நாங்கள் அறியவில்லை. அவர்களின்



வாழ்க்கையில் காணப்படுகின்ற அற்புத நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் அவர்களுக்குப் புகழ் சேர்ப்பதற்காக, பிற்காலத்தில் அவர்களது சீடர்கள் சேர்த்தது என்றுதான் எண்ணியிருந்தோம். ஏன், இந்த அவதார புருஷர்கள், இந்த நாகரீக உலகத்திற்கு எவ்விதத்திலும் பொருந்தாதவர்கள், கற்பனை உலகில் வாழக்கூடிய ஏதோ ஒருவகையினர் என்பதே எங்கள் முடிவாக இருந்தது. ஒருவேளை இறைவன் அவதரிப்பதாக வைத்துக் கொண்டாலும், அந்த அவதார புருஷர்களிடம் நம்மைப் போன்ற மனித இயல்பு காணப்படும் என்று நாங்கள் நம்பவில்லை. அவர்களுடைய உடலும் நோய்வாய்ப்படும்; அவர்களின் மனத்திலும் இன்பமும் துன்பமும் உண்டு; நம்மைப் போலவே அவர்களுள்ளும் தெய்வ-அசுரப் போர் நடைபெறும் என்பதையெல்லாம் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. குருதேவரின் புனிதமான ஸ்பரிசுமே எங்களுக்கு உண்மையைப் புரிய வைத்தது. அவதார புருஷர்களிடம் தெய்வ மனித இயல்புகள் இயைந்து காணப்படும் என்று கேட்டிருக்கிறோம்; படித்தும் இருக்கிறோம். ஆனால் குழந்தை போன்ற எளிமையும், ஆண்மை பொலியும் மனித இயல்பும் ஒருவரிடம் இணைந்திருக்க முடியும் என்பதை, குருதேவரைக் காண்பதற்கு முன் நாங்கள் எண்ணிக்கூடப் பார்த்ததில்லை. ஐந்து வயது பாலகனைப் போன்ற அவரது எளிமைதான் தங்களைக் கவர்ந்திழுத்ததாகப் பலர் கூறுகின்றனர். ஆதரவற்ற ஒரு சிறுவன் எல்லாரின் அன்பிற்கும் பாத்திரமாகிறான், அவனைப் பாதுகாக்க அனைவரும் இயல்பாகவே விழைகின்றனர். குருதேவர் நடுவயதினராக இருந்தாலும், அவரைப் பார்த்ததும் இத்தகைய உணர்வு தோன்றியதால்தான் பலர் அவர்பால் ஈர்க்கப்பட்டனர். ஓரளவிற்கு இது உண்மைதான். ஆனால் அவரது இந்தப் பண்பு மட்டுமே மக்களைக் கவர்ந்தது என்று கூறுவது சரியாகாது. மலர்போன்ற மென்மையான குழந்தை இயல்பு என்னும் திரைக்குள்ளிருந்த, வஜ்ரம் போன்ற கடினமான மனித இயல்புதான் அவர்பால் மக்களைக் கவர்ந்தது; மகிழ்ச்சியும் ஆர்வமும் கலந்த பக்தியும் நம்பிக்கையும் கொள்ளச் செய்தது. அயோத்தி வேந்தனாகிய ஸ்ரீராமனின் பார்புகழும் பண்பைப்பற்றி பாரதத்தின் புகழ்பெற்ற கவிஞர்<sup>3</sup> 'வஜ்ராயுதத்தைவிடக் கடினமாகவும், பூவைவிட மென்மையாகவும் உள்ள மகான்களின் மனத்தை யாரால் அறிய முடியும்?' என்று பாடுகிறார். இது குருதேவருக்கும் பொருந்தும்.

குருதேவரின் குழந்தை இயல்பு மிகப் புதுமையான ஒன்று. எளிமையிலும் எளிமை, ஆழ்ந்த நம்பிக்கை, சத்தியத்தில் அளப்பரிய ஈடுபாடு போன்ற பண்புகள் எப்போதும் அவரிடம் வெளிப்பட்ட போதிலும், உலகியல் அறிவாளிகள் அவற்றில் முட்டாள்தனத்தையும் செயல்முறை அறிவின்மையையுமே கண்டனர். பொதுவாக, யார் கூறுவதையும், முக்கியமாக, சமயச் சின்னங்களை அணிந்தவர் ஏதாவது சொன்னால் அவர் அப்படியே நம்பிவிடுவார். கிராமத்தில் நிலவிய எளிய கருத்துக்கள், இந்த அற்புதமான எளிமை அவரிடம் மிளிர்ந்த துணை நின்றன.

பல மைல் பரந்த காமார்புகூர், நெல் வயல்கள் மிகுந்து பச்சைக் கடலைப்போன்றே காட்சியளிக்கும். பயிர்கள் இல்லாத

5. குருதேவர் அவ  
தரித்த காமார்புகூர்  
கிராமம்

சமயத்தில், சாம்பல்நிற மண்கடலாகத் தோற்றம் அளிக்கும். அந்தக் கடலில் மிதக்கும் தீவுகள் போல அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக

குடியானவர்களின் அழகிய, தூய்மையான மண் குடிசைகள்; அந்தக் குடிசைகளைச் சூழ்ந்து நிற்கின்ற ஆல், அரசு, மூங்கில், பேரிச்சை, மா போன்ற மரங்கள்; பச்சை ஓலைகளைப் பரப்பி நிற்கின்ற நெடிய பனைமரங்கள் சூழ்ந்த, வண்டினம் மொய்க்கின்ற தாமரை மலர்களால் மறைக்கப்பட்ட நீரையுடைய ஹல்தார்புகூர் போன்ற குளங்கள்; செங்கற்களால் கட்டப்பெற்ற 'முதிய சிவாலயம்' போன்ற பிரபலமான கோயில்கள்; மண்ணால் கட்டப்பட்ட சிறுசிறு கோயில்கள்; சற்றுத் தொலைவில் இடிந்து கிடக்கின்ற மந்தரண கோட்டை; அருகில் எலும்புகள் சிதறிக் கிடக்கின்ற பழைய சுடுகாடு, பசும்புல் நிறைந்த மேய்ச்சல் நிலம்; அடர்த்தியான மாந்தோப்பு; வளைந்தோடுகின்ற பூதிர்கால் என்னும் சிற்றாறு; பாதி கிராமத்தை வளைத்தபடி பர்த்வானிலிருந்து புரிக்குச் செல்கின்ற, மக்கள் நடமாட்டம் மிக்க நெடுஞ்சாலை-- இதுவே குருதேவர் பிறந்த காமார்புகூர்.

சைதன்யரும் அவரது சீடர்களும் போதித்த வைணவ நெறி அங்கு பரவியிருந்தது. அவர்கள் இயற்றிய பாடல்களைப்

6. சிறுவன் கதாதர  
னின் விசித்திரச்  
செயல்கள்

பாடிக்கொண்டே உழவர்கள் வேலை செய்வார்கள். மாலையில் அந்தப் பாடல்கள் கொடுக்கும்

ஆனந்தத்தில் தங்கள் களைப்பைப் போக்கிக் கொள்வார்கள். எளிய நம்பிக்கையே இந்த நெறியின் அடிப்படையாக உள்ளது.



வாழ்க்கையின் பயங்கரப் போராட்ட அலைகளிலிருந்து விலகியிருக்கின்ற அந்த கிராமத்தைப்போல, கதாதரனின் உள்ளமும், நம்பிக்கையும் ஆன்மீகத்துக்கு ஏற்றதாக இருந்தது. அதிலும் கதாதரனின் குழந்தை இயல்பு மிகவும் அசாதாரணமாக இருந்தது. அவனது விசித்திரச் செயல்களைப் புரிந்து கொள்ளா விட்டாலும், அவனது குறிக்கோளின் உயர்வையும் அதை அடைவதில் அவனுக்கு இருந்த ஒன்றுபட்ட சிந்தையையும் கண்டு அனைவரும் வியப்புற்றனர். 'ராம நாமத்தால் மனிதன் தூய்மை பெறுகிறான்' என்று பண்டிதர்கள் கூறுவதைக் கேட்ட சிறுவன், 'அப்படியானால் அந்தப் பண்டிதரே இன்னும் ஏன் தூய்மைப்படுத்தும் சடங்குகளைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்?' என்று எண்ணினான். ஒருமுறை யாத்ராவைப் பார்த்தால் போதும், ஒவ்வொரு பாத்திரங்களின் உரையாடல்களையும் மனத்தில் வாங்கிக்கொண்டு, நண்பர்களுடன் யாருமறியாமல் மாந்தோப்பில் அப்படியே நடித்துக் காட்டுவான். அவனது பாட்டையும் நடிப்பையும் கண்டு வழிப்போக்கர்கள் பயணத்தை மறந்து அங்கு நின்றுவிடுவார்கள். விக்கிரகங்கள் செய்தல், ஒவியம் தீட்டுதல், பிறரைப்போல் நடித்துக் காட்டுதல், ராமாயணம், மகாபாரதம், பாகவதம் போன்றவற்றைக் கேட்டு மனப்பாடம் செய்தல், இசை, கீர்த்தனம், இயற்கையின் அழகில் லயித்தல் இவற்றில் எல்லாம் அவனது திறமை வெளிப்பட்டது. மழைமேகம் திரண்ட இருண்ட வானவெளியின் பின்னணியில் வெண்மையான கொக்குக் கூட்டங்கள் பறப்பதைக் கண்ட போது, முதன்முறையாகத் தமக்கு சமாதி அனுபவம் ஏற்பட்டதாக குருதேவரிடமிருந்தே கேட்டிருக்கிறோம். அப்போது அவருக்கு வெறும் ஆறு ஏழு வயதுதான்!

எப்போது எந்த உணர்வு தோன்றுகிறதோ, அதில் தன்னை ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்வது கதாதரனின் சிறப்பான குணமாகும். ஒருமுறை அந்தச் கிராமத்தில் 'சிவ-பார்வதி உரையாடல்' என்னும் நாடகம் நடக்க இருந்தது. சிவனாக நடிக்க இருந்தவருக்கு உடல்நிலை சரியில்லாமல் போய்விட்டது. அனைவரும் கதாதரனை சிவவேடம் தாங்கி நடிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டனர். சிவவேடம் பூண்டவுடன் கதாதரன் வெளியுணர்வை முழுமையாக இழந்து சிவ உணர்வில் ஆழ்ந்து விட்டான். சிறுவர்களின் பொதுவான சஞ்சல சுவாவம் அவனிடம் இல்லை என்பதையே இது காட்டுகிறது. பார்க்கின்ற,

கேட்கின்ற எதிலாவது அவன் மனம் ஈர்க்கப்பட்டால், அது அவன் மனத்தில் ஆழப் பதிந்துவிடும். அதை மீண்டும் அப்படியே வெளிக்காட்ட அவனால் முடியும்.

நூலறிவு பெறவில்லை என்றாலும் புறவுலகத் தொடர்பு மூலமே அவனது புலன்கள் விரைவில் பக்குவம் பெற்றுவிட்டன.

7. உண்மையைத் தன்கு ஆராய்ந்து உணர்ந்த பின்பே எதையும் தேடுதல்

உண்மை என்று ஏற்றுக்கொள்வேன்; அதைக் கற்றுக் கொண்டு செயல்முறைப் படுத்துவேன், உலகில் பொய் என்று நிரூபிக்கப் படாதவற்றை தாழ்வாகக் கருதமாட்டேன்-- இதுவே சிறுவனின் உள்ளத்தில் மூலமந்திரமாக இருந்தது. பள்ளியில் படிப்பதற்காக அவனை அனுப்பினார்கள். ஆனால் அவனது விந்தையான குழந்தைத் தன்மை அவனைவிட்டு நீங்க வில்லை. இந்தக் கடுமையான படிப்பு, இரவில் கண்விழித்தல், விளக்கவுரை, ஆசிரியர்களின் விளக்கங்களை மனப்பாடம் செய்வது-- இவையெல்லாம் எதற்காக? இவற்றால் உண்மையை அடைய முடியுமா என்று எண்ணினான். அதற்கு அவனது மனம், அந்தப் பள்ளி ஆசிரியரைக் காட்டி, 'நீயும் அவரைப்போல் எளிய சொற்களுக்குப் திறமையான பொருள்களைக் கூறலாம். பணக்காரர்களை மகிழ்வித்து பணம் சம்பாதித்து குடும்ப வாழ்க்கையை நடத்தலாம். சாஸ்திரங்களில் கூறப் பெற்றுள்ள உண்மையைக் கற்பாய், ஆனால் சந்தனப் பொதிசுமக்கும் கழுதையைப் போன்று உன் வாழ்க்கையில் சத்தியத்தை உணர மாட்டாய்' என்று கூறியது. அவனது விவேக அறிவு கூறியது: 'அரிசியும் வாழைக்காயும் மூட்டை கட்டுவதற்கான, கல்வியில் பயனில்லை. வாழ்க்கையின் உண்மைப் பொருளை அறிய உதவுகின்ற உயர்கல்வியைப் பயில்.'

அவ்வளவுதான், கதாதரன் பள்ளி செல்வதை விட்டுவிட்டு, அன்னை பராசக்தியின் வழிபாட்டில் மனத்தைச் செலுத்தினான். அதிலும் அமைதி கிட்டவில்லை. மனம் கேட்டது: 'இவள் ஆனந்த வடிவினளான அன்னை பராசக்திதானா, அல்லது கற்சிலையா? பக்தியுடன் சமர்ப்பிக்கின்ற மலர், இலை, பழம் முதலியவற்றை ஏற்றுக் கொள்கிறாளா? இவளுடைய கருணைமிக்க கடைக்கண் பார்வை, எல்லாவித தளைகளினின்றும் மனிதனை விடுவித்து அவனுக்கு தெய்வீகக் காட்சியை அளிக்குமா? அல்லது, மனித இனத்தில் காலம் காலமாகச் சேர்ந்திருந்த மூடநம்பிக்கைகள் திரண்டு, கற்பனையின்



துணையுடன் இத்தகைய ஒரு நிழலுருவத்தைப் படைத் துள்ளதா? இப்படியே மனிதன் தன்னை நீண்ட காலமாக ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறானா?' இந்தக் கேள்விகளுக் கெல்லாம் விடைகாண உள்ளம் துடித்தது. மெள்ளமெள்ள அவனது மனத்தில் வைராக்கியம் முளைவிடலாயிற்று. திருமணம் நடைபெற்றது. ஆனால் கேள்விகளுக்கு விடை காணாமுன் எப்படி உலக போகங்களை அவரால் அனுபவிக்க முடியும்? அந்த விடை காண்பதிலேயே மனம் நாள் முழுவதும் பல்வேறு வழிகளில் ஈடுபட்டது. திருமணம், குடும்பம், உலகியல் ஞானம், பொருள் ஈட்டுவது, சுகபோகம் மற்றும் உடலின் இன்றியமையாத் தேவைகளான உண்பது, உறங்குவது போன்ற அனைத்தும் அவருக்குப் பயனற்றவையாகத் தோன்றின. காமார்புகூரில் கேலிக்குரியதாக இருந்த அவரது குழந்தை இயல்பு, தட்சிணேசுவரக் கோயிலில் இன்னும் வளர்ந்தது; உலகியல் மனிதனின் கண்ணில் அது மூளைக்கோளாறாகப் பட்டது. ஆனால் இந்த மூளைக் கோளாறு பொருத்தமற்றதாக, குறிக்கோள் அற்றதாகவா இருந்தது? ஐம்புலன்களைக் கடந்த உண்மைய அறிய வேண்டும், தொட வேண்டும், முழுமையாக அனுபவிக்க வேண்டும் என்பது அல்லவா அவரது மூளைக் கோளாறின், பைத்தியக்காரத் தனத்தின் சிறப்பு அம்சம்! இரும்பை ஒத்த மனவுறுதி, தளராத விடாமுயற்சி, லட்சியவேகம், ஒருமுகப்பட்ட மனம் ஆகியவை அல்லவா சிறுவன் கதாதரனுக்கு புதுமையான அழகைக் கொடுத்திருந்தன! அவையே இப்போது தட்சிணேசுவரத்தில் கதாதரரின் மூளைக்கோளாறிலும் மிளிர்ந்தன.

பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் அவர் மனத்தில் கடும்புயல் வீசியது. சந்தேகம், அவநம்பிக்கை என்ற அலைகளினால், கதாரரின் வாழ்க்கை என்னும் சிறிய படகு அலைக்கழிக்கப்பட்டு மூழ்கும் அபாயத்திற்கு வந்தது. ஆனால் அந்த வீரியம் மிக்க இதயம் மரணத்தைக் கண்டு அஞ்சவில்லை, எடுத்த பாதையை விடவில்லை; இறைவனிடம் கொண்ட அன்பு, நம்பிக்கை இவற்றின் துணையுடன் மெள்ளமெள்ள முன்னேறியது. பெண்ணாசை, பொன்னாசையின் ஆர்ப்பாட்டம், நன்மை-தீமை, தர்மம்-அதர்மம், பாவம்-புண்ணியம் இவையெல்லாம் எங்கோ ஒழிந்துவிட்டன. உணர்வின் பேரலைகள் அவரை, உலகின் அலைக்கழிக்கின்ற அனைத்தையும் கடந்து மேலே

எடுத்துச் சென்றது. இத்தகைய மிகவுயர்ந்த ஆன்மீக உணர்வுகள் ஊற்றெடுத்துப் பெருகிக் கொண்டிருந்தாலும், கடுமையான தவத்தால் குருதேவரின் திடமான உடலும், மனமும் உருக்குலைந்து, புதியதோர் உருவத்தையும் அழகையும் பெற்றன. இவ்வாறு உயர் உண்மை, மகா பாவனை, பேராற்றல் இவற்றை முழுமையாக உள்ளடக்கிக் கொண்டு, உலகிற்கு வழங்கு வதற்கான உயர்ந்த கருவி ஒன்று உருவாகியது.

மனிதர்களே! குருதேவரின் இந்த அற்புதமான வீர வரலாற்றை உங்களால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறதா? ஒரு பொருளின் மதிப்பினை, அதன் அளவையும் 8. உண்மையைத் தேடியதன் பலன் எண்ணிக்கையையும் கொண்டுதானே உங்கள் ஊனக் கண்கள் முடிவு செய்கின்றன! முயற்சி செய்தாலும் தன்னலத்திற்காகச் செயலாற்ற முடியாத ஓர் இயல்பினால், தன்னலத்தையும் ஆணவத்தையும் முற்றிலும் துறந்துவிட்ட அந்த மனத்தின் பண்பாட்டை உங்களால் எவ்வாறு கற்பனை செய்து பார்க்க முடியும்? அந்த உடலாலும் உள்ளத்தாலும் சிறிதளவுகூட, தன்னல நோக்கத்துடன் செயல்பட இயலாமல் போயிற்று. தெரிந்தோ, தெரியாமலோ ஏதேனும் உலோகத்தைத் தொட்டுவிட்டால், அவருடைய கைகள் விறைத்து உணர் விழந்துவிடும். உரியவர்களின் அனுமதியின்றி, சாதாரணப் பொருட்களை எடுத்து வந்தால்கூட அவருக்கு மிகவும் பழக்கப் பட்ட வழியும் தெரியாமல்போய், எங்கோ போகத் தொடங்கி விடுவார். தன் ஆடையில் எதையாவது முடிந்துகொண்டால் அவரது மூச்சின் போக்குவரத்து தடைப்பட்டுவிடும்; அந்த முடிச்சை அவிழ்க்கும்வரை அவர் எவ்வளவு முயன்றாலும் அவரால் மூச்சுவிட இயலாது. பெண்களின்மீது உடல் பட்டுவிட்டால் அவரது பிறப்புறுப்பு ஆமையைப் போல் சுருங்கிவிடும். பிறந்ததிலிருந்தே தன்னலத்தை நாடும் மனிதமனம், அவரது நுண்ணிய மனநிலைகளையும் அவற்றின் புறவெளிப் பாடான உடல் மாற்றங்களையும் எவ்வாறு புரிந்து கொள்ளும்? நமது ஆழ்ந்த கற்பனைகூட அந்த உணர்வுத் தளத்தில் நுழைய முடியாதே! 'உணர்வு வீட்டில் திருட்டு' என்பதைத்தானே நாம் வாழ்க்கையில் கற்றுக் கொண்டோம்! உண்மையை மறைத்து, திரையிட்டு, பெரிய ஆளாக நம்மைக் காட்டிக் கொண்டு, பெயர் புகழ் பெறும்போது நம்முள் எத்தனைபேருக்கு மனம் உறுத்துகிறது? துணியை எடுத்துக் கொள்வோம். நம்மை ஓர்



அடி அடித்தவனைப் பத்து அடி அடிக்கவோ, தன்னலம் பொருந்திய லட்சியத்தை அடைவதற்காக, நெருப்பைக் கக்கும் பீரங்கியின் எதிரில் நின்று உயிரைக் கொடுக்கவோ நம்மிடம் துணிவு இல்லை. இருப்பினும் அத்தகைய துணியைப் போற்று கிறோம். உலகிற்கு அறிமுகமில்லாத, புலன்களுக்கு அப்பால் உள்ள பொருளுக்காக குருதேவர் இவ்வுலக, மறுவுலக இன்பங்களை, ஏன், தம் உடலையும் உள்ளத்தையும்கூடத் துறந்தார். இத்தகைய துறவற வீரத்தின் நிழலையாவது நாம் அனுபவிக்க முடியுமா? அது முடியுமானால் நாம் மரணமிலாப் பெருவாழ்வை அடைந்தவர்கள் ஆவோம்.

குருதேவரின் சாதாரணச் சொற்களும், செயல்களும்கூட உயர்ந்த பொருள் பொதிந்ததாக இருந்தது. ஆனால் அதையும் அவரே விளக்கும்போதுதான் புரிந்துகொள்ள முடியும். சமாதரி நிலை முடிவுற்றதும் அவர் தமக்கு நன்றாகத் தெரிந்தவர்களின் பெயர்களைக் கூறுவார், அல்லது அவர்களைத் தொடுவார், அல்லது ஏதாவது உணவுப் பொருளைக் கூறி அதை உண்ண வேண்டும் அல்லது குடிக்க வேண்டும் என்று கூறுவார். ஒருநாள் எங்களிடம் இதனைப் பற்றி விவரித்தார்: 'பொதுவாக மனித மனம் குதம், குறி, தொப்புள் போன்ற பகுதிகளில் உள்ள நரம்பு மண்டலத்தில்தான் உழலும். மனம் சிறிது தூய்மை அடையும்போது எப்போதாவது இதயப் பகுதிக்குச் செல்லும். அப்போது ஒளி தெரியும்; ஒளிபொருந்திய வடிவங்களைக் கண்டு சிறிது ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கும். இன்னும் மனம் ஆழ்ந்து ஒருமுகப்படும்போது தொண்டைப் பகுதிக்குச் செல்லும். அந்த நிலையில், எதில் மனம் ஆழ்ந்து ஒருமைப் பட்டதோ அதைத் தவிர வேறு எதைப்பற்றியும் பேசவோ, நினைக்கவோ இயலாது. இவ்வாறு உயர்ந்து சென்றாலும், மனம் கீழ்த்தளத்திற்கு இறங்கி ஒரேயடியாக வழிதவறவும் வாய்ப்பு உண்டு. ஆனால் உயர்ந்த ஒருமைப்பாட்டின் மூலம், எப்படியாவது மனம் புருவமத்திக்கு இடையே உள்ள ஆதாரத்திற்குச் சென்றுவிட்டால் சமாதரி நிலையை அடைகிறது; ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறது. அந்த ஆனந்தத்துடன் ஒப்பிடும் போது புலனினப்பங்கள் துச்சமாகி விடுகின்றன. மனம் கீழே வந்துவிடுமோ என்ற அச்சம் அங்கே நிரந்தரமாக மறைந்து விடுகிறது. அங்கே, மிக மெல்லிய திரையால் மறைக்கப்பட்ட

9. குருதேவரின்  
எளிய சொற்களின்  
ஆழமான பொருள்

பிரம்மத்தின் பேரொளியைப் பார்க்க முடிகிறது. பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் இடையே மெல்லிய வேறுபாடு தோன்றினாலும், இங்கே மனம் வந்துவிட்டால் தெளிவான அத்வைத ஞானம் உண்டாகிறது. இந்தத் தளத்தைக் கடக்க முடிந்தால் முழுமையான அத்வைத ஞானம் உண்டாகிறது. உங்களுக்குப் போதிப்பதற்காக தொண்டைவரையில் என் மனம் இறங்கும், ஆனால் இங்கேயும் மனத்தைக் கட்டாயத்தின் பேரில்தான் வைத்திருக்க வேண்டியுள்ளது. தொடர்ந்த ஆறு மாதங்கள் அத்வைத நிலையியே இருந்து விட்டதால், இயல்பாகவே மனம் அதை நோக்கிச் சென்று விடுகிறது. “இதைச் செய்வேன், அதை உண்பேன், இவனைக் காண்பேன், அங்கே போவேன்” போன்ற சாதாரண ஆசைகளில் மனத்தைக் கட்டிப் போடவில்லை என்றால், மனத்தைக் கீழ்நிலைக்குக் கொண்டுவருவது மிகவும் கடினம். கீழே கொண்டு வரவில்லை என்றால் பேசுவது, நடப்பது, சாப்பிடுவது, உடலைக் காப்பாற்றுவது போன்ற எதுவும் இயலாமல் போய்விடும். அதனால் சமாதி நிலைக்குச் செல்லும் சமயத்தில் “புகை பிடிப்பேன், அங்கே போவேன்” என்பன போன்ற சிறிய ஆசைகளை ஏற்படுத்திக் கொள்வேன். அப்படியிருந்தும் சில வேளைகளில் அதனைத் திரும்பத்திரும்பக் கூறும் போதுதான் மனம் கீழே இறங்கும்.’

பஞ்சதசியின் ஆசிரியர் ஓரிடத்தில், சமாதியும் அதன் விளைவாகத் தோன்றும் சக்திகளையும் பெற்ற மனிதன் 10. குருதேவரின் ஒருவன், தான் முன்பு வாழ்ந்துகொண்டிருந்த, அன்றாட வாழ்க்கை தனக்குப் பழக்கப்பட்ட வாழ்க்கைமுறையை மாற்ற ஆசைப்பட மாட்டான்; ஏனெனில் பிரம்மத்தைத் தவிர அனைத்துப் பொருட்களும் நிலைகளும் அவனுக்குப் பொருளற்றனவாக விளங்கும் என்கிறார். குருதேவரின் வாழ்க்கையில் நாம் இதைக் காணலாம். முற்கூறிய ஆன்மீக அனுபவங்களில் ஆழ்ந்து போகுமுன் குருதேவரின் வாழ்க்கை முறை எவ்வாறு அமைந்திருந்தது என்பதை தட்சிணேசுவரத்தில் அவரது அன்றாட வாழ்க்கையில் சிறியசிறிய செயல்களின் மூலம் புரிந்துகொள்ளலாம். இதை விளக்குகின்ற சில நிகழ்ச்சிகளை இங்கே காண்போம்.

உடம்பு, ஆடைகள், படுக்கை ஆகியவற்றை மிகவும் தூய்மையாக வைத்துக்கொள்வது குருதேவரின் பழக்கமாகும்.



பொருட்களை அவற்றிற்குரிய இடங்களில்தான் வைப்பார். மற்றவர்களையும் அவ்வாறு செய்யும்படிச் கூறுவார். ஒரு பொருளை உரிய இடத்திலன்றி வேறிடத்தில் வைத்துவிட்டால் அவருக்குப் பிடிக்காது. எங்காவது செல்லும்போது, தமக்குத் தேவையான துண்டு, சிறிய பை போன்ற அனைத்தையும் மறக்காமல் எடுத்துக் கொண்டுவிட்டார்களா என்று விசாரிப்பார். திரும்பி வரும்போது அவற்றை மறக்காமல் எடுத்து வருமாறு கூறுவார். காலம்தவறாமல் அனைத்தையும் செய்ய விரும்புவார். ஒன்றைச் செய்வதாகக் கூறிவிட்டால் அதை அப்படியே செய்வார். ஏதாவது பொருளை யாரிடமிருந்தாவது ஏற்றுக்கொள்வதாக ஒத்துக் கொண்டால், அவரைத் தவிர மற்றவர்களிடமிருந்து அந்தப் பொருளை ஏற்க மாட்டார். அப்படி ஏற்றுக்கொண்டால் அது பொய்யாகும் என்றே அவர் கருதினார். இவ்வாறு நடப்பதில் எத்தனை தொல்லைகள் வந்தாலும் அவற்றைத் தாங்கிக் கொள்வாரேயன்றி, சொன்ன சொல் தவறமாட்டார். கிழிந்த துணி, குடை, செருப்பு ஆகியவற்றை யாராவது பயன்படுத்துவதைக் கண்டால் புதியவற்றை வாங்கிக் கொள்ளும்படிச் கூறுவார்; வாங்க இயலாத நிலையில் அவர் இருந்தால் தாமே வாங்கிக் கொடுப்பார். கிழிந்ததைப் பயன்படுத்தினால் லட்சுமி அங்கிருந்து விலகி விடுவாள் என்பார்.

ஆணவம் அல்லது கர்வத்தைக் காட்டும் எந்தச் சொல்லும் அவரது வாயிலிருந்து வராது. தம் எண்ணத்தையோ கருத்தையோ பேச நேரிடும்போது தம் உடலைக் காட்டி 'இந்த இடத்தின் கருத்து' என்றோ, 'இந்த இடத்தின் எண்ணம்' என்றோதான் கூறுவார். சீடர்களின் உடல் அமைப்புகளை நுணுக்கமாக ஆராய்வார். கண், முகம், கைகள், கால்கள் முதலியவற்றைக் கவனிப்பார். உண்பது, உறங்குவது, நடப்பது போன்றவற்றைக் கூர்ந்து கவனிப்பார். இதன்வாயிலாக சீடனின் மன அமைப்பையும் வளர்ச்சியையும் ஆராய்வார். அவருடன் நாங்கள் நெருங்கிப் பழகிய போது, அதைப்பற்றி அவரது கணிப்பு மிகத் துல்லியமாக இருந்ததைக் கண்டோம்.

குருதேவரிடம் சென்றவர்களுள் பலர், அவர் மற்றவர்களை விடத் தன்னிடம் அதிக அன்பு செலுத்துவதாக உணர்ந்தார்கள். ஒவ்வொருவரின் சுகதுக்கங்களிலும் அவர் ஆழ்ந்த அனுதாபம் கொண்டிருந்ததே இதற்குக் காரணம் என்று எங்களுக்குத்

தோன்றுகிறது. அனுதாபமும் அன்பும் வேறுபட்டவை எனினும், அன்பின் புறவெளிப்பாடு அனுதாபம் அல்லவா? அதனால் அனுதாபத்தை அன்பு என்று நினைப்பது தவறல்ல.

ஒரு கருத்தை எண்ணும்போது அதில் தம்மை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொள்வது அவரது இயல்பாகும். இதனால் ஒவ்வொரு சீடரின் மன நிலையையும் சரியாக அறிந்திருந்தார். அதனால் அந்த மனநிலையின் முன்னேற்றத்திற்குத் தேவையானவற்றை அவரால் சரியாகக் கூற முடிந்தது. குருதேவரின் குழந்தை இயல்பை விளக்கும்போது, குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே அவர் எவ்வாறு கண் முதலிய தமது புலன்களை முழுமையாகப் பயன்படுத்துவார் என்பதைக் கூறினோம். இதுதான் பிற்காலத்தில் அவர் பல்வேறு மனிதர்களின் குணநலன்களை அறிந்துகொள்ள உதவியது என்பதில் ஐயமில்லை. சீடர்களையும் எல்லா இடங்களிலும் அவ்வாறு புலன்களைப் பயன்படுத்தப் பயிற்சியளிப்பதில் அவர் மிகவும் கவனம் செலுத்தினார். எந்தச் செயல்களையும் செய்வதற்கு முன்பு ஆராய்ந்தறிய வேண்டிய அவசியத்தைப் பற்றி வலியுறுத்துவார். ஆராயும்போதுதான் ஒவ்வொரு பொருளின் நிறைகுறைகள் தெரியும் என்றும், உண்மையான துறவுக்கு அது மனத்தை இட்டுச் செல்லும் என்றும் அவர் திரும்பத்திரும்பச் சொல்வார். குறுகிய மனம் உடையவர்களையும், முட்டாள்களையும் அவர் விரும்பியதில்லை. 'பக்தன்' என்பதற்காக முட்டாளாக இருக்க வேண்டுமா, என்ன?' என்று அவர் கூறியதை அனைவரும் கேட்டிருக்கிறார்கள். 'குறுகிய மனம் வேண்டாம், இவ்விடத்தின் நிலை அதுவல்ல. பொரித்தும், குழம்பு வைத்தும் பல்வேறு விதமாக உண்பதுதான் இவ்விடத்தின் மனப்பாங்காகும்' என்பார். ஒருதலைப்பட்சமான மனத்தை அவர் குறுகிய புத்தி, குறுகிய மனப்பான்மை என்பார். இறைவனின் அனைத்து நிலைகளையும் அனுபவித்து ஆனந்தப் படாமல், ஒரு குறிப்பிட்ட நிலையை மட்டும் அனுபவித்து ஆனந்தப்படும் சீடர்களிடம், 'நீ வெறும் ஒருபக்கவாதி' என்று கூறுவார். இந்தச் சொற்களை அவர் பயன்படுத்தும் விதம், சீடர்கள் தங்கள் முகத்தை அவமானத்தால் மறைத்துக் கொள்ளும்படிச் செய்துவிடும். இத்தகைய மிகப்பரந்த கொள்கையின் தூண்டுதலால்தான், அவர் அனைத்து மதங்களின் அனைத்து சாதனைகளையும் பின்பற்றினார். அதனால்தான்



‘எத்தனை மதங்களோ அத்தனை வழிகள்’ என்னும் மிக உயர்ந்த உண்மையைக் கண்டார்.

மலர் மலர்ந்தது. தேனைச் சுவைக்க வேண்டும் என்று ஆர்வம்கொண்ட தேனீக்கள் பல திசைகளிலிருந்தும் பறந்து வந்தன. கதிரவனின் கிரணங்களால் முழுவதும் மலர்ந்த தாமரையைப் போன்று அவர், பக்தர்களாகிய தேனீக்களைப் பல திசைகளிலிருந்தும் ஈர்த்தார். தம்மிடம் வந்த அனைவரிடமும் அவர் தாராளமாக நடந்துகொண்டார்.

11. குருதேவரின் ஆன்மீக போதனை எவ்வளவு தூரம் நிகழ்ந்துள்ளது. எதிர்காலத்தில் எவ்வாறு நிகழும்

மேலைநாட்டுக் கல்வியைப் பற்றி ஒன்றும் அறியாதவர் குருதேவர். நவீன மக்கள் சிலரால் மூடநம்பிக்கை என்று கருதப்பட்ட இந்தியாவின் சனாதன தர்மமுறைப்படி குருதேவரின் வாழ்க்கை அமைந்திருந்தது. அப்படிப்பட்டவர் வழங்கியதான ஆன்மீகம் என்ற மரணமில்லா தேனைப் பற்றி உலகம் இதற்குமுன் கேள்விப்பட்டிருக்கிறதா?

குருதேவர் அளப்பரிய ஆன்மீக ஆற்றலைச் சேர்த்து தம் சீடர்களுக்கு வழங்கினார். அந்த சக்திமிக்க தூண்டுதலால் தான், நவீன விஞ்ஞான காலத்தில் மக்கள் ஆன்மீகம் என்பது உணரக்கூடிய ஒன்று என்றும், வாழக்கூடிய ஒன்று என்றும், தூலமாகத் தெரியக் கூடியது என்றும் புரிந்து கொண்டுள்ளனர். மேல்தளத்தில் சில வேற்றுமைகள் இருந்தாலும், நம் அனைவரின் அடித்தளத்திலும் ஆன்மீகம் இருக்கிறது. ஆன்மீகம் நம் ரத்தத்தில் ஊறியது. குருதேவரிடம் இருந்த ஆன்மீக சக்தியைப் போன்ற ஒரு சக்தியை உலகம் இதுவரை கண்டதுண்டா? ‘எவ்வாறு காற்று ஒரு மலரிலிருந்து மற்றொரு மலருக்குச் செல்கிறதோ, அதேபோன்று மனிதன் ஓர் உண்மையிலிருந்து மற்றொரு உண்மைக்குச் சென்று கொண்டிருக்கிறான். பகுக்கவொண்ணா அத்வைத ஞானத்திற்கு மெதுவாகவும் படிப்படியாகவும் அவன் இட்டுச்செல்லப் படுகிறான். என்றாவது ஒருநாள் மனம், வாக்கு ஆகியவற்றைக் கடந்த எல்லையற்ற, முடிவற்ற சத்தியத்தை அவன் கட்டாயமாக உணர்வான்.’ இத்தகைய நம்பிக்கையும் உறுதியும் நிறைந்த சொற்கள் இதற்கு முன்பு உலகில் முழங்கப்பட்டுள்ளனவா? ஆன்மீக உலகில் குறுகிய கொள்கைகள் நிலவி வருகின்றன. அதனை இந்தியாவில் தோன்றிய மதபோதகர்களான கிருஷ்ணர், புத்தர், சங்கரர், ராமானுஜர், சைதன்யர் போன்றவர்களாலும்

வெளிநாட்டில் அவதரித்த ஏசு, முகம்மது போன்றவர்களாலும் நீக்க இயலவில்லை. ஆனால் ஏட்டுக்கல்வி பயிலாத கதாதரன் என்ற சிறுவன் அதனை அறவே நீக்கிவிட்டான். தோற்ற அளவில் வேறுபடுகின்ற கொள்கைகளுக்கு இடையே, சமயங்களில் உண்மையாக ஒற்றுமையை நிறுவுவதில் குருதேவர் வெற்றி பெற்றார். மற்றவர்களால் சாதிக்க இயலாதவற்றை அவர் சாதித்தார். இத்தகையவரை யாரேனும் பார்த்திருக்க முடியுமா? ஆன்மீக உலகில் இந்த தெய்வீக புருஷரின் இடத்தைப் பற்றி யாரால் முடிவு செய்ய இயலும்? மனிதர்களே! ஆன்மீகத்தில் குருதேவரின் இடம் எங்கு என்று உங்களுக்குத் தெரியுமானால் சொல்லுங்கள். எங்களால் அது முடியாது. ஆனால் இவ்வளவே எங்களால் சொல்ல முடியும்-- உயிரற்றுக் கிடந்த இந்தியா தூய்மையடைந்து அவரது மலரடிகளின் ஸ்பரிசுத்தால் விழிப்படைந்துள்ளது; உலக நாடுகளின் இடையே இது மிக உயர்ந்த நிலையை வகிக்கப் போகிறது; உலகிற்கு நம்பிக்கை விளக்காக இந்தியா அமையப் போகிறது; தேவர்களுக்கும் மேலாக மனிதனை உயர்த்தி, அவனை உலகினரால் வணங்கத் தக்கவனாக மாற்றியுள்ளது. இது உண்மை. குருதேவர் விழிப்புறச் செய்த அந்த அற்புத சக்திவெளிப்பாட்டின் ஆரம்பத்தைத்தான் சுவாமி விவேகானந்தரில் இன்று உலகம் கண்டிருக்கிறது. □

1. பேலூர் மடத்தில் கொண்டாடப்பட்ட குருதேவரின் 72-ஆம் பிறந்தநாள் விழா பொதுக் கூட்டத்தில் சுவாமி சாரதானந்தர் வாசித்த உரை.

2. சுவாமி விவேகானந்தர் எழுதிய கவிதை

3. பவபூதி



## கலைச் சொற்கள்

**பத்து சடங்குகள் :** கர்பாதானம் (சுருத்தரித்தல்), பும்சவனம் (சுருத்தரித்த 2, 3, மற்றும் 4-ஆம் மாதங்களில்), சீமந்தம் (5-8-ஆம் மாதம்) ஜாதகர்மம் (குழந்தை பிறந்தவுடன்), நாமகரணம் (பெயரிடுதல்), அன்ன பிராசனம் (முதலில் சோறு ஊட்டுதல்), செளலம் (தலைமழித்து சிகை வைத்தல்), உபநயனம், விவாகம், அந்த்யேஷ்டி (இறுதிச் சடங்கு).

**பிரம்மரந்திரம் :** சிரசின் உச்சிப்பகுதியில் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகின்ற துவாரம். யோகியர் உயிர்துறக்கும்போது இந்த வழியாக பிராணன் வெளியேறுவதாகக் கூறுகின்றனர்.

**பைரவர் :** i. சிவபெருமானிடம் முரட்டுபக்தி செய்கின்ற உபதேவதைகள்; மது மாமிசம் உண்கின்ற இவர்கள் அசாதாரண ஆற்றல் பெற்றவர்கள்.

ii. சிவபெருமானை வழிபடுகின்ற ஒரு பிரிவினர்.

**ஸந்தினீ சக்தி :** அன்னை பராசக்தியின் தாய்மை அம்சம்.

**ஹ்லாதினீ சக்தி :** அன்னை பராசக்தியின் ஆனந்த அம்சம்.

## சொல்லடைவு

அகோரமணி : 'கோபாலனின் தாய்' பார்க்க

அத்வைதம் : 75, 108, 109.

அவதார புருஷர்கள் : 56, 160, 164, 165, 198, 295, 325, 349, 370, 373.

அன்னை சாரதாதேவி : 42, 95, 140, 188, 225, 491, 501.

அனுமன் : 108, 122.

ஆதிகாரிக புருஷர் : 54, 372-374.

இளைய நரேன் : 453, 454.

ஈசான் சந்திரர் : 444, 445.

ஈசுவரகோடி : 54, 56, 126, 236, 372.

ஈசுவர சந்திர வித்யாசாகர் : 439.

ஏக கிறிஸ்து : 20, 21, 23, 124, 128, 129, 141, 156, 157, 325, 371, 459, 510.

கங்கா மாதா : 361, 367, 419.

கர்த்தாபஜா : 283, 284, 296.

கல்பதரு நாள் : 112, 114, 115.

காபாலிகர் : 309, 310.

கிரிஜா : 222, 224-226, 229.

கிரீஷ் சந்திர கோஷ் : 15-20, 47, 85, 113, 114.

கிருஷ்ண கிஷோர் : 342.

குண்டலினி : 69, 70, 71-73, 279, 453.

குரு : 116-118, 122, 123, 160, 202, 219, 373; தீட்சை 428, 429.

குருதேவர் : அசாதாரண நிகழ்ச்சிகள் 45, 46, 83, 169, 170, 183, 206, 213, 238, 268, 272-274, 286, 316, 318, 361, 449, 499, 500; அசாதாரண வாழ்க்கைமுறை 94, 96, 149; அத்வைதவாதியா? 107; அன்னையின் கட்டளை 13, 106; உபதேசங்களின் ஆழ்ந்த பொருள் 13, 14, 28, 53; எளிமை 335, 445; கருணை 215; காட்சிகள் 21, 359, 361, 364, 376, 393, 394, 398, 400, 402, 409, 411, 480; குருநிலையில் 125, 127, 144, 148, 158, 162, 218, 351; குழந்தை இயல்பு 211, 212, 390, 487; சத்திய நிஷ்டை 59-61, 401; சமாதி நிலையில் 30, 191, 214; சாதனைகள் 87, 90, 175, 176; சிகிச்சை 66, 267; தம்மைப் பற்றி 42, 47, 56, 65, 66, 69, 75, 82, 111, 171-173, 176, 196, 211, 329, 368, 374, 383, 418, 421, 422, 425, 427, 441, 450, 458; திருமணம் ஏன்? 130-136, 139, 144; திறமைகள் 46, 47, 48, 181, 182; தீர்த்த யாத்திரை 348, 356, 358, 363, 375, 376, 400; துறவு 310; தெய்வ மனித இயல்புகள் 351, 432; தோற்றம் 188-190; நிர்விகல்ப சமாதியில் 64; நோயைக் குணப்படுத்துதல் 22; பக்தர்களுள் பிரிவுகள் 84, 86; பக்தர்களுக்காக பிரார்த்தனை 86; பண்டித சபையில் 276, 290; பரவச நிலையில் 243, 290, 321, 379, 380, 447, 452, 453, 457, 488; பற்றிய கருத்துக்கள் 50, 59, 66, 81, 94, 96, 98-100, 111, 117, 150-152, 160, 179, 191, 278, 291, 327, 328, 343, 356, 365, 366, 392, 399, 407, 414, 439; பற்றின்மை 215; பாவமுசத்தில் 84, 110, 346, 360, 379, 420, 462; பிரார்த்தனை 58, 59, 75, 94, 188, 481.

குருதேவரின் உபதேசங்கள் : 21, 29, 31, 35, 36, 39, 51, 60, 77, 79, 87, 95, 107, 120, 124, 126, 137, 149, 223-226, 230, 235, 245, 261-263, 277, 300, 348, 349, 352-354, 357, 367, 388, 390, 393,



397, 398, 410, 417, 423, 435, 451, 452; கதைகள் உவமைகள்--அர்ஜுனனும் கிருஷ்ணரும் 121; அனுமனின் நிஷ்டா பக்தி 122; இசை முதலியவை 109, 110; உத்தம சாது 299; உத்தவரும் கோபியரும் 199; ஓமமும் விவேகமும் 247; சாங்கிய தத்துவம் 395; சுக பிரம்மம் 40, 54; தந்தையும் மகனும் 63; துறவியும் சித்தியும் 227; நஞ்சும் மாயையும் 396; நெறி தவறிய பெண் 92; பனிக்கட்டி 89; பாம்பும் பிரம்மத்தின் இரு நிலைகளும் 396; பிராமணனும் பசுவும் 26-28; புறாவும் மனமும் 102; மீன் பிடிப்பதும் சாதனையும் 93; யானையும் குளமும் 55; யோகியும் சாதுவும் 228; ராமர், சீதை, லட்சுமணன் 246; விபீஷணன் 119; வேலைக்காரனும் எஜமானும் 75.

கேசவர் : 298, 431, 441, 443, 458, 483.

கோபாலனின் தாய் : 60, 444, 463-479, 486-488, 490-500, 503-506.

கோலாப்தன்னை : 489, 490.

கௌடய வைணவம் : 282.

கௌரி காந்தர் : 266, 287, 289-294.

சகோதரி நிவேதிதை : 504, 505.

சங்கரர் : 14, 117, 141, 205, 335, 371, 447.

சசதர் : 80, 405, 441, 443, 455.

சந்திரா : 222, 224, 229.

சம்புமல்லிக் : 61, 224, 225, 482.

சமாதி : 51; சவிகல்ப சமாதி 55; நிர்விகல்ப சமாதி 54, 58, 101, 111, 331, 410, 450.

சிவநாத் சாஸ்திரி : 328.

சுரேந்திரநாத் மித்ரர் : 482, 484.

சுவாமி அப்புதானந்தர் : 113.

சுவாமி தயானந்த சரகவதி : 341, 378.

சுவாமி துரியானந்தர் : 76.

சுவாமி பிரம்மானந்தர் : 84, 355, 402, 403, 500.

சுவாமி பிரேமானந்தர் : 391, 436.

சுவாமி யோகானந்தர் : 37-39, 94, 95, 206, 208, 357, 358, 446, 447, 502, 503.

சுவாமி விவேகானந்தர் : 13, 14, 52, 53, 66, 81, 84, 89, 96, 112, 136, 203, 204, 223, 354, 390.

404, 405, 407, 410, 434, 437, 438, 443, 444, 446, 489, 498, 504.

சைதன்யர் : 20, 117, 120, 126, 141, 164, 282, 318, 371, 375, 377, 400, 410, 412, 459, 480.

தந்திர மார்க்கம் : 280-282, 335; தோற்றம் 279; மூன்றுநிலை சாதனைகள் 230.

தியானம் : குருதேவரின் தியானம் 90; பிரிவுகள் 88.

திரைலங்க சுவாமிகள் : 363

தோதாபுரி : 57, 233-253, 324.

நரேந்திரர் : சுவாமி விவேகானந்தர் பார்க்க.

நாராயண சாஸ்திரி : 329-334.

நித்திய முக்தர் : 54, 56, 372.

பக்கீர் : 447

பகவான்தாஸ் : 376, 377, 381-386.

பத்மலோசனர் : 336

பரமஹம்சர்கள் : 303, 349.

பலராம் போஸ் : 42, 79, 94, 134, 390, 444, 446, 447, 481, 484, 485, 489.

பாபாஜி : பகவான்தாஸ் பார்க்க.

பாபுராம் : சுவாமி பிரேமானந்தர் பார்க்க.

பாவமுகம் : 48, 65, 67, 94, 101; என்பது என்ன? 104-107.

பாவனைகள் : அனுபவத்தில் வேறுபாடுகள் 55; அவதார புருஷர்களும்

பாவனையும் 56; அளவுகோல் 55; ஐவகை 55, 69; சுட்டாயம் தேவை 90, 91.

பிரகிருதிலீன புருஷர் : 371, 372.

பிரம்மஞானி : 387-390.

பிராண கிருஷ்ணர் : 45, 269.

பைரவி பிராம்மணி : 57, 219, 220, 229-233, 242, 252, 263-268, 275, 276, 296, 324.

புத்தர் : 117

மகேந்திரநாத் குப்தர் : 44

மணிமோகன் மல்லிக் : 32-35.

மதுர்பாபு : 148, 153, 162, 166, 176-216, 221, 264, 265, 290, 337, 340, 350, 481.

முகம்மது நபி : 325, 371.

மைக்கேல் மதுசூதன தத்தர் : 333

யது மல்லிக் : 323

யோகின் : சுவாமி யோகானந்தர் பார்க்க.

ராக்கால் : சுவாமி பிரம்மானந்தர் பார்க்க.

ராணி ராசமணி : 148, 153-155, 159.

ராம்லால் : 94, 207, 208, 367, 495.

ராம்லாலா : 304-306, 312.

ராமசந்திர தத்தர் : 318.

லாட்டு : சுவாமி அப்புதானந்தர் பார்க்க.

விஜய கிருஷ்ண கோசுவாமி : 432, 433, 443.

வைஷ்ணவ சரண் : 265, 275-277, 286, 290-296, 378.

ஸ்ரீகிருஷ்ணர் : 117, 121, 141, 147, 157, 164, 371, 373.

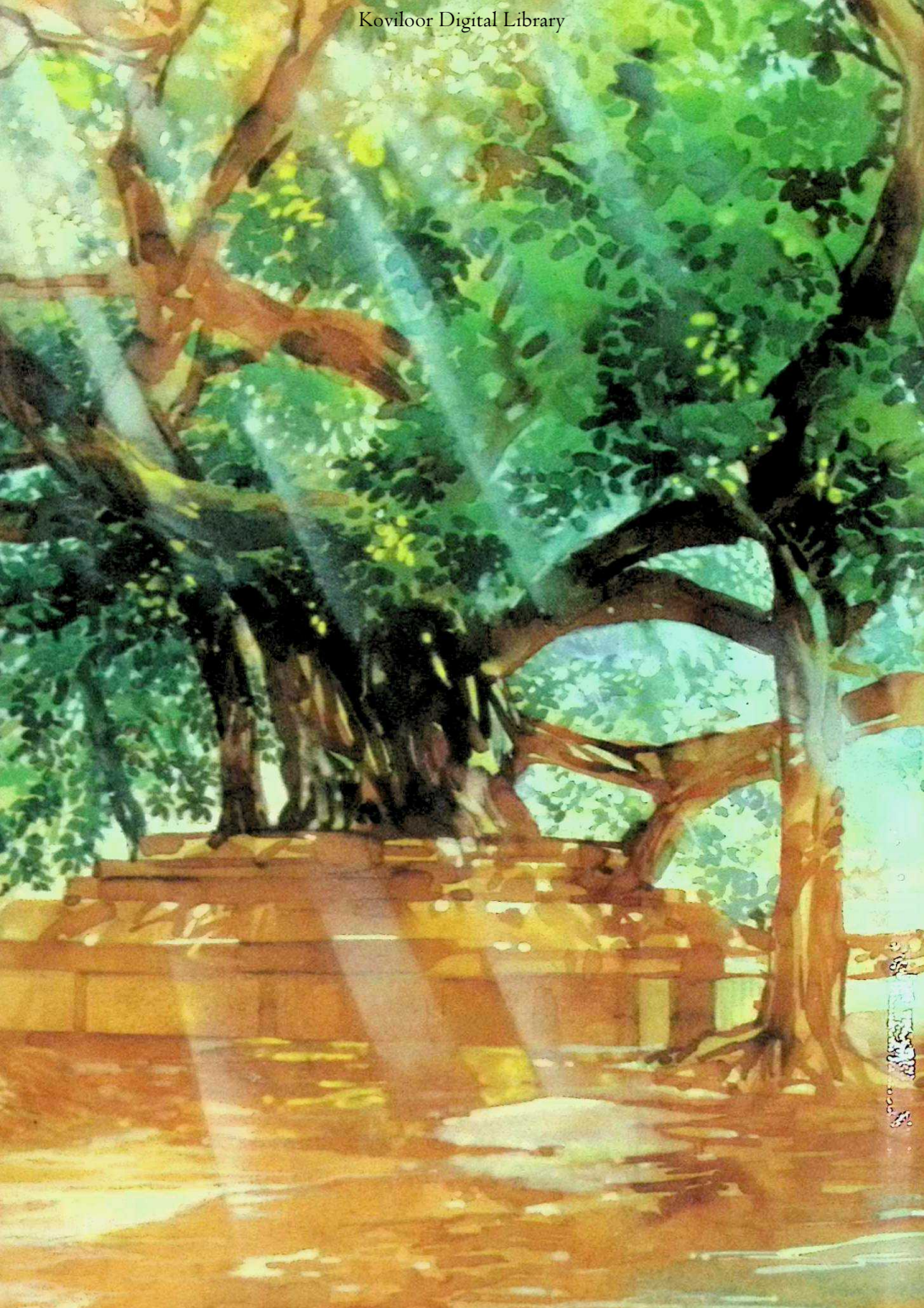
ஸ்ரீராமர் : 141, 164, 342, 371.

ஹால்தார் : 177, 180.

ஹாஸ்ரா : 95, 401, 437.

ஹிருதயர் : 302, 303, 338, 378, 382.





GURUDEVAR SRI RAMAKRISHNAR Vol. 2 (Tamil)

Rs. 50.00

A Set of Three Volumes

Rs.140.00

ISBN 81-7120-655-7

ISBN 81-7120-648-4